

Giới thiệu Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh

Thể loại: truyện teen, conan đồng nhân.

Couple chính: Hattori Akito x Akari Yue

Chú ý: bởi vì trong Conan nguyên tác các nhân vật đều đã có đôi có cặp, mình không muốn chia rẽ cặp đôi nào cả vì thế mình đã tạo ra nhân vật Hattori Akito để làm nhân vật nam chính cho bộ truyện. Ngoại trừ bối cảnh và các nhân vật thuộc quyền sở hữu của tác giả Aoyama Gosho thì nội dung câu truyện không có ảnh hưởng tới nguyên tác, sẽ có một số lỗi trong quá trình viết truyện nhưng mong mọi người bỏ qua cho :3 mình rất cần ý kiến góp ý của mọi người mong mọi người ủng hộ ^^ . Xin cảm ơn.

P/s : Đây là truyện tình cảm tuyệt đối không phải trinh thám!

Sơ lược.

Nhân vật Akari Yue < Hattori Akari >

Tuổi : 17

Năng lực : biết trước tử vong , mắt quý.

Akari Yue là người cuối cùng còn sống của bộ tộc quý nhân (mắt quý) , cô được thần số mệnh đem về không gian hư vô nuôi lớn. Thần số mệnh vì muốn bảo vệ cô khỏi năng lực tử mắt quý liền dứt khoát đưa cô đi không gian khác tìm phong ấn . Rồi xa khỏi bàn tay che chở của thần , Akari liệu có thể tìm được hạnh phúc của riêng mình hay không?

Năng lực biết trước tử vong : bộ tộc mắt quý mỗi người đều có một năng lực riêng. Akari có thể nhìn thấy tương lai báo hiệu cái chết của con người qua mỗi giấc mơ của mình cũng vì thế cô bị người trong quý tộc nguyên rủa linh hồn vĩnh viễn không thoát khỏi khổ đau. Thần số mệnh cảm thương trước nỗi bất hạnh của cô đã đem cô vĩnh viễn rời đi trần thế . Dù biết trước được tương lai nhưng cô không thể tùy tiện sửa đổi nó, thần số mệnh đã nói với cô rằng : vận mệnh của một người phải do chính người đó thay đổi, bất kỳ ai đều không thể bẻ cong vận mệnh đã được an bài sẵn. Nếu không tai họa sẽ rơi xuống trừng phạt trước hết là với kẻ đã thay đổi định mệnh.

Nhân vật Hattori Akito

Tuổi : 25

Thân phận : Cảnh sát hình sự sở cảnh sát

Con trai cảnh sát trưởng Hattori Heizo, anh trai Hattori Heiji

Hattori Akito là con trai cả của gia đình Hattori; anh có một người cha là cảnh sát trưởng sở cảnh sát, anh hoàn toàn được kế thừa năng lực phá án và làm việc của cha mình . Sau khi tốt nghiệp liền trở thành cảnh sát , nhờ nỗ lực của bản thân anh nhanh chóng có được chỗ đứng trong ngành . Ngoài ra , anh còn có 1 người em trai chính là Hattori Heiji thám tử trung học nổi tiếng miền Tây . Cũng giống như em trai mình , Akito được thừa hưởng làn da ngăm đen từ ông ngoại , cả 2 được di truyền khả năng phá án từ cha nhưng Hattori Akito lại hoàn toàn không được tính hài hước của mẹ. Kiểm đạo của Akito rất mạnh , anh thường xuyên cùng Heiji luyện tập đồng thời là tuyển thủ kiếm đạo mạnh nhất nhì.

Ngoài ra, anh cũng chính là chìa khóa hóa giải lời nguyền rửa ừng trên linh hồn của Akari :3 chi tiết dần sẽ được hé mở trong truyện :3

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Conan đồng nhân : Mộng cảnh nhân sinh.

Tác giả : Phương Huyền Hiểu Linh

Thể loại : truyện teen ,conan đồng nhân.

Couple chính : Hattori Akito x Akari Yue

* Chú ý: bởi vì trong Conan nguyên tác các nhân vật đều đã có đôi có cặp, mình không muốn chia rẽ cặp đôi nào cả vì thế mình đã tạo ra nhân vật Hattori Akito để làm nhân vật nam chính cho bộ truyện. Ngoại trừ bối cảnh và các nhân vật thuộc quyền sở hữu của tác giả Aoyama Gosho thì nội dung câu truyện không có ảnh hưởng tới nguyên tác, sẽ có một số lỗi trong quá trình viết truyện nhưng mong mọi người bỏ qua cho :3 mình rất cần ý kiến góp ý của mọi người mong mọi người ủng hộ ^^ . Xin cảm ơn.

Sơ lược.

Nhân vật Akari Yue

Tuổi : 17

Năng lực : biết trước tử vong , mất quý.

Akari Yue là người cuối cùng còn sống của bộ tộc quý nhân (mất quý) , cô được thần số mệnh đem về không gian hư vô nuôi lớn. Thần số mệnh vì muốn bảo vệ cô khỏi năng lực từ mất quý liền dứt khoát đưa cô đi không gian khác tìm phong ấn . Rồi xa khỏi bàn tay che chở của thần , Akari liệu có thể tìm được hạnh phúc của riêng mình hay không?

Năng lực biết trước tử vong : bộ tộc mất quý mỗi người đều có một năng lực riêng. Akari có thể nhìn thấy tương lai báo hiệu cái chết của con người qua mỗi giấc mơ của mình cũng vì thế cô bị người trong quý tộc nguyên rửa linh hồn vĩnh viễn không thoát khỏi khổ đau. Thần số mệnh cảm thương trước nỗi bất hạnh của cô đã đem cô vĩnh viễn rời đi trần thế . Dù biết trước được tương lai nhưng cô không thể tùy tiện sửa đổi nó, thần số mệnh đã nói với cô rằng : vận mệnh của một người phải do chính người đó thay đổi, bất kỳ ai đều không thể bẻ cong vận mệnh đã được an bài sẵn. Nếu không tai họa sẽ rơi xuống trừng phạt trước hết là với kẻ đã thay đổi định mệnh.

Nhân vật Hattori Akito

Tuổi : 25

Thân phận : Cảnh sát hình sự sở cảnh sát Con trai cảnh sát trưởng Hattori Heizo, anh trai Hattori Heiji

Hattori Akito là con trai cả của gia đình Hattori; anh có một người cha là cảnh sát trưởng sở cảnh sát , anh hoàn toàn được kế thừa năng lực phá án và làm việc của cha mình . Sau khi tốt nghiệp liền trở thành cảnh sát , nhờ nỗ lực của bản thân anh nhanh chóng có được chỗ đứng trong ngành . Ngoài ra , anh còn có 1 người em trai chính là Hattori Heiji thám tử trung học nổi tiếng miền Tây . Cũng giống như em trai mình , Akito được thừa hưởng làn da ngăm đen từ ông ngoại , cả 2 được di truyền khả năng phá án từ cha nhưng Hattori Akito lại hoàn toàn không được tính hài hước của mẹ. Kiểm đạo của Akito rất mạnh , anh thường xuyên cùng Heiji luyện tập đồng thời là tuyển thủ kiếm đạo mạnh nhất nhì Osaka .

Ngoài ra, anh cũng chính là chìa khóa hóa giải lời nguyền rủa ứng trên linh hồn của Akari :3 chi tiết dần sẽ được hé mở trong truyện :3

Không gian tĩnh lặng chỉ nghe tiếng gió thổi sà sạt trên những vòm cây cao, bầu trời tối đen như mực không một ánh trăng ngay cả những vì tinh tú bé nhỏ cũng bị che khuất bởi những đám mây đen ảm đạm. Con đường đêm vắng không một bóng người càng thêm đìu hiu cô quạnh , chỉ thấy những ánh sáng lạnh lẽo từ đèn neon chiếu xuống đường. về đêm chưa từng.. chưa từng tĩnh lặng đến thế. Một tháng trước , các vụ án mất tích liên tiếp xảy ra. Ngay từ đầu, mọi người đều thờ ơ lạnh nhạt chỉ nghĩ rằng đó là các vụ án bất cóc tổng tiền tầm thường. Nhưng khi các thi thể lần lượt được phát hiện ở nhiều nơi, tình trạng tử thi thậm chí không sao tả xiết lúc bấy giờ người người ai cũng hết hoảng , nơi nơi chìm đắm trong lo âu sợ hãi. Nạn nhân đều là những thiếu nữ trẻ tuổi từ 15 tới 22 . Những thiếu nữ đôi mươi còn cả một tuổi xuân phía trước cứ như vậy trở thành những cỗ thi thể lạnh băng, xấu xí khiến người ta sợ hãi . Điều này trở thành nỗi ám ảnh bao trùm lên toàn bộ thành phố vốn phồn hoa náo nhiệt. Sở cảnh sát liên tục nhận được tin báo án lại không có cách nào tìm ra sơ hở bắt lấy hung thủ phạm tội mãi tới khi 2 người con trai ưu tú của cảnh sát trưởng vào cuộc họ mới tìm ra được một chút đầu vết. * * *

Lại một lần nữa tỉnh lại trong căn phòng bẩn thỉu chật hẹp, ngoại trừ mùi máu gay mũi cùng mùi ảm mốc , mùi thối của thi thể Yue chỉ cảm thấy chết lặng. Cô không rõ mình đã ở đây bao lâu , trong căn phòng bị bịt kín này cô chẳng thể phân biệt được ngày hay đêm. Khi lấy lại được tỉnh táo từ giữa những đau đớn giằng xé Yue phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ. Cô bị trói chặt không có cách nào thoát ra. Dây thừng từ trần nhà rủ xuống cột chặt lấy 2 cánh tay cô , từng khớp ngón tay trở nên tím bầm không còn cảm giác . Trên cô bị đeo lên xích sắt nó rất nặng , đen bóng . Dây xích rỉ sét tỏa ra hương vị giống như mùi máu tươi mà Yue cũng biết có lẽ sợi dây này đã nhuộm qua máu của không biết bao nhiêu người. Hai chân không bị khóa lại nhưng cô cũng không thể nào chạy thoát. Đùi trái có lẽ đã bị bẻ gãy , trên chân không biết có bao nhiêu vết thương cũ có, mới có , đã đóng vảy hoặc còn đang rùng rùng máu tươi. Yue biết bản thân mình không chết được hay đúng hơn là linh hồn cô không chết được ngay cả khi thân thể tàn tạ đến thế. Cô đang kéo dài hơi tàn của thân thể rách nát này thay chủ nhân nó sống tiếp. Yue đã từng nghĩ được chết là một hạnh phúc mà cô không thể nào có được bởi vì linh hồn cô bị nguyền rủa ngoại trừ tìm được phong ấn cô vĩnh viễn phải trải qua cảm giác sống dở chết dở này , cứ chết đi lại sống lại trong thể xác khác cô đã sớm quên bản thân mình là ai.

Kẹt...

Cánh cửa nặng nề chọt mở ra , Yue ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy luồng ánh sáng lạnh chiếu thẳng vào mắt . Hắn ta lại trở về . Mùi thuốc lá cùng rượu hòa lẫn vào nhau , mùi mồ hôi và mùi máu tươi quện lại khiến cho dạ dày cô vốn chẳng có chút gì ngoài dịch vị lại một lần nữa cuộn lên. Hắn ném thứ gì đó xuống nền đất , bụi cuộn lên mù mịt đủ thấy nơi này bẩn thỉu tới mức nào . Hắn vươn tay bóp lấy cằm Yue cười gằn:

“Mày thế nhưng vẫn còn sống, những đứa kia chỉ một ngày liền dờ ra như cá chết thật chẳng thú vị.”

Hắn bóp lấy cằm cô , mãi tới khi Yue cảm thấy trong miệng tràn ngập vị tanh của máu , khớp hàm cũng đã chết lặng hắn mới buông tay . Hắn nhìn cô gái vừa đem về chăm chăm giống như đang nhìn một con vật nhỏ bé đang giẫy giụa chờ chết , trong ánh mắt tràn ngập điên cuồng vẫn lóe tia máu đỏ. Yue cảm thấy bóng đen của tử thần lại một lần nữa phủ xuống căn phòng này . Hắn ta giết rất nhiều người , đều giết tại đây trong căn phòng tối tăm bẩn thỉu này. Nơi này đã trở thành pháp trường thuộc về riêng hắn . Hắn trói tất cả những thiếu nữ mình tìm về được , làm cho bọn họ tỉnh lại nhìn đồng loại bị tàn sát . Nghe tiếng la hét, ánh mắt tuyệt vọng , thương thức máu tươi trên thi thể từng người sau đó , hắn đều nuốt một ngụm thịt tươi trên thi thể . Trong hoàn cảnh đó ai có thể chịu được lâu? Tất cả cuối cùng đều trở thành oan hồn dưới lưỡi dao của hắn.

Cô gái bị hắn mang về kia rất nhanh liền tỉnh lại , khi cô ta nhìn thấy Yue liền nhìn không được hết thảy một tiếng. Bởi vì ánh sáng rất yếu, Yue toàn thân không chỗ nào lành lặn cả người đầm máu tươi, gương mặt trắng bệch, tóc đen dài xõa tung thoát nhìn càng giống ngạ quỷ bò lên từ địa ngục. Kề kia dường như càng thêm phần kích thích cảm lên chuôi dao phay sắc nhọn. Cô gái thấy tình hình không ổn liền muốn chạy trốn nhưng cô ấy chỉ là một cô gái yếu ớt còn hung thủ lại là một kẻ đã giết rất nhiều người chẳng bao lâu cô gái chỉ có thể yên lặng nức nở trối kệ trong góc. Hắn ta nhếch môi cười nhe ra hàm răng vàng ươm , Yue dứt khoát quay mặt đi càng nhìn càng khiến cô buồn nôn.

Hắn ta giờ dao lên liền nghe được cô gái kia tiếng hét chói tai, cô ấy sắc mặt trắng như tờ giấy , toàn thân đầm mồ hôi lạnh , nước mắt nhanh chóng đọng đầy hốc mắt . Hắn ta rất thương thức gương mặt này của cô ấy , hắn giờ dao lại chậm chạp không hề buông xuống . Cô gái ấy sợ tới mức run rẩy cả người ngã ngồi trên nền đất gần như đang quỳ lạy hắn . Hắn ta đột nhiên vung dao lên đâm tới tấp vào chân Yue trước ánh mắt mờ to của cô ấy , ngay cả hét lên cô gái đó cũng quên ngây ngốc nhìn Yue bị hắn hành hạ. Yue nhủ mày khế cắn chặt răng cô muốn hét lên vì đau đớn nhưng cô họng bóng rất ngay cả nuốt nước bọt cũng khó khăn. Tuy chân đã gãy nhưng không phải cô không còn cảm giác. Đau buốt như đang găm nhăm thần kinh cô , máu tươi nhanh chóng chảy ra đầy đất , thân thể Yue run rẩy không rõ là vì đau đớn hay vì máu chảy mà thân thể phát lạnh trước mắt mờ dần rồi tối lại cứ như vậy cô chìm vào vô tận bóng tối.

Nhìn thấy Yue đã ngất đi vì đau đớn , hắn ta ngừng tay lại tiến về cô gái bị trói trong góc kia trong mắt tất cả là điên cuồng. Máu tươi khiến tinh thần hắn trở nên càng thêm phần kích thích , sự oán độc trong đôi mắt hắn càng khiến cô gái kia sợ hãi. Hắn chậm chạp cời từng lớp trang phục vương bận trên người cô ấy mặc kệ ánh mắt cầu xin cứ như vậy đâm dao xuống. Một dao lại một dao tất cả đều đâm sâu vào da thịt máu tươi ồ ồ chảy nhưng hắn biết sẽ không kết thúc nhanh như thế.

“Đừng.....đừng mà...”

ở khoảnh khắc lưỡi dao liếm lên động mạch cổ của cô gái , cánh cửa nặng nề bị đánh vỡ , rất nhiều cảnh sát cứ như vậy ập vào bắt gọn hắn . Tang

chứng, vật chứng, nhân chứng đều đầy đủ khiến hẳn ngay cả phản kháng cũng không thể cứ thế bị giải đi.

“Mau gọi xe cấp cứu.”

Hattori Akito sắc mặt ngưng trọng, cả người đều cương cứng lại, hít sâu một hơi sau đó nhanh chóng tiến về phía Yue lập tức cởi bỏ dây thừng trói trên tay cô. Một nhân viên cảnh sát mau chóng tiến vào trên tay cầm một chùm chìa khóa đã hoen rỉ giao cho anh

“đội trưởng, tìm được chìa khóa rồi.”

Tháo xuống xiềng xích trên cổ, vết thương bị cứa bởi tơ mảnh từ lâu không được chữa trị đã sớm nhiễm trùng nặng liền lập tức bại lộ trước mặt Akito. Sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi không đợi nhân viên y tế tiến vào liền nhắc cả người Yue lên ôm ra ngoài mặc kệ ánh nhìn như thấy quỷ của nhóm cảnh sát bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Khi Yue tỉnh lại đã là 5 ngày sau, mở mắt ra không còn là căn phòng tối đen đó cô biết bản thân mình cuối cùng cũng được cứu rồi. Mùi vị ở bệnh viện vĩnh viễn không làm cho người ta thoải mái nhưng đối với một người bị hành hạ bởi đủ thứ mùi ghê tởm như Yue hương vị này đồng nghĩa với hương vị của sự sống. Rèm cửa được kéo lên, bầu trời xanh trong, từng ánh nắng nhảy nhót bên ngoài, cảnh lá đung đưa nhẹ nhàng trong gió khiến cho tâm hồn cô cảm thấy được an ủi. Ít nhất, đây là khung cảnh yên bình nhất mà từ khi sống lại tới nay cô được trông thấy.

Không gian hư vô nơi cô từng sinh sống bầu trời và mặt đất vĩnh viễn chỉ có màu xám tro cũng chẳng hề có sinh vật tồn tại. Không gian rộng lớn ấy ngoại trừ cô và thần số mệnh chỉ có cát cùng với những mảng không gian hỗn độn chuyển dịch, rất nhàm chán cũng rất cô quạnh. Bởi vì năng lực bị nguyên rủa của mình cô không thể tiếp xúc với bất cứ ai. Sinh mệnh con người quá ngắn ngủi cũng quá yếu ớt. Cô ngày qua ngày nhìn họ sinh ra lớn lên trưởng thành rồi chết đi cứ lặp lại như thế nhìn nhiều liền nhàm chán, cô đã từng thờ ơ như thế không nghĩ tới sẽ có ngày cô trở thành một con người đứng nghĩa.

Phòng bệnh đột nhiên mở ra, y tá theo thường lệ tiến vào bắt gặp Yue tỉnh lại liền nhanh chóng nhấn chuông ở đầu giường bệnh. Không lâu sau, một đám bác sĩ tiến vào vây quanh lấy cô kiểm tra này nọ. Sau khi tiêm thuốc Yue lại ngủ. Bác sĩ nói rằng có như vậy vết thương trên người cô mới mau phục hồi.

* * *

Đào mất đã tới chiều tối, sau khi hoàn thành báo cáo công việc Hattori Akito chợt nhận được điện thoại từ bệnh viện. Ngày đó, khi mai phục và bắt sống hung phạm bọn họ giải cứu thành công 2 cô gái trẻ. Một người bị thương nhẹ rất nhanh đã hồi phục và trở về cuộc sống thường ngày nhưng còn một người lại bị thương nặng vô cùng, các vết thương đều đã nhiễm trùng cơ hội sống sót chỉ còn lại 40%. Đưa cô gái ấy đi chữa trị, cảnh sát cũng đồng thời đối chiếu các tin báo mất tích nhưng lại không thể tìm ra được thân nhân của người bị hại. Cứ như vậy đã hơn 5 ngày, cảnh cục đã họp bàn đem cô gái được cứu kia vào trại an dưỡng tạm thời cho tới khi tìm được người thân nhưng không hiểu sao Hattori lại không đồng tình với ý định ấy, mẹ của anh không biết lấy tin tức từ đâu liền nói với chồng mình cũng là cha anh ý định đem cô gái ấy về nhà chăm sóc. Cha anh, cảnh sát trưởng của sở cảnh sát Osaka cuối cùng cũng không chịu nổi mẹ anh lải nhải, bản thân ông cũng cảm thấy đồng tình với số phận cô bé kia thế là liền đồng ý nhận cô làm con gái nuôi.

Mẹ của anh sau khi nhận được tin báo từ bệnh viện thiếu chút nữa liền đem cả nhà tới náo loạn bệnh viện nếu không phải anh cường ngạnh nhấn mạnh bản thân còn chưa hoàn thành báo cáo tin tưởng hiện tại có lẽ anh đã không ngồi đây thờ dài như vậy. Nghĩ tới mẹ mình đầu Akito có chút đau đầu. Tuy đã chiều muện nhưng cảnh sát là một ngành đặc thù không có định thời gian, Akito tóm lấy bạn thân của mình cũng là phó phòng hình sự đem theo anh ta lên đường tới bệnh viện mặc kệ về mặt nhảm nhí muốn khóc cũng không dám kia.

Khi họ tới bệnh viện cũng là lúc Yue chuyển tỉnh, y tá đang sửa sang y cụ thấy 2 người tiến vào liền tươi cười nói:

“tình trạng của cô ấy đã khá hơn rất nhiều, các vết thương đã kết vảy rất nhanh sẽ khôi phục.”

Akito lạnh lạnh gật đầu, gương mặt không có biểu cảm ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng bệnh. Phó phòng hình sự biết thừa bản tính của anh ngưng ngưng cười với y tá nói một chút chuyện phiếm. Quá trình lấy lời khai đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Cả căn phòng 3 người chỉ có duy nhất phó phòng hình sự khổ sở, anh ta liên tục hỏi, Yue chỉ cần gật hoặc lắc đầu. Bác sĩ nói dây thanh của cô bị tổn thương tạm thời không thể nói chuyện. Không khí trong phòng nhất thời tẻ ngắt tới cực điểm. Hết xong những câu hỏi cần thiết bọn họ nhanh chóng rời đi. Cho tới khi cửa phòng bệnh đóng lại, Akito liếc mắt nhìn vào giường bệnh, thân hình bé nhỏ lọt thỏm trên giường bệnh, trên đầu còn quấn băng trắng càng thêm đáng thương. Không biết có phải vì ánh sáng trong phòng hay không nhưng Akito cảm thấy màu mắt của Yue có chút biến hóa. Từ đen thẫm như hồ nước trong đêm tối dần trở nên xanh biếc sắc lạnh khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Akito quay đầu nhìn lại cũng chỉ thấy Yue nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, ánh mắt không chớp lấy một cái giống như chưa từng biến hóa mà tất cả những gì anh trông thấy chỉ là ảo giác của anh vậy.

Phó phòng hình sự vui vẻ ra về lại bị anh túm lên phòng bác sĩ chuyên điều trị cho Yue. Anh rất nghiêm túc hỏi qua một lần tình trạng của cô khiến cho phó phòng hình sự cảm thấy lạ lạ, phải biết Hattori Akito có tiếng lãnh đạm ở cảnh cục, cho dù có trêu đùa cũng không ai dám lờ anh vào.

“ Cô bé bị vật nặng đánh vào đầu gây tụ máu trong não , có ảnh hưởng hay không tạm thời chúng tôi vẫn không xác định được. Trên lưng cô rất nhiều vết roi đều bị đánh rất tàn nhẫn sau đó dội nước muối lên da tróc thịt bong các anh không thể tưởng tượng được khi cô bé bị đem vào phòng phẫu thuật chúng tôi đã sợ hãi như thế nào đâu. Còn có cổ bị siết bằng tơ mảnh tổn thương vào dây thanh lại bị khóa bằng dây xích hoen gỉ nhiễm trùng rất nặng . Đùi trái bị đánh gãy có tổng cộng 4 vết chém xuống tay rất nặng gần như đâm nát chân cô bé . trong thời gian dài bị trói khiến máu không thể lưu thông được nhiều tổ chức bị hoại tử nghiêm trọng . Tôi chưa từng thấy có hình phạt nào tàn nhẫn như vậy lại còn xuống tay với một cô bé hung thủ có phải là người nữa hay không?”Càng nghe bác sĩ nói về vết thương trên thân thể Yue , sắc mặt Akito càng trở nên tái mét không phải vì sợ hãi mà là phần nộ . Trên đường trở về anh phóng như bay trên đường cao tốc , anh đã thấy qua rất nhiều sinh ly tử biệt, cũng thấy qua nhiều vết thương còn đáng sợ hơn thế nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy thương xót cho cô gái bé nhỏ kia nhiều như vậy. Không tìm được cha mẹ của mình, mất trí nhớ một mình đối mặt với lạnh nhạt của đời người gương mặt non nớt tái nhợt , đầy mắt một mảnh tình lặng hiện lên trong trí nhớ anh . Akito cảm thấy đau lòng , cô mới chỉ 17 tuổi , còn bao nhiêu ước mơ đang chờ phía trước cứ như vậy chết lặng . Akito nghiêng răng đập tay vào vô lăng lao như bay về cảnh ngục . Vụ án này dù thế nào anh cũng phải để hung thủ nhận được trừng trị thích đáng . Mười mấy mạng người cứ như vậy bị hủy hoại hẳn có chết trăm lần cũng không đủ đền tội.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đòng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Thời gian thấm thoát trôi đi , đã qua hơn 1 tuần kể từ ngày Yue nhập viện điều trị , các vết thương trên thân thể cô đã kết vảy . Cô cũng đã có thể nói chuyện được rồi . Yue mỗi ngày đều phơi nắng ở bên ngoài , thể nhưng làn da không có chút nào chuyển biến vẫn trắng bệch nhợt nhạt như thiếu máu. Công việc mỗi ngày của cô chỉ có ngẩn người , ăn , uống thuốc rồi ngủ tuy cổ họng đã khỏi hẳn cô cũng không thường xuyên nói chuyện . Bác sĩ đã từng bắn khoăn rằng liệu cô có gặp phải chứng ngại tâm lý hay không vì trong hoàn cảnh giam cầm ấy không phải ai cũng có thể nhanh chóng ổn định lại tinh thần . Nhưng theo quan sát của ông ngoại trừ cô thường tỉnh giấc giữa đêm khuya thì cũng không có gì khác lạ . Cô rất ít khi mở miệng nói chuyện , ông đoán rằng tính tình cô là như thế ngoại trừ khi cần người giúp đỡ xuống giường đi lại cô sẽ không mở miệng ; tính tình hướng nội lại rất dễ dàng , rất thích chăm sóc hoa tươi và ngắm nhìn ánh mặt trời . Từ khi tỉnh lại hoàn toàn không có biểu hiện hoảng sợ tột độ khiến ông cảm thấy lo lắng . Chẳng lẽ cô bé trời sinh thiếu hụt cảm giác sợ hãi hay sao?

* * *

Hành lang bệnh viện âm u , ánh đèn lạnh lẽo hắt lên nền gạch men trắng bệch , xung quanh một mảnh bóng tối bao trùm . Mùi thuốc , mùi chất tẩy rửa nồng đậm lại che giấu không được mùi của cái chết – mùi vị thuộc về thế giới bên kia. Bệnh viện là một nơi như thế ngập tràn tử khí . Đêm lạnh như nước. Bên ngoài cuồng phong gào thét dữ dội như muốn xé nát hết thảy ; đèn hành lang đung đưa trong gió chột lẻo , chột tắt . Bóng tối tựa như đã thú chi chờ người ta lơ là cảnh giác liền nhào tới nuốt gọn.

Yue chân trần dẫm lên nền gạch sứ lạnh lẽo , cô vô thức tiến về phía trước dường như trong bóng đêm đen kịt ấy có gì đó đang thôi thúc cô , đang mời gọi cô tiến tới. Yue chậm rãi bước đi , ánh mắt vô thần trống rỗng ; từ trong tiềm thức cô vẫn muốn giành lấy quyền kiểm soát thân thể nhưng lại không làm được . Yue tập trung tinh thần lại , cô biết bản thân mình có lẽ vẫn đang ngủ say trong phòng bệnh chỉ là tiềm thức cô lại rơi vào cảnh trong mơ.

Bệnh viện dù là ban đêm hay ban ngày đều không thiếu bác sĩ nhưng lúc này ngoại trừ tiếng mưa rơi ngoài hiên , tiếng gió gào thét trên những vòm cây cao khiến những cành cây già nua trĩu lá va chạm vào cửa kính tạo nên những chuỗi âm thanh quái dị thì hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng Yue thậm chí còn nghe được cả tiếng máy móc hoạt động duy trì sinh mệnh bên trong các phòng bệnh.

TÁCH.....TÁCH.....

Yue đứng chân trước cửa một căn phòng, là phòng bệnh số 3 nơi này nằm ở hành lang đối diện với phòng bệnh của cô. Yue nhìn bóng áo choàng đen lơ lửng trước cửa phòng bệnh , khí lạnh âm u từ địa ngục phảng phất như muốn nhấn chìm cả căn phòng vào trong bóng tối . Áo choàng đen che kín dung mạo , lưỡi hái xám bạc lóe lên từng hồi lạnh lẽo thể lương , hơi thở thuộc về thế giới bên kia phả thẳng về phía Yue khiến cô ngay cả ở trong mơ cũng rung mình một cái. Áo choàng đen kia , lưỡi hái kia hẳn thuộc về một loại sinh vật của bóng tối – từ thần sứ giả của cái chết. Ở bệnh viện , oan hồn , từ thần thật sự nhiều hơn cả nhân viên y tế chỉ là không ai nhìn thấy mà thôi. Yue thì khác , cô có mắt quý bởi vậy những sinh vật thuộc về không gian khác cô vẫn luôn quen thuộc . Từ thân canh giữ cửa phòng bệnh , Yue biết người bên trong sẽ nhanh chóng chết đi . Bóng đen trên người từ thần càng nồng đậm thì thời gian sống của người đó càng ngắn lại , từ thần ngay từ đầu vốn dĩ chỉ là một hình thái mờ ảo , thời gian qua đi hấp thu tử khí mà biến đổi rõ ràng.

Từ thần phát hiện Yue đứng đó muốn tiến lên hấp thu hồn phách cô nhưng lại bị một lực lượng mơ hồ đánh văng ra. Yue dường như nghe thấy tiếng xương cốt lạo xạo dưới lớp áo choàng đen kia . Từ thần dùng hốc mắt trống rỗng âm u nhìn cô khi thấy cặp mắt dị sắc xanh biếc trong bóng tối kia , từ thần dừng lại công kích rồi lập tức biến mất trong không khí. Có lẽ hẳn biết người của tộc mắt quý tuyệt đối không thể động vào.

Yue bình thần xuyên qua cửa phòng bệnh tiến vào bên trong, cô biết từ thần kia vẫn còn chưa đi mất . Nhiệm vụ của hắn là mang linh hồn đi chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ hắn mới biến mất hoàn toàn. Phòng bệnh này là phòng bệnh đơn , bên trong nằm một nam nhân sắc mặt tiêu tụy , môi khô sấp, làn da vàng như nến . Hơi thở nặng nhọc đứt quãng yếu ớt gần như đã không thể nghe thấy , dịch truyền vẫn đều đặn nhỏ từng giọt tí tách vào tĩnh mạch ông ta. Cửa phòng bệnh đột ngột hé mở, một bóng người lẩn vào trong đêm tối lặng lẽ tiến vào. Cô ta mặc một bộ đồ y tá đeo khẩu trang che kín gương mặt trong tay nâng khay dụng cụ chậm rãi đi tiến lại giường bệnh. nhân nghe tiếng động mờ mắt ra , ánh mắt vẫn đục tờ mờ không còn tia sáng. Đôi môi khô

nút khẽ nhấp máy lên câu gì đó nhưng Yue chỉ có thể nghe được ông ta dứt quãng gọi một cái tên “Yu...u...yuuki...”

Y tá kia giống như không nghe được ông ta nói chuyện cảm kim tiêm bơm thứ gì đó vào bình truyền dịch của ông ta. Nhân trọn to đôi mắt giống như không thể tin được kịch liệt hô hấp cùng giây giữa muốn rút ống truyền ra khỏi cơ thể lại bị y tá nắm chặt ống tay áo ngăn cản. Cô ta bỏ khẩu trang y tế xuống, đôi môi đỏ mọng phun ra từng lời oán độc, ánh mắt kia giống như hận không thể lập tức xẻ thịt phanh thây nam nhân đang hấp hối trên giường bệnh kia. “Hideoki, anh biết không tôi thật sự rất yêu anh cũng rất hận anh. Anh hủy hoại thanh xuân của tôi sau đó ruồng bỏ tôi. Anh giết chết đứa con của chúng ta, giết chết đứa con duy nhất của tôi. Anh đi với người đàn bà khác ném tôi cho lũ khốn nạn kia anh có biết rằng sẽ có ngày tôi trả lại những nhục nhã ngày đó cho anh không? Hideoki, anh hạnh phúc với người đàn bà kia như vậy, gia đình các người hạnh phúc như vậy còn tôi thì sao? Hideoki, anh nhất định phải chết, phải chết trong tay tôi. Hạnh phúc của các người tôi sẽ bóp nát nó.”

Y tá kia càng nói càng điên cuồng, cô ta vừa nói vừa cười đôi mắt lại ngập tràn oán hận mãnh liệt thoát nhìn trong đêm tối càng đáng sợ. Cô ta trở mặt nhìn nam nhân giữa hấp hối nói tiếp

“Hideoki, tại sao tôi lại gặp phải tên căn bã như anh? Tôi giết anh trả thù cho tình yêu của tôi, tôi sẽ giết con đàn bà kia trả thù cho bản thân mình, tôi sẽ giết con gái hai người trả thù cho con trai của chúng ta. Hideoki, rất nhanh các người sẽ được ở bên nhau.”

nhân giữa một hồi, miệng cũng sùi lên bọt mép, tia sáng cuối cùng trong mắt cũng tan vỡ, thân thể ngừng giữa đáp cứ thế chết đi. Ánh mắt trọn trũng giống như kinh ngạc, giống như sợ hãi không thể tin được, lại phảng phất cầu xin trong tuyệt vọng. Miệng há to dường như muốn hét lên hoặc cầu xin tha thứ lại chẳng thể nào thốt ra được nữa. Cô gái kia âm trầm xoay người cảm theo khay dụng cụ bỏ đi. Trước khi cửa phòng đóng lại, Yue nhìn thấy cô ta còn nở một nụ cười. Nụ cười ấy hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp lại tàn độc giống như hoa anh túc đẹp mỹ lệ mà nguy hiểm khôn cùng. Oán khí cuộn cuộn phảng phất từ địa ngục như đang nuốt chửng linh hồn xinh đẹp ấy, cắn nuốt từ từ chậm rãi nhấn chìm linh hồn vào sâu thẳm địa ngục vĩnh viễn không có cách nào siêu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Bóng đen âm trầm đột ngột xuất hiện trước mặt Yue, từ thân khanh khách cười nâng lên liêm đao về phía Hideoki vùng xuống; sau đó đem cuốn sổ nhỏ giấu trong áo choàng đen ra ghi lại vài chữ:

Hideoki Samaki tử vong do trúng độc thuốc. Hưởng thọ 47 tuổi.

Yue chứng kiến mọi chuyện chỉ nhú mày thôi. Giết người vì hận, giết người vì yêu, có đôi khi giết người chẳng vì một lý do gì trong hư vô không gian cô đã thấy rất nhiều. Có trách thì trách con người quá mức yếu nhược bị cảm xúc chi phối không chế. Yêu – hận cuối cùng cũng chỉ là một lý do mà thôi.

Khi từ thần biến mất cũng là lúc Yue tỉnh lại, đầu cô đau như búa bổ. Theo thói quen, Yue nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ trời vẫn mưa tầm tã, gió lạnh thổi vào làm tấm rèm cửa bay lên, bầu trời âm trầm nặng nề vẫn vũ không một tia sáng lọt vào trong tầm mắt cô. Các vết thương đã dần phục hồi không còn quá nghiêm trọng. Yue không cần phải ăn cháo loãng nữa, mỗi ngày Hattori Akito đều đem tới cặp lồng đựng thức ăn cho cô mà tác giả của những món ăn ấy – Hattori phu nhân lại chẳng thể nào tới bệnh viện.

Tin tức cô được Hattori gia tộc nhận nuôi đã sớm được truyền tới. Đối với việc này cô hoàn toàn không có ý kiến. Mỗi ngày đều thấy một mặt than nghiêm túc có đôi khi còn mặc nguyên cảnh phục tới đưa cơm Yue chỉ thấy thế giới này thật không chân thật.

Hattori Akito tuy rằng ít nói nhưng không thể phủ nhận anh ta rất nghiêm túc trong việc chăm sóc cô. Mỗi ngày đúng giờ đều đặn đưa cơm cùng cô ăn bữa trưa sau đó quay trở lại cảnh ngục. Yue đã nhiều lần muốn hỏi anh ta có phiền hay không nhưng nhìn sắc mặt anh cô tự động nuốt xuống những câu hỏi ấy

Kỳ thực Hattori cũng không hề rảnh rỗi. Công việc của một cảnh sát vô cùng áp lực đừng nói là thời gian nghỉ ngơi, thậm chí có nhiều khi anh bận tới mức chẳng thể ăn nổi một bữa cơm đúng nghĩa. Nhưng trên đời này còn có người có thể khiến cho Hattori Akito quên đi trách nhiệm công việc. Người đó chính là mẹ anh Hattori Shizuka.

Mẹ của anh cường đại tới mức cha anh cũng phải nhượng bộ, bị bà đeo bám nhất định sẽ là một phiền toái lớn. Mẹ anh biết rằng anh thường xuyên sẽ vì công việc mà bỏ bữa ngược đãi bản thân mình, hơn nữa bà cũng có việc cần làm không thể tới chăm sóc con gái nuôi vì thế bà liền chuẩn bị sẵn hai phần đồ ăn ép buộc anh mỗi ngày đưa cơm tới bệnh viện. Đối với Hattori chuyện này cũng không có gì khó khăn. Cô em gái này tính tình trầm lặng, an tĩnh một chút cũng không giống Heiji luôn gây chuyện làm cả nhà đau đầu. Mỗi khi ở bên cạnh cô đều khiến anh có cảm giác yên bình chưa từng thấy mà ánh mắt anh không rõ từ lúc nào đã chăm chú nhìn cô lâu đến thế.

Hattori phát hiện Yue kỳ thực thật thích hoa tươi. Mỗi ngày trong phòng đều có vài cành hoa tươi mới còn ướt sương đêm mà anh nhiều khi còn chẳng biết nó là hoa gì. Lưu ý hỏi y tá trực anh mới biết cô thường xuyên ngồi xe lăn ra phía sau vườn hoa bệnh viện hái về. Từ sau hôm ấy mỗi ngày anh đều lưu ý với quản gia nhà mình gửi tới bệnh viện vài cành hoa tươi. Anh nghĩ rằng có em gái hiền lành nên chiều chuộng một chút không phải sao?

Bởi vì trời mưa mãi không dứt, Yue không thể nào ra vườn hoa phía sau bệnh viện, cô ngồi trên giường ngắm người thân trí không biết đã lưu lạc phương

nào . Trong phòng hiện cũng không còn ảm đạm như trước , trên bàn cắm khá nhiều hoa màu sắc rực rỡ khiến cho nơi này ngập tràn sinh khí . Hoa tươi dính linh khí trên người Yue gần như không có ngày tàn lụi càng trở nên rực rỡ hơn trước . Bởi vì người Nhật vốn kiêng kỵ tặng hoa có màu trắng hoặc các màu nhạt cho bệnh nhân nên hầu hết hoa tươi được gửi tới cho Yue đều có màu sắc vô cùng đậm lẹ . Yue yêu thích chúng tới mức không nỡ vứt bỏ , người dọn phòng vì thấy chúng còn tươi mới cũng không hề ném chúng đi thành ra phòng bệnh của Yue không khác gì một vườn hoa nhỏ.

Khi Hattori tiến vào chỉ thấy Yue ôm bình hoa ngẩn người anh tiến vào cô cũng không biết . Mãi tới khi bình hoa trong tay bị lấy đi đặt trên bàn cô mới giật mình nhìn anh . Mà ở khoảnh khắc đó Hattori rõ ràng trông thấy một tia sáng xanh biếc loé qua đôi mắt cô . Anh im lặng không nói gì nhét vào tay cô thìa cơm như thường lệ bày đồ ăn lên bàn để cô có thể dễ dàng chọn lựa đồ ăn . Ngày hôm nay, Hattori phu nhân đã chuẩn bị sẵn hai phần Katsudon (cơm thịt heo cốt lết chiên xù) cho họ . Yue thực sự bị tay nghề nấu nướng của người mẹ này câu hồn đi rồi , mỗi bữa đều được ăn đồ ăn ngon . Cô biết rằng dù chỉ là nhận nuôi lại chưa từng gặp mặt nhưng tấm lòng của bà qua những món ăn cô ăn suốt tuần qua thực sự khiến cô cảm động . Ở tộc quý , cô bị nguyên rủa tuy không ai dám để cô đói rét nhưng đồ ăn vĩnh viễn không tốt lành gì . Tất cả đều là cơm thừa canh cặn thậm chí nhiều khi cô còn bị ép ăn thịt sống còn đậm đĩa máu tươi . Sau khi được thần số mệnh đem đi , cô đã không còn thực thể không cần phải sống nhờ thức ăn . Đối với Yue mà nói cuộc sống hiện tại thật quá tốt . Cô cảm tạ thần số mệnh tự tay sửa lại vận mệnh của mình , cũng cảm tạ ngài đưa cô tới thế giới xinh đẹp ấm áp này . Thế giới tràn ngập vui vẻ và hạnh phúc , thế giới xinh đẹp khiến cô lưu luyến.

" sao vậy? Không ngon à?"

Hattori Akito thấy cô ngừng đưa nhin không được hỏi

" A , không, không có gì đâu"

Yue nâng cốc sữa uống một ngụm lớn . Đột nhiên , bên ngoài vang lên một trận ồn ào , Akito mơ hồ còn nghe thấy tiếng hét thất thanh . Anh buông đĩa xuống muốn đi ra ngoài lại bị Yue nắm lấy ống tay áo giật lại

" muốn ra ngoài sao?" Anh hỏi

Yue gật đầu chỉ vào xe lăn trong góc phòng . Akito hiểu ý không nói hai lời ôm cô từ trên giường nhét vào xe lăn không quên lấy áo khoác của mình đặt lên vai cô . Bên ngoài mưa lớn nhiệt độ khá thấp không cần thận sẽ bị cảm xong xuôi mới đẩy xe r khỏi phòng.

Bệnh viện tuy hỗn loạn nhưng rất nhanh đã khống chế được cục diện . Các bác sĩ và y tá đều bị gọi tới, những bệnh nhân khác đều bị cưỡng chế trở về phòng bệnh . Akito đưa Yue tới thiếu chút nữa cũng bị cản lại . Anh lấy ra thẻ cảnh sát , các bác sĩ lập tức thay đổi sắc mặt . Dù ở bệnh viện , có người chết là chuyện Bình thường nhưng khi có mặt cảnh sát chuyện này liền không tốt . Không cần thận ứng phó hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

" nguyên nhân cái chết là gì?"

Akito đi vào trong phòng , xác của Hideoki đã cứng lại , ánh mắt trợn ngược , miệng sùi bọt mép , cổ tay cầm kim truyền dịch cũng dính vài giọt máu khô mà bình truyền dịch đã hết từ bao giờ.

" là phản ứng toàn thân khi bệnh nhân gặp phải trường hợp tương tác thuốc"

Một bác sĩ trẻ lên tiếng . Akito nhìn anh ta gật đầu coi như đã biết . Không bao lâu sau, phòng bệnh lại một lần nữa náo loạn lên . Một phụ nữ trẻ tuổi bất chấp rào cản cứ thế lao vào phòng bệnh không ngừng khóc lớn . Hỏi ra mới biết cô ta là vợ chưa cưới của Hideoki . Akito trong lòng không khỏi cảm khái . Hideoki Samaki cũng không còn trẻ nữa ông ta đã 47 tuổi rồi còn người phụ nữ kia trông thể nào cũng chỉ đôi mươi, cách biệt tuổi tác cũng quá lớn đi?

Bên bệnh viện có ý muốn giải hòa với gia đình nạn nhân nhưng cô gái kia nhất quyết không chịu , Akito thấy bọn họ quá ồn ào liền định đưa Yue rời đi nhưng ánh mắt cô hoàn toàn vẫn dán chặt vào người phụ nữ tự xưng là vợ chưa cưới của Hideoki , ánh mắt sắc lạnh hoàn toàn giống như đang nhìn một vật chết.

"sao thế Akari ?" Akito thấy lạ liền hỏi

"Không phải là sợ ý khiến cho người đàn ông kia chết, có người hại chết ông ta. Nếu không tìm ra hung thủ sẽ tiếp tục có người chết."

Yue đột ngột mở miệng , đôi mắt lóe qua vài tia dị sắc điều này hoàn toàn không tránh khỏi mắt của Akito . Anh càng thêm xác định Yue có thứ gì đó không tầm thường hoặc là nói cô biết rõ điều gì đó mà không hề nói ra.

"em biết cái gì?"

Anh trầm giọng hỏi , cả người tỏa ra lãnh liệt khí thế khiến cho Yue giật mình nhưng cô nhất định không hề rãng nửa lời . Bọn họ rời khỏi phòng bệnh , trên đường đi sắc mặt Akito vô cùng khó coi . Yue cũng trầm mặc không nói chuyện , khi còn ở trong phòng Hideoki cô nhìn thấy bóng dáng của tử thần . Một luôn đi theo bên người cô Asano vợ chưa cưới của Hideoki , một tử thần khác đi theo y tá đã giết chết Hideoki . Tử thần xuất hiện nghĩa là vận mệnh của họ đã đến hồi dứt gãy không thể cứu vãn được nữa . Bóng dáng hai tử thần ngày càng rõ ràng , cô đã từng hi vọng có thể khiến y tá kia dừng lại tội ác của mình có lẽ sẽ cứu vớt được linh hồn của cô ấy nhưng có vẻ cô đã làm một điều thừa thãi , còn khiến cho vị cảnh sát trưởng kiêm anh trai mới nhận chức này không hề vui vẻ . Yue chột dạ liếc nhìn Akito sau đó cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trở lại phòng bệnh, Akito rõ ràng không còn cảm giác muốn ăn, ôm Yue trở lại giường đợi cô ăn hết phần bữa trưa mà mẹ chuẩn bị cho họ sau đó thu dọn rồi lập tức rời đi bệnh viện. Ánh mắt anh nhìn Yue ngày càng cổ quái. Yue cũng mặc kệ anh tiếp tục ôm lấy bình hoa ngăn người; cô cũng không hề biết Akito đã bắt đầu nghi ngờ về tính chân thực của vụ án này âm thầm phái cảnh viên vào bệnh viện điều tra.

Không biết đã qua bao lâu, Yue ngủ trưa tỉnh dậy đã nghe tiếng còi xe cảnh sát hú inh ỏi, Akito vốn dĩ nên ở cảnh cục nay đang ngồi trên ghế cạnh giường cô ánh mắt vô cùng khó hiểu. Yue nhủ mày theo bản năng cơ chần chừ kín đầu muốn tránh thoát ánh mắt ấy. Khí thế của anh ta khiến Yue cảm thấy áp lực khó thở.

Akito thấy cô hành động như vậy khẽ thở dài tận lực làm cho giọng nói của mình ôn hòa một chút nhưng càng khiến cho Yue thấy sợ hãi. Bản thân Yue là người của tộc quý vốn dĩ nên tránh xa những người có chính khí dày đặc như Akito, không hiểu thần số mệnh đã nghĩ gì khi đem cô giao cho anh ta nhỉ?

“Làm sao em biết Hideoki chết không phải là sự cố mà là một hồi mưu sát? Hơn nữa sẽ có nhiều người chết?”

Yue sững sờ há hốc ra hỏi:

“Đã chết rồi sao?”

Akito trầm mặc gật đầu. Khi anh âm thầm cho người vào bệnh viện điều tra liền nhận được tin báo án tử bệnh viện ấy. Một y tá uy hiếp cô Asano lên sân thượng bệnh viện khống chế tình hình rất nguy cấp. Khi cảnh sát tới nơi, thậm chí đã dùng tới cả chuyên gia đàm phán để giải cứu con tin nhưng không thành ngoại trừ y tá kia nói ra Hideoki là do cô ta giết thì hoàn toàn không có ý định thả Asano. Mọi hi vọng tan vỡ khi y tá kia buông người nhảy xuống từ sân thượng bệnh viện đồng thời không quên kéo theo Asano- người phụ nữ mà cô ta căm hận nhất. Đội cứu hộ đã làm mọi biện pháp nhưng không thể cứu được hai người họ. Y tá kia để đảm bảo Asano đã chết, trước khi nhảy xuống đã dùng dao giải phẫu cắt đứt động mạch cảnh của Asano. Vì vậy, đội cứu hộ chỉ có thể giải cứu lấy hai thi thể không bị hủy hoại mà thôi.

Akito không quên được cảnh máu tươi bắn tung tóe trên nền áo blu trắng, ánh mắt oán độc cùng nụ cười thê lương của hung thủ. Trước khi ngã xuống cô ta đã thỏa mãn cười lớn trước sự bất lực của cảnh sát và sự tuyệt vọng của nạn nhân. Mà có một người vốn dĩ có thể ngăn cản chuyện này cứu sống họ lại thờ ơ coi như không biết.

Akari Yue!.....

* * *

Phản ứng của cô khiến cho Akito càng thêm xác định Akari Yue biết rõ hung thủ là ai và những ai có thể gặp nạn nhưng cô hoàn toàn không nói. Đối với một cảnh sát coi sinh mệnh là hàng đầu như Akito sự thật này khiến anh có cảm giác cô chính là đồng phạm của hung thủ

“Tại sao không nói cho tôi biết?”

Yue lạnh nhạt ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên như đang cười nhạo anh

“Nói cái gì? Nói rằng y tá kia chính là hung thủ giết chết ông Hideoki Samaki hay nói cô Asano sắp bị y tá kia giết chết? Anh à, anh không phải cảnh sát sao? Chứng cứ đâu? Chứng cứ cô Mizuki Akita kia hại chết ông Hideoki đâu? Chứng cứ cô ta sẽ giết Asano đâu? Nói ra sẽ có người tin sao? Hơn nữa, bọn họ phải chết là sự thật không ai có thể thay đổi được. Cho dù là nói ra cũng chỉ là đang hại họ càng thêm thậm chí là liên lụy tới càng nhiều người. Hattori Akito, mong anh nhớ kỹ rằng người muốn Hideoki, Asano chết không phải cô Mizuki kia mà là vận mệnh. Vận mệnh muốn họ hôm nay phải chết họ tuyệt đối không thể sống tới ngày mai.”

Yue càng nói càng kích động, ánh mắt cũng trở nên xanh biếc. Hattori kinh ngạc nhìn cô lập tức rút súng lên đạn chĩa thẳng vào đầu Yue

“Người là cái gì?”

Akito sắc mặt xanh mét, trán tuôn ra mồ hôi lạnh tay cầm súng có chút run rẩy. Anh nghiêng rằng khí áp càng tỏa ra lạnh liệt. Yue nửa ngồi nửa quỳ trên giường ánh mắt xanh biếc chuyển tới ngay ngực nhìn anh giống như không hiểu tại sao anh đột nhiên dí súng vào đầu mình

“Anh...”

“cầm miệng, cô rút cuộc là cái gì?”

Yue hoang mang nhìn anh, một hình ảnh nào đó chợt vụt qua trong ký ức. Vết thân hình ấy cầm kiếm đâm thẳng vào đôi mắt cô. Ánh mắt đột nhiên đau nhói, nước mắt giàn giụa chảy ra không thể khống chế được. Nỗi đau xót như lan truyền toàn cơ thể khiến cô run rẩy. Có thứ gì đó muốn xé nát xác thịt này mà ra nhưng lại bị ngăn cản, đau đớn càng khiến cho đại não Yue thanh tỉnh mà bóng người trong ký ức cũng nhạt nhòa dần sau hàng nước mắt. Yue đau đớn nhìn Akito mà hình bóng kia cũng đã nhạt nhòa dần. Cô từng nhớ những tài liệu cổ mà thần số mệnh lưu giữ trong hư vô không gian về

tộc Quý nhân. Yue đột nhiên tròn to mắt dường như không thể tin được.

Đây chẳng lẽ là cường chế đóng lại mắt quý hay sao?!

RẦM!!!!

“Akito Hattori, con muốn làm gì?”

Cửa phòng bệnh bị đá văng, Akito còn chưa kịp định thần lại thì một bóng người đã tiến vào dùng thân pháp quý dị để khống chế lấy đi súng trên tay anh. Chân đột nhiên đau xót cả người lao đảo khụy xuống nền nhà; trên đầu cũng bị gõ thành mấy cục u lớn; anh bất đắc dĩ phải cầu xin tha thứ đầu hàng vì trên đời này người duy nhất khiến anh không thể trả đòn chỉ có mẹ anh. Mà người vừa tiến vào chính là Hattori phu nhân – Hattori Shizuka.

Vừa mở cửa tiến vào liền thấy con trai cầm súng chĩa vào đầu con gái nuôi bà làm sao có thể để con gái nuôi chịu uất ức đây? Hơn nữa nhìn cô bé đi thân thể còn đang run rẩy (vì đau đớn), ánh mắt hồng hồng như vừa mới khóc xong (cường chế đóng lại mắt quý), sắc mặt tái nhợt như tờ giấy rõ ràng là bị người ta bắt nạt. Mà con trai mình sắc mặt đen thui có thể dọa chạy bất cứ đứa trẻ nào, dường như rất tức giận còn giờ súng lên uy hiếp người. Ai đáng thương hơn hẳn đều đã rõ rồi ha?

Shizuka Hattori mặc kệ con trai mình tiến về giường bệnh ôm Yue vào lòng, ánh mắt hung ác trừng Akito. Anh ngượng ngùng tránh ánh mắt của bà nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn Yue sợ cô làm ra điều gì kinh hãi. Yue thì ngây ngốc mặc kệ bà ôm lấy, tâm tình cũng dần bình ổn lại, ánh mắt hoàn toàn trở về một màu đen trầm lắng không một tia dị sắc. Hattori phu nhân vỗ nhẹ lên lưng cô tỏ vẻ an ủi, cho tới lúc này bà mới có dịp được nhìn rõ con gái nuôi của mình. Yue có một làn da trắng nõn hơi tái nhợt do thiếu máu, lông mi dài mảnh cong vút, đôi mắt to đen thăm trầm tĩnh như nước hồ thu phẳng phất hút cả linh hồn người khác vào đáy nước. Mũi cao thanh tú, mái tóc dài hơi quăn nhẹ ở đuôi thoát nhìn xinh đẹp như một con búp bê tinh xảo. Tuy nhiên, đáng người cũng thật gầy gò, xương cốt mảnh khảnh thoát nhìn thật yếu ớt. Nhìn Yue như vậy, Hattori phu nhân càng thêm đau lòng. Bà đã đọc hết bệnh án của cô từ khi cô được cứu cho tới hiện tại tình thương của mẹ lại được dịp dâng trào trong bà đồng thời bà liếc con trai cứng nhắc của mình chỉ có thể hung tợn nói trong lòng lần này về nhà sẽ cho nó một trận nhớ đời.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

.....là vận mệnh!

Hattori phu nhân ở lại trò chuyện với Yue, Akito hoàn toàn không dám để mẹ mình ở lại với cô vậy nên cũng ép bản thân quên đi công việc bề bộn ở sở cảnh sát ngồi đây bồi hai người nói chuyện.

Càng trò chuyện, Hattori phu nhân càng yêu thích Yue. Về một số phương diện cô tương đối chứng thực nhưng lại có một số vấn đề so với trẻ con cô càng ngây thơ. Hattori phu nhân yêu chết tính cách của cô, yêu thích không rời cuối cùng khi bị điện thoại của chồng mình gọi về bà mới lưu luyến rời đi. Trước khi về bà còn kịp trừng phạt con mình một chút.

Bởi vì bệnh viện xảy ra án mạng, Hattori phu nhân không đồng ý để cô dưỡng bệnh ở đây nữa, bà yêu cầu cho cô xuất viện về nhà để tiện chăm sóc hơn. Hơn nữa, vết thương của Yue đã sớm bình phục ở bệnh viện mãi sẽ không tốt. Hattori Akito nhận mệnh, anh để cô ở lại bệnh viện thêm một tối nữa ngày mai sẽ đem cô trở lại Hattori gia tộc.

Vất vả tiễn xong mẹ mình, Akito trở lại phòng bệnh, tâm tình cũng bình tĩnh hơn rất nhiều không còn kích động nữa. Có lẽ cũng bởi ánh mắt hiện tại của cô không còn màu xanh biếc rợn người kia.

"có thể nói chuyện không, Akari Yue?"

Yue ngẩng đầu nhìn Anh, tay nắm chặt bình hoa tươi, trong mắt loé qua vài tia sợ hãi. Hiển nhiên, bộ dáng lúc trước của anh đã dọa tới cô rồi. Akito hít sâu một hơi tận lực bình ổn tâm tình đồng thời lần cho giọng nói không quá nghiêm khắc.

"tôi sẽ không làm hại em Akari, tôi chỉ muốn nói chuyện một chút. Có thể chứ?"

Yue do dự một chút gật đầu. Tuy cô sợ hãi Anh ta nhưng "mẹ" nói chỉ cần bị bắt nạt "mẹ" sẽ đánh chết Akito giúp cô. Trong vòng mấy giờ ngắn ngủi Hattori phu nhân đã thành công khiến cho Yue gọi bà là mẹ, thậm chí không tiếc bán rẻ con trai mình.

"Anh muốn hỏi cái gì? Tôi sẽ tận lực nói những thứ tôi có thể."

Yue rất ít khi mở miệng nói chuyện, đặc biệt là nói chuyện với Akito, chỉ khi cực kỳ bất đắc dĩ cô mới chịu lên tiếng. Điều này khiến cho Anh cảm thấy có lẽ mình đã để lại ấn tượng xấu trong mắt cô mà không hề biết rằng chính khí trên người Anh mới là nguyên nhân khiến Yue kiêng kỵ Anh như thế.

"em biết Hideoki bị Mizuki hại chết?"

" đúng "

Akito hít sâu một hơi lệnh cho bản thân bình tĩnh mới hỏi tiếp

" em biết Mizuki sẽ hại chết Asano?"

Yue lắc đầu , cô nói

" Mizuki không chỉ hại chết Asano, cô ấy còn hại chết cả bản thân mình "

" em nói vậy nghĩa là em biết toàn bộ chuyện đã xảy ra? Tại sao khi nhìn thấy xác của Hideoki em không nói rõ cho tôi biết? Nếu em nó có lẽ chúng tôi sẽ cứu được Asano, cũng có thể cứu thoát Mizuki khỏi cái chết!"

Akito kích động tóm lấy vai cô mà rống lên. Cho dù đã là một cảnh sát nhưng đối mặt với một người biết rõ chân tướng mà không chịu cứu người Anh vẫn không giữ nổi bình tĩnh . Yue nhủ mảy cổ thoát khỏi tay Akito nhưng bàn tay Anh cứng như thép nguội bóp lấy bả vai cô khiến chúng trở nên đau đớn.

Yue cắn môi , sắc mặt tái nhợt. Khi Akito phát hiện ra sắc mặt cô không đúng liền lập tức bỏ tay khỏi bả vai cô ánh mắt có chút hối hận

"Thực xin lỗi"

Trong phòng lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng đáng sợ , Yue thậm chí còn nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của Akito. Cô cắn môi liều mạng phá vỡ không khí áp lực lúc này.

" Không ai có thể cứu họ , ngay cả khi tôi nói ra hung thủ giết chết Hideoki lúc ấy. Cô Asano , cô Mizuki nhất định phải chết . Dù là anh hay bất kỳ ai cũng vô pháp giúp họ."

" Tại sao?" - Anh hỏi

" Người giết họ....là vận mệnh"

Yue ngẩng đầu nhìn Anh, ánh mắt một mảnh hờ hững. Nhưng Akito lại cảm thấy cô đang giấu cợt mình , đúng hơn là giấu cợt cuộc đời này. Anh lặng người đi bởi vì Anh chợt phát hiện ra cô quá đáng sợ. Không phải vì ánh mắt xanh biếc quỷ dị kia mà là sự nhẫn tâm của cô. Cô nhẫn tâm với mọi người thậm chí là nhẫn tâm với chính mình. Cô không thấy Anh lên tiếng liên tiếp tục

" Vận mệnh giết chết Mizuki khi để cô ta gặp Hideoki. Vận mệnh giết chết tình yêu của họ khi Hideoki gặp được cô Asano. Vận mệnh giết chết Hideoki khi để Mizuki gặp được Anh ta trong bệnh viện này đồng thời cũng giết chết Asano khi cô ta bước vào phòng bệnh của Hideoki từ bước chân đầu tiên. Anh nói đi nếu Mizuki không gặp Hideoki để rồi yêu ông ta. Hideoki không vứt bỏ một mảnh chân tình để tìm kiếm tình yêu mới nơi Asano thì liệu bọn họ có đi đến kết cục này hay không ? Anh luôn nói rằng nếu tôi nhắc nhở anh phòng bệnh có sự hiện hữu của hung thủ thì anh có thể cứu được Asano phải không? Vậy Anh có thể thắng nỗi vận mệnh hay không ?!"

Akito lặng người một phần vì kinh ngạc. Những gì cô nói dường như không thể để giải thích lý do mà cô không nói ra hung thủ chỉ ít có thể cứu lấy 2 mạng người. Mà cô có thể cứu họ lại thờ ơ để họ uống mạng vô ích . Anh không thể tha thứ cho điều ấy.

" vận mệnh thì sao? Vận mệnh là lý do mà em để hai mạng người hi sinh vô ích à? Vận mệnh là do mình nắm trong tay chứ không phải để nó tự xoay chuyển chẳng lẽ em không biết?!"

Yue mặc kệ Akito , cô ôm bụng cười lớn thậm chí còn chảy cả ra nước mắt. Đôi mắt vốn tĩnh lặng như hồ nước thu đột ngột dậy sóng , sắc xanh biếc lan tràn ra bốn phía , đồng tử co hẹp lại , móng tay nhanh chóng trở nên sắc nhọn , cổ gào lên

" Vận mệnh là do bản thân mình nắm lấy sao? Nếu có thể nắm lấy tại sao tôi không thoát khỏi sự nguỵên rủa của tộc loại? Tại sao tôi phải mang theo đôi mắt này ? Tại sao cả tộc loại của tôi đều đã chết chỉ còn mình tôi sống sót đối mặt với vận mệnh chết tiệt này chứ?! Tôi đã thử thay đổi số mệnh kết quả như thế nào Anh có biết không? Tôi thậm chí còn hại họ thảm hơn nữa kìa thì cốt cũng không tồn tại . Tận mắt nhìn người thân thiết nhất chết đi mà không thể cứu lấy Anh có hiểu cảm giác bất lực ấy hay không ?"

Yue rống xong dường như kiệt sức gục xuống , bờ vai thoáng run rẩy.

" Đôi mắt tôi là một lời nguỵên rủa; tôi phải sống trong sự ghê lạnh sợ hãi của mọi người. Tôi là hiện diện của tử vong tôi biết sẽ có ai chết , chết vào thời gian nào , vì lý do gì nhưng tôi không thể cứu họ , tôi không thể thay đổi tương lai đã được báo trước. Nếu tôi thay đổi vận mệnh sẽ bị bẻ gãy theo một chiều hướng khác tôi tệ hơn rất nhiều ; sự trừng phạt sẽ giáng xuống trước hết là với người đã thay đổi vận mệnh sau đó là với nạn nhân đã được an bài sẵn. Tôi không thể làm gì khác ngoài ngày qua đi nhìn từng người từng người ngã xuống. Trong số họ có những người tôi không hề quen biết cũng có những người tôi vô cùng thân thuộc . Anh nói đi suốt bao năm qua chuyện này vẫn diễn ra như thế hiện tại Anh lại nói vận mệnh do chính mình làm chủ sao? Nếu có thể làm chủ tôi không cần đôi mắt này . Tôi chỉ mong một cuộc sống vui vẻ như bao người khác nhưng ngay cả mong ước ấy của tôi cũng không thể thực hiện được . Anh có biết tôi đã từng thống khổ và tuyệt vọng đến nhường nào hay không?"

Yue ép buộc mình mở ra mắt quý ngay sau khi vừa bị cưỡng chế đóng lại gần như đã không còn đủ tỉnh táo nữa . Cô thốt lên tất cả những điều từ lâu nằm gọn dưới đáy lòng mình, nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống ướt đẫm cả mảng chân trắng . Akito chưa từng nghe chuyện nào hoang

đường như thế nhưng không hiểu sao Anh lại cảm thấy vô cùng đau lòng. Anh vốn không nên tin vào chuyện ma quỷ như thế nhưng từ trong thâm tâm mình vẫn có một giọng nói quen thuộc nhắc nhở Anh từng lời từng chữ của cô đều là thật sự. Cô đã một mình trải qua đau đớn mất đi người thân như thế , thống khổ khi bản thân chịu thua trước lời nguyền của vận mệnh . Thân mình nhỏ bé chống chọi lại cô độc bủa vây từ phía thật sự quá đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Akito do dự vươn tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt . Bàn tay anh to và thô ráp, trên ngón tay còn mang theo lớp chai cứng do cầm súng lâu năm vuốt lên da mặt mềm mại của Yue quả thật khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ. Yue chỉ cảm thấy mỗi nơi ngón tay anh đưa qua đốt lên một trận lửa nóng . Kỳ thật , ngón tay anh rất ấm áp mà sự ấm áp ấy đã từ lâu không có ai cho cô cảm nhận được. Thần số mệnh không có thực thể mà nếu có Ngài cũng không chạm vào cô. Yue vui đầu vào tay anh mà khóc , đôi mắt giống như chưa từng xảy ra biến hoá đen thẫm như đáy nước thu bọt kín một tầng hơi nước lấp lánh.

Akito lúng túng vỗ lưng an ủi cô , so với khuôn mặt cứng nhắc nghiêm túc thường ngày hiện tại đã hiện lên vài tia dịu dàng khó nhận ra.

Anh ngồi xuống giường bệnh để tiện cho Yue vui đầu vào lòng mình khóc . Cảm giác nước mắt ấm nóng thấm vào sơ mi khó tả vô cùng khiến cho Anh vừa bồi hồi vừa không đành lòng. Mà có lẽ chính Anh cũng không biết sự ấm áp mà Anh cho cô lúc này khiến cô thả lỏng hơn bao giờ hết, bàn tay nắm chặt ga giường từng chút từng chút buông lỏng. Tiếng nước nở cũng nhỏ dần chỉ còn lại thút thít mơ hồ , Yue cảm thấy mí mắt nặng nề , dụi dụi vào tay anh như một con mèo nhỏ chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này, Yue không hề mơ thấy điềm báo từ vong an an ổn ổn ngủ tới tận trời sáng . Mà Akito gần như trắng đêm không ngủ. Akito suy nghĩ rất nhiều về những gì Yue nói, Anh nghĩ về quá khứ của cô, những chuyện đã từng xảy ra thậm chí là suy nghĩ về ước muốn nhỏ nhoi mà xa vời của Yue trong lòng không hiểu sao trở nên thật đau đớn.

Anh không hiểu vì cái gì lòng mình sẽ đau khi nghĩ về cô như thế. Anh đã từng yêu, trái tim Anh cũng đã từng chết lặng trong đau khổ khi chính người yêu anh phản bội. Mà nỗi đau ấy trải qua năm tháng cũng dần phai trong ký ức. Anh cứ nghĩ mình sẽ vĩnh viễn chẳng còn cảm tình với ai chỉ còn lại thân tình cùng nhiệm vụ . Thế nhưng , khi lao vào hiện trường vụ án, thấy cô bé hấp hối chờ chết ấy tâm tình Anh đột nhiên trở nên kích động. Trong tiềm thức Anh có một ai đó luôn kêu gào : Tuyệt đối không thể để cô ấy chết! Anh thậm chí còn tự tay bế cô ra khỏi đồng hỗn loạn, ôm thân thể rách nát bê bê máu đã nhiễm trùng tỏa ra mùi tanh tươi ấy tới xe cấp cứu mà quên rằng bản thân mình có bệnh sạch sẽ. Trải qua rất nhiều ngày, rất nhiều chuyện đã xảy ra, Anh và cô từ cảnh sát và nạn nhân trở thành thân nhân một nhà . Nếu không phải vì vụ án ấy, nếu không phải vận mệnh sắp đặt Anh và cô có lẽ chỉ là hai đường thẳng song song chẳng hề gặp gỡ. Vận mệnh quả là điều kỳ diệu.

Một đêm này một người ngủ vô cùng an ổn còn một người suy nghĩ chuyện nhân sinh tới tận hừng sáng. Nhìn Yue ngủ say trong lòng mình , hô hấp bình lặng Anh chỉ có thể thở dài. Rút cuộc chuyện này cũng chỉ là một sự khởi đầu mà thôi.

Ngày hôm sau khi Yue tỉnh lại đã phát hiện Akito sớm ăn mặc chỉnh tề đứng bên cửa sổ gọi điện thoại. Yue không tự chủ được nhớ lại cảnh tối qua cô rúc vào lòng Anh khóc tới trời đấtมืด mù rồi ngủ quên luôn không khỏi cảm thấy mặt mình nóng nóng. Nhìn bóng lưng cao nhất của Anh cô không khỏi ngẩn người. Hình dáng này vô cùng quen thuộc , quen tới mức cô cảm thấy đôi mắt đau đớn.

Akito cúp điện thoại quay đầu lại đã thấy Yue ngẩn người nhìn Anh. Anh có lẽ cũng không hề biết chỉ sau một đêm , ánh mắt Anh nhìn cô đã trở nên ấm áp hơn nhiều lắm.

Rửa mặt thay quần áo từ tế xong cũng là lúc cửa phòng bệnh mở ra. Yuu Ogasawara - Phó phòng hình sự mặt mày nhăn nhúm thò đầu vào ai oán liếc nhìn Akito một cái rồi ngồi phịch xuống sofa kêu to

" Akito , cậu thật quá đáng. Tôi gõ báo cáo cả đêm qua cậu còn không tha cho tôi hôm nay kéo tôi tới làm cu li là có ý gì hả?"

Akito liếc Anh ta châm chọc cười lạnh

" Gõ báo cáo? Thật sao? Tôi hoá ra lại không biết cậu ngoan ngoãn gõ báo cáo tại cảnh cục cơ đấy. Vậy mà đêm qua tôi rõ ràng nhận được điện báo của tổ chống mại dâm họ thiếu chút nữa gõ cô cậu về đồn đấy."

Ogasawara ngượng ngùng cười , Anh ta không nghĩ rằng lời nói dối của mình bị lật tẩy nhanh như thế khẽ hắng giọng che giấu xấu hổ. Yue mỉm cười tình cảm của họ thật sự rất tốt đâu.

Bởi vì hôm nay là ngày Yue xuất viện, tuy đồ đạc của cô không nhiều nhưng số hoa tươi thì thực sự không đếm xuể. Yue hoàn toàn không muốn vứt bỏ đám hoa này vì thế Akito dứt khoát kéo tên hoa công tử suốt ngày chỉ biết ăn chơi tới làm công.

Akito dìu Yue xuống gara bệnh viện để cô ngồi trong xe , bản thân anh tiếp tục lên phòng ôm số hoa còn lại xuống. Yuu Ogasawara khuôn mặt khổ bức bị dẫu sau một đám hoa to chui đầu vào xe . Anh vốn tính về cảnh cục đánh một giấc tới chiều lại bị Akito phá hỏng giờ lại phải đem cửa hàng hoa đi động này về Hattori gia tộc thử hỏi ai khổ bức hơn Anh?

Xe cảnh sát của Yuu Ogasawara từ bệnh viện công sau xuất phát đi ra đường quốc lộ. Yue ngồi ở phía sau ôm lấy bình hoa chuông xanh, Akito ngồi ghế phó lái nhìn ra đường cái không biết nghĩ cái gì. Trong xe bây giờ chỉ còn tiếng nhạc êm dịu phát ra từ radio.

" nè Akito, tôi nhớ không nhầm hôm nay tới phiên cậu báo cáo cho Bộ trưởng hình sự đúng không?"

Akito khinh thường lườm Anh ta một cái

" tôi đã xin nghỉ ngày hôm nay rồi"

Nghĩ tới chuyện này Akito lại thấy đau đầu. Bộ trưởng hình sự là chú Toyama Ginshiro, ông ấy là bạn lâu năm của cha Anh và cũng là cấp trên của Anh. Bởi vì bị mẹ ép buộc Anh không thể không dứt khoát xin nghỉ một buổi tại sở cảnh sát và ra về trong ánh mắt đầy ý vị của chú.

Nhà của Hattori cách bệnh viện không xa, xe vòng vào một khu nhà đã có niên đại và dựng tại trước toà nhà lớn nhất khu vực ấy. Trên cánh cổng lớn cổ kính còn treo một môn bài: Hattori gia tộc.

Yue được Akito dìu xuống xe, cô đứng trước cổng nhìn vào bên trong. Toà nhà này thoát nhìn rất lớn. Theo kiến trúc phong cách đình viện, bố cục và hành lang đều toát lên một vẻ phong trần cổ kính trang nghiêm lạ lùng. Đình viện một mảnh xanh tươi tràn ngập sức sống. Toàn bộ toà nhà tựa như chủ nhân của nó cẩn thận mà trầm tĩnh, không mất đi vẻ thâm nghiêm trang trọng.

Hattori phu nhân đang đứng trước cổng liền lao tới ôm Yue trước ánh mắt bất đắc dĩ của Akito. Yue được Akito dìu vào trong nhà tới lúc bấy giờ cô mới được gặp vị cha nuôi trong truyền thuyết nguyên giám đốc sở cảnh sát - Hattori Heizo. Yue có thể nhận ra Hattori Akito hoàn toàn được kế thừa từ cha anh từng đường nét mạnh mẽ nam tính trên gương mặt thậm chí cả khí chất trên người anh cũng tương tự như cha của mình.

Hattori Heizo mặc một bộ kimono màu tím thâm, chính khí trên người ông nhu hoà đi rất nhiều. Ông đánh giá Yue rồi khẽ gật đầu, giọng nói trầm ổn hữu lực khiến cho người ta vô cùng an lòng.

" Hoan nghênh tiến vào Hattori gia tộc. Từ giờ trở đi người sẽ là một phần tử của gia đình này hiểu chứ Akari Yue?"

Hattori phu nhân cũng cười hoà ái xoa đầu cô

" từ giờ trở đi con sẽ là con gái chúng ta. Sẽ không có kẻ nào dám bắt nạt con nữa. Nếu có mẹ nhất định sẽ không tha cho họ"

Yue cười ngoan ngoãn cúi chào Hattori Heizo cùng Hattori Shizuka

" cha - mẹ, mong mọi người sau này chiếu cố nhiều hơn"

Hattori cảnh trưởng vô cùng hài lòng. Chỉ chỉ tao nhã, có lễ độ tuy mất đi ký ức nhưng xem ra có vẻ được lớn lên trong một gia đình có gia giáo.

" nếu đã tiến nhập Hattori gia tộc liền đổi thành họ Hattori đi? Hattori Akari Yue thế nào?"

Yue đương nhiên không có ý kiến gì đối với cô nó chỉ là một cái tên thôi. Hattori phu nhân đương nhiên thật thích cái tên này lập tức ghi tên cô vào trong gia phả. Ăn qua bữa sáng, Akito dẫn cô đi xem phòng mình.

Xuyên qua hành lang dài, Akito dẫn Yue tới một căn phòng lớn

" đây là phòng của em"

Đầy ra cửa phòng, Yue không khỏi cảm thán bởi trang trí xinh đẹp của nó. Trần và tường đều được lát bằng gỗ màu sáng. Giường ngủ không cao, đồ đạc không nhiều lắm. Một tủ quần áo, một giá sách và bàn học, một giường ngủ và tủ trang điểm tuy giản dị nhưng toát lên vẻ ấm áp hiếm có. Ga giường được làm từ lụa mềm mịn, trên tủ trang điểm còn có một chiếc đèn bàn hình hoa tinh nỹ. Trên tường treo một khung tranh bên trên là tên của cô "Nguyệt". Màu mực đen trên nền lụa trắng đường nét cứng cáp hữu lực, nét chữ nói lên "Tài" và "Tâm" của người viết nó. Akito thấy cô nhìn chăm chăm bức thư đạo Anh sờ mũi hỏi

" Em không thích?"

Yue quay đầu nhìn anh, lại nhìn bức thư đạo trên tường ánh mắt khó che dấu ý cười

" Là Anh viết sao? Rất đẹp. Không ngờ Anh lại biết cả thứ này"

" Là ông nội đã dạy. Em xem còn thiếu thứ gì hoặc còn chỗ nào không vừa lòng không?"

Akito đặt bó hoa tươi đem từ bệnh viện cắm vào bình thủy tinh. Yuu Ogasawara sau khi ôm tất cả hoa về đây đã phóng xe mất dạng. Cậu ta trên đời này chỉ sợ mỗi ba người. Một là mẹ mình bà Kikyou Yuu. Hai là cha anh Hattori Heizo. Người cuối cùng là em gái cậu ấy Yuu Miwako.

Akito giúp cô bày một số đồ đạc trong phòng chính xác hơn là Anh đang tìm mọi chỗ trống để lấp bằng những bình hoa tươi của Yue. Đồ đạc của Yue thì chẳng có gì cả ngoại trừ một bộ y phục anh nhờ y tá mua cho cô để đón cô về nhà.

Chương 8

Không bao lâu sau, Hattori phu nhân đem theo một bàn đồ ăn nhỏ tiến vào. Tất cả đều do bà tự tay làm để thiết đãi con gái nhỏ. Hattori Heizo đã tới cảnh cục cho nên bàn đồ ăn này chỉ có ba người hưởng dụng. Hattori phu nhân vô cùng thích bài trí trong phòng Yue, có thể nói bà cũng là một người vô cùng yêu thích hoa cỏ, cứ nhìn mảnh vườn xanh tươi bao quanh đình viện sẽ rõ.

Bởi vì Yue chưa có trang phục để mặc hằng ngày, Hattori phu nhân cũng không rõ ràng về số đo của cô nên không tự ý chủ trương. Vì vậy, cho tới hiện tại tủ quần áo cả Yue vẫn còn bỏ trống. Ăn xong, Akito lại nhận mệnh làm lái xe đưa hai người đi mua đồ.

là một thành phố vô cùng phồn hoa náo nhiệt nổi tiếng với những trung tâm thương mại hào nhoáng và là địa điểm lý tưởng để mua sắm. Akito theo lời của mẹ mình lái xe tới Tenjinbashi-suji khu mua sắm dài nhất và thẳng nhất của Nhật Bản nổi tiếng với những chuỗi cửa hàng bán mọi thứ mà bạn có thể tưởng tượng ra trên đời này. Tuy không hiểu vì sao mẹ không dẫn Yue tới Umeda khu mua sắm thường xuyên của gia đình nhưng khi nhìn ánh mắt phát sáng của mẹ Anh mới đỡ trấn tĩnh : thì ra bấy lâu nay mẹ vốn không thích Trung tâm Umeda. Umeda tuy hiện đại nhưng so với Tenjinbashi-suji thì chung quy lại vẫn thiếu một phần hấp dẫn.

Yue ngồi trên xe lăn được Akito đẩy theo phía sau Hattori phu nhân, cô hết nhìn thứ này tới thứ khác ánh mắt cũng toát lên vẻ yêu thích rõ rệt.

Tenjinbashi-suji tuy đông người nhưng họ không quá khó khăn để xuyên qua đám đông vì đa số người dân ở đây đều vô cùng lịch sự. Yue phải ngồi xe lăn không thể đứng lên đi lại, họ đều nhường đường cho cô, Akito không ngừng cảm ơn trên suốt đường đi, cô cảm thấy dường như gương mặt Anh cũng đã đen hơn mọi ngày rồi.

Khi Hattori phu nhân dừng lại trước một cửa hàng trang phục nữ rất lớn, có thể nói nó đã chiếm 1/3 diện tích một khu phố bên trong Tenjinbashi-suji. Bên trong được thiết kế vô cùng tỉ mỉ, trang phục phải nói là loại gì cũng có giá từ bình thường tới xa xỉ. Khi Hattori phu nhân bước vào đột nhiên một bóng người lao ra ôm chầm lấy bà thậm chí ngay cả nhân viên trong cửa hàng cũng há hốc mồm kinh ngạc nhìn một màn này.

"Kikyou Yuu, cậu dọa bọn họ rồi, mau buông tay."

Hattori phu nhân bất đắc dĩ lên tiếng, đồng thời dùng mọi cách gỡ người phụ nữ đang bám trên người mình xuống. Người phụ nữ kia xoay mặt nhìn nhân viên của mình một cái, họ nhất tề cúi đầu ai làm việc này tuyệt không ngẩng đầu lên một cái; sau đó tươi cười đầy mặt nhìn Hattori phu nhân.

"Ai nha ~ ngày hôm nay lại rảnh tới thăm tôi sao Shizuka?"

Hattori phu nhân nguyền bà ta một cái, bữu môi

"đã 45 tuổi rồi làm ơn đừng giở giọng đó ra Kikyou, cậu làm bọn trẻ sợ đấy."

Cả Yue và Akito đều giật thót khi nhìn người phụ nữ trước mặt. Phải công nhận là sẽ không ai nhận ra bà ta đã 45 tuổi. Gương mặt, kiểu tóc cùng trang phục nhiều lắm cũng chỉ tầm 30 thôi.

"Thế nào? Phu nhân giám đốc sở cảnh sát ghét bỏ tôi sẽ không sống nổi ở đây mất. Đột nhiên tìm tôi là có chuyện gì sao?"

Kikyou đột nhiên thay đổi vẻ mặt không còn cứng nhả như trước khiến cho Yue không thể không cảm thán: Quà nhiên là thay đổi vẻ mặt dễ như trở bàn tay. Nhưng nói thế nào thì vẻ mặt nghiêm túc của Kikyou phu nhân vẫn vừa mắt mọi người hơn nhiều.

Hattori phu nhân kéo xe lăn của Yue trước mặt Kikyou cười cười

"Đây là con gái của tớ"

Yue cứng ngắc cúi đầu chào, trong khoảnh khắc ấy cô rõ ràng thấy được đôi mắt của Kikyou phát sáng giống như mắt sói chỉ hận không thể lập tức nhào tới. Mà cảm nhận của cô tuyệt đối không sai. Kikyou từ khi nhìn thấy Yue liền lao tới, mặc kệ Hattori phu nhân, tay không ngừng nhéo nhéo má của Yue khiến gương mặt cô trở nên đỏ ửng.

"A~~ thật đáng yêu~~~ Shizuka, cậu thật quá đáng. Tại sao lại có đứa con đáng yêu thế này chứ? Không được....tôi cũng muốn~~~"

Nói rồi, thấu mặt lại gần Yue cọ cọ.

"Thật đáng ghét, làn da tốt quá đi~ xem mái tóc này, thật ghen tị muốn chết. Ngao ngao~~ Shizuka, cô bé sao có thể là con của cậu, rõ ràng gen của nhà Hattori chỉ là một đám mặt đen thôi mà?"

Trán Akito hạ xuống vài ngã tư đường, khoe miệng Yue cũng co giật. Hattori phu nhân thờ dài gồ lên vai con trai mình

"kệ cô ta đi, đang lên con rồi. Thấy đồ xinh đẹp liền như vậy"

Yue cố thoát khỏi ma trảo của Kikyou phu nhân nhưng không thành đành phải cầu cứu Hattori phu nhân. Tới lúc bấy giờ bà mới hắng giọng khụ một tiếng kéo lại thần trí của bạn thân mình

"Kikyou, tớ muốn mua cho con bé một vài món quần áo."

Vừa dứt lời, Kikyou phu nhân liền buông ra Yue đứng giữa cửa hàng rống lên

"Tạm ngưng buôn bán, đem hết đồ mới nhập ra đây mau."

Đám nhân viên trong cửa hàng lập tức như chim vỡ tổ rời khỏi vị trí không bao lâu sau đã đem trang phục của cả bốn mùa đặt giữa đại sảnh khổng lồ. Hattori phu nhân dường như rất hài lòng với tốc độ này khoan thai ngồi xuống một bên uống trà nhìn chăm chăm Yue bị một đám người như hổ vồ chăm chút đối y phục. Akito thấy mẹ mình như vậy cũng không có can đảm chui vào giữa đám nữ nhân như lang như sói cứu người đang nhàn chán ngồi một bên. Nhưng Hattori phu nhân và Kikyou phu nhân làm sao có thể buông tha Anh? Thế là một đám nhân viên nam có kéo dụ dỗ Anh tiến về phía trang phục nam. Dưới nụ cười đầy uy hiếp của mẹ, ánh mắt như sói đói vồ mồi của Kikyou phu nhân chỉ chức Anh cự tuyệt là lao về đây và những lời cầu xin của nhân viên cửa hàng Akito cứng ngắc nhận mệnh đi thử đồ. Đồng thời âm thầm thề bản thân nhất định không bao giờ tiến vào cửa hàng điên khùng này lần nào nữa.

Kikyou Yuu là mẹ của Ogasawara Yui- Phó phòng hình sự sở cảnh sát Osaka. Akito biết rõ điều đó có điều tính cách của bà thì Anh thật sự không dám khen tặng. Anh từng hoài nghi Ogasawara đã lớn lên như thế nào trong tay người mẹ này. Chồng bà là một Yakuza có tiếng trong vùng. Tuy nhiên không có xung đột trên mặt luật pháp, nhóm của ông ta cũng nhiều lần hiệp trợ cảnh sát phá án nên cha Anh có ấn tượng rất tốt với ông ta. Chưa kể tuy là Yakuza nhưng người đàn ông này lại sợ vợ một cách kỳ lạ. Kikyou Yui có tính cách quái đản ngày hôm nay cũng không có gì kỳ lạ. Ở Osaka này không có một thế lực nào dám động tới bà cho nên bà có thể mặc sức càn rỡ không kiêng nể ai.

Lại nói tới Yue, đùi trái gãy xương còn chưa tháo bột cô không thể đứng dậy vì vậy một đám nhân viên hành động nhanh như quỷ mị thử hết bộ đồ này tới bộ đồ khác cho cô. Kikyou phu nhân đứng ở bên cạnh chỉ huy không ngừng, thậm chí cả nhân viên trang điểm và nhân viên làm tóc ở tiệm kế bên cũng bị kéo sang.

Làn da của Yue rất trắng cho nên không cần phải đánh phấn quá đậm, chuyên viên trang điểm chỉ tô một lớp son rất nhẹ, đánh lên má một chút phấn hồng thoát nhìn vô cùng tự nhiên. Lông mi của cô cong và khá dài, đôi mắt to, màu đen của con người như hút hồn người ta vào bóng tối thâm trầm. Đến khi trang điểm xong ngay cả Hattori phu nhân cũng cảm thấy mình như bắt được bảo vật. Yui Kikyou đắm ngực dậm chân khỏi phải nói bà ta kích động tới nhường nào. Tóc của cô được uốn thành từng lọn, vì đã quen tự nhiên cho nên không phải dùng bất cứ hoá chất nào lên tóc cô. Hattori phu nhân chỉ muốn mua y phục cho Yue nhưng khi thấy mọi chuyện đi theo chiều hướng này cũng không thể ngăn cản. Đây là niềm hạnh phúc vô cùng khó hiểu của Yui Kikyou nên và cũng chỉ yên lặng nhìn hai đứa con về mặt đau khổ chờ đợi.

Mãi tới khi phố đã lên đèn, Kikyou phu nhân mới buông tha cho họ. Yue thu hoạch một đồng lớn quần áo váy vóc khiến cô thật sự hoài nghi bản thân mình có thể mặc hết chúng hay không. Quá trình chọn đồ cũng thực sự trở thành ác mộng của Yue. Kikyou phu nhân cho cô mặc hết gần trăm bộ y phục chủ yếu là váy vóc. Những bộ bà cho là hợp với cô liền đưa luôn để cô thay và cho nhiếp ảnh gia chụp lại.

Trong quá trình ấy, Kikyou phu nhân cũng phát hiện trên lưng cô có nhiều vết sẹo, đều là do lần bắt cóc hành hạ đó để lại. Sau khi biết chuyện bà cho cắt hết y phục hở lưng đi. Đến khi Akito muốn rút thẻ trả tiền cho đồng y phục này liền bị bà áy gáy phát đi.

"Thù lao tôi đã nhận được rồi"

Hattori phu nhân khăng khăng muốn trả lại bị bà áy ngăn lại

"cậu thừa biết tính tôi mà Shizuka. Những trang phục kia quý không phải vì giá trị của chúng chứa mấy con số mà là nó có thể khiến cho người mặc trở nên xinh đẹp hay không. Yue thật sự mặc chúng còn đẹp hơn cả những người mẫu mà tớ có đó là thù lao lớn nhất tớ nhận được. Sau này còn phiền cô bé dài dài. Được chứ Shizuka?"

Hattori phu nhân bắt đầu nhìn bà ta. Kikyou biết bà sẽ không nhận những món đồ này bèn tung ra chiêu cuối cùng. Kikyou phu nhân cầm lên mấy ảnh cho Hattori phu nhân nhìn. Gần 100 bức ảnh đều là Yue mặc trang phục độc quyền của cửa hàng, thứ này tung ra sẽ làm nữ nhân vùng Kansai bùng nổ. Trang phục tinh mỹ, người mẫu xinh đẹp khiến cho hiệu ứng quảng cáo càng thêm hiệu quả. Nhìn sắc mặt của Hattori phu nhân, Kikyou bí hiểm tươi cười

"Số trang phục đó coi như là thù lao của cô bé đã thay cửa hàng quảng cáo sản phẩm. Cậu không thể từ chối Shizuka. Chẳng lẽ cậu không giúp đỡ bạn thân của cậu hay sao?"

Hattori phu nhân đầu hàng vì từ xưa tới nay bà chẳng thể từ chối những chuyện mà Kikyou nhờ vả. Hơn nữa, biểu tình của Yue qua từng bức ảnh đều có biến hoá. Từ cứng ngắc tới thoải mái tươi cười đủ thấy cô bé cũng khá yêu thích chuyện này. Cô bé vui vẻ bà làm mẹ cũng thật vui vẻ.

Đóng cửa hàng, Yui Kikyou phu nhân cùng ba người đi ăn tối sau đó chia tay ai về nhà nấy. Trang phục sẽ được chỉnh sửa cho vừa vặn kích cỡ của Yue sau đó trực tiếp đóng gói tới nhà Hattori. Trong khi họ thoải mái ăn uống thì có người lại chẳng hề vui vẻ. Thậm chí là còn vướng vào rắc rối lớn.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Quốc lộ vùng ngoại ô không hề tung bừng náo nhiệt như trong thành phố. Ánh đèn đường lạnh như băng yếu ớt hắt xuống từng góc khuất. Tiếng côn trùng rả rích phát ra từ những ngọn cỏ ven đường. Gió đầu hiu thổi mang theo hơi lạnh vô hình khiến người ta nổi da gà. Trên con đường chấp choạng thỉnh thoảng vang lên vài tiếng quạ kêu thê lương thảm thiết.

Yuu Ogasawara dù là cảnh sát khá nhiều năm nhưng vẫn không tự chủ được rung mình một cái. Anh vốn dĩ bị Akito kéo tới bệnh viện làm cu li sau đó bị chú Hattori dọa cho chạy mất. Đi tới quán bar uống chút rượu trong chốc lát lại bị phải xuống vùng ngoại ô khi họ cò gậy ngay trong đêm để tra án đúng là đủ xui xẻo đi?

Vốn bật radio trong xe để xua tan bớt hiu quạnh nhưng không hiểu sao radio hoàn toàn không bắt được tín hiệu. Điện thoại Anh hết pin đã sập nguồn từ lâu. Bên ngoài không biết từ bao giờ đã đổ mưa lớn, xung quanh là ruộng đồng mênh mông tít tắp chạy dài. Một mình trong không gian thế này hẳn là khó có thể bình tĩnh lái xe.

Thế nhưng, trong hoàn cảnh ấy Yuu Ogasawara lại ngoài ý muốn bình tĩnh. Không phải anh không cảm thấy sợ hãi mà là không khí trong xe vô cùng ấm áp xua đuổi cái lạnh bên ngoài và cái giá rét từ tận đáy lòng anh. Trong xe ô tô luôn dự trữ khá nhiều đồ ăn khô, trang phục ấm áp để mặc vì Anh thường xuyên bị điều đi xa điều tra án tử. Duy nhất không thích hợp chính là cảnh diễn vĩ tím ngắt còn tươi mới ở trên xe.

Cảnh diễn vĩ này là do Yuu Ogasawara nhặt được từ gầm xe phía sau. Khi anh rời khỏi nhà Hattori liền phát hiện Yue đã làm rơi nó dưới xe mình thiếu chút nữa Anh đã dẫm phải nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh đã nhặt nó lên cắm vào chai nước khoáng còn thừa hơn nửa trên xe mình.

Yuu Ogasawara khẽ cười, hoa diễn vĩ được tượng trưng cho sự may mắn, anh nhặt được nó có lẽ cũng là một loại vận mệnh nhỉ?

Xe cảnh sát lao băng băng trên đường, Yuu Ogasawara càng đi càng cảm thấy không đúng. Anh đã đi rất lâu theo lý mà nói ắt đã tới nơi rồi nhưng xung quanh tất cả đều là cánh đồng trải dài tít tắp, ánh đèn leo lét không đủ khả năng chiếu sáng ra xa. Anh không có biện pháp xác định phương hướng nữa. GPS trên xe không biết từ lúc nào đã ngừng hoạt động một chút tín hiệu cũng không có. Hiện tại, Yuu không thể không thờ dài. Trước khi tới đây, Anh đã hỏi kĩ đồng nghiệp, tới hiện trường chỉ cần đi theo quốc lộ sau đó đi qua hai cánh đồng là tới. Nhưng hiện tại đừng nói hai cánh đồng, nơi này từ phía đều có ruộng lúa bảo Anh tìm đường kiểu gì đây? Nơi này vẫn còn là vùng quê nguyên sơ hẻo lánh rất ít người tới đây để trải nghiệm cuộc sống hoặc du lịch nên hiển nhiên con đường lầy lội này chưa được dịp vinh danh trên bản đồ chuyên dụng.

Yuu Ogasawara gục đầu trên vô lăng cũng đành bó tay phó mặc cho số phận. Trời mưa nhỏ dần, chớp rạch ngang trời nhưng không hề có tiếng sét nào. Anh âm thầm hi vọng trời sáng nhanh một chút đợi tới lúc có người ra đồng Anh hỏi đường cũng được. Ở trong xe một đêm cũng không tính là bất tiện lắm.

Chớp rạch một đường trên nền trời u ám tối thẫm, đèn ô tô chiếu rọi phía trước, xung quanh yên lặng tới mức Yuu có thể nghe rõ tiếng hít thở của mình và tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực. Anh lơ đãng liếc nhìn cánh đồng lúa trong đêm đột nhiên sống lưng lạnh toát. Nhưng nhìn kỹ Yuu mới vỡ lẽ ngực thờ phào bình ổn trái tim đang đập gia tốc. Thứ anh nhìn thấy là những chiếc đầu manocanh đã cũ. Những chiếc đầu đủ kích cỡ hình dáng như thật được xiên que cắm khắp cánh đồng để xua đuổi chim chóc; sự xuất hiện của chúng trông giống như những đầu người thấp thoáng trong đêm tối. Đối với người Bình thường đi trong đêm những chiếc đầu này đủ để dọa cho họ vỡ tim. Đáng sợ hơn cả là những con manocanh này đã cũ bị phai màu bởi ánh sáng mặt trời và mốc theo năm tháng. Đôi mắt vô hồn mờ to, đôi môi đỏ như máu nhìn chăm chăm về phía bạn như muốn cắn nuốt thể xác và linh hồn thực sự rất đáng sợ. Những manocanh này bị nước mưa xối ướt thoát nhìn càng âm trầm khủng bố. Chúng cứ ở đó trong đêm tối khiến người ta toát ra từng giọt mồ hôi lạnh. Yuu Ogasawara cho dù có 10 lá gan cũng không dám tiếp tục ở lại một nơi như thế này. Anh vội vàng lái xe rời đi, xuyên qua gương chiếu hậu Yuu có cảm giác những con manocanh kia vẫn đang nhìn theo anh, khoé miệng cong lên rất quý dị giống như đang cười nhạo.

Yuu Ogasawara phóng xe như bay qua khỏi khu vực đó, anh hiện tại vô cùng buồn bực. Đi lâu như vậy mới thoát khỏi một cánh đồng. Phía trước còn một cánh đồng khủng bố Anh làm sao còn dũng khí đi qua? Quanh đây cũng không có nhà dân để hỏi đường. Đột nhiên, Yuu Ogasawara nhìn thấy dưới bóng cây ven đường xuất hiện một bóng người. Anh bất giác rút súng lục bên hông ra nắm chặt trong tay. Không cần biết là người hay quỷ có súng bên cạnh ít nhất anh cũng cảm thấy không quá sợ hãi.

Lái xe tới gần, đèn xe chiếu vào bóng người đó Yuu Ogasawara mới nhận ra đó là một cô gái mặc váy đỏ rực, toàn thân ướt đẫm tóc đen dài như mực dán chặt vào gò má nhợt nhạt. Anh nuốt nước bọt một cái nhìn xuống chân cô ta rồi thờ phào: hoàn hảo, cô ta có chân có lẽ không phải ma quỷ. Cô gái kia mặc kệ Anh nhìn chăm chăm tiến lên gõ cửa kính xe giọng nói có chút run rẩy.

"Có thể cho tôi đi nhờ 1 đoạn đường được không? Nhà tôi ở gần đây, tôi có đi cùng bạn nhưng cô ấy được đón đi rồi, tôi đã đợi rất lâu không thấy người tới đón lại mắc mưa"

Yuu nhìn cô ta sắc mặt tím tái, cả người run rẩy vì lạnh, váy áo ướt đẫm thực sự không còn công dụng chống gió lạnh nữa. Hơn thế, ở cánh đồng hoang vu hẻo lánh này làm gì còn ai có thể giúp đỡ cô ta?

Yuu Ogasawara gạt đầu mở cửa xe cho cô ta lên đồng thời tăng nhiệt độ trong xe thêm một chút. Cô ta có vẻ rất vui mừng liên tục cảm ơn Anh

"Thật cảm ơn, con đường này quá vắng vẻ tôi đứng đó lâu lắm rồi mới có người để đi nhờ về. Cảm ơn anh nhiều"

Yuu Ogasawara gật đầu

" không có gì, giúp đỡ người khác là nhiệm vụ của cảnh sát chúng tôi . Nhà cô ở đâu?"

" A , nhà tôi ở phía trước, đi qua cánh đồng phía trước là tới giao lộ nhà tôi ở đó"

Cô ta chà xát cánh tay run rẩy nói. Yuu Ogasawara cảm thấy vui mừng cũng đi qua cánh đồng, có người đồng hành anh sẽ không còn cảm thấy nhàm chán mà đối phương lại là một cô gái khá xinh đẹp.

" Thật tốt quá, tôi cũng đi ngang qua đó tới làng Nishiku mà lại không rõ đường. Cô có thể chỉ đường giúp tôi chứ?"

Cô gái kia đột nhiên nở nụ cười, đôi môi tím tái khẽ nhếch lên:

"Vậy sao? Vậy tôi sẽ chỉ đường giúp anh ."

Yuu Ogasawara lái xe qua cánh đồng thứ hai, cánh đồng này đi qua rất nhanh lại không hề trông thấy manocanh trên ruộng lúa. Yuu nhủ may mắn cảm thấy vô cùng kỳ quái. Khi nhìn đồng manocanh kia Anh đã thấy không thích hợp . Thường thì người ta chỉ cắm manocanh trên ruộng lúa vào khoảng giữa hoặc cuối tháng tám vì đây là lúc sắp gặt lúa thường bị chim chóc tấn công. Nhưng hiện tại mới là cuối tháng tư chẳng có lý do gì để cắm manocanh cả.

Cánh đồng thứ hai đi qua rất nhanh, sắp tới giao lộ Yuu mới hỏi

" Giao lộ phía trước rồi nhà cô ở đâu?"

Cô ta mỉm cười, đôi môi càng thêm tím tái không trả lời chỉ đưa tay theo một hướng. Yuu lái xe theo hướng mà cô ta đã chỉ trong lòng nghi hoặc càng nhiều. Càng đi Anh càng cảm thấy không đúng lên nhìn qua kính chiếu hậu sắc mặt Anh đột biến , phanh xe lại đột ngột đầu theo quán tính đập vào vô lăng xe, còn cô ta lại chẳng hề ngã sấp xuống vẫn giữ nguyên tư thế ngồi. Đôi môi tím tái hé thành một nụ cười quái dị. Yuu Ogasawara trừng to con ngươi sắc mặt trắng bệch giọng nói gần như lạc đi

“Người là cái gì vậy?”

Cô ta vẫn mỉm cười, gương mặt trắng bệch đột nhiên nứt vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu tươi nhỏ xuống ròng rọc từ khóe mắt , lỗ mũi, lỗ tai cả miệng cũng đầy máu. Da thịt thối rữa không ngừng rơi xuống sàn xe , Yuu thậm chí còn mơ hồ thấy được thứ gì đó trắng đục ngoe nguẩy trong da mặt cô ta. Tóc dài đen bóng của cô ả không ngừng rơi rụng cuốn lấy chân Yuu . Anh nhanh chóng mở cửa xe nhưng lại phát hiện sàn xe không biết từ lúc nào đã ngập đầy nước mà ô tô cảnh sát của anh đã lao một nửa xuống hồ từ bao giờ.

Cô ta vươn tay đang nứt vỡ từng thớ thịt trước mặt anh, cho dù hoàn cảnh không cho phép nhưng Yuu Ogasawara vẫn nhìn không được trực tiếp nhìn nữa . Mùi tanh tưởi từ thịt thối rữa không ngừng phả vào mặt anh, đám tóc đen như xiềng xích khóa chặt anh lại muốn chạy cũng không được. Cô ta nhấp nháy môi, từng thớ thịt trên mặt rơi rụng dần theo từng lời cô ta phát ra

"Ta oan uổng quá..... ta muốn tất cả phải chết cùng chúng ta... "

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

" Ta oan uổng quá.... Ta muốn tất cả phải chết cùng chúng ta...."

Móng tay hư thối xanh tím vươn về phía anh , đột nhiên một luồng ánh sáng nhu hoà ngăn cản lại hành động tiếp theo ấy. Yuu Ogasawara còn chưa định thần lại đã nghe cô ta hét thảm một tiếng, toàn bộ cánh tay tan thành cát bụi; lớp ánh sáng còn lại không ngừng lan rộng cắn nuốt thân thể hư thối rách nát của cô ả

" K...H...Ô....N....NG...."

Trong xe phảng phất chỉ còn lại tiếng hét thảm của cô gái nọ, thịt thối xương cốt hoá thành tro bụi, lớp máu trên sàn xe cũng bốc hơi đi mất. Tóc dài quấn lấy chân Yuu cũng biến mất không dấu vết. Yuu Ogasawara nhìn lên chỉ thấy cảnh diên vĩ lấy mắt thường cũng nhìn ra tốc độ hư hỏng, ba cánh hoa rụng xuống trên tay anh cảnh lá đang héo úa. Xe ô tô chao đảo một chút rồi ụp xuống hồ. Yuu chưa kịp thoát khỏi xe chân anh nhanh chóng ngập trong nước , anh cố sức mở cửa xe nhưng càng khiến cho nước bên ngoài tràn vào . Anh hoảng hồn chưa kịp làm ra phán đoán tiếp theo đã thấy mình đứng trên bờ tro mắt nhìn chiếc xe trầm xuống đáy hồ đen , tay anh vẫn nắm cánh hoa héo khô và cánh hoa úa tàn hắt teo tóp như đã chết lâu ngày. Gió lạnh thổi qua làm cho cánh hoa hoá thành tro bụi tan biến vào không khí chỉ còn lại chút bụi phấn trong tay anh

* * *

Yue bình tĩnh trong đêm tối, mồ hôi ướt đầm trán; không ngừng thở dốc. Cô vờn ta muốn bật đèn bàn lại không để ý cốc thủy tinh cũng đặt ngay đó. Xoảng một tiếng khiến cô giật mình. Akito vốn đang yên ổn ngủ ở phòng bên cạnh đột nhiên nghe thấy tiếng hét liên tiếp dậy. Anh lập tức chạy sang

"Có chuyện gì vậy?"

Dưới ánh đèn bàn yếu ớt, Yue sắc mặt trắng bệch quay đầu lại nhìn anh rồi lại khẽ lắc đầu

"Không sao, em làm rơi ly thủy tinh thôi. Đánh thức Anh sao?"

Akito trầm mặc lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cô

"Năng lực đó lại tới nữa à?"

Yue cứng ngắc gật đầu, bất an nắm lấy ga giường. Akito thờ dãi trong mắt hiện lên vài tia thương tiếc

"Đêm nào cũng thấy người chết à? Lần này là ai?"

Yue cắn môi lắc đầu

"Không thể nói. Tôi sẽ không để bất cứ ai thay đổi vận mệnh"

Vận mệnh thay đổi, người hối hận nhất là người đã thay đổi nó. Yue đã trải qua những lần hối hận như thế. Cô thậm chí hận bản thân mình không lập tức chết đi để chuộc tội. Lời nguyện đeo bám cô cả đời không dứt, trừ khi...người đó tìm thấy cô, giết chết cô. Cho đến bây giờ cô mới có thể giải thoát.

Akito nhìn ga giường đáng thương lại nhìn ánh mắt kiên định của cô không khỏi chùn lòng

"Nói đi Yue, tôi sẽ tận lực không thay đổi vận mệnh mà em nói"

Yue vẫn lắc đầu cắn răng không nhìn anh cảnh báo

"Nếu Anh thay đổi vận mệnh kết cục lẽ ra phải xảy tới với người đó sẽ ứng lên người anh. Còn anh sẽ phải nhìn kẻ đó sống trong đau khổ dằn vặt mới, chết theo một cách khác đau đớn hơn, tàn khốc hơn trước mặt anh. Đó là cách mà vận mệnh trêu đùa con người. Vận mệnh là thần, vi phạm ý chỉ của thần sẽ gặp bất hạnh. Mà tôi...tôi không muốn bất hạnh đó xảy ra với bất cứ người nào. Akito"

Đây là lần đầu tiên Yue gọi tên anh, cũng là lần đầu tiên cô dùng ánh mắt cầu xin ấy nhìn anh. Hình dáng của Akito khiến Yue cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng cô không tài nào nhớ nổi Anh là ai, đã gặp Anh ở nơi nào. Cô chỉ biết cô không thể để người này thay đổi vận mệnh. Đau thương kia một mình cô chịu đựng đã quá đủ rồi. Nỗi hối hận đó đủ để người ta phát điên. Mà cô thà rằng nhìn người ta âm thầm chết đi chứ không hề muốn họ kéo dài hơi tàn để rồi thảm khốc kết thúc.

Akito nhìn ánh mắt cầu xin ấy lấp băng đá trong lòng dường như chịu kích thích đang tan chảy. Anh không tự chủ được gật đầu

"Tôi hứa với em sẽ không can thiệp vào vận mệnh định trước Akari "

Yue nở nụ cười nhưng câu sau của Akito khiến cho nụ cười của cô tắt dần

"Tôi muốn em dùng năng lực của mình hiệp trợ cảnh sát phá án. Người có thể chết nhưng tôi tuyệt đối không thể để hung thủ lọt vòng pháp luật "

Nhìn sắc mặt của Yue, Akito không khỏi thờ dãi

"Tôi nghe em không thay đổi tương lai được định sẵn. Nhưng tôi muốn chứng minh rằng vận mệnh không phải là thần. Chúng ta có thể nắm lấy vận mệnh và làm chủ nó. Đôi mắt của em, năng lực của em không phải là nguồn gốc của bất hạnh. Mà chính là trái tim và suy nghĩ của em mới chính là ngọn nguồn Akari. Em nghĩ mình không thể thoát khỏi lời nguyện cho nên em trở thành nô lệ của nó; trái tim em không đủ kiên cường để bất chấp tất cả. Cho nên bản thân em vĩnh viễn không thắng được vận mệnh của chính mình."

Yue sững sờ nhìn Anh thậm chí cô cũng quên từ lúc nào đã đứng bên giường mình. Cô run rẩy mở miệng

"Là thật ư?"

Akito nâng tay xoa đầu cô, bàn tay to ấm áp ấy giống như đang truyền niềm tin sang cho Yue

"Đương nhiên rồi, đôi mắt của em không phải lời nguyện. Đó là năng lực thần ban cho em. Em nên dùng nó để chiến đấu lại vận mệnh của mình"

Yue chưa từng nghĩ đôi mắt hiện diện từ vong này lại là Vũ khí để chiến đấu chống lại vận mệnh của mình. Cô cũng chưa từng nghĩ suốt bao năm qua hèn nhát mặc kệ sinh tử của thế gian chính là đang phủ phục dưới chân vận mệnh làm nô lệ của nó. Như vậy thì bao dằn vặt đau đớn mà cô phải chịu suốt thời gian qua chỉ là một hồi trò cười thôi sao?

Nhìn đôi mắt bị phủ một lớp hơi nước của Yue, Akito liền luống cuống

"đừng khóc, ngủ đi nào. Sẽ không còn mơ thấy gì nữa đâu"

Akito vỗ lưng cô nhẹ nhàng như thế ; cô yên lặng không phản bác cũng cố kiềm hãm những giọt nước mắt trên khoé mi nhắm mắt lại. Chẳng bao lâu sau đã yên ổn hít thở nhẹ nhàng hiển nhiên đã chìm vào giấc ngủ. Akito xoa đầu cô nhìn xuống đồng hồ trên bàn 1:03 phút. Anh khẽ cười khổ muốn đứng lên về phòng mình lại phát hiện Yue không biết từ lúc nào đã níu chặt lấy tay áo anh ; Anh cố gắng nhẹ nhàng gỡ tay cô ra thì hai hàng lông mày cô nhíu lại, tay càng bám chặt. Akito đỡ trán. Đây có được xem như cô đang làm nũng với Anh không?

Hattori Heiji trước đây mới 6 tuổi đã bắt đầu muốn phân cao thấp với anh; Anh còn không kịp nhìn thấy dáng vẻ làm nũng của cậu mà với tính cách của anh cho dù có làm nũng Anh cũng sẽ mặc kệ. Mà bây giờ , người làm nũng với anh lại là cô em gái nuôi vô cùng đặc biệt. Anh không thể thô bạo đối xử như với Hattori Heiji được. Thật là...khó giải quyết.

Cuối cùng, Hattori Akito vẫn ở lại trong phòng Yue ngồi bên cạnh giường ngủ mất. Anh tựa lưng vào thành giường chậm rãi nhắm lại ánh mắt. Tuy tư thế chẳng hề thoải mái nhưng không hiểu vì sao Anh lại tiến vào giấc ngủ rất nhanh. Một đêm không mộng mị.

* * *

Sáng hôm sau, Akito bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc . Tiếng chuông của Anh là tiếng chuông điện thoại truyền thống nhưng mới sáng sớm âm thanh này phá lệ chói tai. Hattori Akito mơ màng tỉnh dậy khẽ nhíu mày. Cô Anh đau nhức vô cùng hậu quả của một đêm ngủ không đúng tư thế. Anh vươn tay tắt âm trên điện thoại đồng thời liếc nhìn Yue vẫn còn say ngủ , nhẹ nhàng gỡ tay cô ra , đi ra ngoài nghe điện thoại. Người gọi cho Anh là Yuu Ogasawara ; Akito hơi nghi hoặc nhưng vẫn tiếp điện thoại. Anh biết Yuu rất ít khi gọi điện cho mình nhưng nếu gọi đều là những chuyện phiền phức lớn.

" Có chuyện gì?"

Đầu bên kia âm thanh rất hỗn loạn , phải mất một lúc Yuu mới hỗn hển hết vào điện thoại

"Akito, Mau cứu mạng. Tội Cần chi viện"

Akito để điện thoại cách tai thật xa , âm lượng của Yuu Ogasawara đủ để làm màng nhĩ Anh bị đâm thủng.

"Chẳng phải Nishiku chỉ là một ngôi làng nhỏ thôi sao? Đã phải cho cậu 4 cảnh viên đi cùng còn muốn chi viện?"

Akito bóp trán , đè thấp âm thanh của mình. Đầu dây bên kia lại rơi vào một mảnh rối loạn, anh mơ Hồ còn nghe thấy tiếng người chửi bới. Yuu Ogasawara thở hồng hộc giọng nói cũng mất đi vẻ cợt nhả thường ngày

"Chuyện nghiêm trọng tôi không thể giải quyết được . Cậu mau tới đây, còn có đem theo Yue . Xin cậu đấy...bíppppp"

Akito nhíu mày, Yuu Ogasawara là Phó phòng hình sự , quyền hạn khá cao không thể vì một ngôi làng nhỏ mà gấp rắc rối. Còn có...cậu ta muốn gọi Yue tới là muốn cô ấy làm gì?

Akito xoay người vô thức đi về phòng Yue không hề phát hiện ở dãy nhà phía xa một bóng người đứng đó từ bao giờ.

Hattori phu nhân nhìn theo bóng con mình rồi đi khẽ cười , đôi mắt loé lên đầy ý vị thâm trường. Xem xem, người ta nói chim dậy sớm sẽ có sâu ăn. Không ngờ mới dậy sớm một chút liền phát hiện ra một chuyện thú vị nha~

Con trai bà cứ nhiên bước ra từ trong phòng Yue . Chắc chắn

Hattori phu nhân túm áo khoác choàng khoé miệng tủm tỉm cực kỳ đáng khinh quay về phòng mình.

Khi Hattori Akito về phòng mình thay đồ và vệ sinh cá nhân xong anh gõ cửa phòng Yue . Cô lúc này đã tỉnh nhưng vẫn nằm lì trên giường thấy anh tiến vào liền hỏi

"Muốn đi Nishiku sao?"

Akito hơi ngạc nhiên nhìn cô thấy cô vẫn bình thản mới gật đầu

"Đúng vậy, Yuu Ogasawara nói hần ta gặp rắc rối muốn tôi tới đó"

Yue xóc chân muốn xuống giường lại bị Akito kéo lại, anh nhíu mày

"Em muốn làm gì? Chân còn chưa tháo bột đâu"

Yue liếc nhìn Anh mở miệng hỏi lại

"Không phải anh ta muốn em tới đó sao ?"

Akito nhướn mày

"Em nghe thấy anh cùng cậu ta nói chuyện?"

Yue lúc đầu cố sức lết xuống khỏi giường, Akito không đành lòng ôm cô đặt lên xe lăn đẩy cô tới nhà tắm

"Tôi thấy Anh ta gặp chuyện phiền toái. Cả Anh cũng vậy."

Yue ngẩng đầu nhìn Akito cười nhẹ

"Là chuyện rất phiền toái đó. Nếu muốn tới Nishiku vậy thì bàn bạc với cha kỹ một chút"

Bỏ mặc Akito nhủu mày suy nghĩ bên ngoài, Yue một mình đi vào nhà tắm tiến hành vệ sinh cá nhân. Cô nhìn đôi mắt mình trong gương tay khẽ nắm chặt. Giấc mơ đêm qua...rất quý giá. Cô chưa kịp thấy hết đã bừng tỉnh sau đó Akito tiến vào . Năng lực của đôi mắt tử vong biến mất hoàn toàn , cô ngủ rất an ổn không hề mơ thấy thứ gì nữa điều này khiến cô càng khẳng định một chuyện : Akito chính là phong ấn mà Thần đã nói trước đây. Yue càng thêm nghi hoặc Thần đang muốn làm gì. Để một quý tộc như cô sống trong một thân thể trần ngập linh khí, bên người còn là phong ấn đôi mắt tử vong. Ngài rút cuộc muốn thấy cái gì? Hay đúng hơn Thần muốn cô làm gì?

Dùng qua bữa sáng, Akito vội vàng đi tới Nishiku, Yue đương nhiên phải đi cùng anh vì Hattori phu nhân đột nhiên yêu cầu. Bà dường như rất muốn để cho cô và anh ta ở bên cạnh nhau. Hơn nữa lý do bà dùng cũng rất chính đáng . Bà không có nhà , Hattori Heizo thì tới cảnh cục . Hattori Heiji thì đi học Yue không có người chăm sóc. Bỏ qua một đám người làm ở nhà Yue cứ như vậy bị tống cho Akito. Tuy nhiên, việc đưa cô đi cùng cũng rất hợp ý Akito . Tuy không biết vì sao Yui Ogasawara lại muốn đưa Yue tới nhưng chuyện Anh đã hứa thì Anh nhất định sẽ làm. Hơn nữa, bản thân anh cũng muốn biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Đường tới làng Nishiku khá xa, đó là một thôn làng nhỏ ở ngoại ô vì vậy đường khá khó đi. Trên đường, Yue bắt Akito dừng xe ở một tiệm hoa nhỏ mua một bó cúc trắng. Anh không rõ cô muốn mua hoa này làm gì vì cúc trắng vốn chỉ dùng để đưa tang. Yue nhận bó hoa luôn ôm nó trong lòng một tác cũng không rời . Akito thâm cảm thán cũng may nó chỉ là bó hoa nếu là động vật Anh chết sống cũng không cho lên xe của mình. Hoa mua ven đường có lẽ bởi vận chuyển đường xa có vẻ hơi ỉu rũ thiếu sức sống nhưng ở vùng quê hẻo lánh có chỗ bán hoa tươi là tốt lắm rồi. Ai ngờ vào tay Yue, đám cúc trắng rũ rượi ấy như trúng thuốc kích thích không lâu sau tươi tắn hơn hẳn thậm chí khi Anh nhìn chúng qua gương chiếu hậu còn thấy cả giọt sương lấp lánh ập vào trong cánh hoa. Rõ ràng khi Anh mua người bán hàng còn chẳng chịu phun nước cho loài hoa đại diện cho sự bi thương đầy xui xẻo này.

Đi ngang qua ruộng lúa, Yue nghiêng đầu dán mắt vào cửa kính nhìn ra cánh đồng mênh mông thấp thoáng những chiếc đầu búp bê sẫm cũ , đôi mắt hơi tối lại. Akito cũng lơ đãng nhìn ra ngoài khẽ nói

"Giờ vẫn có người sử dụng đầu manocanh để đuổi chim sẻ sao? Còn chưa tới mùa thu hoạch mà."

Yue nhìn chăm chăm ra ruộng lúa mím môi thúc giục

"Đi nhanh qua nơi này đi anh, chỗ này không tốt lắm"

Akito nhìn qua gương chiếu hậu gạt đầu nhún ga . Đúng là...đường đi không tốt lắm. Yue nhấp máy môi muốn nói gì đó lại thôi. Cô quay đầu nhìn ra ruộng lúa phía sau mình . Màu xanh non mơn mơn tí tắp chạy dài nhưng phía xa xa lại là một màn âm u vô hạn giống như khói xám bủa vây , giăng kín trên cánh đồng. Tiếng quạ thê thiết vang lên trên ngọn cây phía xa. Ánh mặt trời chói chang dường như không đủ ấm áp để sưởi ấm nữa, Yue cảm thấy sau lưng mình chợt lạnh.

Akito lần thứ hai nhận được cuộc gọi từ Yui Ogasawara . Lần này, cậu ta kêu Anh trực tiếp tới thẳng đồn cảnh sát cách làng Nishiku không xa. Khi xe của Akito dừng lại trước đồn cảnh sát nhỏ đã thấy Yui Ogasawara sắc mặt tiền tụy ngồi ở đó. Anh ta sau một đêm thoát nhìn đã già đi mấy tuổi , râu ria lún phún. Chiếc sơ mi trên người nhàu nát không chịu nổi còn tỏa ra mùi vị kỳ lạ. Akito nhủu mày cách Yui Ogasawara rất xa khinh thường nói

"Cậu đã mấy ngày không tắm hả?"

Yui Ogasawara sắc mặt cứng đờ ngại ngùng nói

"Tôi suýt mất mạng, cậu còn ở đó lo cái này sao?"

Akito khinh bỉ cười lạnh

"Dan díu với nàng nào bị Yui phu nhân phát hiện ?"

Yui Ogasawara vò đầu nhìn sang Yue đôi mắt cũng sáng rực lên

"Tôi thiếu chút nữa đã chết đuối đấy, còn đừng phải quý nữa . Tôi không biết đâu, tháng này nhất định phải cho tôi nghỉ phép 1 tuần an ủi tâm linh bé nhỏ của tôi."

Yue nhìn anh ta lại nhìn sang Akito nhíu mày

"Tôi qua gặp một cô gái mặc trang phục đỏ đi nhờ xe sau đó tự nhiên lao xe xuống hồ Nishiku. Người đó là Anh sao?"

Vừa dứt lời cả Yuu Ogasawara và Akito đều tròn mắt nhìn cô. Yuu Ogasawara là kinh ngạc không nói nên lời còn Akito là khó có thể tin nhìn sang Yuu Ogasawara . Anh ta mặc kệ Akito đứng đó lao về phía Yue hỏi dồn

"Em biết hết?"

Yue lắc đầu

"Tôi chỉ biết anh không chết. Có điều nữ quý kia cũng không phải muốn hại Anh."

Cô nhìn bầu trời âm u trên đầu mình thờ dài

"Bọn họ ...muốn cả ngôi làng này phải chết để hoàn trả nỗi oán hận ngày xưa."

Akito vươn tay ném Yuu Ogasawara ra phía sau đồng thời ôm Yue đi vào đồn cảnh sát nhỏ. Bên ngoài đã lại bắt đầu đổ mưa lớn . Nishiku là một ngôi làng nhỏ gần như tách biệt với bên ngoài. Cuộc sống của nơi này đều là tự cung tự cấp rất ít khi giao thiệp với những làng kế bên. Bởi vì là một trong những ngôi làng cổ còn sót lại cho nên tín ngưỡng của ngôi làng này tôn thờ cũng rất cổ xưa; trường làng cũng là một bà lão gần đất xa trời nhưng mọi người ai cũng nể phục bà ta. Đồn cảnh sát này là nơi duy nhất bị cả làng xa lánh , cảnh viên cũng là từ nơi khác phái tới thậm chí còn chẳng giải quyết được vấn đề gì . Luôn bị người trong làng xa lánh và chẳng có ai muốn bị điều tới nơi này cả. Trong đồn chỉ có một chàng trai trẻ trực điện thoại , Yuu và 4 cảnh viên đi theo anh đang ngồi trò chuyện với Akito. Theo lời họ Anh cũng đã rõ ràng phần nào chuyện xảy ra với Yuu ngày hôm qua.

Theo lời Yuu Ogasawara kể thì khi ma nữ kia hiện hình muốn giết Anh , chiếc xe cũng đã ngập một nửa trong nước hồ thì đột nhiên cảnh diên vĩ trên xe tỏa ra ánh sáng nhẹ làm nữ quý kia tan biến. Chiếc xe lao xuống hồ và khi mở mắt ra Yuu đã thấy mình an toàn trên bờ , chiếc oto gần như bị hồ nước đen ngòm nuốt chửng. Yue nghe tới đó sắc mặt trở nên âm trầm cô nghiêng răng

"Anh dám lấy hoa của tôi?"

Yuu Ogasawara vội vàng xua tay thanh minh

"Không có , không có...là em làm rơi dưới gầm xe . Tôi thiếu chút nữa đã đập phải nhưng vì tiếc tôi liền cắm vào lọ nước khoáng trên xe."

Cô không lờ anh ta nữa sắc mặt dịu lại , ôm bó cúc trắng thì thầm

"Thì ra muốn đền ơn à"

Akito ở gần cô nhất đương nhiên nghe rõ những gì cô nói không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Yue xuất hiện khiến cho anh nhận ra thế giới này thực không bình thường. Yuu Ogasawara nhìn bó cúc trắng trong tay Yue dường như rất muốn lấy một đóa nhưng không dám ép buộc đành phải tiếp tục lờ đi nghe mọi người bàn luận.

Sau khi đi bộ tới được đồn cảnh sát này, Yuu đã cho người trực vớt chiếc ô tô lên nhưng không thành và bị dân làng đuổi đánh. Họ nói làm như vậy sẽ mạo phạm tới thủy thần tai ương sẽ giáng xuống ngôi làng này . Yuu không còn cách nào khác đành gọi điện cho Akito tới đây giải quyết.

Cảnh viên trực ở Nishiku cho hay ngôi làng này vô cùng tín thành đặc biệt là thủy thần sông Nishiku vì họ tin tưởng thần sẽ ban cho họ mùa màng bội thu. Mỗi năm , làng này đều tổ chức hiến tế cô dâu cho thủy thần Nishiku mà trùng hợp ngày hiến tế lại là hôm nay cho nên dân làng sống chết cũng không cho phép kẻ nào phá rối quanh hồ . Akito nhíu mày hỏi

"Hiến tế cô dâu là thế nào ?"

Người cảnh viên ấp úng không dám nhìn thẳng anh nói nhỏ

"Họ chọn một cô gái trẻ đẹp còn trinh trắng cho mặc hi phục sau nửa đêm thả ra giữa hồ Nishiku, thủy thần sẽ hiện lên đón cô dâu về đáy nước. Nếu Ngài chọn cô ấy thì mùa màng sẽ bội thu dân làng no ấm. Ngược lại , cô ta sẽ chết rất thảm , dân làng gặp phải tai ương."

Akito đặt cốc nước xuống bàn, tiếng răng rắc rất nhỏ vang lên nước cũng rĩ ra bàn hiển nhiên chiếc cốc đã bị lực của Anh làm cho nứt vỡ. Anh nghiêng răng

"Hoang đường, như vậy chẳng phải là giết người sao? Cô gái kia sẽ chết. Hiện tại là thế giới pháp trị không phải thế giới của thần linh nữa rồi ."

Cảnh viên nơm nớp lo sợ trả lời

"Chúng tôi không ngăn được , dân làng rất hung hãn khi chạm tới tín ngưỡng của họ. Một năm trước , bạn tôi vì cứu cô dâu được chọn bị dân làng đánh

thành người thực vật. Cô gái kia cũng vẫn phải chết nhưng nghe đồn cô ta bị thủy thần ghét bỏ, thi thể vô cùng gớm ghiếc. Người nà cũng không ai dám mai táng cho cô ấy. Năm ngoái cả làng này mất mùa , rất nhiều trai tráng đột ngột chết đi. Cho nên...năm nay họ nhất định không để cho người tới quấy phá đâu."

Yue đột nhiên xen miệng hỏi

"Thi thể của cô ấy đâu?"

Cảnh viên ấy dường như không nhớ rõ chạy vào phòng lưu trữ Hồ sơ lật một hồi mới đem một quyển Nhật ký phủ đầy tro bụi ra , thần thần bí bí nói

"Tôi không rõ ràng lắm vì khi bạn tới vào viện rồi tôi mới được cử tới đây. Tất cả đều không được ghi chép lại mà nếu có lưu thành hồ sơ dân làng cũng sẽ đốt bỏ. Đây là Nhật ký của một vị cảnh sát già năm ngoái cổ tình ghi lại và dấu đi. Tôi cũng chỉ được nghe mọi người kể lại thôi."

Akito cầm lấy cuốn sổ phủ đầy bụi nhìn qua, sắc mặt ngày càng không tốt.

[Nghi lễ hiến tế của dân làng không được nhìn một cách đầy đủ vì cảnh sát chúng tôi không được phép tiến gần ngôi làng vào ngày diễn ra lễ tế. Tôi cũng chỉ có thể lên lút nhìn và chép lại một vài cảnh để làm tư liệu mà thôi. Nghi lễ hoàn toàn được diễn ra trong điện thờ của làng Nishiku- nơi chỉ thờ Phụng thần sông và không có ai được phép lại gần ngoại trừ trưởng làng . Vào ngày hiến tế, cô dâu được chọn sẽ mặc hi phục từ nhà được trưởng làng chúc phúc sạ đó ngủ lại một đêm trong điện thờ để thủy thần biết rõ mặt cô dâu của mình. Trong suốt đêm hôm ấy , dân làng sẽ tụ tập ăn uống linh đình để tiễn biệt cô dâu và cầu mong một mùa màng bội thu. Đúng 12h đêm, trưởng làng để gia đình cô dâu tiễn đưa con gái lần cuối bên hồ sau đó đưa cô gái lên thuyền nhỏ theo dòng nước ra giữa hồ sâu. Tới lúc thuyền chìm hẳn cũng là lúc cô dâu về với nhà chồng đồng thời chính tay người mẹ của cô dâu sẽ cắm một đầu manocanh lên ruộng lúa của nhà mình báo hiệu cho cả làng biết ; đó cũng là nguyên nhân vì sao cánh đồng lúa của làng Nishiku không phải mùa thu hoạch cũng có những đầu manocanh đuổi chim sẽ giăng khắp.

Nhưng vào mùa hiến tế năm ngoái có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Một cảnh viên trẻ đã liều mạng phá hủy lễ tế cứu cô dâu khiến cho dân làng nổi cơn phẫn nộ. Cậu ta bị đánh tới gần chết, khi chúng tôi tới chỉ viện chỉ còn sót lại hơi tàn. Cô dâu không cứu được, 3 ngày sau chúng tôi thấy xác của cô ấy nổi trên mặt hồ. Toàn thân xanh tím , phù phồng, Trương phình bốc mùi hôi thối nồng nặc. Mắt mở trừng trừng như muốn lôi cả con người ra ngoài , mũi miệng đầy máu. Gương mặt vốn thanh tú xinh đẹp nay đã bợt bạt tím ngắt, một nửa bên mặt bị cá rĩa không còn nguyên dạng . Ổ bụng cũng bị đào ra , ruột , nội tạng vung vãi khắp nơi . Mái tóc dài tuyệt nhiên không thấy chỉ còn cái đầu đầy máu khô, da tróc thịt bong, lưỡi cũng bị lấy mất từ trạng thảm không cách nào tả xiết.

Dân làng không ai dám động vào thi thể , họ bắt cảnh sát chúng tôi phải chịu trách nhiệm mai táng cho cô gái khốn khổ ấy. Đáng buồn hơn cả là mẹ của nạn nhân cũng phỉ nhổ con gái mình không thêm liếc mắt lấy một cái . Chúng tôi không còn cách nào khác đành phải chôn cô ấy trong một mộ địa cách làng Nishiku không xa . Nhưng khi chúng tôi tới thăm mộ thấp nhang đã thấy thi thể của cô ấy bị đào lên vứt bừa bãi ở ruộng lúa.

Trưởng làng ngăn cản chúng tôi an táng cho cô gái ấy một lần nữa, bà ta nói rằng thần sông đang trừng phạt cả linh hồn và xác thịt cô ta . Cô ta không giữ trọn trinh trắng của một người con gái , không giữ đạo vợ chồng. Tai hoạ đang ập tới ngôi làng . Chúng tôi không còn cách nào khác đành phào buông tha nhìn thi thể cô gái xấu số ấy từ từ phân hủy dưới mưa nắng và sự cay độc của dân làng .]

Yue siết chặt bó cúc trắng , trong mắt ngập tràn giận dữ

"Ngu xuẩn."

Akito cũng phẫn nộ, Anh chưa từng thấy một làng nào tất cả mọi người đều mất đi nhân tính thể này. Một người đã chết lại chẳng thể an nghỉ

"Người cảnh sát đã viết cuốn nhật ký này đâu?"

Anh hỏi

"Đã chết rồi, tất cả những cảnh sát từng tham gia an táng cho cô gái đều đã chết."

Yuu Ogasawara kinh ngạc không nói lên thành lời, tay cũng hơi run rẩy hiển nhiên, dù họ không tin ào quỷ thần ở thời đại này như xưa nhưng những chuyện li kỳ xảy ra ở đây đều khiến tóc gáy họ dựng thẳng.

Yue âm trầm nhìn ra ngoài trời , mưa càng lúc càng nhỏ đi , bầu trời cũng không còn vẩn Vũ nặng nề nhưng cô không hiểu sao vẫn thấy bóng đen lờn vờn trong không trung chưa từng biến mất. Oán hận của "họ" , bi thương của "họ" đủ để nhấn chìm cả ngôi làng này trong tang tóc nhưng tại sao tới tận bây giờ "họ" vẫn chưa xuống tay? Đến tận cùng là vì cái gì "họ" vẫn nhẫn nhịn tới bây giờ?

Yue thu hồi tầm mắt cúi đầu nhìn bó hoa trắng trong tay, bên tai còn vang lên tiếng trống dồn dập từ làng Nishiku đang diễn ra lễ tế trong lòng trở nên lạnh đi rất nhiều. Oán hận của "họ" cô có thể hiểu được . Bản thân chết đi từ bỏ cơ hội chuyển thể thành oán linh bám lấy vùng đất này để báo thù ngày đêm chứng kiến sự lạnh lùng của tình người cho dù là thần cùng sẽ nhập ma. Cái "họ" muốn không phải chết là có thể trả giá. Ngôi làng này.....đã sớm có thể kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đổng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Làng Nishiku ăn uống linh đình trái ngược lại với vẻ quanh quẩn ở đồn cảnh sát nhỏ. Để giải quyết bữa trưa, Yuu Ogasawara phải đi khá xa để mua cơm hộp về cho cả nhóm người.

Trời tối rất nhanh, cơn mưa dai dẳng đổ ào ào xuống khiến cho con đường đất càng thêm lầy lội, xe cảnh sát bị lún trong bùn đất không thể di chuyển được vì vậy cả nhóm người đều đi bộ tới mai phục gần hồ Nishiku - nơi sắp diễn ra lễ cưới với quỷ thần

Tiếng nhạc rộn rã từ điện thờ truyền tới, tiếng ồn ào chúc tụng nhau một năm bội thu dường như vẫn không đủ náo nhiệt để che dấu đi cái lạnh của cơn mưa dai dẳng cuối tháng tư, Tiếng quạ kêu vắng vắng thê thiết khiến toàn không gian đắm một mùi tử khí. Cái chết của người con gái lại được cả dân làng coi là sự khởi đầu của niềm vui và hạnh phúc khiến cho trái tim của những người cảnh viên như cứng lại trong cơn mưa lạnh. Yue được Akito ôm tới, thân hình nhỏ gầy ôm chặt bó hoa cúc trắng, tóc đen dài ướt đầm, gương mặt có chút tái nhợt khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Cô nhìn về phía hồ Nishiku, mặt hồ bị lớp khói đen che kín, gió lạnh thổi khiến cho mọi người đều run lên. Rõ ràng chỉ là cuối tháng tư nhưng gió lạnh buốt giá như giữa mùa đông lạnh.

Cả nhóm cảnh viên đứng chờ trong gió lạnh gần bốn tiếng đồng hồ, cảnh phục cũng ướt đầm dán sát vào da thịt, chân tay cũng tê cứng cả nhưng không ai rời vị trí. Yue chỉ mặc một bộ váy dài tay mỏng trên người còn khoác thêm áo khoác của Akito. Anh hiện tại chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng dính sát người lộ rõ từng đường cong mang theo lực lượng kinh người của mình. Đôi mắt như liệp báo nhìn chăm chú ra hồ nước đen ngòm, mắt anh rất sáng, rất sắc dường như chỉ cần thấy bóng con mồi lập tức sẽ nhào lên nuốt gọn.

Không hề bọn họ đợi thêm lâu nữa, tiếng nhạc tung bùng từ xa dần dội lại. Ánh lửa bập bùng trong đêm tối lại không thể xua tan cái lạnh; giữa đêm hoang vắng ánh lửa leo lét bập bùng trông càng thêm quỷ dị đến nao lòng.

Trưởng làng Nishiku là một bà già tuổi đã thập cổ lai hi; mái tóc bạc trắng và dường như bà ta chẳng thể nào tự mình di chuyển được. Đoàn người đưa cô gái mặc hi phục đỏ thắm xuống thuyền sau đó quỳ lạy trên bờ tới gần nửa tiếng mới chịu rời đi. Bà mẹ của cô gái còn không quên múc một gáo nước dội xuống hồ như thể chứng minh con gái gả đi như bát nước đã đổ tuyệt không hứng lại rồi ra về. Người duy nhất còn ở lại chính là trưởng làng Nishiku.

Khi tiếng chuông điểm 12 giờ vang lên, cô gái kia cũng ngã xuống hồ trước ánh mắt của tất cả mọi người. Akito từ trong bụi cây đột nhiên ra lệnh

"Lên, cứu cô ta."

Yue trợn mắt nhìn anh ta hét lên

"Akito Anh đã hứa không thay đổi tương lai được báo trước!"

Akito mặc kệ, anh ôm theo Yue từ trong bụi cây lao ra. Trưởng làng Nishiku bị hành động đột ngột lần này làm cho giật mình, bà ta làm đổ những cây đuốc đang cháy khiến cho ngọn lửa bùng lên dữ dội. Yue mất thấy có người đã ra tới mép nước cô cuống lên rút súng của Akito, đẩy ngã anh sau đó chĩa súng vào thái dương Anh gào lên

"Đứng lại, còn đi xuống tiếp tôi sẽ bắn chết Anh ta"

Yuu Ogasawara là người đầu tiên dừng lại, Anh ta ra lệnh cho toàn bộ cảnh viên quay về đồng thời rút súng chĩa về phía Yue. Yue sắc mặt rất khó coi, cô thở hắt hắt, phổi lạnh buốt như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, tay nắm khẩu súng cũng run rẩy

"Anh đã hứa Akito. Anh đã hứa sẽ để mặc tương lai diễn ra, Anh sẽ không thay đổi vận mệnh của ai. Đây là kết cục sao? Anh đang lừa tôi!"

Akito vươn tay nắm lấy họng súng âm trầm đáp

"Tôi không thể để người chết trước mặt tôi được Akari, buông súng đi. Đây không phải đồ chơi"

Yue nghiêng răng gào lên

"Cô ta nhất định phải chết. Số mệnh của cô ta đã đứt gãy từ hôm qua rồi. Anh muốn hại chết tất cả mọi người ở đây hay sao?"

Yue vừa dứt lời, một cơn gió lớn đột ngột thổi tới mang theo một mùi tanh tươi khiến vài cảnh viên trực tiếp nôn luôn tại chỗ. Cũng lúc ấy thân thể cô gái kia trực tiếp tơi vào xoáy nước, bóng hi phục đỏ thắm chìm dần vào bóng đen vô tận. Nước trong hồ sôi sục, từ giữa xoáy nước không biết từ lúc nào xuất hiện một đám khói đen. Nó lập lòe trôi trên mặt nước rồi dần ngưng tụ lại. Yue đột ngột quay đầu, mắt quỷ trong đêm tối loé lên ánh sáng xanh biếc ma quái đến rợn người. Móng tay cô đâm vào da thịt Akito khiến chúng trở nên đau đớn.

"Gọi mọi người lập tức quay trở lại. Mau."

Akito thấy cô biến thành bộ dạng này liền biết chuyện này không ổn lập tức ngồi dậy rống lên

"Tập hợp lại đây."

Vừa dứt lời, một bóng đen lao vút về phía này chém một nhát lên không trung. Cây cỏ thụ phía sau lưng họ đột nhiên gục đổ

"Mau qua đây nhanh"

Akito mất kiên nhẫn rống lên, một vài cảnh viên không ngừng nổ súng về phía bóng đen ngoài xa nhưng không thể ngăn cản những hành động tấn công nguy hiểm của nó.

Bốn phía mưa bụi mù mịt, lửa cháy bén cả vào những gốc cây gần đó. Nhờ có ánh sáng từ ngọn lửa bùng bùng mọi người mới nhìn rõ vật vừa tấn công lên bờ.

Đó là những mớ tóc rất dài giống như có sinh mệnh không ngừng hướng tới những người cảnh viên mà quất xuống. Nếu bị trúng phải chắc chắn hậu quả khôn lường. Cứ nhìn cây cỏ thụ bị chém đứt lia kia thì biết.

Hoàn cảnh hết sức hỗn loạn không ngừng có tiếng súng thoát ra, tiếng lửa cháy, tiếng mưa rơi nhưng tất cả mọi người đều nghe được tiếng cười âm u như vọng về từ một chiều không gian khác. Nhóm cảnh viên không ai bị thương đều đã tập hợp lại chỗ Akito đang ngồi. Họ phát hiện ra chỉ có chỗ này không bị công kích. Yue đang ngồi trước mặt Akito quay lưng về phía mọi người nên không ai nhìn ra đôi mắt xanh biếc của cô lúc này.

Từ giữa hồ, một mớ tóc lớn bắt đầu trôi lên mặt nước mà bên dưới mớ tóc ấy là một đồng đầu lâu trắng hếu với hốc mắt tối om. Akito kinh ngạc trừng to mắt, anh dường như còn nhìn thấy những đầu lâu kia há miệng cười khanh khách.

[Quỷ tộc ....thể nhưng lại xuất hiện ở nơi này.]

Yue không nói gì nhìn mớ đầu lâu ấy tay không ngừng siết chặt bó cúc trắng

[Chúng ta đã chết oan lâu lắm, ở dưới đó tối và lạnh. Chúng ta muốn tất cả dân làng này phải trả giá!]

"Các người đã chết rồi, tội lỗi do một mình trưởng làng gây ra không cần phải liên lụy cả làng này. Bọn họ vẫn còn phải hoàn thành vận mệnh của bản thân họ"

Yue cố sức nhích lại gần hồ Nishiku một chút nhưng chân trái của cô hoàn toàn không thể động được. Cô cũng không hề quay đầu lại vì đôi mắt mình. Ngoại trừ Akito cô không muốn bất cứ ai thấy được vẻ ngoài này của mình nữa. Yue cắn răng lết trên nền đất bùn. Bộ váy trắng lấm lem bùn đất, trông cô hiện tại thảm hại chưa từng thấy nhưng bóng lưng nhỏ gầy lại kiên định khiến người ta đau lòng. Akito không muốn nhìn thấy cô như vậy, anh đứng lên tiến về phía cô. Càng tới gần hồ, Anh càng cảm thấy khó thở, đầu như muốn vỡ tung, lồng ngực đau đớn vô cùng. Mắt cũng mờ đi nhưng bàn tay ôm cô thì vô cùng kiên định.

Yue nhận ra trong cái ôm này của anh có chút run rẩy, một dòng ẩm nóng chảy xuống đầu vai cô. Yue liếc mắt nhìn mới hoảng hồn phát hiện mũi anh đang chảy máu, khoé miệng cũng rỉ ra máu tanh. Cô quay đầu nhìn lại, nhóm cảnh viên đi theo đã ngã quỵ trên nền đất từ bao giờ. Lỗ mũi lỗ tai đầy máu. Yue nhìn không được túm lấy áo Anh

"Ngừng lại đi, đi nữa Anh sẽ chết mất. Trong gió...có khí độc"

[Ha ha, ihihi bọn họ sẽ chết hết, sẽ làm bạn với bọn ta. Hi hi]

Akito không ngừng đi về phía hồ, mắt Anh đã mờ tới mức không nhìn rõ được đường đi nữa, anh chỉ mơ hồ nhận ra ánh mắt xanh biếc mang theo lo lắng. Akito khó nhọc mở miệng, trong khoang miệng ngập tràn mùi máu tanh khiến anh khó chịu vô cùng

"Em...vì lý do này cho nên...mới ngăn tôi sao?"

Yue rút trong tay một bông cúc trắng đặt vào ngực anh đồng thời dùng hết sức mình đẩy ngã anh xuống, cô cũng ngã trên nền bùn đất. Akito chỉ cảm thấy lồng ngực đau rất, hơi ẩm trên tay đã không còn. Nhưng nhờ có bông hoa nhỏ trên ngực áo anh cảm thấy dễ dàng thở hơn hẳn. Tuy không nhìn rõ nhưng có thứ gì đó đang lao vun vút về phía anh. Anh biết hiện tại mình không đủ khả năng tránh thoát, nhưng Akito cũng không cảm thấy đau đớn như trong tưởng tượng. Tầm mắt mơ hồ chỉ nhìn thấy một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nắm lấy những sợi tóc kia mà kẽ tay đang chảy tuôn một dòng máu đỏ. Anh còn loáng thoáng nghe được tiếng Yue nghiêng rống cùng tiếng hét thảm phía xa xa.

"Thay đổi vận mệnh sẽ phải trả giá. Cái giá này ngày hôm nay anh không phải trực tiếp gánh lấy nhưng hãy nhìn họ đi. Những người đồng đội của Anh, bản thân anh. Vì cứu một cái xác Anh thiếu chút nữa hi sinh những chiến hữu của mình và cả tính mệnh này. Anh thấy đáng không Hattori Akito?"

Trong khoảnh khắc Yue ngã xuống khỏi người Akito, đám tóc kia đã lao về phía anh tung ra công kích muốn kéo anh xuống Hồ đen hoà làm một với chúng nhưng không ngờ lại bị Yue ngăn cản. Linh khí từ người cô khiến đám tóc đó tan chảy trong không khí cũng làm nguyên thể của nó bị tổn thương nặng nề.

[Quỷ tộc...người rõ ràng là quỷ tộc...làm sao có linh lực?]

Đám tóc kia gào rống trong đau đớn, nước dưới hồ Nishiku bắt đầu dậy sóng mãnh liệt. Yue bò ra mép nước nhúng bàn tay đầy máu xuống hồ. Mớ tóc kia càng gào rú quằn quại trông vô cùng ma quái. Yue ném bó hoa xuống hồ, ánh mắt toát ra ánh sáng xanh biếc cực kỳ quý dị. Tóc cô cũng bay tung trong gió lốc

"Đi đi thôi, đem theo oán hận của các người chìm vào ngủ say đi. Oan có đầu nợ có chủ đừng tiếp tục oán hận nơi này thêm nữa"

Từng đóa hoa cúc tàn mất khắp nơi, chúng như có sinh mệnh, có linh hồn đều hướng về mớ tóc khổng lồ ấy. Mà mớ tóc kia bị những đóa hoa nhỏ chạm vào liền lập tức biến mất không còn một mảnh. Đầu lâu trắng cứ như vậy rơi vào trong lòng hồ sâu.

Phía đông, mặt trời bắt đầu tỉnh dậy, mưa đã ngừng. Mặt hồ gọn sóng êm ả phía trên trôi nổi đầy những đóa cúc trắng. Yue nửa ngồi nửa quỳ trên mép nước khoé mắt còn chảy xuống một chút máu đỏ. Không trung đột ngột xuất hiện những bóng đen âm trầm, họ nhìn Yue khanh khách cười, liềm đao loé lên những luồng ánh sáng lạnh lẽo

[Cảm ơn ngài đã giúp chúng tôi thanh tẩy số hồn phách lưu lạc này]

Yue nhìn họ thật lâu cho tới khi bóng họ mờ dần trong không khí. Cô không ngờ từ thần lại thân thiện với cô như vậy. Đương nhiên Yue không biết thân phận người của tộc mất quý so với đám quý tộc bình thường được những kẻ thuộc về thế giới bên kia tôn kính rất nhiều. Hơn nữa, Yue không đơn giản là một người của tộc quý nhân cũng là một nguyên nhân.

Cô chậm rãi nhắm lại ánh mắt mình lung lay gục xuống. Mà Akito không biết từ lúc nào đã đứng phía sau Yue đúng lúc bắt được thân thể mềm nhũn ấy. Yue túm lấy áo sơ mi của Anh dùng chút sức lực cuối cùng thì thả

"Bắt lấy trưởng làng "

Sau đó gục luôn trong lòng anh. Mặt trời ló dạng sau mây mù, những tia nắng đầu tiên lọt xuống nhân gian, Akito nhìn hồ nước yên ả gọn sóng bản thân không dám tin rằng nơi này đêm qua đã diễn ra một trận hỗn loạn như thế nào. Thế nhưng, thân thể nhỏ bé đang nằm gọn trong vòng tay anh lại đang không ngừng nhắc nhở anh rằng: những biến cố ngày hôm qua là hậu quả của một quyết định sai lầm, quyết định ấy đã khiến cho toàn bộ họ phải trả giá. Anh không thể cứu được cô gái kia thậm chí còn khiến toàn bộ cảnh viên rơi vào tình thế nguy hiểm. Nếu như ....không có Yue...anh không biết kết cục của họ sẽ như thế nào nữa.

Ôm thân thể nóng bỏng không ngừng phát run trở lại bên bờ, Yuu Ogasawara cũng đã hồi tỉnh đang ngơ ngác nhìn xung quanh. Không bao lâu sau, tất cả cảnh viên đều đã thanh tỉnh hoàn toàn. Akito buông xuống gánh nặng trong lòng thở dài hạ lệnh

"Bắt lấy trưởng làng Nishiku về đồn"

Cả đám cảnh sát đều mơ mơ hồ hồ dường như chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ. Thế nhưng, khi đảo qua lòng hồ sâu rải rác toàn hoa cúc trắng bọn họ đều không tự giác được rung mình một cái. Ký ức không phải nói quên là sẽ quên được. Có những thứ sẽ tồn tại, sẽ ám ảnh tâm thức của con người ta cho tới khi...sinh mệnh chung kết.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trận hỗn loạn đêm qua đã tiêu hao hết cả linh lực và năng lực của Yue. Cô liều mạng đem linh lực rót vào bó hoa, dùng linh lực giúp nhóm cảnh viên che chắn bớt khi độc, thanh tẩy đám tóc quý bám oán khí ấy. Có thể cảm cự tới sáng sớm Yue cảm thấy năng lực của mình đang dần tăng trưởng. Nghĩ nghĩ cuối cùng rơi vào bóng tối.

Yue sốt cao không giảm suốt cả ngày hôm đó, Akito cho người bắt lại trưởng làng Nishiku về đồn cảnh sát khiến cho dân làng vô cùng phần nộ mới sáng sớm đã kéo nhau tới đồn chửi bới. Đồng thời, họ cũng phát hiện bên bờ hồ Nishiku có dấu vết lạ một mực cho rằng buổi hiến tế đã bị phá hủy càng thêm giận dữ.

Yue sốt li bì nằm nghỉ trong phòng nghỉ của cảnh viên, tuy không đành lòng nhưng Akito cũng chẳng còn cách nào khác. Anh bắt đắ dĩ nhờ Yuu Ogasawara ở lại canh chừng cô, bản thân theo dân làng tới điện thờ. Anh đang tận lực để cục diện không đi vào bế tắc.

* * *

Khi Yue mở mắt ra chỉ thấy bốn phía đều là một mảnh tĩnh mịch màu xám tro quen thuộc khiến cho Yue hoang mang chốc lát cuối cùng lại thành cười khò. Cô đã dần quen với cuộc sống bình thường nay trở lại đây cảm thấy thực trống rỗng, cũng thật xa lạ. Thân số mệnh vẫn đang ngồi đó nhìn xuống biển thời không, thấy cô xuất hiện cũng không nhìn cô lấy một cái chỉ hỏi

[Sống tốt chứ Yue ?]

Cô quỳ trước mặt Ngài, sợi tóc đen dài che kín biểu cảm trên gương mặt cô

"Ngài có ý đúng không? Để cho con cùng người phong ấn sống chung một mái nhà "

Thần số mệnh gạt tay, những hình ảnh trong biển thời không lần lượt thay đổi . Ngài không hề tức giận bởi giọng nói mang theo chất vấn và phần nộ của Yue chỉ ôn tồn giải thích

[Đó là vận mệnh đã an bài Yue]

Cô ngẩng đầu lên , đôi mắt lấp lánh ánh nước

"Lại là vận mệnh, con đã tuân theo vận mệnh trong suốt thời gian dài đằng đằng ấy. Ngài chẳng phải là thần số mệnh sao? Tại sao không thể cứu vớt linh hồn con chứ? Tại sao đôi mắt này lại thuộc về con? Tại sao con không thể an bình sinh ra , an bình chết đi như bao người?"

Thần số mệnh vươn tay về phía Yue vỗ về mái tóc của cô thờ dài

[Ngay cả bản thân ta cũng không thể làm chủ được số phận của mình làm sao ta có thể giúp cho con đây Yue ? Trở về đi thôi, rồi thời gian sẽ chứng minh cho con thấy tất cả. Nơi này ...đã không còn thuộc về con nữa. Tiếp tục ở lại sẽ tổn thương tới con. Yue...thực xin lỗi....]

Thanh âm của thần số mệnh tan dần rồi biến mất , không gian hư vô nháy mắt đổ vỡ . Yue chỉ cảm thấy lồng ngực đau thắt. Thần...xin lỗi cô ư?! Thần vốn chẳng có gì sai, Ngài chỉ là đang cố gắng giúp đỡ cô sống tốt. Vậy mà .... Yue một lần nữa nhắm mắt lại cảm nhận cái nóng thiêu đốt thân thể mình , một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Ở hư vô không gian ngay khi linh hồn Yue rời khỏi , thần số mệnh suy yếu dựa vào ghế ổn định hơi thở. Biển thời không cuộn trào dữ dội không hề an bình tĩnh lặng như Yue nhìn thấy. Thực chất, trong suốt thời gian qua biển thời gian và không gian đã hỗn loạn như thế. Thần đã dùng nguyên thần của mình để ổn định lại các chiều không gian điều này khiến cho thân thể Ngài suy yếu đến cực hạn. Một bóng đen không biết từ lúc nào đã phủ kín thân thể Ngài có vẻ như căng giống ôm trợn thân thể thần số mệnh. Đôi mắt đỏ rực lên đầy yêu dị

[Lo lắng cho con bé đến thế sao?]

Thần số mệnh gạt đầu một mồi bóp trán

[Nó đã chịu đựng đủ thống khổ rồi. Ta không muốn nó tiếp tục phải rơi vào kết cục của ta , không muốn nó tiếp tục nổi đau mà tộc loại phải gánh chịu suốt mấy ngàn năm qua nữa]

Bóng đen kia dịu dàng vuốt gò má nhọt nhọt của thần , nhẹ hàm răng sắc nhọn gầm lên

[Người đã đem nó tới thế giới đó, khiến cho thời không xảy ra dị biến. Đây chính là lý do sao? Người có biết bản thân đã phạm vào cấm kỵ như thế nào không?]

Thần số mệnh suy yếu tươi cười, đôi mắt ánh lên vẻ mệt mỏi khổ sở cùng nỗi áy náy vô hạn

[Nó là con gái của ta , nỗi thống khổ của ta được chuyển giao cho nó. Nỗi đau đớn của tộc loại truyền lại qua từng thế hệ khắc sâu vào đôi mắt nó. Ta làm sao có thể tiếp tục chống mắt lên nhìn nó chịu đủ thống khổ và dằn vặt mà ta đã từng trải qua đây?]

[Cho nên người tình nguyện dùng linh hồn mình cùng thế giới hư vô này liên kết, dùng nguyên thần của người bù đắp cho sự va chạm hỗn loạn của các thế giới, mở ra cấm địa hắc ám sao? Người có còn nhớ năm đó nhốt ta vào trong cấm địa người đã gần như bỏ cả mạng sống của mình hay không? Người cảm thấy đáng giá sao?]

Bóng đen rít gào , sương khói quanh quần lượn lờ phủ kín khắp tứ phía của không gian hư vô , đôi mắt đỏ rực như lửa cháy mang theo chất vất cùng nghi hoặc. Thần số mệnh hai tay run rẩy ôm lấy mặt mình. Năm đó, khi biết mình có con, Ngài đã từng hoang mang. Lời nguyện của đôi mắt từ vong là truyền đời dành cho bộ tộc nhìn thấu được Thiên mệnh . Bởi vì nhìn thấu ý trời cho nên phải nhận trừng phạt. Biết trước tương lai xảy ra lại không thể ngăn cản. Ngài biết kiếp nạn của mình đang tới gần , không còn cách khác , Ngài ép buộc chính mình quên đi đứa con, trao nó cho tộc quý nhân. Không ngờ , trải qua được kiếp nạn ấy con gái Ngài cũng đã lớn lên, tiếp tục sống trong thống khổ mà năm xưa Ngài từng phải chịu đựng. Ngài đem nó về không gian hư vô nuôi lớn, đồng thời chống mắt nhìn con bé chống chọi lại lời nguyện một cách đáng cay trong sự tuyệt vọng không lối thoát . Cuối cùng, Ngài nhắm mắt quyết định phản kháng chính mình. Phản kháng số mệnh được đặt ra cho con bé đem nó tới thế giới khác đồng thời dốc lòng tìm ra phong ấn đôi mắt từ vong để con bé có thể sống một cách đúng nghĩa.

Bóng đen phía sau Ngài ngày càng thêm dày đặc . Dần dần ngưng tụ lại thành một dáng người cao lớn, gương mặt vô cùng đáng sợ với đôi mắt đỏ ngầu.

[Tôi giúp em tìm phong ấn đưa tới cho con bé; mà em vì chuyện này mà phủ nhận sự tồn tại của mình . Em sẽ tan biến]

Thần số mệnh khẽ cười , lần đầu tiên Ngài nhìn thẳng đối thủ của mình mà đôi mắt không chứa một tia hận thù

[Biến mất thì sao? Thân thể này sắp không tồn tại nữa chỉ Cần con tôi còn sống, chỉ Cần nó vui vẻ hạnh phúc tôi đã mãn nguyện rồi . Coi như.....đây là đang bù đắp cho nó những bất hạnh bao năm quá nó phải thay tôi gánh chịu]

Bóng đen nhìn nụ cười mang theo chua xót của thần số mệnh âm thầm thờ dài , vòng tay lại ôm gọn thân hình gần như tan biến của thần số mệnh

[Làm sao ta có thể để em tan biến trong biển hư vô được đây ? Số mệnh , em thật tàn nhẫn. Em tàn nhẫn với con gái mình , em tàn nhẫn với chính em và cũng tàn nhẫn với tôi. Tôi đợi em suốt ngàn năm qua chẳng lẽ lại phải nhìn thấy em biến mất hay sao?]

Thần số mệnh kinh ngạc mở trừng mắt giống như không thể tin được

[Dù trái ý trời thì sao , dù đi ngược lại số mệnh thì thế nào? Chỉ cần có em... Vậy là đủ rồi]

Âm thanh biến mất khỏi hư vô không gian, sương khói dày đặc cũng tan biến . Bầu trời trở lại một màu xám tro vốn có . Từ giữa biển thời không , một mặt bóng đen từ từ hoà lẫn vào dòng không gian xa thẳm . Biển thời không đang vô cùng hỗn loạn đột ngột lắng xuống trở lại sự tĩnh lặng ban đầu vốn có . Mà người đáng lẽ phải ngồi ở vị trí tối cao canh giữ biển thời không đã lặng yên biến mất . Không gian hư vô đột ngột xáo trộn, trên bầu trời xám tro xuất hiện một cánh cổng lớn bị xiềng xích khoá chặt . Bốn phía quanh biển thời không lần lượt xuất hiện bốn bức tường lớn gần như che phủ hoàn toàn biển thời không vào bên trong ; giống như đang nhốt nó vào trong một chiếc hộp lớn. Mà từ bên trên cánh cổng bị khoá chặt một âm thanh trầm thấp vang ra thật xa giống như tuyên cáo với vạn vật

[Không gian hư vô vĩnh viễn bị phong ấn!]

Yue mở mắt ra đã thấy bên ngoài mặt trời đứng bóng. Trên người dính dính do mồ hôi toát ra khiến cô cảm thấy thật khó chịu. Cô cố gắng ngồi dậy khiến cho chiếc khăn lạnh đắp trên trán rơi xuống . Yue nhìn quanh không thấy bóng dáng quen thuộc hơi nhúu mày. Cô vịn tay vào thành giường cố đứng dậy dùng chân phải lê lét ra bên ngoài.

Yuu Ogasawara nghe tiếng động biết cô tỉnh liền chạy vào đã thấy Yue muốn ra ngoài liền ngăn lại

" Em vẫn còn sốt , muốn đi đâu vậy ?"

Yue túm lấy áo anh ta hỏi dồn

"Akito đâu?"

"Đã vào thôn Nishiku rồi, cậu ấy thấy em sốt cao như vậy không nỡ đem theo em đi vì vậy để em lại đây nghỉ ngơi."

Yuu Ogasawara gãi đầu trả lời . Nghe Anh ta nói vậy mặt Yue biến sắc

"Mau gọi điện cho cha , lập tức phái thêm cảnh sát tới đây"

Yuu Ogasawara khó hiểu hỏi

"Gọi cho giám đốc làm gì?"

Yue cuống lên nhào vào người Anh ta giật lấy điện thoại

"Mau gọi, nếu không tất cả sẽ phải chết ở đây đây"

Yuu Ogasawara không dám hỏi nữa , không hiểu tại sao anh ta lại có cảm giác những lời Yue nói đều là thật . Yue quá mức thần bí thậm chí cô còn rất nguy hiểm. Lý trí nói cho anh biết cô gái này nhất định sẽ đem lại phiền toái lớn cho mọi người , cần phải tránh cô ấy rất xa nhưng anh lại không thể làm rõ vì sao. Thậm chí, Anh thoát chết một lần cũng là nhờ vận may mà cô đem lại cho nên anh không những không có ác cảm mà còn cảm thấy ý nghĩa của mình thật vớ vẩn.

Đẹp những suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu , Yuu Ogasawara lấy ra điện thoại ấn một loạt số rồi giao cho Yue . Anh không biết rõ tình hình cụ thể vì vậy giao cho cô nói chuyện là thích hợp nhất.

Đầu dây bên kia rất lâu sau mới nhận cuộc gọi , tiếng của Hattori Heizo vang lên qua điện thoại khiến da đầu Yuu Ogasawara run lên

"Yuu Ogasawara , có chuyện gì?"

"Cha, con là Akari . Cha mau phái thêm cảnh sát xuống Nishiku anh đang gặp nguy hiểm"

Yue khàn giọng nói, cổ họng cô rất đau rất , mỗi lần hít thở đều vô cùng nặng nề . Hattori Heizo nghe vậy giọng nói trầm hẳn xuống

"Akari , nói rõ tình huống cụ thể. Nếu không nghiêm trọng tin tưởng Akito có thể giải quyết được. "

Yue cắn môi dồn dập hít thở , cô suy nghĩ một chút cắn răng nói

"Băng nhóm Hoà Huỳnh 20 năm trước chuyên đánh cắp và buôn lậu cổ vật lịch sử cha còn nhớ chứ? Họ đang ẩn náu tại Nishiku"

Hattori Heizo giật mình mở to mắt, tay nắm chặt di động hỏi

"Akari , con có chắc chắn không? Mau nói tình huống cụ thể cho ta"

"Trưởng làng Nishiku chính là người cầm đầu băng nhóm Hòa Huỳnh . Bà ta đem chiến lợi phẩm giấu dưới đáy hồ Nishiku đồng thời che dấu toàn bộ thuộc hạ của mình trong làng. Mỗi năm một lần sẽ tổ chức trục vớt cổ vật lên tung ra chợ đen. Cha, chuyện gấp lắm rồi, mau phái người tới cứu viện nếu

không Anh sẽ gặp nguy hiểm mất....bíp....."

Yue chưa kịp nói xong đầu dây bên kia Hattori Heizo đã ngắt kết nối. Cô buông điện thoại nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất thở dồn dập. Yuu Ogasawara không đành lòng muốn dìu cô về giường lại bị Yue túm lại

"Đưa tôi tới Nishiku. Lập tức"

Ogasawara vốn chần chừ vì Akito đã dặn tuyệt đối không được để cô tới gần làng. Nhưng những gì Anh vừa nghe được khiến cho anh cảm thấy dù thế nào cũng phải tới khuyên Akito trở lại sau đó nghĩ cách vây bắt trưởng làng sau. Cuối cùng, Yue vẫn được Yuu Ogasawara đưa tới làng Nishiku. Mà lúc này, không khí trong làng đã trở nên vô cùng ngột ngạt.

Đi cùng Akito chỉ có bốn cảnh viên mà anh phái từ tới. Akito nhìn thôn dân cảm theo gây gộc cuộc xềng đứng chắn trước cổng làng nhú mảy

"Tôi đã nói chúng tôi được lệnh mời trưởng làng Nishiku tới làm việc ngoài ra không hề có ác ý muốn xung đột cùng các vị" - Một người cảnh viên đứng ra lên tiếng

"Lũ cảnh sát chúng mày ăn no rồi việc đứng không? Trưởng làng tôn quý của chúng tao sao có thể đi cùng chúng mày? Một đám chỉ biết phá hoại, lễ hiến tế thần sông của chúng tao lại bị hủy hoại thêm lần nữa. Tai ương sẽ đổ xuống đầu chúng tao. Tất cả là lỗi của chúng mày!" - một người đàn ông kích động hét lên thậm chí còn muốn xông lên động thủ đánh nhóm cảnh viên

"Mong ngài cẩn thận lời nói, chúng tôi nghi ngờ bà Nishiku Shihozue có liên quan tới hàng loạt vụ giết người ở ngôi làng này, phiền mọi người không Cản cản trở cảnh sát tra án"

Akito lạnh lùng đứng lên giáp mặt với dân làng, đôi mắt sắc bén vô cùng giống như chim ưng đang chăm chú quan sát con mồi

"Mày..."

"Tbu, quay về"

Gã đàn ông muốn xông lên đột nhiên bị một giọng nói già nua kéo trở lại. Ông ta không thể không phần nộ trừng mắt nhìn Akito cùng nhóm cảnh viên một lượt rồi mới quay về chỗ đứng của mình, nhờ một bãi nước bọt. Akito chán ghét nhú mảy một cái.

"Bà Shihozue Nishiku, chúng tôi nghi ngờ bà là chủ mưu đã giết hại các cô gái trẻ ở làng này, hi vọng bà có thể về đồn hỗ trợ điều tra"

Trưởng làng Nishiku ngồi trên ghế cao được khiêng tới thần sắc không chút kinh hoàng chỉ thần nhiên nhìn xuống Akito một cách cao ngạo như thể đang chế nhạo anh

"Giết người? Không, các người nhầm rồi. Những đứa bé đó vẫn đang sống. Họ đang an hưởng vinh hoa ở thế giới bên kia. Chúng ta hiến tế họ cho thần sông, họ trở về với nhà chồng đổi cho chúng ta vụ mùa bội thu mà thôi"

Bà ta nói bằng một giọng khàn đặc rất khó nghe, miễn cưỡng lắm Akito mới có thể nghe hiểu những gì bà ta nói khiến anh càng thêm chán ghét ngôi làng này.

"Các người còn biết tới cái gì là nhân đạo không? Đã là thế kỷ 21 rồi chẳng có thần sông nào phù hộ cho các người vụ mùa bội thu cả sao các người vẫn u mê chưa chịu tỉnh ngộ? Mỗi năm hại chết bao nhiêu cô gái trẻ, đó đều là máu thịt của các người. Các người nghĩ thần mình sẽ chấp nhận chuyện vô nhân tính thế này sao? Nếu các người còn không chịu tránh đường chúng tôi buộc phải bắt hết tất cả về đồn. Cản trở người thi hành công vụ tội này cũng không phải là nhẹ đâu."

Trưởng làng Nishiku nghe vậy cười lạnh, những nếp nhăn trên khoé mắt xô lại vào nhau, sắc mặt rất xấu giọng nói phều phào như người sắp chết thoát nhìn đáng sợ cực kỳ

"Một đám vô lễ với thần linh. Thần sẽ trừng phạt các người. Các người đã phá hỏng hiến tế, tai ương không chỉ đổ xuống ngôi làng này mà còn trừng phạt cả các người. Chờ đi...không lâu đâu."

Dân làng nghe bà ta nói càng thêm căm phẫn. Mà gia đình của cô gái hiến tế đêm qua đã bắt đầu xông lên đánh về phía nhóm cảnh viên. Không thể làm những người vô tội bị thương khiến cho nhóm cảnh viên càng thêm chật vật chống đỡ.

"Đủ rồi, các người còn biết tới luật pháp là cái gì hay không?"

Akito cảm giận rống lên, những người vây quanh anh cũng bị anh dọa ngã người. Trưởng làng Nishiku càng thêm điên cuồng, bà ta nhào người ra khỏi ghế cao run rẩy chỉ vào Akito kích động gào lên

"Ở ngôi làng này ta chính là luật. Tóm lấy nó, nó là đứa con của quý phái tới phá hủy lễ tế của chúng ta. Linh hồn của cô bé không được an nghỉ vẫn đang quần lấy hân.... Ta nhìn thấy được thể xác nó đang phải chịu nhục hình dưới đáy nước...."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

– Tham lam

"Câm miệng ...khụ khụ... Đừng làm trò nữa trưởng làng . Hay tôi nên gọi bà là đội trưởng Hỏa Huỳnh thì thích hợp hơn đây?"

Không biết từ lúc nào, Yue đã xuất hiện ở cổng làng mà Yuu Ogasawara đang giương súng chỉ thẳng vào đầu bà ta. Akito quay đầu đã thấy Yue sắc mặt đỏ hồng , đôi môi trắng bệch vịn lấy tay cầm xe lăn áp chế ho khan. Anh kinh ngạc hơn khi nhìn trưởng làng Nishiku sắc mặt cứng ngắc dường như cam chịu với cái tên này.

Trưởng nhóm Hỏa Huỳnh? Nhóm cướp cổ vật 20 năm trước tại bảo tàng Trung ương ?

"Khụ khụ...làng Nishiku này là nơi trú thân của Hoà Huỳnh , những người đàn ông kia là thuộc hạ của bà đang trốn tránh truy nã suốt 20 năm qua ...tôi nói không sai đúng không bà Nishiku Shihozue ?"

"Mây...mày đang nói cái gì?"

Gã đàn ông về mặt hung tàn tiến lại gần Yue dường như muốn lao tới bóp chết cô vậy.

"Đứng im không tôi sẽ bắn"

Yuu Ogasawara kịp thời chìa súng về phía ông ta. Yue liếc mắt nhìn anh ta khẽ cảm kích gật đầu lại quay về phía bà già kia nói tiếp

"Bà không muốn ai lại gần hồ Nishiku cho nên tung tin đồn nơi này là thủy cung của thần sông đồng thời mỗi năm chọn người hiến tế ở nơi này chỉ với một mục đích là che giấu những món cổ vật dưới đáy hồ kia đúng không? Những cô gái đã chết trở thành thần giữ của thay cho bà tôi nói không sai chứ?"

Trưởng làng Nishiku đột nhiên phá lên cười , giọng nói khàn khàn the thé cất lên như muốn xé nát màng nhĩ của người khác

"Câu chuyện không thú vị chút nào đâu cô bé. Nói lung tung sẽ bị rút lưỡi đấy"

Yue nhếch môi cười nhạo bà ta

"Đêm qua chính mắt bà đã thấy những gì trong hồ nước đen ấy bà sẽ không quên nhanh như vậy chứ? Oán hận của họ không dễ tiêu tán như vậy đâu. Cảnh sát đang trên đường tới đây, đội họ trực vớt được đồng cổ vật lên rồi bà sẽ không thoát được đâu."

Trưởng làng Nishiku đột ngột lật tung chiếc ghế đang ngồi nhanh như chớp đứng dậy rút súng dưới lớp nệm chìa vào người Akito đang đứng gần bà ta nhất . Đồng thời đám thôn dân kia một số người cũng lầm lẫm súng ống , mã tấu về nhóm cảnh viên. Từ ngoài cổng làng Yue cũng bị hai người đàn ông lực lưỡng áp sát. Một tên túm lấy vai cô ném vào trong vòng vây trước mặt trưởng làng Nishiku. Yuu Ogasawara cũng bị tước mất vũ khí cam chịu bị áp chế

Yue ngã trước mặt trưởng làng, bà ta cúi xuống bóp lấy gương mặt cô chắc lưỡi cảm khái

"Mày là ai? Thế nhưng biết tao là trưởng nhóm hỏa huỳnh."

Akito tuy là cảnh sát lâu năm nhưng hiện tại ở tình thế tứ phía đều là địch này Anh không có cách thoát thân, cũng không thể cứu Yue khiến cho cục diện trở nên bế tắc và hung hiểm vô cùng .

"Khục...khụ khụ....bà cho rằng ngôi làng này hoàn toàn nằm trong tay bà sao? Những cô gái kia đều là con cháu họ. Họ biết được sẽ không tha thứ cho bà đâu."

Trưởng làng Nishiku kéo xuống lớp mặt nạ hoá trang . Về ngoài già nua tướng chừng sẽ chết ngay tức khắc chỉ là giả mạo. Bà ta hiện giờ cũng chỉ hơn 60 tuổi nhưng được bảo dưỡng tỉ mỉ, so với người trẻ tuổi sức lực không kém bao nhiêu. Bà ta nghiêng răng dùng lực nắm lấy khớp hàm của Yue khiến cho nó đau tới chết lặng.

"Mây nghĩ lũ ngu xuẩn chỉ biết tin vào thứ hư vô mờ mịt như thần linh sẽ biết những chuyện chúng tao đã dàn dựng nên sao? Ngoại trừ có lệnh của tao chúng nó sẽ không ra khỏi thôn làng này nửa bước. Chỉ cần tất cả chúng mày chết thôn làng này sẽ lại tiếp tục yên bình"

Bà ta điên cuồng cười , đưa mắt ra hiệu cho hai tên lực lưỡng lại gần đó ném Yue cho chúng còn cười

"Chúng mày thích thì làm. Thêm một vật tế cũng không ảnh hưởng gì nhiều tới đại cục. Dân làng sẽ càng thêm cảm tạ chúng ta"

Akito kịch liệt vùng vẫy thoát vòng vây để cứu Yue nhưng không thể. Anh thậm chí còn bị người của Hỏa Huỳnh đánh bị thương vai trái . Yue bị hai nam nhân cao lớn kéo đi, cô cố vùng vẫy khỏi chúng hết lên, móng tay bén nhọn rạch một vết dài trên bàn tay của Nishiku Shihozue .

"Những cô gái đó bị cưỡng đoạt đến chết , bà hủy hoại thân xác họ thậm chí ngay cả thi thể cũng bị bà lợi dụng. Bà là ác quỷ Nishiku!"

Trưởng làng Nishiku đột ngột quay đầu không tiếp tục nhìn Akito bị thuộc hạ của mình dày vò , hứng thú bùng bùng nhìn Yue

"Tao đã quên đem qua mày khắc chế lũ quỷ cái đó thế nào. Tao càng muốn biết tại sao mày biết rõ tao là trưởng nhóm Hỏa Huỳnh cùng toàn bộ kế hoạch của tao."

Nishiku Shihozue phát tay, ngăn lại hai nam nhân đang rục rịch xé nát y phục của Yue khó hiểu nhìn cô.

"Phải. Ta cũng muốn biết Akari."

Yue và trưởng làng Nishiku đột ngột bị tiếng rống ầy ọa ngay ngốc . Cô quay đầu lại đã thấy Hattori Heizo cầm loa hướng vào trong làng nói. Bên cạnh ông toàn là bộ đội đặc công cùng cảnh sát không biết họ đã vây quanh làng từ bao giờ.

Nishiku Shihozue hoảng loạn, bà ta túm lấy Yue giờ súng lên đầu cô hét lớn

"Chúng mày tiến thêm một bước tao sẽ giết nó"

Yue chậm rì rì lắc đầu thương hại lên tiếng

"Tôi đã nói rồi , ngôi làng này chưa từng nằm trong tay bà đâu."

"Câm mồm lại . Còn nói tao bắn nát đầu mày con ranh"

Yue liếc bà ta, đôi mắt loé qua một tia xanh biếc . Nishiku Shihozue nhìn thấy hai tay hơi run rẩy, ấn họng súng vào thái dương của Yue cười lạnh

"Cho dù mày là người hay quỷ chỉ cần bắn một phát vào đây chắc chắn không đe dọa tao được nữa."

Yue cười

"Hiện tại tôi là lối thoát duy nhất của bà. Bà bắn chết tôi rồi kết cục cuối cùng không nghĩ cũng đã rõ rồi đúng không? Khụ khụ..."

Nishiku Shihozue không nghe Yue khích bác , bà ta nhìn ra phía xa xa nơi Hattori Heizo đang đứng thách thức chế nhạo

"Cho dù tao phải vào tù thì thế nào? Nguyên giám đốc sở cảnh sát chỉ đạo hàng trăm cảnh viên và bộ đội đặc công thế nhưng không cứu nổi đứa con gái của mình . Danh tiếng của hân cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở hai chữ "vô năng" mà thôi. Đúng không?"

Yue yên lặng nhìn bà ta điên điên khùng khùng thờ dãi

" muốn cha tôi mất đi danh tiếng cũng không phải dễ như vậy. Trước hết bà nên kiểm tra xem súng còn đạn hay không đã rồi mới nên uy hiếp người khác làm con tin của bà. "

Mặt bà ta biến sắc

"Không thể nào.....súng của tao..."

"Đạn của bà nằm ở đây."

Một người thanh niên mặc sơ mi trắng bước ra từ hàng bộ đội đặc công . Anh ta vung tay xuống , vài viên đạn rơi hết xuống nền cát. Nishiku Shihozue trừng mắt thật to giống như không thể tin được

"Nagasaku sao mày...mày dám..."

Người thanh niên ấy cực kỳ phẫn nộ rống lên, ánh mắt cũng đỏ hoe quỷ xuống nền cát mịn gào rống

"Bà giết chết Hinako, thậm chí trước đó còn cho người cưỡng bạo cô ấy. Bà thừa biết chúng tôi có tình cảm tại sao bà còn làm như vậy? Rõ ràng bà đã hứa với tôi chỉ cần hoàn thành giao hàng sẽ để tôi cưới Hinako về. Tại sao trong khi tôi đi làm nhiệm vụ bà giao , bà lại đem Hinako trở thành vật tế? Tại sao chứ ?!"

Yue không để Nishiku Shihozue kịp nói lời nào cô đột ngột mở miệng

"Hinako nói cô ấy rất yêu anh. Đó là ý niệm cuối cùng của cô ấy. Bởi vì cô ấy yêu anh cho nên cô ấy mới phải đón nhận cái chết tức tưởi như vậy."

"Cái gì?!"

Nagasaku trừng mắt kinh ngạc , tay nắm chặt thành quyền. Yue nhắm mắt lại khẽ nấp máy môi

"Hinako là người phụ giúp trong điện thờ thần sông của làng, cô ấy đã tìm thấy một số thứ không nên xuất hiện trong điện thờ từ đó rước lấy họa sát thân. Cô ấy rất thông minh, nhưng bởi vì tin tưởng trưởng làng một cách mù quáng vì vậy khi tìm được những thứ cấm kỵ đó cô ấy đã tìm tới trưởng làng. Bà ta biết Hinako thực sự thích anh nên sau khi dự thật dần dần bị cô ấy phát hiện bà ta buộc phải uy hiếp Hinako nếu cô ấy không chấp nhận trở thành vật tế bà ta sẽ giết anh. Hinako đương nhiên không muốn anh phải chết cô ấy đồng ý bà ta với hi vọng trong buổi hiến tế có thể trốn thoát và báo cảnh sát. Nhưng không ngờ rằng cô ấy lại bị một đám nam nhân cường bạo ngay trong điện thờ trước mắt bao nhiêu dân làng đang cúng bái thờ phụng. Trước khi chết, cô ấy có lẽ đã hiểu rõ mọi chuyện nhưng cuối cùng chỉ có thể cảm lạnh mãi mãi. Giống như bao cô gái khác của làng này, Hinako bị chặt đầu cắm lên hình nhân giả được chuẩn bị sẵn rồi thả trôi trên hồ, gặp xoáy nước sẽ lập tức chìm xuống đáy sông. Thân thể bị đem chôn ở dưới ruộng lúa trở thành dinh dưỡng cho vụ mùa mà dân làng chờ mong."

Mắt của Nagasaku trở nên đục ngầu, anh ta dường như muốn lao lên bóp chết Nishiku Shihozue nhưng bị vài cảnh viên đề lại vất vả lắm mới có thể kìm hãm anh ta.

"Buông ra. Tao phải giết con quỷ này. Khốn nạn...thả tao ra."

Anh ta cứ hét lên như thế nhưng không ai dám buông ra cả vì sợ anh ta sẽ lao tới giết người. Cho dù người kia có tàn độc tới đâu cũng có pháp luật trừng trị. Một người không có tư cách phán tử cho kẻ khác.

"Nagasaku, Hinako rất yêu anh. Ước nguyện cuối cùng của cô ấy là được anh chôn cất cẩn thận. Cho nên...anh không thể để tay mình nhiễm bẩn bởi máu tươi của ác quỷ được."

Yue mở mắt ra, ánh mắt xanh biếc nhìn thẳng vào đôi mắt trống rỗng của Nagasaku. Anh ta ngưng giẫy giụa, mắt đỏ ngầu ngập tràn oán hận nhìn Nishiku Shihozue đang quỳ rạp một bên.

Hattori Heizo nhanh chóng cho người áp chế được thuộc hạ của hỏa Huỳnh. Ông chậm rãi tiến tới bên cạnh Yue ôm cô lên phủi bụi đất trên người cô.

"Lần này cảm ơn con đã cứu tất cả"

Yue ngẩng đầu nhìn ông dường như không đoán được tại sao ông lại nói như vậy. Cô muốn mở miệng nói gì đó lại bị ông ra hiệu im lặng

"Shihozue Nishiku, thật không ngờ 20 năm sau chúng ta lại gặp nhau. 20 năm trước bà trốn thoát khỏi lưới pháp luật, trốn thoát trước hàng ngàn cảnh sát bủa vây tứ phía vậy mà không ngờ có ngày bà lại ngã ngựa ở thôn làng bé nhỏ này."

Nishiku Shihozue sắc mặt xám như tro tàn thờ dãi tra tay vào còng số 8. Bà ta ngược nhìn trời cảm khái.

"Đề tao trốn hơn 20 năm, lũ cảnh sát chúng mày đúng là thất bại."

Nói rồi liếc Yue một cái sau đó bị dẫn đi. Yue thương hại nhìn bóng đen sau lưng bà ta sau đó quyết định nhắm mắt lại. Oan có đầu nợ có chủ, một mối tình đẹp bị tham lam làm hủy hoại. Lòng tham của con người là thứ vũ khí vô tình chà đạp chết cảm tình của thế gian này. Hại người rồi cũng sẽ hại mình. Có chết cũng sẽ chẳng an ổn.

Cũng trong ngày hôm đó, cảnh sát cho rút nước trong hồ Nishiku trục vớt lên xe cảnh sát của Yuu Ogasawara và mấy chục hòm đồ cổ mà băng nhóm Hỏa Huỳnh đã đánh cắp trước đây. Đồng thời, họ còn tìm được vài chục bộ đầu lâu thiếu nữ đã từng bị hiến tế. Nagasaku tìm được đầu của Hinako sau đó lật tung cánh đồng manocanh lên, dưới đó còn một bộ thi thể chưa phân hủy mặc hi phục đồ tươi. Cảnh sát cũng tìm được hơn chục bộ thi hài không đầu chuyển về cho pháp y nhận diện sau đó trả về cho gia đình các nạn nhân.

Làng Nishiku sau khi biết toàn bộ sự thật đã cho hỏa thiêu cánh đồng lúa đồng thời phá hủy điện thờ. An táng cho những người con gái xấu số, không khí tang tóc bao trùm khắp nơi. Nagasaku mai táng cho Hinako hoàn tất mới tới cảnh cục đầu thú. Vì anh ta có công giúp đỡ cảnh sát phá án, cả Hattori Heizo và Hattori Akito đều làm đơn giảm nhẹ tội cho anh ta, Nagasaku được nhận khoan hồng nhưng vẫn phải ngồi tù.

Nishiku Shihozue nhận phán quyết tử hình, nhưng trước ngày thi hành án cảnh sát phát hiện bà ta đã chết trong phòng giam. Pháp y cho ra kết luận bà ta nhồi máu cơ tim mà chết nhưng khi tiến hành giải phẫu tử thi toàn bộ pháp y và cảnh sát đều bị dọa sợ.

Trong thi thể của bà ta ...tất cả đều là tóc đen. Các khí quan, cơ quan nội tạng đều bị tóc đen xiết chặt. Tóc đen theo mạch máu bao phủ toàn bộ cơ thể bà ta cho dù dùng biện pháp nào cũng không thể cắt đứt. Cảnh sát buộc phải cho hỏa thiêu thi thể của người đàn bà này đồng thời không thể không cảm khái

Kẻ độc ác cho dù chết cũng bị hành hạ đến thế.

Phần mộ của bà ta thậm chí còn chẳng thể mọc lên được cọng cỏ nào. Khi Yue vô tình tới mộ địa, cô chỉ thấy dưới lớp đất này một đám tóc đen vẫn đang quấn chặt lấy hũ tro cốt. Mà linh hồn của Nishiku Shihozue bị nhốt trong hũ tro ấy ngày đêm chịu trừng phạt thiêu đốt trong ngọn lửa thù hận sôi sục của những cô gái khốn khổ đã bỏ qua con đường tái sinh phía trước chìm đắm trong oán hận khôn nguôi, vĩnh viễn bị trói buộc; chịu đủ khổ hình mà không có cách giải thoát. Từ thần lơ lửng trên bia mộ bà ta cười nhạo nhưng chẳng hề có ý định cứu vớt. Yue quay đầu vĩnh viễn không tiến vào nơi này thêm một lần nào nữa.

Sự hi vọng khiến cho con người bất chấp tất cả để đạt được ước muốn mặc cho đó là con đường sai trái. Chính vì hi vọng càng nhiều, càng cao cho nên con người ta mới đạp lên mồ hôi, xương máu và cả xác thịt của người khác để đạt được mong muốn. Tham lam từ đó ra đời. Hy vọng có thể làm linh hồn tràn trề sức sống nhưng cũng chính hy vọng có thể đưa con người lên một bậc cao hơn là tham vọng. Mà con người khi có tham vọng, trở nên tham lam bất chấp tất cả cũng là khi kết cục tương lai của họ trở thành một màu đen tối.

~ cô dâu của thủy thần – hoàn ~ kết thúc đại tội thứ nhất

To be continued.....

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau khi trở về từ Nishiku, dù không muốn nhưng Yue vẫn phải vào bệnh viện. Cô ngấm nước mưa, phát sốt rất cao. Hơn nữa, Yue cũng cần phải tháo lớp bột cố định đùi trái của mình. Tuy không có cảm giác gì nhưng bác sĩ nói chỉ cần chăm chỉ tập vật lý trị liệu sẽ có thể đi lại bình thường. Trong một tháng qua, Akito cùng Hattori phu nhân hết lòng giúp đỡ Yue tập đứng lên đi lại đồng thời Yuu Kikyou phu nhân cũng nhiều lần tới bệnh viện bí mật đưa Yue tới cửa hàng mình chụp thử trang phục quảng cáo sản phẩm mới. Số trang phục mà Yue đã chụp trước đây đã tạo nên một làn sóng thời trang mới cho vùng Kansai này, đi vào phố trung tâm hay bất cứ cửa hiệu thời trang nào có nhãn hiệu của YUU là đều có thể nhìn tới hình ảnh Yue. Hattori phu nhân rất kinh ngạc và tự hào khi con gái mình hoá ra lại được yêu thích như thế.

Một tháng qua, Yue đã tập làm quen với mọi thứ thuộc về thế giới này. Sau khi cô có thể đi lại bình thường, Hattori phu nhân bắt đầu đưa cô đi thăm thú khắp nơi. Yue cùng bà ấy thật sự rất vui vẻ nhưng duy chỉ có Akito mặt mày khổ bức và rất bất đắc dĩ chấp nhận làm cu li đi theo hai người họ. Tất nhiên, công việc của cảnh sát hình sự không hề rảnh rang đến thế, mỗi khi Akito bận việc không thể đi cùng hai người Hattori phu nhân nhất định sẽ kéo theo Hattori Heiji chịu khổ.

Hattori Heiji sau khi kết thúc buổi cắm trại ở trường học về mới phát hiện ra nhà mình có thêm nhân khẩu. Đối với cô em gái mới Hattori Heiji tỏ vẻ: chỉ cần không hung dữ thì tốt rồi. Sự thật chứng minh khiến cho Hattori Heiji không khỏi cảm thán: cô em gái này quả nhiên là đồ nhật được. Một chút cũng không hung dữ như một vài người trong gia đình.

Yue sau khi nhìn thấy Hattori Heiji thần sắc khê biến một chút nhưng cũng rất nhanh bình ổn lại. Cô nhìn Akito cùng Heiji đang dùng bữa cũng chỉ nhàn nhạt thờ dài. Gia đình này thực sự khiến người ta không thể tin được. Hattori Heizo có chính khí bức người, linh hồn ông là một cán cân đại diện cho sự công bằng và liêm khiết. Hattori Akito, người nắm giữ phong ấn đôi mắt tử vong. Bản thân anh ta che giấu một linh lực mạnh khủng khiếp nhưng bị khoá chặt tới mức ngay cả Anh ấy cũng không có cách tháo gỡ. Hattori Shizuka - vật tượng trưng cho linh hồn bà là một thanh kiếm gỗ. Dù không thể nào tổn thương người khác nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh kỳ lạ. Mà kiếm thường tượng trưng cho chính nghĩa và sự ngay thẳng rất phù hợp với tính cách của bà, nhu hoà nhưng cũng rất cứng cỏi khiến người ta bội phục. Còn Hattori Heiji ...phải nói thế nào nhỉ? Linh hồn của cậu ta...luôn luôn được tử thần đối theo.

Yue không thấy được hình bóng tử thần bên người Hattori Heiji nhưng cô nhìn thấy linh hồn cậu luôn được liêm đao của tử thần che chở. Trong sách cổ mà thần số mệnh cho cô đọc từ đó cô được biết: Linh hồn mỗi người đều được một vật nào đó liên kết và bảo vệ. Thần cũng nói cho cô, Ngài thấy linh hồn cô là một đóa hoa tươi nhưng Yue lại thấy linh hồn mình là một đôi mắt đầy máu. Thần nhìn cô rất lâu lắc đầu và im lặng tan biến. Yue còn nhớ đôi mắt lúc ấy của Ngài mang theo đau lòng cùng tự trách. Trong sách có nói chỉ có những người đặc biệt, vật tượng trưng cho linh hồn họ mới đặc biệt hơn người. Số mệnh buộc những vật tượng trưng ấy lên linh hồn họ như một cách bảo hộ. Yue cực kỳ ấn tượng với hình ảnh chiếc chìa khoá phong ấn mà thần từng muốn cô tìm kiếm. Nay chiếc chìa khoá ấy đã xuất hiện rồi người đó chính là Akito. Còn lại một vật khiến cho Yue cảm thấy hứng thú chính là lưỡi hái của tử thần...mà hiện tại cũng đã xuất hiện rồi.

Hattori Heiji, không ngờ số mệnh của cậu ta lại như vậy.... Đứa con của tử thần ư?

*****

Sáng hôm sau, Yue tỉnh dậy từ rất sớm một mình ngồi trong đình viện. Thời tiết ở vào tháng 6 rất tuyệt vời những cơn mưa rào thoáng qua. Không khí không quá lạnh cũng không nóng nực. Ngày hôm nay là ngày đầu tiên Yue tới lớp học. Hattori phu nhân đã hoàn tất mọi thủ tục nhập học để cô có thể lên lớp. Tuy Yue tỏ vẻ bản thân không cần tiếp tục đi học nữa, kiến thức bao năm của Yue cũng đủ để trực tiếp nhảy lên đại học nhưng Hattori phu nhân nhất định không đồng ý. Bà muốn cô giống như bao người khác có một thời thanh Xuân vui vẻ. Đối với lý do này cô cũng đành cam chịu.

Học viện Haido cách nhà Hattori không quá xa, Yue cùng Heiji rảo bước tới trường học trong cái nhìn đầy tò mò của mọi người. Việc Yue xuất hiện trong hàng loạt tuần báo thời trang khiến cho cô bị khá nhiều người chú ý. Hattori Heiji tuy phá nhiều vụ án, bị vô số người nhìn vào nhưng cậu cũng không nhận được trong hoàn cảnh này rung mình một cái; lúc nào cũng có cảm giác sống lưng phát lạnh thật sự không vui vẻ.

Yue hiện tại mặc đồng phục thủy thủ truyền thống của học viện Haido, mái tóc dài quấn nhẹ buông xoã bay nhẹ trong gió. Làn da trắng sứ mịn màng không trang điểm thoạt nhìn càng thêm thanh tú nhẹ nhàng. Hattori Heiji âm thầm thở dài: cô có em gái như thế này là cỡ nào phiền toái đây?

Sau khi tới trường, Hattori dẫn Yue lên phòng làm việc của hiệu trưởng sau đó mới lên lớp cùng cô. Trong phòng học, Kazuha nhìn bộ bàn ghế trống rỗng bên cạnh cảm thấy hơi lo lắng

Hattori Heiji tại sao còn chưa tới lớp?

"Chàng hôm nay không cùng nàng tới lớp để nàng thần thờ chờ đợi như thế này hay sao?"

Kazuha khẽ đỏ mặt không trả lời họ. Mấy cô gái thấy vậy liền phá lên cười.

"Nè nè, nghe nói lớp mình có học sinh mới chuyển vào đó."

Một người đột nhiên nói. Nghe vậy cả lớp liền nhao nhao lên

"Ai thế?"

"Nam hay nữ?"

"Còn một tháng nữa là nghỉ hè rồi tại sao lại chuyển vào lúc này? Hiệu trưởng cũng đồng ý sao?"

Lớp trưởng nhếch môi cười tỏ ra thần bí thì thầm nói nhỏ

"Nghe nói bạn ấy có thể lập tức nhảy lên đại học để đọc sách nhưng mẹ bạn ấy không muốn cho nên chuyển tới đây. Về phần là ai thì tớ cũng không rõ lắm đâu."

Tiếng chuông vào lớp vang lên kết thúc câu chuyện của mọi người, ai nấy đều tự giác trở lại chỗ của mình chờ đợi. Riêng Kazuha vẫn nghiêng đầu nhìn về phía bàn học trống rỗng của Hattori Heiji tay khẽ xiết lại

Tên gốc này chẳng lẽ lại muốn tới muộn? Lại vướng vào vụ án nào rồi chứ?

Thầy giáo chủ nhiệm bước vào trong, sau khi toàn bộ học sinh đứng lên chào ông ấy mới bước lên nói

"Hôm nay, lớp chúng ta có thêm một thành viên mới. Thầy hi vọng mọi người hoan nghênh bạn ấy. Vào đi Hattori."

Yue mở cửa đi vào trong đứng trên bục giảng khẽ cúi người

"Xin chào, tôi là Hattori Akari Yue. Sau này mong mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Nói rồi cô cầm phấn viết tên mình trên bảng đen. Hattori Heiji lúc này đã đi vào lớp, khi đi ngang qua thầy giáo hơi cúi người chào rồi về chỗ của mình không nhìn ánh mắt kinh ngạc của Kazuha.

"Hattori, em sẽ ngồi phía trước em Toyama nhé. Đó là chỗ duy nhất còn trống trong lớp"

Yue khẽ gật đầu, ôm cặp sách về phía Kazuha ngồi xuống không nhìn thấy đôi mắt vì kinh ngạc quá độ mà trừng lớn ánh mắt của cô ấy. Kazuha hết nhìn Yue rồi lại nhìn sang Hattori Heiji tay nắm chặt lại cúi đầu không nói gì.

Tiết học đầu tiên là tiết Anh Văn, Yue không nghi ngờ gì là người đầu tiên bị gọi lên đọc bài. Giáo viên anh văn sau khi chứng minh được thực lực của cô hài lòng thỏa mãn để cô ngồi xuống tiếp tục dạy vở người kế tiếp. Tiết học rất nhanh trôi qua. Yue gõ gõ chiếc bút trong tay hơi thở dài. Thật là nhàm chán. Chỗ ngồi của Yue vừa vặn nhìn xuống được khu vườn urom của học viện vì vậy, trong suốt buổi học Yue hoàn toàn không hề nghe giảng luôn dán mắt ra ngoài vườn urom. Giáo viên nhiều lần thấy cô lơ đãng túm lên hỏi nhưng đều bị cô trả lời được bắt buộc phải buông tha cô.

Giờ ra chơi, bàn của Yue trở thành tiêu điểm của mọi người. Tất cả đám nữ sinh đều kéo lại hỏi đông hỏi tây. Yue luôn tươi cười trả lời họ thiếu chút nữa liệt luôn cơ mặt.

"Nè Hattori, có phải cậu là người mẫu độc quyền cho Yuu không? Tội thấy cậu xuất hiện rất nhiều trên tạp chí nha"

"Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy nữa, nhưng mà Hattori bên ngoài đáng yêu hơn trong tạp chí a~"

Yue ngượng ngùng cười

"Không phải người mẫu độc quyền đâu. Dì Yuu chỉ muốn chụp vài tấm cho vui thôi mà"

Đám nữ sinh có vẻ không tin tưởng lắm

"Tất cả các chi nhánh của Yuu đều có treo hình của bạn. Mà chị gái tớ làm ở cửa hàng cũng nói bạn là người mẫu mới của Yuu đó. Thật ngưỡng mộ quá đi."

Yue vụng trộm lau mồ hôi lạnh trên trán, cô nhớ lại chuỗi ngày tháng bị Yuu Kikyuu phu nhân đeo đuổi cùng gây áp lực không nhịn được rùng mình một cái. Yuu phu nhân thậm chí còn sai tới thủ hạ của chồng mình tới tóm cô đi chụp hình đến Hattori phu nhân cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Kazuha đột ngột đứng dậy đi tới trước mặt Yue nhìn cô chằm chằm hỏi

"Bạn...cùng Hattori Heiji có quan hệ gì?"

Yue ngẩng đầu nhìn Kazuha trong mắt loé lên vài tia kinh ngạc.

Linh hồn này.....

"Toyama.."

Yue khẽ gọi tên cô , lại bị gương mặt của cô ấy dí sát lại gần dọa sợ

"Hattori Heiji có quan hệ gì với bạn?"

Khí tức của Kazuha khiến Yue cảm thấy khó thở. Cô túm lấy ngực áo thở dốc, sắc mặt hơi chuyển trắng. Mọi người thấy vậy liền kéo Kazuha về , ân cần hỏi thăm Yue

"Không sao chứ ?"

Yue hơi mỉm cười lắc đầu

"Không sao. Mình hơi mệt một chút thôi. Có lẽ do tối qua ngủ không đủ. Lát nữa xin phép giúp mình nha, mình xuống phòng y tế một lát. "

Yue lao đảo đứng lên khỏi ghế của mình , khi đi ngang qua Kazuha về mặt lo lắng cô chỉ nói nhỏ một câu vào tai cô ấy

"Hattori Heiji là Anh trai tôi."

Nằm an ổn dưới phòng y tế, Yue ngửa mặt nhìn trần nhà trắng. Giáo viên y tế cho biết cô lại phát sốt liền bắt nằm nghỉ ở đây truyền nước . Yue không khỏi cảm thấy đau đầu. Linh hồn của Hattori Heiji đã đủ để khiến cô chóng mặt nhìn thẳng giờ lại thêm cô gái Kazuha Toyama này.

Linh hồn của chiến thần hộ vệ.

Kazuha Toyama hình như lại còn là người thăm mền của Hattori Heiji nữa chứ. Thật là đủ loạn . Cô chưa từng nghĩ rằng hai linh hồn thuộc về hai thế giới khác nhau lại có thể đến với nhau. Chiến thần hộ vệ là những chiến thần tí hon phục vụ cho vùng đất tinh linh. Sau khi chết , linh hồn của họ sẽ hướng về vùng đất ánh sáng trở thành những tia nắng của mặt trời chiếu rọi khắp thế gian để bảo vệ sự an bình cho con người. Còn linh hồn của Hattori Heiji chính là đứa con của tử thần tượng trưng cho điềm báo của cái chết. Có thể nói Hattori Heiji giống như tử thần vậy. Mỗi nơi cậu ta đi qua sẽ có người phải chết.

Yue để tay lên trán suy nghĩ ; Kazuha Toyama dường như được sinh ra để khắc chế Hattori Heiji vậy. Giống như cô ...và Hattori Akito.

Lực lượng từ linh hồn của Kazuha quá lớn khiến cho xao động của mắt quỷ trở nên im bất thể nhưng khí tức trên người cô cũng khiến cho linh hồn Yue kêu gào khó chịu. Dù có một thân thể tràn ngập linh lực nhưng từ sâu trong linh hồn cô vẫn thuộc về quỷ tộc . Mà quỷ thì không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời được. Yue nhắm mắt lại không tiếp tục rồi rầm nữa . Chuyện gì tới cũng sẽ phải tới cô lo lắng cũng chỉ là vô ích. Hơn nữa, nếu trước chiều nay không hạ sốt thì người gặp phiền toái không chỉ có một mình cô.

Hattori Heiji vào lớp không thấy Yue ở chỗ ngồi khó hiểu quay sang hỏi Kazuha

"Akari đi đâu rồi?"

Kazuha cô quái liếc cậu ta một cái trả lời

"Xuống phòng y tế nghỉ ngơi rồi. Có vẻ như sức khỏe của cậu ấy thật không tốt."

Hattori Heiji dè dặt vành nón ừ hừ một tiếng

"Còn nhớ vụ án bắt cóc thiếu nữ cách đây ba tháng không? Cô ấy là người sống sót duy nhất"

Kazuha chớp mắt , vụ án bắt cóc giết người hàng loạt ba tháng trước thì đúng là cô còn nhớ . Cha cũng nói tới rất nhiều. Vì thế cho tới khi ấy Kazuha mới nhớ ra cha đã từng nói chú Hattori có nhận nuôi một cô gái là nạn nhân trong vụ án đó. Tăng đá đè nặng trong lòng cô mới tan đi.

"Hattori cô ấy có vẻ không được khỏe lắm nhỉ?"

Kazuha có chút lo lắng , cô trông thấy rất rõ ràng lúc rời đi Yue sắc mặt thật sự rất xấu

"Nghe mẹ nói lúc đem Akari tới bệnh viện đã sắp chết rồi. Khó khăn lắm mới cướp người từ tay thần chết về đây. Cậu cũng nghe cha nói về chuyện này rồi còn gì?"

Hai người cùng nhau im lặng . Kazuha có chút hối hận về chuyện to tiếng lúc sáng cho nên tới giờ nghỉ trưa không biết đã chạy đi đâu thậm chí cơm trưa cũng không ăn cùng với Hattori Heiji

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Yue bị tiếng chuông báo hết giờ làm tỉnh giấc. Cô nhìn ra sân đã thấy nhồn nháo toàn người là người. Đồng hồ điểm 12h cũng là lúc nghỉ trưa. Bình truyền đã hết từ bao giờ, Yue ngồi dậy, tháo dây truyền nước khỏi tay, cô sờ lên trán vẫn còn cảm giác ẩm ẩm thờ dài. Ngủ không được bao lâu lại bị đánh thức cảm giác này thật đáng ghét. Nhưng cứ nhắm mắt lại một màu đỏ tươi của máu lại hiện lên trong đầu cô, cảm giác ngập ngụa trong dòng máu tanh nồng ấy khiến Yue càng thêm nóng nảy.

Cửa phòng y tế đột nhiên bị mở ra, mùi hương đồ ăn phả vào trong không khí. Yue hơi sững sốt nhìn người vừa bước vào. Kazuha bung một bát cháo nhỏ đi vào sắc mặt đỏ ửng mồ hôi còn vương trên trán.

"Cho bạn Hattori san chưa dùng bữa đúng không? "

Kazuha tươi cười nhìn cô đặt chén cháo xuống mặt bàn hơi xấu hổ nói

"Chuyện lúc sáng thực sự có lỗi. Lúc ấy mình chỉ muốn biết quan hệ của hai người thôi. Dù sao Heiji cũng chưa nói cậu ấy có em gái cho nên..."

Yue cười hơi lắc đầu tỏ vẻ không để ý về chuyện đó. Nhật Bản là một đất nước khá chú trọng tới việc xưng hô. Một người con gái sau khi đính hôn sẽ lấy họ của chồng làm họ cho mình. Kazuha chưa từng nghe nói Hattori Heiji có em gái cho nên sau khi nghe tên Yue lại thấy cậu ta cùng cô tới trường liền tự suy nghĩ sâu xa. Nóng nảy bộc trực nhưng lại thẳng thắn một cách đáng yêu. Khó trách Hattori Heiji lại thích cô ấy.

"Không sao đâu, san không cần áy náy đâu"

Kazuha hơi xấu hổ, gương mặt thanh tú ửng hồng thật sự vô cùng đáng yêu. Yue nhìn không được muốn véo má cô nàng mà thực sự thì hành động của cô còn nhanh hơn suy nghĩ. Cho nên sau khi định thần lại đã thấy xúc cảm mềm mại ấm áp nơi ngón tay cả Kazuha và Yue đều sưng người sau đó nhìn nhau phá lên cười.

Kazuha mang theo cơm hộp ngồi ăn trưa cùng Yue bên ngoài ban công phòng y tế. Ánh mặt trời tuy chói chang chiếu xuống mặt đất nhưng nhiệt độ không quá cao, hơn nữa có bóng cây che mát cho nên ở một nơi yên tĩnh thế này dùng bữa thật sự rất thích hợp. Sau một hồi nói chuyện phiếm Yue đã trực tiếp gọi tên Kazuha, Kazuha cũng gọi thẳng tên cô thậm chí cả hai người đều trở nên vô cùng thân thiết. Giờ nghỉ trưa kết thúc, Yue trở lại phòng y tế nghỉ ngơi, Kazuha tiếp tục lên lớp. Giáo viên không thấy Yue cũng không gây khó dễ, hiệu trưởng đã nhắc nhở họ dù cô có lên lớp hay không cũng không quan trọng. Tuy nhiên, ngay ngày đầu tiên nhập học đã phải vào phòng y tế nghỉ ngơi mọi người đều coi cô trở thành "bệnh mĩ nhân" yếu ớt cần người bảo hộ, giống như búp bê sứ tinh xảo chỉ có thể ngắm nhìn.

Mòn mỏi mãi tới giờ tan học, Kazuha thu thập đồ dùng trên bàn Yue cùng Hattori Heiji tới phòng y tế. Yue đang nhắm mắt nghe tiếng động liền trở dậy sắc mặt cũng tốt hơn lúc sáng một chút.

"Di Kikyou vừa nhắn tin tới cho em kêu em qua tiệm một chuyến đó"

Hattori sắc mặt đen lại, di động trong túi cũng cùng lúc vang lên. Tiếng của Hattori phả nhân từ trong điện thoại cũng vang vọng khắp gian phòng

"Heiji a~ Kikyou vừa gọi điện cho mẹ nhờ con đưa Akari tới Tenjinbashi suji một chuyến đó nha."

Hattori Heiji khoe miệng hơi giật giật nhưng còn chưa nói được gì Hattori phu nhân đã cúp máy, cậu ta chỉ có thể nhận mệnh đưa Yue tới đó. Kazuha và Yue nhìn Hattori Heiji tâm không cam lòng không nguyện cầm túi xách đi về phía cổng trường. Hai cô gái đồng loạt phá lên cười. Phía sau họ, hoàng hôn phủ xuống chân trời, tiếng đập cánh của những đàn chim về tổ trước khi trời tối khiến cho cảnh sắc càng thêm tiên diệu. Hoàng hôn mùa hạ bầu trời đỏ như nhò máu.

*****

"Cậu muốn đưa Akari tới hòn đảo đó à?"

Hattori Akito vừa mới trở về chỉ kịp treo áo khoác lên giá quần áo nhường mấy hồi cậu em trai đang ngồi vắt vẻo ngoài bệ cửa sổ

"Đúng vậy, chẳng phải Anh cũng phải tới đó công tác một chuyến sao?"

Hattori Heiji héch càm; bởi vì cậu đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ phòng Akito cho nên ánh trăng chiếu không lọt vào phòng, gương mặt sắc sảo trở nên mơ hồ dưới ánh sáng thiếu vài phần nghiêm túc thêm vài nét trẻ con sinh động.

Akito thở dài tiến tới bàn làm việc giờ lịch bàn hơi nhũn nẩy

"Công tác trên đảo đó phải tới tuần sau, hơn nữa cậu muốn đem Akari tới nhằm mục đích gì chứ?"

Hattori Heiji nhún vai, nói về quyết định này phải nhắc tới chuyện của hai ngày trước.

Hai ngày trước , cậu cùng Kazuha lên để tìm Hattori phu nhân trở về. Ai cũng không ngờ bà tới để gặp gã thám tử gà mờ Kogoro Mori để nhờ ông ta chăm sóc Kazuha và cậu trong thời gian họ ở lại . Đồng thời muốn thử trình độ nghiệp vụ của ông ta cuối cùng bản thân vướng luôn vào một vụ án mạng. Trước khi cậu và Kazuha tới Tokyo , Akari đã nhắc nhở hai người một câu thoát nghĩ đơn giản nhưng khi nghĩ lại câu nói đó đáng nghĩ vô cùng; dường như mọi chuyện đã ở trong suy tính của cô ấy vậy. "Cà phê sữa đá không phải ở đâu cũng ngon, mẹ tốt nhất không nên uống chúng ở mới được "

Giờ nghĩ lại chẳng phải mẹ bị Conan nghi ngờ thâm sâu vì ly cà phê sữa đá đó sao?

"Này, Heiji tôi đang nói chuyện với cậu đó, nghĩ gì vậy hả?"

Hattori Heiji giật mình cười gượng một tiếng

"Mẹ muốn đưa Akari đi càng nhiều nơi càng tốt mà, dù sao học viện Haido cũng được nghỉ rồi"

Hattori Akito cầm bút gạch chéo một đường trên lịch trình đã viết sẵn sau đó tỉ mỉ viết thêm một dòng chữ vào ghi chú : đến đảo Bikuni. Hattori nhìn anh trai mình khoẻ mạnh cong lên hơn hồ chạy về phòng mình thu dọn đồ đạc . Akito cầm di động lên tìm số của cao uỷ bắt đầu dĩ kết nối.

*****

Yue bị đánh thức bởi tiếng sóng biển vỗ vào mạn thuyền và tiếng hải âu trên nền trời xanh thẳm, không khí mang theo hơi mặn của biển phả vào cánh mũi cô ; Yue bóp trán vươn tay che đi ánh nắng chiếu vào đôi mắt mình. Cô bắt đầu dĩ nhớ lại tình cảnh Anh em nhà Hattori nửa đêm vào phòng cô kéo cô dậy rồi đưa lên thuyền. Lúc bấy giờ mới chỉ là nửa đêm thôi có được không? Cô chưa ngủ được bao lâu liền bị kéo dậy chuẩn bị đồ đạc sau đó mơ mơ hồ hồ lên thuyền , chính cô cũng chẳng hề biết họ định đưa mình đi tới nơi nào.

Xa xa bên kia mạn thuyền Hattori Heiji , Conan và gã thám tử gà mờ Kogoro Mori đang đứng nói chuyện với nhau, Kazuha và Ran đang nhiệt tình tán gẫu xem đáng về của họ đối với chuyến đi này vô cùng mong chờ. Hattori Akito không biết đã chạy đi nơi nào từ khi lên thuyền đã không thấy bóng dáng anh

Hòn đảo bọn họ sắp đặt chân tới là đảo Bikuni thuộc vịnh Wakai . Đó là một hòn đảo rất đẹp cũng...rất thú vị. Nó còn có một tên gọi khác là đảo nàng tiên cá vì nghe đồn có một người phụ nữ được sống trường sinh trên đảo, hơn 400 tuổi vẫn trẻ đẹp nhờ ăn thịt người cá. Yue không hứng thú quá nhiều với vẻ đẹp của hòn đảo này cái cô quan tâm chính là người phụ nữ trong lời đồn đại ấy. Sống bất lão bất tử nhờ ăn thịt người cá sao? Hoang đường. Mĩ nhân ngư mà cô biết ngoại trừ có tiếng hát mê hoặc lòng người ra thì về ngoài của nó chẳng hề xứng với cái tên mĩ miều mà con người đặt cho. Mĩ nhân ngư cực xấu xí, ra khỏi nước biển liền chết đặc biệt thân thể bị bao phủ bởi lớp vỏ cứng muốn ăn thịt chúng quả thật là vọng tưởng . Hơn nữa, con người bình thường dám nhìn thẳng vào nữ nhân ngư đã là kỳ tích rồi huống gì dám ăn thịt chúng?

"Nè Akari, cậu có nghe đồn gì về người phụ nữ nổi tiếng ấy không?"

Kazuha không biết từ lúc nào đã kéo Ran tới gần cô vui vẻ hỏi. Yue lắc đầu tỏ ý không biết đồng thời liếc nhìn Ran một cái. Khi cô bước chân lên thuyền đã phát hiện sự có mặt của Ran và Conan. Lúc đầu, cô cứ nghĩ Hattori Heiji và Kazuha đã là một cặp nghịch thiên rồi. Không nghĩ tới cả Ran và Conan cũng khiến cho cô càng thêm kinh sợ. Conan cũng có linh hồn của đứa con tử thần bảo hộ. , thậm chí cô còn phát hiện linh hồn cậu ta đã là một thiếu niên 17 tuổi không rõ lý do vì sao mà thân thể lại của đứa trẻ mới học lớp một. Linh hồn cường đại như vậy thế mà ở trong một thân xác trẻ con mà không bị nứt vỡ quả là kỳ tích. Còn có Ran, so với chiến thần hộ vệ linh hồn cô còn cường đại và tinh thuần hơn nhiều lần; linh hồn của Thiên sứ ánh sáng đem lại ấm áp cho tất cả mọi người thậm chí Yue cũng cảm thấy bản thân mình cũng yêu thích khí trảng quanh người cô ấy.

Ran cùng Kazuha thân cao không khác nhau là bao, Yue đứng cạnh họ lại giống như cô em gái nhỏ thậm chí không có ai nghĩ cô đã 17 tuổi.

"Mình nghe đồn rất nhiều về bà cụ trẻ mãi không già sống trên hòn đảo ấy. Đó cũng là lý do 3 năm nay khách du lịch đều đổ về đảo khiến nó trở thành một khu du lịch nổi tiếng"

Ran mặt mày rạng rỡ nói

"Kỳ này tớ phải gặp cho được bà cụ may mắn ấy để hỏi bà ta có Bí quyết gì không"

Yue vẻ mặt rất là vi diệu không tiếp lời bọn họ, cô quay đầu cũng thấy vẻ mặt bắt đầu dĩ của Conan rõ ràng cậu ta cũng thấy điều họ nói rõ vớ vẩn.

"Lời đồn đại trên đảo có người cá có lẽ là do người ta thêm dệt nên."

Mori Kogoro khá là đồng tình với quan điểm của con gái mình , ông ta gật đầu

" Hừ, một sự bịa đặt nhảm nhí."

Ngoài ý muốn, Hattori Heiji lần này lại không cho là đúng liền phản bác

"Là thật đấy không phải mê tín dị đoan đâu chú ời."

Conan khoẻ miệng co giật không thể tin tưởng mắt nhìn Hattori Heiji

"Cách đây đúng một tuần cháu đã nhận được một bức thư. Trong thư chỉ có một lời kêu cứu ngắn ngủi viết với nét run run. Phía dưới không đề tên ai chỉ để lại một số di động với nội dung là : Cứu tôi với, tôi sắp bị người cá đòi mạng."

Kogoro Mori về mặt cổ quai ném trong tay mẫu thuốc lá cháy dở hờ hững

"Thư nặc danh à?"

Ran và Kazuha về mặt hoảng sợ cả hai có lẽ đều đang nghĩ xem người cá đòi mạng là có thật hay không đây. Riêng Conan có vẻ buồn ngủ lăm lăm ngáp dài một cái khinh bỉ nhìn sang Hattori Heiji

"Lại là một trò đùa. Vì thế mà cậu rủ tôi tới đây để tìm người cá.... về nấu cháo hả?"

Yue khoé miệng co giật không tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện tào lao nữa , đôi mắt hướng về mặt biển xa xăm tí tấp . Bên dưới làn nước trong xanh này đâu có ai biết đang tồn tại thứ gì đâu? Thế giới này rất đẹp. Nhưng ẩn dấu bên dưới cái đẹp ấy ....là sự dơ bẩn khủng khiếp mà không phải ai cũng cảm thấy được. Yên bình của hiện tại chính là khởi đầu của giông bão phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hattori Akito ở trong phòng nghỉ chăm chú viết báo cáo về vụ án ở Nishiku. Cao uỷ Toyama đã bắt anh viết lại báo cáo tới 3 lần nhưng vẫn không được chấp nhận. Anh vừa phân phải che dấu đại bộ phận xuất hiện của Yue lại phải khiến cho câu chuyện thần quái này có một lời giải thích thỏa đáng đúng là rất khó khăn. Yuu Ogasawara trực tiếp đầu hàng buông báo cáo cho anh viết giúp bản thân thành thoi ở lại làng Nishiku nhận án phạt một tháng. Khi Yue mở cửa phòng đi vào chỉ thấy anh đang chăm chú đánh máy tính đem theo, cô đặt ly nước cam trước mặt anh

"Cho anh , bên ngoài không khí rất tốt không nên ở trong phòng suốt ngày như vậy."

Akito buông kính mắt xoa mi tâm cảm ly nước uống một ngụm

"Bên ngoài rất ồn cũng không phải có mình chúng ta tới đảo. Hơn nữa anh còn phải viết lại báo cáo."

Yue liếc nhìn nội dung trên màn hình thờ dài

"Anh có thể viết toàn bộ sự việc đã xảy ra hôm đó mà . Cha cũng biết một vài chi tiết không phải sao?"

Akito nhú mày thờ dài

"Tôi không muốn nỗ lực biết trước tử vong của em bị mọi người phát hiện. Không phải ai cũng là người cảnh sát chính trực như cha. Trong cảnh cực này có không ít thế lực trà trộn vào. Tôi không thể để em gặp nguy hiểm "

Yue nhìn anh không nói gì nữa, cô sẽ không nói cho Anh biết rằng Hattori Heizo đã từng tới phòng bệnh của cô yêu cầu cô trần thuật lại toàn bộ mọi chuyện đã diễn ra ngày đó. Thậm chí , ông cũng đã biết tới sự hiện diện của đôi mắt tử vong. Chính vì vậy toàn bộ hồ sơ liên quan tới cô, tới vụ án tại Nishiku đã được cho vào danh sách hồ sơ tuyệt mật của cảnh cực . Cho dù Akito có viết thế nào , báo cáo của anh chỉ là để ông chứng thực vài chuyện mà thôi. Cái Hattori Heizo yêu cầu là bản báo cáo hoàn chỉnh chứ không phải một câu chuyện trình thám được chấp nối . Vì thế , trong tương lai không xa Hattori Akito chỉ có thể nghiên cứu kỹ báo cáo và viết lại nó thêm vài lần nữa mà thôi.

Đảo Bikuni cách đất liền không xa, chẳng mấy chốc thuyền đã cập bến. Yue nằm trong phòng Akito chớp mắt một lúc sau đó theo mọi người xuống thuyền ; khi đứng trên hòn đảo không ai phát hiện ra ánh mắt cô đã âm trầm đi rất nhiều. Yue hơi cười khổ, đi cùng hai đứa con của tử thần không gặp phải thần chết mới là lạ. Trong giấc mộng ngắn ngủi rất nhiều sinh mệnh cũng sẽ mất đi. Oán hận cùng tuyệt vọng bị chôn vùi trong đáy biển thăm sâu , từng tiếng thét thê thiết bị sóng biển ngàn năm chôn vùi.

* chi tiết vụ án "lời nguyện mi nhân ngư " trong conan tập 28. Mọi người thắc mắc về tình tiết chính mời đọc lại , đây chỉ là đồng nhân (fanfic) không ảnh hưởng tới cốt truyện chính :) nếu ném đá mời ném đá lịch sự và có Văn hoá. Tác giả trân trọng cảm ơn

*****

"Anh nói cái gì? Người có tên Saori Kadowaki đã rời khỏi đảo 3 hôm rồi á? Anh chắc chứ?"

Trong một khách sạn trên đảo Kogoro Mori nhìn danh sách thành viên trong đảo khó hiểu nhú mày. Ông chủ khách sạn gạt đầu quả quyết

"Hàng xóm nói cô ta bỏ sang đảo khác làm ăn. Dân cư ở Bikuni chẳng có bao nhiêu cho nên ai tôi cũng biết."

Hattori Heiji đặt tay lên cằm khó hiểu nghĩ thầm : tại sao nhò và rồi lại bỏ đi?

Mấy phục vụ trong khách sạn giúp họ đem đồ lên phòng sau đó đều xin phép ra về để chuẩn bị lễ hội đêm nay diễn ra trên đảo. Kogoro Mori sững sốt quay sang hỏi Hattori Heiji - người tài trợ chính cho chuyến đi lần này

"Lễ hội gì thế?"

Hattori Heiji xoa đầu khó xử . Cậu chỉ vội vã đặt vé tới đây đâu có tìm hiểu qua nơi này chuẩn bị có lễ hội gì chứ? Cậu có phải tới để đi chơi đâu? Ông chủ khách sạn tươi cười như hoa giới thiệu rất nhiệt tình về lễ hội đêm nay sẽ diễn ra

"Theo thông lệ hàng năm , cứ đến ngày này dân đảo sẽ tổ chức lễ hội Jugon để cảm tạ người cá đã ban thịnh vượng tới cho dân đảo chúng tôi đây."

Kazuha quay đầu nhìn dòng người tập tập bên ngoài thì thầm

"Thì ra sắp có lễ hội, thảo nào du khách tới đảo đông quá"

Ra khỏi khách sạn hoà vào dòng người tập nập cả Kazuha , Ran và Yue đều bị cuốn hút vào các sạp tạp hoá lưu niệm trên đảo. Chú Mori , Hattori Heiji , Hattori Akito và Conan đi theo phía sau cũng không thể không nhìn nhiều một chút dù sao đồ trên đảo cũng rất độc đáo.

"Bùa nhân ngư, áo tắm, cả bánh bao nhân hiệu người cá Jugon nữa này."

Ran nhắc thử một tấm bùa lên xem thử không thể không trầm trồ ca ngợi

"Nhân ngư đúng là ngôi sao trên đảo này ha"

Kazuha chỉ vào bức tranh vẽ người cá trên cao đôi mắt loé lên sự thích thú. Yue không theo hai người họ chọn đồ lưu niệm cô cùng Akito và những người khác đứng bên cạnh người bán hàng nghe bà ta giải thích về mũi tên Jugon một loại bùa may mắn trên đảo . Nghe đồn có người đã làm mất mũi tên mà thần linh ban tặng năm ngoái nên đã bị trừng phạt . Chú Mori khẽ cười

"Vớ vẩn, chỉ là đánh mất một mũi tên mà bị trừng phạt ư?"

Đột nhiên, một cô gái xuất hiện phía sau chú Mori, cô ấy là một nhân viên trong cửa hàng đối với thái độ không tin tưởng của chú Mori vô cùng không hài lòng .

"Ông có tin hay không thì tùy, bắt từ thượng nhân của chúng tôi nhờ ăn thịt người cá đã trở nên trường sinh bất lão , 180 tuổi mà vẫn minh mẫn. Và để tiếp cận người cá nhất thiết phải có mũi tên Jugon mà bắt từ thượng nhân ban tặng trong dịp lễ hội. Nhưng nếu ai có mũi tên mà làm mất sẽ bị người cá trừng phạt thảm khốc"

Nói rồi cứ thế đi thẳng để mặc cả đám người ngơ ngác nhìn theo bóng cô ta dỏi đi. Yue nhìn theo bóng lưng cô ấy nhui mày. Bóng đen của tử thần....ảo ảnh kia chẳng mất chốc sẽ thành hình.

Sau khi chú Mori hỏi thăm người bán hàng trên đảo cả đám người tới được đền thờ và gặp được cháu của bắt từ thượng nhân. Cô ấy là một vụ nữ trẻ tên là Kinie Shimabukuro . Sau khi cô ấy nghe được lời đồn đại từ chú Mori liền phá lên cười

"Người ta đồn bậy bạ đấy ạ. Làm gì có người cá chứ?"

Mặt chú Mori ngệt ra

"Vậy còn mũi tên Jugon ?"

"Theo truyền thuyết của Bikuni , mũi tên Jugon là một thứ bùa trừ tà ma. Khổ nỗi dân đảo thấy bà tôi sống thọ quá nên thù ghét nên đủ thứ chuyện thần bí thậm chí tôn bà lên làm thần thánh nữa "

Kimie không hề dấu diếm chuyện về bà của mình, cô ấy rất thân thiện khi trò chuyện cùng mọi người. Thân thể của Kimie cũng rất đáng thương. Bố và ông bà nội của cô ấy đã mất tích trên biển từ khi cô ấy còn trong bụng mẹ. Mẹ Kimie cũng mất cách đây 5 năm. Từ đó tới giờ cô gái trẻ này vẫn luôn sống cùng bà cố nội chăm sóc cho bà và diện thờ người cá trên đảo. Kazuha nhìn không được tò mò hỏi

"Chị ơi, có phải Saori Kadowaki bị người cá trừng phạt vì vi phạm lời nguyện không? "

Kimie cười lắc đầu

"Làm gì có chuyện ấy? Cách đây mấy hôm tôi còn cùng cậu ấy tới đảo Hondon mà"

Hattori Heiji nghe vậy liền hỏi

"Chuyện xảy ra từ bao giờ vậy?"

Kimie lập tức trả lời ngay dường như còn rất nghi hoặc vì thái độ đột nhiên thay đổi của cậu ta

"Cách đây đúng 4 hôm, hôm đó tôi cần đi Hondon chữa răng vì trên đảo Bikuni này không có nha sĩ. Saori nghe vậy liền cùng đi theo vì cô ấy cũng đau răng "

Sau khi nói rõ thái độ của Saori lúc bấy giờ Kimie có vẻ khá lo lắng. Cô ấy nói với mọi người rằng Saori dùng như rất tin vào truyền thuyết người cá trên đảo và một mực cho rằng người cá đang tồn tại. Kimie còn nói khi trao mũi tên Jugon may mắn bắt từ thượng nhân thường nói :

"Người nào giữ được mũi tên này bên mình sẽ trẻ mãi không già tránh được bệnh tật tai ương chết chóc xui rủi. Nhưng nếu làm mất mũi tên, cả đời sẽ phải sống khổ đốn vì sự trừng phạt của người cá."

Kimie nói vậy đồng thời vô cùng nhấn mạnh rằng cô ấy không tin điều hoang đường này. Tất nhiên, trong số người có mặt tại đây ngoại trừ Ran và Kazuha có vẻ tin tưởng ai cũng cho rằng tất cả chỉ là một lời đồn vớ vẩn mà không hề nghĩ rằng đó lại là những lời nói mở đầu cho cả tấn bi kịch sau này.

"Chị ơi, thế còn chuyện cái xác người cá bị thiêu cháy trên đảo cách đây 3 năm thì sao? Chị bảo không tin có người cá nhưng chính mắt chị đã thấy cái xác đó mà. Cái xác cháy trụi chỉ còn phần khung xương chi trên rất giống người còn phần dưới gần như không có gì."

Khi mọi người đang nói chuyện rôm rả với Kimie thì đột ngột xuất hiện một cô gái. Cô ấy dường như cũng có quen biết với Kimie và không hề đồng tình với việc Kimie coi người cá không hề có thật. Qua lời giới thiệu của Kimie mọi người mới biết cô gái kia là Toshimi Ebihara - một người bạn thân thời thơ ấu của Saori và Kimie. Nhưng dường như Toshimi có vẻ có khúc mắc gì đó, giọng điệu cô ấy vô cùng nhạo báng trước sự giả tạo của Kimie cô ta không ngừng nhấn mạnh

"Lúc đó chính chị cũng la lên : trời ơi người cá đó, thảm họa đến với chúng ta rồi kia mà"

Kazuha và Ran sắc mặt đều thay đổi dường như nhớ tới chuyện gì đó

"Hình như 3 năm trước tivi có đưa tin về một vụ cháy nhà kho trên đảo này. Trong kho có xác một sinh vật lạ."

Yue sắc mặt âm trầm quay người đi không tiếp tục nghe thêm nữa. Akito cũng trở lại khách sạn. Anh nghĩ rằng vụ việc mà Hattori Heiji nhận ít nhiều đều không ảnh hưởng tới mạng người, Anh không cần tham gia quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Yue cùng Akito trở về khách sạn nghỉ ngơi, dùng qua cơm trưa mang đậm hương vị của đảo Bikuni sau đó đội nhóm thám tử ham hố kia trở về. Ran cùng Kazuha không ngoài dự đoán mưa về rất nhiều bù nhân ngư đủ kiểu loại và màu sắc. Yue cầm lên một cái nhìn qua sau đó trực tiếp ném vào túi đồ không ngó qua thêm lần nào nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới chiều tối. Từ xa, đã nghe tiếng trống từ điện thờ trên đảo vang tới. Kazuha và Ran vô cùng háo hức thậm chí cơm chiều cũng không ăn trực tiếp chạy tới điện thờ. Yue cùng Hattori Akito không còn việc gì cũng theo tới. Bốn phía điện thờ đã chật kín người, cũng nhờ Ran và Kazuha đã chiếm được một vị trí khá tốt để theo dõi lễ tế. Bọn họ đều thấy được vị bắt từ thượng nhân trong lời đồn đại đang quỳ gối trước điện thờ. Không bao lâu sau, bà ấy quay đầu lại chuẩn bị hành lễ. Trong khoảnh khắc bà ấy quay về phía mọi người cả chú Mori, Conan, Hattori Heiji đều cảm thấy khiếp sợ và kinh hãi. Không chỉ họ, dân du lịch trên đảo cũng kinh ngạc không hề kém. Có lẽ chẳng ai dám tin bà lão này đã 180 tuổi. Bà lớn Mikoto Shinarukuro cầm ngọn đuốc châm từ ngọn lửa thiêng đốt vách ngăn của điện thờ. Toàn bộ người tham quan đều thay bà ta thót tim, một vài người còn hét lên rằng bà ấy điên rồi.

Lớp vách ngăn bị lửa thiêu cháy để lộ ra 3 con chữ trúng thưởng. Trong số thẻ bán ra chỉ có 3 thẻ trúng thưởng mũi tên Jugon linh thiêng mà dân đảo thờ phụng

Kazuha cúi đầu nhìn thẻ bài trong tay mình rồi rít kéo tay Ran

"Ôi trời...tớ trúng rồi nè Ran ơi."

Cùng lúc ấy, cô Toshimi Ebihara cũng vui sướng la lên khiến cho những người xung quanh đó đều nhìn cô ta bằng ánh mắt vừa tò mò vừa tiếc hận

Sau khi bắt từ thượng nhân lui vào trong điện thờ chính là lúc nghi thức trao mũi tên Jugon cho ba người trúng giải. Người chủ trì nghi thức chính là Kimie trong thân phận vụ nữ của điện thờ nhân ngư.

Theo chân Kimie tới dưới chân thác nước, tuy đã có 3 người trúng giải nhưng số lượng người tò mò vẫn kéo tới rất đông. Dưới ngọn thác hùng vĩ cùng ánh lửa bập bùng Kimie cầm 3 mũi tên Jugon chuẩn bị trao cho những người may mắn. Kazuha vui thích không buông thả trên đầu

"Có mũi yên này tớ sẽ trẻ mãi không già. Thích quá "

Hattori Heiji nhìn không được trề môi khinh bỉ

"Nghĩa là tớ sẽ chết trước cậu đúng không?"

Ai ngờ Kazuha mặt mày hớn hờ trên đầu cậu ta

"Vậy là cậu được lợi còn gì? Tớ sẽ chăm sóc phần mộ cho cậu."

Khoé miệng Hattori Heiji giật giật, biểu cảm của Conan và Ran phải nói là vô cùng đặc sắc.

Kimie mời 3 người trúng giải đứng dưới thác nước nhận lời chúc phúc từ người cá. Kazuha, cô gái trong tiệm tạp hoá - Naokokuroe và một ông già say rượu. Cả đám họ đều nhũn màu nghi hoặc. Rõ ràng họ đều nghe được cô nàng Toshimi reo lên trúng thưởng nhưng tìm khắp cũng không thấy cô ta đâu. Thế nhưng, cũng chẳng ai còn nhớ tới chuyện tìm cô ta nữa vì tất cả đều bị nghi thức thú vị của lễ hội thu hút sự chú ý rồi. Cuối nghi lễ là màn bắn pháo sáng chúc mừng 3 người may mắn trong năm đã trúng giải. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc pháo sáng được bắn lên toàn bộ những người có mặt đều thét lên kinh hoàng. Mọi người nhìn thấy một bóng người.....chính xác hơn là một xác phụ nữ đang chơi vui giữa dòng ngọn thác....thoạt nhìn như một nữ nhân ngư đu mình trong tiếng nhạc.

Yue ngẩng đầu nhìn lên, trong mờ mịt bóng tối cô nhìn thấy một thứ gì đó đang di chuyển với tốc độ rất nhanh. Không phải tử thần, không phải hồn phách của người chết. Một mùi tanh tươi xộc vào mũi cô. Yue hơi lùi lại lấy tay bịt mũi. Tuy đám người càng lúc càng ồn ào nhưng giữa âm thanh huyền ảo ấy còn một loại âm thanh quái dị gì đó vẫn văng vẳng vang lên bên tai Yue cùng tiếng sóng biển ồn ào, giống như tiếng khóc ai oán thê thiết vọng lại từ đáy đại dương.

Lúc này đám người Hattori Heiji đã leo lên ngọn thác đem thi thể đang chơi vui cheo leo giữa dòng nước kéo lên. Người chết không phải ai xa lạ chính là cô gái đã gặp ở điện thờ vô cùng khinh bỉ sự giả dối của Kimie, đồng thời cũng là người vốn dĩ nhận được mũi tên Jugon trong đêm nay mà tới phút cuối lại biến mất bí ẩn cô Toshimi Ebihara.

Theo phán đoán sơ bộ, nguyên nhân dẫn tới tử vong của Toshimi Ebihara là do bị dây thừng siết tới chết. Hung khí chính là đoạn cọc dây thừng người ta chẳng dục con thác để phòng nguy hiểm. Chú Mori cũng cho rằng Toshimi trong đêm đã trượt chân do quá hoảng loạn đã túm vào sợi dây thừng chẳng ở thác nước. Không ngờ chiếc cọc bật ra cả đoạn dây bung xuống quần chặt lấy cổ cô ta. Hattori Heiji nhũn mày không đồng tình với suy luận ấy

"Trong suy luận của chú còn có điểm không thỏa đáng. Dưới thác nước đang diễn ra lễ hội, vị ta còn lặn mò lên thác nước làm gì vào giữa đêm?"

Không đợi họ tranh luận, không rõ từ bao giờ đã leo lên ngọn thác cô Naokokuroe xen miệng nói

"Toshimi đi tìm mộ người cá đấy. Cách đây 3 năm cũng vào lễ hội cầu may này khu nhà kho sau đền tự dưng bốc cháy. Người ta tìm được bộ xương người cá trong đồng tro tàn. Cũng theo lời kể của vị hôn phu cô Toshimi đồng thời là bạn thơ ấu của Saori và Kimie cả nhóm người đều trở nên u mê nửa tin nửa ngờ vài cái gọi là truyền thuyết người cá trên đảo này.

"Sau khi dập tắt lửa trong kho hàng, dãy nhà đó trở thành một đồng tro tàn. Người ta xông vào hiện trường xem xét thì thấy một xác chết bị cột nhà đè trúng đã cháy gần hết. Phần trên là Bộ xương cốt giống con người nhưng không có phần tay. Phần thân dưới hình như chỉ có xương sống."

Không bao lâu sau, người nhà của nạn nhân cũng tới, Hattori Heiji và Conan không biết đã chạy đi đâu mất dạng. Ran và Kazuha trở lại khách sạn liên lạc với cảnh sát trên đất liền nhưng vì con bão bất ngờ đổ bộ, chưa có cảnh sát nào dám lên đảo. Hiện tại lúc này, trên đảo ngoại trừ đội tự vệ và Akito là cảnh sát thì không có một ai đứng ra bảo vệ hiện trường cả.

Sau khi Hattori Heiji và Conan trở lại đồng thời giao cho chú Mori một chiếc phao lớn làm vật chứng thì cái chết của Toshimi cũng được chứng minh rằng đó không phải một tai nạn. Rõ ràng có người đã giết chết Toshimi Ebihara và dàn dựng hiện trường để giống một sự cố ngoài ý muốn. Du khách rất hoang mang đều được di tản về khách sạn.

Chiếc phao hung khí được phát hiện ở đoạn suối chảy từ thác nữ nhân ngư ra biển. Nó trôi theo dòng thác vào thời điểm phát hiện ra xác chết của Toshimi. Có vẻ như đã có người nào đó siết cổ Toshimi đến chết sau đó cột dây thừng vào cổ cô ta rồi đặt lên chiếc phao này đẩy xuống dòng thác

Hattori Heiji rất tự tin nói

"Vậy là có một tiếng đồng hồ dài cho hung thủ dàn dựng hiện trường, rù rù chị Toshimi, hạ sát chị ta rồi quay lại đây. Hung thủ chắc chắn là một người quen biết Toshimi và hẳn đang ở đây, trong số chúng ta nhìn nhơ thách thức tất cả mọi người"

Thi thể của Toshimi được đưa đi, mọi người cũng kéo cả tới điện thờ để gặp bắt tử thượng nhân. Khi bà ta xuất hiện đã khiến cho tất cả mọi người kinh hách không hề nhẹ. So với khi diễn ra nghi lễ bà ta trông già hơn đến vài chục tuổi. Tuy nhiên, nỗi sợ hãi ấy cũng không kéo dài quá lâu. Bắt tử thượng nhân dường như là một người vui tính. Bà ta ở lại nói chuyện với mọi người không lâu lắm nhưng trước khi đi, bà ắt quay lại nhìn Kazuha bằng đôi mắt rất thâm trầm còn nói với cô ấy

"Mũi tên Jugon là bùa thiêng để trừ tà ma. Nếu đánh mất sẽ bị trừng phạt. Đàn ông sẽ trở về với đất, thành quỷ đói. Đàn bà sẽ về với nước thành người cá câm lặng ngàn năm. Hãy nhớ kỹ lấy lời ta"

Nói rồi quay đầu đi thẳng bỏ mặc Kazuha cùng mọi người ngẩn ngơ ngồi đó. Yue nhũn màu nhìn theo bóng lưng bà ấy, cô phát hiện dường như Conan cũng phát giác ra điều gì đó nhưng lại không hề nói ra. Yue âm thầm thờ dài một tiếng. Người cá câm lặng ngàn năm ư?!

Bởi vì có người chết ngay trong lễ hội trừ tà lớn nhất đảo Bikuni cho nên cả ngày hôm sau toàn bộ không khí trên đảo trở nên tang tóc tĩnh lặng vô cùng. Tối hôm ấy, lễ tang của Toshimi được diễn ra. Kazuha , Ran, Conan , Heiji đều mặc đồng phục đen của trường chỉ có chú Mori lạc lõng mặc vest xám. Ít nhất cũng may mắn không phải màu tươi sáng nếu không sẽ thật lộ bịch. Yue mặc một bộ váy ren đen , Akito cũng mặc một bộ somi đen dành riêng cho các lễ tang. Hattori Heiji khó hiểu nhìn anh trai mình như muốn hỏi : đi biển mang theo somi đen làm gì? Akito chỉ nhìn trời thờ dài. Anh không hề chuẩn bị theo bộ đồ này nhưng khi tìm trang phục phù hợp để dự tang lễ của Toshimi anh đột nhiên thấy bộ somi đen trắng thớm ở trong vali của mình từ khi nào. Anh hơi cười khò không cần đoán cũng biết lí do nó xuất hiện ở đây.

Lễ tang của Toshimi diễn ra khi trời nổi cơn mưa lớn, sấm chớp đùng đùng, nước biển dâng rất cao đánh vào bờ cát. Conan và Heiji chăm chú nhìn quanh , cả hai đều có linh tính không tốt . Rõ ràng họ đều thấy trên sô tang có tên một người mà hiện tại không hề tìm thấy bóng dáng cô ta.

Một tia sét rạch ngang bầu trời , xé nát màn đêm đen đặc. Cũng lúc ấy, một bóng người hất vào cửa kính. Conan và Heiji vội vàng mở cửa thì bàng hoàng phát hiện người mà họ tìm kiếm này giờ đang ở đó từ khi nào. Thân thể bị treo lên lưới đánh cá , đôi mắt trống rỗng mở trừng trừng.

Theo những dấu vết ở hiện trường để lại, phán đoán việc Naokokuroe bị giết vì mũi tên Jugon được đưa ra. Trên thi thể của Naoko người ta phát hiện ra những vảy cá li ti trắng bạc. Kazuha và Ran sắc mặt xanh mét

"Chẳng lẽ ....hung thủ là người cá?!"

Hattori Heiji hét nói nổi bất đắc dĩ liếc nhìn Yue đang an tĩnh nhìn ra bờ biển

"Vớ vẩn, làm gì có người cá. Nếu có thì làm gì có chân mà đi ủng? Rõ ràng là trò lừa bịp"

Yue tiến về phía họ nhận nhặt liếc Akito đang chỉ huy cảnh sát biển vừa tới

"Có người muốn dùng người cá để khiến dân đảo hoang mang thôi. Nếu người cá có thật...,cũng sẽ không giết người đâu. Trực tiếp nuốt gọn là được rồi."

Ran và Kazuha nhìn nhau nuốt nước bọt, hiển nhiên bị chính sự tương tượng của mình dọa sợ. Khi một vài nhân chứng cho biết có nhìn thấy Saori- người mất tích mà lâu nay mọi người vẫn tìm kiếm thì cuộc điều tra cũng đi theo một hướng khác. Ý đồ chiếm đoạt mũi tên Jugon của hung thủ được phơi bày. Hai cô gái vốn được sở hữu mũi tên đều đã chết mà chưa tìm ra hung thủ . Kazuha sắc mặt tái nhợt nhớ lại những gì bắt từ thượng nhân đã nói tay khê run rẩy. Ran ngồi cạnh cô nàng cũng cảm thấy lo lắng . Hattori Heiji thỉnh thoảng lại nhìn về phía Kazuha đôi mắt mang theo lo lắng rất sâu.

"Kazuha , từ lúc này cậu phải theo sát bên cạnh tớ. Cấm được rời đi đâu đấy."

Hattori Heiji nghiêm túc nói sau đó quay đầu đi thẳng không tiếp tục ở lại chỗ họ cho nên lấy bỏ qua vẻ mặt đỏ ửng cùng nụ cười nhẹ nhõm như trút bỏ gánh nặng của Kazuha .

Theo yêu cầu của Akito , tất cả mọi người vừa ăn bữa tối vừa thay nhau làm bản tường trình . Đặc biệt cảnh sát được lệnh nghiêm ngặt bảo vệ hai người đang giữ mũi tên Jugon là Kazuha và cha của Saori - ông Benzo cũng chính là người đàn ông say rượu. Ăn qua loa vài thứ, Akito tuy bận rộn nhưng vẫn dành chút thời gian đưa Yue về khách sạn sau đó mới rời đi. Cô thay đồ , đi tắm rửa sau đó lúi trong vali một lọ thuốc ngủ uống 1 viên rồi trèo lên giường lặng lẽ nhắm mắt. Bên tai Yue vẫn còn văng vẳng tiếng sóng biển vỗ bờ cùng một thứ thanh âm kỳ lạ giống như tiếng khóc than vọng về từ rất xa.

Lửa... Bốn phía đều là lửa nóng, khói bụi mịt mù. Tiếng những thanh gỗ lớn chống đỡ cho căn nhà bị lửa thiêu rụi vang lên những tiếng lách tách rất nhỏ nhưng trong hoàn cảnh này nó lại là âm thanh của tử thần đòi mạng. Người kia bị trời lại, đôi mắt ngập tràn nỗi kinh hoàng và sợ hãi. Cô gái kia vẫn đứng đó giống như đang nhìn một vật chết tràn ngập chán ghét và khinh bỉ cùng nỗi oán hận mơ hồ

"Tội ác của các người ...đã tới lúc phải trả giá rồi Saori. Mày phải chết. Giống như cái cách mà chính mày đã giết bà cố nội của tao!"

Saori cố hết sức vùng vẫy nhưng không thể, cô nàng tuyệt vọng nức nở

"Tại sao....cậu...."

"Tại sao ư? Sau lễ Jugon năm đó chẳng phải chính mày cùng Toshimi, Naoko muốn biết bà tao có bắt từ hay không nên mới nhốt bà tao trong kho rồi thiêu cháy bà sao? Saori, thù hận của tao, nỗi đau của bà tao...ngần ấy năm chúng mày phải trả lại. Tao phải hiến tế linh hồn mình thì chúng mày cũng đừng mong chết được từ tế . Tao nguyện rửa chúng mày...Nguyên rửa linh hồn chúng mày....."

"Không.....đừng mà....."

Khói bụi mịt mù che phủ tầm nhìn , từng ngọn lửa bén tràn khắp mọi nơi. Thanh gỗ lớn từ trên cao cháy rụi rơi xuống đè lên thân xác Saori phía dưới , thiêu đốt cả thể xác và linh hồn cô ta.

Yue đứng giữa biển lửa nhìn Saori kêu gào thảm thiết trong đau đớn nhưng thoát không được gian nhà kho ngập trong biển lửa. Năm xưa, có lẽ cô ta cùng những người khác đã từng nhìn thấy một người chết trong đám cháy như thế này mà nguyên nhân chính vì sự tò mò và ích kỷ thời trẻ dại. Để đến bây giờ nổi thống khổ đó từng người, từng người trong số họ phải trải qua như một cách trả giá cho những gì họ đã sai lầm. Linh hồn bị thiêu cháy trong sự hối hận cùng sợ hãi. Thân thể do bản cuối cùng chỉ còn lại lớp thịt cháy khét căn bản chẳng còn thấy rõ dung mạo xinh đẹp thanh tú ngày xưa. Cái giá

phải trả này có phải hay không là quá đắt? Không chỉ có mình họ phải trả giá cho lỗi lầm ngày ấy, thậm chí họ đã hủy hoại cả một tâm hồn sáng trong khác, đìm nó vào bể máu, đìm nó vào oán hận tội cùng để giờ đây tất cả oan nghiệt cuốn họ vào vòng xoáy tuyệt vọng không còn lối thoát.

Tuy Saori đã bước vào cánh cổng của cái chết nhưng không hề thấy được bóng dáng của tử thần xuất hiện. Giữa đám cháy mịt mù khói lửa Yue đột ngột ngửi thấy một mùi tanh tươi bốc lên, cô không dám tin lùi về sau mấy bước. Chỉ thấy từ thân thể như cây đuốc sống của Saori một thứ gì đó vừa tách ra, uốn lượn trong không trung rồi tan biến. Trong biển lửa hừng hực thiêu đốt, tiếng lửa cháy lách tách lụi tàn, tiếng sóng biển như phần nộ vỗ vào bờ cát cùng tiếng khóc như ai oán thê lương vọng về quý dị không nói thành lời.

*****

"Akari.....Akari ...."

Yue mở trừng mắt ngồi bật dậy, trên trán toàn là mồ hôi ướt đầm. Akito ngồi bên giường lo lắng nhìn cô, giọng nói trầm thấp của Anh lại ngoài ý muốn khiến cô bình tĩnh lại

"Đừng sợ. Chỉ là ác mộng thôi."

Yue siết chặt ga giường cười khổ.

"Anh biết nó đại biểu cho cái gì mà."

Akito im lặng lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán Yue. Cô cúi đầu túm lấy tay áo anh thì thào

"Heiji và Kazuha .....sẽ gặp nguy hiểm."

Đồng tử mắt của Akito co rụt lại, Anh hỏi dồn

"Xảy ra chuyện gì? Akari.... Em nói chúng nó gặp phải chuyện gì?"

Yue gỡ tay anh trên vai mình xuống nhẹ nhàng cười

"Họ sẽ không sao cả. Vận mệnh của họ....còn chưa đến hồi kết "

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Yue vừa dứt lời, từ bên cửa sổ đột ngột ánh lửa sáng tận trời rực lên. Akito giật mình chạy lại gần cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Không bao lâu sau, hòn đảo nhỏ trở nên cực kỳ hỗn loạn. Khi lính cứu hỏa thành công dập tắt đám cháy thì cũng là lúc một thi thể lại được phát hiện. Bởi vì nạn nhân chỉ còn sót lại một cặp kính mắt cháy đen và vài mảnh áo xanh lá mạ, vì thế tất cả mọi người đều mặc định rằng thi thể ấy là của Saori - người đã mất tích bấy lâu. Nhưng Conan và Hattori Heiji đều không tin rằng cô gái ấy đã chết, họ cho điều tra lại cuối cùng đưa ra kết luận nạn nhân là vụ nữ Kimie.

Vụ án tưởng chừng như đã đi vào hồi kết khi Hattori phát hiện ra dấu vết mũi tên Jugon dưới dèp của nạn nhân Naoko và chiếc phao vật chứng có dấu vân tay của ông Benzo; ngay khi bị cảnh sát bắt giữ ông ta đã chạy vào cánh rừng. Hattori Akito nghe cảnh sát báo cáo lại sắc mặt sa sầm xuống lập tức cùng Yue chạy thẳng vào rừng núi hiểm trở ấy.

Akito không ngừng dùng dao nhọn của ngư dân chặt bót cây cối chằng chịt che lấp lối đi trên đường. Yue chạy theo phía sau anh, cô yên lặng không lên tiếng tập trung tinh thần cảnh giác phía sau lưng mình. Từ khi bước chân vào cánh rừng này cô luôn có cảm giác sau lưng phát lạnh giống như bị ai đó bám theo.

Khi hai người họ gần như lạc lối trong khu rừng đột nhiên họ nghe được tiếng Hattori Heiji hét lên, Akito cùng Yue lập tức chạy theo hướng đó. Yue còn không quên ngoái đầu lại nhìn phía sau lưng mình. Không biết từ lúc nào, đám dây leo bị Akito chém đứt đã lại giăng kín từng mảng lớn che lấp lối đi. Cô nhủ mấy muốn dừng lại quan sát nhưng tình hình không cho phép cô tiếp tục chần chờ ở đây; Yue dứt khoát chạy theo Akito phía trước bỏ mặc đám dây leo quý dị đang không ngừng sinh trưởng bò theo phía sau họ.

Khi Akito chạy tới bên vách núi chỉ thấy em trai mình cùng Kazuha treo lơ lửng ở đó. Bên dưới là vực sâu vạn trượng nếu rơi xuống chắc chắn là chết không toàn thây. Vách núi này quá mức nguy hiểm thiếu chút nữa Akito cũng đã ngã xuống nếu không có Yue kịp thời kéo Anh lại. Hattori Heiji tay bám vào một cành cây khô cheo leo trên vách đá, 1 tay nắm chặt lấy tay Kazuha lơ lửng bên dưới thậm chí, bàn tay của Hattori Heiji hiện tại đang không ngừng chảy máu mà cậu dường như không hề có ý định buông tay.

"Thả tay đi...Heiji .... Nếu không cành cây sẽ không chịu nổi sức nặng của hai người ...."

Kazuha sắc mặt tái nhợt , khoé mắt còn đọng lại vài giọt nước mắt nhưng vẫn mỉm cười khuyen nhủ

"Nghe lời tớ đi Hattori ...."

"Không bao giờ! Hoặc là cùng sống...hoặc là cùng chết với nhau nghe chưa đồ ngốc."

Hattori Heiji sắc mặt rất xấu. Cánh tay cậu phải chịu sức nặng của cả hai người , cành cây khô héo cũng sắp gãy ; bàn tay nắm lấy tay Kazuha không ngừng đỏ máu vì bị mũi tên Jugon đâm phải đau đớn đến chết lặng nhưng cậu không thể buông tay. Cậu không thể bỏ cuộc . Kazuha và cậu...tuyệt đối không thể chết thế này được. Cậu....còn chưa hoàn thành lời hứa sẽ bảo vệ Kazuha , làm sao có thể chết?!

"Heiji, cố lên. Tuyệt đối đừng buông tay."

Akito nhào người xuống vách đá cố gắng với lấy tay Hattori Heiji . Cả Kazuha và Heiji lúc này sắc mặt đều đã thả lỏng được phần nào vì hi vọng sống của họ đang tăng lên. Yue túm chặt lấy 1 tay của Akito giúp anh giữ thăng bằng đồng thời âm thầm canh gác tứ phía. Vách núi này....sát ý rất sâu.

Sàn .... Soạt

Tiếng lá cây khô bị dẫm đạp trên mặt đất vang lên giữa núi rừng hoang vắng tuy rất nhỏ nhưng cũng khiến cho Yue cảm thấy bất an. Âm thanh hỗn loạn gì đó vẫn cứ vang vọng cùng với tiếng đồ vật bị kéo lê trên mặt đất. Mùi tanh tươi như có như không quanh quẩn bốc lên mặc dù có Hương trầm được đốt trên nấm mộ cũng không thể xua tan hết thứ mùi kinh tởm đó khiến cho cả tinh thần và thể xác Yue không được thả lỏng.

Một tàn ảnh chợt loé qua, Yue nhanh chóng rút dao nhỏ từ thắt lưng của Akito vung lên. Một cành cây có ý đồ tiến lại gần họ bị chém xuống. Bắt đầu từ lúc đó, những sợi dây leo dường như đều tỉnh giấc , chúng vươn những cành xấu xí như những bàn tay về phía Yue. Thanh âm khàn đặc khó nghe vọng về trong xa thẳm không trung.

[Thân thể....thật xinh đẹp....cho chúng ta đi. Tuổi trẻ thật tốt .....]

Akito dường như nghe được âm thanh ấy quay đầu nhìn lại chỉ thấy Yue một bên vẫn túm lấy cánh tay anh, một bên dùng sức khua loạn dao nhỏ về phía dây leo có ý đồ tới gần họ. Cô hiển nhiên phát hiện Anh phân tâm liền hét lên

"Cứu họ....em chống cự được tới đa 2 phút cho nên..."

Cô không nói nữa tập trung xé nát đám dây leo trước mặt. Akito cũng hiểu được nếu không nhanh chóng cứu Heiji và Kazuha tất cả bọn họ có thể sẽ táng thân ở nơi này. Anh chủ động gỡ tay Yue để cô có thể tự do toàn lực chống đỡ, bản thân Anh cố sức túm lấy tay của Hattori Heiji .

Yue cắn môi nhìn đám dây leo ùn ùn kéo tới trước mặt. Cô biết sức mình có hạn không thể dư sức chém nát toàn bộ số dây leo này. Hơn nữa ...quý tộc dám làm loạn ở đây thực sự là không thể tha thứ được. Thân số mệnh và thân không gian sao có thể để chuyện này xảy ra cơ chứ? Quý tộc vốn dĩ phải phong ấn trong cấm địa. Chúng không thể xuất hiện trong thế giới của con người. Trừ khi...

Yue thất thần suy nghĩ, trong lúc đó cô bị một cành cây túm lấy ; chúng siết chặt lôi cô vào một góc . Yue không thể nào giãy giụa chặt đứt hết số dây leo trên thân thể mình , hai chân cũng dần dần bị chúng cuốn lấy. Trên thân dây có rất nhiều gai nhỏ , chúng đâm vào da thịt cô khiến thần kinh của Yue dần trở nên tê liệt.

[Hihi ...Hương vị của con người ....đã bao lâu rồi không được người thấy rồi nhỉ?]

"Bất tử thượng nhân, bà đã chết rồi còn biến thành cái dạng này , nửa sống nửa chết thật sự rất đau khổ đúng không?"

Yue nghiêng răng hỏi . Đám dây leo khựng lại một chút sau đó dường như phần nộ cực kỳ càng thêm siết chặt tay chân Yue

[Ha ha ha, bất tử thượng nhân? Ha ha ha.... Thật buồn cười! Là lũ các người đã biến ta thành cái dạng này. Ta đã ăn thịt người cá, lẽ ra phải được sống trường sinh bất tử. Là các người đã cướp đoạt sinh mệnh của ta....]

"Akari!"

Akito sau khi cứu được Hattori Heiji và Kazuha liền phát hiện Yue biến mất, anh đã cùng hai người họ tìm kiếm rất lâu mới phát hiện Yue bị trói cứng trong một góc . Thân thể bị dây leo bao phủ gần như hoàn toàn. Kazuha hoảng sợ nhặt con dao Yue làm rơi cắt xuống thân dây leo đang cuốn lấy thân thể Yue. Nhưng chúng chẳng hề buông lỏng cô thậm chí Yue còn thét lên đau đớn

"A .. Kazuha..đừng..."

Akito thấy thân dây leo bắt đầu chảy xuống máu đỏ sắC mặt hơi trắng , Anh lo lắng muốn xé rách đám dây leo lại thấy cô liều mạng lắc đầu

"Akari , sao lại thế này?"

Yue bị đám dây leo siết chặt , cô há miệng thở hỗn hển khó nhọc trả lời

"Nó...đang dung hợp vào thân thể em... Tìm rễ...rễ của nó...."

Hattori Akito nhìn cô bị siết cổ tới mức sắc mặt tím tái lại lập tức tiến lại gần muốn kéo sợi dây leo trên cổ Yue. Ý thức của Yue đang dần trở nên mơ hồ nhưng cô vẫn liều mạng lắc đầu ý nói anh không được tới gần nó.

"Heiji, Kazuha lập tức đi tìm rễ của cái cây chết tiết này. Anh sẽ giúp Akari thoát khỏi nó. Mau lên."

Hattori Heiji và Kazuha không chần chừ liền lập tức chạy đi. Akito khẽ xoa lớp mồ hôi tinh mịn trên trán Yue

"Cố lên Akari . Ráng chờ một chút nữa"

Akito vừa dứt lời liền nhanh chóng kéo sợi dây leo trên cổ Yue xuống. Cô thở dốc, sắc mặt trắng nhợt không ngừng ho khan. Tới khi cô đã hoàn toàn không chế được cơ thể và tinh thần của mình cũng đã phát hiện đám dây leo đang đâm sâu vào bàn tay Akito hấp thu lấy sinh mệnh của Anh.

[Hí hí, lại thêm một thân thể nữa.....Hà hà , ta rất nhanh sẽ không phải dựa vào đám dây leo chết tiết này nữa. Ta sẽ dùng thân thể của các người... Ha ha]

"Ngốc.. Tôi sẽ không chết được . Nhưng anh sẽ chết mất Akito."

Akito không biết có nghe được lời của Yue hay không , anh chỉ cảm thấy sức lực mình đang dần bị rút đi . Mi mắt trĩu nặng chỉ muốn sụp xuống. Tiếng nói khàn khàn văng vẳng trong đầu anh

[Ngủ đi , ngủ đi....giao nó cho ta. Con bé kia sẽ thoát. Người sẽ thuộc về ta]

"Đừng .. Đừng ngủ Akito . Anh ngủ bà ta sẽ chiếm lấy thể xác Anh mất "

Yue không ngừng la hét bên tai anh dường như không muốn anh nhắm mắt lại chút nào. Akito nhủ mảy trong vô thức, Anh cảm thấy xung quanh quá mức ồn ào, nếu như anh nhắm mắt lại Akari sẽ được sống không phải sao?

[Con trai ta, mau ngủ đi. Chỉ cần có con thôi, ta sẽ buông tha cho nó....]

....Đúng vậy Akari .. Em sẽ sống....

"Câm miệng lại Mikoto Shimabukuro. Bà đã chết rồi, còn vương vấn nơi này. Thế giới này không thuộc về bà nữa , bà không nhìn linh hồn Anh ta là gì mà dám can nhiễu hay sao? Lại giống năm xưa ....vô tình ăn phải thịt nhân ngư bị nguyên rửa."

[Im mồm lại. Nhân ngư cái thá gì? Rõ ràng là một sinh vật ghê tởm. Nhờ có ta...mà chúng nó mới được thờ phụng ngàn ấy năm trên đảo này]

Đám dây leo như phát điên đâm những cành sắc nhọn về phía Yue . Cô không nhúc nhích được trơ mắt nhìn chúng đâm vào thân thể mình.

Thế nhưng , đau đớn trong tưởng tượng không hề diễn ra, Yue cảm thấy dây leo trên thân thể mình đang thả lỏng dần . Cô mở to mắt nhìn về phía xa. Kazuha và Heiji không biết từ lúc nào đã đứng bên ngôi mộ nghi ngút khói hương , trên tay Kazuha là con dao nhỏ đang cầm vài chiếc rễ to lớn nhô ra từ trong lòng đất.

[A-----]

Tiếng thét dài khàn đặc rầu rĩ như được truyền ra từ trong lòng đất vọng lên, tất cả dây leo đều buông thả Akito và Yue hướng về phía Kazuha và Heiji lao tới

"Kazuha , mũi tên Jugon ....đùng mũi tên Jugon đâm nó"

Yue ngã trên nền đất hết lên, cô biết Kazuha vẫn giữ mũi tên đó trong suốt quá trình lơ lửng trên vách đá . Trên mũi tên có máu của Hattori Heiji , có linh khí từ người Kazuha ...và có cả tóc của Kinie - cháu gái bắt từ thượng nhân . Mũi tên đó có thể làm tổn thương tới con quỷ này , mà bà ta sẽ không làm hại tới cháu mình . Cho nên....cô đang đánh liều với chính suy đoán của mình và tính mệnh của cả Heiji và Kazuha .

Quả nhiên, khi Kazuha đâm xuống rễ cây lập tức toát ra lớp khí đen ngòm tanh tưởi không ngừng quần quai gào rống thảm thiết. Hattori Heiji kéo Kazuha về phía sau mình nhìn bóng đen kia

[Kinie....Kinie của ta...]

Bóng đen kia muốn nhào về phía mũi tên Jugon trong tay Kazuha nhưng lại e ngại Hattori Heiji vì thế luôn ngập ngừng quanh quẩn bên cạnh họ. Yue được Akito diu tới bên cạnh Kazuha , cô lấy tay che vết thương trên cổ nói nhỏ

"Bất tử thượng nhân, Kinie vì bà đã giết rất nhiều người. Cô ấy giết những người bạn thơ ấu của mình . Cô ấy từ bỏ sân khấu , từ bỏ ước mơ để bước sâu vào vòng xoáy thù hận. Thậm chí, cô ấy còn chẳng thể nào trở thành vũ nữ canh giữ điện thờ được nữa. Tất cả vì bà đấy. Chính tay Kinie đã dựng nên ngôi mộ này cho bà. Cô ấy sợ giấc ngủ của bà bị quấy rầy cho nên mới đem bà an nghỉ tại nơi đây - vách núi cao nhất đảo Bikuni này để bà thanh thản ra đi. Vậy mà bà từ bỏ chuyển kiếp , lưu luyến oán hận vùng đất sinh ra bà , oán hận những người đã giúp bà thoát khỏi lời nguyền bất lão bất tử. Chính bà đã đẩy Kinie vào con đường tội lỗi này....bà có biết không?! Cô ấy đã không thể quay đầu được nữa ..."

[Câm miệng lại. Ta phải đoạt lấy thể xác của các người. Ta phải trở về cùng Kinie . Ta là bất lão bất tử....]

Hồn ma của bắt tử thượng nhân điên cuồng rít gào muốn lao về phía họ. Yue sắc mặt trắng nhợt so với Kazuha không tốt hơn bao nhiêu. Cô giật lấy mũi tên Jugon trong tay Kazuha đâm một nhát nữa lên tay Hattori Heiji, đồng thời rút bỏ tóc của Kimie trên đó rồi nói với Kazuha

"Kết tóc của Cậu vào đây. Nhanh!"

Kazuha lúng túng làm theo, Yue nhặt con dao nhỏ dưới đất rạch một đường trên tay mình tưới máu tươi lên mũi tên khiến nó gần như nhuộm trong máu đỏ

"Khi bà ta lao xuống, đâm nó vào hồn phách của bà ta. Chỉ còn cách này thôi....hồn phách bị đánh nát bà ấy sẽ không đâu thai chuyển thể được nữa... Nhưng muốn tất cả cùng thoát cũng chỉ còn cách này thôi."

Akito nhận lấy mũi tên, cảm giác ấm nóng dính nhớp của máu tươi không ngừng kích thích thần kinh của Anh. Yue tựa vào lòng Kazuha, tầm mắt mờ dần.

"Hattori Heiji ....,có những thứ chính mắt nhìn thấy mới là sự thật "

Hattori Heiji nhú mày nhìn cô em gái sắc mặt nhợt nhạt như lập tức sẽ chết mất này lần đầu tiên cậu cảm thấy nghi hoặc

Akari rút cuộc .....là ai?!

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đúng như lời Yue nói, linh hồn của bắt tử thượng nhân không ngừng lớn vờn quanh họ; tuy nhiên bà ta lại không dám lại gần Kazuha và Heiji. Yue suy yếu nhất cũng được hai người họ hợp lại bảo vệ ở giữa. Người nguy hiểm nhất trong tình huống này là Akito. Bà ta muốn đoạt xác sống lại cho nên anh ấy là người mà bà ta lựa chọn đầu tiên. Dù sao Hattori Heiji cũng có từ thần bảo hộ, Kazuha trên người có cường đại linh khí có thể khiến bà ta tổn thương sâu sắc nhất. Giãng co không biết bao lâu cuối cùng dường như bà ta đã hạ quyết tâm sống lại bằng được, linh hồn bị nhuộm đen của bà ta bắt chấp tất cả lao xuống. Akito phản ứng lại rất nhanh, cấm pháp mũi tên Jugon vào giữa bóng đen đang lao về phía mình. Tiếng kêu gào thảm thiết rất nhanh đã im bật thay vào đó là giọng hát mơ hồ, yếu ớt trong veo tựa như nước nở cùng tiếng sóng biển rì rào vỗ bờ. Linh hồn bắt tử thượng nhân tan dần, một luồng ánh sáng bạc từ giữa những đóm đen li ti hiện ra cùng với tiếng hát du dương thanh khiết rõ ràng hoà vào với trời biển. Hattori Heiji và Hattori Akito ngây người nhìn luồng sáng bạc dần ngưng tụ thành một ảo ảnh. Đó là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp mái tóc xanh biếc như biển cả, làn da trắng như ánh mặt trời. Nửa trên hoàn toàn là một con người nhưng lại không có chi dưới, cô ta chỉ có một chiếc đuôi lớn vậy lông lánh ánh bạc.

Cả Hattori Heiji và Hattori Akito đều có ý tưởng muốn đập đầu vào tường một cái để chứng minh xem mình có nhìn lầm hay không nhưng họ đều là những người tự chủ rất mạnh ít nhất hành vi ngớ ngẩn như thế họ nhất định sẽ không vì kinh ngạc quá độ mà thực hiện. Akito thì không quá kinh hãi lắm vì bản thân Anh đã trải qua những chuyện còn khó tin hơn thế nhưng Heiji lại khác. Cậu ta luôn luôn tin tưởng vào khoa học và tôn thờ sự thật cho nên tất cả mọi chuyện đang xảy ra khiến cho niềm tin của Heiji về thế giới này hoàn toàn đổ vỡ. Cậu có thể tin Kimie chưa chết, cô ta đóng vai bắt tử thượng nhân từ khi bà ta chết cho tới hiện tại để đánh lừa tất cả mọi người nhưng cậu tuyệt đối không thể tin bắt tử thượng nhân vẫn còn tồn tại trên thế gian này thậm chí bà ta vì oán hận mà muốn tìm cách sống lại trong thân xác kẻ khác. Và cả ảo ảnh nhân ngư trước mắt cậu đây rút cuộc là thể nào chứ?! Những âm thanh phát ra khi Akari bị trời chặt phát ra từ trong lòng đất, đám dây leo quý dị muốn cắn nuốt con người và thậm chí là khi Akari nói rằng bà ta vì ăn thịt người cá nên phải nhận lấy nguyên rủa chẳng lẽ tất cả là thật hay sao?

Không đề Hattori Heiji rối rắm quá lâu, đột nhiên cả Yue và Kazuha đều nhắm nghiền mắt ngã xuống. Akito lập tức đứng chắn trước mặt người cá kia dường như chỉ cần nó tiến lên liền liền mạng với nó vậy

[Đừng lo lắng, họ chỉ ngủ một lát thôi. Thực cảm tạ các người đã giải phóng cho linh hồn của ta. Nỗi đau đớn mà ta phải chịu suốt bao năm qua đều bắt nguồn từ vọng tưởng về sự trường sinh bất lão của người dân trên đảo đặc biệt là Mikoto Shimabukuro. Bà ta quá mê muội vào lời truyền lại của tổ tiên cho rằng ăn thịt chúng ta sẽ trường sinh bất lão mà không hề biết rằng đó chính là lời nguyên rủa của thần dành cho người cá chúng ta và những người ham sống sợ chết. Sinh - lão - bệnh - tử là bốn bước ngoặt mà một con người phải trải qua trong cuộc đời. Cũng giống như con người, nhân ngư chúng ta cũng có sinh ra và chết đi đó là quy luật tất yếu của tạo hoá mà ngay cả thần cũng không thể làm trái. Sinh mệnh của nhân ngư rất dài chính vì thế mà con người vọng tưởng rằng đó là sự trường sinh bất lão mà không hề nhận ra bởi vì sinh mệnh quá dài cho nên chúng ta phải chịu rất nhiều nỗi đau và hơn cả là sự cô đơn ngàn năm trong cái lạnh lẽo u tối thâu xương của đáy biển. Rất nhiều người cá tình nguyện tan biến trong đại dương sâu thẳm hơn là đón nhận cuộc sống dài đằng đẵng, tự mình chứng kiến thay đổi của nhân gian. Ta lại không hề may mắn như đồng tộc của mình. Ta bị con người phát hiện ra, bị ăn thịt. Máu thịt của ta, linh hồn của ta hoà vào với thân xác con người nhưng không thể khiến cho bà ta trường sinh bất lão như bà ta mong muốn. Lời nguyên khiến cho linh hồn ta cùng linh hồn Mikoto Shimabukuro cột chặt lại với nhau. Thời gian và sự cô độc khiến cho oán hận dần chiếm lấy linh trí của bà ấy đồng thời khiến cho ta rơi vào ngủ say không thể kiểm soát nổi hồn phách dần ma hoá của bà ta để rồi xảy ra hàng loạt những vụ việc đáng tiếc thế này. Thật cảm tạ các người đã giải phóng cho ta. Tiếng hát của ta có thể thanh tẩy đau đớn trong lòng họ đồng thời đó cũng là lời chúc phúc của đại dương tới các người. Lời nguyên bất lão bắt tử được hoá giải, còn về cô gái Kimie kia...cô ấy sẽ trở về với đại dương nơi mà cô ấy đáng ra phải trở về. Cảm ơn vì tất cả. Vĩnh biệt]

Bóng nhân ngư biến ảo rồi hoàn toàn tan vào hư vô. Lốp vảy bạc li ti từ đuôi cá hướng về thân thể Akito cùng Heiji chữa lành mọi vết thương rồi biến mất. Hattori Heiji muốn nói gì đó lại bị Akito ngăn cản. Anh thờ dài nhìn hai cô gái tựa lưng vào nhau ngủ vui

"Đừng hỏi nhiều Heiji . Những chuyện ngày hôm nay cứ coi nó chưa từng xảy ra. Mọi chuyện ...rồi cũng sẽ có một kết thúc hoàn hảo."

Nói rồi cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Yue hướng về phía bên ngoài đi tới. Hattori Heiji liếc nhìn mũi tên Jugon trong tay Kazuha lại nhìn vết thương đã hoàn toàn khép lại của mình im lặng một lát. Cuối cùng vẫn là cúi người ôm lấy Kazuha trở về điện thờ trên đảo.

Có lẽ .... Shinichi đã phá án xong rồi.

"Giấc mơ trường sinh bất tử khiến cho con người u mê chìm đắm. Cứ bám vào sự biến vôong đó mơ ước mà quên đi rằng cuộc sống có giới hạn , không một thế lực trần gian nào có thể đi ngược lại quy luật muôn đời ấy."

Ngày Kimie rời đảo lên đất liền nhận án phạt biến nổi sóng dữ dội khiến cho con tàu không thể rời bến đúng giờ . Khi tàu có thể rời đảo sóng lớn dâng rất cao giống như đang kêu gào thê thiết. Có người nói nhân ngư đang than khóc cho số phận cô, có người lại bảo nhân ngư đang giận dữ . Thế nhưng không một ai trong số họ hiểu được những con sóng đó chính là để chào mừng linh hồn người cá lưu lạc cuối cùng trở lại biển khơi.

Chuyến tàu chở Kimie đâm phải đá ngầm, toàn bộ người trên thuyền may mắn thoát chết đều dạt lên một đảo gần đó duy chỉ có Kimie vĩnh viễn không trở lại. Cô ấy đã trở về bên gia đình thực sự của mình đó là biển cả bao la . Không bao lâu sau, đội cứu hộ tìm được thi thể của Kimie trong rừng san hô ngầm gần địa phận biển của đảo Bikuni . Thi thể hoàn toàn không có biến dạng vẫn duy trì như khi cô ấy còn sống. Thậm chí pháp y cho biết dường như Kimie ra đi rất an tường, có thể nói là cô ấy vui vẻ vì trên gương mặt của cô vẫn còn đọng lại nụ cười hạnh phúc . Di thể của Kimie được dân đảo tổ chức chôn cất trang trọng cũng trên khu rừng nơi đã từng chôn cất bất tử thượng nhân danh tiếng . Thế là sau tất cả oán hận và thương đau Kimie cuối cùng cũng đã được hạnh phúc trong vòng tay gia đình của mình . Dù có muộn màng nhưng đó chính là lời chúc phúc của đại dương xanh thẳm.

Chuyến tàu chở Kimie xuất phát rời đảo không bao lâu thì Heiji cũng thuê thuyền trở lại đất liền. Ran cùng Conan đứng trên boong tàu thấy Hattori Heiji đứng một mình đón gió liền tới gần hỏi

"Hattori , vết thương của cậu thế nào rồi?"

Hattori Heiji tỏ vẻ sùng sốt đưa tay mình ra cho Ran nhìn

"Làm gì có vết thương nào chứ?"

Ran vẻ mặt cực kỳ nghi ngờ , cô nhớ rõ rằng Kazuha đã nói chuyện làm li bì đất khi ở vách núi của hai người họ. Kazuha đâm mũi tên Jugon vào tay Hattori Heiji để cậu ta buông tay đang nắm cô ấy vì nghĩ rằng làm vậy cơ hội sống của Hattori Heiji sẽ lớn hơn một chút. Sao giờ lại không có vết thương nào thế này?

"Tên tò rồi nhé? Có lẽ đó chỉ là một giấc mơ của Kazuha mà cô ấy đã kể lại cho cậu thôi."

Ran trò chuyện với Hattori không lâu lăm liền rời đi. Nhưng trong suốt khoảng thời gian họ trò chuyện cô ấy luôn để mắt tới hai bàn tay không vết sẹo nào của Hattori Heiji khiến cho Conan cảm thấy vô cùng tức giận. Chờ Ran đi khỏi boong tàu cậu tức giận đập Hattori Heiji một phát khiến Heiji nhảy dựng lên.

"Á! Cậu làm cái trò gì vậy hả Kudo?"

Hattori Heiji nghi hoặc nhìn cậu bạn đang tràn ngập sát ý nhìn mình cười gượng

"Shi...shinichi. Tớ tuyệt đối không có ý đồ gì với Ran đâu nhá."

Conan khinh thường lườm cậu ta một cái

"Cậu dám sao? Bà chằn Kazuha kia sẽ không để yên cho cậu đâu. Tôi chỉ tò mò một chút, từ khi trở về tâm tình cậu thay đổi nên tôi thấy kỳ lạ mà thôi."

Hattori Heiji liếc nhìn ra xa thấy Anh trai mình đang cời áo khoác , khoác lên vai Akari Yue ; giọng nói của Heiji đột nhiên trở nên mơ hồ khó hiểu vô cùng

"Shinichi , cậu tin....trên đời này có ma quỷ không?"

Conan ngạc nhiên "Hả" một tiếng dường như không hiểu cậu bạn thám tử này đang nghĩ cái gì. Yue từ phía xa đột nhiên quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đong đầy hoang mang của cậu mỉm cười rất nhẹ . Heiji thấy cô đang nhấp nháy môi nói gì đó. Tuy ở khoảng cách rất xa nhưng âm thanh lạnh lẽo , không một tia cảm tình nào của cô vẫn vang vọng trong đầu cậu khiến cho cậu cảm thấy sống lưng phát lạnh. Giống như khi bị kẻ thù kẻ lưỡi dao sắc nhọn vào cổ tuy lúc có thể xẹt qua động mạch , kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi , yếu ớt của con người

"Hattori Heiji .... Những thứ không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại. Mà những thứ tồn tại nhưng không được nhìn thấu thực sự vô cùng ...vô cùng đáng sợ."

Cho tới khi Conan gọi tên cậu Hattori Heiji mới sực tỉnh cười gượng một tiếng lấy lại tinh thần không tiếp tục câu chuyện vô nghĩa này nữa.

Ở phía bên kia mạn thuyền, Yue đứng tựa vào lan can hứng gió biển, mái tóc dài theo gió bay tung . Cô nhìn xuống mặt biển lấp lánh ánh hào quang từ mặt trời , sóng nước như dát bạc óng ánh giống như những chiếc vảy tuyệt mỹ của thân cá. Từng đợt, từng đợt ánh bạc theo sóng xô vào bờ giống như đang dệt nên chiếc thảm lông lánh rực rỡ từ bàn tay kỳ diệu của tạo hoá . Và cũng chính bàn tay nhiệm màu ấy đang dùng sự trắng lẹ hào nhoáng để che dấu đi bóng tối sâu thẳm , vô tận khôn cùng dưới đáy vực sâu.

~ Lời nguyện mi nhân ngư ~

..... Continued.....

~~~~ post đúng ngày cuối năm :) mình xin gửi lời chúc mừng năm mới cho những người đọc được bài viết này và toàn thể thành viên của gr sáng tác. Hi vọng sang năm mới mọi người sẽ có nhiều ý tưởng hơn, nhiều tác phẩm hoàn hảo hơn và hơn cả chúc mọi người năm mới hạnh phúc tràn ngập niềm vui và sức khỏe . Cảm ơn mọi người đã đọc và ủng hộ cho mình suốt thời gian qua ^^^ mọi ý kiến đóng góp và gạch đá sẽ giúp đưa con tinh thần của mình hoàn thiện hơn nên mong mọi người hãy tích cực nhận xét :))

cảm ơn đã đọc những dòng lăm nhăm này. Arigatou gozaimatsu~~~

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sau khi trở lại đất liền , Hattori Heiji chia tay gia đình Ran Mori để tiếp tục kiếp sống học sinh cấp 3 nhàn chán và dài đằng đẳng . Thế nhưng , cuộc sống của Kazuha và Yue lại có những bước tiến đáng kể . Bộ ảnh trang phục hè thu của 2 người nhận được phản hồi rất tốt. Doanh thu của các cửa hàng thuộc tầm kiểm soát của Yuu tăng gấp 3 lần năm ngoái. Chỉ cần ra đường hoặc tới những tiệm thời trang liền có thể nhìn thấy hình ảnh của 2 người.

Hiện tại, Yue đang cùng Hattori phụ nhân ngồi trong tiệm của Yuu Kikyou cùng với 2 người lạ mặt khác; họ đều là người chủ chốt của đoàn làm phim. Muốn nói tới lý do họ có mặt tại trụ sở chính của Yuu thì phải kể tới việc những bức ảnh mẫu của Yue bị đạo diễn phim nhìn trúng . Ông ta nhất quyết muốn mời cô vào đoàn diễn một vai phụ nhưng vô cùng quan trọng trong bộ phim mới của ông ta. Vì thế , 2 người xa lạ đang ngồi uống trà trước mặt Yue chính là biên kịch và đạo diễn của bộ phim đó.

Biên kịch Sakamura là bạn cũ của dì Yuu Kikyou cho nên buổi gặp gỡ này mới có thể thuận lợi diễn ra như thế. Yue đọc sơ qua kịch bản mà cô Sakamura vừa đưa cho mình lướt qua rất nhanh. Nội dung cơ bản là 2 chị em họ cha mẹ mất sớm vì nghiên cứu khoa học ; 2 chị em vô cùng yêu thương nhau cùng nhau đùm bọc và lớn lên. Cô chị thừa hưởng toàn bộ sự thông minh và niềm yêu thích khoa học từ cha mẹ còn cô em gái lại trái ngược hoàn toàn. Cô bé bị bệnh từ nhỏ thậm chí còn không sống quá tuổi 20. Cô chị tham gia vào chương trình nghiên cứu tuyệt mật mà trước đây cha mẹ mình đang làm đang dờ dẫm hi vọng có thể chữa khỏi căn bệnh hiểm nghèo cho cô em gái. Trong suốt thời gian nghiên cứu , cô chị phát hiện ra công ty đang lén lút hoạt động một cách mờ ám khi cho nghiên cứu một loại thuốc khiến cho con người mất khả năng suy nghĩ và làm việc phục tùng cho họ như một cái máy. Cô chị đã nhanh trí sao chép lại và bí mật nghiên cứu thuốc đặc trị. Trong suốt thời gian này , chính là người của cảnh sát gài tới điều tra công ty họ đã phát hiện ra cô. Cả hai người gặp nhau cùng nhau tìm cách ngăn chặn công ty họ tung thuốc ra thị trường cuối cùng bị phát hiện. Họ bị truy sát gắt gao. Người em gái rất yêu quý chị mình đồng thời cũng đem lòng yêu mến nam nhân vật chính . Cô bé biết mình sống không được lâu đã lừa nam chính và chị gái mình rời xa khu vực nhà của họ một mình chịu chết khi những người truy sát họ kéo tới đuổi giết.

Yue khép lại kịch bản , suy nghĩ một chút. Họ muốn cô diễn nhân vật người em gái đó , xuất hiện không bao lâu thì chết cũng chẳng ảnh hưởng gì tới sinh hoạt của cô. Hơn nữa, Sakamura đã ngỏ lời xin giúp đỡ từ dì Yuu cô không tiện từ chối nữa dù sao cô cũng đang khá là rảnh . Cuối cùng , Yue đồng ý theo họ tham gia đoàn phim.

Ba ngày sau, Hattori Akito đưa Yue tới khu vực quay chụp dưới chân 1 ngọn núi. Giúp cô đem hành lý vào trong phòng , kiểm tra qua sau đó anh mới an tâm rời đi. Yue cũng chỉ ở lại biệt thự này 1 ngày 1 đêm hoàn thành các cảnh diễn của mình sau đó lập tức trở lại nhà.

Chiều hôm đó, đạo diễn và biên kịch tự mình chủ trì một bữa tiệc coi như tạo cơ hội giao lưu giữa tất cả mọi người trong đoàn làm phim. Yue lặng lẽ ngồi trong góc thưởng thức đồ ăn của mình , cũng không có nhiều người chú ý tới cô dù sao thì Yue vẫn chỉ là một người mẫu nhỏ mới nổi . Đồng thời cô diễn một nhân vật phụ nhanh chóng xuất hiện , nhanh chóng chết đi cho nên chẳng ai muốn lời kéo làm quen với Yue.

"Xin chào, em là diễn viên mới sao? "

Yue ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện người vừa gọi cô là Yuko một diễn viên chính của Bộ phim. Yuko đã vào nghề khá lâu cũng có chút danh tiếng . Tuy không quá xinh đẹp nhưng cũng thuộc loại dễ nhìn , để có được chỗ đứng như ngày hôm nay trong giới nghệ sĩ thị ta cũng phải có năng lực hơn người.

"Em hình như là người mẫu độc quyền của Yuu đúng không? Chị thấy em xuất hiện khá nhiều trên tạp chí thời trang đấy. Bên ngoài quả thực dễ thương hơn rất nhiều"

Yue bị chị ta nhéo nhéo má, gương mặt biến thành đỏ ửng

"Yuko san...."

Yue còn chưa kịp nói hết câu một bóng người đã đứng trước mặt cô, hành động nhéo má của Yuko cũng bị kiềm hãm

"Chị nói này cô bé, thế giới này vốn chẳng phù hợp với những người như em đâu. Chắc. Nhìn gương mặt của em đi....thật khiến người ta nổi thú tính...muốn lẳng nhục em mà. Phải không Yuko san?"

Sắc mặt Yuko trở nên cứng ngắt, chị ấy quay đầu nhìn người vừa xuất hiện. Yue cũng buông đầu xuống nhìn cô ta.

Người vừa xuất hiện là cô Sakara - nữ diễn viên chính của bộ phim này cũng là người sẽ đóng vai cô chị gái. Chị ta rất xinh đẹp nhưng ánh mắt nhìn Yue và Yuko lại có vẻ rất khinh miệt. Chị ta thách thức liếc Yuko một cái sau đó quay gót rồi đi bỏ mặc một đôi mắt thâm trầm đang dõi theo thân ảnh mình.

Yuko tay khẽ nắm chặt thành quyền, Yue liếc chị ta một cái lại cúi đầu xuống ăn coi như chuyện vừa rồi chẳng hề liên quan tới mình. Mất một lúc lâu Yuko mới hồi phục tinh thần cười gượng nhìn Yue

"Sakara tính tình có vẻ không được tốt lắm. Cô ấy đối với ai cũng vậy em đừng để tâm."

Yue thân nhiên lấy giấy lau miệng nhàn nhạt nhìn chị ta

"Dù sao cũng chỉ là một vai diễn. Diễn xong em sẽ đi nhưng ngược lại người bị những lời đó ảnh hưởng là Yuko san đấy."

Yue về phòng nghĩ sắc mặt vô cùng khó coi. Cô cứ nghĩ không đi theo Hattori Heiji thì sẽ không có án mạng xảy ra. Xem ra cô đã quá ngây thơ rồi. Có lẽ, không chỉ mình Hattori Heiji mà cả gia đình nhà Hattori đều bị từ thần bám theo mới đúng. Cô không nghĩ tới chỉ ăn một bữa cơm cũng sẽ phát hiện từ thần lập lòe xuất hiện báo hại cô vừa ăn vừa lo lắng thảm cảnh sẽ xảy ra. Thế giới này quá mức tàn khốc hay bởi vì cô chưa từng thấy rõ nhân sinh trên đời này thật lắm trái ngang như vậy nhỉ?

Bò lên giường ngủ mềm mại, Yue lôi trong vali chiếc điện thoại màu bạc còn mới tinh mở lên nguồn rồi chờ đợi nó hoàn tất quá trình khởi động. Màn hình điện thoại là một đóa tú cầu xanh nở rộ vương lại ánh sương. Yue thực thích nó chính vì vậy cô mới chọn chiếc điện thoại này. Akito bắt đắ dĩ đặt nó làm hình nền cho Yue. Trong điện thoại của cô chỉ có số di động của Hattori Akito và Hattori phu nhân ngoài ra chẳng còn số điện thoại nào khác ít ỏi đến đáng thương. Cô ngồi trên giường quần chăn quanh người nghĩ nghĩ một chút trực tiếp ấn số của Akito gọi cho Anh. Đầu dây bên kia nhận cuộc gọi rất nhanh dường như là ngay lập tức. Có thể thấy hình như Akito cũng đang chờ điện thoại của cô vậy.

"Akari, ăn tối chưa?"

Yue nghe âm thanh trầm thấp mang theo ấm áp của anh khoé miệng hơi cong lên

"A, không ngon như ở nhà. Mẹ nấu vẫn là tuyệt nhất."

Akito hiện tại vẫn đang ngồi ở cảnh cục làm việc, rất nhiều người đi ngang qua phòng làm việc của Anh đều có chung một biểu tình kinh sợ. Dường như họ không dám tin vào những gì họ vừa chứng kiến

"Nè Ogasawara, đội trưởng của cậu uống nhầm thuốc đúng không? Tôi cứ nhiên thấy cậu ta cười?! Trời ơi, chẳng lẽ người sao hỏa đột nhập địa cầu thành công rồi sao?!"

Người phụ trách an ninh mạng về mặt như thấy quỷ hồi hồn. Yuu Ogasawara mệt mỏi bóp trán. Cả ngày nay người của sở cảnh sát như gặp phải quỷ vậy luôn nhìn Akito bằng vẻ mặt kinh hãi khiếp đảm lại nhìn không được tò mò hỏi Anh khiến Anh đối phó lại họ phát mệt

"Cậu ta chẳng phải luôn như vậy sao? Anh còn hỏi lung tung tới lúc phát hiện cũng đừng lôi tôi vào đâu đó."

Người phụ trách an ninh mạng của cảnh cục nhìn Yuu khinh bỉ

"Đừng nói với tôi cậu không tò mò nha Yuu Ogasawara. Tôi nhìn camera theo dõi thấy cậu nghe lén đội trưởng nói chuyện điện thoại đó. Mau khai hết cho tôi xem nào."

Yuu Ogasawara đứng bật dậy che miệng người phụ trách an ninh mạng. Quay đầu ngó vào phòng làm việc của Akito thấy anh vẫn đang nói chuyện điện thoại mới nhẹ nhàng thờ ra

"Takeshi, Anh muốn hại chết em sao? Akito sẽ lột da em đó."

Takeshi cười cười vỗ tay lên vai Yuu

"Đi thôi, tới phòng của tổ kinh tế mau nói rõ những điều cậu biết ra. Chúng tôi tò mò lắm rồi nha. Akito vạn năm không thay đổi sắc mặt hiện tại có nhiều điểm đáng ngờ như thế thật muốn điều tra nha"

Yuu Ogasawara khóc không ra nước mắt nhìn trời. Từ khi nào cảnh cục trở nên bà tám thế này chứ?

Akito tuy đang nói chuyện điện thoại với Yue nhưng ánh mắt vẫn liếc ra bên ngoài nhìn theo bóng dáng 2 người vừa đi khuất âm thầm điều chỉnh lịch công tác của họ. Anh nhìn lịch công tác chòng chéo của Yuu Ogasawara và Takeshi Ruyushiwa cười lạnh. Xem ra tổ kinh tế , tổ an ninh mạng và tổ hình sự rất nhàn rỗi. Phải kiểm thêm việc làm cho họ thôi, nếu không...thật lãng phí thuế của nhân dân đúng không?

*****

"Này , nói đi. Đội trưởng có vẻ mặt như vậy nhất định là có gì đó chúng tôi không biết đúng không Yuu ?"

Takeshi chụm đầu bàn tán với nhóm người của tổ kinh tế. Đám cảnh viên nhất tề gật đầu. Hattori Akito là người mà họ gặp mặt hằng ngày, không như giám đốc sở chỉ có thể nhìn từ phía xa. Thái độ làm việc của Akito cả cảnh cục đều biết. Anh luôn luôn trung ra bộ mặt lạnh như tiền , lúc nào cũng nghiêm túc như thể cả thế giới thiếu nợ Anh vậy rất hiếm khi thấy được biểu tình vui vẻ trên gương mặt tuần tú ấy. Khi tóm được hung thủ ngoại trừ về phần nợ thì càng nhiều là sự bi thương xót xa. Thậm chí tới lúc nhận bằng khen của cấp trên về mặt Anh ta cũng chẳng hề thay đổi . Nhưng cả ngày nay toàn bộ sở cảnh sát đều thấy được Hattori Akito trở thành một con người toàn diện . Biểu cảm trên gương mặt trở nên phong phú dị thường , thậm chí có người còn thấy Anh ta hơi mỉm cười dù chỉ là khoé môi hơi nhếch lên.

Yuu Ogasawara bị họ làm cho choáng váng gợn tay đầu hàng

"Tôi không biết gì đâu nha"

Takeshi đập tay vào lưng Yuu về mặt vô cùng đáng khinh

" Cậu tưởng chúng tôi là đồ ngốc hả? Mikuo nói thỉnh thoảng vẫn thấy đội trưởng liếc nhìn di động. Có phải đội trưởng có bạn gái rồi không?"

Về mặt của đám cảnh viên đều sáng rực lên . Yuu Ogasawara khoé miệng co giật

"Tôi có phải papazari đâu mà biết rõ về đời tư của Akito thế chứ? Nhưng nếu liếc di động có lẽ đang đợi điện thoại từ em gái cậu ta."

"Em gái?"

Đám cảnh viên xôn xao hẳn lên

"Nhà Hattori có sinh con gái hả?"

"Chẳng phải Hattori Heiji là con trai sao? Đang học tại học viện Haido cùng con gái cao uy mà?"

Yuu Ogasawara thực sự rất bất đắc dĩ thờ dài

"Là cô bé sống sót sau vụ bắt cóc đấy. Cục trưởng nhận về nuôi. Hiện tại không chỉ là con gái cưng của Hattori gia mà mẹ tôi cũng không Cần đưa con như tôi nữa rồi."

Mikuo là một thành viên trong nhóm cảnh sát bảo vệ an ninh mạng của cảnh cục , tuy làm ở bộ phận an ninh mạng nhưng Cậu ta có vẻ rất nhàn rỗi. Ngoại trừ phải đối phó với tội phạm công nghệ cao thì vị hacker này hoàn toàn là một kẻ vô dụng nhàn rỗi nhất cảnh cục. Khi nghe Yuu Ogasawara than thở như vậy cậu ta đã gõ bàn phím bùm bùm ; không bao lâu sau xoay màn hình máy tính ra cho mọi người nhìn

" Tên : Hattori Akari Yue .

Tính nữ.

Tuổi 17.

Thân phận : con gái nuôi của gia đình Hattori .

Nghề nghiệp: học sinh kiêm người mẫu độc quyền của Yuu.

Nhóm máu: B

Còn lại những thông tin khác đều đã bị mã hoá."

Mọi người cô quái nhìn Mikuo, cậu ta vội vàng xua tay thanh minh

"Đừng nhìn em . Thông tin bị mã hoá ngoại trừ những người có quyền hạn thì không ai được phép xem cả . Cho dù em có giải mã cũng sẽ bị đuổi khỏi ngành đó."

Mọi người thất vọng thờ dài một hồi tiếp tục nhìn những tin tức mà Mikuo tìm được cùng số ảnh hiện lên màn hình. Yuu Ogasawara càng thêm nghi ngờ. 3 tháng trước khi vụ bắt cóc xảy ra những thông tin về Akari đều do chính tay Anh sắp xếp. Thân phận , thông tin cơ bản , tình trạng sức khỏe thậm chí cả khi cô tiến vào Hattori gia tộc đều do một tay anh nhập vào cơ sở dữ liệu của cảnh cục. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn ngui hồ sơ của cô cư nhiên bị mã hoá trở thành hồ sơ tuyệt mật. Akito cho dù có quyền nhưng những chuyện này cậu ta chưa từng chú ý tới. Người có đủ chức vụ để khiến Mikuo mã hoá thông tin của Yue ngoại trừ cao uy Toyama , các thành viên cấp cao và giám đốc sở thì chẳng còn ai nữa. Chẳng lẽ người khiến Mikuo mã hoá

thông tin của Akari lại làm giám đốc sở - Hattori Heizo sao? Nhưng mà...vì cái gì chứ?!

Phòng làm việc vốn đang âm ỉ xôn xao đột nhiên im bất . Yuu Ogasawara cảm thấy không ổn quay đầu nhìn lại đã thấy Akito đứng tựa lưng vào cửa nhìn cả đám họ nhếch môi cười lạnh

"Rảnh rồi quá nhỉ?"

Nhóm cảnh viên lập tức tan tác như bầy chim vỡ tổ chưa đầy 5s sau trước mặt Akito chỉ còn lại Yuu Ogasawara , Mikuo bận rộn thu dọn máy tính xách tay và Takeshi Ruyushiwa ngượng ngùng gãi đầu gãi tai. Akito sắc mặt trở nên sắc lạnh, giọng nói cũng mang theo nghiêm khắc

"Có vẻ như nhiệm vụ của nhóm an ninh mạng dạo này rất nhẹ nhàng đúng không? "

Takeshi Ruyushiwa vội vàng xua tay biện giải. Akito liếc nhìn Anh ta hừ lạnh; sau đó nhìn lên đồng hồ treo tường suy nghĩ 1 lát cuối cùng cảnh cáo.

"Còn để tôi thấy Anh lười kéo đồng nghiệp bàn tán ngược xuôi thì tháng này toàn bộ wc trong cảnh cục giao cho anh xử lý đấy. Còn có, viết kiểm điểm 1000 bản không được thiếu, viết xong giao cho tôi. Nếu sai 1 lỗi viết thêm 1000 bản khác. "

Akito bỏ đi không nhìn về mặt muốn khóc của Takeshi Ruyushiwa. Mikuo huyết sáo nhìn trời vô vai anh ta coi như an ủi sau đó chuồn nhanh về phòng làm việc . Yuu Ogasawara nhìn cười, anh biết Akito rất ít khi phạt thuộc cấp trừ khi cố ý chinh người nọ. Takeshi thực sự quá mức xui xẻo a , còn 1000 bản kiểm điểm nữa chứ :))

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Yue chân trần dẫm lên mặt kính lạnh như băng . Bốn phía đều là mặt gương phản chiếu thân hình nhỏ gầy của cô, không gian tối đen tĩnh lặng thỉnh thoảng truyền lại từng tiếng nước nổ. Yue vô thức tiến về phía đó không hề phát giác thân hình cô trong tám gương đã hoàn toàn bị bóng đêm đen đặc nuốt gọn.

Ngõ nhỏ tối tăm , tối tăm lầy lội và bẩn thỉu. Quanh chân tường rải rác đầy mảnh vỡ thủy tinh, những mẩu thuốc lá cháy dở. Rác rưởi bốc mùi hôi thối nồng nặc hoà cùng không khí nóng nực đặc trưng của mùa hè khiến cho tất cả mọi người ai cũng cảm thấy đè nén khó thở. Ánh sáng yếu ớt từ đèn neon hắt xuống mặt đất lầy lội từng luồng sáng vàng vọt. Đèn nhấp nháy nhiều màu từ cửa quán bar khiến cho mọi thứ trở nên hư ảo, đậm mĩ và dơ bẩn không thể tả. Đèn led từ quán bar "Thiên đường" lập loè những tia sáng đủ màu sắc hắt lên bức tường gạch loang lổ đồ nát những luồng ánh sáng quỷ dị khiến người ta gai mắt không chịu được.

Tiếng nước nổ rên rĩ càng lúc càng lớn, Yue đứng sững lại trong bóng tối nhìn những con người trước mặt. Một đám nam nhân cùng 2 cô gái đang dâm loạn điên cuồng. Yue càng chết sững khi phát hiện ra 2 cô gái kia chính là Yuko và Sakara mà cô vừa gặp mặt. Yuko và Sakara về mặt dâm loạn đón hùa theo từng hành động của đám nam nhân kia. Cả hai người đều lỗ thề, trên người ít nhiều đều dính tinh dịch trắng đục cùng mồ hôi nhơ nhớp. Cũng không rõ hai người họ ở trong tình trạng này đã bao lâu , toàn thân Yuko đều bị che kín bởi dầu hôn và từng mảnh xanh tím trên da thịt. Sakara dường như thanh tỉnh hơn Yuko một chút, cô ta đưa mắt nhìn sang Yuko gục trong lòng đám nam nhân đón nhận từng cú thúc như muốn xé nát thân thể khoẻ miệng nhếch lên cười giống như vô cùng khinh bỉ , càng nhiều là sự thỏa mãn tới điên cuồng. Yue dường như còn nghe được sự cuồng vọng trong từng lời thảm thi của cô ta

"Yuko, cho dù chị có tài năng hơn tôi thì sao? Chị cố tỏ ra thanh cao hơn người thì chuyện ngày hôm nay sẽ Vĩnh viễn kéo chị vào bùn lầy cùng với tôi mà thôi."

Sakara cúi người quờ quạng dưới nền đất ẩm di động của mình không ngừng chụp lại hiện trường dâm loạn dơ bẩn đáng ghê tởm ấy , sự điên cuồng trong ánh mắt càng phát ra mãnh liệt hơn bao giờ hết.

"Chị luôn khinh thường tôi tiến vào vòng giải trí nhờ thân phận ti tiện này. Sau đêm nay , chị so với tôi sẽ càng thêm ghê tởm dơ bẩn. Ha ha"

Yue bật miệng nhìn Yuko quỳ rạp trên nền đất bị 3 người đàn ông điên cuồng chiếm lấy , khoẻ mắt chị ta còn rơi xuống nước mắt không rõ vì thống khổ hay bởi vì quá mức sung sướng.

Bọn họ kéo Sakara và Yuko lên một toà nhà đã cũ , họ trói chặt Sakara và Yuko trên chiếc giường cũ nát bẩn thỉu thêm một lần nữa phát tiết dục vọng của bản thân. Thậm chí Sakara và Yuko không còn đủ thanh tỉnh để biết được chính mình đang bị hành hạ thành cái dạng gì. Căn nhà cũ rất nhanh đã chìm trong tiếng cười khà ó man rợ và tiếng nước nổ rên rĩ của hai người con gái.

Không gian nháy mắt vận vẹo , khi Yue định thần lại đã phát hiện nơi này không còn là ngõ nhỏ tăm tối đó nữa mà là khu vườn ẩm ướt được sử dụng trong bộ phim. Bầu trời bên ngoài vẫn tối om như mực thậm chí giờ tay cũng không thấy 5 ngón .

Phía trước , Yuko và Sakara không biết đang tranh luận cái gì có vẻ rất kịch liệt . Yue chỉ thấy Sakara muốn quay đầu bỏ đi thì Yuko đột ngột quỳ rạp

xuống . Sắc mặt của chị ấy chìm trong bóng tối thấy không rõ biểu cảm

Sakara cười lớn dường như không hề kinh ngạc trước hành động của Yuko , chị ta quay đầu hất cằm nhìn xuống Yuko đang quỳ trước mặt mình .

"Liếm đi . Liếm , sau đó tôi sẽ giao ảnh cho chị . Nếu không....ngày mai toàn bộ số ảnh dâm loạn của chị sẽ có mặt trên số báo trang nhất đấy. Yuko san"

Yuko tay nắm chặt lại thành quyền , bóng lưng khẽ run rẩy. Sakara cười lạnh giờ chân đạp Yuko một cái lạnh lùng đầy nguyền

"Chị nghĩ chị sạch sẽ hơn chiếc giày của tôi sao Yuko ? Tôi cho chị liếm nó còn sợ chị làm nó bẩn kia kia. Dù sao chiếc lưỡi của chị nên phục vụ đám đàn ông ngoài kia mới đúng. Chẳng phải chị đã từng dùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn này khiến bao nhiêu đàn ông cao trào trong miệng chị rồi hay sao? Để tôi đoán nhé, lão đạo diễn già kia còn có thể thương chị đúng không? Còn có....người đại diện của chị . Chẳng phải cậu ta rất đáng thương sao . Mỗi ngày đều phải cho con quý dâm đàng như chị thỏa mãn. Chắc chắn"

Sakara dường như đã chìm vào thế giới nội tâm của mình , cô ta thao thao bất tuyệt mà không hề nhìn xuống biểu tình căm phẫn tui nhục của Yuko

"Chị nghĩ chị trong trắng hơn ai chứ? Cũng chỉ là dạng kỹ nữ vạn người cười mà thôi. Nếu đóng ảnh dâm loạn này bị phát tán, đám fans bé nhỏ của chị sẽ có biểu tình thế nào đây? So với đóng phim điện ảnh hay Yuko san chuyển sang đóng AV đi? Fan của chị so với bây giờ sẽ nhiều hơn hẳn đó . Tới lúc nổi tiếng rồi cũng đừng có quên tôi.... Chính tôi đã cho chị cuộc sống như hiện tại .... Yuko..."

Sakara trợn trừng mắt ôm cổ ngã xuống. Từ tay cô ta máu đỏ tuôn chảy như suối rơi xuống mặt đất tạo thành từng vũng máu đỏ tươi vô cùng rợn người. Sakara trợn ngược mắt , mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng không cất lên lời; máu từ cổ cô ta ộc ra càng nhiều. Yuko hỗn hển thờ dốt , chị ta gầm lên

"Là mày...là mày cướp đi mọi thứ thuộc về tao. Đêm hôm đó, chúng mày chuốc thuốc tao . Cũng vì thế mày cướp đi vai diễn đó khiến cho tao bước vào thế giới này càng thêm khó khăn. Mày ngoại trừ có cái về mặt đáng ghê tởm này và cái thân thể bản thủ, tâm hồn dơ dáy đó thì làm gì có chút tài năng và niềm yêu thích với điện ảnh chứ?! Tại sao cuộc đời này lại bất công như thế? Sakara tao hận mày. Mày cướp đi mọi thứ thuộc về tao. Chính con quỷ như mày đã khiến tao xuống địa ngục."

Yuko mất đi lý trí , liên tiếp đâm lên mặt và hạ thể của Sakara khiến cho tử trạng của cô ta thảm không sao tả xiết .

"Tao nguyện rửa mày....mày có chết cũng không được an ổn. Mày vĩnh viễn xấu xí như thế giống như tâm hồn mày, giống như thân thể mày."

Một tia chớp sáng chói rạch ngang bầu trời cũng hắt lên gương mặt của Yuko. Yue bản thân nhìn gương mặt thanh tú bắn đầy máu tươi của chị ta, trên môi còn nở một nụ cười méo mó cực kỳ quỷ dị. Đáy mắt cháy lên một ngọn lửa oán độc khiến cho chị ta chẳng khác nào tula vừa bò lên từ đáy địa ngục.

Yue giật mình mở choàng mắt theo bản năng nhìn ra cửa sổ . Bên ngoài chẳng biết từ lúc nào đã có mưa lớn. Bóng đen dày đặc nhưng đang che giấu một con dã thú . Nó vẫn ở đó ẩn nấp trong màn đêm chờ xé xác con mồi trong tĩnh mịch.

Sáng hôm sau, bởi vì trời mưa lớn các cảnh quay bên ngoài đều phải hủy hết. Đạo diễn yêu cầu đạo các phân cảnh bên trong nhà quay trước tiên. Vai của Yue vốn xuất hiện vào buổi chiều cũng đành chuyển lên buổi sáng. Thế nhưng, tất cả mọi người đã đi tìm diễn viên chính của Bộ phim mà vẫn không tìm thấy chị ta ở đâu cả khiến cho đạo diễn rất tức giận

"Cô ta rút cuộc có muốn diễn hay không đây? Tưởng có người phía sau đỡ lưng mà tôi không đuổi khỏi đoàn nhé!"

Người đại diện của Sakara sắc mặt rất khó coi nhưng vẫn thay chị ta đỡ lời

"Thực xin lỗi Ngài, có lẽ Sakara đang bận làm gì đó. Tôi sẽ lập tức gọi cho cô ấy."

Về mặt của người đại diện cho Yuko tràn ngập kinh hoàng. Anh ta cười nhạt

"Giờ này có lẽ còn đang quán lấy vị nào đó làm sao nhận điện thoại của cậu được đây?"

Người đại diện của Sakara liếc Anh ta một cái cũng chẳng buồn phản bác nữa. Yue liếc nhìn Yuko đang thay Sakara nói tốt với đạo diễn âm thầm cười lạnh

Đúng là...giả dối.

Người đại diện cho Sakara sắc mặt rất xấu. Anh ta thậm chí có xúc động muốn ném luôn di động vào mặt cô ta cho rồi. Điện thoại của Sakara có tín hiệu nhưng không có ai bắt máy . Tính tình của Sakara rất không tốt nhưng ít ra chị ta chưa từng từ chối cuộc gọi của bất cứ ai nhất là từ người đại diện của mình.

"Đạo diễn, không hay rồi..."

Đột nhiên , có một người từ bên ngoài hốt hải xông vào biệt thự cả người ướt lướt thướt như vừa vớt dưới nước lên sắc mặt tái nhợt hô hoán

"Có chuyện gì?"

Đạo diễn buông tập kịch bản trong tay sắc mặt âm trầm quát

"Có....có người chết"

*****

Akito ăn qua loa bữa sáng sau đó lái xe tới cảnh cục. Vừa vào tới văn phòng đã thấy Takeshi Ruyushiwa sắc mặt nhợt nhạt nổi bật rõ vành mắt đen thui như gấu mèo của cậu ta. Takeshi Ruyushiwa vừa thấy bóng Akito liền phi lại đây đem bản kiểm điểm tới trước mặt anh

"Đội trưởng, lần sau sẽ không tái phạm nữa. Anh tha cho em đi"

Akito thân nhiên nhìn tập kiểm điểm dày cộp trên tay Takeshi cảnh cáo nhìn Anh ta

"Làm tốt bổn phận của mình đừng có lãng phí thuế của nhân dân. Còn có lần sau tôi sẽ đá cậu ra khỏi cảnh cục."

Về mặt của Takeshi như được ân xá , Anh ta hớn hờ liên tục gật đầu cam đoan sẽ không tái phạm nữa. Đúng lúc này, Yuu Ogasawara đã tới trước cửa phòng của Akito sắc mặt ngưng trọng

"Vừa có điện thoại báo án ở khu vực biệt thự dưới chân núi. Xe cứu thương và xe của đội pháp chứng đã xuất phát rồi. "

Akito lập tức buông trả lại tập kiểm điểm cho Takeshi giật chìa khoá xe trong tay Yuu

"Đi mau. Tới hiện trường."

Yuu Ogasawara vẫn còn ngơ ngác đứng đó nhìn sang Takeshi hỏi

"Sáng nay cậu ta ăn gì mà có tinh thần thế? Cảnh phục cũng không mặc mà đi luôn? Hơn nữa đó là xe cảnh sát của tôi mà."

Nói rồi lập tức chạy theo Akito bỏ mặt Takeshi đứng như tượng gỗ ở cửa phòng làm việc . Cảnh viên đi qua đi lại đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Anh ta.

Khi Yuu và Akito tới nơi, quanh khu vực biệt thự đã bị phong tỏa kín. Tất cả mọi người có mặt đều đã dồn hết vào trong nhà ẩm ướt hoa- nơi cái xác được phát hiện. Cảnh sát đã bắt đầu tỏa đi xung quanh tìm kiếm các dấu vết khả nghi và chụp hình lại. Thi thể vẫn giữ nguyên dạng chưa có người đụng tới. Akito rất nhanh đã nhìn thấy Yue trong đám người lơ lửng. Thần sắc của cô rất thân nhiên thậm chí, Yue còn cố tình nhìn cái xác tới vài lần . Akito tách khỏi đám người tới gần cô

"Em và Heiji có tố chất giống nhau thật đấy. Đi tới đâu là nơi đó xảy ra án mạng."

Yue nhàn nhạt liếc anh một cái không nói gì. Trong bụng thầm khinh bỉ : chẳng phải tại gia tộc anh có mối Liên kết thâm sâu với tử thần hay sao chứ?! Akito nhẹ nhàng vỗ vai cô kéo cô về phía nhóm cảnh viên mặc kệ ánh mắt của mọi người. Yuu Ogasawara thấy cô hơi kinh ngạc thốt lên

"Akari cũng ở đây sao?"

Akito gật đầu , thờ dãi nhìn thi thể người chết vẫn còn đang chờ được đưa xuống

"Đã tìm kiếm thông tin nạn nhân chưa ?"

Một người cảnh sát vội vàng báo cáo lên:

"Thi thể bị hủy hoại nghiêm trọng nhưng xét theo thể trạng và các đặc điểm còn sót lại trên thi thể có thể xác định nạn nhân là nữ . Mà người mất tích duy nhất trong biệt thự là cô Sakara Inerina cho nên khả năng cao nạn nhân chính là cô ấy."

Yuu Ogasawara nhíu mày cảm báo cáo sơ bộ

"Dự đoán ? Không phải xác định 100% nạn nhân là Sakara Inerina ?"

Cảnh viên gật đầu xác nhận

"Thi thể bị hủy hoại gương mặt rất nghiêm trọng giống như cổ tình bị gọt mất vậy. Trên người có rất nhiều vết chém tập trung tại cùi chỏ , bụng và hạ thể. Không thấy trang phục và tư trang khác để chứng minh thân phận. Muốn làm rõ hơn bắt buộc phải đem tử thi về giải phẫu . Hơn nữa , việc đem thi thể xuống khỏi giá treo có thể làm xáo trộn hiện trường , chúng tôi chưa thể đem thi thể xuống được. Khi bị phát hiện ra tử thi đã ở trong tình trạng lơ lửng bị treo trong tư thế quỷ gổ trước mặt gương rồi."

"Gương? Làm gì có mặt gương nào?"

Cả Yuu Ogasawara và Akito đều kinh ngạc hỏi . Cảnh viên bất đắc dĩ lắc đầu

" Chiếc gương bị người phát hiện ra thi thể đụng phải đã vỡ nát rồi. Nhóm pháp chứng đang cho kiểm tra dấu vết trên đó."

Akito ngẩng đầu nhìn thi thể bị treo trước mặt nhũ mảy. Thi thể toàn thân đều là máu, gương mặt giờ chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy chẳng còn rõ hình dạng. Đôi mắt trắng dã trợn trừng tràn ngập khiếp sợ cùng không cam lòng. Trên cổ có một lỗ thủng ở động mạch, có thể thấy đó chính là nguyên nhân gây tử vong của nạn nhân. Từ ngực trở xuống bắt đầu xuất hiện vết chém với độ nông sâu khác nhau, đáng sợ nhất là vết đâm ở vùng hạ thể. Có thể nói hung thủ ra tay rất tàn nhẫn. Nếu nạn nhân chưa chết bởi mất máu quá nhiều có cứu kịp cũng chẳng thể nào sống với những vết thương thể này.

"Chị ta chết thảm như vậy cũng là đúng tội thôi. Tâm hồn dơ bẩn, trái tim cũng ngập tràn trong tội lỗi. Dù khi còn sống xinh đẹp cỡ nào tới lúc chết chẳng phải khó coi hơn người sao?"

Yue lạnh lùng nhìn thi thể xích lô trước mặt ánh mắt đều là trào phúng. Akito hơi nhũ mảy không đồng ý với thái độ này của cô. Yue mặc kệ anh, dù sao linh hồn của Sakara cũng đã bị nuốt mất. Nói thế nào cũng chẳng có ý nghĩa.

"Người giết chết chị ta là Yuko. Đừng để chị ta trốn thoát."

Yue liếc nhìn Yuko sắc mặt tái nhợt ngồi cạnh người đại diện của mình, ánh mắt đỏ hoe dường như mới khóc xong không khỏi cảm thấy chị ta thật đáng sợ. Đêm qua điên cuồng đâm chết Sakara, hiện tại lại ngồi trước thi thể người ta giả mù mưa sa. Chị ta rút cuộc dùng bao nhiêu lớp mặt nạ để che dấu thú tính đáng sợ của mình đây?!

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Cảnh sát lấy khẩu cung của từng người; bởi vì thời gian xảy ra án mạng là thời gian nghỉ ngơi cho nên những người có mặt trong đoàn làm phim đều không ai có bằng chứng ngoại phạm cụ thể. Trời mưa lớn khiến cho đại đa số các dấu vết bị rửa trôi. Hiện trường vụ án tuy có cảnh sát tới bảo vệ nhưng trước đó đã bị xáo trộn nặng nề khiến cho việc tìm ra hung thủ gây án gặp nhiều khó khăn.

Từ thi của Sakara đã được gỡ khỏi giá treo, nhân viên pháp y đang tiến hành khám nghiệm sơ qua thi thể. Những người có liên quan đều đã trở lại biệt thự. Akito đã dạo qua cảnh viên lấy khẩu cung của Yuko thật kỹ bản thân lại chạy đi tìm Yue.

Khi Akito tìm được cô đã thấy cô đứng trước hiện trường vụ án nhũ mảy trăm tư. Xung quanh cô, hoa ly trắng được trồng đang nở rộ. Mùi hương nhẹ nhàng thoảng trong không khí che giấu bớt mùi máu tanh còn quanh quẩn trong gian nhà ấm.

"Lời khai của Yuko cùng lời khai của những người khác rất khớp nhau. Cô ta không có khả năng gây án trong thời gian ngắn được. Hơn nữa, để treo thi thể nạn nhân lên giá hung thủ ít nhất cũng phải là nam nhân vạm vỡ hoặc chí ít cũng phải cao trên mét tám. Yuko không đủ những điều kiện của hung thủ."

"Nếu như...không chỉ mình Yuko là hung thủ thì sao?"

Yue cúi đầu nhìn vào đám ly trắng đang đung đưa dưới chân mình sau đó không ngừng tìm kiếm dưới mặt đất

"Ý em là Yuko có đồng phạm? Là ai chứ? Trong số nghi phạm chúng ta phát hiện cũng chẳng có người nào phù hợp điều kiện của hung thủ cả."

Yue cào mặt đất, bới tung từng gốc hoa lên thân nhiên nói

"Nếu không phải người?"

Akito nhũ mảy cúi người ngăn lại hành động đào bới của Yue

"Em muốn tìm cái gì? Đừng tìm như vậy. Anh giúp em!"

Yue không hề ngẩng đầu lên nhìn Anh, cô gạt tay Akito tiếp tục đào bới. Không lâu sau Yue quả nhiên phát hiện một mảnh gương lớn bị lấp dưới lớp đất thấm đẫm máu của Sakara.

"Yuko cố tình ném lại một mảnh gương ở đây. Chị ta cố ý đặt tấm gương trước mặt Sakara nhằm để cô ta chứng kiến từ trạng thảm khốc của mình đồng thời có thể khiến cho người phát hiện thi thể hoảng loạn mà làm vỡ tấm gương ấy. Dưới nền đất đều là máu của Sakara vì thế một mảnh gương dính máu lẫn trong vụn gương cảnh sát có điều tra cỡ nào cũng không tra tới chị ta vì trên đó không có dấu vân tay nào."

Akito sững sờ lập tức cho gọi cảnh viên tới thu thập vật chứng.

"Nhưng chỉ dựa vào mảnh gương này không thể chứng minh Yuko là hung thủ vì trong đoàn làm phim thiếu gì chuyên viên trang điểm? Mang theo gương chẳng phải là hiển nhiên sao? Thậm chí nếu mảnh gương này có vân tay của Yuko đi chăng nữa cô ta vẫn có thể phản biện chúng ta rằng khi đi dạo trong nhà ấm này vô tình đánh rơi."

Yuu Ogasawara cầm mảnh gương trong túi vật chứng nhũ mảy. Yue giật lên khỏi mặt đất một cảnh ly trắng ném cho Anh ta

"Chuyện tắm gương còn phải nhờ anh điều tra thêm. Nhưng có một chi tiết nữa, đám ly trắng này mới được chuyển tới đây không lâu. Vốn dĩ sẽ không dùng tới quá sớm nên được bảo quản trong môi trường lạnh để ngăn chúng nở trước khi cảnh quay diễn ra. Nhưng mà như đã thấy đây. Mới chỉ sau một đêm chúng đã nở bung rồi. Điều này đại biểu cho cái gì chắc hai người rõ cả chứ?"

Cả Yuu Ogasawara và Akito ánh mắt đều sáng lên đồng loạt nhìn lên điều hoà công suất lớn trong nhà ẩm

"Nếu như thời gian từ vong của Sakara bị phán đoán sai lệch ....vậy thì toàn bộ chứng cứ ngoại phạm của Yuko sẽ hoàn toàn đổ vỡ. Chị ta chẳng có lý do gì tạo bằng chứng ngoại phạm giả cho mình cả."

Yuu Ogasawara kích động muốn lập tức chạy ra ngoài tóm lấy hung thủ nhưng bị Akito kéo lại. Hưng khí bùng bùng của Yuu cũng bị vế mặt âm trầm của Akito dập tắt.

"Có thể chứng minh được lời khai của Yuko là giả. Nhưng lời khai của 2 người đại diện cũng có vấn đề. Người đại diện của Sakara cho biết trong khoảng thời gian Sakara từ vong Anh ta vẫn thấy cô ấy ngủ trong phòng. Thời gian kết luận ban đầu Sakara từ vong vào khoảng 2,3h sáng. Nhưng phán đoán thời gian từ vong trong môi trường nhiệt độ cao sẽ không quá chính xác vì nhiệt độ cao kéo dài phạm vi cứng của thi thể. Nếu tính chuẩn xác , bỏ qua nhiệt độ môi trường ảnh hưởng tới thời gian Sakara từ vong thì cô ta chết vào khoảng 11,12h đêm. Người đại diện của Yuko cũng nói khoảng thời gian đó cô ta ngồi trong phòng đọc kịch bản chưa từng ra khỏi phòng vậy người đã giết Sakara là ai? "

** chú thích :

- Sakara từ vong vào 12h đêm.

-người đại diện của Sakara cho biết khoảng 2,3 h sáng Anh ta vẫn thấy cô ta nằm ngủ.

=> người ngủ không thể là Sakara.

- người đại diện của Yuko cho biết khoảng 12h đêm tới 3h sáng Yuko chưa từng rời đi khỏi phòng mình

-thời gian tối thiểu để giết Sakara và dàn dựng hiện trường là 1 tiếng hoặc hơn thế.

=> Yuko không có khả năng là hung thủ bởi vì thời gian không trùng khớp.

Akito nhìn thoáng qua mặt gương trong tay Yuu , bên trong phản chiếu hình ảnh của Anh. Akito đột nhiên nhớ tới Yue đã từng nói với mình rằng :

"Nếu...hung thủ không phải là người ."

Là trước đây , Akito nhất định sẽ đập cho người phát ngôn ra câu này 1 trận sau đó tổng khởi phạm vi mất mình. Nhưng sau khi trải qua 2 vụ án lĩnh dị Huyền nghi phía trước Anh cũng phát hiện ra trên thế giới này còn tồn tại những thứ siêu hình mà khoa học không thể nào giải thích nổi . Yuko có khả năng là hung thủ trực tiếp giết chết Sakara ; nhưng không loại trừ khả năng dàn dựng hiện trường là một kẻ khác . Nếu vậy chẳng phải có thể dễ dàng giải thích được lý do lời khai của 2 người đại diện lại khớp nhau như vậy. Cả 2 lời khai đều vô tình bảo vệ cho Yuko mặc dù ngay cả người khai báo chẳng hề có ý tứ đó.

"Trước khi tìm ra bằng chứng sát thực hơn cứ cho gọi Yuko tới điều tra tỉ mỉ. Cho người quan sát cô ta chăm chăm , ít nhiều sẽ để lộ ra sơ hở của cô ta thôi."

Yuu gật đầu, đang muốn quay người rời đi. Yue không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh anh ta cầm lấy túi vật chứng. Cô ngẩng đầu nhìn Akito nhỏ giọng nói

"Anh...có thể tránh đi một lát được không?"

Akito giật mình , Yue đưa tay lên che một bên ánh mắt . Akito hiểu ý cô gật đầu để lại Yuu Ogasawara ở lại một mình rồi đi nhà kính không nhìn về mặt khó hiểu của Anh ta.

Yue chậm rãi mở ra mắt quý. Máu xanh biếc quý dị lại một lần nữa đập vào mắt Yuu Ogasawara . Anh ta sững sờ sau đó là hoảng sợ chân nọ đá vào chân kia ngã ngồi trên mặt đất.

Yue nhàn nhạt liếc Anh ta một cái , bởi vì đôi mắt quý dị của cô Yuu chỉ cảm thấy tóc gáy dựng thẳng. Cô đưa mắt nhìn khắp cả gian nhà ẩm cuối cùng dừng lại bên người Yuu Ogasawara. Yue nhấc lên mẫu gương trong túi vật chứng nhú mây. Từ mảnh vỡ đó cô vẫn có thể nhìn thấy khối đen nhẹ nhàng thoát ra bám vào hàng rào đã từng treo thi thể của Sakara. Bên trong mặt gương vỡ phản chiếu hình ảnh của cô , Yue còn nhìn thấy không biết từ bao giờ khối đen đã tích tụ lại thành một cái bóng ảo lơ lửng bên cạnh cô.

[Người đau khổ lắm đúng không? Chống không lại, chạy không thoát số phận oan nghiệt của mình. Thần cũng không muốn giúp người....chỉ bằng nghe lời ta đi? Để đôi mắt này...làm chủ từ vong, làm chủ vận mệnh...]

Yue nhủ mảy, theo bản năng muốn ném mặt gương nguy hiểm này ra xa mình một chút nhưng thân thể cô hoàn toàn không nghe theo lý trí mách bảo nữa. Âm thanh quái dị kia như từ cõi âm tí vọng về không ngừng quanh quẩn chiếm giữ lấy đầu óc cô.

[Người đang phản kháng cái gì ? Lo sợ cái gì? Nghe ta nói....trao đôi mắt của người cho ta. Oan nghiệt của người ta sẽ giúp người gánh vác. Người không cần phải chứng kiến họ chết đi, không cần đối diện với tử vong nữa chẳng phải sẽ tốt hơn sao?]

Tốt hơn....thật ư?! Cô sẽ được giải thoát đúng không?!

[Đúng. Trao cho ta đôi mắt. Sự phản nộ của người, nỗi đau của người ta sẽ thay người gánh vác. Người có thể ...an bình sinh ra rồi chết đi như bao người khác. Yue....nghe lời ta]

Từng mảng ký ức từ quá khứ như những thước phim quay chậm không ngừng lặp lại trong tâm trí cô. Ngay từ khi có được ý thức, cô đã phải sống trong sự ghê lạnh và sợ hãi của bao người. Cho dù là quý, có năng lực đặc biệt khác người họ vẫn sợ hãi cô, chán ghét cô. Cô lớn lên trong sự lạnh lẽo vô tình như thế, tự sinh tự diệt, ngày đêm chứng kiến sinh ly tử biệt. Những người cô quen biết, những kẻ chưa bao giờ gặp mặt... Tất cả họ đều đi ngang qua cuộc đời cô và chết trong những giấc mơ hằng đêm cô mơ thấy. Đôi mắt của cái chết.... So với tử thần dùng liềm đao thu thập linh hồn con người cô càng thêm sợ hãi chính mình. Tận mắt chứng kiến những người cô yêu thương nhất rời xa trần thế, những người thật tâm quan tâm cô trở về với cát bụi mà cô chẳng thể làm gì khác để cứu lấy họ, còn có ai trên đời này so với cô càng tuyệt vọng đâu? Bọn họ đã chết. Còn cô...cô phải sống. Sống trong tuyệt vọng không lối thoát. Sống để từng ngày, từng giờ tiếp tục chứng kiến những người quanh mình lần lượt chết đi. Tại sao chứ?! Tại sao số mệnh của cô lại đốn đau khắc nghiệt đến thế?! Tại sao mẹ lại bỏ rơi cô? Tại sao....bà lại sinh ra một con quái vật trên đời này?!

Oán hận, bi thương, đau đớn rồi phản nộ dần dần choán lấy tâm trí Yue. Bóng đen nhìn thân hình cô ngày càng bị màu đen nhuộm lấy qua tấm gương vỡ không khỏi nhếch miệng cười

[Đúng rồi, oán hận đi. Phản nộ đi. Trao đôi mắt cho ta, ta sẽ giúp người báo thù cả thế giới này. Cái thế giới ngập tràn dơ bẩn cùng khổ đau này phải biến mất.]

"Báo .....thù....?!"

Yue mơ màng nhìn vào mặt gương, nơi đó đã bao phủ bởi một màn khói đen dày đặc. Thậm chí, thân hình cô cũng bị nhấn chìm trong đó chỉ còn sót lại ánh sáng xanh biếc yếu ớt neo trụ.

[Người còn đang chờ cái gì, Yue? Thần cũng đã bỏ rơi người....hiện tại người chỉ có một mình làm sao có thể chiến thắng được số mệnh đây? Trao cho ta...ta sẽ thay người....]

Yue chậm rãi rì rì gọt tay lên, móng tay bén nhọn chạm gần tới gương mặt cô. Yuu Ogasawara thấy vậy hốt hoảng túm chặt lấy nó rống lên nhưng dường như Yue chẳng hề nghe thấy tiếng anh ta la hét. Vẫn dùng sức đưa lên muốn khoét đôi mắt của chính mình mặc kệ Yuu Ogasawara cố gắng giằng tay cô ra. "Akari, em muốn làm gì? Akari, mau dừng lại. Em điên rồi sao Akari...."

[Phải rồi, móc đôi mắt đó ra cho ta. Người sẽ được giải thoát]

Yue vô thức làm theo mệnh lệnh vừa đưa ra. Đột nhiên, ánh mắt cô trở nên đau xót. Một luồng ánh sáng trắng rơi vào trong ánh mắt cô đánh thức bản năng đang gặp nguy hiểm của Yue. Mảnh gương rơi khỏi tay cô, rơi xuống nền đất vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Hình ảnh Yue trong gương nháy mắt tan biến. Yue ôm chặt lấy đôi mắt mình, từ kẽ tay cô chảy xuống dòng máu tươi thoát nhìn như hai dòng huyết lệ.

"Không sao, không sao rồi Akari..."

Akito ôm chặt lấy bà vai run rẩy vì đau đớn của Yue nhẹ giọng an ủi. Trong khoảng khắc Yuu Ogasawara rống lên Anh đã chạy vào trong nhà ẩm sau đó bị cảnh tượng Yue tự móc mắt mình dọa sợ. Anh chưa kịp suy nghĩ nhiều đã lao lên giằng tay cô ngăn hành động tự ngược đãi ấy lại. Không ngờ lại khiến tấm gương cô đang cầm rơi xuống vỡ nát. Akito để Yue tựa đầu vào vai mình nhỏ giọng nói với Yuu Ogasawara.

"Phiền cậu tìm hộp cứu thương tới giúp tôi nhé Yuu."

Yuu gật đầu, liếc nhìn qua mảnh vỡ dưới chân rồi lập tức chạy đi mất. Akito nhủ mảy cảm nhận sự run rẩy trong lòng mình. Trước khi mảnh gương trong tay Yue rơi vỡ, Anh đã nhìn thấy cô bị bóng đen nuốt chửng chỉ còn lại đôi mắt mờ ảo xa xăm. Hiện tại, bởi vì có anh bên cạnh mắt quý của Yue bị cưỡng chế đóng lại khiến cho bóng đen kia không thể xâm nhập vào đầu óc cô điều khiến tâm trí cô được nữa. Nhưng hậu quả để lại chính là làm đôi mắt cô bị thương.

Yue yên lặng không nói lời nào để mặc Akito lau vết máu đọng lại ở khoé mắt mình sau đó cẩn thận băng lại. Cô biết hiện tại không chỉ có mắt quý bị thương mà đôi mắt của cô cũng bị oán khí trong tấm gương đó làm cho tổn thương nặng nề. Yue thờ dãi, cũng may mắn bản thân thân thể cô có cường đại linh lực vết thương do quý khí gây ra sẽ rất nhanh hồi phục thôi. Cô chưa từng nghĩ bản thân mình hoá ra lại oán hận nhiều như thế. Cũng bởi oán hận và sự nhu nhược của mình mà thiếu chút nữa cô đã vi phạm vào cấm kỵ mà thần số mệnh đặt ra cho cô. Yue cười khổ. Cô thì ra cũng oán hận đến cuồng như vậy, oán hận tộc quý, oán hận số mệnh, oán hận cả Thần thậm chí là cả những người đã sinh ra cô chỉ bởi vì đôi mắt mang lời nguyền chết chóc này. Có lẽ...cô sai rồi. Thứ cô nên oán hận là bản thân mình mới đúng. Bởi vì cô vô năng cho nên khiến cho nhiều người phải thay cô gánh chịu bất hạnh. Bởi vì cô nhu nhược yếu đuối mà khuất phục trước số phận nghiệt ngã. Và cũng bởi oán hận cho nên trong một phút yếu lòng...cô đã để oán quý lợi dụng sơ hở như thế.

"Akito....bắt lấy Yuko đi. Bắt lấy chị ta cùng con quý mà chị ta bán cả linh hồn mình thờ phụng. Oán hận của họ.....tới lúc chấm dứt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Yue tựa lưng vào lòng Akito nói nhỏ đủ để cả hai người nghe rõ . Akito hơi sùng sốt giọng nói còn mang theo vài phần lo lắng.

"Đôi mắt của em...."

"Không sao cả. Chỉ là tạm thời mất đi thị giác thôi, nghỉ ngơi là không sao rồi . Có lẽ sáng mai có thể nhìn thấy trở lại."

Akito gật đầu biết đôi mắt cô sẽ bình phục anh cũng bớt lo lắng đi phần nào giọng nói cũng trở nên nghiêm túc lạnh lùng hơn hẳn

"Muốn bắt Yuko phải có bằng chứng Akari. Tất cả những gì chúng ta có chỉ là suy luận không hề có bằng chứng cụ thể. Yuko có thể quay trở lại phản biện tố cáo chúng ta vu oan giá họa cho cô ta."

Yue đứng dậy rời khỏi lòng anh . Bởi vì đôi mắt đã không thấy gì nữa cho nên có phần hơi lảo đảo muốn ngã.

"Hộp trang điểm của chị ta bên trong có một mảnh khác của chiếc gương . Đêm qua chị ta đã đập nó để làm hung khí giết chết Sakara "

Akito cũng đứng dậy gọi điện về phòng giám định. Quả nhiên , họ cho biết những mảnh gương thu thập được ở hiện trường thuộc về 2 loại gương khác nhau. Akito đóng lại điện thoại cúi xuống nhìn Yue đang dò dẫm bước đi không khỏi thở dài trách cứ.

"Em cứ cậy mạnh như vậy để làm gì chứ?"

Nói rồi ôm lấy cô đi ra khỏi nhà ẩm trước ánh mắt kinh ngạc của những người cảnh sát ở hiện trường.

Yue được Akito ôm trở lại biệt thự. Biên kịch Sakamura vội vàng đặt tách cà phê đang uống dở xuống chạy về phía hai người hốt hoảng hỏi

"Em làm sao vậy Hattori? Đôi mắt sao lại thế này?!"

Yue nghiêng đầu về phía phát ra giọng nói ngượng ngùng cười.

"Em không sao đâu . Chỉ là bất cần một chút. Tới sáng mai là có thể khỏi hẳn rồi chị đừng lo lắng."

Nghe vậy Sakamura thở dài nhẹ nhõm hẳn thần kinh căng cứng cũng được thả lỏng đi ít nhiều. Dù sao diễn viên chính đã chết , diễn viên phụ lại bị thương điều này thật là không tốt cho cả đoàn làm phim.

Akito nhìn Yuu trong góc khẽ gật đầu một cái sau đó trở mắt nhìn những người trong đoàn lần lượt bị mời ra ngoài. Cho tới cuối cùng , trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Akito , Yue , Yuu Ogasawara và Yuko.

Yuko cũng nhanh chóng nhận ra không khí kỳ lạ trong phòng sắc mặt bình tĩnh không đổi sắc cũng có phần duy trì không được

"Các người còn muốn biết cái gì nữa? Những gì tôi biết đều đã khai hết cho cảnh sát rồi. Thậm chí cả tư trang tôi cũng cho lục soát. Ý mấy người là thế nào đây?"

"Chị bình tĩnh đi Yuko san. Người có quyền hỏi ở đây là chúng tôi chứ không phải chị. Chị chỉ cần trả lời câu hỏi của chúng tôi là được. "

Akito không thèm nhìn tới sắc mặt phẫn hận của Yuko nhàn nhạt trả lời. Yuko nghiêng răng tròng Anh cũng không thể phản bác được.

"Được, hỏi đi. Tôi không giết Sakara cho dù các người có hỏi bao nhiêu lần cũng vậy thôi."

"Đêm qua khoảng từ 2h tới 3h sáng chị đang làm gì ở đâu?"

Yuko cười lạnh khinh miệt nhìn Akito nhưng khi nhìn nét mặt lạnh lùng của Anh cô ta vẫn không nhận được rằng mình một cái cắn răng trả lời

"Tôi ở trong phòng đọc kịch bản. Người đại diện của tôi có thể làm chứng . Trong khi Sakara bị giết chết tôi không có khả năng là người gây án. Mấy người hỏi câu hỏi này có phải quá vô nghĩa rồi hay không?"

Yue nãy giờ im lặng đột nhiên mở miệng hỏi

"Chưa có ai thông báo cho tất cả nghi phạm rằng Sakara chết vào lúc 2h đến 3h sáng. Chị Yuko, tại sao chị quả quyết vào thời gian đó thì chị không thể

là hung thủ?"

Yuu Ogasawara ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa

"Đúng vậy. Kết luận của pháp y chúng tôi chưa từng để lộ ra cho bất cứ nghi phạm nào biết. Cô Yuko, cô có thể giải thích tại sao cô biết được điều này hay không?"

Sắc mặt Yuko lúc xanh lúc trắng phần nộ chỉ vào Yue đang ngồi trước mặt mình

"Vậy còn cô ta? Cô ta cũng không phải là cảnh sát."

Yuu Ogasawara nhìn Yuko lắc đầu

"Akari tuy không phải là cảnh sát nhưng cô ấy đồng thời cũng không thể là hung thủ. Chị thử nghĩ xem Akari lần đầu chạm mặt với Sakara, tên của chị ta còn không rõ lấy lý do gì để giết người?"

Yuko bị Yuu Ogasawara nói không thể phản biện chỉ có thể im lặng nhìn họ, một lúc lâu sau mới cắn răng nói

"Thời gian tử vong là tôi suy đoán. Chẳng phải cảnh sát các người đều hỏi khoảng 2h đến 3h sáng chúng tôi đang làm gì sao? Tôi mặc định đó là thời gian Sakara chết thì có gì sai? Chỉ dựa vào đó là có thể quy tội cho tôi chắc?"

Akito đặt tay lên bàn nhìn vào khẩu cung của Yuko được tỉ mỉ ghi chép lại sau đó đưa cho cô ta bản photo nhàn nhạt nói:

"Đây là khẩu cung của chị chị xem lại đi Yuko san. Đúng như lời chị chúng tôi không hề có cơ sở để kết luận chị là thủ phạm với lời khai hoàn mĩ thế này được."

Yuko cầm bản photo khẩu cung trong tay, nắm chặt nó dường như không hiểu nổi ngược lên nhìn anh.

"Chị đã mắc một sai lầm rất cơ bản khi nói ra những lời khai này. Bởi vì chị cho rằng nó quá hoàn hảo để che đậy tội lỗi cho nên chính nó đã tố cáo chị rồi đấy."

Yuu Ogasawara ở bên cạnh nói xen vào coi như giải đáp thắc mắc của Yuko. Cô ta sững sờ nhìn Yuu há miệng thờ đốc

"Cái gì?"

"Thời gian pháp y công bố khi kiểm tra bước đầu trên thi thể Sakara là cô ấy tử vong vào khoảng 2 đến 3 giờ sáng. Nhưng chị Yuko, nhiệt độ môi trường có ảnh hưởng trực tiếp tới kết quả giám định sơ bộ thời gian tử vong của nạn nhân. Nếu trong môi trường nhiệt độ cao sẽ khiến cho phạm vi độ cứng của thi thể bị kéo dài dẫn tới sai lệch về thời điểm tử vong cụ thể. Trên thực tế, Sakara có thể đã chết trước thời điểm 2h đến 3h sáng. Toàn bộ cảnh sát đều đã bị kẻ dàn dựng hiện trường che mắt bằng một thủ pháp đơn giản nhưng khá là hoàn hảo."

Akito nhìn sắc mặt hơi tái đi của Yuko tiếp tục nói

"Bên trong nhà ấm có một máy điều hoà công suất lớn được dùng để bảo quản số hoa ly trắng phục vụ cho buổi quay chụp. Hiện tại không phải là mùa hoa ly cho nên nhiệt độ quá cao sẽ làm cho số ly này nở nhanh và chóng tàn. Đoàn làm phim bắt buộc phải mở máy lạnh bảo quản chúng ngăn chúng nở sớm ít nhất cho tới ngày cảnh quay cần thiết hoàn tất. Akari đã nói, khi cô ấy vừa mới tới đây hoa ly tất cả đều là nụ hoa nhưng cho tới bây giờ nhà ấm đã ngập tràn ly trắng. Chị đã hiểu nó đồng nghĩa với cái gì rồi chứ?"

Hung thủ sau khi đâm chết Sakara, hủy hoại thân thể và dùng mao cô ta vì hấn hận gương mặt và thân thể ấy ngoài ra thì chẳng có lý do gì để hủy hoại một thi thể đã chết. Sau đó chị thay đổi nhiệt độ trong nhà ấm khiến cho quá trình đông cứng các bộ phận trên thi thể chậm dần lại dẫn tới phán đoán tử vong về thời gian bị sai lệch tạo bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo cho bản thân"

Yuko sắc mặt xám như tro tàn nhưng vẫn mỉm cười. Yuu và Akito đều cảm thấy nụ cười cứng ngắc của chị ta thực sự vô cùng quỷ dị.

"Suy luận của cảnh sát hình sự có khác rất hay. Các cậu đều là cảnh sát cho nên bị ám ảnh quá nhiều đi? Cứ cho là tôi giết Sakara sau đó thay đổi nhiệt độ môi trường nhưng các cậu đừng quên từ 1h tới 3h sáng tôi vẫn ở trong phòng đọc kịch bản và người đại diện của Sakara nói trong thời gian đó Sakara vẫn ngủ say. Các cậu giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ Sakara đã chết rồi còn mò về phòng ngủ được hay sao?"

Yue đặt ly sữa nóng mà Akito vừa đem cho cô xuống mặt bàn cười lạnh

"Nếu như người mà người đại diện của Sakara nhìn thấy đang ngủ vốn không phải Sakara thì sao? Và cả người không ngủ ngồi đọc kịch bản cũng không phải chị nữa?"

Yuko sắc mặt kịch liệt biến đổi, cô ta hung ác hất tung tập khẩu cung mà Yuu dày công chuẩn bị cho cô ta về phía Yue gào lên

"Mày có ý gì?"

Yue thân nhiên nghiêng đầu dò xét vị trí của Yuko sau đó mới nói

"Người dàn dựng hiện trường gây án không phải là chị. Người chăm chỉ đọc kịch bản giữa đêm khuya cũng không phải Yuko san. Chỉ có duy nhất người sắm vai "Sakara" đang ngủ là chị mà thôi. Em nói không sai phải không chị Yoko Nobuyuki?"

Yuu Ogasawara và Akito dường như không hề kinh ngạc khi Yue gọi ra cái tên xa lạ đó Yoko Nobuyuki mà không phải là Yuko .

"Yuko Nobuyuki cái tên này chị hẳn là vô cùng quen thuộc đúng không? Sử dụng tên này suốt mấy năm qua nay đột nhiên nghe được cái tên chân chính mình bỏ quên chị hẳn là giật mình lắm nhỉ? "

Yuko hoàn toàn sững sờ. Cô ta nhìn Yue chăm chăm dường như không dám tin những gì mà bản thân vừa nghe được. Biểu cảm khiếp sợ ấy khiến cho Yuu Ogasawara âm thầm cảm thán không thôi. Phải biết khi anh vất vả tìm kiếm tư liệu về Yoko Nobuyuki và Yuko Nobuyuki cũng đã kinh hách không nhẹ.

"Tên thật của chị là Yoko Nobuyuki. Nhưng suốt 4 năm nay chị lại sống dưới cái tên của em gái song sinh đã chết của mình - cô Yuko Nobuyuki nhằm báo thù cho cái chết tức tưởi của cô ấy. "

Yue không hề nhìn thấy được đôi mắt chứa đầy căm phẫn và đau đớn khi nhắc lại về người em gái quá cố của Yoko vì thế cô vẫn tiếp tục nói ra những gì bản thân đã biết, đã được nghe Yuu Ogasawara điều tra lại.

"Vào đêm ngày 24/8 bốn năm về trước Sakara đã đưa em gái chị vào bẫy khiến cho cô ấy bị rất nhiều nam nhân cường bạo. Quá đau khổ Yuko Nobuyuki đã tự sát . Chị gái của cô ấy tức là cô đã giấu diếm cái chết của em gái mình bí mật tồn tại dưới danh phận mới âm thầm nhịn nhục và dần dần vươn tới đỉnh cao của nghề nghiệp chỉ với mục đích trả thù Sakara. Chị dường như đã rất may mắn khi cô nhi viện từng nuôi dưỡng chị và em gái chị đã từng xảy ra hỏa hoạn . Giấy tờ của hai người đã trở thành tro , không một ai phát hiện ra chị đang thay Yuko Nobuyuki sống một cuộc đời mới. Nhưng mà có 1 thứ đã làm thay đổi cuộc đời chị đúng không Yoko san?

Thăm mộ Yuko ngày đó chị thấy được một tấm gương trên mộ. Từ đó chị luôn nghĩ rằng Yuko vẫn đang tồn tại bên cạnh chị chờ ngày báo thù. Chị có biết rằng chính tấm gương đó đã khiến chị bước vào con đường tội lỗi ngày hôm nay không?"

Yoko đột nhiên lao về phía Yue gài lên dường như muốn xé nát gương mặt cô ra. Akito rất nhanh đã túm được tay cô ta đẩy cô ta xuống đất. Yuu Ogasawara nhanh chóng còng hai tay của Yoko lại , cho dù cô ta có giãy dụa cỡ nào cũng sẽ không thoát ra được. Yue dường như không để tâm tới biến cố vừa xảy ra , cô vẫn thản nhiên nói tiếp

"Sau khi giết Sakara , chị buộc phải đi tìm số ảnh mà cô ta dùng để uy hiếp chị suốt bao năm qua. Để tạo ra bằng chứng ngoại phạm cho mình chị không tiếc bán rẻ linh hồn cho quỷ dữ trong chiếc gương đó . Quỷ dữ trong chiếc gương chính là hoá thân của sự phẫn nộ trong chị đã dàn dựng hiện trường vụ án. Linh hồn em gái chị bị giam cầm trong mảnh gương giúp chị đọc kịch bản tới khuya. Còn chị giả Trang Sakara tìm kiếm số ảnh đã khiến em gái chị từ bỏ cuộc sống . Tất cả đều là do hận thù của chị bày ra đúng không chị Yoko? "

**** : đây là tác phẩm hoàn toàn hư cấu. Còn là về tình yêu nữ tuyệt đối không phải trinh thám. Cho nên nếu thấy tình tiết quá không logic thì cũng đừng dè bii mình :)) mình không đủ trình để viết trinh thám đâu.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

"Mây....."

" Chiếc gương trên ngôi mộ Yuko ngày đó cũng chính là linh hồn của Yuko lưu luyến oán hận nhân gian cùng với quỷ khí ngàn năm lưu lại trong mảnh gương tàn theo chị suốt bốn năm qua chờ đợi cái ngày mà mối thù với Sakara được trả.

Đêm hôm đó, chị đã chia chiếc gương làm 2 phần . 1 phần chính là hung khí giết người hủy hoại thi thể của Sakara vì phần uất căm hận. Mảnh gương còn lại chị để trong hộp trang điểm của mình. Bởi vì được cắt gọt rất gọn gàng cho nên cảnh sát chỉ cho rằng đó là một tấm gương trang điểm không hơn không kém. Đêm hôm ấy, linh hồn Yuko trong tấm gương đã đánh lừa người đại diện của chị khiến anh ta cho rằng chị chưa từng rời khỏi phòng ngủ.

Còn chị, chị sau khi giết chết Sakara đã để con quỷ phẫn nộ trong mảnh gương ở lại hiện trường vụ án dàn dựng từng chi tiết để tạo bằng chứng ngoại phạm cho chị. Tất nhiên , điều hoà trong nhà ấm là trước khi chị rời đi đã bật nó lên để làm sai lệch thời gian tử vong của Sakara . Trong khi hiện trường vụ án được dàn dựng chị đã tới phòng Sakara , nặc đồ của chị ta tìm kiếm những bức ảnh năm đó. Chị cố tình để người đại diện nhìn thấy mình đang ngủ để khẩu cung của hai người đại diện cùng có thể bảo vệ chị an toàn. Không có ai nghĩ tới việc chị có khả năng để giết Sakara trong khoảng thời gian chật chội không hề có kẻ hở như thế."

Yue nói xong, Yoko cũng phá lên cười

"Câu chuyện sáng tạo đấy, hết kiến thức chuyên ngành hình sự lại chuyển sang thể loại huyền nghi rồi hay sao? Cảnh sát các người hồ đồ hết rồi hả không tin chứng cứ rành rành trước mắt lại tin lời hồ ngôn loạn ngữ của con ranh miệng còn hôi sữa này?"

Yue không thèm phản ứng trước lời lăng mạ của chị ta khề cười

"Chị đã làm những gì bản thân chị rõ ràng nhất. Tôi có hồ ngôn loạn ngữ hay không chị cũng rõ ràng mà đúng không Yoko san?"

Yuu Ogasawara đặt khay vật chứng vừa nhận được từ cảnh viên bên ngoài lên bàn trước mặt Yoko , cô ta nhìn chăm chăm mảnh gương vỡ nát trong khay bàn tay hơi run lên

"Nhóm giám định pháp chứng của chúng tôi đã phát hiện trong đồng gương vỡ ở hiện trường có mảnh vụn của hai loại gương khác nhau. Nếu không phải có người chỉ điểm hung khí là mảnh gương chúng tôi sẽ không cho giám định đồng gương vỡ nát này vì tất cả chúng đều có dính máu của Sakara , giám định chúng quả thật là một việc vô nghĩa. Thế nhưng, dù vô nghĩa chúng tôi vẫn đem chúng về giám định và cuối cùng cho ra kết luận. Chị giải thích thế nào về việc có hai loại gương khác nhau trong đồng vụn gương này đây ? "

Yuu Ogasawara đặt giấy giám định trước mặt Yoko . Đồng thời lấy ra hộp trang điểm của cô ta. Bên trong hộp chứa rất nhiều đồ trang điểm đắt tiền nhưng có vẻ đã cũ lắm rồi . Chúng có dấu vết được dùng qua nhưng có thể thấy số lần sử dụng chúng cực ít . Akito nhạy bén quan sát thấy khi Yuu Ogasawara đem chiếc hộp ra , Yoko vươn tay có ý định ngăn cản nhưng cô ta rất nhanh chóng rút tay về, che giấu vẻ mặt thất thố của mình . Ở dưới tận cùng của chiếc hộp Yuu Ogasawara quả nhiên tìm được một mảnh gương khác nhỏ bằng bàn tay được mài nhẵn nhụi dường như rất vô hại. Yoko phá lên cười

"Chỉ vì hai mẫu gương có thể truy ra tao là kẻ giết chết Sakara tuy hoang đường thật đấy nhưng có vẻ không chối bỏ được rồi nhỉ? Dù sao thì các người cũng không thể nào bắt giam tao được. "

Yoko hất tung vụn gương trong khay vật chứng và mảnh gương trong tay Yuu Ogasawara xuống sàn khiến chúng vỡ nát. Tiếng thủy tinh vỡ giòn tan vang lên cùng nụ cười lạnh lẽo thê lương của chị ta trong căn phòng nghe chói tai vô cùng .

"Đúng . Tao đã giết Sakara. Chính tay tao đã đưa con quỷ đó xuống địa ngục . Nhưng chúng mày cũng không thể bắt tao. Bằng chứng đâu? Chứng cứ đâu . Ha ha. Mảnh gương gì? Vỡ nát rồi. Ha ha ha....."

Yue cảm nhận được quý khí vừa thoát ra khỏi đồng vụn gương , cô kéo Yuu Ogasawara về phía mình bản thân đồng thời nắm chặt lấy tay Akito ngăn cản anh lao về phía Yoko . Tuy không thể nhìn thấy nhưng Yue cảm nhận được sát ý cùng bi thương đang bao phủ quanh người của Yoko và dường như chúng định nuốt chửng cô ta.

Yoko phá lên cười , đôi mắt không có một tia sáng nào. Cô ta vô xuống mặt gương vỡ không ngừng gào lên từng hồi thảm thiết.

"Nó đã hủy hoại cuộc đời em gái tao. Đồng thời đã hủy đi cuộc đời của tao. Tao từ bỏ tất cả những gì thuộc về tao để báo thù thậm chí ngay cả cái tên cũng là dùng cái tên của một người đã chết. Ước mơ của em gái tao, hạnh phúc của nó, cuộc sống của nó và cả những gì thuộc về tao đều bị Sakara cướp đoạt trắng trợn. Cô ta có quyền gì được sống tiếp trên đời này trong khi cả tao và em gái đáng thương của tao chưa từng có giây phút nào thoát khỏi địa ngục? Tao không cam lòng vì thế tao muốn nó phải chịu đựng cái chết đau khổ hơn em gái tao gấp trăm ngàn lần. Trong trắng của em gái tao bị nó chà đạp không thương tiếc; nỗi đau của nó Sakara phải trả lại toàn bộ.

Tao đã dùng chính thân thể này giết chết Sakara. Máu của nó cũng dơ bẩn y như thân thể và linh hồn của nó. Gương mặt kia thật khiến người ta ghê tởm, thân thể kia so với kỹ nữ còn thối nát gấp trăm ngàn lần. Nó phải chết, chết dưới tay tao. Chết trước gương mặt em gái tao....."

Yoko điên điên khùng khùng tự độc thoại . cô ta không ngừng bị mảnh gương vỡ cửa lên máu tươi tung toé văng đầy đất. Cả Yuu Ogasawara và Akito đều muốn xông lên ngăn lại nhưng bị Yue kéo trở về "Chị ta đã hủy đi tâm gương nhốt linh hồn của em gái mình. Quý khí trong đó đang nuốt mất sinh mạng và linh hồn chị ta. Yoko phải chết là kết cục không thể nào tránh khỏi. Nhưng mà không phải là ngày hôm nay. Định mệnh của chị ta....còn chưa chấm dứt. Cho nên chị ta chưa thể chết ngay được."

Yoko phát điên không bao lâu cũng lịm đi vì mất máu khá nhiều. Akito không có cách nào khác đành dùng xe cứu thương đưa cô ta vào bệnh viện. Cảnh sát rất nhanh đã thu đội trở về sở cảnh sát. Cũng trong ngày hôm đó, người đại diện của Sakara phát hiện trong vali của Anh ta xuất hiện những tấm ảnh lạ. Tất cả chúng đều là những hình ảnh dâm loạn do bị cưỡng bức của Yuko . Chuyện Sakara bị Yoko giết chết và thân phận thực sự của Yoko cũng được phơi bày ra trước ánh sáng. Vụ án nhanh chóng khép lại.

Đoàn làm phim phải chọn lại diễn viên chính một lần nữa cho nên tới chiều hôm sau Yue mới có thể bắt đầu diễn cảnh quay của mình. Sự xuất hiện của cô không nhiều hầu hết là các phân cảnh nhỏ . Hiện tại, cô đang chuẩn bị diễn phân cảnh cuối cùng của mình , đứng trước máy quay Yue hít sâu một hơi; khi mở mắt ra cô dường như đã trở thành một con người khác.

"Action!"

Hana đứng trong căn nhà nhỏ tí mĩ nhìn từng đồ vật một cách đầy yêu thương. Cô áp chế ho khan cùng máu tanh trong miệng chăm chú lau sạch từng ô cửa sổ nhỏ , hít mắt nhìn lên bầu trời xanh ngắt phía xa , khoe môi khô nứt hơi cong lên

Bầu trời....thật sự rất đẹp.

Khi tiếng mở cửa quen thuộc vang lên, Hana nhào tới ôm lấy người vừa xuất hiện giọng nói mang theo vẻ hờn giận rất đáng yêu

"Chị, chị về rồi."

Yuka khẽ cười cốc đầu cô

"Ừ. Tất nhiên là phải về rồi. Hôm nay là sinh nhật của em mà chị làm sao quên được chứ?"

Yuka tất bật đặt bánh kem lên đĩa không kịp nhìn ánh mắt thoáng đỏ hoe của Hana.

"Chị Yuka , Anh Narumi nói có việc hẹn chị ở tiệm hoa . Em có nhờ Anh ấy chăm sóc giúp mấy chậu tú cầu. Chị đi mau đi rồi về ăn sinh nhật với em. Em không thể tổ chức sinh nhật mà không có chị được đâu."

Yuka hơi nghiêng đầu nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý. Trước khi đi cô còn không quên giao cho Hana một món quà

"Chúc mừng sinh nhật em Hana"

Hana nhìn theo bóng chị gái xa dần nụ cười trên gương mặt cũng tắt mất. Nước mắt mặn chát lăn dần trên gò má nhọt nhọt. Hana xé lớp giấy gói quà nhìn chiếc cặp tóc xinh đẹp trong tay nước mắt không ngừng rơi.

"Chị ....chị ơi.....thực xin lỗi .....sinh nhật này em không thể ở bên chị được nữa..."

Hana quỳ xuống cổ nuốt dòng máu tanh vào trong cuống họng . Cô múc một muỗng bánh kem đưa lên miệng. Vị ngọt ngậy của bơ sữa hoà cùng vị tanh nồng của máu tươi. Hana buông thìa xuống , lau sạch nước mắt mở cửa phòng Yuka lặng lẽ đi vào trong.

Cô cảm kéo cắt đi mái tóc dài của mình, từng ngọn , từng ngọn rơi đầy trên đất. Hana cởi bỏ trang phục đang mặc chọn một bộ váy của Yuka mặc vào sau đó tỉ mỉ trang điểm. Gương mặt của hai chị em thật sự rất giống nhau, khi Hana cắt mái tóc dài , trang điểm đậm sẽ không ai nhận ra cô đang giả mạo chị gái mình .

Hana đốt đồng tóc vương vãi trên mặt đất , khi ngọn lửa bùng lên cũng là lúc một đám người cầm theo súng ống phá cửa mà vào. Hana thần nhiên nhìn họ khoé miệng nhếch lên cười lạnh .

"Muốn tìm được bản báo cáo đó sao? Vậy thì các người đến muộn rồi."

"Yuka, tại sao người lại phản bội tổ chức? Rõ ràng chúng ta không hề bạc đãi người thậm chí còn lên lút giúp người nhiều lần trốn ra thăm mộ cha mẹ người. Phản bội tổ chức kết cục như thế nào chắc ta không cần phải nhắc nhở lại cho người chứ?"

Một người đàn ông già nua mặc áo blu trắng từ trên cao nhìn xuống cô nói. Hana nghe ông ta nói vậy chỉ cười nhạt

"Lén lút giúp ta về thăm mộ? Các người đúng là buồn cười. Cha mẹ ta vì cái gì phải chết chắc các người phải rõ ràng hơn ta chứ? Hơn nữa , ta là có mắt không trông mới tham gia nghiên cứu cùng các người. Các người sử dụng thành quả nghiên cứu của bao nhiêu con người , sau đó lại dùng chính thành quả ấy giết chết đồng loại của mình. Các người đúng là không còn nhân tính nữa rồi. Tội ác của các người....nhất định sẽ phải trả giá."

Vừa dứt lời, cô chỉ cảm thấy thân thể đau nhói. Tiếng súng chói tai vang lên rất nhanh. Hana nhìn khẩu súng bốc khói trắng cùng với vết thương trên bụng mình vẫn cười tươi không hề suy giảm

Người đàn ông già nua kia nhận lấy kim tiêm từ tay thuộc hạ , bên trong bơm kim tiêm đựng đầy dung dịch màu trắng ngà chậm rãi tiêm vào cánh tay cô. Hana nhìn theo bóng ông ta rồi đi lại nhìn vết thương đỏ máu không ngừng trên bụng mình cười khò. Ông ta cần gì phải tiêm thuốc độc cho cô nhỉ? Chỉ với viên đạn này đã có thể khiến cho cô chết vì mất máu .

Hana nhắm mắt lại, chậm rãi cảm nhận đau đớn đến xé gan xé ruột lại cắn môi không kêu la lấy một tiếng. Máu tươi từ ổ bụng không có cách nào cầm lại được vẫn chảy tuôn giống như sinh mệnh yếu ớt của cô đang nhanh chóng trôi đi mất. Hana cũng không quan tâm tới vết thương đó nữa, cô ngược nhìn bầu trời trong xanh trước mắt đang dần bị khói đen che phủ tay nắm chặt lấy chiếc kẹp tóc thủy tinh

Chị ơi. Hãy sống tốt . Hãy thay em ngắm nhìn thế giới này, thay em...yêu anh ấy bằng tất cả con tim và linh hồn của chị. Chị Yuka ...em xin lỗi. Xin lỗi vì đã trót yêu anh ấy, đã trót yêu người yêu của chị. Xin lỗi vì đã không thể nói ra tình yêu này. Cái chết là sự trừng phạt duy nhất mà em có thể trả lại cho chị . Chị Yuka ..... Em biết tất cả những gì chị đang làm, cũng biết rõ lí do cha mẹ chúng ta phải chết. Em từ đầu tới cuối chỉ là gánh nặng của chị; chị phải báo thù đồng thời nghĩ cách cứu sống em. Chị Yuka , ngày hôm nay là ngày chết của Yuka cũng là ngày chết của em. Trên thế gian này chỉ còn chị mang theo cái tên Hana còn sống

Cầu xin chị hãy tiếp tục sống, tiếp tục ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm này, tiếp tục chăm sóc những đóa hoa tươi . Và thay em... Sống thật tốt. Ở bên anh Narumi cho tới cuối cuộc đời. Hãy thay em...yêu anh ấy.....

Một giọt nước mắt lăn dài, Hana nhắm lại mi mắt từ từ chìm sâu vào bóng tối. Trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời cô chợt nhìn thấy hai bóng người quen thuộc lao về đây nhưng cô chẳng còn cách nào nghe được tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của họ , cứ thế chìm vào giấc ngủ mãi mãi.

"Cát. Tuyệt lắm Hattori."

Đạo diễn hô dừng một lúc lâu mới có người phản ứng lại, Yue nằm trên mặt đất cũng ngồi dậy tháo tóc giả trên đầu . Biên kịch Sakamura cùng trợ lý đang lau khoé mắt hiền nhiên đều đã khóc một trận. Vai diễn của Yue không cần nhiều lời thoại nhưng tất cả tâm trạng của nhân vật Hana đều thể hiện rõ trên gương mặt cô. Nỗi bi thương đau khổ da diết ấy khiến cho mọi người đều cảm thấy rung động.

Nếu kịch bản của Sakamura chỉ là phần xương thô cứng, cái chết của Hana chỉ là nguyên nhân để khiến cho thù hận trong Yuka dâng lên đến đỉnh điểm thì qua diễn xuất của Yue, nhân vật Hana hoàn toàn đã lột xác. Trở thành điểm nhấn, tô đậm sự ác nghiệt trong số phận, nhấn mạnh sự cay độc của cuộc đời. Và hơn cả là sự bất hạnh trong tình yêu của các nhân vật.

Hana vốn không thể sống lâu. Cô ấy ngày đêm chống đỡ với bệnh tật, giành giật sự sống với tử thần. Cô ấy yêu một người mà trong mắt chàng trai kia chỉ có hình bóng của chị gái cô ấy. Cho tới cuối cùng, tình yêu của Hana không hề được biết tới. Khi nhìn thấy thi thể của Hana, Yuka đã nhận ra được phần nào đó của sự thật. Món quà sinh nhật mà Hana dành tặng cho chị gái mình là sự thật, là tiếng lòng và lời cầu chúc cô đã viết và để lại dưới đáy chậu hoa lưu ly trong cửa tiệm. Chính vì thế, nó đã đốt lên ngọn lửa thù hận trong lòng Yuka. Cho tới cuối phim, Yuka vẫn điên cuồng yêu Narumi như thể đang thay cả mình, cả em gái đã chết cùng yêu một người con trai. Tuy kết thúc có thể xem là có hậu nhưng lại khiến khán giả đau lòng không nhận được bởi số phận và tình yêu của các nhân vật - ai cũng đầy rẫy nỗi đau.

Hơn hai tháng sau, bộ phim được công chiếu. Tuy không có diễn viên nổi danh, bộ phim "nguyên ước bỏ công anh" chỉ nằm trong danh sách ít ỏi được truyền thông chú ý tới. Thế nhưng, không rõ vì lý do gì số lượng người xem lại rất đông. Khán giả đa số đều khá thỏa mãn với cái kết cuối cùng nhưng có một vài người đã gửi thẳng thư điện tử cho biên kịch Sakamura; họ cho rằng nhân vật Hana có một kết cục quá bi thảm. Tuy chỉ là một nhân vật phụ xuất hiện không nhiều nhưng lẽ ra cô bé phải có quyền được sống hạnh phúc không nên phải chấm dứt sinh mệnh một cách tang thương vô ích như vậy. Bộ phim đã lấy đi nước mắt của rất nhiều người đồng thời đem lại doanh thu khổng lồ cho đoàn làm phim. Nhân vật Hana được đề cử trở thành nhân vật phụ được yêu mến nhất. Danh tiếng của Yue cũng tăng lên đáng kể sau khi cô tham gia đóng phim khiến cho cuộc sống vốn an bình của cô trở nên xáo trộn không hề nhỏ.

Yue được mời tới tham dự buổi công diễn của phim. Khi xem tới phân cảnh cuối cùng cô đã đóng Yue nhủ mảy. Kỳ thực cô không thích nhân vật Hana mình diễn cho lắm. Một cô gái yếu ớt nhưng lại đầy dã tâm. Cô ta yêu Narumi - người yêu của chị gái mình. Cô ta cũng biết chị gái đã âm thầm làm những gì để cứu vớt sinh mạng của mình vậy mà kết quả thì sao? Cô ta hi sinh thật đấy nhưng cô ta để lại trong tâm hồn chị mình một nỗi đau đớn không thể xoa nhòa. Một người chị thương em gái hết mực khi phát hiện em gái mình yêu người mình yêu sẽ đau đớn và phần nộ thế nào? Vậy mà Hana lại dùng cái chết của mình để khắc sâu nỗi đau ấy trong trái tim Yuka. Cô ta chết nhưng tình yêu dành cho Narumi vẫn sống. Nó sống cháy bỏng trong trái tim của Yuka. Và Yuka cũng coi đó là nhiệm vụ quan trọng nhất của đời mình - dùng cái tên của một người đã chết, thay em gái sống tiếp, thay em gái yêu chính người mình yêu. Như vậy tình yêu của Yuka thì sao? Cuộc sống của chính cô ấy thì sao. Ai sẽ làm chủ? Kết cục cuối cùng người đã chết lại chính là kẻ hưởng lợi nhiều nhất. Tuy không được sống tiếp nhưng lại khiến những người đang sống chìm trong địa ngục do chính họ dệt nên.

Sau khi kết thúc bộ phim, Akito cũng tới đón Yue về cảnh cục một chuyến. Nhưng khi xe của Anh vừa vào tới gara đã nhận được điện thoại từ Yui Ogasawara thông báo Yoko vừa được chuyển tới bệnh viện. Cô ta đột nhiên ngất xỉu trong phòng giam khiến cho Yui Ogasawara vừa nhận được tin đã thiếu chút nữa lâm tường cô ta đã chết vì Yue đã từng nói sự trừng phạt của Yoko đã tới rất gần trước đó.

Yoko được kiểm tra thân thể toàn diện nhưng kết quả từ bệnh viện lại khiến cho Yui Ogasawara và Akito kinh hãi không nói thành lời. Yoko đã có thai hơn 2 tháng mà cô ta khẳng định chưa từng quan hệ với người đàn ông nào. Hai tháng, đó cũng chính là khoảng thời gian vụ án Sakara diễn ra. Yoko bị giam trong nhà giam nữ, quản giáo cũng là nữ cô ta có thai kiểu gì chứ?!

Thế nhưng, cái thai là tác phẩm của ai cũng không quan trọng. Yoko đã bị phán tử hình; thế nhưng, việc cô ta mang thai lại đem lại hi vọng sống tiếp cho cô ta. Sở cảnh sát không có cách nào để giải quyết ổn thỏa việc này chỉ có thể hạ hình phạt từ tử hình xuống tới án chung thân cho Yoko. Cô ta cũng được đặc cách chuyển sang phòng giam riêng, có người theo dõi chặt chẽ 24/24h. Khi Yue tới thăm Yoko nhìn gương mặt toát lên niềm vui vẻ khi tránh thoát được án tử của cô ta Yue nhìn không được nói một câu

"Hi vọng bao giờ cũng sáng lên trong lúc tuyệt vọng nhất đúng không Yoko san?"

Yoko nghiêng đầu nhìn Yue, đôi mắt tràn ngập thách thức và chế giễu

"Chúng mày chẳng làm gì được tao cả. Yuko cùng con quỷ đó nhất định sẽ bảo vệ tao. Tới cuối cùng chúng mày chẳng phải đều tro mắt nhìn tao sống sót hay sao?"

Yue thương hại nhìn cô ta qua tấm kính dày lắc đầu

"Sự trừng phạt của chị mới chỉ bắt đầu thôi Yoko. Con đường tới địa ngục rất dài đấy. Hi vọng chị đã chuẩn bị sẵn tinh thần"

Nói rồi Yue rời khỏi đó không hề ngoảnh mặt lại nhìn Yoko sắc mặt xám như tro tàn. Ra khỏi phòng giam đặc biệt Yue ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm. Cô cố xua tan hình ảnh hai bóng đen không ngừng quán quýt lấy thân thể Yoko vừa rồi trong lòng trở nên nặng nề rất nhiều.

Quý khí trong mảnh gương và linh hồn ma hoá của Yuko nhất định không để cho Yoko còn sống thể nhưng bọn chúng muốn làm gì? Khiến cho Yoko mang thai quả thật sẽ khiến cho Yoko sống tiếp. Nhưng hậu quả của việc mang thai lần này không biết sẽ kinh hãi thế nào đây?

-----

9 tháng sau

Yoko chuyển dạ trong một ngày đông lạnh giá. Cảnh sát nhanh chóng đưa cô ta tới bệnh viện phụ sản để sinh con. Yoko mang thai là một đôi song sinh. Tuy nhiên, khi cô ta nhìn thấy hai đứa trẻ đã thét lên kinh hãi rồi ngất lịm. Hai đứa trẻ đó, một đứa giống Sakara hồi còn bé như hai giọt nước. Một đứa lại giống gương mặt của Yuko. Chúng ngay từ khi ra đời đã không hề khóc không hề nháo chỉ bám lấy Yoko không rời.

Khi Yoko tỉnh lại đối diện với mình là gương mặt em gái lúc nhỏ và gương mặt của kẻ thù lúc nhỏ cô ta muốn giết chết đứa con của mình thế nhưng

không được. Các bác sĩ đã nhiều lần ngăn cản hành vi bóp chết đứa bé của người mẹ ấy. Cảnh sát chỉ có thể để cho những người phụ nữ khác trong tù chăm hai đứa trẻ giúp Yoko. Hai đứa trẻ tuy không được mẹ chăm sóc nhưng chúng lớn rất nhanh chẳng mấy chốc đã biết nói biết cười. Yoko càng phát điên lên khi ngày nào cũng thấy chúng quanh quẩn trước mắt mình, khi không có người hai đứa trẻ đột nhiên dùng thanh âm lạnh lẽo như đá thì thầm vào tai Yoko. Ma ám ấy quanh quẩn bên tai Yoko cả ngày không dứt khiến cho thần kinh của cô ta càng ngày càng mỏng manh. Chỉ cần nhìn thấy 2 đứa con liền chạy đi rất xa không dám lại gần.

"Chị Yoko, bọn em đợi chị dưới địa ngục."

"Yoko....ngươi là ác quỷ. Ta sẽ không tha cho ngươi.....không tha cho ngươi....."

Tiếng nói đòi mạng ấy ngày đêm dày vò Yoko khiến cho cô ta sống dở chết dở. 2 đứa bé hồn nhiên quanh quẩn bên cạnh cô ta không lúc nào rời bỏ. Chỉ cần không có người nào ở gần chúng sẽ dùng thanh âm kinh khủng đó kích thích Yoko. Cho tới giây phút ấy Yoko mới cảm thấy cái chết đối với mình quý giá tới mức nào. Cô ta không thể tự tử. Hai đứa trẻ đó mỗi lần thấy cô có ý định tự sát liền gọi cảnh sát tới. Lâu dần Yoko bị chuyển tới bệnh viện tâm thần. Cả ngày điên điên khùng khùng trốn hai đứa trẻ như trốn ma quỷ.

Rất lâu sau, cảnh sát nhận được báo án từ bệnh viện tâm thần. Yoko tự sát thậm chí giết luôn hai đứa con của mình xé rách da mặt chúng, đâm nát thân thể chúng cuối cùng tự móc mắt mình ôm lấy thi thể hai đứa con nhảy từ sân thượng bệnh viện xuống. Thi thể nát tới mức không còn nhìn rõ hình dạng. Xương cốt hai đứa trẻ hoà cùng thịt nát của Yoko tạo thành cảnh tượng đầm máu kinh hoàng. Yue tận mắt nhìn thấy hiện trường án mạng, cô không hề nhìn thấy biểu tình khi chết của Yoko nhưng từ xác thịt cô ta khối đen không ngừng tỏa ra tan vào không khí. Sự phẫn nộ của cô ta, sự phẫn nộ của Yuko và của Sakara tất cả đưa họ vào con đường tội lỗi không có lối thoát. Cuối cùng, dù là thân nhân hay kẻ thù chắc chắn họ sẽ gặp lại nhau dưới địa ngục sâu thẳm. Tới lúc đó, không biết sẽ còn hình phạt nào dành cho sự phẫn nộ của họ nữa đây?

"Con người....không có tư cách ban cái chết cho kẻ khác. Bởi vì tất cả con người đều giống nhau. Dơ bẩn và ích kỷ. Ác độc và tàn nhẫn. Cùng là đồng loại nhưng không thể cuur mạng đùm bọc lẫn nhau lại đâm đạp lên nhau để đi về phía trước. Cuộc sống này chính là một địa ngục, địa ngục dành cho con người."

Kết thúc đại tội thứ hai - phần nộ

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Sau khi vụ án của Yoko kết thúc, cả cảnh cục đều rơi vào trạng thái nước sôi lửa bỏng. Toàn bộ cảnh viên có mặt trong vụ án đó ít nhiều đều cảm thấy lương tâm cắn rứt không nguôi. Cái chết của 3 mẹ con Yoko giống như một cái tát, tát thẳng vào trái tim họ. Yoko vốn dĩ có thể tìm được đường sống trong chỗ chết; tuy không đành lòng với Sakara nhưng ai nấy đều nhẹ nhàng thờ ơ vì dù sao Yoko cũng không quá đáng sợ. Chỉ vì thù hận của người em gái quá cố mà chấp nhận hi sinh nhiều như thế đó là chuyện ít ai có thể làm được. Thế nhưng, những người cảnh sát không ai có thể cảm thông cho hành động giết con mình rồi tự sát một cách nhẫn tâm như vậy của cô ta.

Mấy tuần gần đây, Akito thường xuyên tới cảnh cục với tình trạng toàn thân bị đánh tới tím bầm. Mà người tạo ra kiệt tác ấy không phải ai xa lạ chính là mẹ của anh ấy Hattori phu nhân.

Chuyện Akari bị thương ở mắt bị Hattori phu nhân phát hiện ra. Không biết ai đã đăng tải ảnh cô được Anh ôm vào biệt thự với đôi mắt bị băng kín lên báo khiến cho mẹ Anh cùng dì Yui Kikyou phát điên thiếu chút nữa đã lột da anh.

Mấy nhân viên trong cảnh cục gần đây cũng nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng...ái muội. Chuyện Anh ôm Yue không biết đã bị đồn thổi thành thế nào rồi. Thậm chí, Anh còn loáng thoáng nghe được có người quả quyết ngày đó ở biệt thự anh dịu dàng với cô thế nào, thâm tình nhìn cô ra sao. Tuy mọi người đều biết Akari Yue là em gái trên danh nghĩa của anh. Thế nhưng tất cả chỉ dừng lại ở hai từ "danh nghĩa" mà thôi. Akari và gia đình Hattori hoàn toàn không hề có quan hệ huyết thống. Vì thế cho nên Akito thực sự có tình ý với cô cũng chẳng hề bị ngăn trở. Akito không rõ tin đồn trong cục đã bị cha nghe hết bao nhiêu nhưng mỗi lần cha gọi anh tới nói chuyện đều vô tình có ý nhắc tới Akari. Đối với việc này anh tỏ vẻ rất là bất đắc dĩ.

Ngay từ đầu, Akari chỉ là một người bình thường như bao người khác đi ngang qua cuộc đời anh. Thế nhưng, sự oan nghiệt trong số phận cô đã khiến cho anh mũi lòng. Akari ngoài dự đoán lại trở thành một thành viên trong gia đình anh, trở thành em gái trên danh nghĩa của anh. Akito từng tự nhận mình sẽ làm tròn bổn phận của một người Anh trai. Chăm sóc cô, bảo vệ cô. Mỗi lần phát hiện cô tỉnh mộng trong đêm tối là một lần Anh xót xa. Chứng kiến cô vì sai lầm của anh mà phải chịu thương tổn lúc bấy giờ Anh chỉ hận bản thân không đủ cường đại để bảo vệ người con gái nhỏ bé quật cường ấy. Anh biết rõ Akari rất ít nói, có vẻ như cô không quá quen thuộc khi giao tiếp với mọi người. Akito không biết được từ khi nào anh đã để ý tới cô gái bé nhỏ này nhiều đến thế. Từ khi cô liên tục gọi tên anh để Anh thoát khỏi giấc ngủ dài của bất tử thượng nhân hay từ khi cô thay anh chấn một kích bên bờ Nishiku ngày ấy, thậm chí là lâu hơn nữa?

Hình bóng của Akari hiện tại đang dần thay thế vết thương do Erica mang lại cho anh. Erica là cô gái mà Anh đã đem lòng yêu suốt từ khi họ còn học chung một trường cảnh sát. Cô ấy đã rời, đem theo tình yêu đơn phương của anh tới một vùng trời xa lạ. Erica đã tìm được hạnh phúc của đời mình vậy còn anh thì sao? Lao đầu vào công việc để quên đi nỗi đau đớn trong sâu thẳm trái tim, Anh đã trải qua thời gian đó bao lâu rồi? Thời gian dài tới mức anh đã chẳng còn nhớ rõ nữa. Có lẽ....đã tới lúc lãng quên được rồi.

Akito mở tủ âm tường cất bữa ảnh anh cùng Yuu Ogasawara và Erica chụp chung ngày lễ tốt nghiệp , khoe mỗi kẻ nhếch lên.

Erica, tôi hi vọng sẽ đúng như lời em nói. Tôi sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về riêng tôi.

Yuu Ogasawara vốn định mang báo cáo vào cho Akito nhưng khi nhìn thấy cảnh này anh ta liền dừng lại bên ngoài cửa tâm trạng tốt lên rất nhiều. Akito có thể buông xuống mỗi tình đầu sâu nặng vĩnh viễn không thuộc về mình để truy tìm hạnh phúc mới , là bạn thân của cậu ta, chứng kiến hết thảy tất cả Anh hẳn là nên chúc phúc chứ nhỉ?

Mùa hè ở Nhật bản bắt đầu với những cơn mưa rào ảm đạm rồi chuyển sang nóng tới mức không thể chịu nổi. Nhiệt độ bên ngoài cao nhất lên tới gần 40 độ . Akari và Heiji đều đã nghỉ hè. Bởi vì thời tiết quá nóng Akari thân thể không được tốt liền dứt khoát ở lý trong nhà không chịu ra ngoài. Thế nhưng, trời vốn chẳng bao giờ chịu chiều lòng người. Yuu vào thời gian này Liên tục cho ra các mẫu thiết kế mới , dù không muốn cô vẫn bắt đắ đi bị kéo tới Tenjinbashi suji giúp đi Kikyuu chụp hình .

Đạo gần đây, ngoài trừ Tenjinbashi suji, Yue còn thường xuyên chạy tới lui ở cảnh cục. Hattori Heizo quyết định nhờ vào sự giúp đỡ của cô trong thời gian ngắn nhất bắt được hung thủ phạm tội khiến cho số lượng án tử chưa phá trong tháng thẳng tắp giảm xuống. Đương nhiên, ngoại trừ Hattori Heizo , cao uỷ Toyama , Yuu Ogasawara và Hattori Akito biết rõ điều này thì hoàn toàn được bảo mật. Vì thế , mỗi ngày cảnh sát trong cục đều thấy Akari Yue - thần tượng teen mới nổi hiện nay kèm con gái giám đốc sở chạy tới lui theo đội trưởng đội hình sự Akito Hattori .

Hiện tại, Yue đang ngồi trong phòng làm việc của Akito thưởng thức một ly đá bào mát lạnh mà đầu bếp của cảnh cục vừa làm riêng cho cô. Căn tin của cục cảnh sát luôn luôn phục vụ 24 giờ , chỉ cần có nhu cầu sẽ được đáp ứng. Đạo gần đây, bác đầu bếp có vẻ cực kỳ yêu thích Yue , mỗi ngày thấy cô đều sẽ chuẩn bị đủ thứ đồ ăn vặt. Yue rất vui vẻ cũng vô cùng cảm kích. Dù sao thì cô cũng mới chỉ có 17 tuổi vẫn còn là tuổi ăn tuổi chơi đúng không? Yue ăn xong đá bào liền an tĩnh đọc sách trong phòng Akito . Anh tập trung làm việc tới khi phần nửa hoàn tất mới ngừng đầu lên . Lúc ấy đã phát hiện Yue tựa lưng vào sofa ngủ thiếp đi từ lúc nào, cuốn sách trong tay rơi trên nền đất mà không hề phát giác.

Akito lắc đầu nhẹ nhàng đặt lại cuốn sách lên giá lấy áo khoác của mình đắp lên người Yue , điều chỉnh nhiệt độ điều hoà thích hợp. Akito đau lòng nhìn quãng đen mờ dưới mắt cô thờ dài. Mỗi đêm đều thấy được ánh đèn sáng rực từ phòng cô truyền tới anh có thể đoán được sau mỗi giấc mộng kinh hoàng cô đều không thể tiếp tục an giấc. Chỉ có những lúc rảnh rỗi thế này , ở bên cạnh anh Yue mới có thể tranh thủ ngủ một lát. Akito không hề phát hiện ra anh mắt của Anh khi nhìn Yue vô cùng dịu dàng. Dịu dàng tới mức doạ chạy toàn bộ những người đang đứng bên ngoài phòng làm việc của Anh.

Takeshi Ruyushiwa bùng cốc cà phê đặc uống 1 ngụm đi ngang qua Văn phòng của Akito vô tình liếc vào trong kết quả ôm ngực hô sặc sụa. Cà phê đen đặc đắng nghét cứ thế nghẹn lại trong cổ họng anh ta. Akito nghe tiếng động liếc nhìn ra ngoài cảnh cáo hấn ta, Takeshi cười gượng một tiếng lập tức chạy biến trong lòng nhỏ lệ

QAQ đội trưởng thật đáng sợ. Huhu

Ruyushiwa rời đi không bao lâu thì Hattori Heizo tiến vào phòng Akito. Ông liếc mắt thấy Yue ngủ trên sofa liền ra hiệu cho anh lên phòng ông nói chuyện. Akito theo cha mình lên Văn phòng của ông nghiêm túc chờ ông mở lời. Hattori Heizo lấy ra trong ngăn tủ một tấm thiệp đen bốn cạnh viền được mạ vàng đặt trước mặt anh. Akito nhủ mảy đọc lướt qua trầm giọng nói

"Bọn họ lại muốn gì nữa đây? Năm ngoái chẳng phải có tin đồn vì trận đấu mà thương vong thảm trọng năm nay sẽ không tổ chức sao ? Sao đột nhiên lại gửi thiệp mời tới cho chúng ta?"

Hattori Heizo uống 1 ngụm trà chậm rãi gặt đầu sắc mặt ngưng trọng

"Ta cũng không rõ chuyện này cho lắm , sáng nay thiệp được gửi thẳng tới cảnh cục. Cao uỷ cùng Yuu Okisawaga cũng báo lại họ đã nhận được thiệp mời. Thập đại gia tộc thông báo lại họ đã chọn người để tiến hành nghi lễ . Ta cũng đã ghi danh cho con và Heiji rồi."

Akito ghét bỏ ném tấm thiệp lên mặt bàn giọng nói khó nén được phần nộ

"Hừ. Bọn họ đang biến kiểm đạo thành cái gì vậy? Thứ để phân tranh vị trí cao thấp của gia tộc mình hay sao?"

Hattori Heizo thở dài

"Không còn cách nào khác, đại Đa số gia chủ đều đã chọn người tham gia. Để đảm bảo cho những tầng cao của cảnh cục không bị xáo trộn cùng ta bắt đắ dĩ phải quyết định đưa mấy đứa đi tham chiến."

Akito xoa mi tâm nghiêng răng

Chết tiệt thật, đám cáo già trong mấy gia tộc lâu đời của quả nhiên chưa hề hài lòng với vị trí của gia tộc mình hiện tại họ vẫn còn muốn thôn tóm cả cục cảnh sát vào tay mình hay sao nữa?

Hattori Heizo rất khó chịu trước thái độ của thập đại gia tộc. Tuy Hattori gia cũng là 1 phần trong đó nhưng ông chưa bao giờ đồng tình với quan điểm của những người còn lại. Cái ông quan tâm nhất chính là sự an bình của thành phố xinh đẹp này chứ không phải địa vị và danh vọng.

"Con và Heiji chắc chắn sẽ tham gia. Hi vọng có thể khiến cho bọn họ ngậm miệng lại một thời gian. Bọn họ lâu lắm rồi không có một bài học nhớ đời. Thôn tóm kinh tế chưa nói còn muốn nhúng tay vào chính trị và an nguy của là không thể tha thứ được."

*****

Thần điện Nagakama

Bốn phía chìm trong bóng tối lặng lẽ. Yue chân trần bước trên sàn nhà cảm nhận sự mát lạnh lan truyền từ lòng bàn chân lên cơ thể. Mây đen từ đầu kéo về che kín ánh trăng yếu ớt chiếu xuống thần điện khiến nó vốn chìm trong bóng tối nay càng thêmมืด mịt. Từ sâu trong thần điện, trước ánh nến leo lét bập bùng hắt lên một bóng người nghiêng ngả trông vô cùng quý dị. Yue nhú mảy , xuyên qua cánh cửa bước vào trong.

Người con trai trẻ tuổi quý gồi trước mặt một thanh kiếm có vẻ rất cổ xưa. Thanh kiếm bị bịt kín bởi một tầng huyết sắc , dưới ánh sáng chập chờn lúc sáng lúc tối loé lên những tia quý dị vô cùng.

Người trẻ tuổi dường như chỉ chờ thanh kiếm nhuộm đỏ trong sắc máu vội vàng chớp lấy nó. Nhưng ngay sau khi thanh kiếm bị tuột khỏi vỏ , một lớp khói đen ngòm phủ kín cả toàn thân hắn. Người kia hét thảm một tiếng ngã ngồi trên mặt đất. Đôi mắt trong phút chốc nhuộm đỏ một mảnh , khoe miệng chảy xuống một dòng máu đen. Một thứ âm thanh rất rộn người không biết từ nơi nào vang vọng về nghe như tiếng móng vuốt sắc nhọn cào trên mặt đá. Yue vội vàng bịt tai lại nhưng vẫn nghe được tiếng khàn khàn chói tai yếu dị kinh khủng

[1000 năm.....ta bị phong ấn 1000 năm. Các ngươi , lũ con người yếu ớt tầm thường .....oán hận của ta, đau khổ của ta.....ta sẽ giết chết các ngươi.....]

Dường như bóng đen kia phát hiện ra có gì đó bất thường. Nó chậm rãi ngưng tụ lại nhập vào thân xác người trẻ tuổi đang nằm bất động dưới sàn nhà cứng ngắt kia. Không bao lâu sau, cái xác dưới sàn bắt đầu rung động kịch liệt sau đó chậm rì rì cứng ngắt bò dậy. Hắn mở to đôi mắt đỏ rực như lửa cháy , nụ cười cứng ngắt quý dị nhếch lên trên gương mặt tái nhợt khiến người ta cảm thấy quanh hắn là một mảnh tối đen sâu thẳm như đáy địa ngục . Hắn dùng một tư thế gần như là trườn trên sàn nhà , mắt không biết bao lâu sau mới dần dần đứng dậy chậm chạp tiến về phía Yue đang đứng.

[Quý tộc.....]

Yue hoảng hốt lùi lại phía sau, tìm đập gia tốc.

Không...không có khả năng. Nơi này là mộ cảnh của cô. Hắn làm sao có thể tiến vào được?

Hắn dường như không thể nhìn thấy Yue nhưng có thể phán đoán chính xác nơi cô đang đứng. Cô không có cách tự thoát khỏi mộ cảnh lúc này , bản thân cũng không thể để hắn tóm được Yue chỉ có thể xoay người chạy khỏi điện thờ.

Thanh kiếm đó chứa quý khí bị giam cầm ngàn năm , khó khăn lắm nó mới tìm được cách phá tan phong ấn . Muốn càng thêm mạnh mẽ nó buộc phải tìm những quý khí khác để cắn nuốt. Cho nên khi phát hiện sự có mặt của Yue nó làm sao có thể bỏ qua cho cô?

Yue bị hắn ta đuổi theo sát , cô không thể mở ra cánh cửa thần điện Nagakama cuối cùng bị hắn chớp lấy . Hắn đè Yue xuống mặt đất nghe hàm răng sắc nhọn của mình nhắm vào cổ cô mà cắn xuống.

Trong khoảng khắc ấy, Yue đột nhiên bùng tỉnh. Bên cạnh cô là Akito đang lo lắng không ngừng lay tỉnh cô. Thấy Yue cuối cùng cũng chịu mở mắt anh thở nhẹ ra một tiếng . Nhưng khi nhìn sắc mặt tái nhợt không ngừng run rẩy của Yue , Akito đột nhiên cảm thấy đau lòng. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng vỗ nhẹ lên lưng cô. Tuy anh không hề mở miệng nói chuyện nhưng Yue vẫn có thể cảm thấy sự lo lắng của anh dành cho mình . Akito không hề lên tiếng , anh im lặng cảm nhận sự run rẩy trong lòng mình, nghe tiếng tim đập kịch liệt cùng bàn tay đầm mồ hôi lạnh của Yue .

Cô xiết chặt tay áo anh, nhắm mắt bình ổn sự xao động của linh hồn và năng lực mắt quý . Tâm trạng trở nên rất nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộ Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Quý khí thức tỉnh ở nhân thể sẽ gây ra đại loạn , cho nên toàn bộ chúng phải được phong ấn bên trong cấm địa hắc ám dưới sự cai quản của thần số mệnh và thần không gian. Thế nhưng, thần không gian phạm vào đại kỵ bị thần số mệnh không chút lưu tình giam giữ luôn bên trong cấm địa hắc ám. Không có lý do nào khiến cho thần số mệnh để chúng thoát ra khỏi đó gây hại cho các thời không. Trừ khi....thần số mệnh đã xảy ra chuyện.

Yue không thể quay trở lại hư vô không gian nếu không được thần triệu tập. Ngoại trừ lo lắng cô không làm được gì cả. Không chỉ có ma kính lưu lạc tới thế giới này mà quý kiếm cũng đã rơi xuống nơi đây khiến cô cảm thấy hoang mang . Thế giới này đã vậy còn các thế giới khác thì sao đây? Cô không có cách hủy đi toàn bộ chúng nó , mảnh gương thu thập được từ vụ án của Yoko cô vẫn mang theo bên mình tùy thời có thể dựa vào linh lực vu nữ áp chế nó. Cũng may , Yue đã dùng rất nhiều tóc của Kazuha để trấn áp nếu không với linh lực ít ỏi của Yue cũng không thể giam cầm nó quá lâu. Ma kính đã vậy nhưng quý kiếm ... lại khác. Quý kiếm trải qua gió tanh mưa máu suốt bao đời trong quá khứ. Nó tắm qua máu của không biết bao nhiêu người , chịu đủ hận thù và chính nghĩa diệt vong do chủ nhân nó mang lại . Quý kiếm dần dần được sinh ra. Nó thôn phệ hồn phách sinh linh để trở nên cường đại cuối cùng rơi vào ma đạo . Nếu không thể vĩnh viễn thiêu hủy nó vậy chỉ còn cách phong ấn lại và đem về cấm địa.

Akito nhìn đồng hồ , nhẹ nhàng gỡ tay Yue vỗ nhẹ lên đầu cô

"Về thôi. Tới giờ tan tầm rồi."

Akito đưa Yue về nhà, mãi tới khi họ hoàn toàn hoà nhập vào dòng xe cộ đông đúc trên đường , nhiều người trong cục cảnh sát đều há hốc miệng kinh hãi. Tin đồn trong cảnh cục lại như lửa cháy lan trên đồng cỏ càng cháy càng lớn không thể nào dập tắt

.

Tối hôm đó, cao uỷ Toyama dẫn theo Kazuha tới nhà Hattori. Họ tới chưa được bao lâu thì gia đình Yuu Ogasawara cũng kéo tới. Kikyuu Yuu không còn đáng vẻ vui vẻ thường ngày, sắc mặt đi ấy rất ngưng trọng thậm chí Yue còn cảm nhận được sát ý trong mắt của đi ấy. Yuu Ogasawara thu liễm về cột nhà vô cùng cung kính chào hỏi Hattori Heizo và Hattori Shizuka . Yuu Okisawaga cầm đầu một nhóm yakuza tiến vào đại sảnh quy củ ngồi vào bàn.

Yue muốn tránh đi để mọi người bàn chuyện nhưng lại bị Yuu Kikyuu kéo xuống. Hattori Heizo cũng có ý bảo cô ngồi yên ở đó. Yue đã là một thành viên chính thức của gia đình ông, ông không muốn giấu cô bất cứ chuyện gì . Yue yên lặng ngồi bên người Akito nghe họ bàn chuyện và cũng cho tới lúc bấy giờ cô mới được biết chuyện tranh đấu giữa thập đại gia tộc lớn nhất ở Osaka.

Yuu Kikyuu uống một ngụm trà lớn dường như để đè ép lửa giận trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi phần hận nói

"Người của gia tộc Renzo thật sự là khinh người quá đáng mà. Toàn bộ lô quần áo trong tháng này của Yuu đều bị họ làm nhái. Ý tưởng của ta cũng bị đánh cắp. Chết tiệt thật đấy."

Yuu Okisawaga vội vàng trấn an đi ấy. Sau đó cho người đặt lên bàn một tấm thiệp đen , đường viền được mạ vàng trông vô cùng trang trọng. Cao uỷ Toyama cũng lấy trong ngực áo một tấm thiệp y chang , sắc mặt nghiêm túc hẳn.

"Cuộc họp của thập đại gia tộc diễn ra sớm hơn mọi năm. Rút cuộc nhóm gia chủ đó muốn làm gì đây? Khó khăn lắm chúng ta mới có thể xây dựng thế cục cân bằng như hiện tại , đã nhường nhịn họ hết mức có thể rồi họ còn muốn điều gì nữa? "

Hattori Heizo nhíu mày trầm tư rất lâu sau mới mở miệng nói chuyện, giọng ông trầm xuống rất nhiều. Có thể thấy được việc triệu tập thập đại gia tộc sẽ gây ra sự xáo trộn rất lớn về cả mặt chính trị và xã hội ở Osaka như thế nào.

"Đám sâu mọt được gài vào cảnh cục đang bắt đầu rục rịch, tôi nghĩ đám gia chủ đó hiện tại không chỉ muốn thôn tóm toàn bộ kinh tế của mà còn muốn nhúng tay cả vào bộ máy quyền lực nữa."

Cao uỷ Toyama cùng Hattori Heizo đều nhận thức rất rõ hậu quả khi âm mưu của các đại gia tộc được thực hiện nhưng họ ngoại trừ tin tưởng vào những đứa con của mình thì không còn cách nào khác . Kỳ thực, cuộc họp của thập đại gia tộc hàng năm chính là một cuộc hôn chiến dùng thực lực để tranh giành sức ảnh hưởng của gia tộc mình trong vòng luẩn quẩn các đại gia tộc lâu đời nắm giữ kinh tế và chính trị thành phố này .

Mỗi năm, vị trí của các gia tộc đều có sự thay đổi. Những người tham gia tranh đấu đều là những người được chọn trở thành gia chủ đời kế tiếp . Nếu chiến thắng họ sẽ đem lại vinh quang cho gia tộc mình bằng cách trao đổi các vụ làm ăn, địa bàn hoạt động .... , họ sẽ trở thành những gia chủ kế tục chính thức duy trì sự tồn vong của gia tộc mình. Những kẻ chiến bại hoặc chết, hoặc mất hết quyền lực địa vị kết cục thảm khốc thế nào khỏi cần nói cũng có thể đoán ra. Tuy chán ghét sự thối nát cùng tàn nhẫn trong những trận chiến hàng năm nhưng cả cao uỷ Toyama và Hattori Heizo và thậm chí cả hắc đạo lão đại Yuu Okisawaga cũng không thể thay đổi. Ba người họ có những nhiệm vụ riêng, có trách nhiệm phải gánh vác và cao hơn cả họ không thể để cục diện vất vả gây dựng bao năm để xây dựng một Osaka phồn hoa náo nhiệt như ngày hôm nay bị những kẻ chỉ biết tới tiền tài danh vọng và địa vị chà đạp .

Đột nhiên , một người trong nhóm yakuza mà Yuu Okisawaga mang tới sắc mặt khó coi tiến lên nói nhỏ gì đó vào tai ông ta. Yuu Okisawaga nghe xong , chiếc chén trà trong tay ông cũng bị lực tay làm vỡ nát. Nước trà cùng máu tươi tí tách nhỏ xuống mặt bàn .

"Phải người lập tức cứu cậu ta. Dù thế nào cũng phải cứu về. Nếu cậu ta chết nhất định phải chôn bang phái đó theo cùng. Động vào người của ta nhất định phải trả giá."

Con tức giận của Yuu Okisawaga rất lớn, nhóm yakuza vừa nghe lệnh lập tức rời khỏi Hattori gia tộc chấp hành nhiệm vụ. Ai nấy đều toát lên thần sắc lo lắng , lệ khí mà họ cố gắng che giấu cũng bộc phát hoàn toàn.

"Có chuyện gì vậy Yuu Okisawaga ?"

Cao uỷ Toyama khó hiểu hỏi . Để nhóm yakuza phải xuất động ngay trong đêm chắc chắn không phải là chuyện tầm thường. Nhưng tại sao cảnh cục chưa phát giác ra chứ?

Yuu Kikyuu dùng khăn lông và nhíp giúp chồng mình gấp bỏ những mảnh vỡ còn ghim trong lòng bàn tay ông ta. Yuu Okisawaga hít thở dồn dập bình ổn lửa giận trong lòng. Chính ông ta cũng nhận rõ sự nghiêm trọng của vấn đề liền lập tức nói cho Hattori Heizo

"Một thành viên trong nhóm yakuza của tôi phát hiện ra gia tộc Tadashi đang có âm mưu tung ma túy mới ra thị trường ."

"Cái gì?!"

Cao uỷ Toyama sững sờ đứng bật dậy

"Gia tộc Tadashi? Chẳng phải bọn họ vẫn an phận buồn bán được liệu suốt bao nhiêu năm qua hay sao? Gia chủ của Tadashi hiện tại là kẻ nào?"

Sắc mặt Hattori Heizo ám trầm, ánh mắt lộ rõ hung quang.

"Lập tức liên hệ với người của chúng ta trong gia tộc Tadashi. Tại sao cho tới bây giờ chúng ta vẫn chưa nhận được tin tức gì!?"

Yuu Ogasawara và Hattori Akito cúi đầu lập tức rời khỏi đại sảnh. Bên trong nhất thời chỉ còn lại vài người không khí đè nén một cách đáng sợ.

"Gia tộc Renzo chèn ép về mặt kinh tế của Yuu. Gia tộc Tadashi phá hoại trị an thành phố. Các gia tộc khác có lẽ đều đang ỷ mưu hoặc đứng trung lập hoặc sẽ Minh thương ám tiên chữa mũi dùi về phía chúng ta. Chúng ta nên làm gì đây?"

Yuu Kikyou lo lắng nói. Bà ấy thỉnh thoảng còn liếc nhìn Hattori phu nhân dường như có gì đó muốn nói lại thôi. Hattori Shizuka đương nhiên biết được điều này nhàn nhạt trả lời

"Trong số các gia tộc đó có Ikenami đúng không Kikyou"

Hattori phu nhân buông tách trà thản nhiên nhìn mọi người giọng nói trở nên sắc lạnh.

"Tôi đã gả tới Hattori gia tộc, Ikenami tuy là nhà mẹ đẻ của tôi nhưng từ khi tôi tới nơi này không hề nhận được bất cứ sự trợ giúp hay lời an ủi chúc phúc từ đó. Hơn nữa, cha mẹ tôi cũng đã bị đám trưởng lão trong đó gạt ra khỏi gia phả gia tộc. Ikenami mà tôi biết đã không còn tồn tại nữa."

Di Kikyou thần sắc đau thương mà nhìn Hattori phu nhân khẽ mở miệng

"Xin lỗi, mình không có ý định nhắc lại Ikenami gia tộc."

Hattori phu nhân lắc đầu

"Cha mẹ tôi vì bất mãn với gia tộc Ikenami mới tự nguyện rời khỏi đó. Dù sao thì hai người họ vẫn đang dựng nên một Ikenami khác bằng kiếm đạo và nghệ thuật truyền thống không phải sao? Hơn nữa, Ikenami gia tộc hiện tại chẳng phải đang trong tình trạng phân liệt nghiêm trọng à? Năm nay, tôi không hi vọng Ikenami sẽ chiến thắng đâu."

Yue nắm lấy bàn tay lạnh như băng của bà, Hattori phu nhân trong mắt dần lấy lại chút ấm áp thườnng ngày vỗ vỗ đầu cô tỏ vẻ không sao. Bà ấy ổn. Thế nhưng, Yue biết rõ trong lòng bà cũng rất đau đớn. Cho dù bà ấy đã mang họ Hattori nhưng từ sâu thẳm bà ấy vẫn chảy tuôn huyết mạch của nhà Ikenami. Phải chứng kiến gia tộc lâu năm của mình chia năm xẻ bảy, danh tiếng, địa vị, quyền lực bao năm qua cả gia tộc dùng mồ hôi nước mắt gây dựng bị hủy hoại ai mà không đau lòng cơ chứ?

*chú thích: ở Nhật bản, phụ nữ khi về nhà chồng sẽ lấy họ của chồng làm họ cho mình

Ikenami Shizuka => Hattori Shizuka

"Tóm lại trong trận chiến lần này ngoại trừ ba gia tộc của chúng ta hợp sức thì các gia tộc còn lại đều có thể là kẻ thù, họ đều có ý đồ xấu nhất định cho nên không thể để bất kỳ thế lực nào nhúng tay vào công việc của cảnh cục. Đồng thời phải tóm lấy bằng chứng tội phạm của Tadashi gia tộc ngăn họ tung ma tuý ra thị trường."

Cùng lúc ấy, Yuu Ogasawara và Hattori Akito trở lại đại sảnh sắc mặt rất khó nhìn. Họ không thể Liên hệ được với những người đã gài vào bên trong gia tộc Tadashi. Nhưng cũng có thể xác định một điều người đó còn sống.

Tất cả tin tức đều khẳng định một chuyện: trận chiến lần này giữa thập đại gia tộc đối với cả 3 gia tộc bọn họ đều không hề có lợi. Nhưng cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra họ cũng không có quyền rút lui.

Đêm hôm đó, cao uỷ Toyama, Hattori Heizo và hai vợ chồng Yuu ở lại nói chuyện rất lâu. Mãi tới khi Yue đi nghỉ vẫn thấy họ ngồi trong đại sảnh bàn bạc. Akito cùng Yuu Ogasawara trắng đêm không ngủ tập hợp cảnh sát bí mật dẫn người thâm nhập vào các tổ chức hắc đạo khắp thu thập tin tức.

*****

Tuy rằng cảnh sát dưới sự trợ giúp của bang yakuza thuộc quản lý của Yuu Okisawaga thành công gài đặc vụ vào hắc đạo, nhưng tin tức gửi về cảnh cục thực sự ít đến đáng thương. Akito mấy đêm bề bộn công việc không ngủ đủ cả người đều gầy rộc đi. Yuu Ogasawara thậm chí còn chẳng có thời gian về nhà thay được một bộ quần áo tử tế cả ngày lẫn đi lẫn lại bên ngoài. Hattori Heizo sau đêm đó cũng không còn thấy xuất hiện ở nhà nữa, ông ấy trực tiếp ở lại cảnh cục giám sát chặt chẽ mọi hoạt động của cục cảnh sát. Vì vậy, Yue ngày nào cũng đem quần áo và đồ ăn do chính tay Hattori phu nhân làm mang tới cảnh cục.

Mở cửa phòng làm việc của Akito liền thấy Anh cúi đầu đọc báo cáo. Đôi mắt vẫn lên từng tia máu đỏ, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên nét mặt anh. Yue thờ dãi đặt đồ ăn lên bàn đi về phía anh

"Nghỉ ngơi một lát đi. Ngày mai Anh còn tham gia trận chiến nữa. Tiếp tục thế này anh sẽ gục mất. Trận chiến ngày mai Anh không muốn thắng hay sao?"

Akito buông báo cáo xoa cặp mắt mỏi mệt của mình ngả lưng ra ghế.

"Tin tức mà cảnh sát có được về lô ma túy lần này quá ít. Nếu không cố gắng lần ra tin tức của chúng tôi lúc chúng được tung ra thị trường hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được."

Yue nhủ mảy không đành lòng nhìn anh mệt mỏi mà vẫn phải gồng mình lên gánh vác trách nhiệm của một người cảnh sát. Trong tâm thức của cô, ở bất cứ nơi đâu tồn tại con người ở nơi đó đều có chính nghĩa và tội ác. Nó tương tự như bóng tối và ánh sáng, đan xen vào nhau, hỗ trợ nhau, tồn vinh nhau để cùng xây dựng kết cấu cuộc sống hiện tại. Thiếu một thứ cũng không được. Bóng tối và ánh sáng, chính nghĩa và tội ác ngày đêm song song tồn tại và phát triển kiềm hãm lẫn nhau. Cho dù chính nghĩa mạnh hơn thì đã sao? Một thời điểm nào đó tội ác sẽ trỗi dậy nhấn chìm chính nghĩa trong bóng tối. Cứ thế tuần hoàn trải qua năm tháng hình thành kết cấu vững chắc không thể nào phá vỡ nổi, Akito cố gắng tới mất ăn mất ngủ như vậy có ý nghĩa gì đâu?

"Đừng dùng đôi mắt ấy nhìn anh Akari. Có thể em sẽ không hiểu những gì chúng tôi đang cố gắng. Nhưng mà Akari này, thế giới này thực sự tốt đẹp lắm. Cho nên dù đôi người ngăn ngai nhiệm vụ của những người cảnh sát như chúng tôi cho tới cuối cùng của cuộc đời chính là bảo vệ sự tươi đẹp ấy không cho phép tội ác hủy hoại thế giới này."

Akito nhẹ nhàng xoa đầu cô, không nhìn ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ của Yue. Cô thở dài cúi người chạm nhẹ môi lên trán anh mặc kệ ánh mắt kính ngạc của Akito.

"Nghỉ ngơi đi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi."

Akito muốn ngồi dậy nhưng thân thể dường như không còn chịu sự khống chế của anh nữa. Mí mắt nặng dần rồi cuối cùng chìm vào giấc ngủ nặng nề. Yuu Ogasawara mở cửa đi vào bị ánh mắt như muốn giết người của Yue dọa cho sợ hãi. Anh ta quy củ ngồi trên sofa chẳng bao lâu sau cũng ngủ mất. Yue thở dài thu hồi linh lực tàn mệt trong phòng cười khò:

Thật là....sao lại ngốc như vậy chứ?

Lời nhắn nhủ:

Mình rất cảm ơn những bạn đã đọc, đã ủng hộ truyện của mình trong suốt thời gian qua. Mình rất vui khi đưa con tinh thần của mình được mọi người đón nhận rất nhiệt tình và đồng thời cũng muốn có thêm nhiều người biết tới. Mình cảm ơn những bạn đã đem truyện của mình lên các web truyện khác để giới thiệu. Nhưng lần sau nếu các bạn có muốn reup lên các web khác phiền các bạn nói với mình một tiếng có được không ạ? Như vậy thì mình có thể dễ dàng tiếp cận với ý kiến của bạn đọc hơn và cũng dễ dàng trong việc tìm kiếm hơn. Chứ dạo này thỉnh thoảng mình lại thấy có một Trang web lạ up truyện khiến mình hơi ...hoang mang :))) các bạn muốn đem truyện lên web khác mình rất sẵn lòng chỉ Cần bạn ib hoặc cmt nói với mình một tiếng là OK. Nhưng hi vọng các bạn ghi rõ tên tác giả và nguồn. Và chú ý: xin đừng tự ý sửa đổi thêm bớt bất cứ chi tiết nào khi chưa báo với mình. Mọi ý kiến đóng góp mình sẽ sửa chữa và bổ sung đầy đủ. Mình chân thành cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

Quý khí thức tỉnh ở nhân thể sẽ gây ra đại loạn, cho nên toàn bộ chúng phải được phong ấn bên trong cấm địa hắc ám dưới sự cai quản của thần số mệnh và thần không gian. Thế nhưng, thần không gian phạm vào đại kỵ bị thần số mệnh không chút lưu tình giam giữ luôn bên trong cấm địa hắc ám. Không có lý do nào khiến cho thần số mệnh để chúng thoát ra khỏi đó gây hại cho các thời không. Trừ khi....thần số mệnh đã xảy ra chuyện.

Yue không thể quay trở lại hư vô không gian nếu không được thần triệu tập. Ngoại trừ lo lắng cô không làm được gì cả. Không chỉ có ma kính lưu lạc tới thế giới này mà quý kiếm cũng đã rơi xuống nơi đây khiến cô cảm thấy hoang mang. Thế giới này đã vậy còn các thế giới khác thì sao đây? Cô không có cách hủy đi toàn bộ chúng nó, mảnh gương thu thập được từ vụ án của Yoko cô vẫn mang theo bên mình tùy thời có thể dựa vào linh lực vụ nữ áp chế nó. Cũng may, Yue đã dùng rất nhiều tóc của Kazuha để trấn áp nếu không với linh lực ít ỏi của Yue cũng không thể giam cầm nó quá lâu. Ma kính đã vậy nhưng quý kiếm... lại khác. Quý kiếm trải qua gió tanh mưa máu suốt bao đời trong quá khứ. Nó tắm qua máu của không biết bao nhiêu người, chịu đủ hận thù và chính nghĩa diệt vong do chủ nhân nó mang lại. Quý kiếm dần dần được sinh ra. Nó thôn phệ hồn phách sinh linh để trở nên cường đại cuối cùng rơi vào ma đạo. Nếu không thể vĩnh viễn tiêu hủy nó vậy chỉ còn cách phong ấn lại và đem về cấm địa.

Akito nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng gỡ tay Yue vỗ nhẹ lên đầu cô

"Về thôi. Tối giờ tan tầm rồi."

Akito đưa Yue về nhà, mãi tới khi họ hoàn toàn hoà nhập vào dòng xe cộ đông đúc trên đường, nhiều người trong cục cảnh sát đều há hốc miệng kinh hãi. Tin đồn trong cảnh cục lại như lửa cháy lan trên đồng cỏ càng cháy càng lớn không thể nào dập tắt

.

Tối hôm đó, cao uỷ Toyama dẫn theo Kazuha tới nhà Hattori. Họ tới chưa được bao lâu thì gia đình Yuu Ogasawara cũng kéo tới. Kikyuu Yuu không

còn đáng về vui về thường ngày, sắc mặt đi ấy rất ngưng trọng thậm chí Yue còn cảm nhận được sát ý trong mắt của đi ấy. Yuu Ogasawara thu liễm về cợt nhả vô cùng cung kính chào hỏi Hattori Heizo và Hattori Shizuka . Yuu Okisawaga cầm đầu một nhóm yakuza tiến vào đại sảnh quý cù ngồi vào bàn.

Yue muốn tránh đi để mọi người bàn chuyện nhưng lại bị Yuu Kikyuu kéo xuống. Hattori Heizo cũng có ý bảo cô ngồi yên ở đó. Yue đã là một thành viên chính thức của gia đình ông, ông không muốn giấu cô bất cứ chuyện gì . Yue yên lặng ngồi bên người Akito nghe họ bàn chuyện và cũng cho tới lúc bấy giờ cô mới được biết chuyện tranh đấu giữa thập đại gia tộc lớn nhất ở Osaka.

Yuu Kikyuu uống một ngụm trà lớn dường như để đè ép lửa giận trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi phần hận nói

"Người của gia tộc Renzo thật sự là khinh người quá đáng mà. Toàn bộ lô quần áo trong tháng này của Yuu đều bị họ làm nhái. Ý tưởng của ta cũng bị đánh cắp. Chết tiệt thật đấy."

Yuu Okisawaga vội vàng trấn an đi ấy. Sau đó cho người đặt lên bàn một tấm thiệp đen , đường viền được mạ vàng trông vô cùng trang trọng. Cao uỷ Toyama cũng lấy trong ngực áo một tấm thiệp y chang , sắc mặt nghiêm túc hẳn.

"Cuộc họp của thập đại gia tộc diễn ra sớm hơn mọi năm. Rút cuộc nhóm gia chủ đó muốn làm gì đây? Khó khăn lắm chúng ta mới có thể xây dựng thế cục cân bằng như hiện tại , đã nhường nhịn họ hết mức có thể rồi họ còn muốn điều gì nữa? "

Hattori Heizo nhíu mày trầm tư rất lâu sau mới mở miệng nói chuyện, giọng ông trầm xuống rất nhiều. Có thể thấy được việc triệu tập thập đại gia tộc sẽ gây ra sự xáo trộn rất lớn về cả mặt chính trị và xã hội ở Osaka như thế nào.

"Đám sâu mọt được gài vào cảnh cục đang bắt đầu rục rịch, tôi nghĩ đám gia chủ đó hiện tại không chỉ muốn thôn tóm toàn bộ kinh tế của mà còn muốn nhúng tay cả vào bộ máy quyền lực nữa."

Cao uỷ Toyama cùng Hattori Heizo đều nhận thức rất rõ hậu quả khi âm mưu của các đại gia tộc được thực hiện nhưng họ ngoại trừ tin tưởng vào những đứa con của mình thì không còn cách nào khác . Kỳ thực, cuộc họp của thập đại gia tộc hàng năm chính là một cuộc hỗn chiến dùng thực lực để tranh giành sức ảnh hưởng của gia tộc mình trong vòng luẩn quẩn các đại gia tộc lâu đời nắm giữ kinh tế và chính trị thành phố này .

Mỗi năm, vị trí của các gia tộc đều có sự thay đổi. Những người tham gia tranh đấu đều là những người được chọn trở thành gia chủ đời kế tiếp . Nếu chiến thắng họ sẽ đem lại vinh quang cho gia tộc mình bằng cách trao đổi các vụ làm ăn, địa bàn hoạt động .... , họ sẽ trở thành những gia chủ kế tục chính thức duy trì sự tồn vong của gia tộc mình. Những kẻ chiến bại hoặc chết, hoặc mất hết quyền lực địa vị kết cục thảm khốc thế nào khỏi cần nói cũng có thể đoán ra. Tuy chán ghét sự thối nát cùng tàn nhẫn trong những trận chiến hàng năm nhưng cả cao uỷ Toyama và Hattori Heizo và thậm chí cả hắc đạo lão đại Yuu Okisawaga cũng không thể thay đổi. Ba người họ có những nhiệm vụ riêng, có trách nhiệm phải gánh vác và cao hơn cả họ không thể để cục diện vạt và gây dựng bao năm để xây dựng một Osaka phồn hoa náo nhiệt như ngày hôm nay bị những kẻ chỉ biết tới tiền tài danh vọng và địa vị chà đạp .

Đột nhiên , một người trong nhón yakuza mà Yuu Okisawaga mang tới sắc mặt khó coi tiến lên nói nhỏ gì đó vào tai ông ta. Yuu Okisawaga nghe xong , chiếc chén trà trong tay ông cũng bị lực tay làm vỡ nát. Nước trà cùng máu tươi tí tách nhỏ xuống mặt bàn .

"Phái người lập tức cứu cậu ta. Dù thế nào cũng phải cứu về. Nếu cậu ta chết nhất định phải chôn bang phái đó theo cùng. Động vào người của ta nhất định phải trả giá."

Con tức giận của Yuu Okisawaga rất lớn, nhóm yakuza vừa nghe lệnh lập tức rời khỏi Hattori gia tộc chấp hành nhiệm vụ. Ai nấy đều toát lên thần sắc lo lắng , lệ khí mà họ cố gắng che giấu cũng bộc phát hoàn toàn.

"Có chuyện gì vậy Yuu Okisawaga ?"

Cao uỷ Toyama khó hiểu hỏi . Để nhóm yakuza phải xuất động ngay trong đêm chắc chắn không phải là chuyện tầm thường. Nhưng tại sao cảnh cục chưa phát giác ra chứ?

Yuu Kikyuu dùng khăn lông và nhíp giúp chồng mình gấp bỏ những mảnh vỡ còn ghim trong lòng bàn tay ông ta. Yuu Okisawaga hít thở dồn dập bình ổn lửa giận trong lòng. Chính ông ta cũng nhận rõ sự nghiêm trọng của vấn đề liền lập tức nói cho Hattori Heizo

"Một thành viên trong nhóm yakuza của tôi phát hiện ra gia tộc Tadashi đang có âm mưu tung ma túy mới ra thị trường ."

"Cái gì?!"

Cao uỷ Toyama sững sờ đứng bật dậy

"Gia tộc Tadashi? Chẳng phải bọn họ vẫn an phận buôn bán dược liệu suốt bao nhiêu năm qua hay sao? Gia chủ của Tadashi hiện tại là kẻ nào?"

Sắc mặt Hattori Heizo ám trầm , ánh mắt lộ rõ hung quang.

"Lập tức liên hệ với người của chúng ta trong gia tộc Tadashi. Tại sao cho tới bây giờ chúng ta vẫn chưa nhận được tin tức gì!?"

Yuu Ogasawara và Hattori Akito cúi đầu lập tức rời khỏi đại sảnh. Bên trong nhất thời chỉ còn lại vài người không khí đè nén một cách đáng sợ.

"Gia tộc Renzo chèn ép về mặt kinh tế của Yuu . Gia tộc Tadashi phá hoại trị an thành phố . Các gia tộc khác có lẽ đều đang ù mru hoặc đứng trung lập hoặc sẽ Minh thương âm tiển chĩa mũi dùi về phía chúng ta. Chúng ta nên làm gì đây?"

Yuu Kikyou lo lắng nói. Bà ấy thỉnh thoảng còn liếc nhìn Hattori phu nhân dường như có gì đó muốn nói lại thôi. Hattori Shizuka đương nhiên biết được điều này nhàn nhạt trả lời

"Trong số các gia tộc đó có Ikenami đúng không Kikyou"

Hattori phu nhân buông tách trà thản nhiên nhìn mọi người giọng nói trở nên sắc lạnh.

"Tôi đã gả tới Hattori gia tộc, Ikenami tuy là nhà mẹ đẻ của tôi nhưng từ khi tôi tới nơi này không hề nhận được bất cứ sự trợ giúp hay lời an ủi chúc phúc từ đó. Hơn nữa, cha mẹ tôi cũng đã bị đám trưởng lão trong đó gạt ra khỏi gia phả gia tộc. Ikenami mà tôi biết đã không còn tồn tại nữa."

Di Kikyou thần sắc đau thương mà nhìn Hattori phu nhân khẽ mở miệng

"Xin lỗi, mình không có ý định nhắc lại Ikenami gia tộc."

Hattori phu nhân lắc đầu

"Cha mẹ tôi vì bất mãn với gia tộc Ikenami mới tự nguyện rời khỏi đó. Dù sao thì hai người họ vẫn đang dựng nên một Ikenami khác bằng kiếm đạo và nghệ thuật truyền thống không phải sao? Hơn nữa, Ikenami gia tộc hiện tại chẳng phải đang trong tình trạng phân liệt nghiêm trọng à? Năm nay, tôi không hi vọng Ikenami sẽ chiến thắng đâu ."

Yue nắm lấy bàn tay lạnh như băng của bà, Hattori phu nhân trong mắt dần lấy lại chút ấm áp thường ngày vỗ vỗ đầu cô tỏ vẻ không sao. Bà ấy ổn. Thế nhưng, Yue biết rõ trong lòng bà cũng rất đau đớn. Cho dù bà ấy đã mang họ Hattori nhưng từ sâu thẳm bà ấy vẫn chảy tuôn huyết mạch của nhà Ikenami . Phải chứng kiến gia tộc lâu năm của mình chia năm xẻ bảy , danh tiếng, địa vị, quyền lực bao năm qua cả gia tộc dùng mồ hôi nước mắt gây dựng bị hủy hoại ai mà không đau lòng cơ chứ?

*chú thích: ở Nhật bản, phụ nữ khi về nhà chồng sẽ lấy họ của chồng làm họ cho mình

Ikenami Shizuka => Hattori Shizuka

"Tóm lại trong trận chiến lần này ngoại trừ ba gia tộc của chúng ta hợp sức thì các gia tộc còn lại đều có thể là kẻ thù , họ đều có ý đồ xấu nhất định cho nên không thể để bất kỳ thế lực nào nhúng tay vào công việc của cảnh cục . Đồng thời phải tóm lấy bằng chứng tội phạm của Tadashi gia tộc ngăn họ tung mả tụy ra thị trường."

Cùng lúc ấy, Yuu Ogasawara và Hattori Akito trở lại đại sảnh sắc mặt rất khó nhìn . Họ không thể Liên hệ được với những người đã gài vào bên trong gia tộc Tadashi . Nhưng cũng có thể xác định một điều người đó còn sống.

Tất cả tin tức đều khẳng định một chuyện : trận chiến lần này giữa thập đại gia tộc đối với cả 3 gia tộc bọn họ đều không hề có lợi. Nhưng cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra họ cũng không có quyền rút lui.

Đêm hôm đó, cao uỷ Toyama , Hattori Heizo và hai vợ chồng Yuu ở lại nói chuyện rất lâu. Mãi tới khi Yue đi nghỉ vẫn thấy họ ngồi trong đại sảnh bàn bạc. Akito cùng Yuu Ogasawara trắng đêm không ngủ tập hợp cảnh sát bí mật dẫn người thâm nhập vào các tổ chức hắc đạo khắp thu thập tin tức.

*****

Tuy rằng cảnh sát dưới sự trợ giúp của bang yakuza thuộc quản lý của Yuu Okisawaga thành công gài đặc vụ vào hắc đạo ,nhưng tin tức gửi về cảnh cục thực sự ít đến đáng thương. Akito mấy đêm bẽ bộn công việc không ngủ đủ cả người đều gầy rộc đi. Yuu Ogasawara thậm chí còn chẳng có thời gian về nhà thay được một bộ quần áo tử tế cả ngày lẫn đi lẫn lại bên ngoài. Hattori Heizo sau đêm đó cũng không còn thấy xuất hiện ở nhà nữa , ông ấy trực tiếp ở lại cảnh cục giám sát chặt chẽ mọi hoạt động của cục cảnh sát. Vì vậy, Yue ngày nào cũng đem quần áo và đồ ăn do chính tay Hattori phu nhân làm mang tới cảnh cục.

Mở cửa phòng làm việc của Akito liền thấy Anh cúi đầu đọc báo cáo. Đôi mắt vẫn lên từng tia máu đỏ , vẻ mệt mỏi hiện rõ trên nét mặt anh. Yue thờ dãi đặt đồ ăn lên bàn đi về phía anh

"Nghỉ ngơi một lát đi. Ngày mai Anh còn tham gia trận chiến nữa. Tiếp tục thế này anh sẽ gục mất. Trận chiến ngày mai Anh không muốn thắng hay sao?"

Akito buông báo cáo xoa cạp mắt mỏi mệt của mình ngả lưng ra ghế.

"Tin tức mà cảnh sát có được về lô mả tụy lần này quá ít. Nếu không cố gắng lần ra tin tức của chúng tới lúc chúng được tung ra thị trường hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được."

Yue nhú mày không đành lòng nhìn anh mệt mỏi mà vẫn phải gồng mình lên gánh vác trách nhiệm của một người cảnh sát. Trong tâm thức của cô, ở bất cứ nơi đâu tồn tại con người ở nơi đó đều có chính nghĩa và tội ác. Nó tương tự như bóng tối và ánh sáng , đan xen vào nhau, hỗ trợ nhau, tôn vinh nhau để cùng xây dựng kết cấu cuộc sống hiện tại. Thiếu một thứ cũng không được . Bóng tối và ánh sáng, chính nghĩa và tội ác ngày đêm song song tồn tại và phát triển kiềm hãm lẫn nhau . Cho dù chính nghĩa mạnh hơn thì đã sao? Một thời điểm nào đó tội ác sẽ trỗi dậy nhấn chìm chính nghĩa trong bóng tối. Cứ thế tuần hoàn trải qua năm tháng hình thành kết cấu vững chắc không thể nào phá vỡ nổi , Akito cố gắng tới mất ăn mất ngủ như vậy có ý nghĩa gì

đầu?

"Đừng dùng đôi mắt ấy nhìn anh Akari. Có thể em sẽ không hiểu những gì chúng tôi đang cố gắng. Nhưng mà Akari này, thế giới này thực sự tốt đẹp lắm. Cho nên dù đôi người ngăn ngai nhiệm vụ của những người cảnh sát như chúng tôi cho tới cuối cùng của cuộc đời chính là bảo vệ sự tươi đẹp ấy không cho phép tội ác hủy hoại thế giới này."

Akito nhẹ nhàng xoa đầu cô, không nhìn ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ của Yue. Cô thở dài cúi người chạm nhẹ môi lên trán anh mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Akito.

"Nghỉ ngơi đi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi."

Akito muốn ngồi dậy nhưng thân thể dường như không còn chịu sự khống chế của anh nữa. Mí mắt nặng dần rồi cuối cùng chìm vào giấc ngủ nặng nề. Yuu Ogasawara mở cửa đi vào bị ánh mắt như muốn giết người của Yue dọa cho sợ hãi. Anh ta quy củ ngồi trên sofa chẳng bao lâu sau cũng ngủ mất. Yue thở dài thu hồi linh lực tàn mệt trong phòng cười khổ:

Thật là....sao lại ngốc như vậy chứ?

Lời nhắn nhủ:

Mình rất cảm ơn những bạn đã đọc , đã ủng hộ truyện của mình trong suốt thời gian qua. Mình rất vui khi đưa con tinh thần của mình được mọi người đón nhận rất nhiệt tình và đồng thời cũng muốn có thêm nhiều người biết tới . Mình cảm ơn những bạn đã đem truyện của mình lên các web truyện khác để giới thiệu. Nhưng lần sau nếu các bạn có muốn reup lên các web khác phiên các bạn nói với mình một tiếng có được không ạ? Như vậy thì mình có thể dễ dàng tiếp cận với ý kiến của bạn đọc hơn và cũng dễ dàng trong việc tìm kiếm hơn. Chữ dạo này thỉnh thoảng mình lại thấy có một Trang web lạ up truyện khiến mình hơi ...hoang mang :))) các bạn muốn đem truyện lên web khác mình rất sẵn lòng chỉ Cần bạn ib hoặc cmt nói với mình một tiếng là OK. Nhưng hi vọng các bạn ghi rõ tên tác giả và nguồn . Và chú ý: xin đừng tự ý sửa đổi thêm bớt bất cứ chi tiết nào khi chưa báo với mình. Mọi ý kiến đóng góp mình sẽ sửa chữa và bổ sung đầy đủ . Mình chân thành cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Mặc kệ Akito và Yuu Ogasawara có một mối cớ nào thì cuộc hỗn chiến giữa thập đại gia tộc vẫn đúng hẹn diễn ra.

Thần điện Nagakama

Thần điện Nagakama nằm giữa một khuôn viên rộng lớn bốn phía bao bọc bởi từng cây. Dù ở giữa thành phố Osaka phồn hoa náo nhiệt nhưng thần điện Nagakama vẫn giữ được sự thanh tịnh vốn có của nó. Quanh thần điện có một con suối nhỏ róc rách chảy ngày đêm, cây cối tươi tốt quanh năm hiển nhiên đây là một vùng đất rất giàu có và trù phú.

Cổng Torii * màu đỏ vô cùng bắt mắt giữa không gian xanh thẳm của núi rừng. Yue theo sau Hattori Akito và Hattori Heiji đại diện cho gia tộc Hattori tham chiến. Hattori Heizo không thể tới tham dự lễ thụ đao chuẩn bị cho cuộc chiến vì ông ấy còn phải lãnh đạo cả cục cảnh sát. Vì vậy Hattori phu nhân thay ông chủ trì nghi lễ thụ đao cho trưởng tử của gia tộc.

Trong thời gian nghỉ lễ nhận đao dành cho các trưởng bối diễn ra, những người còn lại được phép đi dạo quanh khu vực khuôn viên của điện thờ. Ngay khi Yue bước chân qua cánh cổng Torii của thần điện , cô đã cảm thấy thân thể mình khó chịu không thể nói lên thành lời. Vốn dĩ thần điện phải là một nơi thần thánh trang nghiêm ngập tràn linh khí để trấn áp ma quỷ. Thế nhưng, bên trong thần điện Nagakama lại chìm trong chướng khí mật mù, chính vì những chướng khí ấy khiến cho năng lực mất quý của Yue gần như thoát khỏi khống chế hoàn toàn.

Yue túm chặt lấy áo Akito áp chế đau đớn bên trong thân thể. Bàn tay cô nắm lấy tay áo anh đến trắng bệch thấy rõ cả các đốt xương. Akito cũng phát hiện ra dị trạng của cô liền lập tức đưa Yue ra phía sau thần điện.

Sắc mặt Yue rất trắng, mồ hôi lạnh ướt đầm cả lưng áo. Trọng lượng thân thể gần như đổ dồn lên người Akito , cô vì đau đớn đã không thể tự mình đứng vững được nữa . Yue chỉ cảm thấy thân thể như bị chặt lia ra thành từng mảnh . Bên trong thể xác cô như có thứ gì đó muốn phá xác mà ra. Yue cắn môi đến bật cả máu áp chế tiếng rên rỉ trong cổ họng .

Akito nắm chặt lấy tay cô rất lo lắng cho tình hình hiện tại của Yue . anh bị cô cào chảy máu nhưng anh dường như không hề cảm thấy đau đớn . Thân thể Yue càng ngày càng mất đi độ ấm, dường như cô rất lạnh vẫn không ngừng run rẩy kịch liệt trong vòng tay Anh. Đôi mắt của Yue lúc biến thành xanh biếc , lúc lại trở về bình thường điều này xảy ra còn kịch liệt hơn cả lần đầu hai người họ gặp nhau.

"Akari, em làm sao vậy? Akari..."

Akito lo lắng mà chẳng thể nào làm gì được , anh không ngừng gọi tên cô đồng thời ôm chặt lấy thân thể run rẩy kịch liệt ấy. Khoé mắt cô chảy ra chút

máu tươi, máu nhiễm vào đồng tử mắt khiến cho đôi mắt cô càng trở nên quý dị. Yue dường như không thể khống chế nổi bản thân nữa, cô không ngừng quần quai hồng thoát khỏi trói buộc của Akito; tự mình xé nát thân thể chính mình.

"Đau....đau quá.....Akito. Giúp em....giúp em phong ấn ....phong ấn mắt quý."

Yue dùng sức túm lấy tay Akito vùi đầu vào cổ anh. Bởi vì Akito đang ngồi ôm lấy cô cho nên động tác trong vô thức này của Yue thực hiện vô cùng dễ dàng. Yue hoàn toàn không có ý đồ gì, cô lúc này chỉ biết rời ra thân thể Akito khiến cho thể xác cô phải chịu thống khổ khó có thể hình dung được.

"Cứu em...đau quá...."

Yue vùi đầu vào cổ anh nức nở. Tiếng nói của cô cũng trở nên khàn đặc yếu ớt như một con mèo nhỏ. Nhưng Akito chắc chắn sẽ không cho rằng cô giống mèo nhỏ dịu ngoan. Bởi vì bàn tay cô vẫn còn xiết lấy cổ tay anh, lực đạo mạnh tới nỗi có thể vịn gãy tay anh bất cứ lúc nào.

Thân thể Yue không ngừng run rẩy vì đau đớn, trên trán rịn ra từng tầng mồ hôi lạnh, đôi môi cô cũng đã tím tái cả lại. Thân thể cô lúc trước còn lạnh như băng nhưng hiện tại trở nên nóng rẫy, nóng tới mức khiến cho Akito hoảng sợ. Nhịp tim và mạch đập của cô rất loạn, lúc nghe được rõ ràng lúc gần như tắt lịm. Yue không còn thanh tỉnh nữa, tiếng nức nở của cô nhỏ dần, đôi mắt xanh biếc trống rỗng vô hồn mở to. Móng tay trở nên rất dài, ben nhọn, hình dáng này rõ ràng không hề thuộc về phạm trù nhân loại nữa. Akito hoảng loạn lay mạnh thân thể cô

"Akari, Akari .....tỉnh lại Akari."

Yue không hề đáp trả anh, chỉ có một giọt nước mắt trong suốt rơi khỏi khoé mắt. Đôi mắt xanh biếc trống rỗng nay chỉ còn đọng lại nỗi tuyệt vọng mờ hồ. Akito không biết ma xui quỷ khiến thế nào đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi tím tái lạnh như băng của cô. Cẩn thận từng chút từng chút một ôn nhu hôn lên từng tấc da thịt như muốn truyền toàn bộ hơi ấm của mình sang đó. Akito trong lòng không hề nghĩ gì nhiều, anh chỉ biết có gì đó đang gào thét trong tâm hồn anh, Anh nhất định phải phong ấn mắt quý của cô ấy, nhất định phải giải thoát cho Yue.

Không biết đã qua bao lâu, khi đôi môi của Yue dần lấy lại một chút hơi ấm, cô trức trặc đầu lưỡi bắt đầu bị động đón nhận nụ hôn của Akito.

[Thế ước liên kết hình thành.]

Akito đột nhiên mở mắt ra rời khỏi đôi môi cô. Trong đầu anh vừa rồi đột nhiên vang lên một âm thanh lạ không biết được dội về từ nơi nào. Anh không hề rối rắm vấn đề đó quá lâu, khi cúi xuống nhìn cô đã phát hiện Yue an an ổn ổn trở lại. Đôi mắt xanh rợn người đã trở về trạng thái bình thường. Nhiệt độ cơ thể không còn dọa người nữa. Yue dường như rất mệt mỏi, cô buông lỏng cổ tay anh chậm rãi bình ổn cơ thể còn đang co rút vì cơn đau xé gan xé ruột vừa rồi. Akito thờ dãi nhẹ nhõm dùng khăn tay lau mồ hôi đọng lại trên trán cô. Thế nhưng, động tác của anh rất nhanh bị kiềm hãm. Akito phát hiện ra trên cổ Yue xuất hiện một vài dấu hiệu kỳ lạ. Nó giống như một hình xăm vậy, hình thù rất kỳ quái; giống như một con mắt bị khoá lại bởi tầng tầng lớp lớp xiềng xích. Mà dây xích uốn lượn trải dài khắp cả bả vai cô. Con mắt trên cổ Yue hiện tại đã đóng lại nhưng Akito rõ ràng thấy được vết máu rất nhỏ rỉ ra từ khoé mắt khép chặt ấy. Xiềng xích đen nổi bật trên làn da trắng nõn của Yue thoát nhìn càng thêm yêu diễm mà mị.

Đây....đến tột cùng là cái gì?!

Akito có thể đoán được những biến dị trên cơ thể cô hiện tại cùng anh hôn môi cô có quan hệ gì đó bởi vì trước đó anh biết được trên người cô chưa từng xuất hiện dấu vết kỳ quái nào.

Đôi mắt trên cổ Yue vừa vận được mái tóc che kín nhưng xiềng xích khoá con mắt lại trải dài lan rộng khắp bả vai cô. Rất may, ngày hôm nay Yue mặc một Bộ kimono truyền thống cho nên hình xăm quý dị thế này sẽ không khiến mọi người quá mức kinh ngạc.

"Akito ! Cậu cùng Akari....."

Yuu Ogasawara từ phía sau cột nhà run run lên tiếng gọi về tâm trí của Akito. Anh ta giống như không thể tin được há miệng thờ dãi run rẩy chỉ vào Yue đang nằm trong lòng Akito.

"Cậu....cùng Akari dám ở chỗ này....."

Akito nhú mày, đồng thời nhanh tay kéo lại kimono cho Yue che đi dấu vết con mắt trên cổ

"Sao cậu lại ở đây?"

Yuu Ogasawara khóc không ra nước mắt mếu máo. Nếu không ở đây anh ta làm sao chứng kiến bạn thân của mình hôn môi một người con gái? Hơn nữa cô gái kia còn là em gái trên danh nghĩa của cậu ta?!

Kỳ thực, ngay khi bước chân vào thần điện Yuu Ogasawara đã cảm thấy có gì đó không ổn. Anh ta không quá chắc chắn vì chỉ nghĩ rằng mình quá lo lắng cho cuộc chiến sắp tới. Thế nhưng, anh ta dù làm cách nào cũng không thể xua tan nỗi bất an tràn ngập trong lòng. Anh ta không rõ vì sao mình lại cảm thấy như vậy nhưng Linh tính anh lại khiến cho nỗi bất an dâng cao tới mức không thể kiềm hãm được nữa. Dường như con gái của cao uỷ cũng cảm thấy bất ổn cho nên luôn theo sát Hattori Heiji đề phòng mọi thứ xung quanh. Khi anh phát hiện Akito cùng Akari biến mất liền lập tức đi tìm người ai ngờ gặp ngay lúc Akito cúi người hôn Akari chứ? Cô ấy còn không phản kháng im lặng nằm trong ngực cậu ta như một con mèo nhỏ. Bởi vì góc nhìn không cho phép cho nên Yuu Ogasawara không tài nào nhìn thấy được dấu vết kỳ dị trên cổ Yue. Yuu Ogasawara chỉ thấy Akito đột nhiên vạch cổ áo của cô ra mà thôi liền vội vàng chạy tới ngăn cản hành động tiếp theo ấy.

Sau khi Yuu Ogasawara xuất hiện không bao lâu, Yue cũng dần dần chuyển tình. Cô cảm thấy linh lực đột ngột tăng lên rất mạnh cùng trở nên tinh thuần

hơn rất nhiều . Hơn nữa , xao động của mắt quý trở nên phi thường như hoà đường như nổi đầu đón khi linh hồn bị xé rách vừa rồi chỉ là một giấc mơ thôi.

"Em ổn rồi chứ Akari?"

Akito thở nhẹ một tiếng, chính thức buông tảng đá trong lòng xuống. Về lạnh lùng lãnh khốc cũng bị thay thế đi. Yue thần sắc phức tạp nhìn anh , lại nhìn bàn tay rớm máu chậm rãi nắm lấy nó dùng linh lực tán loạn trong cơ thể truyền vào khep lại miệng vết thương. Vết thương trên tay Akito lấy mất thương cũng nhìn được tốc độ liền lại , Yuu Ogasawara há hốc miệng kinh ngạc nhìn một màn này không nói nên lời.

Khi vết thương khep lại Yue buông tay Akito nhủ mảy trăm tư

"Rời khỏi thần điện này đi, nơi này quá nguy hiểm."

Akito cùng Yuu Ogasawara nhìn nhau , thấy được trong mắt nhau là sự bất đắc dĩ. Akito lắc đầu

"Không thể rời đi được. Rời đi đồng nghĩa với từ bỏ chấp nhận thất bại. Để đảm bảo bộ máy chính trị ở Osaka không có dị biến bọn anh buộc phải chiến thắng."

"Nhưng trong điện thờ này tất cả nơi nơi đều là quỷ khí. Họ đã khống chế toàn bộ cục diện rồi. "

Yue nắm lấy tay Akito nói. Cô đã thấy được khung cảnh tàn bạo và cái kết cục được định trước cho những người tham chiến. Điện thờ này không có một nơi nào an toàn cả, tất cả mọi người đều có bóng dáng tử thần bên cạnh tuy lúc sẽ mất mạng. Nếu họ không chết, quỷ khí cũng ảnh hưởng tới thân thể họ, cuộc sống cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Akito cùng Yuu Ogasawara thấy được trong mắt nhau là sự bất an khôn cùng , phía trước có nguy hiểm nhưng họ không có cách nào rút lui, chỉ có thể kiên trì bước tới.

"Akari, chúng ta không thể rút lui được. Nhóm yakuza của Yuu , gia tộc Hattori, gia tộc và một nửa của Ikenami Cần phải được bảo vệ. Mà cách duy nhất chính là đánh thắng họ. Tin tưởng bọn anh được không? Cho dù là quỷ thì sao? Chẳng phải còn có em hay sao Akari?"

Yue nhìn theo bóng lưng Akito cúi đầu cắn môi. Cô cũng từng là ác quỷ ...nhưng cô chẳng hề có sức mạnh gì cả. Ngoại trừ có đôi mắt biết trước cái chết cùng một chút linh lực thanh tẩy của vu nữ cô còn có thể làm gì được? Cô không thể....không thể bảo vệ họ. Không thể bảo vệ những người cô yêu thương. Giống như ngày đó, cô đang tro mắt nhìn những con người mà cô yêu thương nhất đi vào cõi chết. Cô không thể chiến thắng quỷ khí ngàn năm kia, cô lại càng không thể phá hủy tương lai đã được dự báo phía trước.

So với họ....cô thực vô dụng....Đừng không?!

***** chú thích một chút về cổng Torri: Torri là một biểu tượng truyền thống của Nhật bản, thường được tìm thấy ở lối vào của các điện thờ Thần Đạo . Tuy nhiên ở các đền thờ Phật giáo cũng có. Torri được coi là nơi chuyển tiếp giữa vùng đầy linh thiêng thần thánh và thế giới phàm tục của loài người. Theo truyền thuyết của Nhật cánh cổng Torri là biểu tượng của sự sung túc và Thịnh vượng .

Cấu trúc : cấu trúc cơ bản của cổng Torri gồm 2 cột thẳng đứng , 2 thanh ngang đóng sát nhau ở trên đỉnh lần lượt là kagashi và shimaghi. Phía dưới nữa là 1 thanh ngang nukii. Torri thường được Sơn màu đỏ son. Theo truyền thống , cổng Torri thường được làm từ gỗ hoặc đá nhưng hiện nay bắt đầu làm bằng những vật liệu khác như thép và thậm chí là thép không gỉ.

Nguồn : samuraitour . com

Mọi người nếu tò mò về cánh cổng có thể search trên google nhé. Mình không up được ảnh của cổng trên sàn :)))

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Khi Yue theo Akito và Yuu Ogasawara bước vào gian chính của điện thờ , quỷ khí như thác đổ ào ào ập tới. Yue siết chặt bàn tay âm thầm cảm thấy may mắn. Akito đã phong ấn hoàn toàn đôi mắt tử vong của cô , quỷ khí không thể thông qua đôi mắt khống chế tinh thần cô được nữa . Quỷ khí trong điện thờ dày đặc tới nỗi ngay cả người bình thường như Yuu Ogasawara cũng cảm thấy khó chịu. Yue nhìn thấy Kazuha và Hattori Heiji ngồi cách đó không xa ; Hattori Heiji sắc mặt thoạt nhìn không được tốt lắm, Yue biết có lẽ quỷ khí có ảnh hưởng tới cậu ta ít nhiều. Cũng may mắn Hattori Heiji luôn ở bên cạnh Kazuha . Linh lực từ chiến thần hộ vệ của linh hồn cô ấy đang dốc sức bảo vệ Hattori Heiji tránh cho quỷ khí xâm nhập và cắn nuốt linh hồn tử thần chưa thức tỉnh của cậu ấy.

Linh hồn của Hattori Heiji là đứa con của tử thần. Tử thần lại là chủng tộc sống trong bóng tối ; quỷ khí có thể ảnh hưởng tới cậu ta rất nhiều, thậm chí là cắn nuốt tâm trí Hattori Heiji giống như nó đã từng cố mò ra quỷ tính bên trong đôi mắt tử vong của cô.

Nghi lễ thụ đao của tất cả các trưởng tử trong thập đại gia tộc diễn ra rất trang trọng. Hattori phu nhân đem theo bên người một thanh cổ kiếm, tuy có vẻ xưa cũ nhưng lưỡi kiếm sắc bén vô cùng. Chuôi kiếm còn khắc lên gia huy của Hattori gia tộc. Khi Hattori Akito rút kiếm khỏi vỏ Yue chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh phả vào mặt. Cái lạnh lẽo ấy khiến cho cô không tự chủ được rung mình một cái. Yue còn nhận ra được sự hiện hữu mơ hồ của linh khí và quý khí ẩn hiện bên trong thanh kiếm ấy nữa.

Hattori Heiji nhìn chăm chăm thanh kiếm trong tay anh trai mình, ánh mắt loé lên vài tia mơ ước. Thanh kiếm trong tay Akito được truyền lại cho gia tộc Hattori từ rất lâu đời. Nó là một trong những thanh kiếm dùng để hộ giá các lãnh chúa trong thời kỳ và được truyền lại để gia tộc Hattori làm vũ khí bảo vệ gia tộc mình suốt những năm tháng trong quá khứ huy hoàng. Thanh kiếm cổ ấy đã trải qua những trận chiến đẫm máu nhất, nó tắm qua máu tanh của kẻ thù và cả máu của những người con trong gia tộc để trở thành một phần không thể thiếu trong linh hồn mỗi con người mang trong mình dòng máu nhà Hattori. Người nắm giữ thanh kiếm cổ cũng đồng thời đại diện cho gia tộc mình. Dù kẻ đó chiến thắng hay chiến bại tất cả những người mang dòng máu Hattori cũng phải phục tùng vô điều kiện.

Hattori Akito, Hattori Heiji và Kazuha đều đã thay trang phục chiến đấu. Bởi vì chỉ có mình Kazuha là nữ tham chiến aikido cho nên cô được đặc cách tiến thẳng vào vòng sau cùng vì vậy nên hiện tại cô vẫn thanh thoi cùng Yue nói chuyện phiếm trong đại sảnh của thần điện Nagakama.

Hattori phu nhân từ khi truyền lại thanh kiếm cho Hattori Akito liền trở lại vị trí theo dõi trận chiến. Thế nhưng, cũng bắt đầu từ lúc đó sắc mặt của bà rất kém. Bà luôn lo lắng nhìn đồng hồ lại cảnh giác xung quanh. của Yue bị bà nắm lấy rất chặt giống như lo sợ cô ngay lập tức sẽ biến mất.

"Mẹ, mẹ lo lắng chuyện gì sao?"

Cô nhin không được hỏi. Hattori phu nhân sắc mặt tái lại, nắm lấy tay cô cũng hơi run rẩy.

"Nơi này có gì đó lạ lẫm. Thật bức bối khó chịu con không cảm thấy sao Akari? Hơn nữa, đã quá thời gian tham chiến rồi sao không hề thấy tuyên thủ nào cả? Mẹ đã gọi cho Akito và Heiji rất nhiều lần nhưng cả hai đứa đều không chịu bắt máy. Bên chúng nó phải chăng đã xảy ra chuyện gì?"

Cho tới khi Hattori phu nhân lo lắng nói ra những điều này, cả Yue và Kazuha mới phát hiện ra trong đại sảnh có không ít dị trạng. Rất nhiều người vẫn ngồi im như tượng sáp không hề nhúc nhích, đôi mắt trống rỗng vô hồn. Những người còn tỉnh táo một chút dường như tê liệt hoàn toàn không có khả năng rời khỏi vị trí của mình. Yue hiện tại không thể mở ra mắt quý được nữa, thế nhưng bởi vì thần điện này đã tràn ngập quý khí cho nên cô lại có thể cảm nhận được quý khí cùng những làn khói đen đặc bao phủ xuống toàn bộ thân thể bọn họ. Ngay cả trên người Hattori phu nhân cũng lay dấn không ít quý khí. Yue tháo xuống vòng đeo tay của mình đeo vào cho Hattori phu nhân. Bà ấy kinh ngạc nhìn cô, Yue chỉ cười.

"Đừng tháo nó nha mẹ; nó sẽ giúp mẹ an lòng hơn. Nơi này còn có con và Kazuha mà"

Kazuha nhìn quanh đại sảnh không phát hiện cha mình cùng gia đình Yuu cô nhíu chặt mày lại lo lắng hỏi

"Dì Shizuka, cha con cùng gia đình Yuu đi cùng với nhau sao?"

"Họ có lẽ vẫn còn ở bên trong thần điện, lễ thụ đao của gia tộc Yuu vẫn chưa hoàn tất, có lẽ họ còn....."

RẦM!!!!!!!!!!

Hattori phu nhân chưa kịp nói hết câu, một tiếng động lớn đã vang lên kèm theo đó là mùi máu tươi gay mũi tỏa ra khắp cả thần điện.

"Có chuyện rồi."

Kazuha sắc mặt tái lại nhưng cô lại là người đầu tiên lao tới nơi vừa phát ra âm thanh ấy. Khi Yue và Hattori phu nhân tiến vào chỉ thấy Kazuha sững sờ ở cửa; khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thân thể run rẩy bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống. Hattori phu nhân vội vàng chạy lại đỡ lấy thân thể Kazuha.

"Kazuha, sao lại....thế này?!"

Hattori phu nhân kinh hãi không thốt lên được lời nào nữa bởi vì khung cảnh trước mặt bà thật không khác gì luyện ngục chốn nhân gian.

Máu tươi tung toé bắn đầy mặt đất, vách tường, trần nhà, dưới thảm. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi cùng vị mồ hôi khó ngửi cực kỳ buồn nôn. Trong những vũng máu trên sàn mơ hồ còn thấy cả vụn thịt, những mảnh roi vãi từ nội tạng con người. Trong góc tường là một núi nhỏ thi thể còn dầm dề máu tươi, những đôi mắt trắng dã tràn ngập kinh hoàng mở lớn trừng trừng. Cửa sổ bị đập nát nhưng gió ở bên ngoài không có cách nào thổi vào trong. Không khí oi bức ngột ngạt khó thở y như đang ở trong địa ngục.

"Chuyện gì.....xảy ra thế này?!"

Hattori phu nhân ngã ngồi trên mặt đất hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa. Ngay cả Yue cũng chịu không nổi cảnh tượng đáng sợ thế này sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy.

"Mẹ, dẫn mọi người chạy mau..."

Từ trong góc tường, Hattori Heiji suy yếu rống lên. Cậu ta bị thương không nặng lắm nhưng trên người dính đầy máu thoát nhìn khá chật vật.

"Heiji? Con ổn chứ? Akito cùng mọi người đâu rồi?"

Tuy biết tình thế không cho phép thế nhưng Hattori phu nhân không thể nào ngừng lo lắng cho mọi người được

"Anh vẫn ổn. Mẹ mau dẫn Kazuha và Akari rời khỏi thần điện . Đi mau."

"Đã vào tới tận nơi này các người nghĩ rằng ta sẽ để cho các người chạy ra sao? Nơi này sẽ là mồ chôn gia đình các người. Hattori Shizuka ."

Hattori Heiji vừa dứt lời khuyên mọi người rời khỏi đây sau lưng họ đã vang lên một giọng nói khác. Hattori phu nhân kinh ngạc quay đầu lại đã thấy gia chủ của Tadashi gia tộc đứng phía sau họ từ bao giờ . Sau lưng ông ra là toàn bộ nhóm người trong đại sảnh. Nhưng dường như họ đã hoàn toàn mất đi lý trí, ánh mắt đại ra như những con rối gỗ.

"Tadashi Aman?! Ông đã làm gì họ? Tại sao lại thế này?"

Tadashi gia chủ cười lạnh, ông ta lui về phía sau ra hiệu cho đám người kia tiến lên.

"Muốn biết chân tướng. Vậy thì hỏi diêm vương đi."

Tadashi Aman vừa dứt lời , đám người kia lập tức lao lên mặc kệ Hattori phu nhân liên tục cảnh cáo sẽ giết chết họ. Những người đó hiện tại không khác gì con rối chỉ nghe lệnh của Tadashi và hoàn toàn mất đi lý trí. Trong số những người đó, đại đa số đều là những người sẽ tham chiến cho nên việc đánh trả lại là hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Hattori phu nhân tuy kiếm đạo vào hàng cao thủ ở Osaka nhưng phải đối phó với nhiều người như thế này bà ấy cũng không thể cầm cự lâu được. Có Hattori phu nhân cùng Hattori Heiji chống đỡ, Yue và Kazuha coi như an toàn. Tuy không có thói quen dùng kiếm và chẳng hề có chút Vũ kỹ nào về kiếm đạo nhưng cả Yue và Kazuha đều đang tận lực thoát vòng vây mà không cản trở Hattori phu nhân cùng Hattori Heiji . Thế nhưng, nỗ lực của họ cũng chỉ giống như muối bỏ biển mà thôi. Đám người kia vẫn ồ ồ kéo lên như vũ bão , họ không hề thấy đau đớn hay phần nộ. Gương mặt vô cảm hành động như một cái máy chứ không còn là một con người nữa .

Hattori phu nhân dốc hết sức chống đỡ cùng với Hattori Heiji bảo vệ Kazuha cùng Yue ở bên trong. Tuy nhiên, kimono trên người khiến cho hành động của bà bị hạn chế đi rất nhiều . Yue tận lực dùng linh lực xua tan quỷ khí trong căn phòng khiến cho hành động của nhóm người kia chậm hẳn lại vì thế tuy có khó khăn nhưng Hattori Heiji vẫn tạo ra được một lối thoát nhỏ.

Sau khi thoát ra được khỏi căn phòng như luyện ngục ấy, Hattori Heiji dẫn mọi người đi tìm nhóm người nhà Yuu. Tuy chưa tìm thấy Akito nhưng từ rất xa mọi người đã nghe được âm thanh va chạm giữa vũ khí lạnh vang lên từ căn phòng tận cùng trong thần điện Nagakama .

"Đây là...nơi đặt quỹ kiếm mà?!"

Hattori phu nhân cầm đầu nhóm người bước vào bên trong căn phòng tối tăm ấy. Giữa căn phòng là một sàn đấu lớn mà ở trên đó Akito đang rơi vào khô chiến, toàn thân anh đều là vết thương dường như chẳng có nơi nào lành lặn. Đối thủ của anh cũng chính là con trai cả của Tadashi gia tộc - Tadashi Shuu. Khi nhìn thấy hắn ta, Hattori Heiji kinh ngạc tới mức đánh rơi cả thanh kiếm trên tay.

"Không...không thể nào?! Tadashi Shuu hoàn toàn không biết tí gì về kiếm đạo cả làm sao có thể khiến cho anh hai bị thương?"

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Hattori phu nhân sống sờ ở đó trừng mắt nhìn Tadashi Shuu cuồng ngạo dùng kiếm tấn công con trai mình. Bà thật sự không dám tin vào đôi mắt của mình nữa. Trong ký ức bà, Tadashi Shuu đã từng cùng với Hattori Akito rất thân thiết , cậu ta tốt nghiệp cùng một khoá với Akito ; tuy nhiên, bởi vì niềm yêu thích say mê với nghiên cứu Tadashi Shuu dần dần không còn tới nhà bà nữa. Thằng bé kế thừa năng lực và hi vọng của ông nội mình đưa Tadashi gia tộc trở thành một gia tộc đứng đầu về điều chế và sản xuất dược phẩm . So với Heiji và Akito say mê kiếm đạo, Tadashi Shuu lại điên cuồng với tình yêu nghiên cứu hoá dược của mình , cậu ta cho rằng kiếm đạo chỉ làm mất thêm thời gia nghiên cứu quý báu của bản thân mà thôi. Điều này trở thành một khoảng cách lớn giữa cha con Tadashi . Thậm chí, vị trí gia chủ vốn đã thuộc về Tadashi Shuu lại bị tước đoạt bởi đứa em trai vô dụng của cậu ta. Shuu hận kiếm đạo như vậy tại sao lại có mặt ở đây? Với vũ kỹ mang đầy thù hận cùng sát ý như vậy làm cho Akito có kiếm đạo mạnh nhất nhì bị thương?

Yue nhíu mày nhìn diễn biến trên sàn đấu. Cô nhận ra người đang điên cuồng chém giết kia chính là kẻ đã xuất hiện trong giấc mộng tiên đoán tử vong của cô ; hần...không đúng. Là quỷ khí chiếm lấy thân xác hần phát hiện ra sự tồn tại của cô thậm chí còn muốn cắn nuốt linh hồn làm thức ăn cho nó. Hiện tại, nó đã sử dụng thân thể con người linh hoạt tới nỗi ngay cả Akito cũng không thể làm cho nó chịu tổn thương dù chỉ là một chút. Cách duy nhất lúc này là giết chết vật chủ mà hần bám vào sau đó tìm ra chân thân của quỷ khí mà phong ấn tạm thời lại. Nhưng mà...họ không thể giết chết Shuu Tadashi khi mà đám người mất lý trí kia vẫn còn chờ chực xé nát họ thành ngàn mảnh.

"Di Shizuka , di Kikyou cùng anh Ogasawara ở bên đó."

Kazuha chỉ bài một góc tường cạnh cửa sổ , khi ấy cả nhóm người mới phát hiện ra sự hiện diện của gia đình Yuu . Yuu Ogasawara có vẻ bị thương khá

nặng, trên bụng anh ta còn có một vết thương lớn không ngừng đổ máu, sắc mặt Yuu Ogasawara trắng nhợt. Ở bên cạnh, Yuu Okisawaga không ngừng trấn áp đi Kikyou. Thậm chí, ông ta đã phải trời bả lại để ngăn bà ấy không làm hại tới họ.

"Kikyou làm sao thế này?"

Hattori phu nhân vội vàng chạy tới lo lắng hỏi. Yuu Okisawaga sắc mặt rất khó coi, tay ông ta cũng bị thương không nhẹ trong quá trình trấn áp đi Kikyou lúc đầu.

"Tôi không rõ ràng lắm, Kikyou đột nhiên phát điên giống như bọn họ, bà ấy dùng kiếm đâm tôi. Ogasawara thay tôi đỡ 1 kích đó, Kikyou dường như không còn nhận ra ai cả thấy người liền lao lên chém."

Yue thấy hắc khí không ngừng từ thân thể đi Kikyou truyền ra ngoài. Cả căn phòng nếu không phải màu đỏ của máu thì cũng là bóng tối đen vật vờ như những hồn ma lơ lửng.

"Trong căn phòng này khắp nơi đều là khí độc. Di Kikyou chỉ là bị chúng nó ảnh hưởng thôi."

Yue trầm mặc nói.

"Cái gì?! Như vậy tại sao ta cùng Ogasawara và Akito lại không làm sao?"

Yuu Okisawaga nhảy dựng lên lo lắng không ngừng nhìn xuống vợ mình bị Hattori phu nhân trói cứng lại một chỗ đang không ngừng giãy giụa

"Trên người anh Akito có cường đại linh khí. Hắc khí nơi này hoàn toàn không thể làm tổn thương tới anh ấy."

Yue vừa nói vừa vạch cổ áo của Yuu Ogasawara ra để hiện rõ lá bùa nhân ngư mà cô đưa cho anh ta từ vụ án lần trước.

"Yuu Ogasawara còn giữ lại lá bùa mĩ nhân ngư, bên trong này là tóc của Kazuha cùng với một chút máu của tôi nó có thể bảo vệ một người khỏi sự tấn công của hắc khí trong thân điện này. Còn về phần Ngài, có lẽ là do thanh kiếm trong tay Ngài đi. Dù sao binh khí cổ xưa ít nhiều đều chứa sát khí. Thế nhưng sát khí ấy tuyệt nhiên sẽ không làm hại tới chủ nhân mà nó nhận, thanh cổ kiếm ngài đem theo có một lực lượng sát khí rất nồng đậm, nó bảo hộ ngài khỏi bất cứ mọi thứ có thể gây tổn thương tới chủ nhân nó. Ngài đã hiểu rồi chứ?"

Yue vừa nói vừa chữa lành vết thương trên bụng Yuu Ogasawara trước sự kinh ngạc của Hattori phu nhân và nhóm người có mặt ở đó. Hattori phu nhân cuối cùng cũng hiểu được vì sao thái độ của chồng mình đối với Akari lại đặc biệt đến thế. Bà cúi xuống nhìn chiếc vòng nhỏ trên tay mà Yue đã tháo xuống đeo lên cho bà hơi mỉm cười. Đã rất lâu rồi bà chưa có cảm giác được ai đó bảo vệ ngoại trừ Heizo. Bà cũng hiểu được Akari không hề cường thế. Con bé yếu đuối nhưng nó đang dùng sự nhu nhược của mình để bảo vệ mọi người theo cách riêng của nó. Mạnh mẽ như bà trong giây phút con mình gặp nguy hiểm chẳng phải vẫn đứng ngây ra đó hay sao?

Yue tạm thời dùng linh lực giúp cho vết thương trên bụng Yuu Ogasawara kết vảy. Bởi vì vết thương quá sâu cô chỉ có thể giữ lại tính mạng cho anh ta. Sau khi Yuu Ogasawara có thể ngồi dậy được, Yue thu hồi linh lực dặn anh ta lập tức tới bệnh viện sau đó dùng mũi kiếm nhọn rạch một đường trên cổ tay mình để máu tươi nhỏ từng giọt từng giọt vào miệng đi Kikyou. Linh lực trên người Yue có khả năng liền lại mọi vết thương, Yue chỉ có cách dùng mũi kiếm cổ chứa sát khí rất sâu rạch một đường trên tay. Sát khí trên đó kiềm hãm linh lực của cô khiến cho vết thương tạm thời không kết lại vảy được nhưng máu tươi cũng không chảy ra quá nhiều.

Sau khi lập thế ước liên kết với Akito, linh lực bị phong ấn của anh đã san sẻ cho cô vì thế cho nên Yue mới có đủ sức để chữa trị cho nhiều người như vậy. Nếu chỉ dựa vào năng lực ít ỏi của cô việc thoát khỏi căn phòng như luyện ngục lúc trước đã có thể khiến cho cô gục ngã rồi chứ đừng bàn tới chuyện có thể cứu Yuu Ogasawara và đi Kikyou.

Yuu Kikyou sau khi uống vài giọt máu cô đã an tĩnh lại chìm vào hôn mê, Heiji cương quyết để Hattori phu nhân cùng gia đình Yuu rời khỏi thân điện trước tiên. Hattori phu nhân muốn ở lại nhưng Yue cùng Kazuha cản bà ấy. Nơi này vẫn còn tồn tại thứ phi nhân loại vô cùng hung hiểm, hơn nữa bà ấy rõ ràng có thể chịu ảnh hưởng bởi hắc khí cho nên tốt hơn hết bà ấy nên rời khỏi đây. Bên ngoài, đám người điên kia vẫn không ngừng truy tìm bọn họ, tuy có Okisawaga thân chinh bách chiến lại có nhóm yakuza lão luyện thế nhưng có thêm một Hattori phu nhân kiếm đạo cao thủ khả năng thoát khỏi thân điện của bọn họ sẽ cao hơn đúng không?

Hattori phu nhân vừa rời đi, Yue đã chữa trị những vết thương ngoài da cho Hattori Heiji sau đó cậu ta lập tức nhảy lên lôi đài chiến đấu với Shuu Tadashi thay cho Akito. Kazuha cố gắng dùng mọi biện pháp ngăn cản đám người điên bên ngoài. Yue ngồi lại trước mặt Akito dùng linh lực chữa lành các vết thương trên người anh. Vết thương trên người Akito không chỉ đơn thuần là vết đao kiếm chém phải. Trên đó còn có một lượng lớn quỷ khí không giây phút nào ngừng ăn mòn thân thể Akito. Nếu không phải bản thân Akito có linh lực cường đại thì chỉ cần một vết thương nhỏ cùng quỷ khí bám theo cũng đã đủ khiến anh mất mạng rồi.

Yue nhíu mày nhìn những vết thương tàn nhẫn trên cơ thể anh không hiểu sao đột nhiên cảm thấy rất khó chịu. Giống như những vết thương này không phải trên thân thể Akito mà chúng nằm trong trái tim cô vậy. Nhức nhối đau xót khiến người ta phát cuồng.

"Anh liều mạng như vậy để làm gì chứ, bảo vệ bọn họ sao? Bọn họ phải trả giá cho những tội nghiệt của bản thân gây ra, anh vì thế mà sẵn sàng hi sinh cho kẻ thù của mình ư?"

Yue cúi đầu, bàn tay xiết chặt lại run lên vì phẫn nộ. Nội tâm gào thét lên vì những hi sinh vô nghĩa ấy của Akito. Đám người ngoài kia có ai trong số họ là không muốn đẩy Hattori gia tộc vào diệt vong cơ chứ? Tại sao Akito lại phải lo lắng cho họ, cứu vớt họ? Con người mà cô biết ngoại trừ ích kỷ cùng tàn nhẫn, tham lam lại lười biếng, xảo trá và âm hiểm còn có gì để anh ta liều mạng mình bảo vệ như thế?!

"Akari, anh đã nói rồi. Anh là một cảnh sát. Hơn cả anh là con người. Là con người sẽ không trơ mắt nhìn đồng loại của mình phải chết. Không có kẻ thù vĩnh viễn đâu chỉ có lợi ích là tồn tại mãi. Anh muốn họ được sống, họ lại liều mạng bảo vệ những người mà họ thân yêu rồi khỏi thần điện này để rồi phải chết. Bọn họ có thể là ích kỷ, có thể tàn nhẫn với kẻ khác nhưng họ tuyệt đối không vì an nguy của bản thân mà đẩy người thân mình vào bước đường cùng. Tất cả con người, tất cả chúng ta đều là người thân vì cái gì không bảo vệ cho nhau?"

Yue ngậy người nhìn Akito, đột nhiên anh đẩy mạnh cô sang một bên hét lên

"Cẩn thận!"

Cũng trong khoảnh khắc ấy, thanh kiếm xé gió lao tới cắm thẳng vào vị trí mà Yue vừa ngồi.

[Hân huyền đủ rồi. Các người đi chết hết đi]

Yue chỉ kịp nhìn thấy một bóng người vừa chột loé trước mặt mình sau đó là cổ bị xiết chặt tới mức không thể thở nổi

Không biết từ lúc nào Shuu Tadashi đã tới gần họ, hành động của hắn nhanh tới mức Akito còn chẳng kịp ngăn lại. Trên lôi đài, Hattori Heiji bị đánh gục. Trong giây phút Shuu Tadashi đâm thanh kiếm xuống người cậu ta, Kazuha đã kịp kéo Heiji lại vì thế Hattori Heiji mới có thể tránh được một kiếp. Kazuha cho dù sợ hãi Shuu Tadashi nhưng vẫn kiên trì che chắn trước mặt Hattori Heiji. Shuu Tadashi nhứu mày dường như chán ghét khí tức trên người Kazuha hắn chuyển hướng tấn công sang Yue và Akito. Bởi vì bất ngờ, Yue hoàn toàn không có cơ hội phản kháng bị Shuu vô tình xiết cổ ấn vào tường.

[Hừ. Linh lực vu nữ. Thật mỹ vị lắm sao. Đã lâu rồi không được thưởng thức linh hồn vu nữ....]

Shuu Tadashi giọng nói khàn khàn, hắn vươn lưỡi liếm lên cổ Yue. Gương mặt trắng nõn của cô bị xiết tới đỏ ửng. Hô hấp bị kiềm hãm mà dần trở thành tứ sắc. Cô mở to mắt giãy dụa khỏi lòng bàn tay hắn ta nhưng không có cách nào thoát được. Bàn tay hắn lạnh và cứng như thép nguội, Shuu Tadashi chỉ còn là một cái xác bị ác linh chiếm cứ, trên người không có một tia độ ấm, các vết thương đã hoàn toàn chẳng có máu đỏ chảy ra nữa thật không khác gì xác chết biết cử động.

Akito lao tới muốn cứu cô nhưng động tác của Shuu Tadashi cũng quá nhanh anh dường như không đâm trúng hắn được.

Yue không thể hô hấp được, não vì thiếu dưỡng khí cũng chẳng thể nghĩ được gì, trước mắt cô chỉ có một màu trắng xoá vô tận. Theo bản năng Yue vẫn phóng ra một vài tia linh lực. Shuu Tadashi phảng phất như bị bóng hắc lập tức đau đớn rú lên, bàn tay bóp chặt cổ cô cũng buông lỏng. Yue toàn thân vô lực ngã khụy xuống sàn nhà. Akito thấy cô được thả cũng đã tập Trung toàn bộ tinh thần trả đòn Shuu Tadashi.

Akito cùng Shuu Tadashi không biết đã đánh được bao lâu, khi anh thấm mệt Hattori Heiji liền nhảy vào thay thế chỗ anh chế ngự Shuu Tadashi. Lôi đài trong phòng đã hoàn toàn bị phá hủy vì thế họ liền dón hắn ta về phía đại sảnh. Tuy biết vẫn còn đám người điên kia ở đó đánh giết lẫn nhau nhưng họ chẳng còn cách nào khác cả.

"Anh, cứ thế này thực sự là không ổn. Shuu không có cảm giác nhưng chúng ta không thể đánh liên tục quá lâu được"

Hattori Heiji vuốt mồ hôi trên trán hét lên với Akito đang tập trung khổ chiến với Shuu Tadashi.

"Chẳng lẽ không có cách nào tạm dừng trận đấu lại một chút hay sao?"

Kazuha một bên chống đỡ đám người còn sót lại, một bên hỏi Yue. Yue nhìn bóng người chột loé mà qua đang quần áo với Akito nghiêng rằng.

"Nó chỉ là quỷ khí bám trên xác thịt của Shuu Tadashi. Muốn ngừng lại chỉ có 1 cách là hủy diệt thân xác nó đang khống chế và tìm ra chân thân thật sự của nó."

Kazuha sắc mặt nhất thời dịu đi nhưng khi nhìn nét trầm lặng trên gương mặt Yue, Kazuha đột nhiên cảm thấy bất an.

"Akari tìm được đúng không? Chân thân của quỷ khí ấy. Cả Heiji và Anh Hattori đều đã kiệt sức rồi. Họ không thể tiếp tục chiến đấu nữa."

Yue sắc mặt hơi tái đi, cô khẽ nắm chặt bàn tay cười khổ.

"Không phải là không muốn tìm mà là tôi thực sự không nhìn thấy. Khắp nơi trong thần điện này đều là quỷ khí không có cách phán đoán chính xác nơi nào mới là chân thân của nó."

Trên sàn đấu, Akito bởi vì đã quá mệt mỏi hành động dần dần chậm hẳn lại. Quỷ khí bám trên người Shuu Tadashi liền nhân cơ hội ấy đâm một nhát xuống chân anh. Hattori Heiji chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hoàng nhìn dòng máu đỏ tẩm ướt y phục kiểm đạo của Hattori Akito.

[Haha, bị thương ở chân xem người còn có thể trốn thoát kiểu gì? Con người đúng là yếu ớt. Phế vật]

Akito nhin đau chống kiếm muốn đứng dậy nhưng vết thương mà Shuu đâm quá sâu gần như đã làm tổn thương tới xương cốt anh khiến cho anh không còn cách nào đứng thẳng lên được nữa.

"Chết tiệt."

Chương 32

Hattori Heiji mất thấy Shuu Tadashi vùng kiếm lên liền lao ra chặn đứng một kiếm đó thay cho anh trai mình cuốn Tadashi Shuu vào một trận chiến mới. Yue cũng giao lại toàn bộ nhóm người điên kia cho Kazuha giải quyết chạy lại chỗ Akito không ngừng dùng linh lực cầm máu và chữa trị vết thương cho anh.

Akito tuy cảm thấy chân mình vô cùng đau đớn nhưng khi nhìn sắc mặt tái nhợt và đôi mắt phấp phồng của Yue anh lại cảm thấy may mắn. May mắn bởi vì nơi này còn có cô, may mắn vì những sự kiện linh dị thần quái này còn có một lời giải thích hợp lý. Nhìn Yue bởi vì tiêu hao thể lực quá độ mà sắc mặt trắng bệch, đôi tay còn hơi run rẩy nhưng vẫn kiên trì ra sức chữa lành vết thương cho anh, Akito đột nhiên cảm thấy lòng mình là lạ. Dù là giữa hiện trường tàn khốc, giữa biển máu tanh nồng Anh lại cảm thấy lòng mình ấm áp và nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.

Mất thấy Hattori Heiji chống đỡ không được bao lâu mà vết thương trên chân Akito chưa hoàn toàn kết vảy Yue gấp đến mức muốn khóc lên. Cho dù có thể ước liên kết, cô có khả năng lợi dụng được nguồn linh lực cường đại của Akito nhưng tốc độ chữa trị vết thương của cô quá chậm. Thân thể Yue đã tới cực hạn không thể tiếp thu thêm linh lực từ anh nữa nếu không bản thân cô sẽ bị thôn phệ tới chết. Cô không có cách nào bảo vệ những người mà cô yêu thương. Bởi vì sự xuất hiện của cô tại thế giới này khiến cho nơi này hoàn toàn mất đi kiểm soát của thần số mệnh. Những thứ không nên tồn tại cũng được đả giết vô dương oai khiến cho thế giới này vốn đã tàn khốc nay càng thêm khốc liệt. Thế mà cô lại chẳng thể làm gì cả, chỉ có thể tro mắt nhìn những người cô yêu quý dốc sức trong cuộc chiến vốn chẳng hề cần sức này. Cô thực sự.....quá vô dụng.

"Đừng khóc, Akari."

Akito vươn tay lau đi giọt nước mắt nóng hổi trên má cô, anh xoa đầu Yue an ủi

"Heiji nhất định có thể cầm chân hắn. Akari...tập trung vào. Giúp tôi tìm ra chân thân của hắn, được không?"

Yue sùng sốt ngược mắt lên nhìn Akito. Cô chỉ cảm thấy đôi mắt anh lúc này thật sự quá đẹp. Nó mang theo vô hạn ôn nhu cùng ấm áp vỗ về trái tim yếu ớt của cô. Mà ẩn dấu dưới sự ôn nhu ấy là sự quật cường không khuất phục trước khó khăn và ngọn lửa quyết tâm bảo vệ mọi người của anh ấy.

Hít một hơi sâu, Yue nhắm mắt lại. Khi cô mở mắt một lần nữa, đôi đồng tử đen đã biến mất không còn, chỉ còn lại một mảnh xanh biếc vô hạn. Đôi mắt quý mở to quét qua từng góc khuất bên trong thần điện. Quý khí trú trong thần điện dường như đã phát hiện ra cô không ngừng tụ tập về phía này nhưng phẳng phất đều bị một luồng linh lực cực mạnh xua tan. Chúng nó không thể nào tiếp cận Yue và Akito được.

Đang chiến đấu với Hattori Heiji, Shuu Tadashi đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm vào Yue ngựa cỏ thét dài

[Quý tộc....hahaha. Không ngờ 1000 năm sau ta vẫn có thể thấy được người của quý tộc. Chỉ cần ăn người....ta có thể vĩnh viễn được tự do thoát khỏi cái lọ vô dụng chết tiệt này. Không một kẻ nào có thể uy hiếp được ta nữa. Ha ha ha]

Shuu Tadashi mặc kệ Hattori Heiji, hắn ta xông thẳng tới chỗ Yue cùng Akito vùng kiếm muốn chém xuống. Tuy nhiên, động tác của hắn dù nhanh nhưng Akito vẫn kịp thời vùng kiếm lên chặn đứng hành động của hắn. Lúc bấy giờ mũi kiếm của Shuu chỉ còn cách đầu Yue chưa đầy 5cm

"Thanh kiếm.....Heiji chân thân của hắn chính là thanh kiếm."

Yue hét lên, đồng thời Hattori Heiji không biết đã chạy tới đây từ khi nào, không chút do dự chặt phăng cánh tay đang cầm kiếm của Shuu Tadashi. Thân xác hắn ta nhất thời cứng lại như rối gỗ mất đi điểm tựa cứ như thế ngã xuống sàn nhà không nhúc nhích. Từ cánh tay cầm kiếm của hắn khối đen không ngừng tỏa ra bao trùm kín cả đại sảnh. Akito chỉ kịp kéo Yue vào lòng ôm chặt lấy cô. Kazuha cũng bị biến cố bất ngờ này dọa nhắm chặt mắt lại.

Trong không gian tối đen dày đặc quý khí chỉ còn nghe được tiếng Hattori Heiji hét thảm một tiếng cùng thanh âm kiếm rơi trên nền đất và tiếng cười trầm đục như vọng về từ đáy vực sâu.

*****

Khi Yue cảm nhận thấy quý khí trong thần điện có sự biến động lớn, cô từ trong lòng Akito ngẩng đầu lên nhìn đã thấy toàn bộ thần điện hoàn toàn sạch sẽ không còn vương lại một chút quý khí nào. Mà nơi phát ra quý khí mạnh mẽ nhất chính là từ vị trí Hattori Heiji đang đứng. Kazuha cũng hồi phục tinh thần lại, chỉ thấy Hattori Heiji quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch dường như đang phải chịu đau đớn khủng khiếp. Kazuha vội vàng chạy tới muốn nâng cậu ta lên, Yue chỉ kịp kêu lên một tiếng cảnh cáo cô ấy tránh xa Hattori Heiji.

"Kazuha, tránh xa Heiji ra."

"Hả?"

Kazuha ngăn người chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cô đã thấy toàn thân mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất sau đó là đau đớn kịch liệt tập kích toàn thân.

Hattori Heiji đôi mắt đỏ rực như lửa cháy thờ đốc, cậu ta nhẹ nhàng một cước đá Kazuha vào góc tường

[Con nhai cắn đường]

"Kazuha."

Yue nhìn thấy Kazuha ho khan kịch liệt, khoe miệng chảy xuống tơ máu vội vàng chạy lại đỡ cô dậy. Kazuha dù cảm thấy đau đớn nhưng hiển nhiên cô lo cho Hattori Heiji nhiều hơn liền cố gắng chống đỡ ngồi dậy muốn đứng lên đi về phía cậu ta.

"Không được Kazuha, đó không phải Hattori Heiji. Quý khí đang chiếm giữ thân thể cậu ấy thôi. Hattori Heiji sẽ không bao giờ làm tổn thương cậu. Cậu hiểu rõ điều đó mà Kazuha?"

Yue liều mạng giữ chặt lấy Kazuha ngăn cô ấy đi về phía Hattori Heiji. Hiện tại, cậu ta quá nguy hiểm. Tuy linh hồn của Hattori Heiji được từ thần bảo vệ hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì nhưng từ thần lại là chủng tộc sống trong bóng tối thuộc về cõi tình mịch hư vô. So với quý tộc cũng chẳng hơn được phần nào. Vừa rồi, khi quý khí thoát khỏi thân xác Shuu Tadashi, trong thân điện này chỉ có thể xác của cô và của Heiji là hẳn có thể tự do xâm nhập được. Thế nhưng, trong khoảnh khắc ấy cô lại được Akito dùng linh lực cường đại của mình bao bọc che chở. Kazuha cách Hattori Heiji quá xa cho nên cô ấy không có cách nào bảo vệ cho cậu ta an toàn khỏi quý khí của thanh kiếm. Vì thế hiển nhiên Hattori Heiji trở thành vật chủ mà quý khí bám vào, linh hồn cậu vì không muốn bị cắn nuốt đã bị cưỡng chế ngủ say thể xác hoàn toàn bị ác linh chiếm cứ.

"Buông tớ ra Akari, đó là Heiji mà? Không được can thiệp. Tớ phải đem Heiji trở lại, cậu không thấy Heiji rất thống khổ hay sao?"

Kazuha phảng phất không nghe được lời cảnh cáo của Yue, cô ấy dùng sức gạt tay Yue trên người mình xuống, ánh mắt phiếm hồng rống lên.

Yue bị Kazuha đẩy mạnh vào tường, khi lấy lại được tỉnh táo từ giữa cơn choáng váng cô đã thấy Kazuha tiến về phía Hattori Heiji; mà cậu ta ánh mắt đỏ ngầu, hung tợn không khác gì dã thú chậm rì rì nâng kiếm lên.

"Heiji, cậu nghe thấy tớ nói đúng không? Tớ là Kazuha đây, cậu nghe được lời tớ đúng chứ?"

Hattori Heiji động tác rất chậm chạp, dường như quý khí khống chế cậu ta vẫn chưa hoàn toàn làm chủ được thân thể Hattori Heiji. Cậu ấy dường như có phản ứng trước lời kêu gọi của Kazuha, sắc đỏ trong mắt dần tan đi một chút, Hattori Heiji thống khổ ôm lấy đầu mình.

"Ka....kazu.....ha."

"Heiji, là tớ đây đó ngốc. Đưa thanh kiếm cho tớ. Heiji ....buông thanh kiếm đó ra đi."

Kazuha vừa khóc vừa nói, cô nâng tay định gạt lại thanh kiếm trên tay Hattori Heiji về phía mình. Đột nhiên, Hattori Heiji đứng bật dậy đập Kazuha ngã nhào trên nền đất. Đôi mắt loé lên hung quang tàn nhẫn.

[Đi chết đi]

"Kazuha!"

Yue vội vàng lao tới kéo Kazuha lăn sang một bên. Thanh quý kiếm sắc nhọn rạch một đường dài trên lưng Yue, máu tươi nhất thời văng tung toé đầy mặt đất. Bắn vào gương mặt kính hoàng trắng bệch của Kazuha. Yue nghiêng răng ngăn bản thân mình thét lên thành tiếng. Vết thương sau lưng tuy không quá sâu nhưng quý khí từ thanh kiếm lại đang không ngừng ăn sâu vào da thịt cô khiến cho cô có cảm giác sau lưng bỏng rát như bị lửa địa ngục thiêu cháy. Đau đớn đến mức muốn ngất đi cũng không được.

"Akari..."

Akito chống đỡ đứng dậy, men theo vách tường tới gần chỗ họ. Yue túm chặt lấy bàn tay lạnh toát của Kazuha không ngừng lắc đầu.

"Đó không phải ....không phải Hattori Heiji.....Kazuha ....."

=]]]]] danh hiệu bánh bèo vô dụng quanh năm suốt tháng bị thương đã dành cho nữ 9. Thực sự thì mình cũng không muốn nữ 9 của mình bánh bèo thế này đâu :))) nhưng mà mọi người thông cảm với sự uất ức của một trái tim thiếu nữ đọc ngôn tình nữ cường suốt 5 năm qua đi nhé :))) nữ chính ngôn tình không phải siêu cấp cường thì cũng là sát thủ, đặc công. Mình là mình sợ nữ cường lắm rồi :))) cho nên mình sẽ viết nữ 9 của mình rất là bánh bèo :))) cơ mà không vô dụng đâu nhá. Bánh bèo vì có nguyên nhân cả cho nên Mọi người hãy thông cảm cho :v ahihi

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Xoạch !

Cánh cửa đột ngột mở ra, Tadashi Aman đứng ở bên ngoài nhìn vào trong đại sảnh cười như điên dại. Ông ta liếc mắt nhìn thi thể con trai mình khinh miệt nhạo báng như thể đó chẳng phải cốt nhục của ông ta. Thái độ của một người cha đối với thi thể con trai mình như vậy khiến cho Akito cảm thấy ông ta thật đủ ghê tởm. Có câu nói : hổ dữ không ăn thịt con thể nhưng Tadashi Aman này lại khiến cho anh triệt để lạnh lòng. Nếu không phải bị ép buộc Shuu Tadashi đã không cùng quý kiếm xuất hiện ở nơi này, nếu không phải còn có một người cha đã tâm bưng bưng như ông ta , Shuu Tadashi đã không phải nhận lấy cái chết tức tưởi như vậy. Tadashi Aman dường như đã cười đủ đưa mắt chế nhạo Akito.

"Thế nào đây thanh tra Hattori ? Em trai cậu trở thành hung phạm giết người, em gái cậu bị thương gần chết . Thậm chí là toàn bộ thập đại gia tộc trong phút chốc trở thành oan hồn. Cảnh tượng này thật quá sức tương tượng của cậu đúng không nhỉ? "

Akito tay nắm chặt thanh kiếm nghiến răng .

"Ông rút cuộc muốn làm cái gì đây Tadashi Aman? "

"Haha, cái ta muốn chính là Hattori gia tộc các người toàn bộ xuống địa ngục đi. Đáng tiếc , Hattori Heizo lại là con rùa đen rút cổ chỉ biết trốn tại cục cảnh sát và cả vợ hắn đã trốn thoát. Nhưng mà không lâu đâu, cả gia đình người sẽ sớm được đoàn tụ thôi."

Tadashi Aman toàn thân đều bị bao bọc bởi quý khí, đôi mắt ánh lên sự oán độc và điên cuồng khủng khiếp. Quý khí đã khống chế lý trí của ông ta khiến cho Tadashi Aman trở nên điên điên khùng khùng như thế .

Tadashi Aman nhếch môi nhìn cảnh tượng thảm hại trong phòng ; nhìn bọn họ từ trên cao xuống giống như đang nhìn một đám kiến nhỏ đang cố chống lại số phận

"Xem nào xem nào, cảnh sát sắp tới rồi. Nếu như để bọn họ thấy thám tử trung học nổi tiếng miền Tây cầm kiếm giết người thì thế nào nhỉ? Hattori Heizo có thể vì đại nghĩa diệt thân không đây? Ha ha. Suýt nữa đã quên mất, lễ vật ta dành tặng cho hắn cũng đã đủ để hắn thân bại danh liệt rồi a. Đường đường là giám đốc sở cảnh sát Osaka lại tàng trữ ma túy để khống chế người khác, cuối cùng giết tận người của thập đại gia tộc hồng đầu tôm quyền lực tuyệt đối và còn... tiếp tay với trưởng tử của gia tộc Tadashi hòng kéo cả gia tộc Tadashi xuống nước . Ha ha. Thật phần khích đúng không? Danh vọng, địa vị của gia tộc Hattori sẽ không cánh mà bay, cảm giác chìm sâu vào bùn lầy nhơ nhớp không thoát ra được....ta cũng muốn người của Hattori gia tộc nếm trải."

"Ông...."

Tadashi Aman đột nhiên ngừng cười, cúi xuống nhặt một thanh kiếm trên mặt đất rạch một đường lớn trên cánh tay mình. Ông ta dường như không cảm thấy đau đớn, máu đỏ thẩm chảy xuống từ cánh tay ông ta cùng với tiếng cười khàn đặc quý dị.

" Cảnh sát sẽ tin lời của một kẻ giết người hay tin lời của một nạn nhân đáng thương đây Hattori Akito?"

Trừ phía xa đã nghe thấy tiếng xe cảnh sát mơ hồ hú còi inh ỏi, sắc mặt Akito rất ngưng trọng nhưng Anh hoàn toàn không hề hoảng hốt. Dường như lời hù dọa của Tadashi Aman không hề có chút ảnh hưởng nào tới suy nghĩ của anh. Akito nâng người Yue dậy để cô tựa vào tường, anh chống kiếm cố gắng đứng thẳng dậy chắn trước mặt Hattori Heiji .

"Anh tạm thời sẽ ngăn Heiji ra khỏi căn phòng này, Kazuha hãy nghĩ cách lấy thanh kiếm ra khỏi tay Heiji . Chỉ cần Heiji thoát khỏi khống chế của quý kiếm chúng ta liền an toàn rồi ."

Yue suy yếu ừ một tiếng , máu chảy không ngừng khiến cho thân thể cô nhanh chóng có dấu hiệu suy kiệt. Cô đã không còn nhìn rõ những thứ đang diễn ra nữa. Trước mắt cô chỉ còn lại những hình ảnh nhật nhoà mờ ảo.

"Xin lỗi....Akari .....xin lỗi "

Kazuha khóc nức nở , sự hối hận trong lòng cô dâng lên rất cao, Yue chỉ cười nhẹ , nụ cười nhợt nhạt dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Không phải lỗi của Kazuha, cậu không cần xin lỗi mình. Đâu phải Kazuha cố ý làm mình bị thương đâu? Một mình anh Akito không thể nào chống đỡ nổi đâu , chỉ cần thanh kiếm đó rời khỏi người Hattori Heiji , cậu ta sẽ trở lại bình thường thôi mà. Kazuha , cậu mau đi giúp hai người họ đi . Mình vẫn ổn , thật đấy."

Kazuha lau nước mắt còn vương lại nơi khoé mắt , dường như đã hạ quyết tâm rất lớn. Cô bỏ xuống thanh kiếm vô danh trên tay cùng Hattori Akito chặn Heiji lại. Kazuha không quen dùng kiếm, cô đã buông vũ khí, sử dụng những chiêu thức cơ bản mà cô am hiểu nhất . Chỉ khi cô là chính cô lúc bấy giờ năng lực của Kazuha mới đạt được đỉnh cao. Hattori Heiji vốn dĩ có dư sức để đấu lại Akito đã bị thương thể nhưng khi phải đối mặt với cả Kazuha thì cậu ta không có cách nào giải quyết nhanh chóng cả hai người được. Quý khí trong thanh kiếm tuy rất muốn tiến lại chỗ Yue cắn nuốt linh hồn cô nhưng lại luôn bị ngăn cản.

Yue mất khá nhiều máu, một vùng tường đã bị thấm đỏ bởi máu tươi. Vết thương tuy không quá sâu nhưng dù sao cũng là do quý khí làm thương tổn không có cách nào liền lại. Máu không thể đông , từng chút từng chút chảy đầm đìa; quý khí không ngừng ăn mòn da thịt khiến cho Yue phải chịu đựng nỗi đau thể xác một cách khủng khiếp. Giống như có hàng vạn con kiến đang gặm cắn xác thịt cô vậy. Yue tựa lưng vào tường thờ đốc , toàn thân phát

lạnh nhưng vết thương lại bỏng rất một cách đáng sợ. Cảm giác băng hòa tập kích như vậy khiến cho thần kinh và xác thịt cô như đang bị tra tấn từng phút từng giây một. Tầm mắt cô mờ dần rồi triệt để rơi vào bóng tối.

[Yue....Yue ....con có nghe thấy không? ....Yue ....]

Tiếng nói đó ....mơ hồ vọng về từ một nơi rất xa .....cô không thể nghe rõ tiếng nói ấy bởi những đợt sóng rì rào hoà lẫn trong đó nhưng sao vẫn cảm thấy thân thuộc quá.

[.....Yue.....nhiệm vụ của con chưa hoàn thành....con không thể ngủ mất....Yue]

Nhiệm vụ ư? Phong ấn kiếm quý?! Nhưng mà, con đâu thể làm gì chứ?

[Chỉ có con .....mới cứu được bọn họ. Mau tỉnh dậy , Akito , Kazuha và Heiji sẽ chết.....bọn họ sẽ chết!]

Chết ?!

Yue cô độc một mình trong bóng tối, bên tai cô còn văng vẳng thanh âm quen thuộc đó vọng về từ rất xa....rất xa , thể nhưng chính nó lại đánh thức lí trí của cô.

Cô không thể để bọn họ chết được. Tương lai của những con người đó còn rất dài. Cô không thể để sự xuất hiện của mình phá hỏng đoạn đường tương lai được dự báo phía trước.

[Yue, nghe ta nói đây. Tạm thời con phải phong ấn quý kiếm. Máu thịt của con, năng lực phong ấn của Akito Hattori . Linh lực từ chiến thần hộ vệ và ....lưỡi hái thần chết có thể phong ấn kiếm quý. Làm đi nào!]

Yue vói tay về phía âm thanh ấy nhưng đổi lại chỉ có tiếng sóng dữ dội ập về. Cô chợt tỉnh , mở choàng mắt kinh ngạc phát hiện vết thương trên lưng chỉ còn là một vết sẹo nhạt . Vết thương được chữa lành , quý khí bám trên vết thương cũng biến mất. Còn có...âm thanh thân thuộc kia....đó là của Thần số mệnh đúng không? Tiếng sóng là sóng của biển thời không.....Thần từ không gian hư vô cứu cô ư?! Vậy là..... Thần chưa từng bỏ rơi cô.

RẦM!!!!!!

Kazuha bị Hattori Heiji một cước đạp xuống sàn nhà. Cánh tay đang chảy máu ồ ạt hiển nhiên là bị kiếm chém phải. Akito cũng không khá hơn chút nào, anh vẫn đang dốc sức ngăn lại Hattori Heiji tiến về phía Yue.

Cô xoay người nhặt lên bộ cung tên trên mặt đất men theo tường đứng dậy. Cô không cho phép quý kiếm hủy hoại Hattori Heiji. Càng không cho phép Tadashi Aman coi Hattori gia tộc như một món đồ chơi thế này. Chỉ cần Hattori Heiji thoát khỏi không chế, cảnh sát sẽ tìm được chứng minh cho thấy Tadashi gia tộc mới là chủ mưu của mọi chuyện. Máu thịt của cô, linh lực từ Kazuha , phong ấn thuộc về Akito. Và....liềm đao tử thần....chẳng lẽ là như thế?!

Yue thất thần suy nghĩ, đôi mắt xanh biếc chợt loé qua một tia dị sắc . Cô cần môi trường như hạ quyết tâm giương cung rút mũi tên bắn về phía Hattori Heiji.

Quý khí trong thân thể Hattori Heiji chật vật né tránh mũi tên của cô và đòn tấn công của Akito , hấn gầm lên:

[Vu nữ?! Ngươi rõ ràng là quý tộc sao có thể có linh lực của vu nữ?]

Yue không trả lời hấn, tiếp tục giương cung, mũi tên lần này nhắm thẳng vào trái tim Hattori Heiji.

"Quý khí trốn khỏi cảm địa hắc ám cuối cùng chỉ chọn được vật đựng tầm thường là thanh kiếm vô danh nơi chiến trận. Ngươi có tư cách gì hỏi tới thân phận của ta?"

[Hahaha, quý tộc quả nhiên là kiêu ngạo . Nhưng với thân thể rách nát và linh lực ít ỏi của ngươi có thể làm gì được ta? Ngoan ngoãn trở thành một phần của ta không phải tốt hơn hay sao? Con nhãi như ngươi làm sao có thể so sánh với quý khí trăm năm như ta đây?]

Yue buông cung tên đứng thẳng chờ Heiji xông tới. Mặt Kazuha tái nhợt , cô ấy lao tới muốn đẩy cô ra nhưng không còn kịp nữa . Akito cũng rống lên

"Tránh ra, Akari."

Yue không những không tránh ra , cô còn chủ động tiến tới đón nhận mũi kiếm đâm xuyên thân thể mình.

Lưỡi hái của tử thần....chỉ xuất hiện khi con người ta sắp đi vào cõi chết. Tử thần dùng chúng để cắt đứt liên hệ của người đó đối với nhân gian.

Yue đón nhận mũi kiếm ấy vì cô hiểu được không còn cách nào giúp cậu ta thoát khỏi trói buộc và bảo đảm cậu ta vẫn an bình sinh sống cho tới khi vận mệnh của cậu ta chấm dứt nữa. Trừ khi linh hồn tử thần trong Hattori Heiji thức tỉnh và triệt để ngủ say.

Khi linh hồn tử thần trong con người Hattori Heiji chưa đến lúc thức tỉnh nó vẫn sẽ ngủ yên trong tâm thức của cậu ấy. Mà khi bị đánh thức, quý khí chiếm đoạt thân xác của Hattori Heiji sẽ bị khí tức hắc ám của thần chết nuốt sạch . Khi thanh kiếm đâm vào thân thể cô, máu thịt cô sẽ trở thành vật dẫn thu hút toàn bộ quý khí truyền sang đó. Linh lực của Kazuha sẽ bảo vệ thân thể Hattori Heiji và linh hồn cô , phong ấn của Akito sẽ khoá chặt quý khí

vào thanh kiếm mãi mãi . Như vậy , cho dù không thể đem thanh kiếm trở lại cầm địa vẫn có thể phong ấn nó hoàn toàn rồi.

"A....aka.....ri..."

Trong khoảnh khắc mũi kiếm đâm vào thân thể Yue , Hattori Heiji đã lấy lại được quyền khống chế thân thể. Khối đen từ thân thể cậu ta không ngừng truyền qua thanh kiếm ý đồ xâm nhập cơ thể Yue lại bị một lực vô hình ngăn cản. Yue đau đớn đến hít thở không thông nhưng vẫn cố rít lên.

"Kazuha, Akito. ....nắm chặt thanh kiếm.....Mau nắm nó."

Kazuha vội vàng nắm chặt lấy lưỡi kiếm. Bàn tay nháy mắt nhiễm đỏ. Akito đỡ lấy thân thể lung lay của Yue , cô đã suy yếu tới mức không đứng thẳng được nữa , trọng tâm đều dồn lên cơ thể Akito. run rẩy nắm lấy tay anh đặt lên thanh kiếm

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Thanh kiếm quý bị khối đen bao phủ dày đặc , làn khói đen muốn phá nát tấm màn bao bọc vô hình mà Yue tạo ra nhưng dường như không thể , chúng vùn vụt xoay chuyển trên mặt kiếm không tản mát đi đâu được. Từ khi màu tím từ cơ thể Hattori Heiji , linh lực vàng nhạt của Kazuha , phong ấn bạc của Akito cùng với năng lực từ đôi mắt từ vong của Yue hình thành một sợi xích vô hình khoá chặt lấy quý khí vào bên trong thanh kiếm. Cho tới khi lấy mất thường không nhìn được khối đen nữa cũng là lúc Yue triệt để mất đi ý thức ngã vào lòng Akito. Hattori Heiji cũng đồng thời rơi vào hôn mê.

Khi Hattori Heizo dẫn theo cảnh sát tiến vào thần điện Nagakama đã thấy Akito ôm theo Yue toàn thân đầm đìa máu tươi tông cửa xông ra . Hattori phu nhân đi theo ông cũng biến sắc hết lên

"Akari làm sao thế này?"

Xe cứu thương đã chờ sẵn ở bên ngoài . Akito ôm Yue lên xe, sắc mặt thực sự phải dùng tới hai từ phần nộ để hình dung. Các bác sĩ cùng hộ lý không ai dám thở mạnh lấy một tiếng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm tập trung hết tất cả tinh thần sơ cứu cho cô. Thế nhưng , khi mở vết thương của Yue ra xem xét ai nấy đều vô cùng kinh ngạc. Ngay cả Akito cũng không còn giữ nổi vẻ mặt đông chết người của mình , kinh ngạc cả nửa ngày vẫn không tìm lại được lí trí.

Rõ ràng chính mắt anh thấy được thanh kiếm đâm xuyên qua cơ thể cô, cho tới hiện tại anh thậm chí vẫn còn cảm nhận được sự ấm nóng từ máu thịt Yue. Vậy mà vết kiếm đâm ấy giờ chỉ còn là một vết thương nhỏ giống như vô tình bị dao kiếm quét qua mà thôi. Bác sĩ cùng hộ lý nhắt tề thở phào một hơi , tảng đá trong lòng mọi người ai nấy đều được gỡ bỏ . Sơ cứu qua cho Yue , truyền thêm chút máu là cô có thể khỏe lại như cũ . Nhìn sắc mặt nhẹ nhõm của mọi người , Akito trong lòng cũng thư thả không ít nhưng sắc mặt vẫn âm trầm. Anh biết vết thương lúc bấy giờ của Yue kỳ thực rất nặng. Nhưng có vẻ cô đã tự mình chữa lành không ít. Nếu như một người bình thường ...có lẽ đã chết rồi. Akito vô thức nắm chặt tay lại.

Ngay trong ngày hôm đó, sau khi Hattori Heiji tỉnh lại liền chạy sang phòng bệnh của Yue , cũng không thèm nhìn tới Akito sắc mặt âm trầm ngồi ở đó , một mình lặng lẽ đứng bên giường bệnh của cô không nói không rằng cúi gằm mặt . Kazuha nhìn ra được Hattori Heiji đang cảm thấy hối hận vô cùng . Trong suốt quá trình bị chiếm đoạt thể xác , Hattori Heiji rõ ràng vẫn tỉnh táo chỉ là có một lực lượng vô hình ngăn cách cậu với quý khí bên trong thân thể. Hattori Heiji biết bản thân đã làm những gì. Đã thương Kazuha , chém anh trai và Akari nhưng cậu không thể làm gì để giành lại quyền khống chế thân thể chính mình. Cho tới khi cậu nhìn thấy mũi kiếm trong tay cứ như vậy đâm xuyên thân thể Akari , trái tim cậu lúc đó dường như ngừng đập hẳn. Trong thân thể, có thứ gì đó bị hút ra . Cũng trong giây phút đó cậu có thể cảm nhận được cái lạnh lẽo vô tình của chuỗi kiếm đang nắm trong tay và dòng máu nóng đến bỏng tay không ngừng tích tụ , chảy xuôi trên lưỡi kiếm.

"Xin lỗi anh"

Akito sắc mặt âm trầm không quay đầu.

"Cũng không phải là lỗi của cậu Heiji . Là Akari cố tình không tránh né mũi kiếm , con bé tự làm tự chịu thôi."

Bản thân Akito cũng hiểu rõ đó chẳng phải lỗi của em trai mình nhưng khi nhìn Akari còn chưa tỉnh lại anh không thể ngăn mình ngừng giận dữ . Rõ ràng chỉ cần khống chế Heiji sau đó tước đoạt quý kiếm là xong . Nhưng cô lại đem chính tính mạng của mình ra đùa giỡn . Có lẽ chẳng ai biết được trong khoảnh khắc mũi kiếm đâm vào thân thể Yue , máu trong cơ thể anh cũng triệt để lạnh xuống. Hô hấp dường như nghẹn lại trong lồng ngực . Trái tim anh ....thiếu chút nữa đã ngừng đập. Anh lo sợ Akari sẽ chết. Tình cảm của anh không rõ từ bao giờ đã không còn là tình cảm của một người anh trai dành cho em gái nữa. Nụ cười, sự đau khổ, giọt nước mắt của cô tất cả đều in sâu trong lòng anh. Và trong giây phút Anh ngỡ như không thể nào nhìn được chúng nữa anh mới nhận ra ....Anh lưu luyến chúng, anh không nỡ để chúng biến mất, không nỡ lòng nào quên đi. Tình yêu đã mất đi một lần và anh thấu hiểu nỗi đau đớn đó ; anh không muốn bản thân hối hận một lần nữa.

*****

Tiếng gõ cửa khiến cho thần trí của cả hai anh em Hattori quay trở về . Hattori Heizo vừa bước vào trong đã nhận thấy không khí lúng túng trong này có

chút không đúng. Ông thở dài nhìn sắc mặt của hai đứa con lại nhìn Yue vẫn đang mê man chưa tỉnh lúc đầu.

"Akito , Heiji tới cảnh cục một chuyến đi. Akari đã có Kazuha và Shizuka chăm sóc rồi. Hai đứa không Cần tức trực ở đây đâu."

Akito với tay lấy áo khoác treo trên giá rồi khỏi phòng . Hattori Heizo cũng xoay người rời đi , trước khi đi ông vỗ vai Heiji nói.

"Kazuha đã thuật lại toàn bộ mọi chuyện. Việc Akari bị thương nặng không hề liên quan tới con. Con bé cũng không trách con đâu."

Hattori Heiji vẫn suy sụp cúi đầu

"Con không quên được cảm giác đó. Con đã dẫm thương Kazuha , thậm chí chính tay con đã đâm Akari tới gần chết. Cho dù là bị không chế cũng vẫn không thay đổi được sự thật là con đã ra tay . Con không thể....không thể tha thứ cho mình được."

"Đồ ngốc. Hattori Heiji là kẻ nhát gan ngu ngốc ."

Kazuha không biết từ lúc nào đã đứng bên ngoài phòng bệnh , trên tay cô còn đeo băng gạc trắng xoá. Ánh mắt hồng lên như thể vừa mới khóc xong nghẹn ngào mẫn.

"Akari cho dù bị thương vẫn nói rằng người chém cậu ấy không phải Hattori Heiji. Trong khi cậu còn đang chịu không chế cô ấy đã chấp nhận đón mũi kiếm ấy để cứu cậu thoát khỏi quỷ khí và bảo vệ danh tiếng của Hattori gia tộc. Từ đầu tới cuối Akari rất rõ ràng người khiến cô ấy ra nông nổi này không phải Hattori Heiji cậu hiểu chưa? Suy sụp tới mức này vậy còn hung thủ chân chính thì sao đây? Hattori Heiji Dũng khí của cậu đâu mất rồi hả? Không ai trách cậu hết vậy thì cậu trốn ở đây tự trách thì có ý nghĩa gì? Ngu ngốc. Hattori Heiji là tên đại ngốc."

Hattori Heiji ngơ ngẩn nhìn Kazuha , Hattori Heizo thấy vậy chỉ cười lặng lẽ rồi khỏi phòng. Cuối cùng thì cả Hattori Heiji và Kazuha cùng tới cảnh cục. Khi cánh cửa khép lại Yue mới chịu mở mắt thở dài một hơi.

"Thật là....ngu cũng không yên nữa."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Yue lơ đãng nhìn gian phòng của bệnh viện. Nơi này thực sự rất quen thuộc nhưng không còn mùi vị của thuốc sát trùng chỉ có mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ bình hoa trên bàn. Khoé miệng Yue hơi nhếch lên tâm trạng cũng trở nên tốt hơn hẳn. Yue với tay ôm lấy bình hoa trên bàn , nụ cười bên môi càng thêm sâu sắc. Hoa lavender từ cánh đồng ở Furano. Cô thực sự cảm thấy xúc động cùng ấm áp. Nhìn bình hoa này có thể đoán ra ai là người đem chúng tới , cũng chỉ có một người nhớ rõ cô đã từng muốn tới Fureno ngắm hoa oải hương thế nào.

Yue nhớ đã từng nói với Akito rằng muốn tới Fureno một lần ngắm oải hương nở rộ. Nhưng vì công việc của anh quá mức bận rộn , cô cũng thường xuyên chạy tới lui tới trường học và Tenjinbashi-suji cho nên không thể tới tận Fureno được. Không ngờ đã lâu như vậy anh vẫn còn nhớ rõ . Akito rõ ràng không có thời gian chạy tới Fureno để đem hoa về cho Yue , anh đã đặt chuyển phát nhanh chuyển bình hoa này tới vì vậy tuy không còn tươi mới như vừa mới được hái xuống nhưng những cánh hoa vẫn tỏa ra mùi hương ngọt ngào tuyệt vời . Những cánh hoa tím ngắt nổi bật trong phòng bệnh trắng khiến cho nơi này tràn ngập sức sống , mùi hương nhẹ nhẹ lan tỏa át đi toàn bộ từ khí trong gian phòng.

Cục cảnh sát Osaka

.

Không khí ồn ào của cảnh cục ngày hôm nay dường như không còn nữa thay vào đó là vẻ im ắng tĩnh lặng tới mức áp lực. Sự mệt mỏi cùng lo âu hiển hiện rõ nét trên gương mặt từng người cảnh sát. Bọn họ đều cảm cúi chú tâm hoàn thành công việc của mình không ai ngẩng đầu lên theo dõi tình hình xung quanh , áp lực tới mức thở mạnh một tiếng cũng khó khăn.

Nhóm cảnh viên phòng hình sự đều cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của chính mình , mắt nhìn mũi , mũi nhìn tâm không ai hé răng nửa lời. Cục diện bế tắc này bắt đầu diễn ra khi Akito dẫn theo Tadashi Aman bước vào phòng thẩm vấn. Cả cảnh cục đều đang sẵn sàng trong tư thế gọi cấp cứu đem lão Tadashi vào viện đảm bảo cho tính mạng lão không bị đe dọa trước con giận dữ của Akito.

Hattori Akito là một người lãnh tính nghiêm túc trong công việc . Ít nhất đây là nhận xét của những cảnh viên không thường tiếp xúc với anh. Thực chất Akito là một người ngoài lạnh trong nóng, lúc anh tức giận so với núi lửa phun trào không có gì khác biệt. Thực chất, Akito rất muốn đập chết lão già đang ngồi ung dung trước mặt mình lúc này. Tadashi Aman điềm nhiên như ở nhà dù đã bị bắt thẳng tới cảnh cục. Akito không thể không phẫn nộ khi nhớ tới những người đã chết trong thần điện , những người nửa tỉnh nửa mê do hít phải "hơi thở ma quỷ" của ông ta và đã tâm thần tính toàn bộ thành phố này của gia tộc Tadashi . Akito càng nghĩ càng nhịn không nổi nữa .

"Tadashi Aman , số ma tủy còn lại ông đã giấu đi nơi nào?"

Yuu Ogasawara biết rằng Akito không thể kìm nén được cơn giận dữ của mình. Nhưng trong vụ án lớn thế này lại còn liên quan tới rất nhiều gia tộc lớn nhỏ ở Osaka; một mình anh không thể nào làm chủ được vì thế Akito buộc phải có mặt tại đây. Yuu Ogasawara nhanh miệng liền đi thẳng vào vấn đề chặn lại lời mắng chửi đến tận miệng của Akito.

Tadashi Aman dường như chẳng buồn cảm kích ý tốt của Yuu Ogasawara, ông ta chỉ ngồi đó nhếch miệng cười như đang giễu cợt bọn họ.

Ngồi trong phòng giám thị Takeshi Ruyushiwa nhìn không được cau mày nói

"Lão già này có phải bị đá kích đến điên rồi không, không phát hiện Akito muốn giết lão tới mức nào rồi hay sao?"

Mikuo không thèm nhìn đội trưởng nhà mình làm nhăm chỉ ngừng đầu nhìn dàn camera giám thị trong toàn cục cảnh sát, miệng còn nhai một miếng bánh to đùng. Đột nhiên, Mikuo lơ đãng liếc xuống camera theo dõi ở cầu thang nhìn thấy người xuất hiện trên màn hình, cậu ta há miệng kinh ngạc

Takeshi Ruyushiwa quay đầu sang nhìn về mặt cũng không giấu nổi nét kinh ngạc nhưng ngay lập tức đã lấy lại được tinh thần, khá là kích động dùng bộ đàm kết nối vào trong phòng thẩm vấn

"Đội trưởng, Hattori Akari Yue tới đây. Còn mang theo một thanh cổ kiếm nữa."

Akito hơi giật mình vội vàng chạy ra ngoài đón người. Yuu Ogasawara thờ phào một cái nhìn tới Tadashi Aman sắc mặt trắng nhợt cứng ngắc ngồi đó tâm trạng vui mừng.

"Thanh quý kiếm đó cũng chẳng phải là sợi rom cứu mạng ông đâu Tadashi gia chủ. Chơi dao có ngày đứt tay, ông lại không nhớ kỹ đạo lý đó chơi trội dùng hẳn cả kiếm. Chắc chắn. Hi vọng ông không chết quá thảm mới được."

Trong phòng ghi hình, Mikuo thần nhiên hỏi:

"Ghi cả phần Yuu Ogasawara uy hiếp Tadashi Aman lại giao cho giám đốc hả Takeshi senpai?"

Takeshi Ruyushiwa hứng thú bừng bừng nhìn màn hình theo dõi cũng chẳng buồn quay đầu lại

"Dĩ nhiên, Yuu Ogasawara hiện tại mới có phong phạm của một Thái tử hắc đạo chứ. Xem lão Tadashi bị dọa thế nào kia kia."

Yue vốn gọi taxi tới cảnh cục, bởi vì cô đem theo thanh kiếm tới đây vì thể thiếu chút nữa là không được tiến vào. Cũng may người cảnh vệ gác cổng nhận ra cô nên Yue mới có thể được đặc cách đem vũ khí hiện ngang mà đi vào cục cảnh sát như vậy. Vừa vào tới đại sảnh, Yue nhìn không được rung mình một cái. Bên ngoài trời khá nóng, cô chỉ mặc một bộ quần áo của bệnh viện. Trong đại sảnh cục cảnh sát, điều hoà nhiệt độ luôn được tối đa công suất khiến cho cô có cảm giác như tiến vào hầm băng vậy.

Yue chưa kịp đi lên phòng làm việc của Akito đã thấy bóng dáng anh lao về phía này.

"Aki...."

"Em bị ngốc hả? Không chịu an phận ở bệnh viện chạy tới cảnh cục làm gì? Còn đem theo thanh kiếm chết tiệt này nữa?!"

Yue còn chưa kịp gọi tên anh đã bị Akito quát một trận. Thanh kiếm trong tay bị lấy đi, trên người đột nhiên cảm thấy ấm áp hơn hẳn. Yue nghiêng đầu nhìn đã phát hiện cánh phục của Akito trên vai khoe miệng cong lên.

"Cảm ơn anh"

Akito liếc mắt nhìn thanh quý kiếm chán ghét nhíu mày

"Em lẽ ra phải ở bệnh viện theo dõi mới đúng. Vết thương chưa lành hẳn thì làm sao bây giờ? Thanh kiếm đó đâm xuyên thân thể em. Là đâm xuyên qua đó không phải chỉ là xây xát nhẹ bên ngoài đâu."

Yue cười cầm lấy tay anh đặt lên bụng mình. Cách một lớp vải mỏng, Akito rõ ràng vẫn cảm nhận được sự mềm mại trên da thịt cô. Vết thương sâu ấy giờ chỉ còn lại là một vết sẹo nhạt. Thế nhưng vết sẹo ấy lại ngoài ý muốn nổi bật trên làn da mềm mịn của Yue. Akito chỉ cảm thấy vết sẹo này nóng đến bỏng cả bàn tay anh.

Akito vội vàng khụ một tiếng, rút tay về. Anh nhặt thanh quý kiếm cô độc nằm trên mặt đất dẫn Yue lên phòng thẩm vấn hoàn toàn không nhìn một đám nhân viên cảnh cục cầm đầu rơi hết xuống đất. Một lúc lâu sau họ mới hoàn hồn nhìn nhau

"Vừa rồi....đội trưởng mặt sất phòng hình sự phi lễ con gái người ta trước mặt chúng ta đúng không?!"

Một lời vừa ra hứng chịu ánh mắt khinh bỉ của cả đám người.

"Là đang lưu manh, phi lễ em gái đó. Mau báo cảnh sát."

Cốp!!!

Lần này không phải khinh bỉ mà là dùng hẳn vũ lực . Toàn bộ cảnh viên đều dùng ánh mắt như nhìn heo để liếc người vừa phát ngôn.

"Chúng ta đều là cảnh sát đó. Cậu có giỏi tìm tên mặt sắt đó luận bàn đi."

Akito dẫn Yue đi xuyên qua dãy hành lang thẳng tới phòng thẩm vấn. Bên trong phòng quan sát , khi thấy cô bước vào bên trong Mikuo đã tự giác tắt đi toàn bộ camera theo dõi chỉ âm thanh ghi hình lại hoàn toàn không nhìn đội trưởng nhà mình nào loạn muốn xem diễn biến bên trong. Giám đốc cục cảnh sát đã giao toàn bộ việc mã hoá thông tin của Yue cho cậu cho nên bất cứ vụ án nào có sự tham dự của cô dù lớn hay nhỏ đều trực tiếp mã hoá.

Khi Tadashi Aman nhìn thấy thay quỹ kiếm trong tay Yue ông ta thiếu chút nữa ngã sấp xuống . Yue lạnh lùng cười nhìn Tadashi Aman thất thố, cô đặt thanh kiếm ngay trước mặt ông ta .

"Đây là thứ con trai ông cầm trước khi chết , ông không cảm thấy thương cảm một chút nào hay sao?"

Tadashi Aman vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh trên trán , nhìn chằm chằm thanh quỹ kiếm dường như chỉ sợ là một chút con quỷ trong đó sẽ lao tới cắn nuốt ông ta giống như nó đã từng nuốt mất mấy chục sinh mệnh trong thần điện ngày đó.

"Nó....không phải con trai ta."

Mất một lúc lâu sau Tadashi Aman mới mở miệng nói chuyện . Không ngờ câu nói đầu tiên của ông ta khi bước vào cục cảnh sát lại là phủ nhận quan hệ cha con với Shuu Tadashi .

"Sao vậy Tadashi Aman ? Thi thể Shuu Tadashi vẫn còn trong nhà xác của cảnh cục đấy."

Yuu Ogasawara ở bên cạnh cười nhạo . Dù sao Tadashi Aman không hề đau lòng trước cái chết của đứa con mà ông ta đã nuôi nấng suốt gần 25 năm qua , thậm chí còn chẳng có ý định nhìn thi thể con trai mình lần cuối. Chưa kể tới ông ta là nguyên nhân trực tiếp dẫn tới cái chết tức tưởi của con trai mình. Đằng sau vẻ ngoài đạo mạo cao cao tại thượng của một vị gia chủ , Tadashi Aman chẳng khác nào một con quỷ dữ để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn , ngay cả con trai mình cũng nhẫn tâm hạ thủ. Một con người như vật quả thực không đáng nhận được sự đồng tình.

"Quỹ kiếm đã bị phong ấn, ông không Cần nhìn nó chằm chằm như vậy đâu . Có nhìn tiếp cũng chẳng thể nào dùng nó để đưa ông ra khỏi cục cảnh sát này được. "

Yue nhìn thấu nỗi sợ hãi vô hình của Tadashi Aman đối với thanh kiếm này. Cô không muốn mất thêm nhiều thời gian vào việc vô nghĩa này nữa vì thế nên cô trực tiếp cho ông ta một liều thuốc an thần ổn định lại tâm trạng đang ở bên bờ vực sụp đổ của ông ta. Tadashi Aman vẫn lắc đầu run rẩy chỉ vào thanh kiếm .

"Không...không đúng. Nó vẫn còn một phần thân nữa. Các người chưa tìm được."

"Còn vô kiếm của nó đúng không Tadashi tiên sinh? Vô kiếm này chính là phong ấn quỷ khí bên trong thanh kiếm. Chính ông đã trao cho người khác để phòng trường hợp quỷ khí trong thanh kiếm mất đi không chế đe dọa tới ông đúng chứ?"

Tadashi Aman run rẩy nhưng vẫn gượng cười , chế nhạo họ khiến cho vẻ mặt của ông ta trở nên vô cùng vận vẹo và quỷ dị.

"Hattori gia tộc nhất định phải bị tận diệt."

RẦM!

Akito một cước đập cái bàn về phía trước đập thẳng vào ngực Tadashi Aman khinh thường nhìn xuống đáng vẻ chật vật của ông ta.

"Trước khi gia tộc Hattori bị diệt , có lẽ ông nên lưu ý tới Tadashi gia tộc thì hơn. Một đại gia tộc huy hoàng trong phút chốc sụp đổ trong tay ông. Tư vị này không dễ dàng để cảm thụ đúng chứ? Ông nên nhân cơ hội này xăm hối đi thì hơn."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

"Phong ấn quỷ kiếm mà ông có được vốn chỉ có thể khắc chế quỷ khí bên trong thanh cổ kiếm đó một thời gian ngắn khi nó thức tỉnh mà thôi . thực chất nó chỉ là một vô kiếm bình thường trên đó có linh lực phong ấn của vu nữ trông coi thần điện Nagakama trước đây. Hơn nữa , mẹ tôi đã trở lại Ikenami gia tộc đoạt lại vô kiếm đó rồi Tadashi tiên sinh. Mộng tưởng huyết tẩy Ikenami gia tộc cùng với hạ bộ Hattori gia tộc của ông cũng nên dừng lại được rồi nhỉ?"

Yue nhìn thẳng vào đôi mắt già nua mang theo vô hạn hoang mang của Tadashi Aman cười nhẹ.

Tadashi Aman chặt vật ho khan , cổ nện đau đớn trước ngực hồi dồn. Đúng lúc ấy, di động của Akito đột nhiên kêu vang. Anh liếc nhìn dây số hiển thị trên màn hình lại nhìn sang Yue thở dài tắt di động nhìn thẳng vào Tadashi Aman trước mắt.

"Để tiết kiệm thời gian của chúng tôi mong Tadashi tiên sinh hợp tác một chút. Dù sao vật chứng và nhân chứng đều có đủ cả , lời khai của ông có hay không đã không còn quan trọng nữa . Ông chỉ cần trả lời các câu hỏi của chúng tôi đúng hay sai là được rồi."

Akito sau khi nhận điện thoại rõ ràng đã tỏ ra mất kiên nhẫn đối với việc Tadashi Aman kéo dài thời gian thẩm vấn. Thực chất cuộc điện thoại vừa rồi là từ bệnh viện gọi tới cho anh. Sau khi họ phát hiện Yue tự ý rời khỏi bệnh viện đã lập tức liên lạc với Akito. Vết thương đó tuy đã lành lại nhưng dù sao đó cũng là do kiếm đâm xuyên qua thân thể một con người anh làm sao có thể ngừng lo lắng?

"Ta sẽ không nói bất cứ điều gì cho tới khi luật sư của ta tới . Các người không thể bức ta nhận toàn bộ tội danh được. Các người không có đủ bằng chứng chứng minh lỗi ma túy đó là của ta. Cũng không có chứng cứ ta là người hạ độc thủ trong thần điện Nagakama. Ngày hôm đó rõ ràng là Hattori Heiji ra tay giết người!"

Tadashi Aman vẫn ngoan cố không chịu khai ra bất cứ điều gì . Tất cả mọi người đều biết rõ ông ta sẽ không thoát khỏi cuộc sống trong ngục tù nhưng để Tadashi Shuu chết ngẹn khuất như vậy Yue không thể nhìn được . Chưa kể tới hàng chục người khác bị ông ta lợi dụng .

Yue cầm lấy thanh kiếm, đôi mắt chợt loé lên tia sáng xanh biếc . Tadashi Aman sắc mặt lập tức kịch liệt biến đổi , toàn thân run rẩy. Nếu không phải Yuu Ogasawara đã còng ông ta lại trên ghế tin tưởng Tadashi Aman đã bắt chấp tất cả chạy khỏi phòng thẩm vấn này .

"Không.....không.....không phải ta....không phải ta."

"Tadashi Aman, chúng tôi có thể phong ấn quỹ kiếm cũng có thể thả nó ra ngoài căn nuốt linh hồn ông như cách mà ông đã để nó nuốt chửng linh hồn con trai mình. Sự phản nộ của nó, sự phản nộ của hàng ngàn sinh linh, hàng ngàn oan hồn bị nó giết chết trong quá khứ và sự phản nộ của Tadashi Shuu ông chắc chắn mình muốn ném thử chứ?"

Yue hù dọa Tadashi Aman thành công giúp Yuu Ogasawara và Akito hỏi ra toàn bộ vấn đề. Tadashi Aman cũng thừa nhận đã lén lút vận chuyển một lượng lớn ma túy về Nhật Bản với sự giúp đỡ của Renzo gia tộc và Ikenami gia tộc. Việc triệu tập thập đại gia tộc chỉ nhằm che mắt và lừa toàn bộ 10 gia tộc nắm kinh tế và chính trị của thành phố vào cái bẫy mà ông ta dựng sẵn.

Tadashi Aman và người của Ikenami gia tộc muốn lợi dụng các gia tộc lớn nhằm thao túng toàn bộ kinh tế, chính trị, an ninh và xã hội của thành phố Osaka . Ông ta dùng một lượng lớn tiền của gia tộc Renzo mua và vận chuyển "Scopolamine" hay còn gọi là "hoi thờ ma quỷ" - một loại ma túy có tác dụng gây mê tạm thời làm mất thần trí của con người , đưa họ vào trạng thái bị thôi miên. Chỉ cần hít một lượng nhỏ cũng đủ khiến người ta bị khống chế ; làm bất cứ điều gì mà ngay cả bản thân cũng không nhớ ra nổi.

Vụ tàn sát trong thần điện Nagakama chỉ là một thí nghiệm nhỏ nhỏ đồng thời đó cũng là kế hoạch mà ông ta dành để hủy diệt gia tộc Hattori . Hạ bệ vị trí của Hattori Heizo trong giới cảnh sát. Thử nghĩ xem đường đường là một giám đốc sở cảnh sát lại buôn bán tàng trữ ma túy đó là tội danh nặng nề cỡ nào? Hơn nữa, cho dù có cố thanh minh nhưng ai có thể chứng minh Hattori Heiji có giết người hay không trong khi cậu ấy bị khống chế? Nếu không phải có nhóm Akito ở đó, Hattori Heiji phát điên giết người vô cớ, Hattori Heizo tàng trữ buôn bán ma túy . Nhiều đó thôi chẳng phải sẽ khiến thanh danh của gia tộc Hattori phút chốc lụi tàn hay sao?

Tadashi Aman thần tình tiêu tụy ngồi trước mặt Yue chậm rãi kể ra tất cả, ông ta đã từng cao ngạo và điên cuồng như thế chung quy lại cũng chỉ vì những ân oán từ quá khứ xưa cũ. Kỳ thực , Tadashi Shuu không phải con ruột của ông ta . Khi ông ta cưới vợ mình hiện tại bà ấy đã có thai được 3 tháng rồi. Nhưng để củng cố vị trí của bản thân trong gia tộc Tadashi Aman không còn cách nào khác là ngấm đấng nuốt cay nuôi con của kẻ khác suốt mấy chục năm ròng. Có thể trong suốt mấy chục năm ấy ông ta không hề có tình cảm cha con nào với Tadashi Shuu , nhưng cậu ta lại luôn coi ông trở thành hình mẫu lí tưởng để vươn tới. Shuu bắt chấp tất cả , dẹp bỏ tất cả để cố gắng , để nỗ lực với hi vọng cha sẽ vui lòng vì cậu.

Có lẽ Shuu Tadashi cũng biết được cậu không phải con ruột của ông ta. Cậu đủ trưởng thành để hiểu được vì sao ông luôn lạnh lùng với cậu , ông chẳng bao giờ tỏ thái độ yêu chiều với cậu; thậm chí ngay cả khen ngợi một câu cũng không hề có. Shuu Tadashi đã suy sụp đến mức thế nào khi cậu ta phát giác ra người cha mình tôn kính, người cha mình luôn nỗ lực để hiểu kính lại không chấp nhận một đứa con như cậu đây?!

Câu trả lời đã có ngay từ khi Shuu Tadashi xuất hiện ở thần điện Nagakama ngày đó. Vì cái gì lại đoạt lấy thanh quỹ kiếm để bản thân trở nên mạnh hơn? Chẳng phải vì muốn đoạt lại chức gia chủ danh chính ngôn thuận hay sao chứ?

Khi đứng trước di thể của Shuu Tadashi , Yue đã cảm nhận được sự bi thương còn đọng lại trên thân xác lạnh lẽo ấy cùng với nỗi khát khao cháy bỏng từ thanh kiếm trong tay. Shuu Tadashi muốn đoạt lại vị trí gia chủ chỉ vì cha mình - Tadashi Aman . Cậu ta hiểu rõ sự khổ sở của cha mình khi phải dựa vào gia tộc vợ để tiếp tục duy trì sự phồn vinh của Tadashi gia tộc. Cậu muốn đoạt lại tất cả , đoạt lại gia tộc Tadashi và giao cho cha chứ không phải một gia tộc bị thao túng. Shuu Tadashi không biết gì về kiếm đạo nhưng vì cha mình , cậu ta bắt chấp tất cả, đánh cuộc tất cả để rồi trắng tay. Ngay cả sinh mệnh của bản thân cũng đánh mất. Hi sinh nhiều như thế đổi lại là kết cục thế nào? Người mẹ thân sinh không tới nhận xác , người cha cậu kính trọng liên tục phủ nhận quan hệ cha con. Sự hi sinh của Tadashi Shuu này rút cuộc có đáng hay không?!

Yue ở lại nhà xác của cảnh cục không lâu lắm. Sau khi nhận lại vỏ kiếm từ tay Hattori phu nhân , cô đã giao thanh kiếm hoàn chỉnh cho nhà hỏa táng yêu cầu họ thiêu nó cùng với thi thể của Shuu Tadashi .

Đứng trước ngôi mộ mới dựng , thi cốt của Tadashi Shuu đã được an ổn nằm dưới đất sâu . Yue đột nhiên hát lên. Akito cũng ở đó nhưng anh hoàn toàn không nghe ra đó là tiếng của nước nào. Anh chỉ nghe ra nó mang theo một nỗi buồn da diết, từng câu , từng chữ, từng âm điệu thấm vào tận đáy lòng . Trái tim...giống như bị bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt . Đau đớn.

Mỗi ngày, có rất nhiều người chết đi, cũng có rất nhiều bị kịch từ đó ra đời. Yue đứng lặng trước bia mộ của Shuu Tadashi đau thương cúi đầu. Shuu Tadashi chỉ còn lại thể xác lạnh lẽo cùng nỗi hi vọng đọng lại trong thanh kiếm, hồn phách cậu đã bị cắn nuốt không còn. Tất cả, không thể vãn hồi được nữa. Cô được biết con người vì đạt được mong ước có thể bất chấp tất cả nhưng cô chưa từng hiểu rõ vì sao lại có những người hi sinh tất cả mọi thứ mình đang có chỉ vì hạnh phúc của kẻ khác? Ngay cả sinh mệnh của mình cũng có thể cống hiến.

Làm như vậy ..... có đáng hay không?

[Chắc chắn. Đã không biết bao lâu mới được nghe khúc trầm hồn được hát lên nhỉ? Ta quả là may mắn đúng chứ?]

Yue ngẩng đầu nhìn lên bóng đen đang lơ lửng trước bia mộ của Shuu Tadashi nhủ mảy.

"Shuu Tadashi đã đánh mất hồn phách, từ thần còn xuất hiện ở đây làm gì?"

Akito tuy không nhìn thấy được từ thần nhưng anh lại có thể nghe được thanh âm lạnh lẽo phảng phất như từ địa ngục truyền tới vắng vắng bên tai. Nếu là trước đây, cho dù từ thần có đứng trước mặt anh, hét vào tai anh Akito cũng không có cách nào nghe thấy được. Thế nhưng hiện tại, Yue và anh đã hình thành nên một liên kết vô hình, thế ước linh hồn giữa Anh và cô đủ để giúp anh có thể nghe rõ từng lời từng chữ của từ thần - chủng tộc bóng tối, kẻ đưa đường nơi địa ngục. Tất nhiên, Anh nghe được không có nghĩa là sẽ nhìn thấy. Chỉ những người nào sắp chết mới có thể thấy được từ thần. Cho dù thế ước liên kết giữa Akito và Yue có bền chặt tới mức nào đi nữa anh cũng không thể thấy được sự hiện diện của từ thần trước mắt. Nhưng từ biểu cảm của Yue, Akito cũng có thể nhận ra, lần chạm mặt này quả thực là bất ngờ.

Nghe được sự bất thiện từ lời nói của cô, từ thần chỉ cười.

[Ta chỉ tới để cảm tạ Ngài. Ngài đã giúp đỡ cho Hattori Heiji thoát khỏi khống chế của ma quỷ. Ta cũng thắc mắc một điều, giữa bao nhiêu cách có thể phong ấn quỷ khí đồng thời cứu Hattori Heiji tại sao Ngài lại lựa chọn hi sinh bản thân?]

Yue cười nhạt

"Hi sinh bản thân? Từ bao giờ từ thần các người lại học được cách nói nhân tính hoá của con người như vậy? Con mắt nào của người thấy được ta hi sinh bản thân? Quỷ khí trong thanh kiếm đó đoạt lấy thể xác của Hattori Heiji và đáng lý ra linh hồn của cậu ấy cũng sẽ giống như Shuu Tadashi bị cắn nuốt hoàn toàn. Thế nhưng linh hồn của Hattori Heiji chính là đứa con của từ thần, các người chẳng lẽ sẽ trở mặt nhìn nó bị cắn nuốt hay sao? Chẳng phải người xuất hiện là để đánh thức linh hồn từ thần say ngủ trong thân thể Hattori Heiji à?"

Từ thần nghiêng ngả cười, thế nhưng trong nụ cười ấy ẩn chứa vô hạn sát ý lạnh lẽo. Yue nhếch môi cười nhạt.

"Quỷ khí trong thanh kiếm là quỷ khí ngàn năm trốn ra từ cấm địa hắc ám bên trong hư vô không gian do thần số mệnh Cai quản. Nếu chỉ là phong ấn bình thường ai biết nó sẽ thức tỉnh thêm một lần nữa vào lúc nào? Chẳng phải chính các người cũng muốn lợi dụng sự thức tỉnh của Hattori Heiji để phong ấn nó mãi mãi hay sao? Thế nhưng mà, các người có nghĩ tới suy nghĩ của Hattori Heiji hay không? Cậu ta là từ thần...không đúng.....chính xác là một từ thần dự bị. Bất kỳ lúc nào cũng có thể thức tỉnh lấy đi sinh mệnh của người khác. Cảm nhận của cậu ta ai là người hiểu thấu đây?"

Từ thần im lặng nhìn xuống Yue như thể đang phẫn nộ, lại giống như đang cảm thương cuối cùng lại thành thở dài cam chịu.

[Cho nên ngài mới dùng máu thịt của mình làm vật dẫn, lợi dụng linh lực chiến thần hộ vệ và phong ấn cường đại cùng linh hồn từ thần non trẻ khi vừa thức tỉnh để phong ấn quỷ kiếm bất chấp việc Ngài có thể bị cắn nuốt hoàn toàn à? Ngài đừng quên tuy có phong ấn và chiến thần hộ vệ bên cạnh nhưng bản thân linh hồn từ thần của Hattori Heiji thuộc về thế giới bóng tối, ngay cả đôi mắt Ngài cũng là năng lực thuộc về hắc ám. Khi năng lực bóng tối và ánh sáng chênh lệch như vậy có thể khiến Ngài tiêu tán hoàn toàn Ngài vẫn chấp nhận chỉ để khiến cho Hattori Heiji thoát khỏi khống chế và cho linh hồn từ thần bên trong cậu ấy ngủ say thôi sao?]

Yue mỉm môi không nói gì cũng coi như cam chịu. Akito nhủ mảy, tay vô thức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Yue siết chặt. Cô kinh ngạc quay đầu đã thấy đôi mắt tràn ngập lo lắng cùng tức giận của Anh. Ngay cả bàn tay đang nắm chặt cũng lạnh như băng đá. Từ thần kinh ngạc nhưng rồi cũng không nói thêm điều gì. Bóng đen âm u dần tiêu biến cuối cùng hoá thành một con bướm đen đập dờn bay đi để lại âm thanh dần phôi dăng trong không khí.

[Nhờ ơn của ngài mà linh hồn từ thần mới thức tỉnh bên trong Hattori Heiji một lần nữa suy Kiệt và rơi vào ngủ say. Nhưng cũng không bao lâu đâu. Cậu ta là một từ thần, dù sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ tới đón Hattori Heiji về lại nơi chân chính thuộc về cậu ấy.]

[Còn nữa, Shuu Tadashi sẽ được chuyển sinh ở một thế giới khác. Tuy hồn phách đã tan biến nhưng chấp niệm của cậu ta cùng với khúc trầm hồn của ngài đã giúp cho tình phách ít ỏi đáng thương đó được cơ hội chuyển sinh. Đây là lời cảm tạ ta dành cho Ngài.]

Cho tới khi âm vang đó hoàn toàn biến mất Yue cùng Akito mới rời đi mộ địa. Trở lại bệnh viện, Yue đón nhận ánh mắt lo lắng cùng giận dữ của Akito. Cô chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay lạnh buốt của anh ấy.

"Hattori Heiji sẽ không có vấn đề gì đâu. Số mệnh của cậu ấy ....rất dài. Cũng rất tốt. Có Kazuha ở bên cạnh anh đừng lo lắng."

Akito đột nhiên kéo mạnh cô vào lòng, ôm lấy thân hình nhỏ gầy ấy trầm giọng nói.

"Tôi không cho phép em tự làm tổn thương mình thêm nữa. Cho dù là để cứu bất kỳ ai. Mũi kiếm ở thần điện không chỉ làm tổn thương em mà còn làm cho trái tim tôi thiếu chút nữa ngừng đập. Akari. Em không thể tiếp tục làm tổn thương mình thế này được. Chấn cho tôi một kích bên bờ hồ Nishiku ngày đó, liều mạng cứu người bên thác nước nữ nhân ngư và cả mũi kiếm trong thần điện. Quá đủ rồi. Lần sau.....nếu còn có lần sau sẽ là tôi. Là tôi bảo

hộ em."

Yue sững sốt khi bị Akito ôm vào ngực nhưng khi nghe những lời nói ấy cô nhận không được cong lên khoe môi. Nghiêng đầu lắng nghe nhịp tim hữu lực ấy, Yue "ừ" một tiếng miễn cưỡng nhắm mắt.

Bàn tay to lớn ấm áp của Akito nắm lấy eo Yue. Đầu cô tựa vào lồng ngực anh khiến cho cô có thể nghe rõ tiếng tim đập từng nhịp và cả dòng máu nóng chảy xuôi trong huyết quản của Akito khiến cho cô dường như có thể cảm nhận được hơi ấm cùng sự ngọt ngào lan tỏa từ nơi hai người tiếp xúc.

Thì ra.....tay cầm tay cũng có thể ấm áp như thế. Hơi ấm từ con tim anh truyền thẳng tới nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng cô. Đánh thức trái tim vốn đã chìm trong địa ngục từ lâu.....

-kiếm quý- kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Nhà thi đấu Trung tâm Nanioa.

"Một đòn trúng mặt. Ăn điểm."

Trọng tài vừa dứt lời, tiếng hô inh tai nhức óc từ khán đài đã vang lên dường như muốn phá thủng cả nóc nhà thi đấu. Yue nhắm chán liếc mắt nhìn một đám người phấn khích hò hét tới lạc giọng nhú nhú mày. Bọn họ có cần thiết phải tỏ ra phấn khích kịch liệt như vậy không? Dù sao cũng không phải bản thân tự mình chiến đấu, hò hét hăng say như vậy để làm cái gì đây? Cô thực sự cảm thấy hối hận khi đã đồng ý với Hattori phu nhân và Kazuha tới nơi này xem Hattori Heiji thi đấu.

"Thôi nào Akari, con không cần trưng ra bộ mặt ủ rũ như vậy có được hay không? Mọi người đều đang nhìn con đó."

Hattori phu nhân bắt đầu dẽo má cô còn Kazuha bên cạnh thì cười gương một tiếng nhìn gương mặt trắng nõn của Yue bị nheo thành đốm ửng. Không ít người xem thi đấu cũng lơ đãng nhìn về phía này xì xào bàn tán.

Chỗ ngồi của bọn họ được ban tổ chức sắp xếp riêng cho. Ít nhất cũng là ưu tiên người nhà của tuyển thủ. Hơn nữa, người của ban tổ chức có giao tình không tệ đối với Hattori phu nhân vì thế chỗ ngồi của họ đương nhiên ở một vị trí rất đẹp, vừa vặn có thể theo dõi trận đấu ở khoảng cách đẹp nhất, vừa vặn là trung tâm tầm nhìn của tất cả mọi người.

"Trường các con năm nay có vẻ rất mạnh nhỉ. Dường như không còn đối thủ rồi."

Hattori phu nhân không tiếc lời khen ngợi. Bà có vẻ rất hài lòng đối với phong độ hiện tại của các thành viên trong đội kiếm đạo dự thi của học viện Haido. Kazuha hưng phấn bùng bùng tự hào nói:

"Chưa đâu cô ơi...cô phải xem Hattori Heiji thi đấu ấy. Cậu ấy là vô địch trong trường đấy ạ."

Yue trắng mắt nhìn trời. Rõ ràng là tình nhân trong mắt hoá Tây thi. Cho dù Hattori Heiji có biểu diễn Thái cực quyền trước mắt Kazuha, cô ấy cũng có thể khen nó là vô địch được nữa mà. Kazuha cùng Hattori phu nhân trò chuyện không được bao lâu thì bên dưới trọng tài đã mời nhà vô địch của học viện Haido lên sân đấu. Kazuha cổ quái nhìn người đó một lát mới kinh ngạc lên tiếng

"Ủa? Người đó đâu phải Hattori Heiji?"

Hattori phu nhân cũng nhú mày gật đầu

"Đúng vậy, Hattori cao ráo hơn rất nhiều. Người này....phải nói sao nhỉ? Có vẻ cực mạnh quá."

Kazuha nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi khán đài lao về phía người kia, ánh mắt chăm chăm lệ khí giọng nói cũng mang theo chất vấn thật sâu.

"Này, trận đấu sắp bắt đầu rồi sao còn đứng đấy hả Hattori? Khoan.....cậu là ai? Cậu không phải Heiji?"

Người kia bị khí thế của Kazuha dọa sợ lúng túng xua tay. Thì ra, Hattori Heiji đã bày ra trò này. Cậu nhờ một người mặc trang phục kiếm đạo của mình thi đấu mấy trận vòng loại. Nhưng nguyên nhân sâu xa thực chất chỉ là để trốn mấy cô nàng hâm mộ muốn xin chữ ký cậu ta mà thôi. Kazuha nghe rõ nguyên nhân khoe miệng co giật, ùng ùng nổi giận chạy đi tìm Hattori Heiji thực sự.

Yue còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra đã bị Kazuha hùng hổ kéo vào wc nam. Cô đứng bên ngoài nhìn Kazuha cầm cả cái xô nện xuống đầu Hattori Heiji đang mê mải chiêm ngưỡng toilet nấu cháo điện thoại. Khi nghe tiếng hét thất thanh của Hattori Heiji truyền ra từ bên trong đó, Yue nhận

không được bật cười thành tiếng.

"Bạn đang làm cái gì trong đó vậy hả Hattori Heiji?"

Hattori Heiji xoa cục u trên đầu rống lên:

"Chính tớ mới phải hỏi cậu câu đó đấy. Đây là nhà vệ sinh nam mà . Cậu vào đây làm cái gì thế hả?"

Kazuha trề môi khinh thường

"Vậy hả? Xin lỗi nha , thế mà tớ còn tưởng đây là sào huyệt của tên kiếm sĩ có lá gan thô để . Cậu chui vào đây để trốn thi đấu thì có."

Hattori Heiji chui ra khỏi toilet rất không đồng tình với Kazuha

"Đây là mưu kế rõ chưa cô nương? Tớ cần bảo toàn binh lực để chiến đấu đối thủ chính của trận cuối cùng này."

Kazuha ngẫm nghĩ một chút dường như đang hồi tưởng lại bảng phân loại trận đấu sau đó nghiêng đầu hỏi

"Đối thủ chính? Có phải là người rất giống Kudo Shinichi hay không?"

Hattori Heiji trầm trọng gật đầu , giọng nói cũng mang theo quyết tâm vô cùng.

"Phải. Hẳn ta chính là vô địch trường Senshin. Năm ngoái , tớ bị hấn để treo ngay lỗ tai trái. Năm nay tớ thế phải trả nợ sông phẳng."

Kazuha nhú mày có vẻ không đồng tình

"Có thua cũng phải thua cho đẹp chứ? Sao cậu lại giờ trò khôn lỏi này?"

Hattori Heiji như con mèo bị giật phải đuôi nhảy dựng lên lập tức phản bác

"Vớ vẩn. Tớ thua hồi nào? Buổi so tài hôm đó Okita cũng lãnh đủ. Cả hai đều chảy máu nhiều quá nên trọng tài xử hoà đấy chứ? Hơn nữa , Okita cũng trốn thi đấu, cho mấy tay đàn em đánh thế chỗ hấn. Có hơn gì tớ đâu?"

"Vậy là cả cậu và hấn đều ăn gian nha. Tớ sẽ mách ban tổ chức."

Kazuha cười trêu ghẹo cậu ta , Hattori thì hừ lạnh quay đầu.

"Bạn muốn mách thì cứ mách . Tớ trốn thi đấu mấy vòng loại đều là có lý do chính đáng cả."

Hattori nói vậy , sắc mặt Kazuha hơi trùng xuống cuối cùng lắc đầu tỏ vẻ cam chịu kéo tay Yue ý đồ rời khỏi wc nam .

"Thôi được rồi. Hãy đợi đấy. Tớ phải nhờ mẹ cậu ra tay trị cậu mới xong mà."

Hattori giật mình nhìn sang Yue như muốn hỏi cô rằng : Mẹ thực sự tới đây xem thi đấu hả?

Yue trả cho cậu ta một ánh mắt xem thường . Nếu không cậu nghĩ sao tôi có mặt ở đây chứ?!

Hattori Heiji vò đầu vội vàng kêu lên :

"Ê, chờ đã.....Kazuha ...."

"Hãy thôi cái trò này đi đồ ngốc."

Hattori còn chưa kịp nói hết câu một tiếng nói to đã vang lên hoàn toàn cắt đứt lời nói tới miệng của cậu ta. Kazuha nhú mày quay đầu hỏi

"Bạn nói ai ngốc hả?"

Hattori Heiji vội vàng xoa tay tỏ vẻ mình cực kỳ vô tội

"Tớ có nói gì đâu nào."

Thì ra người vừa rống lên là một sinh viên trong nhóm thi đấu kiếm đạo của trường đại học tổng hợp . Anh ta trông có vẻ rất hung dữ , túm lấy cổ áo của đồng bạn không ngừng rống to.

"Không thể thi đấu vì say rượu ư? Cậu tưởng mọi người sẽ chấp nhận lý do chết tiệt này hay sao?"

Minbo Omotani - sinh viên đại học tổng hợp đồng thời là một tuyển thủ kiếm đạo túm lấy cổ áo một người say rượu rống lên.

"Cậu muốn uống thì cũng phải lựa chọn đúng lúc đúng chỗ chứ!"

Người thanh niên say rượu dường như chẳng hề quan tâm tới anh ta, miệng vẫn không ngừng làm bầm

"Công ty tuyển dụng tôi đã phá sản, tương lai trước mắt mù mịt. Không uống làm sao tôi chịu nổi buồn phiền đây? Tôi đây bất cần, thậm chí bây giờ có lộ ra chuyện gì tôi cũng chẳng thèm quan tâm nữa. Hề hề. Các cậu sắp có những chỗ làm ngon lành còn tôi đây.....đã chẳng còn gì để mất nữa cả."

"Mày....mày đang nói cái gì?!"

Minbo Omotani dường như là một người khá nóng nảy, Anh ta thiếu chút nữa nhào tới đập tỉnh thanh niên say rượu kia. Thế nhưng hành động của anh ta bị đội trưởng nhà mình nhanh gọn kiềm hãm.

"Thôi, đừng cãi nhau nữa. Tarumi không muốn thi đấu thì đừng ép hắn. Tôi sẽ thay một cậu học sinh năm thứ hai vào đội hình. Tuy kém hơn Tarumi nhưng còn hơn để một tên say ngã lăn trên sàn. Xấu hổ cả trường chúng ta."

Masamichi Hakamada lạnh lùng khinh thường nhìn xuống Tarumi như thể chẳng xem anh ta ra gì. Tarumi thần nhiên đón nhận ánh mắt trào phúng ấy cười nhạt.

"Nói hay lắm cái đồ lừa đảo cướp người yêu của bạn. Đạo đức giả."

Masamichi Hakamada nhú mày quay gót bỏ đi còn không quên ném lại một câu.

"Là cô ta tự ý rồi bỏ kẻ không có tiền đồ như Cậu để theo tôi đấy chứ? Hakamada này chẳng thèm cướp của ai thứ gì. Lúc khác chúng ta sẽ nói chuyện tiếp, còn bây giờ cậu đang say. Đầu óc không được tỉnh táo ăn nói hàm hồ mụ mị làm sao phân rõ phải trái đúng sai được."

Yue nhú mày nhìn Tarumi ngồi trong góc tường, bóng đen từ trần đang phủ phục bên cạnh anh ta. Liềm đao bạc loé lên từng luồng ánh sáng lạnh khiến cho ánh mắt cô trở nên đau đớn. Từ trần phát hiện ra cô, ông ta khẽ mỉm cười vươn ra bàn tay xương trắng khốc từ trong lớp áo chùng đen tỏ ý hữu hảo. Yue cúi đầu quay lưng bỏ đi không hề muốn đối diện với ông ta một chút nào nữa. Cô cùng từ trần, giao tình không sâu tới mức có thể hữu hảo mà xã giao với nhau được. Sự xuất hiện của từ trần làm cho Yue sâu sắc cảm nhận được một sự thật: cho dù Linh hồn từ trần của Hattori Heiji có ngủ say đi chăng nữa, nó vẫn không thể nào ngăn cản được những cái chết từng ngày từng giờ xảy ra xung quanh cậu ấy. Số mệnh của Hattori Heiji đã gắn liền với sinh mạng của con người và nhiệm vụ của từ trần ngay từ khi cậu ấy ra đời. Cho dù ngăn cản cũng chỉ là đang kéo dài thời gian. Số mệnh, quả nhiên là chẳng hề muốn buông tha một sinh vật nào.

Hattori Heiji cùng Kazuha và Yue trở lại khán đài theo dõi trận đấu diễn ra ở các bảng vòng loại. Xem được một lát liền thấy mấy sinh viên đại học tổng hợp nháo thành một đoàn.

Cuối cùng thì sau bao nhiêu nỗ lực, học viện Haido cũng thành công lọt vào trận bán kết. Hattori Heiji lại một lần nữa nghe được tiếng la thất thanh của nhóm người kia. Nghe đâu Tarumi bị đâm thương tích rất nặng. Hattori Heiji linh cảm không lành vội vàng hỏi.

"Anh ta bị đâm ở đâu?"

Hakamada Masamichi - đội trưởng đội kiếm đạo trường đại học tổng hợp nhú mày khó hiểu hỏi:

"Cậu là ai?"

Hattori Heiji lập tức ngắt lời

"Tôi hỏi anh ta ở đâu, mau dẫn tôi tới đó ngay."

Có lẽ bởi khí thế của Hattori Heiji, Hakamada không tiếp tục lằng nhằng nữa trực tiếp dẫn cậu ta cùng Yue đang đi theo phía sau tới nơi được báo rằng Tarumi bị thương ở đó. Thế nhưng, khi cả đám họ mở cửa phòng chứa đồ nơi phát hiện Tarumi bị thương thì chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu. Cảnh sát và xe cứu thương đã gọi nhưng lại không hề thấy Tarumi điều này nếu bị phát hiện bọn họ sẽ bị khiển trách rất nặng nề. Hakamada Masamichi một mực cho rằng đó là trò đùa dai của Tarumi, anh ta phân phó mọi người tỏa đi tìm hắn

"Mọi người chia nhau tìm kiếm đi. Nếu thật là Tarumi bày trò tôi sẽ kỷ luật hắn thật nặng."

Masamichi vừa dứt lời liền thấy hai nhân viên của nhà thi đấu tới tìm bọn họ nói rằng có người nhấn họ tới ngay phòng thay đồ cạnh bể bơi. Masamichi Hakamada cau mày dẫn đầu đi thẳng tới địa điểm chỉ định.

Nhà thi đấu Nanioa là nhà thi đấu Trung tâm thành phố Osaka chuyên sử dụng trong những trận đấu lớn. Nơi này đáp ứng đầy đủ điều kiện vật chất để tổ chức các trận đấu lớn như thể thao hoặc kiếm đạo. Nhà thi đấu Nanioa được dựng trên một khu vực rộng lớn, bởi quy mô và tầm cỡ các trận đấu diễn ra bên trong nó cho nên khắp các khu thi đấu đều dựng nên các phòng thay đồ đầy đủ tiện nghi cho tuyển thủ.

Nhóm người Hattori Heiji không mất quá nhiều thời gian tìm kiếm Tarumi bởi vì họ đã nghe được tiếng nước rất lớn từ gian phòng thay đồ đầu tiên vang tới. Ngay khi bước vào trong phòng, họ chỉ thấy Tarumi toàn thân ướt đẫm nước cùng với máu tươi, mắt nhắm nghiền ngồi dưới vòi nước nóng vẫn đang chảy tuôn bốc hơi nghi ngút. Dòng nước ấm chảy xuống thân thể anh ta khiến cho máu loãng lan ra đỏ cả nền nhà tắm. Dòng nước đỏ chảy xuôi về miệng cống thoát nước giống như sinh mệnh của Tarumi đã trôi về một cõi hư không. Yue đứng cách đó không xa nhìn vào thi thể Tarumi nhạt nhòa trong màn hơi nước, cô dường như vẫn còn cảm nhận được cái lạnh lẽo đặc trưng thuộc về thể giới bóng tối ở nơi này. Từ trần...hắn là mới rời đi không bao lâu.

Hattori Heiji ôm tâm tình hi vọng rằng Tarumi chỉ bị thương mà thôi nhưng khi thử thăm dò hơi thở cậu nhũn mảy phát hiện ra Tarumi Atsushi quả thực đã chết . Cảnh sát rất nhanh đã tới hiện trường vụ án ; mọi chuyện ở đây phải giao lại cho họ . Hattori Heiji một mình đứng cạnh bể bơi nhìn từng làn nước lăn tăn gợn sóng phản chiếu từng tia nắng lóng lánh không ngừng suy nghĩ.

Qua điều tra sơ bộ từ phía cảnh sát , thời gian Tarumi tử vong đã bị hung thủ dùng thủ đoạn làm sai lệch. Rất khó để xác định phòng tắm có phải là hiện trường duy nhất của vụ án hay không. Vì thế không thể loại trừ khả năng Tarumi bị giết ở nơi khác sau đó được đem tới phòng thay đồ cạnh bể bơi này . Mà lời khai của đồng bạn anh ta rằng nhìn thấy Tarumi bị thương ở nhà kho thuộc dãy nhà phụ khiến cho Hattori Heiji băn khoăn.

Giả thiết đặt ra rằng nếu thực sự Tarumi bị giết ở dãy nhà kho vậy hung thủ làm cách nào chuyển cái xác tới phòng thay đồ bể bơi trong khi ngay cửa ra vào dãy nhà phụ có một nhóm người dùng bữa ở đó? Nếu Tarumi bị giết ở ngay phòng thay đồ cạnh bể bơi này vậy người bị thương mà nhóm người Omotani nhìn thấy là ai? Hơn nữa hung thủ dùng cách nào lừa nạn nhân Tarumi ngoan ngoãn tới phòng thay đồ này?

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Nạn nhân bị đâm nhiều nhất kiếm , sau đó thi thể được đặt dưới vòi nước nóng mục đích chủ yếu để che giấu thời điểm tử vong thực sự của nạn nhân. Có lẽ thanh kiếm dựng cạnh nạn nhân chính là hung khí. Chúng ta có lẽ nên điều tra dấu vân tay trên đó, hoặc chỉ cần chứng minh nó thuộc sở hữu của ai thì sẽ có được manh mối thôi."

Thanh tra điều tra của sở cảnh sát sau khi xem xét hiện trường liền đưa ra kết luận sơ bộ như vậy.

"Khỏi cần điều tra cho mất công chú Otaki. Đó là thanh kiếm sẽ được dùng trong tiết mục biểu diễn cuối cùng bế mạc đại hội kiếm thuật chiều nay. Có kẻ nào đó đã len vào phòng ban tổ chức đánh tráo thanh kiếm để làm Vũ khí gây án . Lúc này cháu đã nhờ hai anh cảnh sát xem xét và họ nói rằng : không tìm được dấu vân tay nào trên thanh kiếm cả."

Hattori Heiji tựa lưng vào cửa phòng thay đồ nơi phát hiện tử thi tự tin lên tiếng , không nhìn về mặt ngạc nhiên của thanh tra Otaki.

"Hattori ? Cháu đến đây làm gì vậy?"

Hattori Heiji chỉ chỉ bộ y phục kiếm đạo trên người cười cười

"Chú không thấy cháu mặc bộ đồ thi đấu này à?"

Thanh tra Otaki gật đầu cũng nói

"Ừ nhỉ, hôm nọ chú có nghe bố mẹ cháu nói chuyện cháu tham gia thi đấu. Nhưng mà.....chú muốn hỏi Akari sao lại có mặt ở đây kia kia."

Hattori Heiji quay đầu lại vừa vận nhìn thấy Yue đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình , khoé miệng Hattori co giật bất đắc dĩ hỏi

"Chẳng phải Kazuha đã kéo cậu đi rồi sao?"

Yue bĩu môi đi lướt qua Hattori Heiji tìm một chỗ trống ngồi xuống.

"Đừng có quên trận đấu của cậu đấy, Kazuha có vẻ không muốn giải vô địch năm nay rơi vào tay người khác đâu."

Hattori Heiji kì thực cũng đoán được lý do Yue trốn khỏi tầm mắt Kazuha mà tới nơi này. Có lẽ là do chán ghét sự ồn ào nơi khán đài hoặc là....cô ấy đang tìm kiếm thứ gì đó không thuộc phạm trù nhân loại.

"Cháu biết ai lấy trộm thanh kiếm chưa?" - thanh tra Otaki hỏi

"Chưa ạ. Nhưng cháu đang tìm hiểu. Rõ ràng kẻ sát nhân là người biết rõ trong phòng ban tổ chức cất giấu thanh kiếm sắc bén này, đồng thời hẳn còn biết rõ vị trí tất cả phòng ốc ở đây. Vậy là hung thủ chỉ có thể là một trong số những người ở đội kiếm đạo thuộc trường đại học tổng hợp mà thôi. Bởi vì họ là đội duy nhất được ưu tiên tới nơi này tập luyện suốt một năm qua."

Cảnh sát nhất trí với quan điểm mà Hattori Heiji đưa ra đồng thời cũng cho biết thêm các vết chém trên người Tarumi đều là những nhát chí tử . Chỉ có những người rành về kiếm đạo mới có thể ra tay nhanh gọn và chuẩn xác được như thế. Hattori Heiji còn bồi thêm

"Hơn nữa nếu không phải thông thạo khu vực này hung thủ sẽ không dám chuyển cái xác đi một đoạn đường vừa xa vừa lộ liễu như thế. "

Thanh tra Otaki cổ quái nhìn Hattori Heiji hỏi

"Cái gì cơ?"

"Bọn họ chưa tường thuật lại chi tiết vụ án cho chú nghe sao? Đầu tiên ba anh này phát hiện xác nạn nhân Tarumi ở kho dụng cụ thuộc dãy nhà phụ. Họ vội vàng chạy đi kêu cứu, đến khi quay lại thì cái xác biến mất rồi. Vừa lúc đó, có người bên phòng thường trực chạy tới báo có người nhấn tin báo ba người này đến gấp phòng thay đồ gần bể bơi. Mọi người chạy tới thì đã thấy xác Tarumi ở đó từ bao giờ."

Hattori Heiji tường thuật lại đồng thời liếc nhìn sang 3 sinh viên đại học tổng hợp, đồng bạn của nạn nhân Tarumi đồng thời cũng là 3 nghi phạm chính của vụ án.

"Phải chăng tên sát nhân thấy cái xác bị phát hiện quá sớm cho nên đem tới đây cất giấu?"

Chú Otaki về mặt cổ quái hỏi ra sau đó nhận lại ánh mắt giễu cợt của Hattori Heiji.

"Không đâu, vì nếu vậy hẳn chỉ chỗ giấu xác Tarumi qua điện thoại làm gì? Hơn nữa, hành động vận chuyển cái xác đi quá liều lĩnh. Trong khoảng thời gian ấy, có một nhóm người ngồi ăn cơm trưa ở cửa ra vào của dãy nhà phụ. Thế mà hung thủ công cái xác qua trót lọt đó là điều không thể xảy ra. Có thể sau khi phát hiện ra Tarumi đã chết, một trong số các anh, người ra sau cùng đã quay trở lại dàn dựng 1 vụ di chuyển thi thể và dọn dẹp lại hiện trường."

Nhóm sinh viên đại học tổng hợp nhũn mày có vẻ không đồng tình, bất mãn bắt đầu thanh minh cho sự trong sạch của bản thân.

"Người rời hiện trường đầu tiên là anh Kotegaoa, anh ta dành phần gọi xe cấp cứu. Tiếp đến là tôi, Kotegaoa bảo tôi đi báo cảnh sát. Người ra cuối cùng là anh Dogushi, anh ấy chạy đi tìm đội trưởng."

Hattori tiến lại gần Dogushi hỏi

"Có ai làm chứng cho anh không anh Dogushi?"

Dogushi sắc mặt tái nhợt không ngừng thanh minh, nghe Hattori hỏi vậy cắn răng liên nói

"Có, có đội trưởng Hakamada ạ."

Đúng lúc ấy, Kotegaoa nãy giờ im hơi lặng tiếng đột nhiên nói

"Thực ra, người rời khỏi nhà kho cuối cùng là tôi mới đúng. Để cho nhanh chóng, tôi đã mượn điện thoại của một cậu ngồi ăn trưa trước dãy nhà phụ. Ở đầu dãy bên kia họ hỏi tình trạng của nạn nhân nên tôi đã quay trở lại nhà kho để quan sát Tarumi kỹ hơn. Tôi đã trả lời họ rằng cậu ấy chảy máu rất nhiều, Mạch đập yếu. Tất nhiên là lúc đó không có ai xung quanh. Sau đó tôi liền rời khỏi nhà kho đem trả lại điện thoại và đi thẳng tới đồn cảnh sát bên kia đường vì tôi nghĩ 2 người báo cáo sự việc sẽ rõ ràng hơn."

Kotegaoa nhìn về mặt không tin tưởng của Heiji liền đưa ra nhân chứng cho mình

"Nếu cậu không tin thì cứ hỏi nhóm học sinh đã ngồi ăn ở trước dãy nhà phụ thì rõ. Hơn nữa, mấy ông cảnh sát ở đồn có thể làm chứng cho tôi mà."

Từ dãy nhà kho tới đồn cảnh sát mất khoảng 15 phút. Tuy đồn cảnh sát chỉ nằm bên kia đường nhưng phải băng qua một ngã ba đông đúc, lúc kẹt xe có khi phải mất gần 1 tiếng đồng hồ mới tới nơi. Sau khi nghe Kotegaoa giải thích, Dogushi nghiễm nhiên trở thành nghi phạm hàng đầu của vụ án mạng. Trong khi Omatani và Kotegaoa từ đồn cảnh sát quay về còn anh ta thì đi từ nhà kho tới nhà thi đấu cũng mất gần ấy thời gian việc này phải giải thích thế nào đây?

Dogushi ấp úng không thể trả lời được câu hỏi này từ phía Hattori thì đội trưởng của nhóm kiểm đạo vừa vận xuất hiện thay Dogushi giải vây.

"Tôi có thể làm chứng cho Dogushi. Trong khu thi đấu, các thí sinh ăn mặc giống hệt nhau nên rất khó tìm người. Việc Dogushi tìm tôi mất 15 phút là hoàn toàn đúng sự thật."

Hattori Heiji liếc nhìn Hakamada dường như rất phản cảm với anh ta, giọng nói rõ ràng mang theo bất mãn.

"Trong việc này chỉ có 2 anh biết với nhau không có ai làm chứng cả."

Hakamada dường như cũng cảm thấy Hattori Heiji có ác cảm với mình, anh ta trầm giọng nói:

"Cậu đang nghi ngờ chúng tôi chứ gì? Cứ cho là một trong số chúng tôi quay lại nhà kho hiện trường gây án đầu tiên đi thế thì xin hỏi làm thế nào mà chúng tôi có thể vác xác chết Tarumi từ nhà kho tới phòng thay đồ ở bể bơi mà không bị ai phát hiện?"

Hattori Heiji nghẹn họng không trả lời được cuối cùng chỉ có thể tro mắt nhìn nhóm sinh viên đại học tổng hợp đó rồi đi báo tin buồn cho gia đình nạn nhân.

Trước lúc họ đi mất, chú Otaki có để ý tới đội trưởng Hakamada, chú ấy hỏi anh ta vì cái gì trên áo anh ta lại có tên một người khác. Hakamada rất thần nhĩ trả lời

"Tôi có đem trang phục thi đấu theo nhưng bị mất lúc nào không biết vì vậy phải mặc đồ áo tập. Cũng may ban tổ chức không bắt lỗi."

Chú Otaki gật đầu để cho họ rời đi, cúi đầu hỏi han Hattori Heiji nhưng lại phát hiện cậu ta chìm đắm trong những suy luận của chính mình từ bao giờ.

*****

Sau dãy nhà phụ không có cửa sổ, còn cửa sổ phía trước thì ở trên cao quá xa so với tầm với của một người. Vậy thì cái xác chỉ có 1 cách duy nhất để ra khỏi căn phòng đó chính là đi bằng cửa chính. Muốn tới được phòng thay đồ cạnh bể bơi thì nhất định phải đi qua nhà thi đấu nơi đông người qua lại. Vậy thì làm thế nào để đem cái xác đây máu qua đó để không bị phát hiện đây?

Hattori Heiji nhìn chăm chăm vào sơ đồ cách bố trí các dãy phòng của Trung tâm thi đấu Nanioa nhíu mày.

"Đừng suy nghĩ nữa, mặt cậu sắp nhăn thành cái bánh bao rồi đấy."

Yue nhìn không được mở miệng giễu cợt. Hattori Heiji liếc mắt nhìn cô lại xoa đầu mình khiến cho mái tóc trở nên rối bù. Giọng nói cũng mang theo bất đắc dĩ.

"Phải giải quyết vụ này trước khi tên kia tới đây."

Yue nhìn đồng hồ trên tay tỏ vẻ không đồng ý.

"Sắp tới giờ thi đấu rồi Heiji. Cậu muốn học viện Haido năm nay mất chức vô địch à? "

Hattori Heiji vò đầu rồi rầm đường như cũng rất phân vân không biết nên đề vụ án cho cảnh sát giải quyết và đi thi đấu hay từ bỏ trận đấu để tùm gọn hung thủ.

"Thực sự không thể nghĩ ra được cách nào để cái xác của Tarumi đi được quãng đường xa như thế mà không bị phát hiện. Nơi này có phải là đồng hoang không một bóng người đâu cơ chứ!"

Yue trầm mặc cuối cùng nhìn không được lên tiếng

"Nếu như hiện trường vụ án ngay từ đầu chính là phòng thay đồ cạnh bể bơi thì sao? Như vậy thì bản khoản của cậu được giải thích rồi."

Hattori Heiji kinh ngạc trừng mắt nhìn cô giống như thực khó tin hỏi lại

"Gì cơ? Hiện trường giả sao?"

Yue nhíu mày cũng không quá chắc chắn

"Tôi không rõ, nhưng khi tới nhà kho chứa dụng cụ nơi phát hiện xác Tarumi đầu tiên tôi không có cảm giác gì. Nơi đó rất "sạch sẽ" không hề có thứ phi nhân loại tồn tại. Ngược lại...ở phòng thay đồ cạnh bể bơi, nơi đó có dấu vết của.....từ thần."

Hattori Heiji nghẹn họng trừng mắt nhìn Yue như thể đang nhìn quái vật. Thế nhưng, từ những việc đã xảy ra trong quá khứ Hattori Heiji có đủ lòng tin để tin tưởng những gì mà Yue nói chính là sự thật. Cậu chỉ kinh ngạc cuối cùng vẫn là lựa chọn tin tưởng. Nếu quả thật Tarumi không chết ở nhà kho dụng cụ mà chết ở phòng thay đồ cạnh bể bơi vậy thì ....chứng có ngoại phạm của kẻ đó hoàn toàn vô dụng rồi.

Trên đường đi, Hattori Heiji gặp được nhóm nhân chứng đã ngồi ăn cơm trước cửa của dãy nhà phụ. Sau khi hỏi một vài vấn đề, Hattori Heiji càng thêm xác định những gì Yue nói là chuẩn xác. Cậu ta nhanh chóng đi vào trong nhà kho nơi Tarumi được phát hiện bị thương nặng, tìm quanh một lát quả nhiên đã phát hiện manh mối quan trọng nhất của vụ án mạng lần này.

Yue cùng Hattori Heiji ở đó không biết là đã qua bao lâu, thậm chí Hattori Heiji đã từ bỏ cả trận đấu để truy cho ra hung thủ.

"Này, cậu nghĩ học viện Haido sẽ ổn chứ nếu không có cậu tham chiến Heiji"

Yue nấp trong góc nhìn không được mở miệng hỏi. Cô có thể tưởng tượng ra được Kazuha lúc này sốt ruột cỡ nào. Hơn nữa, nhóm tuyển thủ của học viện Haido sẽ thực sự ổn nếu thiếu đi tuyển thủ xuất sắc nhất?

Hattori Heiji trầm mặc nhìn xuống xúc động muốn quay trở lại sân đấu. Cậu muốn chiến thắng, muốn đem về học viện Haido chức vô địch kiếm đạo nhưng đồng thời cậu không thể để hung thủ giết hại Tarumi nhón nhơ ngoài vòng pháp luật thêm một giây phút nào.

"Sẽ ổn thôi, dù sao câu lạc bộ kiếm đạo cũng không phải chỉ có một mình tớ."

Hattori Heiji thầm nói không biết là nói cho Yue nghe hay đang tự an ủi bản thân mình. Yue liếc mắt nhìn sang Hattori Heiji nấp trong bóng tối thờ dãi

"Kazuha nhất định sẽ bóp chết cậu. Hơn nữa, mẹ cũng tới xem thi đấu là muốn xem cậu thể hiện trên sân đấu. Lần này thì hay rồi."

Hattori Heiji gạt mình cười khỏ

"Mẹ tới xem thi đấu hả? Tổ còn tưởng lúc này cậu đang nói giỡn cơ."

Yue trắng mắt xem thường không kiên nhẫn trả lời.

"Đương nhiên là cả mẹ cũng tới. Nếu không cậu nghĩ sao tôi lại ở đây chứ? Chẳng lẽ vì cái xác chết kia?"

Có trời mới biết Yue muốn ở nhà nghỉ ngơi tới mức nào. Vừa đi học, vừa chạy tới lui ở cảnh cực cùng Tenjinbashi-suji, cô cũng chưa phải người máy không biết mệt mỏi là gì. Hattori Heiji khoe miệng co rút nhưng không hề nói gì nữa bởi vì cậu phát hiện ra động tĩnh rất nhỏ từ bên ngoài. Yue cũng phát hiện ra dị trạng lập tức ngáp miệng không nói, gian nhà kho nhất thời chìm vào tĩnh lặng, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có giống như nơi này hoàn toàn không có bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Một lát sau, quả nhiên có người bước vào trong phòng dụng cụ này. Qua tấm kính nhỏ trên cửa ra vào Heiji cùng Yue nhìn thấy "hắn" đi thẳng về phía hòm dụng cụ - nơi mà trong lời khai Tarumi đã từng dựa vào đó. Anh ta còn đem theo vài sạch và một chai nước rửa rất lớn.

Hattori Heiji nhú mày, khoe miệng lại hơi nhếch lên.

Quả nhiên.....

"Vô ích thôi. Dù có dùng tiểu xảo ấy anh cũng không đánh lừa được cơ quan điều tra đâu, anh Kotegaoa thân mến."

Hattori Heiji không hề hung thủ lau dọn hiện trường quá lâu đã xuất hiện vạch mặt hắn.

"Tarumi thực chất không hề bị giết tại đây như lúc đầu mọi người tưởng. Anh đã đánh lừa 2 người bạn đi cùng mình là Omotani và Dogushi rời khỏi đây và anh đã lập tức trở lại nhà kho này ra lệnh cho Tarumi đi thẳng tới phòng thay đồ cạnh bể bơi, giết anh ta ở đó. Đúng chứ anh Kotegaoa?"

"Thực chất, phòng thay đồ cạnh bể bơi chính là hiện trường đầu tiên và cũng là duy nhất trong vụ án này. Tarumi bị giết chết ở đó và cũng vì thế mà Heiji Hattori cùng cảnh sát điều tra đã bị anh đánh lừa. Nhưng mà....từ thần chắc không nhầm chán tới mức đi lừa tôi đâu."

Yue cũng từ trong bóng tối nói vọng ra. Thế nhưng cô không hiện thân chỉ nấp sau thùng dụng cụ lên tiếng.

Kotegaoa giật mình quay đầu lại chỉ thấy một đôi mắt xanh chợt loé chợt tắt lập loè trong bóng tối. Anh ta nuốt một ngụm nước bọt chống chế.

"Nghe đây, sau khi phát hiện xác chết, tôi chỉ nói Omotani đi báo cảnh sát chứ không hề phân Phó điều gì cho Dogushi để anh ta đi tìm đội trưởng. Lỡ anh ta ở lại thì sao nào? Giả thiết của cậu cũng quá mong manh đi?"

Sự chống chế của Kotegaoa vấp phải sự tự tin của Hattori Heiji. Cậu ta không đợi Kotegaoa tiếp tục biện giải đã lập tức ngắt lời.

"Anh đã tính toán rất kỹ rồi. Khi phân công Omotani chạy đi báo cảnh sát nghĩa là anh đã đuổi được cả 2 người họ ra khỏi hiện trường này. Bởi vì anh phát hiện Dogushi rất sợ máu tươi và không hề có chính kiến luôn dựa dẫm vào Hakamada. Cho nên anh ta chắc chắn sẽ không dám ở lại cạnh cái xác một mình mà sẽ kiếm cớ đi tìm Hakamada ngay. Đồng thời, trước đó không lâu, anh đã chuốc rượu pha sẵn 1 lượng nhỏ thuốc an thần cho Tarumi khiến cho anh ta ngủ say. Sau đó anh dùng phẩm màu đỏ quét lên người anh ta. Khi đó Tarumi không khác nào một người đã chết và thực tế chẳng có ai lúc đó đủ tỉnh táo để xác định anh ta đã chết hay chưa. Với điều kiện ánh sáng của căn phòng này màu đỏ của phẩm nhuộm với màu đỏ của máu trông chẳng khác gì nhau. Vì thế ngay cả một người tỉnh táo như Omotani cũng bị đánh lừa chứ đừng nói tới Tarumi đang say bí ti."

Kotegaoa nhú mày phản bác

"Cứ cho là thế đi, vậy còn Tarumi sẽ đi đâu với bộ trang phục đầy phẩm đỏ đây?"

"Đã có người trông thấy một thanh niên đội mũ, đeo mặt nạ mặc đồ thi đấu bước ra khỏi đây chỉ sau khi anh rời đi được vài phút."

Kotegaoa lập tức cười ngắt lời Hattori

"Ý cậu nói người đó chính là Tarumi? Cậu nghĩ tôi là ai mà có thể thuyết phục Tarumi tới phòng thay đồ cạnh bể bơi được chứ?"

Hattori Heiji mỉm cười

"Lúc đó Tarumi vừa tỉnh rượu và Anh đã cho anh ta thấy thứ này đây."

Yue nhanh chóng đẩy thùng dụng cụ nhảy ngựa xuống, đồng thời thân hình nhỏ gầy của cô cũng bại lộ. Yue nhìn sắc mặt hơi tái đi của Kotegaoa cười khê

"Thứ anh cho Tarumi nhìn thấy chính là hình nhân mặc đồ thi đấu của Hakamada mà anh đã đánh cắp trước đó. Theo như tôi biết, Tarumi từng nhiều lần đe dọa giết Hakamada bởi vì tư thù cá nhân. Anh đã lợi dụng tâm lý này của Tarumi để đưa anh ta vào bẫy. Trong cơn say, Tarumi làm sao có thể nhớ rõ mình có làm hại Hakamada hay không? Lại nhìn thấy bộ y phục đầm màu đỏ có tên Hakamada và trên người mình cũng có vết máu?"

Hattori Heiji lập tức tiếp lời.

"Chính xác. Anh đã hù dọa Tarumi làm cho anh ta hoảng sợ tưởng rằng trong khi say rượu đã ra tay hạ sát Hakamada. Bởi vì trong tâm trí Tarumi luôn quanh quẩn ý định sát hại Hakamada là thật. Lúc chưa tỉnh táo Tarumi hoàn toàn bị lời nói của anh không chế từng bước rơi vào bẫy mà không hề hay biết.

Trong cơn hoảng loạn, anh là người duy nhất Tarumi có thể dựa vào. Anh ta sẽ cầu xin anh giúp đỡ và hứa sẽ làm theo bất cứ điều gì anh nói. Và anh chỉ chờ có vậy thôi. Cụ thể anh đã bày cho Tarumi tạm trốn vào phòng thay đồ cạnh bể bơi và đừng để ai nhìn thấy mặt. Tarumi tuy ngang tàn nhưng anh là cộng đồng cứu mạng cuối cùng của anh ta cho nên yêu cầu này dù có khó hiểu Tarumi cũng không có thời gian mà suy nghĩ. Nghe lời anh, Tarumi nhanh chóng thay bộ đồ dính "máu" ra và mặc vào bộ y phục kiểm đạo kín mít. Bộ quần áo dính "máu" được thay ra bỏ vào túi đồ cho chính Tarumi mang đi.

Bằng cách đó, anh đã khiến cho mọi người tin rằng có một kẻ bí ẩn đem túi đựng xác Tarumi đi thủ tiêu. Trước đó vài phút, anh nhanh chóng lên vào phòng thay đồ cạnh bể bơi, chờ Tarumi tới và hạ thủ. Lúc này, Tarumi mới thực sự chết. Anh nhanh chóng thay đồ cho nạn nhân rồi đặt thi thể anh ta dưới vòi nước nóng chủ yếu nhằm tẩy rửa các vết phẩm nhuộm và đồng thời đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát khiến cho cảnh sát hiện trường không có cách nào phán đoán chính xác thời điểm Tarumi tắt thở."

Kotegaoa không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn Hattori Heiji. Cũng không để anh ta chờ quá lâu, Hattori hát cầm nhìn xuống chiếc khăn tay dính đầy màu đỏ không rõ là phẩm nhuộm hay chính máu tươi của người nói tiếp.

"Chiếc khăn mặt anh cầm có thể đã được tẩm máu của Tarumi từ trước để tạo hiện trường giả. Anh tới đây mục đích chủ yếu là để dọn tượng hình nhân trong hòm và thấm chiếc khăn mặt dính máu Tarumi lên thành hòm nhằm khẳng định với cảnh sát rằng nơi này mới chính là hiện trường của vụ án và anh có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo. Nhưng mà có vẻ anh không biết rằng vết máu cổ tình bôi lên và vết máu thật hoàn toàn khác nhau khi thử bằng dung dịch Luminol. Anh nghĩ cảnh sát sẽ dễ dàng bị lừa như vậy sao?"

* dung dịch Luminol : được sử dụng để phát hiện dấu máu tại các địa điểm phạm tội vì nó phản ứng với sắt trong Hồng cầu : wikipedia.

Kotegaoa không những không sợ hãi khi bị vạch mặt ngược lại còn rất thản nhiên. Yue nhủ mảy, cô đột nhiên cảm nhận được khí tức hắc ám từ từ thân phát ra từ phía sau lưng Kotegaoa. Bóng đen mờ ảo lập lòe cùng liềm đao bạc thản nhiên báo hiệu Kotegaoa sắp biến mất khỏi nhân thế. Quả nhiên ....là báo ứng sao?

"Nếu mảy đã rõ mọi chuyện tại sao không nói nốt lý do tao giết Tarumi đi? Thật là...muốn tập tành làm thám tử cũng nên chọn lựa đối tượng chứ nhóc?"

Kotegaoa thản nhiên cười, nhưng thân thể cũng đang dần chuyển sang tư thế tấn công. Ngay cả Yue cũng biết Kotegaoa có ý đồ gì đương nhiên Hattori Heiji không thể nào không rõ cho được.

"Việc điều tra nguyên nhân anh giết người không phải trách nhiệm của một thám tử như cậu ta. Dù sao thì anh cũng đã ngầm thừa nhận mình giết Tarumi, lý do gì đó đâu còn quan trọng nữa?"

Yue nhún nhật mở miệng, đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng về nụ cười nửa miệng giấu trong lớp áo chùng đen phía sau lưng Kotegaoa.

"Anh sẽ phải nhận báo ứng. Tương lai của anh....đã chấm dứt rồi."

Kotegaoa nhủ mảy. Hắn ta cảm thấy đôi mắt kia thực sự đáng ghét. Giống như đôi mắt của độc xà nhìn hắn như nhìn con mồi, cái cảm giác lạnh lẽo bỏ dục sống lưng khiến hắn không nhìn được rùng mình khiếp đảm. Hắn sẽ không thừa nhận bản thân mình bị một đứa con gái dọa sợ hãi. Kotegaoa đột nhiên vùng kiếm ra xông tới trước mặt Yue, Hattori Heiji cũng vội vàng lao tới đẩy Yue sang một bên cường ngạnh chặn đứng một kiếm.

"Tao là tay kiếm số 1 trường đại học tổng hợp mảy nghĩ chúng mảy sẽ thắng được tao? Bọn mảy đã biết quá nhiều tao không thể để chúng mảy sống tiếp nữa."

"Vậy à? Kotegaoa để tôi nói anh nghe tương lai gần nhất mà tôi có thể thấy được nhé. kiếm số một trường đại học tổng hợp Kotegaoa Takashi bại dưới tay Hattori Heiji thám tử Trung học đồng thời là nhà vô địch kiếm đạo toàn Quốc hồi năm ngoái."

Hattori Heiji nhanh nhẹn tránh thoát mũi kiếm của Kotegaoa. Sắc mặt anh ta lúc này đã trở nên xanh mét. Danh hiệu vô địch toàn quốc của Hattori Heiji cũng không phải giả. Chẳng bao lâu sau, Kotegaoa đã bị đánh gục tuy rằng trên mặt Hattori cũng nhiều ra một vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Yue nhìn Kotegaoa nhàn nhạt thờ dài.

"Anh việc gì phải chấp nhất như vậy? Đổi sinh mệnh Tarumi giải thoát cho người mà anh thâm yêu; cô gái đó lại không biết tới chuyện này, sự hi sinh của Anh chẳng phải rất vô nghĩa hay sao? Cho dù bản thân anh nghĩ rằng Anh giết người vì sự tự do của cô ấy nhưng cũng từ đó anh Vĩnh viễn gánh trên vai tội danh giết người. Như vậy....đáng giá sao? Vì một tình cảm không thể nói ra? Anh quả thực rất ngu xuẩn Kotegaoa."

Kotegaoa sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, hai tay bị Hattori Heiji chế trụ, ánh mắt đỏ lên hung hăng nhìn về phía Yue. Nếu không phải có Hattori khống chế, hẳn ta nhất định đã lao về phía này tấn công cô.

"Tại sao.....tại sao lại...."

"Tại sao lại biết rõ nguyên nhân như vậy? Anh đang muốn hỏi cái này sao? "

Yue nhặt thanh kiếm của Kotegaoa lên hỏi. Kotegaoa im lặng, ánh mắt không rời khỏi gương mặt cô. Yue chỉ khẽ nhếch miệng hoàn toàn không có ý định trả lời anh ta.

"Con người, không có tư cách ban cái chết cho kẻ khác. Nhất là khi bản thân họ cũng tràn ngập tàn ác. Tội ác ngày hôm nay, tình yêu và sự hi sinh mà Anh ngộ nhận sẽ nhấn chìm anh vào địa ngục. Kotegaoa ....địa ngục thật sự đang mở ra trước mắt anh rồi."

Khi Kazuha và Conan chạy tới vừa vặn nghe được những lời nói này của Yue. Kazuha cũng thấy được Yue đang dùng linh lực chữa lành vết thương trên mặt Hattori. Kazuha không có phản ứng gì lập tức lôi kéo Yue ra khỏi phòng dụng cụ.

"Akari, tớ đi tìm cậu mãi. Thì ra đang ở cùng với Hattori à?"

Yue chỉ cười hỏi

"Trận đấu sao rồi?"

Kazuha lập tức uể oải xụi mặt xuống không có tinh thần đáp

"Ừ, năm nay không tranh chức vô địch toàn quốc được rồi."

Hattori Heiji sau khi giao Kotegaoa cho cảnh sát liền vui vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì với vai Kazuha, dường như hoàn toàn quên mấy trận đấu vì thiếu mình mà chức vô địch không thể nào thuộc về học viện Haido.

"Không sao, không sao. Tuy thua trên sân đấu nhưng lại chiến thắng ngoài đời thực mà."

Kazuha trực tiếp phớt lờ cậu ta cùng Yue trở lại khán đài. Mãi cho tới khi họ đi khuất sau dãy hành lang dài Conan trầm mặc này giờ mới mở miệng

"Heiji, em gái cậu nói những lời đó là có ý gì?"

Hattori sùng sốt, theo bản năng hỏi lại.

"Lời nào?"

"Cái gì mà hình phạt bắt đầu rồi? Cái gì là địa ngục mở ra trước mắt anh? Em gái cậu tin thần à? Cậu mà để xảy ra chuyện đó được sao? "

Hattori Heiji vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Conan không có ý định trả lời câu hỏi này. Mà Conan cũng không dừng lại vẫn tiếp tục truy vấn

"Cô gái đó ....rất nguy hiểm chẳng lẽ cậu không cảm thấy sao? Còn có luồng ánh sáng xanh mà cô ta chạm lên vết thương của cậu là thứ gì! Cô ta có lai lịch ra sao? Tại sao cậu không trả lời tớ?!"

Hattori Heiji giật mình nhìn xuống cậu bạn thân bị teo nhỏ thành một cậu bé 7 tuổi. Gương mặt trẻ con mất đi thông dong trầm ổn không phù hợp lứa tuổi thường ngày chỉ còn lại vô hạn bất an, mơ hồ sợ hãi và một vài tia hung phấn vội vã khó nhận ra.

"Trả lời tớ Heiji! Cậu có bí mật gì? Cô ta tới tột cùng có thân phận thế nào?!"

Conan thấy Hattori hoàn toàn không có ý định trả lời liền liên tục gắng hỏi. Cuối cùng, Hattori không chịu nổi chất vấn phiền phức chỉ nhàn nhạt liếc nhìn chân trời phương xa.

"Akari cho dù trước đây có thân thế ra sao tớ không quan tâm nhiều. Tớ chỉ biết hiện tại, cô ấy là em gái tớ. Cô ấy giống như Kazuha, giống như bao người con gái khác. Akari không phải phần tử nguy hiểm. Hơn nữa....cô ấy tuyệt đối không có liên can gì tới tổ chức áo đen đầu Kudo."

Hattori Heiji đương nhiên nhìn ra cậu bạn thân của mình đang bất an cái gì. Bởi vì tổ chức áo đen kia, Kudo không thể xuất hiện được nữa. Một người còn sống, lại phải sống dưới thân phận khác. Ngay cả thân thể cũng teo nhỏ lại không thể nào danh chính ngôn thuận thực hiện mơ ước đó là cỡ nào bất hạnh. Kudo nôn nóng tìm kiếm tổ chức áo đen tìm thuốc giải trở về hình dáng cũ, đồng thời không thể ngăn nỗi sợ hãi mà tổ chức đó đem lại. Cậu ta nghi ngờ mọi thứ xung quanh ngoại trừ những người mà cậu ta tin tưởng. Từ bao giờ Kudo mà cậu quen đã trở nên thế này?

Conan nóng nảy túm lấy áo Heiji rối rắm.

"Cậu trả lời chung chung như vậy rõ ràng là không muốn trả lời câu hỏi của tớ. Chẳng phải chúng ta đã thỏa Thuận rồi sao? Ngay cả chuyện tớ bị teo nhỏ cậu cũng biết vậy tại sao chuyện của cậu và cô em gái kia lại không thể biết? Cô gái kia nguy hiểm là sự thật. Tớ sẽ không cảm nhận sai!"

Hattori Heiji thờ dãi, giống như một người anh lớn xoa đầu Conan, ánh mắt trầm xuống rất nhiều. Vẫn nụ cười nửa miệng đó nhưng không còn hưng phấn chút nào.

"Akari sẽ không gây nguy hiểm cho gia đình Hattori. Cô ấy cũng không phải là một phần tử của tổ chức áo đen. Cha tớ sẽ không vô duyên vô cớ cung chiều Akari như vậy. Anh trai tớ cũng nhắm mắt, mở mắt với những hành vi của Akari cậu cho rằng đó là vì sao? Cứ cho rằng tớ chưa đủ chín chắn để nhận định một người là tốt hay xấu, nhưng họ đều là cảnh sát. So với cậu, so với tớ đều cảm nhận nguy hiểm sâu sắc hơn ai hết. Vậy mà họ để mặc Akari tự do tại điều đó đồng nghĩa với việc cô ấy thực sự không nguy hiểm như cậu nghĩ. Hơn nữa, cô ấy chỉ là đang làm những việc mà cô ấy cho là đúng. Nói những thứ mà người ngoài như chúng ta chưa rõ chân tướng mà thôi."

Conan sững người, không dám tin. Một lát sau mới nhú mồm nói

"Cậu thay đổi nhiều thật đấy."

Hattori Heiji nhếch môi

"Cũng không thay đổi nhiều như cậu. Kudo Shinichi mà tớ biết sẽ không cuồng lên như vậy."

Conan lờm Hattori Heiji. Trong lòng thầm khinh thường. Nếu cậu ta ở trong hoàn cảnh như cậu xem còn đứng đó nhếch miệng đáng khinh như vậy được hay không?

"Vậy còn Kazuha? Thái độ của cô ấy cũng quá lạ đi. Kazuha rõ ràng thấy được cậu cùng cô em gái kia có mờ ám trong nhà kho lại chẳng thêm phản ứng. Đó có phải Kazuha tớ biết không vậy?"

Hattori Heiji cười lạnh

"Cậu lo chuyện bao đồng quá nhỉ Kudo? Yên tâm đi. Kazuha rất rõ ràng."

Hattori Heiji huýt sáo rồi đi hoàn toàn không nhìn Conan sắc mặt nặng nề đi theo phía sau cậu ta. Trong đầu không ngừng luẩn quẩn suy nghĩ những lời mà cậu nghe được.

Conan có thể xác định Akari Yue là một người rất nguy hiểm. Ánh mắt lơ đãng kia của cô ta cũng khiến cậu có cảm giác đứng trước mắt tổ chức áo đen. Cảm giác lâm vào nguy hiểm sâu sắc đó Conan sẽ không nhận sai. Thế nhưng... Cả gia đình Hattori lại duy hộ cô ta. Ngay cả Kazuha cũng hoàn toàn không có biểu tình ghen tuông khi bắt gặp Heiji và cô em gái đó ái muội. Mọi người...đều tin tưởng cô gái đó đến vậy sao? Hơn nữa....địa ngục bắt đầu rồi trong miệng cô ta là có ý gì?

Không để Conan nghi hoặc quá lâu, ngay trong tối hôm đó có tin tức từ trong phòng tạm giam truyền ra. Kotegaoa đột nhiên tự sát ngay sau khi đội trưởng Hakamada cùng bạn gái anh ta tới thăm. Ngay cả cha mẹ mình Kotegaoa cũng không chịu gặp lại chỉ yêu cầu gặp 2 người họ sau đó tự tử. Nguyên nhân tự sát gì đó đương nhiên đều chỉ là phỏng đoán. Người đã chết rồi cũng không thể tiếp tục nói được nữa. Mọi chuyện coi như êm đẹp chấm dứt, giết người đến tội không phải bàn cãi nhiều. Thế nhưng, sự nghi hoặc của Conan đối với Yue cũng đã dâng lên một tầng cao mới.

Tối hôm đó, gia đình Ran Mori được Hattori phu nhân giữ lại khoản đãi rất nhiệt tình. Bà tự tay xuống bếp làm rất nhiều món ngon đặc trưng của đề họ thường thức. Ngay cả giám đốc sở cảnh sát hiếm khi về nhà cũng bớt chút thời gian về dùng bữa. Đồng thời, cao ủy Toyama cũng đem theo Kazuha tới cọ cơm. Bữa cơm giản đơn nhanh chóng biến thành tiệc gia đình, không khí cũng trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

Gia đình Ran Mori không tiếc lời khen ngợi tài nấu ăn của Hattori phu nhân. Ngay cả Conan cũng tập trung đấu tranh với nữ thực không còn thời gian dùng ánh mắt dò xét nhìn Yue nữa. Kazuha dường như mệt mỏi, Ăn không được bao nhiêu liền buông đũa, không bao lâu sau liền thiếp đi vô tình tựa luôn vào vai Hattori Heiji đang ngồi kế bên.

"Con gái gì mà vừa buông đũa đã ngủ rồi"

Hattori Heiji bất đắc dĩ lấy nệm để Kazuha tựa lưng vào ghế an an ổn ổn ngủ. Ran nhìn động tác nhẹ nhàng này của Hattori khoé miệng hơi cong.

"Tại con cả đây Heiji. Hôm nay Kazuha cứ chạy quanh tìm con suốt. Con bé không mệt mỏi mới là lạ."

Hattori phu nhân không đồng tình với con trai mình quá khế.

Chương 41

Hattori Heiji nhún vai thân nhiên trả lời

"Biết làm sao được hả mẹ? Phá án là niềm đam mê của con mà."

Chú Mori gật đầu tán thưởng

"Quả không hổ danh là con trai ngài giám đốc sở cảnh sát. Đúng là hồ phụ vô khuynh tử mà."

Hattori Heizo nâng chén rượu tỏ ý cảm tạ lời khen của chú Mori đồng thời khiêm tốn đáp lại

"Cháu nó thỉnh thoảng gặp may đó thôi chứ về trình độ nghiệp vụ làm sao theo kịp Ngài Mori đây."

"Thằng nhóc Heiji giống hệt anh lúc nhỏ chẳng khác chút nào. Cả Akito cũng vậy. Tôi phải cảm thán rằng nó đều là do dòng máu nhà Hattori sao?"

Cao uỷ Toyama nhấp một ngụm rượu cười nói. Hattori Heizo bắt đầu dĩ liếc nhìn ông ta nhắc nhở

"Uống ít thôi. Anh còn phải lái xe đấy."

Hattori Heizo nhún mày có vẻ không đồng tình với việc uống rượu nhiều như vậy vì cao uỷ Toyama còn phải lái xe về nhà. Là cao uỷ của một thành phố, để bị phạt vì uống rượu sau đó điều khiển xe quả thực đúng là chê cười.

Toyama cao uỷ nhún vai nhưng không có ý định buông chén rượu trên tay xuống. Đúng lúc này, Akito cũng trở lại nhà, thậm chí còn đem theo cả Yui Ogasawara tới cạo com. Cao uỷ Toyama nhướn mày

"Ồ, vừa vặn nhỉ. Tôi định nhờ sếp lái xe đưa hai bố con tôi về nhưng sếp cũng uống vài chén rồi. Vậy thì để Akito và Akari đưa chúng tôi về đi. Kazuha luôn miệng nói với tôi Akari muốn tới nhà tôi tham quan một chút đấy."

Hattori Heizo nghe xong trầm mặc không phản đối, yên lặng tiếp tục dùng bữa; ánh mắt lại nhiều lần nhìn sang cao uỷ Toyama tràn ngập nghi hoặc.

Yue cũng biết cao uỷ Toyama dường như có chuyện gì đó muốn bàn bạc nhưng ngại có gia đình Ran Mori nên không tiện nói. Chuyện đó...tám phần là muốn nhờ cô trợ giúp phá án. Nếu không sẽ không tự dưng đề cập tới việc đưa cô đi cùng trở lại gia. Bản thân Yue cũng nhớ rõ rằng mình chưa từng đề cập tới vấn đề tham quan gia tộc Toyama với Kazuha bao giờ.

*****

"Nói đi Toyama. Anh có chuyện gì muốn bàn cùng với tôi và Akito? Tôi hiểu rõ Anh mà. Với tính cách của Anh sẽ không có chuyện nhờ đưa về chỉ vì lý do uống vài chén rượu đâu nhỉ?"

Bởi vì sắc mặt của Hattori Heizo quá mức nghiêm túc cho nên cao uỷ Toyama muốn đùa một chút cũng không dám chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề chính.

"Anh còn nhớ vụ án mạng ở thành cổ Osaka 13 năm về trước chứ?"

Hattori Heizo nhún mày. Vụ án ở thành cổ Osaka 13 năm trước ông đương nhiên vẫn còn nhớ rõ. Khi đó, ông không phải là người trực tiếp thụ lý vụ án này, vì thế ông chỉ đọc sơ qua hồ sơ này một chút. Thế nhưng, Hattori Heizo là ai? Nếu chỉ là một vụ án Bình thường lấy lý do gì để ông nhớ kỹ đến thế?

Thực ra thì Hattori Heizo vốn dĩ không để tâm tới vụ án mạng ngày đó. Thế nhưng, khi mà người ta phát hiện ra hân mấy cái xác vô danh cháy đen dưới hào nước nơi chân thành cổ Osaka mà cảnh sát mất rất nhiều thời gian thế nhưng ngay cả một chút manh mối cũng không tìm được. Ông cùng cao uỷ Toyma hợp tác lần ra được một chút manh mối, nhưng cũng bởi vì cái chết của một người đàn ông vô danh khiến cho manh mối đứt đoạn hẳn. Vụ án ngày đó do chính tay ông đóng hồ sơ và cho tới ngày hôm nay nó vẫn còn là một ẩn số lớn đối với cảnh sát thành phố này.

Cao uỷ Toyama mở túi hồ sơ lấy ra một vật chứng giờ lên

"Anh nhớ vật này chứ? Manh gổm vỡ tìm được trong túi áo những nạn nhân hồi đó."

Hattori Heizo gật đầu lâm vào hồi ức sâu xa

"Nhớ chứ. Hồi đó tôi và anh hao tổn biết bao tâm trí theo đuổi vụ án này thế nhưng cuối cùng bởi vì manh mối đứt đoạn mà đành xếp hồ sơ lại đó."

Cao uỷ Toyama cất mảnh gốm đi thân nhiên trả lời

"Anh sắp phải mở tập hồ sơ đó ra rồi . Chúng tôi vừa nhận được một cái xác cháy đen tuần vừa rồi và tìm được mảnh gốm này trong túi áo nạn nhân. Bên phòng giám định đã cho ra kết luận : 2 mảnh gốm ngày đó và bây giờ đều thuộc cùng một chiếc bình gốm vỡ ra. Thú vị hơn, trên mảnh gốm có khắc hàng số 8-4-8 . 13 năm trước , chúng ta đã đưa ra giả thiết lớn mật thế nào chắc anh sẽ không quên."

Akito cùng Yue yên lặng lắng nghe chuyện cũ , cả hai đều không ngờ được những cái xác cháy đen vô danh lại nhắc lên bức màn về kho báu của người trôi 13 năm về trước . Vụ án mà ngay cả cao uỷ cùng giám đốc sở cảnh sát cũng phải bó tay.

"Vụ án năm đó liên lụy tới khá nhiều người và tổ chức tồn tại trong thành phố . Tôi cũng hiểu được lý do anh khoá hồ sơ vụ án đó lại. Thế nhưng mà hiện tại , anh buộc phải mở khoá và tìm lời giải đáp cho vụ án năm xưa rồi ."

Hattori Heizo không trả lời Toyama , ông nhấn mảy một lúc lâu sau mới mở miệng

"Akito thì tôi có thể hiểu được nhưng tại sao anh lại yêu cầu Akari đi cùng và nghe chúng ta nói chuyện này? Anh cũng biết năng lực của con bé có giới hạn và thông thể nào nói cho chúng ta chân tướng trong quá khứ được."

Cao uỷ liếc mắt nhìn Yue hơi thờ dãi

"Tôi đương nhiên biết Akari không có khả năng nói cho chúng ta biết được hung thủ 13 năm trước. Nhưng vụ án xảy ra gần đây con bé chắc chắn sẽ biết. Nếu không thể cứu người vậy thì...bắt hung thủ đó là mục đích cuối cùng của cảnh sát."

Akito nghe vậy khó xử nhìn Yue , đổi lại là một cái nhếch môi rất nhẹ.

Đúng vậy.

Quy tắc của Thần...là không thể can thiệp , không thể cứu vớt những người sẽ chết. Nhưng quy tắc đó có rất nhiều lỗ hổng và cô chỉ cần lợi dụng lỗ hổng đó giúp những người mang trái tim nhiệt thành chính nghĩa này mà thôi.

"Vụ án năm đó chết không ít người . Khi cái xác được phát hiện tôi đã linh cảm được một kết cục thảm khốc sẽ diễn ra. Tuy không thể nào can thiệp được nhưng ít nhất có Akari nhắc nhở , chúng ta sẽ tìm thấy được những manh mối quan trọng chưa kịp thất lạc ngăn cho vụ án trở nên chấn động hơn. Vụ án này lại xảy ra ở thành phố Osaka nơi có rất nhiều khách du lịch viếng thăm để kiểm soát cũng không phải là việc dễ dàng gì."

Hattori Heizo đồng tình gật đầu

"Akari , hi vọng con có thể giúp chúng ta chuyện này."

Yue gật đầu , liếc nhìn Akito còn đang chuyên chú lái xe , không nhanh không chậm trả lời

"Vâng. Con sẽ tận lực . Nếu có thể sẽ báo cho 2 người tin tức nhanh nhất có thể về thời gian , địa điểm, nạn nhân....nhưng mà....."

Hattori Heizo thấy cô trầm mặc cần môi không nói nữa cũng đoán được ý tứ của cô . Ông lặng đi cuối cùng vẫn là gật đầu

"Ta hiểu. Ta cùng chỉ cần như vậy. Chúng ta sẽ giữ đúng giao hẹn tuyệt đối không can thiệp vào cái chết của họ."

Yue thấy ông xác định cũng thờ nhẹ ra , ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ. Cô có thể hiểu được một người lấy sinh mạng con người làm đầu như Hattori Heizo lại phải năm lần bảy lượt chấp nhận trông mắt nhìn người chết mà không thể can thiệp đó là cỡ nào khó khăn. Ông đi ngược lại nguyên tắc của bản thân để bảo vệ an bình thành phố liệu có ai thấu hay chăng?

Đoạn đường còn lại không phải quá xa , thế nhưng bởi vì không khí trong xe quá mức quái dị cho nên đoạn đường này thực sự là rất dài. Hattori Heizo trầm mặc không nói nhìn ra đường phố về đêm. Cao uỷ Toyama hết nhìn Yue lại nhìn hồ sơ trên tay mình thờ dãi rất nhiều lần không rõ là đang nghĩ cái gì. Trong xe không một ai mở miệng, không khí trở nên lúng túng vô cùng.

*****

Đưa cao uỷ Toyama về nhà sau đó Akito cũng lái xe đưa Yue cùng cha mình trở lại gia. Khi Yue tắm rửa thay đồ không sai biệt lắm ngồi trên giường lướt web liền thấy Kazuha kéo Ran tóc vẫn còn ẩm ướt đi vào phòng cô. Yue có chút kinh ngạc.

"Akari , số Trang phục tuần trước đi Yuu gửi tới cậu còn giữ đúng không? Có thể cho tớ cùng Ran mượn 2 bộ chứ?"

Yue gật đầu xuống giường mở tủ lấy ra 2 bộ váy ngủ mới tinh còn nguyên tag mắc đưa cho 2 người cười cười.

"Cứ lấy đi . Tớ vẫn chưa kịp gửi đến tiệm sửa lại kích cỡ hai người mặc hẳn là vừa vặn đó."

Ran nhìn giá tiền trên mác áo há hốc miệng. Tuy cô biết đồ độc quyền của Yuu rất đẹp rất thời thượng cũng rất nổi tiếng ở Nhật nhưng cũng chỉ là một bộ váy ngủ giá tiền cũng mắc quá đi?

Yue thấy Ran chần chừ không nhận đồ liền cười , đồng thời đem váy ngủ đặt vào tay cô.

"Ran cứ lấy đi đừng ngại. Tớ không mặc vừa mấy bộ này, cứ để đó cũng không hay cho lắm mà đem sửa tớ cũng không mặc hết."

Ran có chút ngượng ngùng nhận đồ, kỳ thực đều là do hành lý của họ vẫn còn gửi ở khách sạn chưa lấy được. Trời đã tối, hơn nữa chú Mori cũng đã say mềm rồi. Kazuha thân thiện vỗ vai Ran nói

"Đây là hàng mẫu, bọn tớ được tặng nên Ran không Cần chú ý tới mấy thứ in trên này đâu."

Yue cũng cười bồi thêm

"Đúng vậy, di Yuu gửi tới rất nhiều cho nên có vài bộ sơ xuất nhầm cỡ. Ran cứ mặc đi, dù sao tớ cũng không mặc được để đó thì thật lãng phí."

Conan vừa lúc đi tìm Ran chạy tới đây vừa vặn nghe được câu này thiếu chút nữa mắt tròn trắng.

Cái gì mà thật phí phạm? Nguyên cái tủ quần áo của cô nàng đã thấy được đủ cho có 1 ngày 3 bộ, Yue cũng không thể mặc hết chúng trong vòng 1 mùa hè có được hay không!

Kỳ thực, tủ đồ của mình có bao nhiêu món Yue không thực sự quan tâm cho lắm. Nguyên nhân à? Mỗi mùa, Yuu lại tung ra các mẫu thiết kế mới. Mà cô cùng Kazuha là những người đầu tiên được thử số trang phục này. Chỉ cần có đồ mới, di Yuu sẽ gửi cho họ. Từ đó tới nay không biết là đã bao lâu, chính Yue cũng không rõ ràng mình có nhiều đồ tới mức nào. Thỉnh thoảng cô cũng tặng một vài món cho người giúp việc trong nhà cùng bạn bè. Thế nhưng số lượng trang phục vẫn không ngừng tăng lên, Yue cũng lười quản chúng.

Conan cũng vừa tắm xong, trên người mặc một bộ đồ của Hattori Heiji khi còn nhỏ khiến cho cả Ran và Kazuha thôn thức không ngừng; ngay cả Hattori phu nhân cũng không thể không thừa nhận đứa trẻ này quá giống Heiji khi còn bé ngoại trừ làn da của Heiji đen hơn conan một chút mà thôi.

Ran, Kazuha và Yue trò chuyện tới khuya mới về phòng nghỉ ngơi. Trong khoảng thời gian đó, Conan ở trong phòng Yue chạy lung tung khắp nơi hiếu kỳ tò mò quan sát mọi góc ngách thực chất là đang tìm ra sơ hở của Yue. Khi bọn họ rời khỏi phòng, Yue chỉ nhìn lướt qua số bình hoa mà Conan vừa xê dịch, sau đó liếc nhìn ra cửa phòng chưa đóng vừa đúng lúc nhận thấy ánh mắt tìm tòi của Conan; Yue nhàn nhạt mỉm cười, đôi mắt xanh chợt loé mà qua một tia quỷ dị khiến cho Conan giật mình, lòng tơ động thẳng.

Thật là thú vị a~ Linh hồn tử thần cường đại trong thân xác bé con. Thế giới này thật là huyền hoặc.

Conan nhú mày nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, bàn tay nhỏ khẽ nắm lại vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh. Cậu không cảm nhận sai. Cái cảm giác lạ lùng áp bách ấy chỉ xuất hiện khi cậu cảm thấy nguy hiểm cận kề. Trái tim đập loạn trong lồng ngực bất chấp sự kiềm hãm của lý trí nhắc nhở cậu một điều: Có nguy hiểm. Conan cắn chặt môi, cậu sẽ không thừa nhận bản thân mình sợ hãi, sợ hãi đôi mắt đó. Còn ánh sáng xanh quỷ dị kia là chuyện gì xảy ra? Conan hung hăng nắm chặt tay, xem ra cậu nhất định phải nói chuyện nghiêm túc với Hattori Heiji rồi.

"Conan ....Conan. Em làm sao vậy? Xem này mồ hôi nhễ nhại. Nóng lắm sao?"

Ran lo lắng, một bên không ngừng dùng khăn tay lau mồ hôi cho cậu, một bên không ngừng hỏi han. Kazuha cổ quái liếc nhìn Conan người đầm đìa mồ hôi khó hiểu

"Nói thế nào thì thời tiết tháng này không quá nóng mà, đổ mồ hôi nhiều tới mức này.... Cũng may là cậu nhóc vẫn ở đây. Nếu chuyển tới chắc mùa hè không dám ra khỏi nhà tắm mất."

Conan vội vàng xua tay cười gượng hoàn toàn coi như không nghe thấy lời châm chọc cổ quái của Kazuha

"Em không sao chị Ran. Chắc tại do phòng chị Akari kín quá đó thôi."

Ran không cho là đúng cổ quái nhìn sang Kazuha

"Trong phòng Akari có cảm giác rất dễ chịu mà? Còn có hương hoa thoang thoang đâu có bức bối đâu dù quả thực là kín. Có lẽ Akari sợ lạnh thôi."

Kazuha gật đầu, trong phòng Yue ngoại trừ có tủ đồ thì mọi nơi đều đặt bình hoa lớn nhỏ cũng đủ thấy Yue yêu thích hoa tươi tới mức nào. Cửa sổ đóng kín không hề có gió lùa nhưng trong phòng dường như không có cảm giác bức bối khó chịu lại ngoài ý muốn thanh lương, cảm giác rất dễ chịu. Bài trí trong phòng lấy sắc xanh làm chủ đạo khiến cho lòng người khoan khoái; nghĩ thế nào cũng không bức bối tới mức mồ hôi ướt đầm lưng áo như vậy chứ?

Về điểm này thì Conan cũng lấy làm lạ. Khi cậu bước chân vào phòng cũng có cảm thấy mùi hoa dịu nhẹ ập tới khiến cho tâm trạng nặng nề của cậu vui đi phần nửa. Cậu đã tìm quanh căn phòng đó một vòng, ngoại trừ hoa tươi thì chẳng còn gì khả nghi. Số lượng hoa quá nhiều, hơn nữa trong điều kiện không có khí trời, không có ánh nắng Thiên nhiên mà trông chúng không hề ủ rũ thiếu sức sống trái lại giống như còn tràn ngập sinh cơ. Điều này thực kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đổng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Nửa đêm, Conan bơi vì muốn đi wc mà tỉnh dậy. Nửa tỉnh nửa mê đi dọc dãy hành lang dài cậu mơ hồ thấy được một bóng người lướt qua và biến mất nơi hành lang gấp khúc phía trước mặt. Nửa đêm nửa hôm đột nhiên thấy bóng trắng trước mặt không ít người sẽ bị hù tới phá lá gan nhưng ít nhất có thể khẳng định một điều trong số đó không có Conan. Cậu có thể nhận ra "bóng trắng" kia chính là Yue. Conan nhăn mày nhìn không được bám theo phía sau cô vì cậu biết hướng cô đi tới chắc chắn không phải là nhà vệ sinh. Nếu là người khác, Conan sẽ không quá đáng tới mức nghĩ họ tỉnh dậy nửa đêm làm chuyện kỳ quái. Thế nhưng, lần này là Yue, cô ta quá mức thần bí, hơn nữa đôi mắt của cô ta vẫn còn đọng lại một mạt xanh thăm quả thực quý dị khiến cho cậu cảm thấy sự tồn tại của cô ta không chân thực. Quá nửa đêm sẽ không có người nào phát điên đi đeo kính áp tròng có màu đi dọc hành lang đi?

Yue đương nhiên không biết những gì Conan rối rắm. Cô vừa tỉnh giấc thậm chí ngay cả đôi mắt từ vong vì không có Akito trấn áp vẫn còn hiện diện trên gương mặt nhỏ nhắn; một đôi mắt không hề giống mắt người. Không có đồng tử chỉ có một mảnh xanh biếc lạnh lẽo như muốn kéo linh hồn người ta vào vực sâu vạn trượng.

Yue dừng lại trước cửa phòng Hattori Heizo chậm rãi gõ cửa. Tiếng vang vọng trong đêm tối hoà cùng tiếng lá cây khô bị gió thổi tung sàn sàn trên mặt đất và cái lạnh lẽo về đêm không hiểu sao khiến Conan cảm thấy kinh hãi. Cái lạnh lẽo của da thịt không bắt nguồn từ màn đêm u tối mà bắt đầu từ cảm giác ma quỷ phát ra từ người Yue mà cậu cảm nhận được. Ngoại trừ lần đối mặt với tổ chức áo đen, bị ép uống thuốc độc Conan chưa từng phát hiện bản thân mình hoá ra lại bị một cô gái dọa cho sợ hãi nhường ấy.

Không bao lâu sau, bên trong phòng vang lên thanh âm lạnh lùng cũng rất nghiêm túc không mang theo một tia buồn ngủ

"Ai?"

"Con là Akari."

Hattori Heizo nhẹ nhàng xuống giường không đánh thức vợ mình, ông mở cửa phòng liền nhìn thấy đôi mắt Yue. Hattori Heizo chỉ hơi kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu

"Tới thư phòng đi Akari."

Yue gật đầu không nói gì chỉ lặng lẽ quay gót đi tới thư phòng của Hattori Heizo. Ông cũng đóng cửa lại đại khái có lẽ là đi thay đồ. Khi ông tới thư phòng, Yue đã quy củ ngồi ở đó. Sắc xanh trong mắt phai nhạt đi không ít, đồng tử đen nhánh phảng phất xuất hiện khiến cho gương mặt cô không còn cảm giác quý dị như trước.

"Ngày mai sẽ có người chết ở thành cổ. Có liên quan tới vụ án cha đang tra hay không thì con không rõ ràng lắm. Có hai người chết đại khái thuộc về cùng 1 nhóm người du lịch. Mà trùng hợp hơn, nhóm Hattori Heiji ngày mai sẽ gặp mặt họ."

Hattori Heizo trầm mặc gõ bàn

"Bọn họ chết thế nào?"

"Đại khái...đều là chết cháy đi. Người thứ nhất quả thật là bị tưới sống thiêu chết. Còn người thứ hai...con không chắc lắm. Con chỉ thấy nạn nhân thứ hai dưới hào nước sâu, thân thể còn cháy hừng hực không rõ là bị thiêu chết hay là chết đuối nữa."

Hattori Heizo xoa đầu cô

"Ừ. Chỉ vậy là đủ rồi. Tìm hiểu nguyên nhân cái chết là nhiệm vụ của cảnh sát. Ngày mai, Akito sẽ đi cùng mấy đứa. Cảm ơn con Akari"

Yue cắn môi

"Cha. Không thể thay đổi cái chết của họ."

Hattori Heizo nhìn cô thờ dài

"Ta hiểu được. Con an tâm đi"

Yue rời khỏi thư phòng, trước đó cô có cảm giác dấm phải thứ gì. Cúi đầu nhìn xuống sàn nhà khoe miệng hơi nhếch lên.

Tò mò hại chết mèo. Mà không chỉ có mèo. Con người cũng có tật xấu như vậy, lòng hiếu kỳ của một số người quả thực rất phiền toái a. Yue nhặt vật đó lên. Bóp nát.

Ở lùm cây trước cửa, Conan đứng lúc ló đầu lên, sắc mặt xám trắng.

Conan không nhớ rõ mình đã về phòng thế nào, thế nhưng cậu còn nhớ được khi bản thân đi qua phòng Yue liền thấy trên cánh cửa vốn trống rỗng nhiều hơn một vật. Đó là một đóa hoa giấy không rõ được gài lên từ khi nào. Hoa được làm rất khéo, nếu không phải cố ý lấy xuống căn bản sẽ không

nhận ra đó chỉ là một đóa hoa giả. Conan cau mày đặt hoa trúc đào giả lên cửa để làm gì ?!

Yue đột ngột mở cửa chỉ thấy Conan nhún mày nhìn cành hoa trong tay. Cậu bối rối lập tức theo bản năng treo lên gương mặt tươi cười quen thuộc của trẻ con

"Chị Akari , chị còn chưa ngủ sao?"

Yue không nói gì chỉ vươn tay lấy đi đóa hoa trúc đào trong tay Conan mỉm cười thế nhưng trong ánh mắt lại là một mảnh lạnh lùng không hề có một tia vui vẻ.

"Hoa trúc đào là một loài hoa độc cho nên chị không thể trồng nó trong phòng dù chị thực thích màu sắc của nó. Conan em có biết tại sao chị lại đặt nó lên cửa phòng không?"

Conan bắt gặp lùi về phía sau một bước , kéo dài khoảng cách giữa cô và cậu nhóc , khoé môi giương lên một nụ cười cứng nhắc

"Chị.....chị....em không biết a. Sao đột nhiên chị lại nói như vậy?"

Yue không nhìn Conan , ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa giấy mỏng manh .

"Hoa trúc đào có nghĩa là cảnh cáo đấy Conan. "

Conan sắc mặt lạnh xuống nhìn Yue chằm chằm

"Chị có ý gì?"

Yue bóp nát đóa hoa trong tay, vẫn mỉm cười

"Không có gì. Nghỉ ngơi đi nếu không ngày mai em làm sao chạy loạn được đây?"

Nói rồi, Yue gài lên ngực áo Conan một cành violet tím ngắt , đóng cửa phòng hoàn toàn không nhìn Conan đứng ngây như phỗng trước cửa phòng. Conan ngây người bởi vì lần này cậu đã đối diện với đôi mắt của Yue . Đôi mắt xanh biếc , không giống đồng tử của con người loé lên ánh sáng xanh ma quái giống như có thể vô thanh vô tức kéo linh hồn cậu xuống đáy hồ sâu thẳm, thân thể mất đi không chế chỉ có thể yên lặng đứng đó không có cách nào di chuyển vô lực chờ đợi.

Không lâu sau, Conan chạy trốn về phòng ngủ lập tức liên hệ với tiến sĩ Agasa muốn thông tin của Yue . Đáng tiếc , hồ sơ của cô đã bị cảnh cục mã hoá, lại thêm một Mikuo hacker trông giữ đền ngay cả tiến sĩ Agasa cũng không có cách nào xâm nhập hệ thống mà đào ra thông tin cho cậu. Đường cùng , Conan chỉ có thể thăm dò ý đồ của Yue thông qua mấy bông hoa mà cô đưa cho . Kết quả cũng không sai biệt lắm , hoa trúc đào có ý nghĩa tương tự như một lời cảnh cáo , còn violet tím ý tứ chính là : hãy giữ bí mật. Conan đau đầu ; đến tột cùng đang xảy ra chuyện quái gì chứ?!

Một đêm đó có thứ gì đang rục rịch , cũng có rất nhiều người trắng đêm ngủ không ngon .

*****

Sáng hôm sau, khi Yue ngồi vào bàn ăn sáng mới phát hiện không khí trong nhà ăn có chút không thích hợp. Mẹ không rõ đã chạy tới nơi nào du lịch Hattori Heizo không ở nhà dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được ông đã tới cảnh cục từ lâu. Duy nhất không hợp lý chính là Akito đang thân nhiên ăn sáng trước mặt cô , thỉnh thoảng còn gấp đồ ăn sang đĩa cho cô nữa. Đêm qua cô cứ nghĩ cha chỉ thuận miệng nói để Akito đi theo mọi người tới tham quan thành cổ. Không nghĩ tới là thật a. Hattori Heiji một bộ biểu tình thấy đã quen không quan tâm lắm chiến đấu với bữa sáng của mình. Kazuha trái lại dường như không quen khi nhìn Akito mặt không đổi sắc gấp đồ ăn cho Yue , suốt bữa ăn cứ nhìn anh chăm chăm như nhìn vật thể lạ vậy. Ran cùng chú Mori dùng bữa xong từ lâu không biết đã chạy đi nơi nào tiêu thực duy chỉ còn lại Conan vừa ăn vừa lén liếc nhìn Yue đề phòng như thể cô sẽ lập tức buông đũa cắn người vậy.

Yue miễn cưỡng nuốt xuống đồ ăn trong miệng , thành công ngăn cản hành vi thêm đồ ăn của Akito . Anh nhướn mày cũng đồng thời buông đũa.

"Anh không tới cảnh cục sao?"

Cô nhin không được hiếu kỳ hỏi . Bình thường , vào thời gian này Akito sẽ dùng thời gian nhanh nhất để xử lý bữa sáng sau đó tới cục cảnh sát làm việc chứ không ung dung dùng bữa thế này. Đó cũng là một trong những nguyên nhân dấy dấy của Akito luôn không tốt.

"Cha nói hôm nay mấy đứa muốn đi tham quan thành cổ nên bảo anh đi cùng. Dù sao anh cũng đã hứa với mẹ sẽ trông chừng em Akari."

Yue khoé miệng co rút cũng không có phản bác , ngược lại trong lòng lại hò hét : cái gì mà canh chừng cô? Lấy lý do cũng nên tìm lý do nào có muối một chút có được hay không? Làm loạn cũng là Heiji cùng thằng nhóc Conan liên quan gì tới cô chứ?!

Conan mặt lạnh nhìn Yue cùng Akito trò chuyện trong lòng liền biết có quỷ. Hattori Akito là đội trưởng của đội cảnh sát hình sự thành phố. Cho dù yên bình đi chăng nữa cũng không có chuyện cục cảnh sát rảnh rỗi tới mức cho một nhân viên cấp cao nghỉ làm đi canh chừng em gái , em trai mình dạo chơi thành cổ. Quả nhiên là có vấn đề gì đó lớn tới mức anh ta phải đích thân có mặt. Nhưng chuyện đó cùng với việc sẽ xuất hiện 2 thi thể có liên quan tới nhau sao? Chẳng lẽ lại có án lớn? Conan rồi rầm nghĩ , khi ngược nhìn lên chỉ thấy Yue nghiêng ngả cười , mắt phượng liếc nhìn cậu , ngón trỏ đặt trước môi "suyt" một tiếng ra dấu.

Conan cứng còng không động đậy kiệt lực áp chế tiếng tim đập gia tốc trong lồng ngực. Cậu nghiêng rằng . Cảm giác này.....lại tới nữa. Chết tiệt!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Yue hoàn toàn không chú ý tới Conan nữa , sau khi xoay người đi theo Akito ánh mắt cô dần lạnh xuống. Cô thấy được....tử thần bên cạnh cậu nhóc ; so với linh hồn tử thần bạc nhược đã ngủ say của Hattori Heiji thì tử thần đi theo Conan dường như đã thức tỉnh lâu lắm rồi. Thì ra , cô chỉ kịp thời ngăn cản một vị tử thần tái sinh ; vị còn lại cô không có cách nào khống chế được. Bởi vì bản thân là hoá thân của tử thần, Conan đi tới đâu nơi đó sẽ xảy ra án mạng ; số mệnh của Conan có lẽ cả đời cũng không thể nào thay đổi được nữa. Ngay cả thiên sứ thuần khiết trong Ran Mori cũng không có cách nào giúp cậu nhóc chống lại vận mệnh của mình.

*****

"Toà nhà có mái còn kia là đại lễ đường , đây cao ốc liên hoàn phía xa hơn chính là cụm Trung tâm hành chính , còn chỗ chúng ta đang đứng chính là phần di tích còn lại của thành cổ rất nổi tiếng đó. Theo sử sách ghi chép lại , thành cổ được xây dựng cách đây hơn 400 năm rồi đây."

Kazuha hào hứng chỉ đông chỉ tây giới thiệu về một vài cảnh đẹp nổi tiếng của mà từ chỗ họ đang đứng có thể trông thấy được. Nhưng dường như sự nhiệt tình của cô chẳng hề làm cho Hattori Heiji hài lòng. Cậu ta nhàn nhạt cắt lời Kazuha khiến cho cô ấy bất mãn vô cùng.

"Thật là sai lầm khi tớ nhờ cậu làm hướng dẫn viên du lịch mà."

Kazuha lờm Hattori Heiji cháy mắt . Chú Mori thấy hai đứa lại chuẩn bị đấu khẩu liền lập tức làm bộ nhàm chán ngáp dài phân tán sự chú ý của bọn họ.

"Có cảnh nào mới lạ không? Lần trước bố con tôi xem cả rồi."

Hattori Heiji suy nghĩ một lát chỉ về phía đông, nơi mặt trời ló dạng . Nơi đó sừng sững một toà cao ốc , cự ly từ cao ốc đó tới nơi bọn họ đứng khá xa nhưng biểu tượng trên toà cao ốc đó không ai là không nhận ra.

Biểu tượng hoa anh đào - tượng trưng cho công lý của Nhật Bản.

"Nơi đó chắc chú sẽ thấy mới mẻ. Đó là sở cảnh sát mới được xây dựng lại hồi năm ngoái."

Kazuha mặt lạnh ngắt lời

"Đồ ngốc. Chỗ đó chỉ có mỗi mình cậu thích thôi"

Hattori Heiji trắng mặt liếc Kazuha chỉ chỉ vào Akito cùng Akari đang đứng ngấm cảnh cách họ không xa .

"Tớ cá không chỉ có mình tớ thích sở cảnh sát đâu."

Ran cười gượng ngăn Kazuha phát hỏa. Cô nàng lăm bắm gì đó cuối cùng bị Ran đánh lạc hướng chuyển sang đề tài khác.

"Thành cổ sau hơn 400 năm này vẫn thật đẹp ha."

"Ừ, thật ra thành cổ này được trùng tu nhiều lần mới đẹp được như hiện tại đây. Nghe đâu lần trùng tu quy mô nhất cách đây đã 60 năm rồi."

Kazuha hớn hờ khoe ra, giọng nói không giấu được tự hào

"Thực ra là 69 năm đấy cháu ạ. Những người thợ mộc đầu tiên xây lên thành này là vào năm 1599. Đến năm 1629 , triều đại Tokusawa đã cho trùng tu lại với phần mở rộng hướng đông. Năm 1931 tức cách đây đúng 69 năm hội đồng thành phố Osaka cùng các đại gia tộc lớn mới quyền tiền đại tu gần như toàn bộ thành cổ này."

Một vị khách du lịch đột nhiên lên tiếng, đó là một người đàn ông khoảng trên dưới 60 tuổi. Tuy mái tóc đã điểm tuyết hoa râu song từng cựa chỉ hành động đều toát lên vẻ khỏe khoắn hiếm thấy. Thêm nữa chính là kiến thức uyên bác của ông ta về thành cổ này khiến cho Hattori Heiji không khỏi cảm thán. Thì ra ông ta thân tượng người thợ mộc Hideoshi đã từng dựng nên toà thành này nên mới có thể hứng thú tìm hiểu mọi thông tin về toà thành như vậy. Càng nghe ông ta huyền thoại bắt tuyệt về cuộc đời Hideoshi Hattori Heiji đột nhiên có chút hồ thẹn. Dù sao thì cậu sinh ra và lớn lên tại vùng đất này , ngay cả lịch sử về nó cũng mơ mơ hồ hồ nắm không rõ , còn không bằng một người khách du lịch . Nay cũng quá đã kích người ta a.

"Chiếc huy hiệu trên áo ông đẹp quá nhỉ?"

Hattori Heiji lơ dềnh nhìn vị khách du lịch nọ , đồng thời cảm thấy hứng thú vô cùng với huy hiệu nhỏ nhỏ gắn trên ngực áo ông ta. Kỳ thực không phải Hattori Heiji soi mói mà là chiếc huy hiệu đó hoàn toàn không phù hợp với bộ trang phục ông ta đang mặc khiến cậu liếc mắt liên chú ý. Thêm nữa , đồ án trên chiếc huy hiệu quả thực rất quen mắt.

Vị khách du lịch nọ cười , có vẻ vô cùng thích thú với món đồ trang trí nho nhỏ này .

"Đây là gia huy của Tokusawa triều đại đồ cháu."

Vị khách du lịch đó trả lời . Kazuha còn chưa kịp hỏi tên ông ta thì một thanh niên trẻ đã vội vàng bước tới gọi

"Bác Ieyasu , bác đang ở đây làm gì thế? Ông chủ đang đợi bác đó."

Vị khách du lịch nọ hào sảng quay sang người thanh niên vừa tới , nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng

"Ồ ồ , tôi vào ngay đây Mitsuhide."

Nói rồi xoay người rời đi vội vàng tới mức quên luôn đám người Hattori phía sau.

Hattori Heiji cô quái nhìn theo bóng lưng bọn họ lẩm bẩm

"Ieyasu, Mitsuhide? Đó chẳng phải là những cái tên cổ sao?"

Chú Mori cũng cảm thấy khó hiểu

"Ông chủ mà bọn họ nói là ai? Không phải băng nhóm Yakuza nào đó chứ?!"

Akito đứng phía xa nhìn bọn họ hối động không có phản ứng gì , ngược lại là Yue , sau khi người đàn ông nọ rời đi cô vô thức kéo góc áo Akito sắc mặt âm trầm. Akito vỗ vỗ lưng cô khẽ hỏi

"Là ông ta à?"

Yue khẽ lắc đầu

"Không phải. Là người trong nhóm ông ta."

Akito "ừm" một tiếng nắm lấy bàn tay đang túm chặt góc áo anh

"Chuyện này anh sẽ báo về sở, cảnh sát đã xuất động bao vây thành cổ từ sớm rồi em không cần lo lắng. Chỉ cần thoải mái đi dạo là được."

Yue khoe miệng hơi co lại bất đắc dĩ liếc Akito một cái. Cô không phải không biết tối qua Hattori phu nhân đã dẫn dò Akito cái gì. Hiển nhiên, cô đã xem nhẹ mức độ cung chiêu của bà ấy đối với mình. Ngay cả đưa cô đi chơi cũng ngang nhiên trở thành nhiệm vụ nếu không hoàn thành liền chịu phạt. Này hình như không quá công bằng với Akito a. Dù sao thì công việc của sở cảnh sát khá nhiều , áp lực đối với Akito cũng không phải nhỏ. Có lẽ thì thoảng đi dạo như vậy cũng là chuyện tốt. Yue thờ dãi nhìn theo bóng lưng anh. Kỳ thực.....mẹ cũng rất thương yêu hai anh em Hattori a.

Akito cùng Yue đi dạo quanh thành cổ. Vài cây anh đào lớn đã nở hoa; không gian thanh u mát mẻ thoang thoảng hương anh đào ngọt ngào trong gió . Ngắm nhìn một mảnh cảnh sắc thành phố thân thương gần bó cả cuộc đời từ phía trên thành cổ Akito đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Anh thầm nghĩ nếu lúc nào cuộc sống cũng an bình tĩnh lặng như giây phút này thực quá tốt. Không có án mạng, không có tranh đấu, không có máu tươi. Chỉ có sự tĩnh lặng thanh u và sự ấm áp từ bàn tay bé nhỏ đang nắm chặt ; đối với anh , như vậy là đủ rồi.

Hoa anh đào lắc lư nhẹ nhàng trong gió, vài cánh hoa lưu luyến rời cành, buông xuống đất mẹ. Một vài cánh cuốn theo chiều gió bay về phương xa. Cũng có rất nhiều cánh hoa mỏng manh , hoà vào dòng nước lượn lờ trong vạt phía dưới thành cổ. Yue nhin không được hít một hơi dài , đem tất cả hương thơm nhẹ nhàng tươi mát ấy thâm nhập vào buồng phổi. Akito bị vẻ mặt tham lam này của cô chọc cười, anh khẽ nhếch môi. Đôi môi mỏng gọn lên một đường cong tinh tế hiếm thấy chợt lộ mà qua nhẹ nhàng như lưu thủy , đôi mắt cũng hàm chứa ý cười sâu sắc .

"Xem em này, giống như một con mèo nhỏ vừa tham lam ăn vụng vậy."

Yue không phản bác Akito , cô nghiêng đầu , đôi mắt xa xăm nhìn khóm hoa đỏ rực phía xa giọng nói mỏng manh gần như tan vào không khí

"Thế giới này đẹp thật đấy. Trước đây, em không nghĩ tới ngay cả hít thở cũng có thể làm cho người ta khoan khoái tới vậy."

Akito hơi nhú mày , ánh cười trong mắt cũng dần nhạt đi. Yue đương nhiên không nhận ra điều này, cô vẫn tham lam nhìn xuống khóm hoa đỏ rực , đôi mắt hoàn toàn không còn một tia độ ẩm, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự rét lạnh vô hình. Khóm hoa tường vi đỏ rực trong ánh trời chiều, cảnh lá còn đang rung rinh theo chiều gió như thể đang đu mình trong điệu nhạc ; không gian ấm áp nhường ấy thế nhưng Akito lại không cảm thấy được , anh chỉ cảm nhận thấy sự rét lạnh cùng bất lực dần dần bủa vây siết chặt lấy cả anh và Yue .

"Thế giới của em chỉ có hai màu đen và trắng. Ngay từ khi ra đời, em đã phải đối diện với lời nguyền của tộc loại mình . Sự sống và cái chết, thật và giả, ngày và đêm, đen và trắng, chúng luân phiên xoay chuyển ràng buộc con người vào số mệnh. Em đã từng hi vọng , có một ngày bản thân sẽ được giải

thoát. Sẽ được sống như bao người khác , được hít thở bầu không khí này, ngắm nhìn những bông hoa này khoe sắc . Nhưng mà ....em bị ràng buộc bởi đôi mắt tử vong. Những thứ em nhìn thấy đều là ác mộng. Không phải máu thì sẽ là nước mắt , không phải chia ly thì cũng là đau khổ vô tận. Em không cam lòng, em đã phản kháng. Nhưng mà sự phản kháng của em lại khiến cho những người em yêu thương đau khổ. Akito. Anh biết không? Thứ đầu tiên em học được ở con người không phải yêu thương, không phải chán ghét. Mà là máu. Là hương vị, là màu sắc , là chấp niệm, là bi thương và cả sự hối hận đến tột cùng. "

Akito đột nhiên ôm chặt lấy cô . Kéo Yue ra khỏi hồi ức , giọng anh khàn khàn trầm thấp nhưng giấu không được run rẩy nhẹ.

"Đừng nói nữa. Yue . Đừng nói."

Yue nghiêng đầu , ánh mắt lạnh như băng khôi phục vài tia sáng . Cái rét lạnh như có như không quanh quẩn lại bị sự ấm áp từ phía sau lưng truyền tới xua tan. Cô thả lỏng , rời mắt khỏi khóm tường vi đỏ thắm.

"Em hận màu đỏ. Cũng chán ghét nhất là tường vi."

Akito sững sờ, cũng thấy được khóm hoa lấp ló phía trước mặt . Anh dường như đã có thể hiểu được tại sao cô đột nhiên trở nên kỳ lạ như thế. Yue vốn rất ít khi kể lại quá khứ của mình. Cô mới chỉ tiết lộ chút ít về một phần ký ức trong quá khứ của cô cho anh. Bởi vì nó quá đau lòng , cũng quá nặng nề in hằn trong tiềm thức cô , vì thế cho nên bất cứ thứ gì khiến cô nhớ lại chúng đều khiến Yue mất kiểm soát.

Akito ghi chặt bả vai cô , thanh âm trầm lắng khàn khàn của anh khiến cho tâm tình xao động của cô bình ổn lại. Hít sâu một hơi , Yue cuối cùng nhắm mắt không nhìn khóm tường vi vô tội rực rỡ phía trước.

"Quên nó đi Yue. Thế giới đó không chân thực , cuộc sống hiện tại mới thuộc về em. Em đang sống trong thế giới con người , thế giới này không chỉ có hai màu đen trắng. Đời người ngắn ngủi , hà tất phải sống trong thế giới tiềm thức đó ? Quên nó đi Yue. Ở nơi này sẽ không ai đem lại cho em đau khổ, tuy vẫn còn máu và nước mắt, vẫn còn niềm đau và bi thương nhưng hiện tại em đã không còn cô đơn một mình. "

Trái tim Yue giống như bị gỡ một nhát , đau đến chết lặng thế nhưng cũng nhờ vậy mà cô lấy lại được lý trí . Bởi vì Akito ôm lấy Yue từ phía sau cho nên anh không thể nhìn thấy được đôi mắt tràn ngập đau đớn cùng giá buốt và cả sự do dự bất đắc dĩ ẩn khuất nơi đáy mắt cô .

Không đau. Đời người ngắn ngủi, nhưng cô thì khác . Cô không phải con người. Cho dù hiện tại sống trong thân xác nhân loại , đến tột cùng cô vẫn không có cách nào trở thành con người chân chính. Chung quy lại , có thể sẽ có một ngày cô lại chứng kiến anh chết đi , giống như ngày đó ; giống như người đó. Cô không cam lòng, nhưng có thể làm gì hơn được? Sinh , lão , bệnh , tử.....là con người ai không phải trải qua? Yue xiết chặt tay không trả lời Akito , cả hai cùng chìm vào im lặng.

Không gian u tĩnh , phảng phất chỉ có tiếng nước róc rách chảy xuôi, tiếng hoa rơi rất nhẹ cùng tiếng gió vu vơ; ánh nắng chiều hệt như một tấm thảm vàng phủ xuống thân hình hai người lặng lẽ giống như đang vuốt ve triu mến lại càng giống như âm thầm thủ hộ . Thủ hộ một tâm chân tình kiên định, thủ hộ một trái tim mong manh.

"Ừ. Em không có một mình . Em có mẹ, có di Yuu , có Hattori Heiji và Kazuha làm bạn . Và thật may mắn vì tìm được phong ấn là anh. Akito anh biết không? Tộc loại của em rất nhiều người không có điểm phúc tìm được phong ấn của chính mình để rồi nhận lấy nguyên rủa tới chết , sau đó lời nguyên ấy tiếp tục truyền lại cho con cháu đời sau. Đó là số phận của tộc loại em cũng là nhiệm vụ mà chúng em phải gánh vác . Là thần là nghịch thiên , phá vỡ số mệnh em để em tới nơi này , gặp được anh. Tìm được phong ấn và sống tiếp quãng đời còn lại. Thần muốn em sống tiếp , sống thật tốt cho nên em phải sống vui vẻ . Cho nên , Akito không cần dùng ánh mắt và vẻ mặt này nhìn em. "

Yue vươn tay chạm nhẹ vào khoé mắt Akito khẽ cười.

[Đừng trốn chạy Yue. Đã là số mệnh thì muốn trốn cũng không trốn được đâu.]

Nếu đã trốn không thoát....vậy thì....cùng nhau xuống địa ngục đi.

Ý cười tràn ngập lại chưa từng xua tan rét lạnh trong sâu thẳm đôi mắt. Conan từ phía xa nhìn lại , bất chợt nhìn thấy đôi mắt này sau lưng nhìn không được rịn ra một tầng mờ hôi lạnh. Là tâm lý sợ hãi , hay là bản năng? Tại sao cậu hoàn toàn không thể khống chế khiếp ý khi đối diện với người con gái đó? Và cả sự Hưng phấn mơ hồ ẩn khuất đó đến tột cùng là vì cái gì? Conan trầm mặc nhìn hai thân ảnh phía xa được ánh nắng chiều phủ xuống một tầng ánh vàng lấp lánh trái tim đập đến bất chấp nhịp điệu.

Bởi vì tầm mắt của Conan quá mức nóng bỏng cho nên Akito có thể sâu sắc nhận ra. Anh lơ đãng liếc nhìn về phía cậu chỉ thấy Conan cả kính vội vàng chạy đi, còn không quên treo lên một biểu tình ngưng đọng giống như tiểu hài tử vừa làm chuyện xấu bị bắt gặp. Akito hơi nhíu mày , anh làm sao không nhận ra cậu nhóc này luôn nhiều lần lơ đãng dùng ánh mắt kỳ lạ đó nhìn Yue cơ chứ?

Ánh mắt đó không giống ánh mắt của một đứa trẻ nên có. Không có ngây thơ hồn nhiên chỉ có lạnh lùng xa cách và sự cảnh giác cao độ. Anh không thể nào thích thái độ này của Conan. Nó làm anh liên tưởng tới một con báo săn đang đứng trước mặt anh chăm chú quan sát , sau đó vô thanh vô tức tóm gọn con mồi. Hoàn toàn chủ động không có một tia sơ hở. Thằng nhóc này....không đơn giản

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Akito không thể nào hiểu được lý do mà Conan dùng ánh mắt đó để nhìn Yue và cả thái độ kỳ lạ của cậu nhóc khi khẳng khái đòi theo anh và Yue tới thành cổ Osaka này vào buổi sáng hôm nay.

Vốn dĩ, Hattori Heiji sẽ dẫn gia đình Ran Mori đi dạo quanh thành phố để du lịch, Akito sẽ cùng Yue tới thành cổ Osaka trước. Thế nhưng, khi Hattori Heiji vừa đề xuất ý kiến như vậy Conan đã lập tức phủ quyết, thậm chí còn làm nũng, bán manh lôi kéo bằng được tất cả mọi người tới thành cổ. Akito tình tế nhận ra ánh mắt Yue từ lúc đó nhìn cậu nhóc đã trở nên lạnh đi một chút nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng phản đối. 7 người bọn họ cứ như thế đi vòng quanh thành cổ nửa buổi sáng cuối cùng mới có chút thu hoạch.

Nhóm người du lịch kia tham gia một hoạt động có vẻ rất huyền bí: "Tám người quanh thợ mộc Hideoshi". Sở dĩ những người tham gia chuyến du lịch này đều là những fan hâm mộ cuồng nhiệt nhân vật Hideoshi huyền thoại trong lịch sử. Những chiếc gia huy của Kokusawa họ đeo thuộc về 4 dòng họ lớn trong quá khứ. Trong ngày hôm nay, bọn họ sẽ vào vai các nhân vật Hideoshi, Ieyasu, Mitsuhide và gọi nhau bằng những cái tên đó. Đồng thời 3 người đóng vai các nhân vật này phải phục vụ người đóng vai nhân vật "ông chủ Nobunaga" giống hệt như trong lịch sử. Đến tối, trước khi trò chơi kết thúc, nhân vật ông chủ Nobunaga sẽ chỉ tiền ăn tối cho Ieyasu và Hideoshi. Còn dư lại một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, cô ta không bốc thăm chọn nhân vật thì trở thành trọng tài của trò chơi này. Vừa nghe xong đại khái về Nội dung trò chơi của bọn họ Hattori Heiji khoe miệng co rút lại hiển nhiên cảm thấy trò chơi này thực vớ vẩn. Chú Mori tuy rằng rất đồng tình với suy nghĩ của Hattori Heiji nhưng vẫn phải khách sáo một phen khen rằng trò chơi đó thực đủ thú vị.

Yue đứng cạnh Akito cách bọn họ không xa. Cô nhìn xuống đồng hồ trên tay trầm ngâm một lát cuối cùng vẫn là kéo Akito rời đi. Conan nhanh mắt thấy được thân ảnh rời đi của họ vội vàng bám theo.

Trời về chiều, hoàng hôn đỏ rực phủ xuống bầu trời. Những tia sáng cuối cùng của một ngày dường như đang chìm sâu vào hào nước phía sau thành cổ. Gió thổi mạnh kéo theo mây đen giăng đầy trời che kín ánh tịch dương còn sót lại đâu đây.

Mây đen cùng gió lạnh đều báo hiệu cho sự xuất hiện đột ngột của một cơn giông bão. Bầu trời chẳng mấy chốc đã tối thẫm, tiếng sấm ầm vang vọng từ tận tầng tầng thiên không, gió thổi rất lớn đem theo mây đen bủa vây kín lối. Cường độ gió càng lúc càng mạnh cuốn theo mịt mù bụi đất. Akito rời đi rất nhanh đã trở lại, trên tay còn cầm 2 chiếc dù mới hiển nhiên anh vừa chạy đi mua từ một cửa hàng tiện lợi gần đó.

Đúng lúc này, một tia chớp sáng chói loé lên rạch ngang bầu trời đen thẫm, theo sau đó là tiếng sét rung trời khiến cho con người ta sợ hãi. Mưa bắt đầu rơi xuống mặt đất. Cuồng phong gào thét khắp nơi như muốn xé thủng bầu trời, tiếng sấm ầm vang vọng nghe không khác gì tiếng động vọng về từ đáy vực sâu. Mưa càng lúc càng lớn. Mưa trắng xoá gần như che phủ tầm nhìn con người, khắp không gian chỉ còn nghe được tiếng sấm ầm rung động trên xa thẳm thiên không, tiếng mưa rơi nặng nề lạnh lẽo gõ trên nền đất lạnh; tiếng gió càn cào gào thét như ai oán thê lương. Mà những âm thanh ấy lọt vào tai Yue tưởng chừng như đó chính là tiếng gầm gào của dã thú.

Trong màn mưa không chỉ tồn tại hơi nước giá lạnh mà còn thoang thoảng mùi cháy khét và vị đạo đặc trưng không thuộc về con người, tràn ngập hắc ám, máu tanh, sự run rẩy không rõ là đau đớn hay hạnh phúc, tiếng gào thét không rõ của con người hay thú vật. Tất cả....loãng vào không gian, được cơn giông tố này gột rửa.

Yue siết chặt tay cầm của chiếc dù gian nan ngẩng đầu nhìn về phía tháp Tenshu. Akito cũng từ giữa không gian trắng xoá bởi bọt nước hướng về phía này nhìn lại.

Trên tháp cao, một bóng người đứng đó đau đớn kêu gào thảm thiết. Thế nhưng, tiếng gào thét của ông ta lại chìm giữa tiếng sấm rung chuyển đất trời; nếu không phải Yue biết thời điểm người đàn ông này chết, nếu không phải cô đã báo trước cho Akito thì đã chẳng có ai nhận ra trong cơn giông tố này một sinh mệnh đã thảm thiết từ già cõi trần như thế nào.

Thân thể ông ta giống như một ngọn đuốc sống, cháy rừng rực trong cơn mưa lạnh. Tuy đứng rất xa, nhưng biểu tình thống khổ vặn vẹo do bị thiêu sống kia vẫn không thể nào thoát được khỏi ánh mắt lạnh như nước của Yue cùng với ánh mắt kinh hoàng của một vài người quanh đó.

Mùi da thịt bị đốt trọi, tiếng lửa cháy lách tách rất nhỏ bị tiếng mưa rơi lấn át, tiếng gào thét quặn quại nhỏ dần nhỏ dần thành từng hồi rên rỉ khiến cho người ta cảm thấy một cơn lạnh lẽo vô tình thẳng tắp chạy dọc sống lưng. Yue vô thức nắm chặt tay lại cố tình xem nhẹ mồ hôi lạnh chạy dọc bên gò má. Cô từng nhìn thấy người này chết cháy trong giấc mơ đêm qua, thế nhưng lại thêm một lần nữa chứng kiến cảnh này vẫn khiến cho cô cảm thấy kinh hoàng. Yue cười khổ, thì ra thấy được người chết trong giấc mơ và tận mắt chứng kiến người chết ở thực tại lại có cảm giác khác nhau đến thế.

Người kia rất nhanh đã bị ngọn lửa thiêu chết, thân thể từ trên mái tháp Tenshu rơi xuống mặt đất lầy lội nước mưa, trong tay lại thủy chung nắm chặt một chiếc dù còn nguyên vẹn. Akito rất nhanh liền phong toả đám đông hiếu kỳ gọi cảnh sát tới. Bởi vì cái chết này đã được dự báo từ trước, bên phía cảnh sát đã cho huy động lực lượng từ sớm nên rất nhanh đã có cảnh sát tới bảo vệ hiện trường.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, thủy chung chưa hề có dấu hiệu ngừng lại; các dấu vết phạm tội rất có thể sẽ nhanh chóng bị màn mưa này rửa trôi vì vậy bên phía cảnh sát phải dốc toàn lực đi tìm kiếm những manh mối còn sót lại quanh đó. Chú Mori cũng nghe tin có người chết liền chạy tới nhìn thoáng qua hiện trường và thì thào liên kinh ngạc thốt lên

"Là anh Yuji Kaito sao?"

Thanh tra Otaki cũng sững sờ ngẩng đầu lên hỏi

"Ngài Mori thông tin nhanh quá nhỉ? Ngài quen nạn nhân sao?"

Chú Mori gãi đầu chỉ xuống chiếc huy hiệu cháy đen trên ngực áo nạn nhân.

"Nhờ có huy hiệu đó mà . Đó là gia huy của gia tộc Hideoshi vì thế tôi mới đoán ngay nạn nhân chính là người đang đóng vai nhân vật Hideoshi và thuộc nhóm khách du lịch kia."

Tuy chiếc huy hiệu đã cháy xém lại nhưng đồ án trên đó được khắc họa vô cùng tỉ mỉ ; cũng không rõ nó được làm bằng chất liệu gì mà có thể chịu được nhiệt độ cao như vậy nhưng không bị biến đổi quá nhiều. Chính vì thế chú Mori mới có thể nhận ra đồ án trên đó thuộc về gia tộc nào. Vừa nói, chú Mori vừa chỉ tay về phía đám người tham gia trò chơi quái đản mà họ gặp được lúc chiều .

Thanh tra Otaki về mặt cổ quái nhìn qua từng người bọn họ cuối cùng nhìn sang chú Mori trong mắt tràn ngập khó hiểu . Chưa kịp mở lời hỏi thì từ trong đám người 1 cậu thanh niên trẻ cầm ô đi tới nhẹ nhàng lên tiếng giải thích

"Chúng tôi là những người ham mê lịch sử đã tổ chức chuyến du lịch này. Trong chuyến đi , mọi người sẽ đóng vai các nhân vật nổi tiếng trong lịch sử thời chiến Quốc bằng cách bóc thăm vào mỗi buổi sáng. Hôm nay tôi vào vai Mitsuhide , vai Ieyasu do bác Yamakotue đóng. Anh Shihehiko chính là ông chủ Nobunaga , còn chị Maho Katagiri trong vai quan thái giám tức trọng tài của trò chơi này. Người cuối cùng chính là anh Yuji Kaito đóng vai lãnh chúa Hideshi."

Yama Kotue là một người đàn ông khoảng 60 tuổi cũng chính là người đã nói chuyện với bọn họ về thời gian tu sửa chính xác của toà thành cổ Osaka lúc chiều . Katagiri Maho là người phụ nữ duy nhất trong nhóm người này , Wakisika Shigehiko có vẻ là một người trầm tĩnh ít nói vì vậy mọi việc đều do một mình Toshiaki Fukushima giải thích với bên cảnh sát.

Người làm chứng cho họ chính là chú Mori vì từ nơi bọn họ đứng nói chuyện tới tháp Tenshu khá xa , hơn nữa trong suốt thời gian nói chuyện chẳng hề có người nào rời đi tầm mắt của nhóm người Hattori Heiji cả.

Thanh tra Otaki sau khi nghe bọn họ giải thích , khoé miệng cũng gật gật hiển nhiên cho rằng trò chơi của họ đủ ấu trĩ. Đồng thời không quên đưa ra nghi vấn

"Các người chơi chung với nhanh thế mà lại để ông Kaito bò lên mái nhà và bị thiêu chết trên đó à?"

"Tôi thì lại cho rằng nạn nhân Yuji Kaito tự sát trên đó. Nhưng mà các vị có ai biết động cơ tự sát của ông ta không?"

Chú Mori đột nhiên xen miệng hỏi

"Chú nghĩ rằng đây là một vụ tự sát sao chú Mori?"

Hattori Heiji cau mày khó tin hỏi.

Mặc kệ họ tranh luận , Akito càng nghe sắc mặt càng âm trầm. Anh không thể nào hiểu nổi vị thám tử gà mờ này đang nghĩ cái gì trong đầu nữa . Gạt bỏ suy luận của hai người họ sang một bên , Akito ngồi xuống cạnh thi thể nạn nhân bắt đầu lục tìm những thứ trên người nạn nhân còn sót lại hi vọng tìm được manh mối mới. Yue đứng bên cạnh anh , không nói lời nào chỉ im lặng mở ô che cho Akito hoàn toàn không để tâm phía sau lưng mình nước mưa đã thấm ướt một mảng trang phục.

Những đồ vật còn tìm được không nhiều lắm đều đã cháy đen cả. Nếu không trực tiếp trở thành tro tàn thì cũng đã biến dạng ; miễn cưỡng lắm mới có thể nhận ra hình dạng ban đầu của chúng. Ví tiền , đồng hồ , chìa khoá , điện thoại và một bức biểu thư cháy dở . Bức biểu thư hoàn toàn trắng trơn , chỉ có một chữ "Long" nhè viết trên góc trái. Điều khiến Akito giật mình chính là bên cạnh thi thể nạn nhân có một mảnh gốm vỡ . Tuy không có số hiệu giống như mấy vụ án trước mà cha cùng cao uỷ theo đuổi nhưng lại phát hiện một chi tiết mới. Mặt bên trong mảnh gốm có những vết lấm tấm ánh lên sắc vàng lóng lánh . Akito trong lòng kinh hãi nhưng trên mặt thủy chung chưa từng xuất hiện biểu tình dư thừa khiến cho người ta đoán không ra anh đang nghĩ cái gì.

Nếu như anh đoán không lầm , những vết màu vàng này.....hẳn là bột vàng còn sót lại đi? Vậy thì vụ án này không chỉ đơn thuần là mưu sát án nữa rồi.

Yue có thể nhìn ra tâm tình của Akito thay đổi , đồng thời cô cũng sắc bén nhận thấy sắc mặt của mấy nghi phạm thay đổi rất đặc sắc. Kinh ngạc có, hãi hùng có, thậm chí là cả nôn nóng tham lam cũng có. Những biểu tình ấy rất nhanh đã bị che dấu , nếu không phải cô dụng tâm quan sát hẳn là đã bỏ qua những biểu tình chột lóe mà qua của bọn họ. Mà không chỉ Yue , Conan cũng sâu sắc nhận ra, giữa nhóm người này một âm mưu lớn đang dần hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hattori Heiji cùng Conan không ai bảo ai mà lại đồng thời tiến về đây quan sát vật chứng vừa được lấy ra từ thi thể cháy đen của nạn nhân , cả hai đều nhủ mảy mò đầu độ thống nhất khiến người ta kinh ngạc rồi lại muốn cười . Hai thằng nhóc này tập luyện từ bao giờ mà có thể thống nhất động tác như vậy cơ chứ?

"Chẳng lẽ là có kho báu thật như lời Kazuha đã kể sao?"

Conan trầm tư hồi

"Vụ án này khó hiểu quá. Chúng ta mới chỉ được nghe giả thiết mơ hồ mà Kazuha tiết lộ , đã chắc gì vụ án của ông Kaito này có liên quan tới vụ kho báu. Anh trai tôi cũng Akari lại thần thần bí bí không chịu tiết lộ. Chắc."

Hattori Heiji vô đầu bất mãn , khi cậu nhắc tới Akari rõ ràng thấy được Conan sắc mặt cương lại . Conan liếc nhìn Yue đứng cách đó không xa tay khẽ xiết chặt cổ ép bản thân không tiếp tục suy nghĩ những gì nghe trộm được đêm hôm trước

"Nhưng chắc chắn một điều cái chết của ông ta giống 2 vụ chết cháy trước ở thành cổ này. Trước khi chết , ông ta vẫn giữ tay nắm lấy cây dù điều này có nghĩa là gì?"

Conan linh cơ chợt loé ngẩng đầu lên đã thấy Hattori ánh mắt sáng rực. Cả hai đồng thanh nói

"Dù....nghĩa là có liên quan tới mưa."

Nhưng ngay lập tức Conan lại rối rắm

"Có thật là ông ta muốn nói tới mưa không? Ở nơi này mưa rất đặc biệt à?"

Hattori Heiji xoa cằm

"Nói tới mưa hôm qua không nghe báo sẽ có giông tố , tớ không nghĩ nhóm người bọn họ chọn thời điểm có mưa để tới du lịch nơi này đâu. Nhưng mà nếu là trùng hợp vậy thì có thể giải thích được rồi. Kỳ thực , thành cổ Osaka này có một công cao được dựng bởi 2 chiếc cột bằng đá nguyên khối có tên Long và Hồ. Sở dĩ có cái tên đó vì trên 2 cột đá đó mỗi khi trời mưa sẽ hiện lên hình rồng và hồ....."

Hattori Heiji vừa dứt lời , cả cậu ta cùng Conan đều trừng lớn ánh mắt nhìn nhau , cũng từ ánh mắt của nhau mà đọc ra được kết luận

Là bí quyết chạm khắc của người thợ ngày xưa!

Hattori Heiji vội vàng mở tấm biểu thư cháy dở để nước mưa rơi trên đó. Không bao lâu sau , những chữ Hán cổ bắt đầu hiện rõ và một hình vẽ miêu tả kích thước chiếc bình gốm . Hattori Heiji không khỏi cảm thán

"Vậy là giả thiết của bố tớ đã đúng rồi."

Tin tức xuất hiện một kho báu trong di tích cổ không chỉ khiến cho cảnh sát sôi trào mà còn khiến cho lòng tham của một vài người rục rịch .

Bức biểu thư cháy dở có lẽ chính là một bức mật thư , sau khi viết chữ và vẽ hình lên bằng một cách nào đó giống như hai cột đá long và hồ kia khi gặp nước sẽ hiện lên chữ viết và hình vẽ ẩn giấu. Chỉ tiếc là bức biểu thư đã cháy gần hết , tin tức quan trọng không còn cách nào phục hồi . Những gì họ có được cũng chỉ là đoán mò ra mà thôi.

Do đã có được những mảnh gốm vỡ từ các vụ án lần trước , phía cao tầng cục cảnh sát đã đưa ra một phán đoán táo bạo rằng con số 848 được tìm thấy kia có thể là số thứ tự của chiếc bình. Tài sản mà trước đây Hideoshi để lại rất lớn , phần nhiều chưa được tìm thấy và có lẽ nó đang lưu lạc nơi nào đó quanh thành phố này. Hơn nữa , nếu thật sự có số lượng vàng lớn như vậy còn ẩn tàng không có lý nào chỉ xuất hiện một tấm biểu thư chỉ dẫn . Mặc kệ là Hattori Heiji , Conan, Hattori Akito hay những người trực tiếp cầm quyền ở cục cảnh sát đều ngầm cho rằng ngoài bức biểu thư đã cháy này chắc chắn phải tồn tại một hay nhiều bức biểu thư chỉ dẫn khác do ai đó cất giấu . Và cũng có thể bức biểu thư Bí ẩn này mới chính là chìa khoá chỉ đường dẫn tới kho báu của người trời .

"Bức biểu thư được tìm thấy trong người nạn nhân Yuji Kaito đã nổi chữ lên khi bị ướt giống hiện tượng trên hai cây cột đá long và hồ ở cửa thành cổ mỗi khi gặp mưa lớn. Từ đó có thể suy ra biểu thư có thể cũng có 2 bức . Một bức "Long" và một bức "Hồ" "

Cao uỷ Toyama chậm rì rì bước về phía này , không tiếc lời khen ngợi Hattori Heiji đồng thời cũng kêu Akito trở lại làm việc. Cao uỷ Toyama xuất hiện bất ngờ ở đây khiến cho Hattori Heiji kinh ngạc không sao kể xiết. Ngay cả thanh tra Otaki cũng hiếm khi lộ ra thái độ kinh ngạc tới vậy.

"Cao uỷ Toyama biết vụ việc nhanh quá nhỉ? Ai báo cho anh sao? Chẳng phải công vụ ở cảnh cục đang rối bùa lên à?"

Thanh tra Otaki nhin không được hỏi. Mọi người đều nhất tề nhìn sang Akito đứng phía xa xa . Tuy không ai nói gì nhưng trong lòng đều đoán rằng tám phần là Akito gọi cao uỷ tới nơi này. Kazuha lại đột ngột mở miệng

"Là cháu gọi cha tới đấy à. Cả giám đốc sở cũng sẽ tới ngay bây giờ."

Hattori Heiji nhủ mảy mò nhìn cô có vẻ không được vui lòng

"Sao cậu lại..."

Kazuha thừa biết Hattori Heiji muốn nói gì liền ngắt lời

"Vụ tự thiêu lần này có liên quan tới 2 vụ án trước nên tớ nghĩ tốt hơn hết là cậu nên giao lại cho bố tớ và bố cậu để họ điều tra tiếp."

Hattori Heiji nghiêng răng. Cậu làm sao không biết ý tứ của Kazuha cơ chứ? Đây chẳng phải rõ ràng muốn đẩy cậu ra rìa ngăn cho cậu tiếp xúc với vụ án hay sao?

"Con bé nói đúng đấy, cháu nên rút lui đi."

Cao ủy Toyama vỗ vai Hattori Heiji thật lòng khuyên bảo. Kazuha thấy sắc mặt Hattori Heiji không tốt liền lên tiếng hoà giải

"Thôi đừng buồn Heiji. Tớ biết một tiệm ăn rất ngon, chúng ta đi ăn tối nhé, đồng ý không Ran?"

Ran còn chưa kịp trả lời Hattori Heiji đã rống lên

"Suốt ngày chỉ ăn với uống. Bộ trên đời này không còn việc gì quan trọng hơn à?"

Hattori rống xong mới chột dạ nhìn sang cao uỷ Toyama. Quả nhiên đã thấy sắc mặt ông tối đen lại cậu không khỏi rung mình một cái, lập tức nhận lỗi giọng nói cũng vì chột dạ mà nhỏ như muỗi kêu

"Hic, cháu xin lỗi vì đã to tiếng với con gái chú."

Sắc mặt cao uỷ Toyama vẫn không tốt, Hattori cảm thấy khí tràng xung quanh lập tức trở nên lạnh dần đều nhin không được vỗ vai Kazuha làm lành

"Nào nào Kazuha, đằng ấy đói thì đi ăn trước đi nhé tớ chưa đói bụng."

Kazuha phớt lờ cậu ra kéo Ran chạy đi còn không quên mĩa mai

"Được thôi. Đây đã mời mà đó không đi thì càng đỡ tốn tiền. Đi nào Ran."

Động tĩnh bên này đều bị Yue nhìn thấy hết. Cô nhìn thấy sau khi kéo Ran đi không xa Kazuha có quay đầu lại nhìn cao uỷ Toyama cùng Hattori Heiji thảo luận vụ án khẽ cười. Yue cũng đoán được nguyên nhân mà Kazuha cố tình kéo Ran lánh đi; cô chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ. Kazuha ....thực sự rất thích Hattori Heiji đâu. Cũng không biết cậu ta đã tích bao nhiêu đức mới có thể có phúc phận tốt như vậy.

"Xin lỗi thanh tra, chúng tôi có thể đi ăn được chưa?"

Wakashika nhin không được hỏi

"Phải đấy, từ trưa tới giờ đã có cái gì bỏ bụng đâu."

Yama Kotue nhàn nhạt liếc mắt nhìn thanh tra Otaki dường như còn mang theo vài tia khinh thường. Thanh tra Otaki không thể làm gì khác hơn ngoài việc để bọn họ rời đi dùng bữa tối. Mặc kệ họ là nhân chứng vẫn là nghi phạm cảnh sát không có quyền ép họ nhin đói để điều tra án mạng được.

" Thôi được, quý vị nhớ quay lại sớm đấy."

Yue đột ngột cảm thấy sức nặng đặt lên vai mình, cô ngẩng đầu lên chỉ thấy cao uỷ Toyama sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng nhìn theo bóng dáng 4 nghi phạm của vụ án lần này. Mãi cho tới khi bóng họ khuất vào đêm tối, sức nặng kia vẫn chưa từng giảm bớt.

"Có....chuyện gì sao chú?"

Yue nhin không được mở miệng hỏi đồng thời khiến cho cao uỷ hoàn hồn. Ông trầm mặc gật đầu rất gượng gạo mà mở miệng

"Giọng nói vừa rồi ....rất quen."

Yue khoé miệng hơi co lại

"Không phải chú nghe lầm chứ? Cháu chỉ biết nơi này phát sinh 2 vụ án mạng thôi."

Cao uỷ Toyama rút điện thoại vừa giải thích

"Sẽ không nghe nhầm đâu. Vụ án chúng ta đang điều tra là vụ giết người cướp của táo bạo gần đây. Chúng liên tục gây ra 5 vụ cướp và giết 7 người. Giọng nói của hung thủ có lọt vào điện thoại khi nạn nhân cầu cứu cảnh sát. Chú sẽ không nhận sai thanh âm sát nhân kia."

Di động của cao uỷ Toyama rất nhanh đã được kết nối, phía đầu dây bên kia cũng đồng thời vang lên thanh âm trầm ổn nghiêm nghị của giám đốc sở Hattori Heizo.

"Sếp. Tôi có tin hay dành cho anh đây."

*****

Đội tối khi cao uỷ cùng Hattori Heizo trò chuyện xong, Yue vô thức nhìn xuống đồng hồ trên tay sắc mặt lập tức trầm xuống. Cô không chú ý tới vấn đề của cao uỷ nữa lập tức chạy về phía hào nước dưới chân thành cổ.

Ran cùng Kazuha vừa đi ăn tối trở lại, họ đi ngang qua cây cầu dựng trên hào nước liền thấy Yue chạy về phía bên này, vừa chạy vừa thở dốc.

"Có chuyện gì vậy?"

Ran cùng Kazuha khó hiểu nhìn nhau cuối cùng lại bị tiếng đánh lửa phía sau lưng mình thu hút sự chú ý. Hai cô gái quay đầu nhìn lại chỉ thấy phía sau lưng họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người. Người kia quay lưng về phía họ, mặc một chiếc áo khoác dài hơn nữa, trời khá tối khiến cho mấy người đều không nhìn ra người nọ là nam hay nữ. Chỉ thấy người kia mở bật lửa, ngọn lửa xanh biếc cứ thế vô tình liếm lên áo khoác. Áo khoác dài giống như được tẩm dầu chẳng mấy chốc đã cháy hừng hực lên như một ngọn đuốc sáng rực cả một góc. Người kia không lâu sau mất đi thẳng băng cứ như vậy ngã nhào từ thành cầu xuống hào nước sâu. Chiếc áo khoác nổi lập lòe trên mặt nước vẫn bốc cháy hừng hực, giữa mặt nước tối thăm quỳ đi không nói thành lời.

Yue nhìn bóng dáng từ thần lơ lửng trong màn mưa lạnh buốt, lòng cũng dần trầm xuống. Từ thần dường như mất đi phương hướng, nghi ngờ cúi đầu nhìn chiếc áo khoác cháy hừng hực dưới hào nước sâu lại nhìn cuốn sổ từ thần trong tay mình ánh mắt âm u nhìn quét một vòng cuối cùng dừng lại trước mặt Yue.

*****

Nghe tiếng hét của Kazuha, chú Mori, thanh tra Otaki, cao uỷ Toyama, Akito, Conan và Hattori Heiji vội vàng chạy tới. Bọn họ đều một mực chú ý tới thi thể đang bốc cháy dưới hào nước, duy chỉ có Akito và Conan nhìn thấy sắc mặt hiện rõ nét kinh ngạc cùng thất sắc của Yue.

"Nạn nhân là cô Katagiri Maho 1 trong các nhân chứng của vụ án lúc này. Kazuha, Ran và Akari chứng kiến nạn nhân châm lửa vào áo khoác rồi ngã xuống hào nước. Qua kiểm tra sơ bộ, nạn nhân chết do một vết thương mạnh sau gáy trên thân thể có vết cháy xém. Rất có thể cô Maho đã đập đầu vào mô cầu bê tông trước khi rơi xuống nước."

Conan xiết chặt nắm tay, ánh mắt nhìn Yue lộ rõ vẻ bất thiện. Cuộc trò chuyện đêm qua của cô và giám đốc sở cảnh sát Hattori Heizo cậu nghe qua không sai một chữ. Họ rõ ràng có nhắc tới 2 vụ án mạng này. Vốn dĩ, Conan không hề tin tưởng vào việc xảy ra án mạng ngày hôm nay, cậu chỉ ôm tâm tình dò xét đối với Akari Yue mà thôi. Nhưng không nghĩ tới những gì cô ta nói đều trở thành sự thật. Cậu không thể vu hết cho cái gọi là trùng hợp được. Ngoại trừ giả định cô ta là hung thủ thì chẳng còn lời nào để giải thích được nữa.

Nhưng mà nếu như Akari Yue thực sự là hung thủ vậy tại sao giám đốc sở cảnh sát lại đứng về phía cô ta? Chưa kể....cô ta làm thế nào để gây án khi mà bản thân cậu luôn theo sát cô ta từng bước?

Akito giao lại vụ án cho thanh tra Otaki, bản thân lại đi về phía Yue. Conan ý vào thân thể nhỏ bé linh hoạt của mình ẩn nấp vào một góc nhỏ cách đó không xa lặng lẽ nghe họ nói chuyện. Conan có dự cảm ngay cả Akito cũng biết rõ chuyện gì đang xảy ra. U mê trong vụ án này có lẽ chỉ có cậu cùng Hattori Heiji mà thôi.

"Em ở đây làm gì? Hơn nữa dù Anh đưa cho em đâu rồi Yue? Dính nước mưa thế này em lại ôm mặt."

Akito rất bất đắc dĩ đưa dù của Anh cho cô đồng thời dùng khăn tay lau đi nước mưa dính trên gương mặt cô. Yue hơi thất thần, âm thầm nhìn anh.

"Ông ta muốn nói chuyện với em."

Akito khó hiểu nhìn cô, Yue cười khỏ nhìn lên tối đen bầu trời. Akito đương nhiên không nhìn thấy từ thần, nếu thấy anh nhất định sẽ kinh ngạc không thôi. Bởi vì từ thần cũng đang nghiêng đầu đánh giá anh, thậm chí đôi mắt u tối còn lấp lánh ý cười.

"Ông ta? Ông ta là ai?"

Khoé miệng Yue hơi cong lên tuy nhiên ánh mắt lại nhàn nhạt lạnh lẽo không nhuốm một tia cảm tình nào. Nụ cười nơi khoé môi nhạt nhẽo không đạt được tới ánh mắt cô.

"Phải. Là ....từ thần a."

Conan sắc mặt tái nhợt, cậu dường như có thể nghe được tiếng tim đập gia tốc trong lồng ngực mình, thậm chí bàn tay đang nắm chặt cũng run rẩy không ngừng.

Từ thần....là có ý gì?!

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Akito im lặng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen ảm đạm; chậm rãi cảm thụ cái lạnh lẽo mơ hồ như có như không quấn quanh thân thể bàn tay hơi nắm lại.

Nếu như Akito có thể nhìn thấy tử thần hẳn sẽ kinh ngạc lắm. Bởi vì hiện tại, tử thần đang đứng trước mặt anh, đối diện hai người vươn đôi bàn tay xám trắng ra khỏi lớp áo chùng đen hướng về phía anh tỏ ý hữu hảo.

Yue lạnh lùng nhìn chằm chằm tử thần trước mắt, cố ý dùng thân thể che trước mặt Akito. Tử thần nọ thấy được động tác của cô cũng không phản ứng chỉ chậm rãi thu tay về, hốc mắt tối đen tràn ra tiếc nuối. Cũng không thể trách Yue có thái độ này, bởi vì cô biết tử thần có thân thiện cỡ nào cũng chỉ là giả dối mà thôi. Hơn nữa, cô rõ ràng hơn ai hết hành động hữu hảo vừa rồi của hắn rõ ràng là đang khiêu khích cô. Con người chưa tiến vào lần ranh sinh tử không có khả năng thấy được thần chết. Nhưng nếu thần chết muốn cho ai đó nhìn thấy mình điều đó cũng không phải là không có khả năng. Chỉ có điều...dương thọ của người kia sẽ giảm từng ngày, tên của người đó sẽ dần dần in đậm trong sổ tử thần cho tới khi triệt để chết đi.

Ngoài ra...tử thần còn là tâm bệnh của Yue. Bọn họ....đã cướp đi người quan trọng nhất, người duy nhất cho cô biết thế nào là ấm áp trong quá khứ. Cho dù cái chết của người đó là do định mệnh sắp đặt, tử thần chỉ làm đúng bổn phận và trách nhiệm của mình nhưng cô không thể ngăn bản thân giận chó đánh mèo, không thể ngăn bản thân ngừng căm hận họ. Có lẽ, từ giây phút cô chào đời vận mệnh của cô cùng tử thần đã giao nhau như thể chẳng có cách nào tách rời được. Bọn họ...thu thập linh hồn, còn cô....chính là kẻ gieo rắc nỗi đau cùng hủy diệt.

Bởi vì đôi mắt Yue đột nhiên trở nên đau thương và xa xăm lạ lùng, Akito không hiểu sao chỉ thấy trong lòng giống như bị ai đó gõ mạnh vào, rất thống khổ. Anh kìm lòng không được vươn tay che đi đôi mắt cô, thanh âm trầm trầm khàn khàn thêm vài tia run rẩy. Anh không rõ mình bị làm sao vậy chỉ biết rằng từ sâu thẳm tâm hồn anh không muốn nhìn thấy đôi mắt lảng động bi ai của cô. Có thứ gì đó muốn phá tan lồng ngực mà ra lại bị anh cương ngạnh áp xuống. Đau mà chẳng thể thốt ra thành lời.

Yue dường như bị hành động của anh đánh thức bừng tỉnh khỏi mộng lung ưu thương trong tiềm thức, ánh nhìn của cô về phía tử thần càng thêm bất thiện. Gợi nhớ quá khứ đau thương của người khác...tử thần tộc mạch thật sự khiến người ta giận sôi. Hít sâu một hơi bình ổn lại lửa giận trong lòng Yue lạnh lùng mở miệng

"Người muốn hỏi cái gì? Thực hiếm thấy có chuyện mà tử thần không biết trước không phải sao?"

Tử thần nghe vậy cười đến run cả người, lớp xương trắng phía trong áo chùng lạo xạo từng tiếng giống như muốn xé nát màng nhĩ của từng người, liềm dao trắng bạc ánh lên những đường lạnh lẽo cũng run rẩy theo dường như phải chịu lực đè nén không nhẹ.

[Những chuyện đang xảy ra hiện tại chẳng phải người mới là người biết rõ ràng nhất à? Biết trước cái chết, nhìn thấy cách mà con người ra đi. Thân xác tiêu tán bởi vì ngọn lửa tham vọng cắn nuốt hết thảy. Người đã nhìn thấu tất cả, so với người tử thần bọn ta chỉ được báo trước thời gian tử vong và nguyên nhân dẫn tới cái chết. Người nói vậy chẳng phải là đang chê cười chúng ta sao?]

Yue nghiêng rằng không tìm được lời phản bác chỉ có thể đè ép sự tức giận của mình. Cô biết, cho dù tức giận cỡ nào bản thân cô cũng không thể lao lên mà giết chết tử thần được.

A! Thật đúng là châm chọc. Cô cùng tộc loại của mình có thể nhìn thấu được ý trời, nhìn thấu được tương lai. Thế nhưng, ngoài sự nguyên rủa truyền đời đó lại chẳng có một thứ gì để sinh tồn, để phản kháng. Rút cuộc, nhiệm vụ của tộc loại cô là gì?! Là ngày đêm nhìn được tương lai, ngày đêm đoán được ý trời. Từng giờ từng phút nhìn con người dần dần biến mất, nhìn từng người đi vào luân hồi hủy diệt. Ngay cả trong mộng cảnh cũng chẳng được an bình ư? Đến tột cùng thân sáng thể đã phần hạn tộc loại của cô tới mức nào đây?

Tử thần phải mất một lúc mới hoà hoãn được, hần mím môi ngăn chặn tiếng cười trâm đục trong cuống họng rút cuộc vẫn nhin không được hỏi

[Ta không hiểu người châm lửa nhảy xuống nước không phải là Katagiri Maho tại sao cái xác lại là của cô ta? Hơn nữa linh hồn của cô ta đã biến đâu mất rồi?]

Yue kinh ngạc mà cười, cười tới mức thiếu chút nữa chảy ra nước mắt, cười tới mức khiến Akito cùng Conan nãy giờ nấp ở gần đó cũng hãi hùng nhìn không được chà xát cánh tay.

"Người cùng một người bị teo nhỏ lại nên não người cũng héo rút rồi sao? A~ ta đã quên, tử thần các người vốn chẳng còn não nữa nhỉ? Năm xưa chẳng phải chính các người cũng đã từng làm thất lạc hồn phách của một người hay sao? Nay thất lạc thêm một linh hồn cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì."

Tử thần nhú mày, hẳn ta đương nhiên hiểu được lời Yue nói. Trong quá khứ, quả thật tử thần giới đã phạm phải vài sai lầm khiến cho linh hồn một người lạc mất trong thời không hư vô. Mà linh hồn kia vô cùng quan trọng đối với cô gái này.

Năm đó, tử thần giới xảy ra hỗn loạn, rất nhiều tử thần đột nhiên mất đi lý trí, điên cuồng tàn sát con người đánh cắp linh hồn. Trong trận chiến cuối cùng, tuy tử thần giới thành công dẹp bỏ nội loạn lại khiến cho rất nhiều linh hồn trôi dạt vào thời không hư vô vĩnh viễn không thể chuyển thế. Trong số những linh hồn không may đó, có một hồn phách vô cùng đặc biệt. Đặc biệt tới nỗi thân tử * phải đích thân dùng thân cách dung hợp linh hồn từ bỏ năng lực cùng địa vị hoá thân và chuyển thế để tránh vận mệnh sau này bị ảnh hưởng. Linh hồn đó.....cường đại, nguy hiểm nhưng lại không thể thiếu được.

Từ thần trầm ngâm không nói gì , không để ý lời Yue châm chọc chỉ im lặng chờ câu trả lời.

Yue cũng chán trào phúng từ thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn thi thể Katagiri vừa được đưa lên xe nói

"Vốn dĩ người chết là Katagiri. Linh hồn cô ta đã bị thần chết khác thu đi rồi. Quá lâu không trở lại từ thần giới người đã quên trên đời này không chỉ có một từ thần sao?"

Từ thần nhú mày, giờ sở từ thần trong tay. Chỉ thấy phía sau tên người chết xuất hiện thêm một hàng danh tự mờ ảo thuộc riêng về từ thần.

"Nhiệm vụ chính của người nếu ta đoán không sai chính là trông chừng thằng nhóc kia thuận tiện thu thập linh hồn quanh nó. Ta chỉ muốn nói một điều , trên đời này không chỉ có một mình Kudo Shinichi!"

Từ thần âm u nhìn Yue , hai hốc mắt tối om trống rỗng nhìn không ra hi vọng. Bọn họ cứ giăng co như vậy dưới cơn mưa và tiết trời lạnh buốt ; rất lâu sau từ thần mới chậm rãi lên tiếng.

[Linh hồn từ thần của Hattori Heiji đã suy yếu tới mức ta không nhận ra được nữa, ngay cả khí tức của từ thần trông coi cậu ta cũng vậy.]

Yue hừ lạnh

"Nếu không phải thằng nhóc người quân đi cùng Hattori Heiji , vụ án ngày hôm nay cũng không xảy ra nghiêm trọng tới mức này."

Từ thần Khanh khách cười , xương cốt lại rung lên lạo xạo. Yue phát ngán nhìn ông ta ; thực sự rất muốn hỏi ra ông ta tiếp tục cười như thế xương cốt có nát vụn trực tiếp biến thành tro bụi trước mắt cô không.

[Nếu không có ta xuất hiện chuyện này vẫn sẽ xảy ra , người không phải rõ ràng hơn ai hết à? Đừng có đổ lỗi cho ta cùng với tiểu chủ nhân.]

Yue không hồn giận lạnh lùng nhìn từ thần gần giọng

"Người không đi tìm thằng nhóc đó? Muốn nó chạy khắp nơi gây họa nữa sao?"

Akito này giờ không lên tiếng lúc ấy mới vỗ nhẹ bờ vai cô , Yue quay lại nhìn anh, đôi mắt hồ phách trần ngập dịu dàng cùng âm áp từng chút, từng chút đè xuống lửa giận đang muốn bùng phát trong lòng cô. Yue hít một hơi, không khí lạnh tràn đầy buồng phổi cùng với mùi hương nhẹ nhàng quen thuộc từ thần thể anh. Cô xoay người, ôm lấy Akito vui đùa vào lòng anh không thèm nhìn tới từ thần vẫn đang lơ lửng trước mặt họ . Từ thần trần ngập triều tức nhìn xuống cười một tiếng.

[Chắc. Bị chặn đến gắt gao nhỉ? Không hổ là phong ấn cường đại nhất thế giới này. Nhưng mà ta phải nhắc nhở người một điều Yue. Người đang lợi dụng lỗ hổng từ năng lực của bản thân mà giúp đỡ những người này. Rắc rối sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Hậu quả thế nào người hẳn là rõ ràng!]

Yue không phản bác , từ thần thấy vậy liền tiếp tục thao thao bất tuyệt .

[Giao tình của từ thần giới đối với Thiên nhân tộc không sâu. Nhưng tốt xấu gì trước đây chúng ta đã phạm sai lầm , mà người là một tồn tại đặc biệt cho nên chúng ta không thể không nhắc nhở người.]

Yue cười nhạt một tiếng không phản ứng bởi vì những lời đó quả thực không sai. Cô đang lợi dụng chỗ hổng của năng lực mà giúp Akito cùng mọi người. Nhưng thế thì sao? Cô muốn sự trừng phạt tới nhanh một chút. Đau khổ ngần ấy năm thêm một chút nữa cũng đâu thấm gì? Chỉ là.....tiếc nuối...thôi?!

Yue âm thầm cười khò, làm sao cô không nghe ra sự chua sót trong lời nói của từ thần cơ chứ. Cô là một tồn tại đặc biệt , đi ngược lại với ý định của thần sáng thế . Một nửa dòng máu là thần nhưng chung quy lại vẫn chỉ là một nửa thôi. Thiên nhân tộc đã sớm không dùng thân phận con người tồn tại. Họ là bán thần mỗi người có một phương thức đoán được ý trời khác nhau. Còn cô, cô không chỉ mang dòng máu Thiên nhân tộc , cô còn mang một lời nguyện truyền đời : đòi mất từ vong- đòi mất của ác quỷ. Cờ nào châm chọc đúng không? Xác thật, máu tươi thanh tẩy mọi ma chướng , còn đòi mất lại thuộc về ma quỷ. Cô....ngịch thiên mà tồn tại . Cũng vì thế mà quỷ khí , ma vật trong cấm địa lại tìm mọi cách để cắn nuốt cô. Hấp thu nguyên rửa , hủy diệt dòng máu Thiên nhân cuối cùng.

Kỳ thực, đưa cô tới thế giới này cũng là một cách để ngăn chặn thảm kịch xấu nhất có thể xảy ra ở các chiều không gian khác a.

Cuộc gặp mặt lần này tan rã trong không khí trầm lặng như vậy. Trước khi biến mất, từ thần vẫn không quên chọc ghẹo

[Hattori Heiji hình như đã gặp phải phiền phức lớn rồi , hai người các người vẫn còn ở đây muốn đưa tiễn ta sao?]

Yue nhú mày kéo Akito rời khỏi đó , hoàn toàn không chú ý tới Conan chột vật từ phía sau lưng họ đi ra.

Conan sắc mặt tái lại , một lần nữa đứng vào vị trí mà Yue vừa đứng ngửa cổ nhìn lên đen thẫm thiên không . Ngoại trừ mây đen vần vũ cùng vài tia chớp chột loé chột tắt hoàn toàn không nhìn ra thứ gì nữa . Tay Conan vô thức nắm lại thành quyền trong lòng biển cuộn sóng gầm gừ hoặc cùng sợ hãi.

Cậu nghe được tên của chính mình từ miệng Akari Yue. Không phải Conan Edogawa mà là Kudo Shinichi. Từ sâu thẳm trong tiềm thức cậu chắc chắn

chưa từng gặp Akari Yue. Nhưng tại sao cô ta lại biết cậu? Trên đời này không chỉ có một mình Kudo Shinichi là có ý tứ gì? Cô ta đang nói chuyện với ai? Đến tốt cùng là sao thế này? Cậu không muốn suy nghĩ nữa. Cậu nhất định phải hỏi Hattori Heiji cho ra lẽ. Cứ tiếp tục cậu sẽ bị bức phát điên mất.

Cách đó không xa, Hattori Heiji quả thực rơi vào rắc rối khá nghiêm trọng. Khi Yue cùng Akito chạy tới đã thấy Hattori Heiji ngã ngồi trên mặt đất, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng với không cam lòng.

"Sao bố lại đánh con?"

Hattori Heiji nhìn không được lớn tiếng hỏi. Kazuha, Ran cùng một đám người ở đó cũng bị hành động bất ngờ của Hattori Heizo dọa ngã người hoàn toàn không kịp phản ứng. Cuối cùng vẫn là Akito không bị ảnh hưởng bởi uy áp từ cha mình thờ dài kéo Hattori Heiji đứng lên. Hattori Heizo liếc mắt nhìn anh không phản ứng gì. Hattori Heiji hiển nhiên rất phần nộ cũng không hiểu lý do cha mình đột ngột ra tay.

"Con không hiểu con có lỗi gì chứ?"

Hattori Heizo âm trầm nhìn cậu, lạnh lùng giải thích

"Cái tôi ăn nói lung tung phát ngôn bừa bãi vô căn cứ đáng đánh. Để khẳng định một vụ án giết người cần có quá trình điều tra kỹ lưỡng; tuyệt đối tránh những giả định mơ hồ vô căn cứ. Anh trai con còn chưa dám phán định vụ án này, còn có thanh tra Otaki ở đây con có lý do gì để khẳng định đây là vụ án giết người? Chỉ dựa vào việc con là một thám tử? Đúng là hồ đồ!"

Chú Mori thấy tình hình căng thẳng cũng chột dạ vì nguyên nhân cái chết mà mình vừa phán định lúc trước chỉ có thể cười hoà giải.

"Ông anh nóng tính quá. Dù sao thằng bé cũng có ý tốt nhiệt tình phá án...."

Chú Mori còn chưa nói hết câu, Hattori Heizo đã không nể tình hờ lạnh

"Phá án? Bọn con nít thò mũi xanh này phá đám thì giỏi chứ phá án cái nổi gì? Tôi là cha Hattori nên biết rõ tính nó. Một thằng nhóc vụng về bộp chộp, đụng vào việc gì là hỏng việc đó. Đã thế còn thích lên mặt ta đây coi thường thiên hạ. Cũng may ở đây là, cảnh sát đều quen mặt nó nếu ở nơi khác không biết đã bị giáo huấn bao nhiêu lần rồi. Tội danh làm loạn hiện trường nói nhẹ cũng có thể bỏ qua, nặng liền trực tiếp tạm giam được rồi. Đúng là không biết phải trái. Akito. Cấm không được cho nó tham gia các vụ trọng án rõ chưa?"

Akito cười khổ gật đầu. Hattori Heizo dường như còn cảm thấy chưa đủ nhìn thoáng qua Hattori Heiji gần giọng

"Còn cậu thám tử nghiệp dư kia. Đừng có quên cuối năm phải thi tốt nghiệp đấy. Để thời gian mà lo học hành có ích hơn là lê la mấy chốn hiện trường này."

Cao uỷ Toyama thấy Hattori Heiji bị mắng trước mặt bao người có chút không đành lòng vì vậy lên tiếng khuyên nhủ

"Thời nào sắp, tôi nghe nói thành tích cậu nhóc tốt lắm mà."

Chỉ thấy Hattori Heizo nhàn nhạt nhìn sang

"Anh thì biết cái gì mà nói chứ? Còn đứng đây ăn vạ nữa à? Mau biến đi cho người khác làm việc."

Hattori Heiji tay xiết chặt lại run rẩy vì phần nộ. Cha cư nhiên đánh cậu giữa chốn đông người thậm chí ngay cả mặt mũi cậu cũng vurt, nói cậu không coi ai ra gì mà làm vậy. Trên thực tế, cậu chỉ là không tin tưởng hai vụ án mạng này là tự sát mà thôi. Cậu muốn tìm ra chân tướng, muốn tìm ra bằng chứng chứng Minh bản thân không phải con nít; cậu muốn đứng ngang hàng với anh trai, muốn phá án có gì là sai trái? Phá án là niềm đam mê của cậu, cậu làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được? Cậu phải chứng Minh cho cha thấy cậu đã trưởng thành rồi, có thể cùng mọi người duy trì trị an thành phố này vậy thôi.

"Này. Bình tĩnh một chút đi. Cái tính bốc đồng này của em bao giờ mới có thể thay đổi?"

Akito giữ chặt bả vai cậu nói nhỏ. Phần nộ trong lòng Hattori Heiji cũng bởi một câu nói này của anh mà vơi đi không ít.

"Cha tuy nói có chút quá nhưng không phải là không có đạo lý. Phá án không phải nói muốn phá là phá được. Nơi này đâu đâu cũng là cảnh sát, họ có kinh nghiệm cùng nghiệp vụ bài bản đâu tới lượt em nhúng tay vào? Hơn nữa, đưa ra suy đoán bộp chộp như vậy có thể ảnh hưởng tới suy luận của người khác."

"Nhưng..."

Hattori Heiji không cam lòng lên tiếng lại bị Akito đẩy trở về

"Có những chuyện tạm thời chưa thể tiết lộ cho em được. Nhưng em phải hiểu cha làm gì cũng có mục đích cả. Đi thay quần áo đi Heiji."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Cách đó không xa, thanh tra Otaki còn đứng sững sờ ở đó dường như không dám tin vào những gì mình vừa tai nghe mắt thấy.

"Tôi không hiểu....sếp thường ngày thương Heiji lắm cơ mà. Sao lại...."

Cao uỷ Toyama vỗ vai ông bất đắc dĩ lắc đầu :

"Rồi sau này anh sẽ hiểu thôi. Giám đốc cũng chỉ muốn tốt cho thằng bé."

Hattori Heizo trầm mặc nhìn thi thể Maho Katagiri ướt sũng dưới màn mưa lạnh, ánh mắt hiện lên nét khổ sở. Ông cúi người nâng tay vuốt mắt cho cô ta , không tiếng động thờ dài một tiếng. Ông cảm thấy hồ thẹn trước những thi thể này. Biết trước được cái chết của cô ta thể nhưng lại chẳng thể làm gì để cứu vớt sinh mạng ấy. Cho dù chẳng quen biết, chẳng phải máu mủ tình thâm song phải chứng kiến những cái chết tức tưởi dưới sự tàn bạo vô tình của con người khiến cho ông cảm thấy khó có thể dung thứ.

Hattori Heizo bắt gặp nhìn sang Yue cách đó không xa. Dáng người mảnh khảnh dưới cơn mưa lớn càng thêm yếu ớt mỏng manh ; thể nhưng biểu tình của cô bé lại khiến cho ông cảm thấy lạnh , lạnh triệt nội tâm. Đôi mắt đen thẳm ngoại trừ hờ hững chẳng còn biểu tình gì nữa . Cái chết của Katagiri dường như có thể khiến cho du khách sợ hãi, cảnh sát hoang mang lại chẳng mấy may khiến cho tâm tình cô bé xao động.

Yue....phải nhấn tâm tới mức nào mới có thể diện vô biểu tình khi chứng kiến người chết như thế?

Yue dường như cảm giác được có người đang nhìn mình , khi cô ngẩng đầu chỉ thấy Hattori Heizo chăm chú dõi theo cô , trong ánh mắt ông mang theo vài tia phần nộ, một chút thương tiếc , càng nhiều là nghi hoặc cùng hoang mang. Yue hơi nhếch môi , đôi mắt xanh chợt loé lên rồi biến mất giống như sao xa xẹt qua bầu trời . Trong màn mưa nhạt nhoà , biểu tình của Yue ẩn khuất vào màn đêm trông càng thêm quý dị.

Trong không gian chỉ còn lại tiếng mưa rơi nặng hạt , dù xung quanh có cả đám người xong bên tai Hattori Heizo chỉ nghe được tiếng mưa nặng nề rơi trên mặt đất cùng lời thì thầm như có như không

[Cha có biết không, con đã từng.....trơ mắt nhìn người con yêu quý nhất.....chết đi.....]

.....cho nên, những thi thể này đâu có nghĩa lý gì đâu?

Cho đến khi Hattori Heizo giật mình hồi thần đã không còn trông thấy Yue đứng ở đó nữa , ông cúi xuống nhìn thi thể Katagiri rất lâu sau mới xoay người rời khỏi đó.

"Otaki , vụ án này điều tra tới đâu rồi?"

Thanh tra Otaki vội vàng báo cáo lên những gì mà cảnh sát thu thập được. Đại khẩu trong vụ án ông Kaito , cảnh sát đã cho xét nghiệm và đưa ra kết luận : dấu Vân tay trên chiếc bật lửa được tìm thấy tại hiện trường đúng là của ông ta. Trong vụ án cô Katagiri chính Ran và Kazuha đã thấy nạn nhân tự bật lửa rồi châm vào áo khoác của mình . Tuy có những chi tiết không quá rõ ràng nhưng khả năng cao 2 vụ án này đều là.....tự tử.

Hattori Heizo nghe xong gật đầu

"Nếu là tự tử vậy thì để hai , ba người ở lại cùng Akito thu xếp hiện trường, còn lại thu đội đi. Về thôi cao uỷ , chúng ta còn phải giải quyết nhiều vụ án khác nữa. "

Hattori Heizo nói rồi xoay người rời đi. Ông cố tình đi ngang qua Akito nói nhỏ vào tai anh

"Chú ý Akari. Đừng để con bé rời khỏi tầm mắt. "

Akito hoang mang nhìn ông , Hattori Heizo chỉ vỗ vai anh trầm giọng

"Con bé có biểu hiện lạ, tốt nhất đừng để nó ở một mình."

Akito gật đầu , nhanh chóng tìm được thân ảnh cô trong đám người nhốn nháo chốn hiện trường

"Con biết rồi , cha yên tâm đi. Nơi này con sẽ giải quyết thỏa đáng."

Hattori Heizo liếc nhìn Yue lần nữa mới lên xe rời khỏi thành cổ , bàn tay nắm vô lăng xe không biết đã xiết chặt từ bao giờ.

*****

Akito nhận mệnh chỉ huy nhóm cảnh sát địa phương thu dọn tàn cục đồng thời kéo Yue về chỗ nhóm Hattori Heiji đang đứng ý bảo cô đi về khách sạn gần đó thay đồ đồng thời lấy giúp anh một bộ quần áo khác. Yue không có dị nghị gì liền cùng anh tách ra, dù sao quần áo dính nước mưa mặc trên

người rất không thoải mái. Hơn nữa, cô nhìn sang chỉ thấy cả người anh ướt đầm nước, dù có ô che nhưng vì anh cố tình đứng chắn cho cô không ít nước mưa nên cả người trông chẳng khác gì vừa từ dưới nước lao lên cả.

"Đừng buồn nữa Heiji, chắc bố cháu bực mình vì bị gọi tới đây trong khi công việc ở sở cảnh sát đang bẽ bộn ấy mà."

Thanh tra Otaki trước khi dời đi còn không quên an ủi Hattori thần tình u ám phía trước. Kazuha nhủ mảy moi

"Người lớn thay đổi ý kiến nhanh thật đấy. Mới hôm qua chú Hattori còn bàn bạc với bố cháu vụ án tự thiêu liên quan tới kho báu của người trời vậy mà hôm nay lại chẳng quan tâm gì tới vụ án nữa."

Yue không chút khách khí hừ lạnh một tiếng

"Không phải là không quan tâm mà là vụ án ở gần đây quá nhiều. Hôm trước đã có 5 vụ cướp giết chết 7 mạng người được gửi hồ sơ lên cho cha. Cha không còn thời gian để xoay sở lại bị gọi tới đây muốn ông bình tĩnh cũng khó."

Kazuha nghe vậy không nói gì nữa, ngay cả chú Mori có vẻ phản cảm với hành động đánh con mình trước mắt mọi người của Hattori Heizo cũng thay đổi quan điểm của mình. Ran gật gù nói

"Đúng vậy, xét cho cùng vụ đó rõ ràng đáng lo hơn vụ tự thiêu này rất nhiều."

Chỉ riêng Conan lại hoàn toàn không cho là đúng. Cậu thực không hiểu nổi cha của Hattori Heiji đang muốn làm gì. Theo lý mà nói hành động của Akari Yue quá mức đáng ngờ. Tuy cậu chẳng thể tìm được bằng chứng chứng minh cô ta có liên quan tới hai vụ án mạng này. Hơn nữa, cứ cho rằng cô ta hoàn toàn không dính líu gì vậy thì có gì cảnh sát lại cho phép cô ta đọc hồ sơ vụ án? Phải biết rằng ngay cả thám tử thường xuyên hợp tác với cảnh sát cũng không được phép xem hồ sơ án mạng đây.

"Bố cháu nói đúng đấy Hattori. Cháu nên về nhà để cảnh sát họ lo mất vụ án này thì hơn."

Chú Mori vỗ vai Hattori khuyên nhủ. Trái lại, Hattori Heiji lại chẳng có vẻ gì cảm kích chỉ nhận lấy khăn tay của Kazuha lau đi vết máu nơi khoe miệng.

"Không! Cháu không bỏ cuộc đâu. Cháu không giận bố vì cú đâm vừa rồi, nhưng rõ ràng bố cháu đã đánh giá sai mức độ nghiêm trọng của 2 vụ án tự thiêu này. Hai nạn nhân kia chắc chắn không phải tự tử mà là bị sát hại và cháu nhất định sẽ tìm ra thủ phạm trong đêm nay. Hãy đợi đấy....Ui cha..."

Hattori Heiji hùng hồn tuyên bố hoàn toàn không chú ý tới anh trai mình đang lại gần cuối cùng bị Akito cốc cho một cái cảnh cáo.

"Bị đánh vì tội nói năng lung tung vẫn chưa chừa à? Đề cha nghe được thì không hay đâu."

Hattori Heiji ôm đầu ai oán nhìn anh lâu bầu

"Cha sẽ không biết. Hơn nữa em sẽ không từ bỏ vụ án này đâu."

Akito thở dài, anh thừa biết cho dù cha có hạ lệnh cấm cũng sẽ không ngăn được Heiji điều tra vụ án này. Hattori Heiji cố chấp anh cùng mọi người đã sớm thấy được. Nếu nó đã quyết thì mười đầu trâu cũng kéo không lại. Anh ngoại trừ nhắc nhở cũng không có ý định ngăn cản cậu. Dù sao.....ý của cha cũng không phải ý tứ trên mặt chữ. Cái tính cố chấp này ít nhất cũng là một ưu điểm của Hattori.

"Thôi được rồi, Anh không cản em nhúng tay vào vụ án. Nhưng em phải hứa sẽ không quấy rối làm phiền nhân viên điều tra. Đề cha biết được không phải chỉ có mình em ăn đau khổ đâu đấy. Còn nữa, Anh phải chỉ huy thu dọn hiện trường, Akari giao cho em"

Yue khoe miệng co rút lại âm thầm liếc xéo anh đầy bất mãn. Lần nào cũng lời cô ra làm tấm chắn, rõ ràng là muốn cô giám sát hành động của Hattori lại làm như cô là đứa trẻ cần người giám hộ. Mẹ cũng vậy, di Kikyou thậm chí là cả Akito. Cô rút cuộc đã phạm vào cái gì sai a????

Mặc dù muốn chửi ầm lên nhưng Yue vẫn nhin xuống hoàn toàn không bộc lộ một chút phần nộ nào ra bên ngoài, trên môi vẫn giữ nguyên nét cười mặc dù ai nấy đều nhìn ra nó đã cứng ngắc từ bao giờ.

Kazuha nhìn cười vỗ vai Yue, cả đám họ đều chuẩn bị rời khỏi thành cổ. Tạm thời Hattori Heiji cũng đi theo họ tới khách sạn gần đó thay đồ, theo sau cậu ta là Conan không ngừng lăm bầm chi tiết vụ án; hai người họ hoàn toàn không nhìn xung quanh cứ như vậy bàn bạc. Ran thấy thế cũng đành bất đắc dĩ nhún vai tỏ vẻ đã quen rồi.

"Dưới nách áo nạn nhân có 2 lần đỏ thẫm. Đó là vị trí khuất nhất, chỉ khi nạn nhân giơ cao tay lên mới có thể thấy vậy thì vết máu từ trên đầu sao có thể bắn vào vị trí ấy được?"

Conan tạm thời bỏ qua cho Yue, cùng Hattori Heiji nghiên cứu vụ án. Dù sao vừa rồi khi Hattori Heizo mắng Heiji có chàm chọc vài câu khiến cho bản thân Conan cũng nhin không được.

"Theo tớ thấy đây có vẻ là vết máu trên áo hung thủ. Sau khi hạ sát Katagiri hắn liền kéo cái xác lại thành cầu rồi dàn dựng vụ tự thiêu trước mắt chúng ta."

Kazuha nhin không được chen vào

"Rõ ràng bọn tớ đều thấy ngọn lửa bùng lên mà. Đúng không Ran? Cả Akari cũng trông thấy."

Conan nghe vậy ánh mắt lại nhìn không được liếc về phía Yue đang thân nhiên dùng khăn khô lau tóc nơi góc phòng. Yue dường như cảm thấy có người đang nhìn mình ngẩng đầu lên, cô dùng ánh mắt bất thiện nhìn Conan khiến cậu nhóc rùng mình một cái. Hattori Heiji gọi cho Akito dặn anh điều tra kỹ càng nhóm khách du lịch đi cùng hai nạn nhân. Lúc đó tại hiện trường, Akito cũng vừa vận triệu tập nhóm người đó tới làm việc. Anh nhận điện thoại xong có chút bất đắc dĩ lại thêm vài phần mong chờ.

Năng lực trinh thám của Heiji rất tốt. Cho dù bị ngăn lại ở hiện trường, không có khả năng tiếp xúc nhiều với thi thể nạn nhân và nghi phạm của vụ án nhưng cậu vẫn có thể suy một ra ba quả thực khiến người ta phải cảm thán. Akito cũng phải công nhận phép khích tướng của cha mình ra tay với thằng nhóc này đúng là cao minh.

Tuy không thể trực tiếp ở lại hiện trường xong Hattori Heiji vẫn nhận được chỉ dẫn từ phía Akito gửi lại. Phía cảnh sát vừa phát hiện được một mảnh gốm trong người nạn nhân Katagiri Maho ngoài ra còn tìm thấy một bức hình. Akito đã gửi bức hình qua email cho Yue. Cô đưa di động cho Hattori Heiji mặc bọn họ tiếp tục thảo luận vụ án, bản thân cô nhìn ra bầu trời tối thẫm không rõ đang nghĩ cái gì.

Trong bức ảnh mà Akito gửi về Conan liền nhanh chóng nhận ra Katagiri Maho cùng với ông Kaito Yuji trong 2 vụ tự thiêu vừa rồi. Bên cạnh họ nghe nói là người đã đứng ra tổ chức chuyến đi lần này ông ta tên Hirano. Ngay cả trò chơi quái đản mà họ tham gia nghe đâu cũng là do người này bày ra. Nhưng trước chuyến đi, ông Hirano lại đột ngột tuyên bố rút lui không tham dự nữa khiến cho ông ta trở thành người bị nghi ngờ nhiều nhất trong án mạng lần này. Cảnh sát đang cho người tìm kiếm dấu tích của ông ta trên cả nước.

"Tớ đề nghị cậu hỏi anh trai cậu yêu cầu điều tra một chút về ông Hirano này. Có lẽ chú Mori nói đúng, ông ta có khả năng cao là hung thủ sau màn."

Conan đề nghị, đồng thời cùng lúc đó điện thoại của Yue cũng rung lên. Cô mở ra xem chỉ thấy Akito nhắn lại một câu

"Nhóm khách du lịch nói họ quen nhau trên mạng không hề biết địa chỉ cụ thể của nhau. Có điều cảnh sát tra được Trang mạng họ nói chuyện trên đó có tên "

Yue tường thuật lại toàn bộ tin nhắn của anh cho mọi người đồng thời cảm thấy khó hiểu. Akito tại sao phải nhắn cho cô biết tình hình điều tra bên đó? Rõ ràng nhắn tin hoặc gọi điện cho Hattori Heiji có phải tiện hơn rất nhiều không?

Có lẽ Yue sẽ chẳng biết được dụng tâm của Akito. Anh muốn Heiji từng lúc đều phải chú ý tới hành tung của Yue đồng thời khiến cho Yue giám thị hành động của cậu. Bởi vậy, Anh gửi chỉ điểm cho Heiji lại gửi các manh mối cho cô buộc họ phải chú ý tới sự có mặt của nhau. Hành động này tuy có phần vô si xong hiệu quả không tồi.

"Tớ phát hiện ra bóng người mà Kazuha và Ran nhìn thấy ở bên kia cầu lúc Katagiri bốc cháy rất quen, hồi này nhìn tấm ảnh mà anh trai cậu gửi nét mặt nghiêng nghiêng đó trông rất giống 1 người trong nhóm khách du lịch kia. Họ đang nói dối cảnh sát."

Conan hai tay đút túi quần nhiu mày nói.

"Ừm, tớ cũng nghĩ người đó là hung thủ. Có thể hẳn là người quen của nạn nhân vì thế khi hẳn rủ nạn nhân ra cây cầu cô ta hoàn toàn không phản đối. Hẳn đã giết cô ta bằng một cú đập lên rồi đưa cái xác gần thành cầu. Hẳn chờ có người đi tới liền giật dây từ xa cho cái xác bốc cháy và rơi xuống hào nước bên dưới."

Hattori Heiji rơi vào trầm tư đồng thời đưa ra giả thuyết của mình. Dường như Conan cũng khá đồng ý với quan điểm của cậu không hề phản bác chỉ đưa ra nghi vấn

"Đáng lưu ý là vết máu dưới nách nạn nhân có hình hai đường răng cưa ấy. Giống như là bị dây ra từ sợi dây kéo có phéc-mơ-tuya vậy."

Hattori Heiji lắc đầu

"Cả ba nghi phạm không có ai mặc áo có khoá kéo cả."

Nói rồi lại lơ đãng nhìn mọi người trong phòng chột bưng tỉnh.

"Nói không chừng hung thủ đã kịp thay áo trước khi trở lại hiện trường rồi. Vậy thì người Kazuha và Ran nhìn thấy không phải là hung thủ."

Cả Hattori Heiji cùng Conan đều đột ngột dừng lại nhìn nhau, đáy mắt lấp lánh vệt sáng.

"Này, có phải là....."

"Haha, cậu cũng nghĩ ra rồi đúng không?"

Hattori Heiji héch càm, Hưng phấn hỏi

"Vấn đề của chúng ta là kẻ nào trong ba người khách du lịch kia đã sử dụng mảnh khoá này?"

Ps: Giả dụ giờ mình viết thêm bộ truyện fanfic thủ lĩnh thẻ bài có ai ủng hộ mình không ?

Chương 48: Bám theo

"Ồi..."

Ở phía bên kia , mưa rất lớn và đang có xu hướng hắt vào trong phòng qua ô cửa sổ, Ran vươn tay muốn đóng lại đột nhiên bị một con gió mạng quất tới đem theo mưa lạnh tạt ướt cả người cô. Kazuha vội vàng kéo Ran đứng dậy cố định lại cửa sổ vô thức nhìn xuống bên dưới đường.

Mưa càng lúc càng lớn, gió cũng không ngừng thổi. Bên dưới đường người đi lại thưa thớt dần , chỉ thấy một chiếc dù vô chỉ lơ lửng bị gió tạt sắp rơi xuống nơi vệ đường. Conan cùng Hattori Heiji đều nhìn thấy chiếc dù ấy không nói gì khoé miệng lại hơi nhếch lên

"Chúng ta đã đi lạc đường rồi."

Kazuha nghe vậy ngo ngắc hỏi

"Lạc đường ư?"

Hattori Heiji đột nhiên vươn tay xoa đầu cô khẽ gật đầu

"Tớ phải đi trước , cậu cùng Ran và chú Mori về sau nhé."

Nói rồi kéo Yue cùng Conan chạy thẳng ra khỏi khách sạn .

"Ủa? Hattori Heiji cùng Conan và Yue đi đâu vậy?"

Ran vừa vào phòng thay đồ mới ra thấy phòng trống trái liền thuận miệng hỏi

"Có lẽ Hattori dẫn thẳng nhóc đi bắt hung thủ rồi."

Kazuha thần thờ trả lời lại , hai gò má bất giác đỏ bừng lên

"Cái gì?! Bắt được thủ phạm?"

Chú Mori kinh ngạc rống lên .

"Ách , là cháu đoán vậy thôi mà . Ha ha ."

Ran nghi hoặc

"Vậy dẫn theo Yue đi làm gì?"

Kazuha không chút để ý nói

"Có lẽ là để tiện báo về cảnh cục đi. Dù sao Anh Akito cũng nhắc Heiji trông chừng cô ấy mà."

*****

Yue bị Hattori Heiji kéo chạy như điên trên đường. Tốc độ của Conan và Hattori thực sự quá nhanh, một người ít vận động như Yue theo đuôi họ đứng là quá sức khiến cho hành trình của họ phải dừng lại khá nhiều lần. Conan thấy vậy nhịn không được nóng nảy.

"Khẩn trương lên, hấn chưa thể đi xa được đâu. Kho báu này cảm đồ quá lớn đối với họ."

Hattori Heiji thờ hỏn hển một bên nói với Yue sắc mặt trắng nhợt vẫn đang không ngừng thờ dốc

"Cậu liên lạc với anh Akito xem hỏi anh ấy mấy người kia đang ở khách sạn nào?"

Yue bình ổn lại hô hấp gọi cho Akito , cổ họng đau rát giống như bị kim đâm vậy khó chịu khiến cô nhú mảy.

"Chỉ có một người trở lại khách sạn, hai người kia không rõ đã đi nơi nào . Cảnh sát không dám đi theo sợ sẽ bứt dây động rừng."

Akito rất nhanh nói qua tình hình ở hiện trường rồi cúp máy hiển nhiên đang vội vã làm cái gì. Yue cũng không chần chừ báo lại kết quả , chỉ thấy thần

sắc của Conan và Hattori thần nhiên dường như đã đoán được trước kết cục này.

"Thủ phạm chắc chắn là một trong số hai người đó hoặc cũng có thể là cả hai. Vì kho báu kia chúng đang triệt hạ lẫn nhau."

*****

Bọn họ dừng lại ven đường không lâu lắm bởi vì Conan đã nhận ra bóng người bên kia đường chúng là lão già Yama Kotue một trong những nghi phạm đi lướt qua trước mắt bọn họ. Con đường đó không phải con đường dẫn về khách sạn , khả năng cao lão ta là nạn nhân kế tiếp hoặc chính là thủ phạm của chuỗi án mạng tự thiêu này.

"Để tôi gọi cảnh sát tới đây, Akito đã dặn không để cậu tùy tiện hành động."

Yue nhủ mảy , kéo tay Hattori Heiji lại.

"Không cần, đợi cảnh sát tới thì đã chậm rồi ; phải đi theo lão ta xem lão tới nơi nào. Với cả ngoại trừ anh Akito sẽ không có cảnh sát nào tin lời chúng ta. Đợi họ mất thời gian lắm."

Hattori Heiji nói rồi nhảy qua rào chắn ven đường bám theo Yama Kotue . Conan còn muốn chạy theo bị Yue tóm lại , bàn tay cô trong cơn mưa lạnh càng thêm giá buốt khiến cho Conan không hiểu sao rung mình một cái.

"Không cần manh động."

Yue nhận nhặt liếc nhìn Conan bắt đầu gọi điện thoại. Không bao lâu sau liền mở miệng

"Chuyện đã xong rồi cha."

Conan sững sờ bị Yue lôi đi, một lúc sau mới nhớ ra phản kháng

"Chị muốn làm gì?"

Yue lôi Conan vào một con hẻm nhỏ , tuy rách nát bẩn thỉu lại khiến cho cậu lập tức ngoan ngoãn không nói thêm câu gì nữa . Đơn giản vì từ con hẻm này , họ có thể thấy rõ lão già Yama Kotue đang tiến vào một nhà kho cũ kỹ , còn thấy được Hattori Heiji đang cẩn thận bám theo sau ông ta.

"Đó là điểm hẹn của họ."

Yue nhỏ giọng giải đáp thắc mắc của Conan . Cậu không nói gì lơ đãng nhìn qua dây nhà phía xa nhủ mảy.

"Có người đang bám theo Heiji ."

Yue cười khê

"Giác quan thứ Sáu không tồi."

Conan khinh thường hừ lạnh không nói chuyện trong lòng lại đang rít gào. Rõ ràng là cảnh giác được tôi luyện từ trong nguy hiểm mà ra không phải cái giác quan thứ sáu trong truyền thuyết kia có được không?

Conan còn chưa kịp mở lời trào phúng đã thấy Yue tiếp tục nói lời cay nghiệt.

"A, không tồi nhưng lúc Cần thiết lại chẳng phát huy được. Nếu không cậu đã không rơi vào tình trạng co rút lại thành một đứa trẻ như bây giờ Kudo nhỉ?"

Conan khựng lại, đồng tử một chút lại một chút phóng đại , khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trắng bệch . Chỉ là chưa kịp rống lên đã bị bịt chặt miệng , Yue cười khê một tiếng đặt ngón trỏ lên môi . Conan thấy vậy lòng tơ trên người dựng thẳng , giãy vài cái thoát khỏi kìm hãm. Vừa xoay người lại đã thấy Hattori Akito ở phía sau mình từ bao giờ . Conan thấy anh trong lòng khê thờ phào một cái cũng đoán được kế hoạch của cảnh sát đến 7,8 phần . Cậu không nao loạn đôi lại yêu cầu anh để cậu đi theo quan sát tình hình bên trong nhà kho , Akito ngập ngừng một chút vẫn là gật đầu đồng ý. Conan theo sau Akito đi vào bên trong nhà kho qua một cầu thang bắc ngang hai toà nhà cũ . Hòn nữa , từ nơi họ đứng nhìn xuống liền có thể thấy được toàn bộ tình hình bên dưới. Conan an tĩnh quan sát mọi thứ thảnh thơi lên nhìn sang Yue ánh mắt tràn đầy bất thiện.

Akito cởi cánh phục trên người xuống khoác vào cho Yue. Bởi vì theo Hattori Heiji và Conan chạy đi rất lâu dưới màn mưa lạnh quần áo của cô đã ướt sạch . Akito đã được cảnh báo trước về tình hình sức khỏe vô cùng tồi tệ của cô vì vậy anh chỉ có thể tạm thời dùng áo khoác của mình để cô mặc vào hi vọng miễn cưỡng có thể tránh được gió lạnh. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô , anh cảm thấy đau lòng sau đó nhin không được vươn tay lau đi vệt nước mưa còn đọng lại trên gương mặt nhỏ nhắn .

"Anh sẽ tận lực kết thúc vụ án sớm nhất có thể. Nếu em mệt anh sẽ bảo cảnh viên đưa em về nhà trước ?"

Yue lắc đầu chỉ xuống bên dưới nhà kho

"Cẩn thận với lão ta , em nhìn ra được trên người lão ta lệ khí rất nặng , đã giết không ít người . Em đã báo cho cha tới đây rồi."

Bên dưới nhà kho tối om một mảnh, lão già Yama Kotue miễn cưỡng dùng bật lửa chiếu sáng dò dẫm bước lên cầu thang. Không gian một mảnh tối đen như mực vuron tay còn chẳng thấy được năm ngón; nhà kho này hẳn đã có chút niên đại lại bị bỏ hoang lâu lắm mỗi bước chân đều phát ra âm vang lớn quỵ dị khiến người ta rợn cả tóc gáy. Chưa kể tới không gian nơi này hoàn toàn trống rỗng, một tiếng vang nhỏ cũng dội khắp bốn bề thêm tiếng mưa rào bên ngoài hàng hiên, tiếng nước từng giọt tí tách chảy qua khe rãnh nào đó vừa gần vừa xa, vừa rõ nét vừa mơ hồ khiến cho người ta có ảo giác lọt vào sương mù, phía trước là hắc ám, phía sau là vực sâu thần kinh căng lên như sợi dây đàn bất kỳ lúc nào cũng có thể đứt gãy. Nơi này mà dùng để quay phim kinh dị hẳn sẽ hốt bạc Yue ác ý nghĩ.

Yama Kotue dù sao vẫn là một lão cáo già, lại còn là một con cáo ăn thịt người trong hoàn cảnh âm u rừng rợn thế này vẫn tiến về phía trước, gương mặt già nua lập loè bởi ánh lửa nhỏ khoẻ miệng thị huyết cong lên một đường không biết là đang vui vẻ hay đang khinh thường hết thảy. Lão ta chẳng cần quay đầu cũng biết được có người đang bám theo mình phía sau. Akito đứng trên cao nhìn xuống dưới bắt gặp thân ảnh Hattori Heiji lén lút theo sau Yama Kotue không thể không đỡ trán bất đắc dĩ. Phá án nhanh trí hơn người vậy mà chẳng có một chút hành động nào phù hợp với chức nghiệp như vậy. Theo dõi tội phạm hoàn toàn không có chút cảnh giác như Hattori Heiji quả thực là muốn chết.

"Thằng ngốc này, còn không biết che giấu tiếng bước chân của mình nữa. Lão Yama Kotue này đầu phải kẻ ngốc?"

Conan khoẻ miệng hơi giật giật hiển nhiên cũng không nghĩ tới Hattori Heiji sẽ phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy.

Lão Yama Kotue biết được có người lén lút theo mình nhưng ông ta cũng chẳng thèm quay lại xem xét giống như khinh thường hết thảy. Không biết đã qua bao nhiêu bậc thang, cuối cùng lão ta cũng thấy có một người trước mắt. Bên cạnh người kia là một đồng lửa nhỏ sắp tàn hiển nhiên cho thấy hẳn ta đã ở nơi này được một khoảng thời gian rồi. Lão Yama Kotue vờ lơ đãng không nhìn đồng củi lửa sắp tàn đó hỏi

"Anh đợi tôi lâu chưa?"

"Ồ ....cũng vừa mới tới thôi. Thứ ông muốn tôi đã đem tới rồi."

Người kia lúng túng đáp rồi chỉ vào một góc khuất.

"Trong cái hòm gỗ ấy, tôi sợ nó bị ẩm liền để trong đó."

Lão Yama Kotue có lẽ cảm ơn một câu dò dẫm dùng bật lửa chiếu sáng đường đi. Ông ta mở hòm gỗ ra nhú mày.

" Bao nhiêu thứ linh trong này biết đường nào mà lần?"

Người kia chỉ chờ có vậy vội vàng nói

"Có....có cái đèn pin bên cạnh đây, ông bật lên cho sáng."

Lão Yama Kotue hừ nhạt một tiếng hơi nhếch miệng

"Anh chu đáo quá nhỉ?"

Người kia dường như không nhận ra nét trào phúng chột lơ mà qua của lão Kotue gật đầu

"Vâng, bức biểu thư ông cần ở trong đó. Chỉ cần bật đèn lên là thấy ngay."

Người kia nhỏ giọng nói, đôi mắt lơ lên sự oán độc, thanh âm còn mang theo vài tia vui sướng

"Đừng bật đèn lên ông Yama Kotue, nếu bật đèn ông sẽ cháy lên như một bó thuốc đấy. Tôi nói không sai chứ anh Wakashika Shigehiko?"

Wakashika hốt hoảng quay đầu nhưng khi phát hiện ra người vừa tới là Heiji liền cười khổ trăm mặt không có ý định biện giải cho bản thân nữa. Lão Yama Kotue giả vờ giả vệt kinh hoàng thốt lên

"Ôi trời, vậy ra hai người kia bị hấn...."

Hattori Heiji gật đầu xác nhận

"Đúng thế, chính Anh wakashika đã thiêu chết ông Kaito và cô Katagiri, hai người đó bị hấn dụ dỗ bằng mỗi câu là tám biểu thư "Hổ". Vì lòng tham muốn có kho báu mà hai người đó phải chết thảm.

Vụ án ông Kaito Yuji, anh wakashika đã dụ dỗ ông ta bằng tám biểu thư sơ đồ kho báu được giấu dưới một viên ngói của tháp Tenshu. Ban ngày không thể leo lên trên đó vì dễ bại lộ nên ông Kaito đã lợi dụng lúc trời tối hẳn không còn ai nhòm ngó nữa nhưng lại cần ánh sáng để tìm bức biểu thư. Vừa lên đến đỉnh mái, ông Kaito đã dùng bật lửa để tìm chiếc đèn pin mà anh wakashika đã đặt sẵn ở đó theo như thỏa thuận. Tất nhiên, ông Kaito sẽ không ngờ được đó lại là hung khí dẫn tới cái chết của chính mình. Trong chiếc đèn pin là một hỗn hợp thuốc súng đủ để đốt cháy nạn nhân ngay khi ông ta vừa mở công tắc."

Từ phía trên cao Conan quay sang nhìn Akito hỏi nhỏ

"Là anh nói với Hattori Heiji Wakashika là kỹ sư thuốc nổ đúng không?"

Akito liếc nhìn cậu thân nhiên thừa nhận.

"Đúng vậy, cảnh sát có tìm được vỏ chiếc đèn pin cháy đen. Tuy đã nổ chẳng ra hình thù gì chúng tôi vẫn tìm ra được một ít thuốc súng dính lại trong đó không khó để đoán ra hung khí trong vụ án ông Kaito. Sau khi tìm ra những mảnh vỏ đèn pin, cảnh sát đã lập tức loại bỏ chiếc bật lửa của nạn nhân ra khỏi danh sách hung khí, giả thiết ông Kaito Yuji tự tử không được thành lập. Heiji cũng báo lại cho tôi rằng nó tìm được một cục pin cháy đen, nó thừa khả năng đoán ra được đầu mối là hung khí thật sự của vụ án mạng nên mới quả quyết rằng hai vụ án mạng không phải là tự tử."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Conan gật đầu không hỏi gì nữa yên lặng theo dõi tình hình bên dưới. Hattori Heiji vẫn còn đang giải thích cho lão Yama Kotue về vụ án mạng của Kaito Yuji, chẳng mấy chốc lão đã không kiên nhẫn xua tay.

"Thế còn vụ án của cô Katagiri thì sao? Theo lời khai của hai cô bé Katagiri đã châm lửa vào áo khoác của mình rồi ngã xuống hào nước. Chẳng có chiếc đèn pin nào ở đó cả."

Hattori heiji nhếch miệng

"Người đốt chiếc áo khoác và nhảy xuống nước không phải cô Katagiri Maho mà là anh Wakashika Shegehiko. Trước đó, anh đã hẹn cô Katagiri trên cầu và dặn dò cô ta mặc áo khoác để phòng trời mưa có thể ướt tấm biểu thư. Cây cầu lúc đó không có người qua lại bởi vì mọi người đều đã tập trung hết lại tại chân tháp Tenshu xem xác chết cháy đen của ông Kaito. Wakashika mặc một cái áo khoác giống hệt áo cô Katagiri đến chỗ hẹn và bất ngờ đập đầu cô ta xô xuống nước. Khi cái xác nổi lên anh ta đứng trên cầu đổ xuống một ít dầu hỏa. Xong việc, hẳn chờ có người đi ngang qua lập tức châm lửa vào áo khoác rồi lao xuống hào nước. Trong khi rơi, anh ta ném chiếc bật lửa xuống cái xác tắm dầu hỏa còn mình thì lặn một hơi mất tăm. Cho dù lúc đó là ai chạy tới cũng sẽ chỉ thấy một cái xác nổi trên mặt nước với lưng áo bốc cháy."

Conan nghe vậy nhú mày

"Nếu chị Ran và chị Kazuha không đi ngang qua đó, hoặc không có người nào tình cờ đi ngang chẳng phải cái xác sẽ bị dòng nước cuốn đi xa sao?"

Akito liếc nhìn Yue lắc đầu. Sẽ không! Không có chuyện đó xảy ra bởi vì nếu không có Ran và Kazuha xuất hiện hẳn con có Yue chạy tới. Hơn nữa.....

"Đó chỉ là một hào nước, dù có sâu thì cũng không phải là sông lấy đâu ra dòng chảy mạnh để cuốn cái xác ra xa?"

Conan vẫn không hiểu rõ vụ án đành phải hỏi

"Thế còn nghi phạm thứ 3 anh? Tại sao cảnh sát lại không hoài nghi anh ta là hung thủ?"

"Nhóc còn nhớ Kazuha và Ran có nhắc tới một người cách chân cầu không xa lúc Katagiri rơi xuống nước chứ? Người đó chính là, anh ta đã khai với cảnh sát rằng Wakashika hẹn anh ta tới đầu cầu trễ hơn cuộc hẹn với Katagiri khoảng 10 phút. Vừa tới nơi đã thấy một cây đuốc sống anh ta hoảng hồn chạy mất vừa phần vì sợ vừa phần tránh phiền phức."

Bên dưới, lão già Yama Kotue không giấu nổi kinh ngạc nhìn sang Wakashika tràn ngập thắc mắc

"Nhưng anh ta không hề bị ướt cũng không bị bỏng."

Heiji nhìn sang Wakashika trầm mặc thừa nhận chỉ hơi nhếch môi

"Anh ta rất thông minh, trước khi châm lửa đã trùm thêm chiếc nón của bộ đồ chống cháy đặc biệt của lính cứu hỏa thế là chẳng sợ bỏng cũng không lo bị ướt tóc. Vết máu cảnh sát tìm thấy trên áo nạn nhân chính là vào lúc anh Wakashika xốc nách nạn nhân lên dựng xác dựa vào thành cầu. Tôi tin chắc nếu cho giám định tâm huy hiệu Nobunaga trên áo anh ta sẽ thấy có dính máu."

Lão Yama Kotue ngập ngừng hỏi

"Tại sao anh ta lại muốn giết tôi cùng với hai người kia? Trước kia chúng tôi chưa từng gặp nhau không thù không oán."

"Không chỉ có ông cùng hai nạn nhân vừa rồi, ngay cả ông Hirano người đề ra chuyến đi lần này nữa. Từ khi xác định được người trong tấm hình nọ chính là ông Hirano, cảnh sát đã cho kiểm định DNA và xác định cái xác cháy đen dưới hào nước tuần trước chính là ông Hirano."

Tới lúc này, Wakashika mới lên tiếng thừa nhận

"Đúng. Chính tôi là người giết chết Hirano, Kaito Yuji và Katagiri Maho . Tôi cũng đang chuẩn bị giết chết lão già Yama Kotue này. Tất cả đều là để trả thù cho ông nội tôi , người đã dành cả cuộc đời để nghiên cứu nhân vật Hideoshi huyền thoại .

Sinh thời, ông nội tôi thường kể cho tôi về hai tấm biểu thư liên quan tới một kho báu có giá trị. Ông có ý định sẽ hiến tặng cho nhà nước để xử lý nhưng bị bạn bè tham lam phản đối.

13 năm trước, trong một ngày nọ, ông tôi bảo rằng đi họp nhóm rồi từ đó biệt tích chẳng trở lại. Cái xác được cảnh sát tìm thấy 13 năm trước chính là ông nội tôi. Nhóm cộng sự của ông đã giết chết ông và cướp mất tấm biểu thư cùng một số mảnh gốm vỡ để nhận diện kho vàng.

Tưởng rằng đã mất hết chứng cứ nhưng tôi lại tìm được tấm hình chụp chung cả nhóm họ với ông nội tôi , tôi đã tìm cách tiếp cận họ dù rằng có một người đã biến đổi cả gương mặt. "

Heiji nghe vậy không khỏi nhớ tới bức hình mà Akito gửi cho cậu, giật mình xoay người đối diện với lão Yama Kotue .

"Chẳng lẽ.....người đó là ông Kotue?"

Hattori Heiji vừa xoay người đã đối diện với họng súng tối đen. Xung quanh cậu không biết từ lúc nào đã xuất hiện bao nhiêu người , tất cả đều cầm súng, gương mặt hung ác mũi súng chĩa vào cậu cùng Wakashika . Heiji tin tưởng chỉ cần cậu nhúc nhích một chút có thể lập tức biến thành tổ ong ngay.

Biến động bên dưới xảy ra nhanh tới nỗi Conan còn chẳng kịp hồi thần đã thấy Heiji một mình trong vòng vây, cậu nhóc lập tức sắc mặt trắng nhợt thiếu chút nữa đã la lên kêu ngừng. Yue kịp thời bịt chặt miệng Conan ngăn cản tiếng hét của cậu.

Conan nghĩ người chỉ thấy Akito nói gì đó vào bộ đàm, không bao lâu sau , Conan trợn mắt nhìn cao ủy Toyama cùng giám đốc sở cảnh sát Osaka có mặt tại nhà kho rách nát này. Cho tới lúc ấy, Conan dù có ngốc cỡ nào cũng đoán ra được kế hoạch của họ. Cậu lặng lẽ thoát khỏi chế trụ của Yue nhẹ giọng chất vấn

"Tất cả kế hoạch đều do chị sắp xếp đúng không?"

Yue thần nhiên liếc mắt nhìn cậu lắc đầu không đáp. Conan đương nhiên không tin tưởng tiếp tục hỏi

"Chị biết đêm qua tôi nghe lén cuộc trò chuyện của chị với cha Hattori sau đó dùng bông hoa giấy kia cảnh cáo tôi không được nói chuyện này cho Heiji biết ?"

Lúc bấy giờ , Hattori Heizo cùng cao ủy đã chỉ huy đội đặc công bao vây áp chế hoàn toàn bằng cướp do lão Yama Kotue cầm đầu , khung cảnh vừa huyền ảo vừa hỗn loạn. Trong cái ồn ào ấy , Conan chỉ nghe tiếng Yue nhàn nhạt vang lên , tuy thanh âm rất nhỏ lại khiến cậu khó có thể quên được .

"Tôi biết Kaito Yuji và Katagiri Maho sẽ chết. Đêm qua gặp cha nói những gì cậu đều đã nghe thấy cả. Kế hoạch này không phải do tôi bày ra; tôi chỉ nói cho cha tương lai được báo trước. Tôi không nghĩ hai vụ án tự thiêu kia lại liên quan tới vụ cướp của giết người táo bạo gần đây. Cậu cho rằng tôi là thần sao ? Biết trước được tương lai bày ra hết thấy? Hay là.....cậu hoài nghi tôi là chủ mưu sau cùng ? Kudo Shinichi?"

Cảnh sát cùng tội phạm bên dưới nháo thành một đoàn, bên trên Conan cùng Yue mặt đối mặt , sự đối lập này khiến cho khung cảnh có chút quỷ dị; cảnh sát được lệnh bảo vệ hai người vô thức chà xát cánh tay nổi đầy da gà trong lòng dấy lên cảnh báo mơ hồ.

Đây không phải là lần đầu tiên Conan nghe được tên thật của mình từ miệng Yue . Nỗi khiếp sợ và kinh hoàng ban đầu cũng không còn nữa . Cậu hiện tại chỉ cảm thấy khó hiểu, cậu tin tưởng Hattori Heiji sẽ không tiết lộ bí mật của cậu cho người khác , ngay cả Kazuha cũng không hề biết Conan chính là Kudo Shinichi. Vậy thì tại sao cô gái xa lạ này lại có thể biết được cậu?

Cho tới khi ngồi lên xe của Akito về cảnh cục Yue mới tiếp tục giải thích hết thấy

"Có lẽ Heiji chưa nói cho cậu biết bí mật của tôi. Giống như những gì cậu nghe được tôi quả thực có dính dáng tới cái chết của Katagiri Maho và Kaito Yuji . Tôi biết trước họ sẽ chết nhưng không hề cảnh báo cho họ , tất cả chỉ có vậy thôi."

Hattori Heiji cùng Hattori Akito trầm mặc không nói gì dường như càng thêm khẳng định lời của cô. Conan nhìn không được nhìn sang Heiji như muốn hỏi chuyện hoang đường này cậu tin tưởng ư? Đối lại Hattori Heiji chẳng buồn nhìn cậu nhóc . Conan xiết chặt nắm tay chất vấn

"Tại sao vậy ? Cứ coi như chuyện chị nói là thật tại sao chị không cứu họ? Họ có tội nhưng cái họ cần là sự trừng phạt của pháp luật chứ không phải là cái chết."

Yue cười thành tiếng, ánh mắt tràn ngập chế giễu

"Lại hỏi cậu một lần nữa . Tôi là thần sao? Số mệnh của họ đã tuyệt, muốn cứu cũng không được mà có thể cứu tôi cũng tuyệt đối không cứu."

Conan nghe vậy lửa giận nẩy mắt bùng lên. Hattori Heiji thấy vậy nhanh tay túm chặt lấy cậu. Akito khó chịu liếc nhìn Conan một cái

"Không thấy tôi đang lái xe sao? So với Kudo Shinichi trước đây tôi gặp nhóc quả thực không giống cho lắm."

Conan ghen một bụng hỏa hung hăng lườm Hattori Heiji , một lúc sau mới chậm rì rì lên tiếng.

"Tại sao lại không cứu ? Cho dù là sinh mệnh sắp tàn chẳng lẽ chị không động tâm?"

Yue nhìn ra cửa sổ xe, bầu trời gần sáng mông lung một mảnh tâm tình cô chợt rơi vào hồi ức

"Động tâm thì sao mà không thì sao? Thần chết muốn đem linh hồn dơ bẩn của họ đi gột rửa chẳng lẽ muốn ngăn lại? Tôi ngay cả người yêu quý nhất của mình cũng có thể nhẫn tâm nhìn người đó ra đi trước mắt vậy thì đám người kia chết sạch đối với tôi có ý nghĩa gì đây?"

Kudo kun , cậu cùng Hattori mọi người giống nhau, đều đem sinh mệnh con người làm hết thảy. Còn tôi, tôi đem vận mệnh quý tích mới là tối cao , tôi không cho phép bất cứ ai làm loạn vận mệnh được an bài sẵn bởi vì tôi không muốn bất cứ ai phải nhận lấy thống khổ như tôi đã từng trải qua.

Tôi không phải con người , chính xác hơn tôi chỉ có một nửa có thể coi là nhân loại. Tôi không được sinh ra ở thế giới này , không giống các người có quyền sinh ra và chết đi. Tôi là người của bộ tộc thiên nhân , những sinh vật gần với thần nhất. Chính vì thế, chúng tôi được thần ưu ái ban cho những năng lực đặc biệt . Bởi vì biết được quá nhiều , thiên nhân tộc trải qua hạo kiếp cuối cùng chỉ tồn tại một số ít lưu lạc khắp các thời không. Chúng tôi, số ít thiên nhân còn sống phải chịu chung một lời nguyền truyền hết đời này sang đời khác . Tôi mang trong mình năng lực bị thần sáng thế nguyên rủa , sống không được an bình, cũng không thể chết đi . Linh hồn tôi mang theo nguyên rủa của cả bộ tộc chịu đủ thống khổ vạn năm trùng sinh rồi chết, chết lại trùng sinh Vĩnh viễn không ngừng.

Thần số mệnh đem tôi tới thế giới này với hi vọng có thể tìm kiếm được phong ấn, phong ấn nguyên rủa trong đôi mắt và linh hồn của tôi. Akito chính là phong ấn ấy. Mỗi khi ở cạnh anh, tôi không cần phải chịu thống khổ từ năng lực mà đôi mắt mình mang lại. Tôi cảm kích anh, cảm kích Hattori gia tộc đã bao dung tôi , che chở cho tôi. Tôi lợi dụng kẻ hồ từ năng lực của mình giúp họ phá án nhanh chóng, giảm bớt thương vong đã là dốc hết lòng thành cậu còn muốn tôi cứu vớt người nào nữa đây Kudo kun?

Mỗi đêm, chỉ cần chớp mắt, không có Akito ở bên tôi lại chứng kiến hết người này lại người khác trải qua thống khổ và sợ hãi của tử vong lại không thể thay họ sửa lại vận mệnh quý tích . Kudo kun, cậu nói xem đến tột cùng là tôi xấu xa hay là do cậu quá lương thiện?

Vận mệnh của một người ngay từ khi sinh ra đã được an bài thỏa đáng, muốn thay đổi cũng phải là chính người đó tự phát giác ra và tự mình xoay chuyển. Cho dù là thần cũng không có cách nào bẻ cong vận mệnh đã được định sẵn. Nếu không.....tai họa sẽ rơi xuống trước hết là với kẻ đã thay đổi số mệnh.

Con người bởi vì cuộc sống mà trở nên độc ác tàn nhẫn, xấu xa không chịu nổi . Có mấy ai thiên lương mà sống được tới cuối cùng? Thế giới này dẫm đạp lên nhau mà sống, cá lớn nuốt cá nhỏ đã trở thành quy luật. Trong tim cậu có nhiệt huyết, cậu luôn muốn tìm ra chân lý và sự thực nhưng đến tột cùng sự thật ấy là tốt hay là xấu? Là đúng hay là sai? Cái gọi là pháp luật bất quá chỉ là một cách giết người hợp pháp mà thôi. "

Có lẽ, Conan cả đời này chưa từng chịu kích thích lớn hơn thế . Bản thân teo nhỏ ít nhất cũng là do được vật, Conan vốn không tin tưởng thần quái thế nhưng khi nghe Yue nói những lời này cậu ngoại trừ lựa chọn tin tưởng cũng không có thái độ gì khác lạ. Hattori Heiji hơi giật mình nghe cô bày tỏ , ít nhất sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy cậu cũng tin tưởng ma quái có thực trên đời. Về phần Akito , anh trầm mặc lái xe không hề nói chuyện chỉ là trong lòng anh giống như có hàng ngàn con kiến đang cắn xé, vừa đau đớn vừa buốt giá lại chẳng thể nào xua bớt được bức bối trong lòng. Linh hồn anh không biết vì cái gì trở nên trống rỗng , giống như có ai đó .....vô tình dùng dao đâm ra một mảnh , đau đến chết lặng, hít thở cũng khó khăn.

P/s : mình đã thi xong nên từ giờ sẽ đăng chương lại như cũ 3 ngày 1 chương . Hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ mình nha

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Yue không rõ vì sao đêm nay không muốn ngủ một mình, chưa tới nửa đêm đã lặng lẽ sang phòng Akito không tiếng động trèo lên giường anh. Akito nhìn cô khẽ cười

"Sao đột nhiên lại muốn sang đây? Không phải gần nhất muốn giúp cha tra án sao?"

Yue dụi mắt ậm ừ đáp

"Không biết, chỉ là đêm nay em không muốn ngủ một mình."

Akito nhìn Yue thật lâu cuối cùng khẽ hôn lên trán cô ánh mắt dịu dàng vô cùng

"Vậy thì ngủ ngon Yue ."

Đêm đó, bởi vì có Akito bên cạnh Yue không còn mơ thấy những cái chết trong tương lai nữa , chỉ là giấc mơ lần này so với những cái chết kia lại khiến cô thống khổ vô cùng.

*****

Tuyết rơi rồi, trắng xóa cả chân trời . Thiên không âm đậm chìm trong màu trắng tới loá cả ánh mắt. Yue mặc một thân váy mỏng manh lại chẳng hề cảm thấy rét lạnh, mái tóc dài xoã tung còn dính vài mảnh lá khô. Đôi chân trần vùi trong lớp tuyết đã sớm đông cứng trở nên đỏ ửng . Ánh mắt xanh thăm nhìn ra xa vời vợi; bốn phía tường đá phủ đầu tuyết đọng cùng bụi đất loang lổ trông....dơ bẩn không thể tả. Nơi đây là một hang động trên vách núi cao , bốn phía là tuyết nguyên rộng lớn ôm trọn cả chân trời nhìn không thấy đâu mới là điểm tận cùng.

Nơi này cô đã sống hơn mười năm . Ở đây ngoại trừ những con quỷ tham lam độc ác , thị huyết thành tính thì chỉ còn lại những nô lệ , những tể phẩm mà con người cống nạp lên . Đây là tộc quỷ , nơi giam cầm cô, cũng là nơi cô kết thúc tuổi thơ của mình.

Bên dưới tuyết nguyên một mảnh não loạn. Quỷ tộc hung tàn xâm chiếm bộ tộc của con người , máu tươi tung toé văng đầy đất, tiếng la hét rung động thấu trời cao, khói lửa mịt mù chìm trong tuyết.

"Em lại nhìn chiến trường nữa rồi Yue , nó có gì đẹp đâu."

Cô quay đầu nhìn lại, thiếu niên một thân y phục rách nát miễn cưỡng che đậy thân thể. Làn da vàng vọt thiếu sức sống nhưng đôi mắt đen lại phản phát chứa đựng ánh sáng quật cường. Cô khẽ gọi tên của người đó

"Bạch Hạo."

Thiếu niên kéo cô vào trong hang động, vươn tay lấy xuống mảnh lá khô dính trên tóc , ôn nhu lau đi vết dơ trên gương mặt cô dịu dàng cười

"Anh mang đồ ăn tới rồi , chúng ta mau ăn thôi."

Yue nhìn sang đồ vật trong tay thiếu niên, một đồng thịt vụn còn ròn rỗng máu tươi , mùi tanh tươi phút chốc lan ra cả hang động.

"Là thịt người sao? Anhỡ ăn à?"

Bạch Hạo khoé miệng hơi cứng lại rất lâu sau mới đáp

"Không ăn sẽ chết."

Cô gật đầu

"Phải. Không ăn sẽ chết , nhưng anh là con người không phải tộc quỷ . Anh có thể ăn chung đồ ăn với nhóm người bên dưới kia không cần tự làm khổ mình như vậy Bạch Hạo. Đừng lo cho em "

Bạch Hạo chưa xót cười tìm một chỗ trống sạch sẽ ôm cô vào lòng

"Làm thế nào đây Yue ? Anh cho dù ở cùng tộc quỷ nhưng anh chỉ là một con người . Cho dù hung tàn cho dù là học theo lối sống của quỷ anh cũng không thể ép buộc bản thân trở thành quỷ tộc. Anh thà rằng từ bỏ nhân tính , anh chỉ cần ở cạnh em, chăm sóc em chỉ như vậy mà thôi Yue ."

Yue trầm mặc nhìn anh trong mắt tràn ngập bi thương không nói nên lời

"Bạch Hạo , anh Vĩnh viễn là con người . Trong cuộc đời của em anh là người duy nhất em không muốn rời xa. Em muốn anh mãi là anh , là con người có trí tuệ có nhân từ , có thiện lương mà không phải quỷ tộc vứt bỏ hết thảy vì sinh mệnh kéo dài."

Bạch Hạo ôm cô vào lòng đôi mắt chợt ẩm ướt . Anh đã từng là một con người , bộ tộc của anh bị quỷ tộc chiếm đóng từ đó số phận của mọi người đều rơi vào bế tắc ; trở thành đồ ăn cho tộc quỷ , số ít trở thành nô bộc thậm chí còn chẳng bằng súc sinh.

Yue lớn lên bên trong quỷ tộc, ngay đầu tiên gặp cô anh đã dùng một đao thiếu chút nữa đem cô giết chết. Tộc quỷ cười nhạo anh ngu xuẩn bởi vì chính những con quỷ hung tàn ấy cũng sợ hãi Yue , sợ hãi năng lực của đôi mắt tử vong mà cô nắm giữ. Chúng giam Yue tách biệt ở một nơi cao lạnh , Bạch Hạo trở thành nô lệ chuyên đem đồ ăn tới cho cô. Từ đó, quan hệ của hai người dần dịu bớt rồi trở nên thân cận dần.

Thù hận của Bạch Hạo phai mờ theo thời gian, tình cảm đối với Yue cũng dần trở nên khác thường . Bạch Hạo lúc ấy mới hiểu được anh không thể tiếp tục coi cô trở thành em gái mà đối đãi được nữa . Không rõ từ bao giờ sự dịu dàng săn sóc đã trở thành vô hạn say đắm tình yêu.

Bỗng một ngày Yue chợt nói với anh cô thấy được kết thúc của cả tộc quỷ. Bạch Hạo sửng sốt , niềm vui sướng trong lòng như thủy triều trào dâng không cách nào ngăn cản nổi. Bởi vì anh đang hi vọng bản thân mình có thể chạy trốn khỏi chuỗi ngày đen tối đàng đàng, cũng hi vọng Yue có một cuộc sống tốt đẹp hơn hiện tại. Chỉ là một câu nói của Yue khiến cho tâm tình anh rơi thẳng xuống địa ngục không đáy.

Cô nói cô thấy được ngày kết thúc của tộc quỷ. Chỉ là.....không còn một sinh mệnh nào sống sót. Thế giới này lại rơi vào vô hạn lặng yên.

Bạch Hạo không nói nên lời , anh dùng sức ôm chặt cô vào lòng giống như thể muốn hoà vào làm một với cô. Bàn tay anh đã run rẩy nhưng cái ôm ấy lại vững chắc đến lạ kỳ. Cô lầm tưởng anh run rẩy vì sợ hãi liền vỗ nhẹ lên tay anh

"Đừng sợ. Thế giới bên kia không đáng sợ như anh nghĩ đâu."

Bạch Hạo hít sâu một hơi cười khổ. Anh không sợ chết, cái ngày mà bộ tộc của anh bị lũ quý chiếm đóng anh đã nghĩ mình nên cùng những dũng sĩ của bộ tộc chết đi rồi. Chỉ là hiện tại....anh luyến tiếc Yue , luyến tiếc cảm tình này. Anh đi rồi ai sẽ chăm sóc cho cô? Ai sẽ bảo hộ cô, ai sẽ giúp cô đêm chill ừ ảm trong những đêm giá lạnh nơi núi hoang cao lạnh này.

"Yue, anh không muốn rời xa em "

Bạch Hạo vùi đầu vào hõm vai cô nặng nề lên tiếng. Anh tham lam hút thở mùi hương mái tóc cô, giống như muốn đem hết thấy hương vị thân thuộc ấy ghi sâu vào tâm khảm .

"Bạch Hạo, số mệnh của anh đã được định trước , giấy giữa cũng vô dụng thôi. Em không muốn Bạch Hạo chết nhưng em càng không thể làm trái với số mệnh . Em phải làm sao đây Bạch Hạo?"

Yue níu lấy áo anh, ánh mắt anh thăm trần ngập đau đớn cùng giằng xé. Bạch Hạo xoa đầu cô cười khổ.

Phải rồi .....không phải chỉ có mình anh đau đớn nuối tiếc . So với anh nỗi đau mà Yue phải chịu nặng nề hơn nhiều lắm. Dù muốn hay không cô ấy vẫn phải tuân theo sự sắp đặt của số phận vậy thì tại sao ông trời nỡ để cô ấy thấy được trước những tương lai dài đằng đẵng đầy những đau khổ ấy? Vận mệnh thật đúng là trớ trêu. Anh khó khăn lắm mới có thể yêu say đắm một người vậy mà bây giờ..... Anh thật không cam lòng .

Bạch Hạo cứ như vậy ôm Yue trong hang động tối tăm lạnh giá . Ở khoảnh khắc bình minh ló dạng , Bạch Hạo đột nhiên buông tay cô , phúi vãi bông tuyết đọng trên vạt áo mình chuẩn bị xuống núi. Suy nghĩ trần trụi cả đêm, anh quyết định vẫn phải xuống núi lần cuối . Trước khi đi anh còn hỏi

"Chúng ta....còn thời gian bao lâu?"

Giọng Yue buồn rầu hoàn toàn giống như một cái máy hát vô thức lặp lại thời gian đếm ngược

" Một ngày. Bạch Hạo, anh còn 1 ngày."

Bạch Hạo xoa đầu cô, nụ cười vẫn ôn hoà như trước chỉ là sự đau buồn trong mắt anh không thể nào biến mất nổi.

"Anh xuống núi chuẩn bị vài thứ, sẽ trở lại nhanh thôi."

Yue nhìn theo bóng lưng anh khuất dần, một mảnh thủy quang phiếm đồ ánh mắt nhưng thủy chung không hề rời xuống. Cô không lo lắng Bạch Hạo sẽ phản bội cô chạy trốn số mệnh . Chỉ là cô không muốn anh chết. Nói cô ích kỷ cũng thế , máu lạnh cũng thế cô thà rằng tất cả sinh vật trên đời này chết đi cũng không mong Bạch Hạo may mắn chịu thương tổn. Hơi ấm này , sự ân cần dịu dàng này ngoại trừ Bạch Hạo chẳng còn ai có thể cho cô nữa. Bạch Hạo trở thành người quan trọng nhất cuộc đời cô. Cô cứ nghĩ bản thân có thể bình thản nhìn anh giải thoát khỏi thế giới tăm tối này nhưng có lẽ cô nhầm rồi. Nỗi đau đớn thấu cả tâm hồn cô đang gặm nhấm là gì? Mất mát đau thương như sóng biển cuộn trào trong lòng cô là gì ; ai có thể giải đáp cho cô? Ai có thể cứu vớt cho cô nữa đây ? Cô đã chịu đủ , thống khổ của tộc loại, đau đớn của tâm linh. Đôi vai cô vì cái gì phải gánh cả ngàn cân tội nghiệt? Đến tận cùng cô đã làm gì sai? Phai chăng sai lầm duy nhất là đã được sinh ra trên đời này?!

Bạch Hạo đi không bao lâu liền trở lại. Anh vẫn dịu dàng như trước chỉ là ánh mắt nồng đậm không tha.

Ngày hôm ấy, Bạch Hạo nói rất nhiều. Anh đem hiểu biết cả đời mình nói ra đồng thời trút sạch tình yêu chưa nói vào những cánh hoa bằng vải trắng tặng riêng cho cô.

Một ngày trôi qua quá nhanh, tình cảm mười mấy năm của con người làm sao có thể kể ra hết được . Mất thấy mặt trời khuất dần , bóng tối phủ kín Bạch Hạo lần đầu tiên rơi lệ trước mặt Yue . Anh ôm cô vào lòng , tham luyến mùi hương của cô , cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn này mang theo vô hạn yêu say đắm, vô hạn luyến tiếc , vô hạn đau thương . Nước mắt mặn chát rơi trên gương mặt cô , nóng cháy.

"Hạo...."

Bạch Hạo nuốt xuống lời nói của cô cười trong nước mắt

"Em....nhất định sẽ hạnh phúc . Nhất định sẽ hạnh phúc Yue ...." Anh yêu em

Nửa câu còn lại Bạch Hạo không nói ra, chỉ âm thầm cất lên trong lòng. Yue nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất , Bạch Hạo đã buông cô ra cửa động chuẩn bị xuống núi. Trước khi bóng anh khuất dần đôi môi mím hé mở lại thủy chung chưa phát ra thành tiếng

Anh yêu em , Yue.

Yue vươn tay muốn níu lại áo anh, chỉ là không còn kịp nữa . Bóng người cô và anh hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng

Ngày hôm sau quả nhiên có rất nhiều tử thần buông xuống. Yue một đêm không ngủ ánh mắt xanh thẫm vô hồn nhìn về phương hướng mà Bạch Hạo rời đi một chút cũng không động.

Tiếng la hét, tiếng khóc cùng tiếng binh khí va chạm thấu cả trời cao. Bụi khói mịt mù cùng bóng áo chùng đen phủ kín cả nền trời , mùi tử khí lan tràn khắp mọi nơi. Tử thần thoát ản thoát hiện cảm theo liềm đao chói lóa vô tình chấm dứt sinh mệnh hết thấy. Yue xiết chặt bó hoa vải giống như quyết định cái gì liền dõ dẫm rời khỏi hang động xuống núi.

Một lần cuối, cô chỉ muốn nhìn Bạch Hạo một lần cuối cùng thôi. Tuy biết rõ sinh mệnh của con người cỡ nào ngắn ngủi nhưng Bạch Hạo là người cô yêu thương nhất. Anh ấy là người duy nhất có ảnh hưởng với cô trên đời này nhưng cô lại chỉ có thể trở mặt nhìn anh từ từ biến mất. Biết trước tương lai nhưng ngoại trừ đau khổ đến tan nát cõi lòng cô có thể làm gì hơn được nữa ? Đến ngay cả khóc cũng không thể khóc thành tiếng. Bởi vì chưa có ai....dạy cho cô phải rơi lệ như thế nào.

Trên đường đi, cô gặp được rất nhiều thi thể. Đều là những người cô quen biết hoặc thậm chí là những kẻ chưa từng thấy bao giờ. Xác người, xác quỷ la liệt đầy đất. Ngọn núi rộng lớn nay la liệt toàn là xác chết đủ thấy trận chiến này thương vong thảm trọng cỡ nào.

Yue không thêm chú ý tới những thứ xảy ra, cô vẫn đang tìm kiếm một thứ hi vọng. Hi vọng rằng ....Bạch Hạo còn sống. Dù chỉ là nhìn anh lần cuối cô vẫn muốn in đậm hình bóng anh còn sống mà mỉm cười. Yue đi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Bạch Hạo. Đôi chân trần rách nát đầm máu tươi, mỗi bước chân là một lần đau đớn, sự hi vọng trong cô càng phát ra mãnh liệt. Có thể....có thể Bạch Hạo vẫn sống. Vẫn đang ở đâu đó chờ cô tới. Trong đêm đen mịt mù, hi vọng ấy giống như ngôi sao sáng cứu vớt tâm linh cô.

Thế rồi, ngôi sao ấy lại chính là vũ khí đẩy cô vào tận cùng của địa ngục. Yue tìm được Bạch Hạo. Tìm được.....thi thể anh trên một con đường nhỏ dẫn lên hang động cô vẫn sống. Trên người Bạch Hạo có một vết thương rất sâu, thế nhưng trên gương mặt không hiện lên nét đau đớn chỉ có nụ cười ôn nhu mà dịu dàng quen thuộc. Trên tay anh còn cầm một đóa hoa đỏ thắm, màu đỏ .....từ máu anh nhuộm cánh hoa tinh khôi thành một màu đỏ rực.

Yue ngã khụy trước thi thể anh, run rẩy vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh giá của Bạch Hạo. Cuối cùng giống như phát điên mà ôm chặt thi thể anh không ngừng gào rống. Ánh mắt đau xót, một giọt lệ đỏ như máu rơi trên gương mặt lạnh toát trắng bệnh của Bạch Hạo.

Thế giới của Yue chỉ có hai màu đen và trắng, lạnh lẽo cùng cô độc. Từ khi Bạch Hạo xuất hiện, anh đã dạy cô biết thế nào là một con người. Bạch Hạo dạy cho cô rất nhiều và cho tới tận lúc anh mãi mãi ra đi màu đỏ của máu tươi cùng với sự lạnh lẽo trên thân thể khiến cho cô hiểu được thế nào là đau đớn đến tê tâm liệt phế.

Bóng đen từ thân ngày ấy khiến cho Yue mãi mãi căm hận. Màu đỏ trên cánh hoa hôm đó khiến cho tâm hồn Yue chưa một phút an bình.

Ôm lấy thi thể Bạch Hạo ngày lại ngày qua, xác thịt ngày nào giờ chỉ còn lại một Đống xương trắng. Yue giống như rơi gỗ mất đi linh tính, mất đi tri giác, mỗi ngày đều ngẩn người nói chuyện một mình, mỗi khi hoàng hôn buông xuống liền hôn lên từng mẫu xương trắng của Bạch Hạo, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống hốc mắt tối đen.

Từ thân cũng nhịn không nổi nữa, mỗi ngày đều nhìn thấy cảnh này bọn họ đã sớm chết lặng. Từ thân chuyên thu thập linh hồn con người, đã sớm quen thuộc với chia ly đau khổ nhưng trong lòng họ mỗi khi nhìn thấy Yue chân trọng hôn lên từng mảnh xương trắng đôi mắt chết lặng rơi xuống huyết lệ trái tim ngừng đập đã lâu của từ thân lại trở nên đau đớn khôn cùng.

Thời không xảy ra bạo động, toàn bộ từ thân thu thập linh hồn ngày đó cùng vô số linh hồn bị cuốn vào hư vô không thể tìm lại. Điều đó đồng nghĩa với việc linh hồn Bạch Hạo có thể đã mắc kẹt trong đó không còn có cơ hội tái sinh. Sau khi nghe tin này, Yue không tiếng động giết chết từ thân, đại khai sát giới điên cuồng mà hủy diệt hết thảy. Trên người cô lúc ấy tràn ngập tử khí, duy nhất không biến chính là tay trái vẫn nâng niu xương cốt người nọ.

Có thay đổi hay không đã chẳng còn quan trọng nữa.

Yue rũ mi mắt cúi đầu trước xương cốt của Bạch Hạo mà cô luôn đem theo, dùng liềm đao của từ thân mà cắt tay lấy máu nhỏ xuống. Lần đầu tiên ca lên khúc trầm hồn. Tiếng hát run rẩy cùng cực, tiếng khóc thê lương ai oán khiến cho cả đất trời chìm trong điên cuồng đau đớn.

Bạch Hạo, em hát lên khúc trầm hồn dành cho anh. Cho dù anh ở bất cứ đâu, bất cứ nơi nào anh nhất định sẽ hạnh phúc. Chúng ta.....nhất định phải gặp lại nhau. Cho dù trái ý trời thì thế nào em sẽ không buông ra nữa. Lập ra thệ ước linh hồn nguyên rủa em đời đời kiếp kiếp nếu không thể gặp vậy thì đau đớn đến chết đi.

*****

"Akari....Akari tỉnh, tỉnh...."

Akito hoảng hồn lay tỉnh cô, anh vốn đang ngủ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, người nằm cạnh anh nóng đến dọa người. Akito nháy mắt bật dậy, bật đèn bàn sờ lên trán cô chỉ thấy nóng bỏng một mảnh. Yue còn không ngừng rơi lệ, gương mặt tràn ngập khổ sở. Anh lập tức lay tỉnh cô sớm biết thế này anh nhất định không đáp ứng cha để Yue cho Hattori Heiji trông coi.

Yue tỉnh, đầu óc mơ hồ một mảnh. Hồi ức đã lâu bị phong ấn của thần số mệnh chôn chặt trong đáy lòng nay đột nhiên phá vỡ cảm chú khiến cho cô đau khổ đến hút thở không thông. Quả nhiên mỗi khi gặp từ thân cô đều không có kết cục tốt. Cô cứ nghĩ thời gian có thể xoa nhòa hết thảy nhưng không ngờ .... Nó vẫn khiến cô đau đớn đến thế. Akito.....là chuyên kiếp của Bạch Hạo. Lời nguyện năm đó của cô thế nhưng đã bị phá vỡ mà cô không nhận ra. Thần số mệnh a thần số mệnh. Thì ra cái gọi là phong ấn thực chất chỉ là lừa dối. Đôi mắt từ vong không hề có phong ấn. Cô hiện tại chỉ là chưa thức tỉnh hoàn toàn mà thôi.

Akito không nói lời nào chỉ yên lặng vỗ nhẹ lưng cô. Động tác này vẫn như những ngày ấy, mềm nhẹ dịu dàng ẩn chứa vô hạn nhu tình. Tiếng khóc nhỏ dần, giọng Yue cũng trở nên âm ỉ. Anh đưa cho cô một ly nước ấm lai đứng dậy xoay người vào nhà tắm lấy khăn ướt lau vết nước mắt đã khô. Yue đột nhiên hỏi

"Địa ngục như thế nào anh có biết không?"

Akito không rõ cô muốn nói gì chỉ im lặng nhìn cô, Yue cười khổ.

"Không có quý tử tu là , không có tiếng hồn ngâm gào thét . Không có máu tanh , không có bị nạn , không phải sự chia lìa xác thịt đớn đau.

Anh biết không, địa ngục trong tim mỗi người mỗi khác . Địa ngục trong lòng em là nơi em đã lớn lên, là nơi em sống hơn mười lăm năm ròng rã. Nơi đó không có ngày đêm chỉ có trắng đen hai màu luân chuyển. Nơi đó không có thời gian chỉ có dòng vận mệnh chảy mãi. Cũng không có sự sống và cái chết , chỉ có luân hồi vào cát bụi trần ai. Sau hết thầy đó là địa ngục chân chính"

Akito ôm chặt lấy cô , cảm nhận lấy từng tác da thịt nóng cháy không ngừng an ủi.

"Đã qua rồi Yue , không cần nhớ lại không cần khóc nữa. Hiện tại chẳng phải em đã rời khỏi đó rồi sao? Đã là quá khứ, hết thầy đều đã chấm dứt nên quên đi có được hay không?"

Akito giữ nguyên tư thế đó ôm Yue tới tận sáng . Ngay cả khi cô khóc mệt cũng không buông anh ra. Akito vừa đau lòng lại vừa lo lắng bởi vì trong mơ cô lại đang khóc , nước mắt từng giọt từng giọt nóng bỏng rơi trên ngực anh.

*****

Trên đường đưa gia đình Ran Mori tới sân bay Hattori Heiji mới miệng giải thích với Conan không biết bao nhiêu lần về thân phận của Yue. Cho dù ngày hôm đó Yue chính miệng thừa nhận bản thân không phải là con người xong Kudo Shinichi lại cứng đầu không chấp nhận sự thật . Heiji cũng lười không quan tâm nữa

"Cậu quả thực tin lời cô ta nói?"

Conan ghen hờn trợn trối lần thứ n+1 hỏi câu này khiến cho Heiji ngay cả sức trợn mắt cũng không còn.

"Kudo , đây là câu cậu hỏi nhiều nhất trong những năm chúng ta quen nhau. Tớ không thay đổi suy nghĩ của mình đâu."

Conan dùng sức vò đầu không bỏ cuộc

"Trước đây chính cậu cũng khinh thường mấy chuyện phi thực tế này cơ mà ?"

Hattori Heiji thờ dãi tâm nghĩ không giải thích thỏa đáng tên này nhất định không để cậu yên vì thế đành phải tương tận giải thích một lần.

"Trước đây tớ sẽ không tin mấy chuyện ma quỷ này. Thế nhưng khi gặp Akari tớ thay đổi quan điểm ấy. Cho dù hiện tại cô ấy có nói tớ không phải con người tớ cũng sẽ tin vô điều kiện.

Cậu còn nhớ vụ án trên đảo Bikuni chứ? Tớ đã nhìn thấy linh hồn của bất tử thượng nhân, thậm chí vì cứu tớ cùng Kazuha , anh Akito và Yue thiếu chút nữa gặp phải nguy hiểm. Nếu không nhờ họ cậu nghĩ ai sẽ cứu bọn tớ từ giữa lưng chừng vách núi cheo leo như thế?

Hơn nữa , hẳn là cậu biết rõ vụ buôn lậu tàng trữ ma túy ở này vừa được phá không lâu đúng không? Trong buổi họp mặt thập đại gia tộc , tớ bị một thanh kiếm khổng lồ điên cuồng chém giết, ngay cả Kazuha cũng bị tớ chém bị thương . Thậm chí là chính tay tớ dùng kiếm đâm xuyên thân thể Akari . Nếu là người bình thường chắc chắn đã chết lâu rồi. Akari sau khi tỉnh lại ngay cả một vết thương cũng không có. . "

Conan không cho là đúng phản bác

"Cậu chắc là lúc đó bản thân thanh tỉnh chứ không phải là ngủ mơ chứ ?"

Hattori Heiji cười khổ

"Bị thanh kiếm khổng lồ chế tớ rất tỉnh táo, chỉ là bị một lực lượng vô hình bảo vệ . Ở thời khắc thanh kiếm đâm qua người Akari tớ triệt để thanh tỉnh. Máu ầm nùng cho tới hiện tại vẫn ám ảnh tớ Kudo.

Qua nhiều đó chuyện tớ không thể không tin Akari không phải là người . Tớ đã hoang mang sợ hãi , cũng đã hoài nghi và cảnh giác với Akari . Nhưng xét cho cùng Akari chưa từng làm hại mọi người , chưa từng đẩy người nhà Hattori vào nguy hiểm . Kudo , cậu phải biết trước khi tớ trở thành thám tử trước hết tớ là thiếu gia của Hattori gia tộc. Tớ phải đem phồn vinh gia tộc làm hàng đầu không thể tự do tự tại như cậu được Kudo à."

Conan trầm mặc rơi vào rối rắm. Yue nói có thể cậu không tin nhưng đây là Hattori Heiji chính miệng thừa nhận với cậu , sau bao nhiêu năm tình nghĩa bạn bè sâu sắc , thêm uy tín từ thám tử miền Tây cậu chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình tin tưởng. Thôi thì....chỉ ít không liên quan tới cậu. Cậu chỉ có thể buông bỏ nghi hoặc mà thôi. Conan rơi vào tự hỏi trở về , cậu nhóc không hề nhận ra sự ác cảm của mình dành cho Yue đã vơi đi phần nửa.

-kết thúc vụ án tự thiêu-

To be continued.....

P/s : kỳ thực quá khứ của Yue mình mới chỉ phác họa được một nửa qua nhận thức của cô ấy. Sau này mình sẽ tiếp tục khai thác quá khứ này qua nhận thức của một người khác để làm rõ toàn bộ nghi vấn về quá khứ và thân phận của Yue ^^ mong mọi người ủng hộ nhé

Chương 51

Núi Kongo

Giữa không gian núi rừng tĩnh mịch tối tăm thỉnh thoảng vang lên tiếng lá khô xào xạc cùng tiếng thú rừng tìm mồi giữa đêm khuya. Tuy đã được khai phá trở thành địa điểm du lịch xong nơi này vẫn giữ được nét hoang sơ nguyên thủy vốn có của nó. Chính quyền Osaka tuy cho phép biến một phần núi Kongo để khai thác du lịch nhưng đồng thời cũng ban bố các điều luật cấm xâm phạm tới bất cứ tài nguyên gì ở nơi đây. Vì thế, núi Kongo tuy náo nhiệt vào ban ngày xong khi mặt trời xuống núi nơi này lại trở thành một thế giới hoang sơ riêng biệt.

Ánh trăng sáng vằng vặc trên vòm trời cao nhưng cả khu rừng bên dưới lại chìm đắm trong bóng tối như thể mặt trăng đã quên mất sự tồn tại của khu rừng này. Đêm tối lạnh như nước, ánh sáng không thể lọt qua từng tán lá dày đặc mà chiếu lên mặt đất cả khu rừng chìm trong tối tăm, tiếng lá cây xào xạc trên những vòm cao cùng tiếng gió vi vu qua những kẽ lá. Tiếng côn trùng rả rích trong đêm khiến cho khu rừng tối tăm cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Phù.....phù.....

Tiếng bước chân dẫm lên từng tầng lá khô dưới mặt đất vang lên thanh từng tiếng giữa rừng cây tối đen như mực; tiếng thở dốc nặng nhọc cùng tiếng hàm răng đánh vào nhau trong đêm tối phá lệ chói tai. Giữa bóng đen sâu thẳm một bóng người nhoáng lên rồi nặng nề té lăn trên mặt đất. Bóng đen ấy ngã xuống nhưng dường như chẳng biết đau là gì vội vàng vùng dậy ý đồ chạy trốn chết, nhưng chẳng may vấp phải một gốc cây chết rục lại ngã xuống nền đất ẩm. Chân hấn vướng vào gốc cây bởi vì quá hoảng loạn nhất thời không có cách nào nhấc chân ra khỏi đó được.

Hắn sợ hãi nhìn về phía sau mình, trong đêm tối hàng chục con mắt đỏ như máu đang nhìn hắn chằm chằm nhưng lại thủy chung chưa nhào tới. Hắn điên cuồng đập gốc cây mục ý đồ chạy trốn lại không thể nào giẫy ra nổi, khuôn mặt tái nhợt như sáp, mồ hôi lạnh thấm đẫm gương mặt. Đôi mắt hắn tràn ngập kinh hoàng cùng tuyệt vọng.

Không.....

Hắn ra sức giãy giụa, máu tươi nhanh chóng túa ra, mùi tanh nhàn nhạt như có như không quanh quẩn. Hàng chục đôi mắt đỏ như máu dường như chỉ chờ có vậy lập tức phi phác lên cắn chặt hắn không buông.

Rôm rốp.....

Tiếng xương cốt va chạm hoà cùng bản hoà âm đêm tối trong khu rừng ngược lại đã phá hủy sự hoàn mỹ của đêm tối. Chỉ cần chú ý lắng nghe liền thấy được tiếng xương cốt đứt lìa gãy nát, tiếng la hét chẳng thanh tiếng, tiếng gặm nhấm khiến người ta lạnh đến tận cùng xương tủy.

Mùi máu tươi gay mũi phút chốc lan tỏa cả cánh rừng thế nhưng tuyệt nhiên không thấy bất cứ động vật ăn thịt nào dám bén mảng lại gần đó.

Trong bóng đêm sâu thẳm, một bóng đen nằm đó, bất động. Xương cốt gãy nát, tiếng nhấm nuốt quỷ dị cùng mùi máu tươi gay mũi xộc lên. Xung quanh bóng đen im lìm bất động, hàng chục đôi mắt huyết hồng đỏ ngầu như sắp nhỏ ra máu.

Tiếng động không bao lâu sau thì ngừng lại. Khu rừng lại quay trở về vẻ yên ả vốn có của nó giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì. Tiếng lá khô bị dẫm nát vang lên rất nhỏ, phía chân trời một mảnh sáng hồng le lói. Bình minh đang lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Mùi máu tươi trải qua một đêm đã phai nhạt rất nhiều, sẽ không có ai nhận ra đêm qua tại nơi này đã diễn ra một bữa ăn đẫm máu như thế. Vết máu đỏ hoàn toàn biến mất, trên nền đất chỉ còn tro bụi một chiếc giày vải dính đầy bùn đất và một chiếc thắt lưng da sờn cũ còn vương lại chút máu tươi.

*****

"Khu chăn nuôi thỏ? Trên núi sao di?"

Kazuha cùng Yue kinh ngạc nhìn sang Yuu Kikyou đồng thanh hỏi

"Đúng nha, bạn của ta vừa mới từ đó về. Xem này những chú thỏ chúng thật đáng yêu đúng không? Chính nó là cảm hứng cho mẫu thiết kế mới cho hai đứa đây."

Yuu Kikyou hào hứng bày ra bàn rất nhiều ảnh chụp. Tất cả đều là chụp lại từ khu chăn nuôi thỏ mới được xây dựng trên núi Kongo dạo gần đây. Trong ảnh, những chú thỏ con béo mập lông tơ mịn trắng như tuyết cùng đôi mắt hồng hồng như những viên ruby tinh xảo nhìn thế nào cũng đáng yêu đến đòi mạng. Kazuha trong mắt đều là phần hồng phao phao hận không thể lập tức chạy tới khu chăn nuôi đó ôm ấp lũ thỏ. Yue tuy không có phản ứng phấn khích như vậy nhưng cũng không dấu được yêu thích. Vì thế, đợi khi Yuu Kikyou hoàn thành thiết kế bọn họ đều sẽ lên khu chăn nuôi kia để chụp hình cùng lũ thỏ đầy mạnh số lượng tiêu thụ sản phẩm cho quý này.

Ngày Yue và Kazuha nhận được trang phục mới cũng là ngày họ sẽ lên núi . Phải nói rằng thiết kế của Yuu Kikyou quá mức tinh tế , ngay cả vết nhăn trên gấu váy cũng khéo léo được che lấp.

Làn da trắng nõn như ngọc , một đầu đen thùi tóc dài như tơ lụa, mi mắt hơi nhướn lên , tối đen như mực ánh mắt nhìn quanh mang theo vài phần quyền rũ động nhân. Mỗi phút hồng uớt át cùng đôi tai lông nhung run run trắng mịn lại lộ ra biểu tình mờ mịt mệnh mang đan xen cùng hỗn nhiên và vẻ đẹp mỉ hoặc lộ ra mê người hơi thờ. Kazuha và Yue giống như hậu duệ của tinh linh cùng yêu ma đoạt đi hồn phách của con người.

Đường lên núi Kongo tuy đã được sửa sang lại nhưng vì không thể làm xáo trộn quá nhiều tới sinh thái nơi này nên chung quy lại vẫn cực kỳ khó đi. Yuu Kikyou chỉ dẫn theo Yue và Kazuha cùng một nhiếp ảnh gia tới nơi chụp hình định sẵn. Thế nhưng mà không rõ vì cái gì bọn họ đi nửa ngày vẫn cứ loanh quanh trong rừng chưa tìm được đường lên khu nuôi nhốt thỏ kia.

Nhìn mặt trời trên cao tản ra ánh nắng ấm áp chiếu xuống tán cây trong rừng , Yuu Kikyou nhìn qua đồng hồ để họ dừng chân tạm ở giữa rừng cạnh một bờ suối nhỏ, khung cảnh phải nói là như trong mộng vậy. Cảnh rất tốt không khí cũng mát mẻ vì vậy nhiếp ảnh gia mà Yuu Kikyou đem theo liền chụp lấy vài tấm hình.

Anh ta tranh thủ trong lúc nghỉ ngơi chụp lại vài tấm đều lấy Kazuha và Yue làm trung tâm, chụp thêm một chút cảnh rừng. Chụp không bao lâu liền vô ý phát hiện ra một thảm thực vật kỳ quái. Yue cùng Kazuha cũng phát hiện ra vô thức liếc sang. Đó là một loài cây rất lạ. Phiến lá răng cưa nhỏ nhưng hoàn toàn không có màu xanh. Lá của nó dưới ánh nắng ánh lên màu đỏ sậm của máu trông cực kỳ bắt mắt. Từ xa nhìn lại không hề thấy rễ và thân của chúng chỉ thấy lá dập dờn trong gió nhẹ giống hệt như một biển máu tươi . Giữa khu rừng xanh mướt đột nhiên xõng ra một mảnh thực vật đỏ như huyết dụ khiến ai nấy đều cảm thấy quý dị .

Kazuha giống như bị mê hoặc vờn tay định chạm vào phiến lá , Yue cau mày túm chặt lấy tay cô lắc đầu.

"Đừng chạm vào chúng."

Yuu Kikyou cũng vội vàng gạt đầu

"Đứng vậy nhìn chúng xác thực rất quý dị chúng ta không nên chạm vào chúng thì tốt hơn. "

Kazuha cũng biết mình hơi thất thố nhưng cô càng mê mang . Lúc đó rõ ràng có một lực lượng vô hình nào đó thúc đẩy ý chí của cô , cô rõ ràng không không chế được. Đột nhiên , giữa một mảnh đỏ tươi như máu ấy nhô lên một đôi tai trắng muốt. Yue sững sờ nhìn lại vừa đúng lúc chống lại một cặp mắt huyết hồng so với lá cây gần như là giống nhau như đúc.

"Thỏ?"

Yuu Kikyou cũng tiến lại gần nhìn con thỏ kia chằm chằm , ngay sau đó giống như bản năng bà liền túm chặt lấy Kazuha và Yue lùi ra sau vài bước . Trong khoảnh khắc ấy , con thỏ từ lùm cây nhào ra giờ móng vuốt đen bóng cắm phập xuống mặt đất miệng không ngừng phát ra từng âm thanh xèo xèo chói tai. Kazuha cùng Yue kinh hãi nuốt một ngụm nước bọt . Nếu không phải Yuu Kikyou kéo lại bọn họ nhanh chóng , móng vuốt kia không chừng đã cắm vào thân thể của họ rồi.

Con thỏ phát hiện mình chưa tấn công trúng mục tiêu liền nhe hàm răng sắc nhọn đen bóng nhanh như chớp lao về phía mấy người. Yuu Kikyou nhanh chóng đem Yue và Kazuha bảo hộ phía sau mình, nhiếp ảnh gia mà bà mang theo lập tức ném máy ảnh trong tay rút súng giấu dưới thắt lưng bắn về phía con thỏ kia.

"Ryuichi không cần giết nó, chỉ cần nó không tấn công chúng ta là được."

"Vâng, thưa bà"

Ryuichi cung kính trả lời, anh ta quả thực không giết chết con thỏ chỉ bắn què tứ chi của nó . Dù sao nó cũng chỉ là một con thỏ, cho dù sức lực kinh người vẫn không thể nào thắng nổi vũ khí tối tân do con người tạo ra.

Ryuichi Sasuke thực chất là một thành viên trong bang Yakuza thuộc quyền quản lý của Yuu Okisawara . Thế nhưng đi Kikyou nhìn trúng tài năng nhiếp ảnh của anh liền túm anh về dưới trướng của mình . Cũng khá lâu Ryuichi không đụng tới súng đạn , lần này mang theo súng cũng chỉ xuất phát từ thái độ đề phòng nguy hiểm không nghĩ tới sẽ thực sự dùng tới. Quả nhiên linh tính xấu bao giờ cũng dễ ứng nghiệm hơn sao?

Bọn họ rồi rầm không lâu lắm bởi vì từ phía xa đã có bóng người chạy tới. Nhìn trang phục trên người ông ta có thể dễ dàng nhận ra được thân phận người này. Ông ta có lẽ là người bảo vệ của khu rừng , có vẻ đã nghe thấy tiếng súng liền vội vàng chạy tới. Người bảo vệ rừng vốn dĩ sắc mặt rất tức giận gần như muốn xông lên đánh bọn họ nhưng khi ông ta nhìn thấy con thỏ bê bết máu dưới mặt đất tuy đã bị đánh gãy tứ chi vẫn không ngừng thét chói tai giãy giụa , đôi mắt như muốn rỏ máu sắc mặt ông ta lập tức dịu lại thậm chí là thở phào nhẹ nhõm .

"Mấy người không ai bị thương chứ?"

Đi Kikyou lắc đầu cùng với ông ta nói mấy câu. Cuối cùng ông ta cũng đồng ý đưa họ tới địa phận khu nuôi thỏ. Con thỏ bị Ryuichi bắn kia ông ta cũng không đem về chỉ nhờ anh kết liễu nó. Tuy trong mắt ông tràn ngập không đành lòng nhưng dường như không còn cách nào khác.

"Con thỏ này sao lại hung hãn đến thế?"

Người bảo vệ rừng lắc đầu thờ dài

"Tôi cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra. Gần nhất khu rừng này trở nên hỗn loạn vô cùng. Lũ thỏ không biết chui ra từ đâu, chúng tàn phá sinh thái một cách khủng khiếp. Thứ gì cũng ăn ngoại trừ rau củ đều là thịt tươi. Rất nhiều động vật nhỏ trong rừng đều bị chúng nuốt sạch."

Kazuha sắc mặt hơi tái, cô quay sang nhìn con thỏ chết trên mặt đất lại nhìn móng vuốt và hàm răng của nó vừa rồi thiếu chút nữa cắm vào thân thể họ, cô nhìn không được nhìn mình một cái.

"Nếu không phải chính mắt tôi nhìn thấy lũ thỏ ăn thịt một con chó săn thì tôi cũng không dám tin đâu. Ăn đến xương cốt cũng không thừa lại. Vốn dĩ khu rừng này không có thỏ, từ khi khu chăn nuôi xuất hiện chúng mới bắt đầu chạy vào rừng. Cũng không biết đám người đó chăn nuôi kiểu gì, con thỏ nào cũng to như chó nhà, hơn nữa còn hung hãn cực kỳ. Các người lên đó phải cẩn thận một chút."

*****

Theo chân người bảo vệ rừng đi tới gần khu vực chăn nuôi thỏ, cả nhóm người đều cảm nhận được không khí có chút không đúng. Tuy khu chăn nuôi này mới được xây dựng và nó cũng không phải địa điểm để du lịch, nhưng chỉ ít cũng phải có bóng dáng của con người mới đúng. Nhưng là nơi này dường như vắng bóng người, ngay cả bóng dáng một con thỏ cũng không thấy. Bức tường loang lổ đồ nát, trên đó còn có vô số vết cào xước, thậm chí còn có vài vết xước mờ mờ ẩn ẩn tia máu khô. Hàng rào sắt như bị thứ gì đó gặm cắn đều gãy nát cả. Khung cảnh hoang tàn đồ nát này không giống như nơi có bàn tay con người chăm sóc.

Yue quay sang nhìn đi Kikyou hiện tại đang há hốc miệng kinh ngạc

"Số ảnh đó bạn đi đã chụp từ bao giờ vậy? Nơi này giống như đã bị bỏ hoang lâu lắm rồi."

Yuu Kikyou nghẹn họng trợn tròng nhìn khung cảnh đồ nát trước mắt không dám tin tưởng.

"Không thể nào. Số ảnh đó mới chụp cách đây hai tuần mà thôi. Và lại nơi này mới được xây dựng không có lý do gì để bỏ hoang cả. Chi phí xây dựng cũng không phải muối trắng muốn rắc đâu thì rắc à Akari."

Bởi vì bên trong khu nuôi nhốt đã trống rỗng cho nên tiếng của đi Kikyou vang vọng lại bên trong rất lâu mới tắt đi.

Rôm rốp.....

Tiếng nhai xương cốt trong không gian trống rỗng vang lên cực kỳ chói tai. Kazuha cứng ngắc quay đầu lại nhìn đi Kikyou sắc mặt tái nhợt

"Đó là.....tiếng nhai cả rôt của lũ thỏ đúng không?"

Tiếng nhai nuốt rất lớn, khiến cho da đầu Ryuichi cùng Kikyou tê dại cả đi. Thanh âm quen thuộc đó vang vọng khắp bốn bề, nó đại biểu cho cái gì người trong giới Yakuza đều biết rõ. Tiếng xương cốt gãy nát đứt lìa, tiếng nhấm nuốt như ma âm cực kỳ ghê tởm. Ryuichi có thể đoán ra được tình huống bên trong khủng khiếp và tệ hại cỡ nào, anh nhanh nhẹn che chở ba người, rút súng từ từ lùi dần về phía cửa ra.

Họ đi rất chậm, cảnh giới bốn phía bởi vì ở đây người có giá trị vũ lực cao nhất là Ryuichi, anh chỉ có thể gờ súng mà tận lực bảo hộ mọi người. Cách họ không xa, trong một góc nhỏ bên cạnh mấy chiếc lồng sắt Kazuha tình cờ nhìn thấy vết máu khô đọng lại thành mảng lớn. Tại góc tường, một con thỏ lớn đang điên cuồng gặm cắn một bàn tay người.

Bàn tay đó đã đứt lìa khỏi thân thể, vết máu lớn dưới nền đất có thể chứng minh kết cục kinh hoàng của chủ nhân bàn tay kia. Con thỏ dường như phát hiện có người nhìn chăm chăm mình, nó nhẹ nhàng sắc nhọn còn dính vụn thịt lao tới.

Ryuichi kinh hãi nhưng bản năng thân thể vượt xa khả năng tính toán từ đại não, anh lập tức nổ súng bắn vào bụng nó. Con thỏ đau đớn rú lên lồng lộn vẫn cứng rắn lao về phía họ. Ryuichi nghiêng răng bắn nát đầu nó, mùi máu tươi rất nhẹ lập tức lan tràn.

Chưa kịp để họ hoàn hồn, từ trong các hốc tường những con thỏ lũ lượt mà kéo ra, dường như chúng ngửi được mùi máu tươi lập tức liền lao tới cắn nuốt con thỏ vừa bị bắn chết kia. Lớp lông trắng mịn lúc này đã bê bết máu, con nào con nấy như trúng thuốc kích thích lao vào cắn xé con thỏ to lớn.

Đi Kikyou thấy vậy không dám trì hoãn ở đó thêm một phút nào nữa lập tức nghĩ cách để tất cả họ rời khỏi nơi này. Súng của Ryuichi có thể hết đạn bất cứ lúc nào, tiếp tục dùng súng ở đây họ nhất định phải chết. Lũ thỏ xử lý con thỏ kia cực kỳ nhanh giống như cả năm rồi chưa từng được ăn vậy. Chúng nhanh chóng đuổi theo bọn họ, bên trong khu chăn nuôi càng lúc càng xuất hiện nhiều thỏ, chúng xèo xèo kêu vang lên. Yuu Kikyou sắc mặt xanh mét lập tức kéo Yue và Kazuha chạy khỏi nơi này Ryuichi chạy cuối cùng bọc hậu. Anh điên cuồng xả súng bắn lũ thỏ, chúng liên tiếp ngã xuống nhưng số lượng vẫn chưa hề giảm bớt. Đạn còn lại không đủ để tiêu diệt hết số thỏ ở đây. Ryuichi cắn răng nhìn lại phía Yuu Kikyou cùng hai cô gái chạy chưa được bao xa, anh quyết định ngừng cước bộ đứng chôn chân ở đó không nhúc nhích nữa. Kazuha quay đầu thấy anh ta đứng ở đó không chạy theo họ liền giằng tay Yuu Kikyou phản hồi ý đồ kéo Ryuichi chạy đi.

"Anh bị điên hả? Còn không mau chạy đứng đó làm gì?"

Ryuichi sững sờ, trên mặt đột nhiên đau rát. Yuu Kikyou thờ hồng hộc tát cho anh ta một cái gương mặt tràn ngập phẫn nộ. Ryuichi hoàn toàn không nghĩ tới họ cứ nhiên chạy về đây để kéo mình đi. Yuu Kikyou thấy anh ta ngăn người liền rống lên

"Cậu đừng tưởng cậu là thủ hạ của Okisawara thì tôi không quản được cậu. Muốn chết ở một nơi lãng xẹt thế này bang Yakuza của chúng ta còn chỗ

đứng nào ở Osaka nữa hả ? Đã chết phải chết ở đúng chỗ , cậu nghĩ tôi cần sự bảo hộ của một thằng nhãi như cậu chắc? Đi mau."

Ryuichi bị rống đến ngất người , anh ta hơi nhếch mép cuối cùng cũng biết được lý do lão đại nhà mình bị người phụ nữ này quản đến gắt gao như vậy.

Yuu Kikyou hừ lạnh nhưng ánh mắt lại toát lên cảm kích. Ryuichi không phải người ham sống sợ chết , trong hoàn cảnh như vậy cậu ta lựa chọn hi sinh bảo toàn đường lui cho mọi người khiến cho bà không thể không cảm động. Yue nhìn lũ thỏ hung dữ như hồ rình mồi nhìn bọn họ nhíu mày. Lúc trước, trong rừng chỉ có một con thỏ tấn công họ cô đã không nhận ra sát ý cùng quý khí quanh quẩn. Thế nhưng hiện tại, khi lũ thỏ tụ tập lại quả nhiên cả không gian trở nên tràn đầy khí tức đen tối . Lũ thỏ không phải đột nhiên biến dị hung hãn và tàn bạo , chúng nhất định bị ảnh hưởng bởi cái gì đó. Nhưng mà.....đến tốt cùng là thứ gì?!

Quý khí lượn lờ khắp nơi, những con thỏ vươn móng vuốt đen bóng sắc nhọn , hàm răng biến dị như dã thú . Nước dãi tanh hôi nhỏ từng giọt xuống mặt đất , đôi mắt huyết hồng lồ ló ra tràn ngập tơ máu khiến Yue đột nhiên cảm thấy một sự quen thuộc nào đó nhưng hiện tại cô không có cách nào nhớ ra nổi.

Lũ thỏ không chần chờ thêm nữa , chúng phi phác về phía họ. Ryuichi lập tức kéo Kazuha và Yuu Kikyou về phía sau , anh ta thực sự không kịp kéo Yue lại. Mà Yue cũng không có ý định để anh ta kéo về.

Khi cô đã nhớ lại tất cả , phá bỏ hoàn toàn phong ấn ký ức mà thần số mệnh gieo trong trái tim cô , Yue đã hoàn toàn không còn là cô gái nhỏ yếu ớt cần người bảo hộ. Đôi mắt xanh biếc loé lên, lũ thỏ đột ngột dừng lại. Dường như chúng cảm nhận được nguy hiểm không ngừng lui dần về sau. Móng tay cô biến sắc nhọn , con thỏ cầm đầu không kịp dừng lại bị xé thành hai nửa , chết không kịp ngáp. Lũ thỏ thấy đồng bạn chết thảm cũng không giống như vừa nãy nhào lên cắn nuốt chỉ dám đứng tại chỗ cảnh giới.

"Đi à, nếu không giết hết lũ thỏ chúng sẽ ăn tất cả mọi thứ. Khi khu rừng này không còn đủ đồ ăn cho chúng , chúng sẽ tràn xuống thành phố. Hậu quả không tưởng tượng được đâu."

Yue biết, có lẽ những người trong khu nuôi nhốt này đã nằm gọn trong bụng lũ thỏ rồi . Nếu không nơi này đã chẳng hoang tàn đến thế. Yuu Kikyou cùng Kazuha cùng hít vào một ngụm khí lạnh , cả hai đều đã tưởng tượng ra hậu quả kinh hoàng khi lũ thỏ tràn xuống phố . Thỏ là động vật có vòng đời ngắn nhưng ngắn không có nghĩa là một tuần hay một tháng. Một con thỏ có thể sống tới 5 năm. Trong 5 năm này chúng ngoại trừ ăn chính là sinh sôi nảy nở duy trì giống nòi. Nếu lũ thỏ điên này lao xuống thành phố , chúng ăn thịt người lúc ấy hỗn loạn cỡ nào ai cũng không dám đoán trước. Nếu vừa ăn vừa sinh sản , có lẽ chưa tới 1 tháng cả Osaka đã trở thành hang ổ của lũ thỏ mất.

Yuu Kikyou thở hắt ra vội vàng gọi điện về nhà yêu cầu tập hợp bang Yakuza ngay lập tức lên núi Kongo diệt thỏ. Nghe xong điện thoại , Yuu Okisawara mặt mũi méo xệch đi miễn cưỡng nhìn con trai mình hoàn toàn vứt bỏ hình tượng lão đại Yakuza .

"Mẹ của người muốn ăn thịt thỏ tới phát điên rồi sao? Chẳng phải gần nhất mẹ chết lũ thỏ à? Mà thôi ta cũng không quan tâm. Lệnh của bà ấy mới là tối thượng. Đi!"

Yuu Ogasawara khoe môi hơi giật giật thật sự rất muốn ô mặt làm như không quen biết người cha này. Điên mà cha còn nghe theo bà ấy sao? Lại còn một dạng thê nô cầu chà đạp như vậy. Hình tượng lão đại không biết đã bị ông quăng đi xó nào mất rồi.

p/s : vietkey vẫn hỏng lỗi chính tả mình sẽ fix sau .

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Trái tim ác quỷ

Yuu Okisawara cầm đầu bang Yakuza đem theo súng ống xuất động khiến cho nháy mắt bùng nổ. Các bang phái khác trong thành phố đều cảm thấy run rẩy trước quy mô xuất động lần này của nhóm Yakuza do Okisawara cầm đầu. Akito đang làm việc trong văn phòng cũng bị Hattori Heizo điều đi theo dõi hành động của Okisawara bởi vì nó đang làm cho căng thẳng leo thang. Akito bóp trán thở dài một hơi vô cùng bất đắc dĩ mà gọi điện cho Yuu Ogasawara .

"Các người định huyết tẩy bang phái nào mà khiến cho cả cảnh cục chấn động vậy hả Yuu? Cậu có biết bao nhiêu lão đại Yakuza báo án tới cảnh cục rồi hay không? Muốn cho tôi phiền chết hay sao?"

Yuu Ogasawara bên kia nghe vậy cũng rất bất đắc dĩ , điện thoại cũng ném ra xa xa bởi vì Akito rống thiếu chút nữa điếc tai anh.

"Mấy tay lão đại đó chúng tôi còn chưa có hứng động tới đâu. Họ việc quái gì phải nhao nhao lên vậy? Sợ gia đình tôi không nhớ tới họ chắc?"

Akito cười lạnh một bên lấy áo khoác treo trên mắc áo cầm chìa khoá xe đi xuống gara , vừa đi vừa "trò chuyện nhân sinh" với cậu bạn thân. Khi anh nghe được đi Kikyou muốn giết sạch thỏ trên núi liền nhin không được nhíu mày. Anh biết ngày hôm nay Yuu Kikyou sẽ dẫn theo Akari và Kazuha lên núi chụp hình cùng lũ thỏ thế nhưng đã xảy ra chuyện gì khiến cho bà ấy huy động cả Yakuza đi giết thỏ? Anh đột nhiên có linh cảm không tốt về chuyện này. Akito gọi điện vào di động của Yue nhưng cô không hề bắt máy. Gọi sang cho đi Kikyou nhưng điện thoại của đi ấy luôn trong trạng thái bận. Akito

không còn cách nào khác chỉ có thể tăng tốc phóng xe như bay tới chân núi Kongo. Phải nói rằng may mắn anh lái xe cảnh sát, nếu là xe của riêng anh chắc chắn sau hôm nay anh sẽ phải lĩnh một đồng giấy phạt vì chạy xe quá tốc độ mất thời.

Trong lúc này, bên trong khu nuôi nhốt thỏ ; Yue đứng chắn trước mặt mọi người , lũ thỏ không biết từ đâu chui ra càng lúc càng nhiều. Kazuha nhìn quanh không khỏi nuốt nước bọt . Những con thỏ sẽ rất đáng yêu nếu số lượng của chúng chỉ bằng 1/3 hiện tại và chúng không hề nhẹ nhõm múa vuốt với họ. Một vài con thỏ đánh liều lao lên đều bị Yue xé thành hai nửa . Ryuichi cùng Kazuha cũng không rảnh rỗi , họ dùng những thanh sắt nằm ngổn ngang dưới mặt đất đánh đuổi những con thỏ cố ý lại gần họ. Lũ thỏ như thủy triều không ngừng dồn bọn họ vào chân tường . Khi số lượng chúng trở nên nhiều hơn , áp khí mà Yue tạo ra để bảo vệ mọi người cũng từng bước bị phá vỡ. Móng tay sắc nhọn của cô hiện tại đã đầy máu thịt của lũ thỏ. Cảm giác dính nhớp không ngừng kích thích thần kinh cô , sắc mặt Yue trắng bệch hơi thở cũng trở nên dồn dập đứt quãng. Bộ váy trắng giờ đã loang lổ vết máu , dưới chân cô xác thỏ nằm la liệt . Cô mơ hồ đoán được nguyên nhân những con thỏ này phát điên như thế nhưng là cô không tài nào nhớ ra nỗi mình đã gặp được cảnh tượng tương tự thế này ở đâu. Ký ức của cô vẫn chưa khôi phục hoàn toàn . Nguyên nhân khiến lũ thỏ trở nên hung tàn khát máu , ăn bất cứ những gì chúng tìm được bởi vì bản tính tham ăn của chúng bị phóng đại lên rất nhiều lần. Khiến Yue nghĩ nát óc không ra chính là cái gì đã khiến chúng trở nên như hiện tại?

Bởi vì lũ thỏ ăn quá nhiều cho nên cơ thể chúng phải biến đổi để thích ứng với sức ăn vô cùng lớn ấy. Lũ thỏ trở nên to lớn , giác quan cũng tiến hoá tinh tường hơn rất nhiều. Nhưng bản năng của chúng hoàn toàn bị sự tham ăn đánh bại, chúng chỉ biết mình phải ăn , ăn thật nhiều ngoài ra không còn một hành động nào khác.

Tuyệt cảnh của họ rất nhanh bị phá vỡ , Yui Kikyou chỉ dẫn nhóm Yakuza lên tới khu chăn nuôi thỏ hoàn toàn đêm nơi này phong tỏa . Trên đường đi , theo lệnh của Yui Kikyou họ một đường chém giết mà lên. Vốn dĩ nhóm Yakuza vô cùng hoang mang vì cái gì họ phải lên núi giết thỏ thì họ phát hiện một thi thể đang bị lũ thỏ tranh nhau gặm cắn không ra hình dạng. Những con thỏ to như chó săn , nếu không phải Yui Okisawara nhanh chóng bắn chết một con đang rình rập lao tới chỗ họ thì giờ có thể một trong số họ đã không còn an ổn đứng tại chỗ này. Cho tới lúc ấy , không còn một ai nghi ngờ về quyết định của Yui Kikyou nữa, cả bang Yakuza hùng hùng hổ hổ lên đạn bắt đầu cuộc săn giết .

Yui Okisawara sắc mặt không thể nào tốt đẹp. Ông ấy rất lo cho vợ mình và cả hai cô bé lên núi cùng bà. Tuy có Ryuichi đi theo nhưng ông không thể nào an tâm nổi. Cứ như vậy lấy tư thế gấp thần thí thần , gấp phạt sát phạt cả bang Yakuza cầm đầu là Okisawara giống như gấp tử địch đánh giết đến đỏ mắt mà tới cứu người. Akito cũng gặp được Yui Ogasawara dưới chân núi khi anh ta đang cho người phong tỏa mọi con đường dẫn lên núi Kongo .

"Trên núi thế nào rồi?"

Yui Ogasawara rút súng dưới thắt lưng Hưng trí bưng bưng mà chuẩn bị lên núi , một bên còn lại nhai tình huống mà một đàn em trên đó báo về

"Không rõ ràng lắm, nhưng nghe nói trên đó rất nguy hiểm. Nếu không với tính cách tùy hứng của cha tôi ông sẽ không cho phong tỏa núi như vậy đâu."

Akito không tiếp tục phí lời với cậu ta nữa cũng theo lên núi. Trên đường đi , anh gặp qua không biết bao nhiêu là xác thỏ. Những con thỏ to lớn tới mức khiến Yui Ogasawara và Akito đều nghẹn họng trợn trố. Cả hai người đều nhận thức rõ có thể tình huống trên núi còn hồng hồng hơn nhiều . Núi Kongo nhất thời chìm trong tiếng súng ống và cả mùi máu tanh mơ hồ như có như không.

Khi Akito cùng Ogasawara tìm được Yui Kikyou cùng Akari và Kazuha thì khu chăn nuôi thỏ đã trở thành một chiến trường đầm máu. Nhóm Yakuza điên cuồng xả súng vào lũ thỏ khiến chúng nhốn nháo chạy trốn cả vào rừng. Yui Kikyou cùng Yui Okisawara cầm đầu nhóm Yakuza bắt đầu chia thành từng nhóm nhỏ tản ra khắp rừng . Yue tựa vào người Kazuha thở dốc , hai người được Ryuichi đưa ra ngoài . Akito vừa thấy bóng cô liền chạy lại đây trong ánh mắt tràn ngập đau lòng cùng giận dữ không thể che giấu . Anh cầm lấy khăn tay lau sạch vết máu trên tay cô , lực đạo không nhẹ chút nào hiển nhiên cho Yue mình bạch giờ phút này trong lòng anh cỡ nào phẫn nộ.

Yue ngay từ khi Akito tới gần khu vực chăn nuôi thỏ cô đã biết được. Áp lực từ đôi mắt tử vong mà cô tạo ra để trấn áp lũ thỏ nháy mắt biến mất , chúng lập tức lao tới khiến cô trở tay không kịp trên tay vì thế mà xuất hiện một vết rách rất dài. Kazuha trong tình thế đó lại lao tới kéo cô khiến cho Kazuha cũng bị một con thỏ trảo thương , chân không ngừng chảy ra máu .

Yui Ogasawara đã dẫn Kazuha ra ngoài giúp cô ấy băng bó vết thương , Yue yên lặng để Akito dùng cồn rửa sạch vết rách trên tay mình , cô không dám nói gì vì biểu tình trên gương mặt Akito thực sự đủ để dọa khóc trẻ con. Akito áp chế trong lòng tức giận nhẹ nhàng chà lau vết máu dính lại trên mặt Yue . Không khí nhất thời băng hàn một mảnh.

Yui Ogasawara cùng Kazuha từ xa thấy một màn này không khỏi cảm thấy vui sướng khi người gặp họa .

"Họ đẹp đôi đấy chứ nhỉ?"

Kazuha nhìn không được gạt đầu

"Àn, Akari có vẻ rất thích Hattori san. Nếu không có ấy sẽ không thuận như vậy."

Yui Ogasawara lặng lẽ nhìn trời: nếu không thích còn để cậu ta hôn sao? Đến tột cùng vì cái gì anh luôn cảm thấy khi Akari cùng Akito ở chung một chỗ đều có ảo giác phản hồng phao phao cơ chứ?

* Akito hôn Akari trong vụ kiểm quỹ nhé :)

Yui Ogasawara đưa Kazuha xuống chân núi cùng Akito đưa hai cô gái về nhà. Bởi vì có nhóm Yakuza đã thanh lý qua đường đi cho nên suốt con đường xuống chân núi không hề gặp được con thỏ nào.

"Tại sao lũ thỏ lại đột nhiên biến dị như vậy?"

Yuu Ogasawara nhìn không được hỏi Yue . Cô lắc đầu tỏ vẻ bản thân không rõ lắm ; gần nhất luôn ngủ trong phòng Akito cô không hề mơ thấy những cái chết được dự báo trong tương lai . Những hiểu biết của Yue về sự biến dị của loài thỏ cũng không nhiều đã vậy còn rất mơ hồ . Cô không thể giải thích rõ ràng được.

"Em không rõ ràng lắm . Nhưng khả năng cao chúng bị quỷ khí ảnh hưởng . Vừa rồi rõ ràng em có thể áp chế chúng trong một khoảng thời gian ngắn . Chỉ là khi lũ thỏ tụ tập lại quá đông quỷ khí đó mạnh lên rất nhiều một mình em căn bản không thể tiếp tục áp chế hành động của chúng nữa . Lúc đó , lũ thỏ bắt đầu tuân theo bản năng của chúng phác tới căn người . Nếu chúng tràn xuống thành phố hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng vì vậy dì Yuu mới muốn tiêu diệt chúng ."

Akito cùng Yuu Ogasawara nhìn nhau đều nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề . Có thể bang Yakuza nhà Yuu có thể tiêu diệt lũ thỏ trong rừng này , nhưng nếu có một vài con chạy thoát , lại lọt xuống thành phố nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn . Akito trầm giọng nói

"Tôi sẽ cho cảnh sát tăng mạnh rà soát khu vực núi Kongo , chỉ là không thể điều động quá nhiều cảnh viên . Điều này có thể gây hoảng loạn cho trị an thành phố , vì vậy chỉ có thể nhờ gia đình cậu thôi Yuu ."

Yuu Ogasawara gật đầu , dù sao thì lũ thỏ khiến cho hai bảo bối của mẹ anh bị thương . Bà ấy đã nổi bão thì không ai có thể khuyên được . Cho nên anh nên thấp nển cho lũ thỏ trong thành phố này mới đúng .

Akito lái xe đưa Yue về cảnh cục . Trên đường đi sắc mặt anh rất lạnh khiến cho Yue cũng chột dạ . Cô nhớ ngày mình tỉnh lại trong bệnh viện sau nhát kiếm của Hattori Heiji cô đã hứa với anh những gì . Anh nói anh không muốn thấy cô bị thương nữa . Thế nhưng , trong hoàn cảnh lúc bấy giờ chỉ có mình cô có khả năng áp chế lũ thỏ . Dù cho là bất cứ ai trong ba người kia ở lại cũng không có cách nào ngăn chặn chúng . Ở lại đó chỉ là hi sinh người một cách vô ích thôi . Hơn nữa , vết thương này không tính nặng mất chút máu mà thôi . Yue lên nhìn biểu tình của Akito qua tấm gương sau đó cúi đầu thì thào .

"Xin lỗi . Lần sau em....em...."

"Không có lần sau . Không có lần sau Akari!"

Akito lạnh lùng cắt ngang , thấy vẻ bối rối của Yue con tức nghẹn trong ngực anh mới từ từ giảm bớt . Anh nhìn thân ảnh nhỏ nhắn ngồi tại ghế sau không hề ngẩng đầu lên nhìn anh , bàn tay siết chặt gấu váy hơi run rẩy lời trong miệng muốn thốt ra lại ngạnh sinh sinh nuốt trở về.

Thôi . Nhân nhượng lần này nữa vậy.

Akito tự nhủ thăm trong bụng như thế.

"Em nghe rõ rồi chứ? Tôi không muốn thấy em bị thương . Không có lần sau nữa . Nếu em không thể tự yêu thương bản thân mình vậy thì tôi sẽ thay em ."

Yue mở to mắt nhìn Akito , kinh ngạc tới mức không nói nên lời . Cô hiểu được ý anh , có thể lãnh tình nói ra được câu đó mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Yue một Akito như vậy khiến cô bối rối không biết nói gì cho phải . Yue cúi đầu giả làm đã điều vì thế đã bỏ qua ý cười nhợt nhạt chột loé mà qua trên gương mặt anh.

Akito liếc nhìn gương mặt phỉếm hồng qua gương chiếu hậu ý cười bên môi càng thêm sâu sắc . Anh biết Akari có lẽ đã chứng kiến rất nhiều chia ly đau khổ , rất nhiều cái chết . Bản thân cô cũng trải qua quá nhiều đớn đau nhưng thủy chung chưa có ai dạy cho cô biết phải yêu thương như thế nào . Chứng kiến quá nhiều nỗi đau khiến cho trái tim cô trở nên khô cứng , Yue gồng mình chống chọi hết thảy , dùng lý trí điều khiển tất cả , dùng lý trí đối chọi với số phận nghiệt ngã . Cô đã quên mất mình cũng cần bao bọc che chở , cũng quên rằng bản thân sẽ đau đớn sẽ bị thương khi liều mình bảo hộ người khác . Và thậm chí có thể cô cũng quên tư vị khi trái tim mình dao động.

Akito trong lòng nặng trĩu , khi nhìn qua tấm gương chiếu hậu lại thấy vết máu khô cặn chói mắt đọng lại trên nền váy trắng tinh khôi . Anh đột ngột phanh gấp lại khiến Yue thiếu chút nữa đập đầu vào thành ghế . Cô chưa kịp kinh ngạc thốt lên đã thấy một mảnh ẩm áp bao phủ lấy thân thể mình.

"Cởi áo ra Akari."

Yue cứng người , gương mặt lập tức đỏ ửng một mảnh thoát nhìn phi thường chọc người yêu mến . Cô run tay kéo chiếc áo khoác anh vừa ném bao phủ trên người cô xuống bối rối nhìn xung quanh.

"Nhưng....nhưng mà...."

Akito nửa cười nửa không trêu tức mà nhìn cô

"Người em đầy máu thế kia đi vào thành phố người ta sẽ tưởng em là hung phạm giết người mất Akari."

Yue đương nhiên không có ý định cùng Akito chơi trò cảnh sát cùng tội phạm giữa phố cho người ta nhìn ngắm nhưng là giữa hoàn cảnh thế này muốn cô thay đồ kiểu gì đây?

"Anh sẽ không nhìn . Nơi này vẫn thuộc địa phận núi Kongo . Trước đó đã bị bang Yakuza phong tỏa sẽ không có người nhìn thấy đâu . Yên tâm thay đồ"

đi."

Yue hưng hăng lườm Akito một cái lại nhìn áo khoác của anh trong tay khoé môi hơi cong lên. Không biết đã là lần thứ mấy cô khoé áo của Akito rồi nhỉ ? Nghe nói Akito có chút khiết phích không nghĩ tới anh sẽ để người khác đụng chạm vào đồ vật cá nhân của mình. Xem ra bệnh của anh cũng không nghiêm trọng lắm. Nếu biết suy nghĩ này của cô Yuu Ogasawara đảm bảo sẽ trợn mắt lên mà rống : Akito căn bản là bị bệnh sạch sẽ nghiêm trọng có được không? Động vào quần áo của cậu ta một chút cậu ta đã đánh người gần chết rồi đó!!!!!!

Yue cởi bộ váy dính máu , mắt vẫn lên nhìn Akito thấy anh hoàn toàn không nhìn cũng liền nhẹ nhàng thờ ra . Áo khoác của Akito đối với cô khá dài , Yue mặc vừa vặn che quá đùi cô . Tuy bên trong chỉ mặc nội y liền khoác áo khoác có chút kỳ quái nhưng tốt xấu gì nó cũng khá hơn cảm giác bị trăm ngàn ánh mắt chỉ trích bàn tán ha.

Trước khi về cảnh cục , Akito có rẽ qua Tenjinbashi suji một chuyến lấy cho Yue một bộ y phục khác từ cửa hàng của Yuu Kikyuu . Đưa cô tới cảnh cục , để Yue nghỉ ngơi trong phòng làm việc của mình Akito liền dẫn theo khá nhiều cảnh viên xuất phát tới núi Kongo . Yue ngồi trong phòng làm việc của Akito ngăn người không bao lâu liền mệt mỏi mà ngủ mất . Linh lực tiêu hao quá độ khiến cô gần như không thể kiểm soát được đại não của chính mình.

*****

Yue không rõ mình đã thiếp đi bao lâu, khi cô vừa mở mắt ra đã thấy mộng cảnh từ lâu không xuất hiện trước mắt.

Nơi này là rừng rậm Yue đại khái có thể đoán ra được vị trí cô đang đứng có lẽ là trên núi Kongo . Bốn bề đều là cây cối um tùm, ánh trăng yếu ớt miễn cưỡng soi rõ đường đi . Cả khu rừng về đêm tĩnh lặng một mảnh không rõ nguyên nhân , ngay cả tiếng gió cũng không có khiến cho Yue cảm thấy khó thở , nỗi sợ hãi vô hình đè ép lồng ngực cô. Yue cần môi dò dẫm bước đi , khu rừng vào mùa hè vốn dĩ nên sôi động náo nhiệt bởi tiếng côn trùng cùng các loại động vật ăn đêm mới đúng , mà nơi này....hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng. Giống như toàn bộ đều đã chết.

Yue đi càng sâu , cô không thể khống chế cước bộ của mình , mãi tới lúc đi vào trung tâm khu rừng cô mới nghe được những âm thanh rất nhỏ . Khi phát giác ra những âm thanh ấy đại biểu cho thứ gì sống lưng Yue lạnh toát .

Rôm rốp.....nhóp nhép.....

Tiếng nhai nuốt bốn phía vọng về khiến Yue càng thêm xác định con ác mộng của mình sẽ ghê tởm tới mức khó có thể hình dung.

Ánh trăng vàng vọt yếu ớt chiếu xuống một mảnh huyết sắc , màu đỏ tươi của máu lan tràn khắp mọi nơi. Thảm thực vật kỳ dị với những phiến lá răng cưa sắc nhọn cùng màu đỏ kỳ dị của máu lỏng lách dưới ánh trăng. Những con thỏ hung tàn xé nuốt thịt tươi , máu văng ra tung toé đầy đất , bắn lên từng lớp lá cây. Dưới ánh trăng mờ ảo , màu đỏ ấy trông càng thêm tiên diễm đặc quánh lại đến khó thở. Những con thỏ cắn nuốt sạch thịt thừa trên mặt đất lại quay sang cắn nuốt lẫn nhau , đôi mắt huyết hồng rõ máu. Gió thổi mạnh mang theo mùi hương tanh nồng lan ra khắp cả cánh rừng. Bữa đại tiệc máu tươi này phải tới hừng đông mới chấm dứt.

Khi ánh dương le lói phía chân trời , những con thỏ to lớn điên cuồng ăn thịt đồng loại mình đêm qua đột nhiên lăn đùng ra chết. Từ ổ bụng nó , hàng chục con thỏ con toàn thân dính máu cắn phá ổ bụng nó mà lao ra. Con thỏ lớn đau đớn co giật trên mặt đất, thịt nhào điên cuồng mà phun ra. Yue ôm cổ họng cố gắng nuốt xuống sự ghê tởm vừa bùng lên từ đáy lòng. Con thỏ kia ăn tới mức thủng bụng mà chết , những thứ nó ăn đều là đồng loại của nó . Cái chết đối với nó không phải là sự giải thoát mà là sự giãy vò xác thịt khủng khiếp. Yue nhìn xác thỏ co quắp dưới mặt đất , mùi hôi thối tanh tưởi không có cách nào tả được xộc vào mũi cô . Yue chịu không nổi lùi về phía sau vài bước. Ấy thế mà dường như đám thực vật có lá đỏ như máu kia dường như lại rất phấn khích . Chúng vươn những cánh bé li ti tham lam bò lên huyết nhục rửa nát . Những cánh tay bé tí ấy lan tới đâu , đám thực vật kia nhanh chóng phát triển tới đó . Cả mặt đất trong phút chốc phủ kín bởi loài cây kỳ lạ đó . Mà mấy xác thỏ đã bị rút sạch máu thịt chỉ còn trơ lại xương trắng. Đám xương đó tồn tại cũng không quá lâu rất nhanh đã bị những con thỏ đi ngang qua cắn nuốt sạch không còn một mảnh.

Yue sắc mặt tái nhợt , trái tim trong lồng ngực đập gia tốc. Cả người cô lạnh toát , nhưng không phải vì sợ hãi mà là vì ghê tởm. Cô vẫn chưa thức giấc, chưa thể nào thoát ly giấc mơ tràn ngập khí tức khủng bố này. Cả cánh rừng hoang vắng chỉ nghe được tiếng tim đập bất chấp nhịp điệu của Yue và tiếng lá cây khô bị gió thổi trên nền đất nứt nẻ. Từ giữa đám lá cây đỏ rực , quỷ khí như thác đổ phun dũng mà ra kết chặt lại thành một khối tròn đỏ rực như lửa cháy. Màu đỏ của lá cây bỗng nhiên trút sạch về khối cầu khiến nó nhanh chóng trở nên căng phồng như một túi máu lớn. Cô thậm chí còn cảm thấy dường như túi máu đó đang rung động theo từng tiếng tim đập của cô.

Khối cầu đỏ rực treo trên nền những cành lá tía dường như có sự sống rung động rất nhẹ. Giống như.....trái tim đang đập.....

Trái tim?!

Trái tim của Beelzebub ?!

*** : Beelzebub : Là thiên thần cố vấn cho Chúa. Hắn cũng tham gia " trận chiến trên thiên đàng ". Với chức vụ tổng tư lệnh của quân Lucifer.

Sau khi bị đuổi, Beelzebub trở thành một trong các hoàng tử của địa ngục. Thuộc hạ của Lucifer.

Beelzebub là một con quỷ cực mạnh. Hắn có thể biến thành hình dạng ruồi. Gieo rắc những căn bệnh dịch khủng khiếp cho con người. vua Solomon tin rằng Beelzebub kích động sự ghen tị và mong muốn của các linh mục không phù hợp. Trong "Hammer of Witches" "Beelzebub" được dịch là "chồng bay", "bay" có nghĩa là "linh hồn tội lỗi". Thật buồn cười là trong thời Trung Cổ Beelzebub nhất liên lạc với những tội lỗi của ham mê ăn uống

Ps: lỗi mình sẽ fix sau :)

Cầu cmt , mọi người đọc xong cho mình chút ý kiến nhé :)) để mình có động lực viết tiếp nha

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Chát!!!!

"Akari , Akari !"

Yue giật mình tỉnh dậy bởi tiếng gọi cùng bên má bỏng rát. Cô ngậy ngẩn nhìn lên chỉ thấy Hattori Heizo trước mắt không giấu nổi lo lắng nhìn cô. Yue nhìn quanh căn phòng mới phát giác ra nơi này là cảnh ngục mà người vừa đánh thức cô là cha .

"Cha?"

Hattori Heizo xoa đầu cô , ánh mắt tràn ngập thương xót .

"Xin lỗi, con không sao chứ Akari . Ta thấy con ngủ không thể nào an ổn , gọi con con cũng không chịu tỉnh dậy."

Có lẽ Hattori Heizo cũng không biết giọng nói của ông lúc này không còn mang theo vẻ lạnh lùng uy nghiêm thường ngày mà mang theo một chút cung chiều mà ông chưa từng thể hiện ra trước hai đứa con trai của mình.

"Sao con lại ngủ ở đây? Akito không đưa con về nhà sao?"

Hattori Heizo nhủ mảy có chút bất mãn với hành vi của con trai cả. Ông hiểu rõ sự có mặt của con trai mình có tác động tới Yue lớn cỡ nào. Bản thân ông mỗi khi nhìn thấy gương mặt tiều tụy của cô mỗi buổi sớm đều cảm thấy thương tiếc . Thương tiếc cho một sinh mệnh sắp chấm dứt, lại càng thương tiếc cho linh hồn tội nghiệp không một phút an bình của Yue . Mà con trai ông là người duy nhất giúp cô bé giải thoát . Vì thế , ông ngầm cho phép Yue và Akito vượt quá giới hạn của tình cảm gia đình bình thường ; mỗi ngày dù bận rộn vẫn để Akito cùng Yue có thời gian ở bên nhau . Ông cảm kích sự có mặt của cô bởi từ khi cô xuất hiện án oan tồn đọng đều không còn nữa. Dần dần, sự cảm kích đó cũng thay đổi theo thời gian ,hiện tại ông coi cô trở thành con đẻ mà yêu thương, mà chiều chuộng để bù đắp phần nào nỗi bất hạnh của Yue .

Vốn dĩ , ông tới văn phòng của Akito chỉ để tìm anh hỏi chi tiết về chuyện bang Yakuza của Okisawaga đột nhiên xuất động gây rối loạn trị an thành phố không ngờ con trai thì không thấy lại bắt gặp Yue ngủ không hề an ổn trên sofa . Hattori Heizo biết rõ mỗi giấc mộng của Yue đại biểu cho cái gì. Sự chết chóc , sự nguy hiểm luôn tiềm ẩn trong đó khiến cho con bé không có một phút an ổn. Mà Akito, người duy nhất có thể cứu vớt con bé ra khỏi mộng cảnh lại chẳng có ở nơi này. Hattori Heizo thử đánh thức Yue nhưng không được , con bé vẫn không ngừng kêu cứu trong vô thức , gương mặt nhỏ nhắn không còn một tia huyết sắc nào. Hattori Heizo dù không đành lòng vẫn là gior tay tát để cứu tỉnh cô.

Yue vẫn còn ngơ ngẩn dường như còn chưa hoàn hồn lại sau giấc mơ khi nãy. Hattori Heizo lắc đầu nhìn lướt qua túi đồ đặt ở dưới chân sofa , trên miệng túi còn dính lại chút máu. Thấy thế , ông vươn tay cầm lấy nó nhấc lên. Yue hoàn hồn vội vàng giấu túi đồ nhưng đã không còn kịp nữa , cô cúi đầu trầm mặc chờ đợi ông lên tiếng.

Hattori Heizo nhìn bộ váy trắng còn dính vết máu thờ dài. Ông có lẽ đã hiểu tại sao Akito không đưa Yue về nhà. Trả lại túi đồ vào chỗ cũ , ông nhẹ giọng hỏi

"Con có sao không?"

Yue lắc đầu, có sao cô cũng không dám nói ra. Không biết cha cùng mẹ đã đạt thành Hiệp nghị gì, Yue chỉ biết mỗi lần cô bị thương thì Akito hoặc là Heiji sẽ gặp phải rắc rối lớn. Điều này khiến cho cô vô cùng áy náy. Hattori heizo thấy cô lắc đầu cũng không ép cô nói thêm chi hỏi

"Akito đâu rồi? Ta vẫn chưa thấy nó báo cáo gì lên cho ta về việc bang Yakuza có biến động cả."

"Anh ấy lên núi Kongo cùng Yuu Ogasawara rồi ạ."

Yue thuật lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra trên núi cho Hattori Heizo nghe. Ông càng nghe càng nhíu mày , tới cuối cùng ông rút điện thoại trực tiếp ra lệnh cho Akito

"Đã đội đặc công cùng cảnh sát lên núi, phối hợp chặt chẽ với bang Yakuza bao vây toàn bộ khu vực núi Kongo . Không được phép để bất cứ con thú nào lọt xuống thành phố. Về phần khu nuôi nhốt , ta sẽ xin chỉ thị lập tức san bằng nơi đó."

Akito ở bên kia nghe vậy cũng không ngạc nhiên gì. Anh biết Akari đã nói chuyện với cha về tình hình trên núi rồi. Anh lập tức liên lạc về cảnh ngục dẫn toàn bộ đội đặc công cùng toàn bộ thành viên thuộc quyền quản lý của anh lên núi.

Núi Kongo căn bản không hề có thỏ. Những con thỏ xuất hiện trên núi đều có nguồn gốc từ khu nuôi nhốt. Theo báo cáo từ cảnh cục gửi lên, lượng thỏ mà khu nuôi nhốt nhập về chỉ có khoảng 300 con . Thế nhưng, số lượng thỏ mà bang Yakuza cùng cảnh sát tiêu hủy đã lên tới con số 1000. Chỉ trong 2 tuần, số lượng thỏ đã tăng gần gấp 3 lần , đáng sợ nhất chính là chúng tấn công cả con người và ăn thịt tươi sống. Nếu để chúng xổng ra khỏi khu vực núi Kongo và đi vào thành phố không biết tình trạng sẽ tệ đến cỡ nào. Akito đột nhiên cảm thấy thật may mắn. Nếu hôm nay Akari không lên núi chụp ảnh , không phát hiện dị biến của lũ thỏ vậy thì khi đã tàn phá cả khu rừng này chúng sẽ tràn xuống phố. Dưới đó thức ăn đầy đủ, những con thỏ hung hãn tấn công con người . Anh có thể tưởng tượng ra sự hỗn loạn lúc đó. Nghĩ đến đã thấy đầu đau như búa bổ.

Lần này , Akito phải dùng tới cả chó nghiệp vụ để truy bắt lũ thỏ. Lăn qua lăn lại trên núi khiến Anh cảm thấy so với cầm súng truy quét tội phạm thì công việc giết thỏ này tốn sức hơn nhiều lắm. Những con thỏ to bằng con chó săn, chó nghiệp vụ thậm chí còn e sợ dè chừng chúng nó. Thân thể lũ thỏ đã biến dị to lớn, các giác quan lại như trước nhạy bén, chỉ cần chúng cảm thấy nguy hiểm liền tan tác mỗi con một ngã chạy tứ phía vào rừng . Thật sự rất phiền toái. Núi Kongo về đêm thật sự tối đen đến mức giờ tay không nhìn thấy năm ngón. Akito lại không thể huy động đèn chiếu sáng để chiếu khắp cả khu rừng vì sợ sẽ ảnh hưởng tới dư luận gây áp lực đối với toàn thành phố. Dưới tình hình đó, Akito không thể không dẫn toàn bộ nhóm đặc công đi xử lý đám thỏ. Bọn họ vốn là tinh anh trong tinh anh, dùng họ để diệt thỏ đúng là giết gà bằng dao mổ trâu. Nhưng hết cách rồi, lũ thỏ quá nguy hiểm, ai biết được trong móng vuốt của chúng có chứa độc tính hay không. Để cảnh viên bình thường ra tay có thể sẽ mất nhiều hơn được. Akito không thể mạo hiểm vì thế , dưới ánh mắt ai oán của hàng trăm đặc công Akito thực sự rất có xúc động đi cào tường.

*****^*****

Đêm nay, Akito không về nhà. Yue sau khi ăn tối theo thói quen rẽ vào phòng của Akito , ngồi trên giường anh trầm mặc . Cô khẽ cười khổ, tay vuốt ve cành hoa trắng trong Bình thủy tinh. Căn phòng chỉ có hai màu đen trắng ; ấy vậy mà khi có Akito ở bên , cô vẫn thấy thực ấm áp. Hiện tại, sự ấm áp ấy đã không còn nữa, chỉ còn lại vô tận rét lạnh cùng cô đơn. Cô trầm luân, trầm mình trong sự dịu dàng ôn nhu của anh mà không thể nào thoát ra được nữa. Tựa như năm xưa ý lại dựa vào Bạch Hạo để rồi đổi lấy hối hận khôn nguôi. Cô đã quá quen với sự dịu dàng của Anh. Akito từng bước xâm nhập cuộc đời cô , từng bước đặt dấu ấn lên trái tim cô . Sự quen thuộc ấy khiến cho cô không muốn rời xa , sự ấm áp mà Akito mang lại khiến cho cô cảm thấy an bình mà cô không thể nào chống lại. Cặp mắt ấy giống như đã khoá chặt linh hồn cô, khiến cô không thể đào thoát. Mà hiện tại , không có Anh ở bên cạnh, sự trống rỗng ấy như thủy triều đổ ập tới khiến cho cô sợ hãi. Yue nằm lên giường anh , gối đầu lên gối của Akito , hít thở mùi hương thân mật quen thuộc , trong lòng vẫn cảm thấy trống rỗng. Cô sợ hãi, sợ hãi anh cũng giống Bạch Hạo, sẽ rời xa cô. Mỗi khi nghĩ tới việc này cô không có cách nào bình tĩnh được. Đau thương cùng cô độc như con tằm ăn rồi , từng chút, từng chút gặm nhấm thần kinh cô, gặm nhấm trái tim cô.

Yue không biết mình thiếp đi từ bao giờ. Khi cô mở mắt liền thấy một khung cảnh quen thuộc. Vẫn là khu rừng đó, vẫn là những thảm thực vật đồ tươi kỳ dị. Trái tim Beelzebub vẫn lừng lừng treo trên phiến lá tía . Cảnh non uốn lượn bờ ngồn ngang, chúng điên cuồng hút chất dinh dưỡng từ lòng đất khiến cho những loài cây khác héo úa rồi tàn lụi, chẳng mất chốc đã cuốn vào trong gió trở thành cát bụi. Cả mảnh rừng um tùm bày trở nên trơ trọi khô cằn. Ánh trắng vàng vọt trải dài trên từng lớp đất nứt nẻ. Khu rừng này đang dần đi vào sự tĩnh lặng vĩnh viễn , sự im lặng dường như đã phủ mặc cả cho số phận an bài. Gió không còn thổi, chim chóc ngừng kêu, thú rừng ngừng than vãn . Chỉ còn thảm thực vật đồ tươi kia là càng ngày càng tiến điểm cùng lũ thỏ hung tàn cắn phá mọi vật.

Những cành cây lạ đột nhiên đâm xuyên thân thể những con thỏ to lớn gần đó; máu tươi phun ra tưới lên lớp lá đỏ tía, dưới ánh trắng càng thêm lỏng lẻo đến quỷ dị . Con thỏ gãy giữa vài cái rồi nhanh chóng trở thành mồi cho đồng loại mình . Yue tận mắt nhìn thấy những con thỏ cái to lớn điên cuồng cắn nuốt máu thịt đồng loại , những vết chưa đủ, khi mà lượng thức ăn không đủ cung ứng nữa những con thỏ con còn chưa chào đời liền cắn thủng bụng mẹ nó tự mình chui ra ngoài.

Yue bịt chặt miệng ngã ngồi trên mặt đất, phía xa xa quả đỏ mọng như túi máu tươi rung rinh theo nhịp điệu như thể đang cười nhạo bữa tiệc đầm máu phía trước.

*****

Nửa đêm

Akito bị tiếng điện thoại chói tai làm tỉnh giấc. Giữa không gian núi rừng hoang vắng tối đen một mảnh, tiếng chuông dồn dập kéo dài như muốn kéo thùng mùng nhĩ của người khác. Akito dù không thích loại âm thanh chói tai này nhưng vẫn cố tình dùng nó để báo các cuộc gọi khẩn cấp từ cảnh cục. Akito rất nhanh tiếp điện thoại , trong mắt không hề có một tia buồn ngủ . Dừng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai , Anh vội vàng giao lại núi Kongo cho nhóm đặc công , bản thân thì chạy về hiện trường án mạng bên trong thành phố.

Hiện trường vụ án là một quán ăn đêm nhỏ hẹp trong lòng thành phố. Osaka về đêm vô cùng náo nhiệt, cho dù đã là nửa đêm vẫn sẽ có những quán ăn mở cửa phục vụ những vị thực khách sống về đêm thế này. Hiện trường vụ án đã được cảnh sát phong tỏa . Bên ngoài chỉ có lác đác vài người hiếu kỳ cùng phân đông cảnh viên . Bởi vì hiện trường án mạng quá mức tàn khốc cho nên hầu hết mọi người đều đã tản ra bên ngoài , bên trong chỉ còn lại nhân viên pháp y xử lý thi thể và người của phòng pháp chứng thu thập hiện trường.

Yuu Ogasawara ngồi ngoài bậc thềm hút thuốc , vừa thấy Akito đã vội vàng phát tay ngăn cản anh tiến vào hiện trường. Akito không thể lý giải hành động khó hiểu của cậu ta nhưn mây . Yuu Ogasawara bóp trán nhắc nhở .

"Đừng vào vội, đội tổ pháp y dọn dẹp xong hiện trường đã."

Akito nhú mày hỏi lại

"Tại sao?"

Yuu Ogasawara nhìn Akito một thân cảnh phục còn dính bùn đất hiển nhiên đoán ra anh cả ngày lăn đi lăn lại trên núi Kongo chưa về nhà , có lẽ ngay cả

bữa tối cũng chưa ăn liền trên chộc

"Bữa tối chưa tiêu hoá thì đừng nên vào trong. Nếu không mấy tay biến thái của đội pháp y sẽ lột da cậu."

Akito lườm Anh ta , toàn thân phóng ra hàn khí đủ để đông chết người

"Đừng có lằng nhằng Yuu. Tôi còn chưa tính sổ vụ cậu chạy trốn giao bang Yakuza của cậu cho tôi quản lúc chiều đâu."

Yuu Ogasawara sờ mũi , có vẻ rất là uất ức

"Là có việc khẩn cấp a Akito, hơn nữa có thêm tôi cũng chưa chắc đã làm gì được . Vì vụ lũ thỏ giờ tôi vẫn còn bần rùn chân tay đây. Cả con đường xuống núi đâu đâu cũng là xác thỏ , giờ lại phải thấy cái hiện trường ghê tởm này."

Akito cười lạnh , đập cho Yuu Ogasawara một cú đấm

"Trọng điểm ở đâu?"

Yuu Ogasawara giống như tiểu tửc phụ bị người bắt nạt. Tròng mắt tràn ngập ai oán nhìn Akito lên án

"Cậu vào mà nhìn, sao lại đánh tôi chứ."

Akito xoa trán , ánh mắt như dao nhìn xuống Yuu Ogasawara đang giả vờ đáng thương

"Là cậu ngăn cản tôi ở ngoài này Yuu."

Yuu Ogasawara xua tay , bĩu môi

"Hừ, tôi chỉ muốn tốt cho cái dạ dày đáng thương của cậu thôi Akito."

Khi Akito đi vào bên trong hiện trường vụ án , anh rút cuộc cũng hiểu vì sao Yuu Ogasawara lại ngăn cản anh ở bên ngoài và làm nhảm nhiều đến thế. Cổ họng anh cũng vô thức rung lên khi nhìn thấy hiện trường thảm khốc này. Trong quán ăn nhỏ hẹp tràn ngập mùi dầu mỡ , dưới sàn nhà, trên bàn, trên tường , trên kệ bếp đâu đâu cũng là vết máu. Dưới đất nằm ngổn ngang 2, 3 cỗ thi thể đã bắt đầu phân hủy bốc mùi tanh hôi nồng nặc. Bụng thi thể bị dao hay đúng hơn là một thứ gì đó bén ngọt rạch ra, ruột Nội tạng vung vãi khắp nơi. Trên người các thi thể đều có dấu vết găm cán, nguyên nhân tử vong bước đầu được xác định là bởi mất máu quá nhiều mà chết. Nhưng theo mà sắc của tử thi pháp y kết luận bọn họ là sau khi bị rạch bụng mới từ từ chết đi, là đau đớn chí tử . Phần xương bả vai bị lực lớn bóp nát, cánh tay và bàn tay đều đã biến mất không thấy. Trên kệ bếp còn sót lại vài mảnh xương trắng còn dính vụn thịt, tổ pháp chứng đã cho hết vào túi vật chứng đem về kiểm tra . Tuy chưa có kết luận cụ thể xong ai nấy đều hiểu rõ những khúc xương trắng đó thuộc về cái gì.

Akito có thể hiểu được vì sao Yuu Ogasawara phỉ tâm ngăn đ'nh Anh ở bên ngoài chờ cảnh viên dọn dẹp hiện trường. Những gì đã diễn ra trong căn phòng này quả thực ghê tởm đến nỗi không có ai đành lòng nhìn thẳng . Nó quá thảm khốc cùng ghê tởm khiến cho ngay cả những cảnh viên dày dạn kinh nghiệm cũng có cảm giác nôn mửa khi bước chân vào đây.

Hai cỗ thi thể đầm đìa máu tươi đã bốc mùi hôi thối khó ngửi, tử chi bị găm cán không ra hình dạng. Thịt vụn, xương trắng, nội tạng vung vãi khắp mặt đất. Đầu của nạn nhân bị một lực rất lớn đập xuống nền nhà, hộp sọ đã bị bóp méo một cách khó tin. Não gần như bị rút sạch , còn có một chút chảy xuống nền nhà cáu bẩn. Gương mặt cùng diện mạo thi thể bị găm cán tới biến dạng, hốc mắt hõm sâu tối đen chỉ còn lại hai hố đen ngòm tràn ngập tuyệt vọng cùng sợ hãi. Đôi mắt bị lấy đi , không ai dám nghĩ tiếp hiện tại chúng ở nơi nào. Thi thể bởi vì thời tiết nóng nực và ẩm thấp đã xuất hiện giòi bọ lúc nhúc giữa đồng nội tạng vung vãi trông cực kỳ ghê tởm . Akito hít sâu một hơi để nén cảm giác nôn mửa , Anh nhìn lên trần nhà , nơi đó đã phủ đầy mạng nhện hiện nhiên do lâu ngày không được quét dọn. Akito đột nhiên cảm thấy toàn thân đều kêu gào không tốt, khuôn mặt anh nhất thời xanh mét cả lại khiến cho mấy cảnh viên bên tổ pháp y đều nhìn anh bằng ánh mắt đồng tình. Akito vội vàng rời khỏi hiện trường án mạng , trên người nổi một tầng da gà vì ghê tởm. Đến tận cùng quán ăn đêm này đã bao nhiêu năm không được chăm sóc? Chỉ nghĩ đến đó thôi bệnh khiết phích nghiêm trọng của Akito đã được dịp phát ra rồi.

Ngoài cửa, Yuu Ogasawara tay cầm điều thuốc lá cháy dở thoáng thấy sắc mặt trắng xanh của Akito , anh ta nhếch miệng cười

"Ồi chào, tôi đã cảnh báo cậu trước rồi mà cậu không chịu nghe. Giờ sắc mặt trông đủ thảm hại a."

Akito giật điều thuốc trong tay Yuu Ogasawara ném xuống mặt đất nhúm mày.

"Tôi chán ghét Hương vị này, khó ngửi muốn chết cậu còn dám hút trước mặt tôi?"

Yuu Ogasawara nhún vai tỏ vẻ bản thân vô tội cực kỳ

"Đừng có trách tôi Akito. Cậu cũng thấy hiện trường ghê tởm thế này đã lâu lắm rồi tôi chưa chứng kiến mà. Bị dọa đến cũng là bình thường thôi."

Akito mặc kệ anh ta, cầm lấy báo cáo sơ bộ vừa được đưa tới đọc qua một lượt rồi ném trả lại Yuu Ogasawara .

"Cậu có kết luận gì?"

Yuu Ogasawara phúi quần đứng lên , tựa lưng vào cửa kính xe cảnh sát ngược nhìn cửa tiệm nơi phát hiện hung án , ánh mắt trở nên mơ hồ khó đoán

"Vụ án này....không giống như con người có thể làm ra."

Akito không phản bác chỉ cúi đầu rơi vào trầm tư.

Thi thể bị găm cán không ra hình dạng khiến cho anh không thể không liên tưởng tới lũ thỏ háu ăn trên núi. Liệu hai vụ án này có liên quan tới nhau chăng?

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tổ pháp y cùng nhóm pháp chứng thu thập hiện trường tới tận gần sáng. Ngoài 2 cỗ thi thể đã biến dạng tới mức không thể nhận ra được họ còn phát hiện ra một thi thể khác gần như còn nguyên vẹn trong nhà vệ sinh của quán ăn đêm. Sau khi di chuyển 3 cỗ thi thể về cảnh cục để phân tích rõ ràng hơn, cảnh sát vẫn ở lại đó khá nhiều để bảo vệ hiện trường

Ngồi trong phòng họp lớn Akito nhìn báo cáo trong tay mình nhũn mảy. Trên slide đang chiếu lại khung cảnh thảm khốc của hiện trường án mạng , Hattori Heizo đặt báo cáo trước mặt anh hỏi

"Bạn có ý kiến gì không Hattori?"

"Theo phân tích của phòng pháp y, 2 cỗ thi thể kia đã chết được khoảng 4 đến 6 ngày. Còn cỗ thi thể cuối cùng chưa phân hủy mới chỉ chết khoảng 2 ngày. Ngoài ra, còn tìm được trong dạ dày của cỗ thi thể thứ 3 những phần thịt vụn chưa tiêu hoá. Sau khi kiểm tra ADN , có thể xác định được phần thịt vụn trong dạ dày thi thể thuộc về hai cỗ thi thể còn lại. Thậm chí , còn phát hiện cả phần thịt thuộc về chính chủ nhân của cỗ thi thể . "

Cả phòng họp ồ lên, cao uỷ Toyama cao giọng hỏi

"Nghĩa là có khả năng hán tự ăn thịt mình đến chết?"

Akito không dấu vết nhũn mảy có vẻ khá là ghê tởm nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu khẳng định.

"Đúng vậy. Nguyên nhân tử vong của thi thể thứ 3 cũng giống như hai người trước , đều là mất máu quá nhiều . Hân ta găm cán động mạch trên cánh tay mình cho đến chết. "

Tất cả những chứng cứ ở hiện trường đều chỉ rõ ràng rằng hai cỗ thi thể kia là bị giết hại sau đó dùng làm thức ăn. Cỗ thi thể cuối cùng vì ăn thịt chính mình mà chết . Vụ án từ mưu sát chuyển thành tự sát, nạn nhân và hung thủ đều đã chết còn tra cái quái gì nữa?!

Khép lại hồ sơ , tay Akito nắm chặt lại thành quyền . Anh có linh cảm rất xấu . Vụ án này có lẽ sẽ không đơn giản như vậy. Trong báo cáo khám nghiệm tử thi , ngoài thịt người còn phát hiện một ít thịt thỏ đã bị tiêu hoá gần như không còn . Chính vì lẽ này mà linh cảm xấu của Akito về hai vụ án càng thêm mãnh liệt.

*****

Trong lúc ấy tại cửa tiệm của Yuu Kikyou.

"Akari, nhìn sang bên này."

"Cô Akari?"

Yue giật thót người , ngo ngắ nhìn Kazuha vừa vỗ vào vai cô.

"Có chuyện gì sao Kazuha?"

"Bạn làm sao thế Akari? Chúng ta đang chụp hình mà? Sao lại ngo ngắ như vậy. Ryuichi đang gọi cậu đó."

Yue cười gượng một tiếng tỏ vẻ xin lỗi Ryuichi , sắc mặt lộ rõ vẻ tiều tụy dù đã trang điểm qua cũng không thể che giấu.

"Con đã làm gì vậy Akari? Hai hôm nay dì thấy sắc mặt con tệ quá."

Di Kikyou lo lắng nhìn Yue. Cô chỉ cười gượng bóp trán.

"Dì có thể đòi buổi chụp hình được không, con muốn nghỉ ngơi một lát."

Yuu Kikyou đương nhiên đồng ý, bà ấy còn để nhân viên trong tiệm sắp xếp một phòng nghỉ nhỏ cho cô. Tẩy trang qua loa, Yue nhủ mày cố sống cố chết nuốt xuống một viên thuốc ngủ.

Hai ngày, cô đã không ngủ hai ngày rồi. Chính xác hơn là cô không thể đi vào giấc ngủ. Mỗi lần nhắm mắt lại là một lần nghe thấy tiếng nhấm nuốt phảng phất bên tai. Tiếng la hét dữ dội tràn ngập đau đớn cùng tuyệt vọng, tiếng nhấm nuốt của những con dã thú và cả mùi máu thịt hỗn độn trong những căn nhà nhỏ bé bẩn thỉu. Mùi hôi thối từ những cái xác rửa nát, tiếng ruồi muỗi vo ve trên những thi thể nát vụn không còn nguyên vẹn. Nỗi dần vật khát máu của những con quỷ núp dưới bóng người và cả sự vật vã đầy thống khổ khi chính bản thân họ phát giác ra mình là một con quái vật không hơn không kém. Những con quái vật sống nhờ ăn thịt đồng loại của chính mình.

Yue mở trừng mắt, lao vào nhà tắm nôn thốc nôn tháo. Thuốc ngủ còn chưa kịp tan cũng bị đẩy ra ngoài. Trong dạ dày ngoài chút nước chua cũng không còn thứ gì khác. Cô không ăn không uống hơn một ngày rồi, thân thể này sắp chống đỡ không được nữa.

Mở vòi hoa sen tắm mình dưới dòng nước lạnh, Yue miễn cưỡng lấy lại được tỉnh táo từ trong những cơn mơ ghê rợn ấy. Cô khẳng định những vụ án mạng gần đây đều bắt nguồn từ núi Kongo mà nguyên nhân sâu xa chắc chắn không thoát khỏi trái tim của Beelzebub mà cô nhìn thấy trước đó.

*****

Osaka ngày mưa chìm trong một bầu không khí ẩm ướt lạnh lẽo tới khó chịu. Con đường đông đúc nay không hề thấy bóng người, trên đường chỉ còn lại những dòng xe cộ uốn lượn như những con trăn khổng lồ chậm rãi di chuyển dưới cơn mưa nặng hạt.

Hắn mặc một chiếc áo gió màu đen, sắc đen càng làm nổi bật thân hình gầy gò của hắn. Nước mưa như vô tình như cố ý tạt thẳng vào cổ áo hắn khiến cho cảm giác mát lạnh như nước đá ấy không ngừng kích thích thần kinh của hắn. Người đàn ông loạng choạng bước đi rất nhanh dưới hè phố sau đó rẽ vào một nhà hàng Tây

.

"Shindo, bên này."

Ngồi bên cửa sổ là một thanh niên trẻ, thấy hắn đi vào liền nhìn không được hô to.

Hắn chậm chạp tiếp nhận khăn lau từ nhân viên phục vụ, lau qua thân thể đầm nước ngồi vào trước mặt thanh niên.

"Sao anh tới muộn quá vậy? Em chờ anh gần nửa tiếng rồi đó."

Người thanh niên không ngừng oán giận nhưng không hề nghe thấy hắn nói lời nào liền ngượng ngùng dừng lại hỏi

"Anh muốn ăn gì? Em không rõ lắm về khẩu vị của anh nên không dám gọi gì."

Hắn nhìn liếc qua thực đơn chọn một phần bít tết giao cho nhân viên phục vụ, hoàn toàn không nhìn về ngạc nhiên của nhân viên phục vụ.

Hắn chọn một phần raw. Raw là thịt sống hoàn toàn, chưa trải qua nấu nướng gì. Người đầu bếp sẽ dùng thịt sống làm món steak tarte với thịt sống băm trộn với muối, tiêu và hành đập thêm một quả trứng sống và thưởng thức. Rất ít người thưởng thức được món ăn này vì nó hoàn toàn là thịt tươi. Phục vụ cầm menu lăm lăm

"Người này ....khẩu vị thật là nặng."

Khi bữa ăn được dọn lên, người thanh niên trẻ nhìn đĩa bít tết trước mặt hắn sắc mặt hơi tái đi.

"Senpai khẩu vị thật kỳ quái nhỉ? Có rất ít người ăn được món này lắm đó."

Hắn thần nhiên liếc mắt hỏi

"Thế à?"

Bữa ăn nhanh chóng diễn ra trong không khí trầm lắng. Người thanh niên vừa dùng bữa vừa chột dạ len lén nhìn hắn ta thưởng thức phần thịt còn dính máu, sống lưng lạnh toát.

Hắn ta có vẻ rất hưởng thụ bữa ăn này, phần bít tết rất nhanh được xử lý sạch sẽ. Hắn liếc nhìn vết máu hồng nhạt đọng lại trên đĩa không tự giác nuốt nước bọt, ánh mắt hắn lên những tia tham lam. Người thanh niên dường như cũng nhận ra vẻ thèm muốn của hắn rụt rè hỏi

"Senpai còn cảm thấy đói sao?"

Hắn ngẩng đầu cười che giấu sát ý chột loé mà qua nơi đáy mắt phủ nhận.

"Không. Chỉ là cảm thấy hương vị ngày hôm nay hơi khác mọi hôm. Có chút lưu luyến mà thôi."

Nói rồi dứt khoát rời đi nhà hàng cùng với người thanh niên đi vào một con phố nhỏ.

Hắn đột nhiên trượt chân, người thanh niên trẻ vội vàng chạy lại đỡ hắn lo lắng hỏi

"Senpai làm sao vậy? Anh khó chịu chỗ nào?"

Hắn không trả lời, chỉ bận rộn ôm lấy bụng mình.

Buồn nôn quá! Hắn cảm thấy khát. Nhưng mà hắn không muốn uống nước. Hắn muốn thứ đó.....thứ chất lỏng....chảy trong thân thể con người.

Bụng hắn rất đói...hắn muốn ăn thịt. Nhưng không phải thịt động vật. Hương vị của chúng không thể thỏa mãn được con đói của hắn. Hắn muốn một mùi vị đậm đà, một mùi vị xen lẫn giữa sự tuyệt vọng sợ hãi. Tiếng la hét là chiếc đĩa tinh xảo xinh đẹp. Nước mắt của những con người khốn khổ là gia vị tuyệt vời nhất. Sự sợ hãi là ngọn lửa thiêu chín, hương vị của cái chết đó mới thật sự là mĩ vị hiếm có trên thế gian.

"Senpai, anh ráng chờ một chút em sẽ đưa anh tới bệnh viện..."

Hắn muốn ăn thịt, muốn ăn thịt!

Đề nén cảm giác ham muốn, hắn đau khổ ngược nhìn lên

"Anh khó chịu quá Jirou kun. Giúp anh được không?"

Thanh niên trẻ cuống lên, hốc mắt chẳng mấy chốc đã đọng đầy nước

"Em đang gọi cấp cứu, senpai ráng chờ một chút."

Hắn đề lại di động của thanh niên, ôm chầm lấy cậu ta. Chiếc lưỡi liếm lên từng tác da thịt. Hắn cảm nhận được dòng máu ngọt ngào đang tuôn chảy chẳng mấy chốc sẽ lấp đầy con khát của hắn, hắn thỏa mãn rên rỉ thành từng tiếng.

"Không. Anh không cần cấp cứu. Cái anh cần.....là em. Là....máu thịt của em."

"Cái gì?!.....A-----"

Rắc.....rôm rốp.....

Tiếng hàm răng cắn đứt lia xương cốt hoà cùng thanh âm la hét đầy đau đớn và sợ hãi tuyệt vọng vang lên như một tia sét đánh vào nhận thức cùng lí trí u mê của hắn.

Người đàn ông đầu tiên là ngẩn ra, mờ mịt nhìn xuống thanh niên trẻ tuổi bên dưới đang cuộn người vì đau đớn sau đó là nhìn dòng máu đỏ từ cánh tay cậu ta chảy ra đất. Đôi mắt u tối đầy mê mải lại loé lên những tia hung quang đầy tham vọng. Hắn muốn hắn. Hắn đã nhìn không nổi nữa, lí trí cùng dục vọng ngày đêm dày vò hắn khiến hắn thống khổ không chịu nổi. Hắn ta dùng hết sức bình sinh đập mạnh đầu người thanh niên trẻ vào tường. Bức tường rất nhanh đã bị nhuộm bởi một màu máu đỏ. Người trẻ tuổi gãy dựa cỡ nào cũng thoát không được ma trảo của hắn cuối cùng tay chân cũng khựng lại rồi vô lực thõng xuống. Trong con hẻm chật hẹp lây lội nước mưa, tiếng nhai nuốt lạo xạo khắp nơi hoà cùng tiếng mưa rơi tí tách khiến cho lòng người phát lạnh.

Người đàn ông gầy gò, hốc mắt hăm sâu, da bọc lấy xương thoát nhìn chỉ cần một cơn gió thoảng qua liền ngã áy không biết lấy đâu ra sức lực vịn gậy cánh tay trên thi thể thanh niên kia. Sau đó, hắn dùng sức giật mạnh khiến cả cánh tay lia khỏi thân thể. Hắn cầm lấy cánh tay ấy gặm lấy gặm để thần tình sung sướng như đang gặm một chiếc bánh ga. Máu thịt bấy nhầy lẫn lộn hoà cùng nước mưa lạnh buốt trong mắt hắn chính là cực phẩm mĩ vị. Người đàn ông vừa gặm cắn cánh tay, khoẻ mắt lại chảy xuống nước mắt không biết là sung sướng khi có được đồ ăn ngon hay là đau khổ kịch liệt khi biết được bản thân là một con quái vật, ăn chính đồng loại của mình để sinh tồn.

Sau khi gặm cắn cánh tay kia đến nham nhở, hắn ta dừng lại ngồi phịch xuống góc tường thống khổ ôm lấy đầu.

Hắn vẫn đói, nhưng hắn không còn muốn ăn thi thể kia nữa. Dòng máu mĩ vị đã nguội ngắt, những thớ thịt không còn giật lên theo nhịp điệu, tiếng la hét không còn. Mĩ vị bây giờ trong mắt hắn chỉ còn là một thi thể lạnh băng. Chỉ là....mùi máu lạnh tanh kia lại khiến cho cảm giác thèm ăn trong hắn tăng lên một cách kỳ dị. Cỗ thi thể kia đã chẳng thể nào thỏa mãn hắn được nữa.

Hắn đói quá! Hắn muốn ăn thịt tươi.

Dạ dày của hắn cũng đồng thời vang lên tiếng sôi "lục ục" réo rắt. Hắn đã ăn rất nhiều, tất cả đều là thịt sống suốt ba ngày nay. Chỉ là không có cách nào giảm bớt được cơn đói của hắn. Dạ dày hắn như một cái lỗ đen, dù hắn có nhét bao nhiêu thứ vào cũng không thể nào thỏa mãn.

Hắn ôm bụng nôn khan, cảm giác nóng ran và dịch vị dạ dày trào ngược khiến hắn gần như phát điên. Hắn chịu không nổi nữa. Hắn phải tiếp tục ăn, dù là quái vật hắn cũng không muốn chết vì đói.

Hắn ôm lấy mặt mình, cảm nhận sự ấm nóng từ lòng bàn tay truyền tới. Hắn ngẩng đầu, lơ đãng nhìn hai bàn tay, làn da tái xám xen lẫn những đốm nâu lấm tấm gầy gò khẳng khiu chỉ còn da bọc lấy xương. Hắn nuốt nước bọt, đôi mắt loé lên những tia thèm muốn tham lam.

Hắn biết rõ đây là bàn tay mình nhưng hắn đã đói tới mức coi nó trở thành đồ ăn. Hắn sợ hãi, nhưng sự sợ hãi ấy không chiến thắng được cơn đói cồn cào từng đợt tập kích dạ dày và đại não của hắn. Hắn há miệng, một hơi cắn xuống.....

"Rôm rốp!"

*****

Akito tựa lưng vào ghế mở ra hồ sơ vừa nhận được từ bên phòng pháp y. Anh có đem một con thỏ còn sống từ trên núi Kongo xuống yêu cầu họ giải phẫu. Kết quả nhận được không chỉ khiến cho nhóm pháp y kinh hãi mà khiến cho Akito càng thêm lo lắng không yên.

Thân thể lữ thú đột ngột biến dị khiến cho xương cốt của chúng hoàn toàn chịu không được áp lực, phần lớn xương các chi đều bị rỗng hoá, mục ruỗng từ bên trong. Thịt thỏ không rõ nguyên do sau một thời gian ngắn dù có được bảo quản trong tủ lạnh chuyên dụng tất cả đều nát bầy. Dưới lớp da thỏ còn xuất hiện một lớp dịch nhầy lạ, không phải máu nhưng lại có màu đỏ tía, đặc quánh bao lấy phần thịt. Đáng sợ hơn cả là trong chất dịch nhầy ấy mang theo mầm virus không rõ. Virus chết rất nhanh ngoài không khí, cũng không thể nuôi cấy trong các môi trường dịch dinh dưỡng. Chúng chỉ sinh sôi và phát triển trong huyết dịch của cơ thể sống. Mà sau khi nuôi cấy virus vào cơ thể vật chủ, chẳng bao lâu sau vật chủ mang virus cũng phát cuồng, điên cuồng cắn nuốt thịt tươi. Ăn bao nhiêu cũng không đủ cuối cùng bởi vì ăn quá nhiều mà chết. Đại não lữ thú bị tổn hại nghiêm trọng gần như không thể nghiên cứu được gì, mà ba thi thể cảnh cục vừa tiếp nhận hai cổ đã mất đi bộ não. Thi thể của người được cho là hung thủ được giải phẫu thêm một lần nữa, các nhân viên pháp y đều kinh hãi khi chứng kiến bộ não của người này bị những mảnh đen nhánh như mạng nhện bao phủ khắp các mạch máu trên đó. Mà sau khi hộp sọ được mở ra, dù trong phòng giải phẫu có thiết bị loại bỏ mùi lạ cũng không có cách nào xua tan được mùi tanh hôi nồng nặc bốc tới. Sau khi lập hồ sơ báo cáo lên cho Akito, ba thi thể lập tức được hỏa táng để ngăn chặn việc xảy ra đại dịch.

Điện thoại trên mặt bàn của Akito đột nhiên vang lớn, anh lập tức nhấc máy. Đầu dây bên kia vang lên tiếng di Kikyou dồn dập

"Akito, Akari có ở chỗ con không?"

Akito giật mình nhìn lên đồng hồ trên tường. Lúc này đã là 11 giờ đêm

"Không có, đã muộn rồi không phải sáng nay cô ấy tới chỗ đi chụp ảnh sao?"

Yuu Kikyou nghe vậy cuống lên

"Đúng là con bé có tới chỗ đi nhưng trạng thái của nó không ổn đi đã để nó đi nghỉ. Nhưng mà quá giờ ăn tối nó không xuống dùng bữa nên đi lên tìm nhưng không thấy con bé đâu nữa."

Akito vội vàng trấn an bà

"Đi đừng lo, để con gọi đi động cho cô ấy."

Yuu Kikyou gấp đến mức sắp phát khóc

"Đi đã gọi rồi nhưng con bé không chịu tiếp điện thoại. Di gọi về nhà con, quần gia nói gần nhất Akari không ăn uống gì cả, tinh thần rất xấu. Đi lo cho nó quá."

Akito nghe vậy liền biết xảy ra chuyện không ổn. Anh vội vàng ngắt điện thoại lao xuống phòng máy tính.

"Mikuo, lập tức dò tìm vị trí của Akari cho tôi."

Mikuo bị Akito làm giật mình, tay chân luống cuống bắt đầu định vị vị trí của Yue qua thiết bị được gắn khéo léo trên di động của cô. Điểm đỏ trên màn hình rất nhanh hiện ra, chỉ là khi nhìn tới đó Akito vô thức nhủ mày.

Yue tới núi Kongo một mình làm cái gì?!

Gần nhất do quá bận, Akito không có về nhà. Anh đã quên mất Yue có lẽ đã chứng kiến được cảnh ăn thịt người thảm khốc hơn họ tưởng tượng rất nhiều qua mỗi giấc mơ. Cô ấy từng nói bởi vì có Anh ở bên phong ấn cường đại của Anh có thể khiến cho đôi mắt tử vong hoàn toàn không còn tác dụng nữa. Đã mấy ngày Anh không về nhà, Yue có lẽ đã ngủ không yên ổn mấy hôm. Những cảnh tượng kinh hoàng trong giấc mơ khiến cho cô ngay cả ăn cũng không dám ăn nữa. Thân thể đã tới cực hạn vậy thì ép buộc bản thân lên núi Kongo làm cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Akito lái xe lao như bay trên đường, mục tiêu cuối cùng chính là núi Kongo. Nhìn trên định vị GPS, vị trí điểm đỏ trên màn hình càng gần, trái tim anh

càng đập mạnh liệt, không rõ nguyên do.

Chạng vạng tối, con đường lên núi Kongo vì trời mưa lớn đã trở nên lầy lội không chịu nổi. Akito dùng xe dưới chân núi vội vàng cầm theo di động chạy theo chỉ dẫn trên đó. Trên đường đi, Akito âm thầm kinh hãi. Có quá nhiều xác thỏ nằm la liệt đầy đất, mà chúng chết cũng không phải do bị cảnh sát thanh lý mà là bởi vì thân thể quá mức to lớn, không chịu nổi lượng ăn kinh người, chúng thủng bụng mà chết. Lượng lớn thịt nhão cùng máu tươi theo nước mưa xối ướt cả cánh rừng. Akito rùng mình, bất chấp cánh tay nổi đầy da gà lao lên phía có tín hiệu định vị của Yue.

Nếu không phải có tín hiệu từ thiết bị định vị Akito sẽ không tìm ra nơi ẩn nấp vật kỳ dị kia phát triển. Khi Akito chạy tới gần đã phát hiện Yue gương mặt trắng bệch nằm giữa đám cây đỏ, thân thể lạnh toát tựa như không còn sự sống.

"Akari!"

Akito kéo cô ra khỏi bụi cây lại phát hiện những cánh nhỏ của loài cây lạ này đã đâm thủng cánh tay Yue, theo mạch máu mà dung nạp vào cơ thể cô.

"Chết tiệt."

Akito nghiêng răng kéo đám cành cây đỏ ra khỏi tay cô. Khi anh vừa chạm tới chúng liền héo rũ, lần lượt rơi xuống mặt đất. Thân thể Yue như rơi gỗ đổ ập xuống. Akito đỡ lấy thân thể lạnh lẽo của cô vội vàng ôm lấy đưa xuống xe lao tới bệnh viện mà không hề nhìn lại phía sau. Khó khăn thực vật kỳ dị đã bắt đầu bùng nổ những đóa hoa đen thẫm quỷ dị vô cùng.

Akito trong lòng nóng như lửa thiêu đốt, lao xe như bay trên đường. Yue tựa đầu vào cánh tay anh cả người lạnh toát như thể không còn sự sống. Hơi thở mỏng manh dường như ngay lập tức có thể tắt mất, điều này càng khiến cho Akito nóng nảy. Điện thoại của anh lại không ngừng reo vang, là tiếng chuông đặc hữu từ cảnh cục, Akito đã cố gắng chạy càng thêm rồi.

"Có chuyện gì?"

"Ách.....Akito cậu đang bận sao?"

Đầu dây bên kia Yuu Ogasawara bị rớt kinh ngạc hỏi. Akito tuy rằng bất mãn nhưng vẫn cố ý lắng nghe nguyên nhân của cuộc điện thoại lần này. Phải biết dù Yuu Ogasawara không đáng tin tưởng nhưng bản thân cậu ta là phó phòng hình sự đã qua tuyển chọn gắt gao của cả sở cảnh sát ít nhất Yuu Ogasawara vẫn là phải có tài.

"Có chuyện thì mau nói, lằng nhằng nữa tôi đá cậu xuống phòng trực ban của cảnh cục."

Yuu Ogasawara sờ đầu nhìn trời âm thầm tự hỏi bản thân tại sao trước đây có thể kết bạn được với một người như Akito nhỉ?

"Có án mạng, lại là ăn thịt người."

Akito nhíu mày, quả nhiên vẫn chưa dừng lại sao?

"Chuyện ở cảnh cục giao cho cậu. Giờ tôi đang đưa Yue tới bệnh viện."

Yuu Ogasawara sững sờ

"Bệnh viện? Đang yên đang lành sao lại tới bệnh viện rồi?"

Akito đầu như muốn nứt ra, không kiên nhẫn tiếp chuyện nữa liền nói

"Tóm lại chuyện ở cảnh cục giao cho cậu. Nếu để tôi phát hiện cậu trốn việc giao cho người khác cậu cứ xác định đi Yuu. Còn có phiền cậu nói lại cho Yuu phụ nhân tôi đã tìm được Yue rồi để bà ấy đỡ lo lắng."

*****

Bệnh viện tổng hợp Osaka

Lặng lẽ ngồi trong phòng bệnh của Yue, Akito sắc mặt chưa từng có nghiêm túc như thể đến nỗi khiến cho hộ sĩ vào kiểm tra cũng không dám thở mạnh. Cảm giác kiểm tra sức khỏe của cô Akito phải kiềm chế lắm mới không phát điên với người còn đang mê man kia.

Thần kinh suy nhược, cơ thể thiếu dinh dưỡng. Akito bóp trán. Quả nhiên cho dù Yue có trưởng thành xong một số phương diện cô ấy không khác gì trẻ mới lớn là bao.

Akito trầm mặc nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh lạnh của cô không tiếng động thờ dài. Anh hiểu được vì cái gì Yue đột nhiên trở thành cái dạng này. Nếu như cảnh sát các anh chỉ chứng kiến hiện trường tội ác thì Yue lại phải chứng kiến toàn bộ quá trình phạm tội. Khung cảnh đầm máu ghê tởm kia quả thực không ai dám đánh lòng nhìn thẳng. Mỗi lần nhắm mắt lại là một lần cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện, Yue không thể an giấc là lẽ đương nhiên. Mà anh, người duy nhất có thể đưa cô thoát khỏi chốn cảnh lại không thể ở cạnh cô lúc cô cần Anh nhất. Akito lần đầu tiên cảm thấy chán nản với bản thân mình. Yue có thể tùy thời mà tìm anh nhưng cô không tùy hứng làm thế. Đã hứa với cảnh cục sẽ hỗ trợ tất cả các vụ án vì vậy Yue không muốn bỏ qua một chi tiết nào trong mỗi cơn mơ. Cô hiểu rõ anh rất bận với những nhiệm vụ được giao hằng ngày cho nên dù phải một mình đối diện với những cơn ác mộng khủng khiếp Yue cũng không tìm tới anh yêu cầu sự giúp đỡ.

Sự quật cường của cô khiến cho anh cảm thấy bất đắc dĩ cũng cảm thấy đau lòng.

Mưa bên ngoài đã ngừng rơi, những tia sáng mặt trời yếu ớt xé tan mây mù ảm đạm, le lói chiếu vài tia sáng yếu ớt vào phòng. Akito nắm lấy bàn tay cô giống như đang truyền thêm hơi ấm lại càng giống như đang thủ hộ cô gái nhỏ yếu ớt mà kiên cường. Khẽ cúi người hôn lên đôi môi lạnh lạnh của Yue, Akito dịu dàng cười

"Ngủ ngon, cô gái nhỏ của tôi."

*****

Yue chân trần dẫm lên thảm nhung dày, lớp lông mao không ngừng cọ vào lòng bàn chân cô. Cảm giác tê dại ngựa ngựa lan truyền theo từng tế bào thần kinh kích thích lên đại não. Dưới chân, màu đỏ tươi như máu của tấm thảm như làm sống dậy sự bạo ngược và cuồng vọng từ sâu trong linh hồn của đôi mắt tử vong. Yue đặt tay lên lồng ngực, vỗ về trái tim đang nhảy lên bất chấp nhịp điệu trong cơ thể mình. Cô nhủ mấy nhìn quanh, cách đó không xa xuất hiện một bóng người. Bóng đen cao lớn dường như đã biết tới sự hiện diện của Yue, ông ta vờn tay vẫy. Cô cứ như thể vô thức bước lại gần, đại não không thể khống chế thân thể cứ như vậy đi tới trước mặt ông ta. Ông ta nhắc lên một ly hồng rượu thoải mái mà nhấp một ngụm. Rượu đỏ như máu sóng sánh dưới ánh nến mờ ảo toát lên vẻ duy mỹ quyến rũ kỳ lạ.

[Cuối cùng thì người cũng tìm tới đây người thừa kế của vận mệnh. Uống cùng ta chứ?]

Rõ ràng là một lời mời nhưng Yue không thể mở miệng từ chối. Thân thể không nghe theo sự điều khiển của cô. Chân vô thức tiến gần về phía ông ta ngồi sụp xuống ghế, tay nâng lên ly rượu đỏ. Sắc mặt Yue trắng bệch, bàn tay nắm ly rượu còn nhìn thấy rõ cả khớp xương trắng.

[Thế nào? Không muốn uống rượu. Không muốn cũng không sao, người nếu đói có thể ăn số bánh này. Chúng mới được làm ra thôi, vẫn còn ấm nóng đây.]

Yue nhìn bàn đồ ăn la liệt trước mặt lại nhìn người đàn ông toàn thân tỏa ra tà ác hơi thở nhú mây. Ông ta dường như hoàn toàn không để tâm tới thái độ của Yue vẫn thản nhiên uống hồng rượu. Yue ngồi đó một lúc lâu, người đàn ông kia chỉ thản nhiên ăn uống hoàn toàn không có ý định mở miệng nói chuyện. Rút cuộc vẫn là Yue thiếu kiên nhẫn mở miệng hỏi:

"Ngài...dùng nhiều cách như vậy gọi ta tới đây chỉ để mời ta những thứ này sao....quỷ vương Beelzebub?"

* quỷ Vương beelzebub: một trong bảy ma vương của địa ngục. Beelzebub - gluttony : đại diện cho tội ác mê ăn uống.

Quỷ vương nhún vai, đôi mắt huyết hồng tràn ngập ý cười nhìn Yue.

[Người quả thật giống với Thần số mệnh. Điều không thú vị như nhau.]

Yue nhìn không được ngắt lời

"Ngài còn chưa nói rõ lý do tới nơi này. Chẳng phải Ngài lẽ ra nên ở bên trong cấm địa hắc ám hay sao? Lợi dụng lỗ hổng trong phong ấn cùng đám quỷ khí trong đó trốn xuống nhân gian không giống tác phong của Ngài. Cho dù Ngài chỉ là một mảnh nhỏ trong linh hồn bất tử của quỷ vương Beelzebub thật sự nhưng ít nhất Ngài sẽ không giống với đám quỷ khí tầm thường kia."

Quỷ vương Beelzebub tà mị mỉm cười dường như rất hài lòng với những lời này. Ông ta đặt ly hồng rượu lên bàn liếm khoé môi

[Người cùng Thần số mệnh dường như vẫn còn có chút khác biệt. Ít nhất bà ta không giống như người có sức sống như vậy. Phải nói rằng lưu lạc tại thế giới con người lâu lắm nên người cũng khác xa so với đám quỷ thần kia. Đúng thế, ta chỉ là một mảnh nhỏ trong linh hồn bất tử của quỷ vương, nhưng người nghĩ rằng cái cấm địa hắc ám đó có thể giam giữ ta hay sao? Ta cùng đám quỷ khí đó chỉ ngang hàng? Chắc.]

Lời nói của quỷ vương Beelzebub tràn ngập khinh thường khiến cho Yue cảm thấy khó chịu. Cấm địa hắc ám vốn sinh ra để giam giữ quỷ khí gây hại tới các chiều không gian và thời gian. Việc quỷ vương Beelzebub vô tình phân ly linh hồn chính mình thành các mảnh nhỏ lưu lạc khắp các thời không gây nên xáo trộn quá lớn, việc này khiến cho thần không gian và thần số mệnh phải mất rất nhiều công sức mới thu gom được một vài mảnh nhỏ giam cầm trong cấm địa. Nay mảnh nhỏ linh hồn ấy lại tỏ vẻ khinh thường cấm địa đã nhốt bản thân hơn trăm ngàn năm. Cờ nào châm chọc cùng nực cười. Chỉ là Yue không thể cười lên thành tiếng. Ông ta chỉ là mảnh nhỏ không hoàn thiện xong vẫn là linh hồn của quỷ vương địa ngục. Ai biết chọc giận ông ta sẽ gây hậu quả lớn tới cỡ nào chứ.

"Ta không có ý đó. Ta chỉ muốn biết vì cái gì Ngài lại ở đây. Thậm chí còn khiến cho loài hoa ác ma nở rộ ngay thế giới con người."

Quỷ vương Beelzebub nửa cười nửa không nhìn cô

[Tại sao không thể xuất hiện ở đây? Tại thế giới con người này ta có thể tìm kiếm rất nhiều mỹ vị mà không gian hư vô không hề có.]

"Mĩ vị?"

Yue trừng mắt không dám tin tưởng bởi vì cô thừa biết tam quan của vị quỷ vương này vốn không thể dùng thước đo của con người mà đo đếm.

[Phải. Thịt tươi còn rùng rùng máu chảy, sự ấm áp và tuyệt vọng của con người.]

Không nhìn nét mặt kinh hoàng của Yue ,quỷ vương chăm chú nhìn vào chất lỏng sũng sẫm trong ly cười khê

[Người biết trên đời này thứ gì tàn ác nhất không? Đương nhiên có thể bỏ qua ác ma dưới địa ngục như chúng ta. Con người các ngươi so với ma quỷ còn muốn độc ác tàn nhẫn lắm. Đã có bao nhiêu loài vật tuyệt chủng dưới bàn tay thống trị của con người. Ta là quỷ vương Beelzebub, ta đại diện cho tội mê ăn uống mà tội ác này hiện diện rõ ràng nhất chẳng phải là ở con người hay sao?

Mỗi năm, con người ăn hết khoảng 230 triệu tấn thịt động vật. Số lượng động vật do tự nhiên sinh ra liệu có bằng 1/10 chỗ đó không? Bởi vì nhu cầu khổng lồ của con người , những con thú tội nghiệp kia bị nuôi nhốt, bị nhồi nhét đủ loại thuốc kích thích tăng trưởng do con người tạo ra . Con người đủ thông minh để hiểu được bọn họ đang tự tay tàn sát chính mình nhưng họ không hề dừng lại . Ta có mặt tại nơi này chỉ để đánh thức bản năng tham lam trong chúng, phóng đại chúng biến lũ thú trở thành kẻ săn mồi để con người hiểu được cảm giác bị săn giết là cỡ nào sợ hãi cùng tuyệt vọng. Để con người thấy được dù thông minh chúng cũng chỉ là một loại động vật trong chuỗi thức ăn không lồ được tạo ra dưới bàn tay tạo hoá.

Con người luôn tự đắc rằng mình là kẻ đứng đầu trong chuỗi thức ăn. Nhưng đó không thể trở thành lý do để con người đem mọi sinh vật tàn sát thỏa mãn nhu cầu cá nhân của bản thân mình và điên cuồng hủy diệt chúng. Bị giam cầm trong cảm địa hắc ám, ta vẫn luôn tự hỏi tại sao chỉ có con người không trở thành đồ ăn cho loài khác . Cho tới khi lưu lạc tới nơi này ta rút cuộc đã hiểu được .

Con người là sinh vật gần với ác quỷ nhất, thậm chí đã vượt qua ranh giới con người - ác quỷ. Ác quỷ chúng ta sẽ không ăn thịt đồng loại của mình . Còn các ngươi thì hủy diệt tất cả, trực tiếp hay gián tiếp đều làm hại tới chính đồng loại.

Nhưng mà đội con người tự hủy diệt thực sự quá lâu, rất nhàm chán. Ta chỉ đẩy nhanh tiến độ tự hủy diệt của loài người mà thôi. Đẩy con người vào vị trí của kẻ bị ăn thịt mà không phải là kẻ săn mồi , con người mới hiểu được sự tuyệt vọng của những thứ mà ngày thường họ vẫn ăn. Ta làm như vậy chỉ để con người nhận ra chính mình tàn nhẫn đáng sợ cỡ nào.]

Yue đứng bật dậy phẫn nộ trừng quý Vương Beelzebub, tay siết chặt lại.

"Lũ thú bởi vì sự xuất hiện của Ngài mới trở nên biến dị dữ tợn như vậy. Những người đã chết đều từng ăn thịt lũ thú biến dị . Hoa ác ma mà Ngài tạo ra phóng đại bản năng khát máu. Bọn họ không chế không nổi chính mình sẽ phát điên mà đi ăn thịt người . Tất cả những trò này Ngài bày ra chơi vui lắm hay sao? "

Quý vương Beelzebub cười nhạt lạnh lùng thừa nhận

[Phải thì thế nào? Người có thể làm gì đây? Phong ấn ta lại đưa về không gian hư vô ư? Làm thế liệu có thể thay đổi được kết cục dành cho thế giới này không?]

"Ta không thể để Ngài đẩy nhanh tốc độ hủy diệt của thế giới này. Số mệnh sẽ bị Ngài đảo lộn. Cho dù con người có chất chồng tội ác , cho dù họ đáng chết cỡ nào thì họ vẫn phải sống. Sống và hoàn thành số phận mà vận mệnh đã an bài sẵn cho họ. Ngài cho dù là thần cũng không thể thay đổi vận mệnh đã được an bài. Quy luật là không thể thay đổi."

Quý vương Beelzebub bóp trán cười

[Ta không hiểu tại sao các ngươi lại chấp nhất với việc thay đổi hay không thay đổi số mệnh như thế. Nhưng con người phải nhận lấy bài học. Sự diệt vong sẽ xảy ra sớm hay muộn đều dựa vào bản thân họ cả.]

Yue vươn tay, không gian tù mù tràn ngập hương vị ngọt ngào của quỷ vương Beelzebub đột ngột bị 1 tia sáng xanh biếc xé rách . Yue cười khê , vẻ đắc ý nhanh chóng hiện lên gương mặt cô khiến nó trở nên có sức sống hơn hẳn

"Tuy Ngài là Beelzebub nhưng cũng chỉ là một mảnh linh hồn của quỷ vương. Năng lực của Ngài có mạnh tới đâu cũng không có khả năng giam cầm linh hồn ta quá thời gian cho phép . Ngài có thể cuốn ta vào không gian do Ngài tạo ra và khống chế ta bởi vì lúc đó thân thể thực sự của ta quá mức suy yếu, linh lực tồn đọng chỉ có khả năng bảo vệ thân thể đó không bị hủy hoại. Còn hiện tại, ta hoàn toàn có khả năng tự mình thoát ra khỏi nơi này . Tuy không thể lập tức phong ấn Ngài nhưng như vậy là đủ rồi đúng không quỷ vương? Thời gian còn lại của Ngài tại nơi này không nhiều."

Quý vương Beelzebub không hề giận dữ , ông ta phát tay

[Thôi thôi, dù sao cũng chỉ là kéo dài hơi tàn. Ta không đủ khả năng để giữ ngươi ở lại , mà ta cũng không muốn để ngươi tiếp tục lải nhải về số phận bên tai ta. Trở về đi. Chỉ là trước đó ta muốn nhắc nhở ngươi rằng : dù ngươi bảo hộ cho con người khỏi ác quỷ nhưng không thể bảo vệ họ khỏi bàn tay con người . Trên đời này thứ còn đáng sợ hơn số mệnh chính là luật Nhân - Quả . Con người cướp đi những gì từ tạo hoá thì sau này tạo hoá sẽ đoạt lại toàn bộ.]

Thân hình Yue ngày càng mờ nhạt trong luồng ánh sáng . Thế nhưng từng tiếng, từng tiếng lại Kiên định vô cùng

"Có thể bảo vệ tới lúc nào thì bảo vệ. Ta muốn tin rằng thế giới này đẹp đúng như lời anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hoa ác ma

Khi Yue tỉnh lại đã là nửa đêm ngày hôm đó, bên ngoài mưa vẫn còn rất lớn khiến cho nhiệt độ không khí giảm mạnh. Trong phòng bệnh, bình truyền dịch đã trống không. Yue cảm thấy hơi lạnh, cô thử nhúc nhích cánh tay mới phát hiện ra tay mình bị một bàn tay khác nắm chặt đến mức tê dại không còn cảm giác.

Akito có lẽ quá mệt mỏi sau mấy ngày rong rã ở cánh cực, tuy quần áo vẫn phẳng phiu sạch sẽ nhưng sự tiêu tụy mệt mỏi không thể giấu nổi trên gương mặt anh. Ở trong phòng bệnh của cô mệt mỏi chợp mắt, ngay cả khi cô chuyển tình cũng không hề phát giác ra Akito phải mệt tới mức nào đây? Bàn tay anh khá to và trên đó còn lưu lại dấu vết của những lớp chai cứng do cầm súng lâu năm mà thành. Lòng bàn tay không mềm mại nhưng nó đủ lớn và ấm áp khiến cho người ta cảm thấy an lòng. Yue không tiếp tục có ý định kéo chân lên người mình nữa, cô cứ như vậy nhìn gương mặt không còn nét lạnh lùng nghiêm khắc của Akito khi ngủ mà trần trọc tới tận lúc mê man mà không hề hay biết.

Khi ánh nắng đầu tiên ló dạng sau cơn mưa tầm tã, Akito cũng bừng tỉnh. Anh vô thức nhìn lên đồng hồ trên tường đồng thời cũng phát hiện ra bởi vì động tác đột ngột của anh mà Yue đã tỉnh. Cô nằm đó khẽ cười nhìn anh, trong đôi mắt đen phảng phất ẩn chứa vô tận dịu dàng. Akito đột nhiên cảm thấy trái tim trong ngực đập chệch đi một nhịp, cảm giác đó rất nhanh lại biến mất. Akito nhủ thầm, cơn tức giận kìm nén từ hôm qua cũng được dịp bùng nổ.

"Mỗi lần đều thấy em trong bệnh viện, các hộ sĩ nơi này sắp coi em là khách quen rồi."

Yue cười khổ một tiếng tỏ vẻ đáng thương

"Em đâu có muốn tới nơi này làm khách như vậy đâu."

Akito ngẹn lời muốn mắng cũng không được. Tình cảnh của cô anh rõ ràng hơn ai hết, vì vậy có tức giận cũng chỉ có thể nuốt vào trong. Yue có chút đau lòng nhìn gương mặt tiêu tụy của anh, mở miệng

"Vụ án này kết thúc được rồi, sẽ không còn người chết nữa đâu. Đừng lo lắng Akito."

Akito ngạc nhiên nhìn Yue thuần thục tháo kim truyền nước ra khỏi cổ tay, chuẩn bị xuống giường thay đồ.

"Hai hung thủ ăn thịt người kia đều đã từng ăn thịt thỏ biến dị trên núi Kongo. Lũ thỏ đó lại được ăn hoa ác ma mà quý vương Beelzebub mang tới. Cho nên sau khi lũ thỏ hoàn toàn chết sạch, hoa ác ma cũng phải được tiêu hủy. Chỉ cần như vậy sẽ không xuất hiện các vụ án ăn thịt người nữa."

Akito vội vàng ngắt lời

"Khoan đã, theo báo cáo của phòng pháp y, họ tìm thấy trong cơ thể lũ thỏ một loại virus lạ khiến đại não và cơ thể chúng bị hủy hoại. Virus đó chính là hoa ác ma mà em nói tới sao?"

Yue nhíu mày, chần chờ chưa lên tiếng. Bởi vì cô cũng không rõ hoa ác ma mà Beelzebub nhắc tới là gì. Nếu chỉ đơn giản là loài thực vật lá đỏ kỳ dị kia vậy thì có thể xử lý dễ dàng rồi.

"Theo những gì em biết hoa ác ma chỉ nở ở tầng địa ngục thuộc quyền Cai quản của quý vương Beelzebub. Ông ta là đại diện cho tội ác tham ăn. Hoa ác ma nghe nói có thể khiến cho lũ quỷ càng thêm điên cuồng cắn nuốt mọi thứ tạo nên khung cảnh bữa ăn đẫm máu mua vui cho quý vương. Đồng thời bữa ăn đó cũng là hình phạt cho những kẻ chết vì thói quen ăn uống vô độ. Họ sau khi chết bị hoá thành quỷ đói, phải chịu đủ đả vật của con đói ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Ngoài ra, quý vương Beelzebub còn có một khả năng khác chính là gieo rắc bệnh tật cho nhân loại. Không loại trừ khả năng hoa ác ma của ông ta chính là một loại ám chỉ về bệnh tật nào đó."

Lần này, Akito có vẻ đã rõ ràng về mọi chuyện rồi. Trong báo cáo của pháp y rõ ràng có nhắc tới một loại virus lạ trong cơ thể lũ thỏ. Cùng với hiểu biết của Yue về thế giới đó Akito có thể khẳng định được vì cái gì lũ thỏ lại biến dị đáng sợ như thế. Con đói của chúng như một dịch bệnh đáng sợ hủy hoại đi cuộc sống của chúng nó, đồng thời gây nguy hại tới sinh mạng con người. Đây phải chăng là một điềm báo mà quý vương báo trước cho sự hủy diệt của nhân loại? Con người đang tàn phá mọi thứ. Ăn các sinh mệnh khác của thế giới này, cái chết phải chăng là kết thúc cuối cùng ư?

Akito đột nhiên nhận được một cuộc gọi từ Yuu Ogasawara. Nội dung cơ bản không nhiều lắm, đại khái là gọi tới thông báo đã bắt được quần đóc của khu chăn nuôi thỏ. Ông ta khai nhận đã dùng một lượng lớn lá của một loài cây lạ cho lũ thỏ ăn. Không ngờ tới chúng lại phát triển mạnh mẽ và càng lúc càng hung bạo. Ông ta sợ hãi đã trốn khỏi khu chăn nuôi đó nên mới tránh được một kiếp.

Yue không biết đã thay đồ xong từ lúc nào đang ngồi trên ghế đợi Akito. Anh cúp điện thoại trầm mặc nhìn cô rồi hỏi

"Bây giờ thì sao? Thỏ đã giết, người cũng chết sạch. Kẻ có liên quan đã bị tạm giam, khu nuôi nhốt thỏ đã xin chỉ thị sẽ hủy đi không sớm thì muộn. Vụ án kết thúc như vậy thôi à?"

Yue lắc đầu mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài không hề ngoái đầu lại

"Nhiệm vụ của anh đã xong rồi, giờ tới lượt em. Em sẽ đi thiêu hủy số hoa ác ma còn lại trên núi Kongo. Còn anh, đi cùng em tới đó phong ấn linh hồn quỷ vương đi thôi."

*****

Một lần nữa đặt chân lên núi Kongo, xác thỏ đã không còn. Núi rừng đã trở lại vẻ vắng lặng hoang sơ vốn có, chỉ là thảm lá đỏ rực vẫn đọng đưa mình trong gió nhẹ như đang vẫy gọi. Giữa một biển lá đỏ rực như máu, những bông hoa đen thẫm kỳ dị nở rộ trông gai mắt không chịu được. Cánh hoa rất lớn, bên trong từng cánh lõm chỏm toàn răng cưa trắng, thoạt nhìn chẳng khác gì những chiếc miệng đang há rộng chờ nuốt con mồi vào vô tận bóng tối.

Một mồi lửa được châm lên, Akito cùng Yue lặng lẽ nhìn biển hoa chìm trong lửa cháy. Ngọn lửa hùng hục thiêu đốt, quỷ khí từ bốn phương tám hướng toát ra rồi dần dần tan vào hư vô. Yue chờ không bao lâu đã thấy hình bóng quỷ vương Beelzebub mờ mờ ảo ảo hiện ra, cô bước lên hai bước vô tình mà cố ý che chở cho Akito phía sau mình, hơi cúi đầu gọi tên ông ta.

"Quý vương Beelzebub."

Ông ta chỉ cười không có bất cứ hành động nào nhìn chăm chăm vào đám hoa ác ma mình nhọc công đem từ địa ngục tới oản mình trong khói lửa nhân gian. Một lúc sau mới chậm rãi lên tiếng

[Người cùng Thần số mệnh quả nhiên giống nhau, không chỉ là gương mặt ngay cả tính cách cũng đồng dạng. Làm việc phũ phàng không hề nề tình ai.]

Yue lạnh nhạt cãi lại

"Đối với những kẻ cố tình hủy hoại đường đi của vận mệnh, ta không cần khách khí làm gì. Mà Ngài lại còn là "vị khách quan trọng" của cấm địa cho nên ta càng không thể dễ yên. Hiện tại để Ngài tự mình quay trở về đã là nhân nhượng lớn nhất của ta rồi. Mong Ngài hãy hiểu cho."

Quý vương Beelzebub cười lớn. Thân hình ông ta càng lúc càng mờ dần như sương khói. Chỉ là đôi mắt huyết hồng kia lại loé lên tràn ngập nguy hiểm.

[Nhân nhượng để ta tự mình biến mất khỏi thế giới này sao? Chứ không phải là người không thể tự mình đưa ta về cấm địa hắc ám được nữa à? Người đừng quên bản thân người tuy là người thừa kế được vận mệnh lựa chọn nhưng thân thể người thuộc về thế giới con người. Chỉ khi xác thịt biến mất, linh hồn người mới có thể quay lại không gian hư vô. Ha ha. Bởi vì người là người thừa kế cho nên....người cũng phải gánh lấy nguyên rủa không phải sao Yue?]

Yue không trả lời, cô chỉ nhíu mày tỏ vẻ bất mãn sau đó tiến lên vươn tay vào trong đồng lửa nắm chặt lấy trái tim của Beelzebub đang co rúm lại vì nóng. Akito hoảng hốt, chẳng kịp suy nghĩ cũng vươn tay vào đó nắm chặt lấy tay Yue ý đồ kéo tay cô ra khỏi đồng lửa cháy hùng hục. Thế nhưng, tuy tay cả hai người đều đã xuyên qua đám cháy nhưng Akito không hề cảm thấy bỏng rát hay đau đớn gì. Anh chỉ thấy một cổ lạnh lẽo man mát truyền thẳng lên đại não. Bàn tay Yue cũng mát lạnh nhẵn nhụi như Ngọc thạch.

Quý vương Beelzebub khá kinh ngạc khi nhìn ngọn lửa đỏ rực bao vây lấy rừng hoa ác ma trở thành màu xanh biếc ma quái xen lẫn ánh sáng bạc, ông ta rất lâu sau mới tìm thấy tiếng nói của mình.

[Phong ấn quỷ khí?]

Yue cười

"Đúng vậy. Cho dù ta không thể đem Ngài trở lại hư vô không gian nhưng ta có thể khiến cho Ngài vĩnh viễn không thể đặt chân tới thời không này nữa."

Ngọn lửa thiêu đốt gần 2 tiếng đồng hồ vẫn chưa hề có dấu hiệu lụi tàn, ánh sáng xanh biếc dần bị thay thế bởi ánh bạc lấp lánh ngọn lửa lúc ấy mới chịu lụi đi. Thân ảnh của quỷ vương đã trong suốt gần như hoàn toàn. Ông ta thờ dài.

[Cho dù các người phong ấn ta được thì đã sao? Trong lòng mỗi con người đang sống đều đã tồn tại mầm mống của hoa ác ma. Một ngày nào đó, chúng sẽ bùng nổ, sẽ xảy ra náo loạn khủng khiếp hơn rất nhiều. Cho tới lúc đó, không cần ta ra tay con người sẽ tự mình hủy diệt.]

Giữa đồng tro tàn, trái tim của Beelzebub vẫn đỏ rực như lửa cháy nổi bật hoàn toàn trên nền đen của cát bụi.

Con người sớm muộn cũng sẽ phải trả giá cho những gì họ đang làm. Thế nhưng hiện tại vẫn chưa phải thời khắc của sự kết thúc ấy, vì thế cho nên con người vẫn phải sống để chờ đợi sự trừng phạt phía trước. Sau tất cả, con người chính là hung thủ tự mình đẩy mình đến vực sâu của tuyệt vọng. Mỗi một người đều là một ác ma. Họ sống và trưởng thành cùng mầm mống hoa ác ma trong tim và đang từng ngày từng giờ hủy hoại cuộc sống. Cái chết có lẽ chẳng phải sự trừng phạt mà là sự cứu vớt từ đấng toàn năng dành cho loài người.

-kết thúc vụ án ăn thịt người-

To be continued

P/s : đã chỉnh sửa Văn án, các bạn reup hãy fix lại giúp mình. Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

Bắt đầu từ một ngày nào đó, thói quen mỗi sáng tỉnh giấc đều thấy Yue yên lặng như một con mèo nhỏ nằm bên cạnh của Akito dần được hình thành.

Yue trực tiếp chuyển thẳng từ phòng ngủ của mình sang phòng anh thân nhiên chung một giường mà ngủ hoàn toàn không để ý tới việc Akito bắt đắ dĩ thế nào . Hattori Heizo cùng Hattori phu nhân đều biết việc này xong cả hai người họ đều tỏ vẻ không quan tâm. Mỗi lần nhìn về mặt muốn xem kịch vui của mẹ mình Akito lại có ý định muốn bỏ nhà ra đi. Hattori Heiji mỗi lần nhìn anh đều dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa khiến Akito tức đến mức muốn bóp cổ thẳng nhóc này. Trời mới biết anh đã nhẫn nhịn thế nào.

Akito nhẹ nhàng vén vài sợi tóc loà xoà trước trán Yue , đôi môi mỏng hơi cong lên. Từ ngày chuyển sang ngủ cạnh anh, sắc mặt Yue trở nên tốt hơn hẳn . Không còn vẻ trắng bệch như bị bệnh lâu ngày nữa. Đôi mắt từ vong được phong ấn , mỗi đêm cô có thể an giấc như bao người . Nỗi đau khổ cùng sợ hãi cũng bị khoá chặt theo nguyên rủa của chính mình.

Ánh sáng nhu hoà bao phủ khắp cả căn phòng khiến cho vẻ sắc lạnh đặc trưng trong phòng Akito có vẻ mềm mại trông thấy. Yue khẽ ngậm một tiếng từ từ chuyển tỉnh. Khi có thể thích ứng với ánh sáng trong phòng đã phát hiện Akito đang nhìn cô . Anh nằm nghiêng , tay chống cằm đôi mắt đen loé lên những tia ôn nhu khó tả.

"Sớm an anh."

Akito xoa đầu cô , khẽ lắc đầu

"Tôi vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao dĩ Yuu lại từ bỏ hết số người mẫu ảnh muốn dáng người có dáng người, muốn gương mặt có gương mặt để chọn em làm đại diện thương hiệu cho Yuu . Có vẻ mất thẩm mỹ của dĩ ấy đang lụi dần rồi. Em thoát nhìn không xứng đáng làm người mẫu chút nào. Giống con mèo nhỏ quần người thôi."

Yue ghen một chút dường như chẳng thể nào hiểu nổi Akito mới sáng sớm đã phát bệnh gì. Đột nhiên nói mấy lời thế này khiến cô lạnh cả người. Quả nhiên người nghiêm túc như anh không phù hợp với mấy lời trêu ghẹo sến súa thế này a!

"Khụ khụ. Anh vẫn là ít đi lại với Yuu Ogasawara đi . Gần nhất em thấy Anh không được bình thường cho lắm "

Yue nhìn trời dùng nửa con mắt diều cợt anh, tay nâng gối ý đồ nện cho Akito một trận. Anh cũng cười , gờ tay đầu hàng nhân tiện đón được chiếc gối bay tới.

"Được rồi được rồi, mau thay đồ đi Yue."

Cô bấu môi chậm rãi cầm theo quần áo đi vào nhà tắm . Hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt ám trầm của Akito vẫn luôn dõi theo mình. Cửa nhà tắm cách một tiếng đóng lại, Akito đỡ trán thờ dài.

Đến bao giờ Yue mới ý thức được việc cô vô tư ngủ cạnh anh khiến cho anh càng lúc càng nghi ngờ về khả năng tự kiểm chế của bản thân chứ? Anh hoàn toàn không muốn đồ bệnh vì hàng đêm đều chạy đi tắm nước lạnh đâu.

Có lẽ, chính Akito cũng không biết được từ sâu trong trái tim mình hình ảnh Yue đã sâu đậm tới mức nào. Mỗi buổi sáng đều là khoảnh khắc tuyệt vời nhất của anh. Là sự ấm áp cùng vui tươi xoa nhòa đi mọi hắc ám trên thế giới này.

*****

[Người có hối hận không Bạch Hạo? Tìm kiếm một người qua bao nhiêu năm lại có ngày phát hiện ra cô ấy đã mang phong ấn của kẻ khác. Tư vị này không dễ chịu đúng không?]

Bạch Hạo cười khổ, trong đôi mắt đen ẩn chứa vô hạn đau đớn cùng bị thương cuộn cuộn không dứt.

"Đây là "món quà" mà Ngài dành để trừng phạt ta vì sự bất cẩn để Shittokami* chạy thoát hay sao thần không gian? Ngài thừa biết rằng ta phải đau khổ thế nào mới chờ đợi được tới ngày nhìn thấy Yue . Tại sao Ngài đã biết Yue được phong ấn bởi một kẻ khác lại còn bắt ta trải qua vô vàn thống khổ nhận lấy năng lực thừa kế Ngài. Trải qua hết thảy ta lại không có khả năng ở bên cô ấy vậy tất cả những thứ này còn có ý nghĩa gì?! Người phong ấn được Yue sao có thể là một người bình thường được chứ? "

Thần không gian ngồi trên vị trí của mình mặt không biểu tình nhìn xuống Bạch Hạo đang phẫn nộ quỳ trước mặt , ông ta khe khẽ thờ dài.

Năm đó, sau khi Bạch Hạo bị cuốn vào hư vô không gian , để cứu vớt lấy linh hồn cậu ta thần tử không ngại chia đôi linh hồn mình để ổn định vận mệnh quỹ tích. Kể từ đó, cuộc đời của Bạch Hạo bị thay đổi triệt để. Mà sai lầm ngày đó của Bạch Hạo không còn cách nào vãn hồi khiến cho cậu ta, Yue cùng những người khác phải sống trong thống khổ cho tới tận ngày hôm nay. Lời nguyện của đôi mắt từ vong là có thật. Bởi vì Yue tiết lộ định mệnh được sắp xếp sẵn cho Bạch Hạo biết. Bởi vì Bạch Hạo không thể nhẫn tâm nhìn em gái máu mủ của mình chết đi. Cho nên hệ quả để lại chính là Yue thống khổ cho tới hiện tại. Bóng ma để lại trong lòng con bé vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Mà Bạch Hạo cũng phải đau khổ mà sống tiếp nhìn hai người

con gái quan trọng nhất cuộc đời u mê bước tiếp trên sợi dây vận mệnh mỏng manh.

[Bạch Hạo. Akito không phải là người bình thường. Hắn ....chính là người.]

Bạch Hạo sững sờ kinh ngạc không thể nào thốt lên lời. Anh ta nắm chặt bàn tay găng hỏi

"Làm sao có thể? Hắn ta làm sao có thể là ta? Ta là Bạch Hạo, Bạch Hạo còn sống, còn tồn tại. Hắn không thể....."

Thần không gian nhú mảy bóp trán, đôi mắt đỏ ánh lên vài tia ghét bỏ lại không đành lòng. Ông ta khẽ phát tay, biển thời không trong không gian hư vô đột nhiên cuộn trào dữ dội. Hình ảnh trên đó cũng nháy mắt hiện ra rồi thay đổi điên cuồng theo từng đợt sóng dữ. Bạch Hạo nửa ngồi nửa quỳ bên bờ biển thời không, đôi mắt đã sớm mờ nhạt. Thân thể kịch liệt run rẩy không biết là bởi kích động hay là bị thương đến cùng cực.

[Ngày người chết, linh hồn người vương vấn ở nơi đó, chấp niệm sâu tới mức ngay cả tử thần cũng cắt không đứt không có cách nào đem người rời đi. Không gian lại xảy ra bạo động, khi ta chưa kịp sửa chữa linh hồn người cùng vô số tử thần đã bị cuốn vào khe nứt không gian. Bởi vì số mệnh của người đã bị sửa chữa, lại thêm lời nguyện của đôi mắt tử vong và lời chúc phúc từ khúc trần hồn; thần tử buộc phải chia đôi linh hồn cứu người cũng đồng thời phân ra làm hai trở thành Akito của hiện tại. Người tồn tại vì chấp niệm không tan cùng lời nguyện từ đôi mắt tử vong. Còn Akito, hắn tồn tại vì số mệnh bị sửa chữa, là một ẩn số. Ngay cả ta cũng không có cách nào nhìn thấu vận mệnh kỳ diệu của người này. Akito vừa là chìa khóa cứu rỗi Yue, cũng vừa là sự trừng phạt của con bé. Suy cho cùng, người và Akito chẳng khác nào là một người. Nói cách khác, người chính là kiếp trước của cậu ta. Một linh hồn không có cách nào tồn tại ở cùng một không gian, vì thế ta đem người về đây, giao cho người trách nhiệm trở thành thần không gian đương nhiệm. Một mặt để người tồn tại, mặt khác để người hoàn trả lại những sai lầm mà người đã gây ra trong quá khứ. Bạch Hạo, những chuyện ngày hôm nay đều là hệ quả của những gì đã diễn ra trong quá khứ. Người hối hận cũng không thể làm gì khác. Ta chỉ mong người có thể buông xuống hết thảy, toàn tâm toàn ý mà sửa chữa lỗi lầm của mình và tiếp tục sống. Tin tưởng nếu Yue biết được con bé cũng sẽ hi vọng như vậy. Người đừng để uổng phí khúc trần hồn của con bé năm xưa.]

Bạch Hạo ngã ngồi trên mặt đất sắc mặt xám như tro tàn. Anh ta lưu luyến nhìn những hình ảnh vụt qua trên mặt biển thời không, nước mắt mặn chát rơi trên nền cát.

"Nghĩa là....Akito mới là chân thực tồn tại. Còn ta chỉ là mộng ảo thôi sao?"

Thần không gian nhú mảy bắt mắt

[Người cùng Akito của hiện tại là hai thực thể hoàn toàn khác nhau. Người tồn tại nghĩa là số mệnh của người còn chưa kết thúc. Hai người các người vốn dĩ không thể nào cùng tồn tại nhưng sự thật đã chứng minh người cùng Akito vẫn đang còn sống. Người sống để trả giá còn Akito thì không. Hắn có cuộc sống của riêng mình, có ký ức, có niềm tin riêng. Chính vì lẽ đó ta phải nhắc nhở người một điều rằng Akari chỉ có một người. Mà người cùng con bé duyên phận đã đứt. Người nên chết tâm đi.]

Những lời này của thần không gian như mũi kim xé rách vết thương chôn vùi sâu trong trái tim Bạch Hạo. Điều đó cũng khiến cho anh cảm thấy được số mệnh nghiệt ngã tới mức nào.

Anh đã từng dùng cả sinh mệnh để yêu Yue vậy mà người duy nhất đem lại cho cô ấy hạnh phúc lại không thể là anh. Dùng tình yêu để trả giá cho tình thân, cái giá này phải chăng là quá lớn? Nếu năm đó anh không phản bội lời hứa của mình với Yue khuyên em gái mình rời khỏi tộc quý trước khi nó bị diệt. Liệu bây giờ người ở bên Yue có thể là anh không?

Tất cả đều đã muộn rồi. Trên đời này không có thuốc hồi hận đâu. Sự thật là anh đã phản bội Yue. Anh đem số mệnh phía trước nói cho em gái mình, để cô bé sống tiếp bởi vì anh không muốn nhìn thấy con bé phải chết. Anh nghĩ rằng đổi mạng anh lấy mạng con bé chắc là sẽ ổn. Cũng vì lý do này, anh đến chết cũng không dám đối mặt với Yue. Anh bị giết trên một hang động nhỏ trên đường dẫn lên nơi ở của cô. Anh muốn chết ở đó để có thể hướng về cô mãi mãi. Đề chuộc tội cũng là đề thủ hộ cô. Ai có thể ngờ chính quyết định ngày đó của anh khiến cho em gái anh, Yue và cả bản thân anh rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục. Nổi cay đắng khi nhìn người con gái mình yêu thương nhất thuộc về một phần khác của chính mình, còn bản thân chỉ có thể từ xa trông ngóng họ. Số phận ngang trái chéo ngoe này ai có thể hiểu thấu được đây?

[Bạch Hạo, ta mong người có thể buông xuống tình cảm của mình để toàn tâm toàn lực hoàn thành nhiệm vụ. Người nên nhớ rằng nhiệm vụ ngày hôm nay cũng đều là kết quả của hành động ngày đó của người. Cũng vì nó mà sự va chạm giữa các thời không đang diễn ra càng lúc càng mãnh liệt. Ta không còn đủ khả năng để áp chế nữa. Hi vọng người có thể thay ta hoàn thành tất cả Bạch Hạo.]

Bạch Hạo ủ rũ nghiêng đầu chua chát hỏi

"Nếu Ngài là ta Ngài có thể bỏ xuống hay không? Nếu có thể tại sao Ngài không buông tha thần số mệnh? Tại sao lại cố chấp dùng mọi cách thoát khỏi cảm giác hắc ám chia sẻ thân cách của mình chỉ để níu giữ lấy hơi tàn của bà ta?"

Bạch Hạo bị một lực mạnh vô tình đẩy ngã trên mặt đất, khuôn mặt đau rát, khoé miệng còn chảy ra tơ máu, tai anh ù đi. Bạch Hạo chỉ nhìn được khuôn mặt phẫn nộ, ánh mắt đỏ bừng như muốn nhỏ máu của thần. Không gian xung quanh anh bị bóp lại khiến cho anh cảm thấy không thể thở nổi, nỗi đau đớn trên thân thể càng lúc càng rõ ràng, đau tới mức không thể diễn tả thành lời. Lực lượng vô hình đè ép thân thể Bạch Hạo rất lâu, cho tới khi anh hoàn toàn tê liệt ngã xuống nền đất không có cách nào ngẩng đầu lên được nữa thần không gian mới thả lỏng tay, sắc mặt âm trầm nhìn anh.

[Buông tha?! Ta làm sao có thể buông tha? Bạch Hạo, người đừng tưởng ta duy hộ cho người thì người muốn nói gì thì nói. Chuyện của ta cùng thần số mệnh không đến lượt người quản. Người không rõ những ân oán năm xưa của ta và bà ấy thì đừng mở miệng đề cập tới. Ta nói cho người biết ta không có khả năng buông tha cho. Nếu ta buông ta Akari Yue sẽ không ra đời. Ta buông tha thì số mệnh của các người sẽ còn đau khổ gấp trăm lần hiện tại. Tất cả những gì đang hiện hữu chỉ là một giấc mơ, chẳng lẽ người vẫn không hiểu được trên đời này không bao giờ cho phép hai từ "nếu như" xuất hiện

ư?]

Bạch Hạo quỳ trên mặt đất run rẩy đè nén đau đớn trên người nhện không được hỏi

"Ý Ngài là.....Ngài là cha của Yue? Làm sao có thể?!"

Áp lực vô hình đè nén trên người Bạch Hạo nháy mắt biến mất, anh ngẩng đầu lên chỉ thấy thần không gian suy sụp ngồi trên tọa ý, thờ dài trầm thấp.

[Ta chỉ muốn giúp nàng ấy thoát khỏi dẫn vật từ những giấc mơ tiên đoán. Cho đến khi ta biết được lời nguyện của bộ tộc Thiên Nhân là truyền đời; ta rút cuộc phá vỡ bức tường khoảng cách, phá vỡ định mệnh được sắp đặt của nàng ấy. Akari Yue ....là đứa con của ta cùng thần số mệnh.

Bởi vì muốn tìm cách phá vỡ lời nguyện, ta tự mình tiến vào thế giới hắc ám, từ bỏ ánh sáng của thần. Kết hợp với thần số mệnh tạo ra Yue, con bé trở thành bản thân lại không có cách nào thoát khỏi lời nguyện. Ta hoàn toàn không biết được trong suốt thời gian mang thai Yue cũng chính là thời gian mà nàng ấy cùng ta phải chịu trừng phạt của thiên kiếp. Thần số mệnh giam ta vào trong cấm địa hắc ám, một mình nàng ngăn chặn sự trừng phạt khủng khiếp của số phận. Người nói xem sau tất cả ta còn có thể buông tha ư? Ta phải sống, sống để hoàn trả lại cho nàng những ân tình ngày đó, sống để thay nàng đón nhận tất cả. Sống để yêu nàng cho tới tận cùng sinh mệnh. Cho dù nàng vô tâm cũng không sao. Ta tình nguyện thủ hộ nàng cả đời, thay nàng che chắn hết thảy. Cho dù phải đối mặt với chuyện gì đi nữa ta cũng sẽ không buông tha.]

Bạch Hạo xiết chặt nắm tay, ánh mắt lộ rõ vẻ hung dữ.

"Ngài vì sự ích kỷ của chính mình mà tạo ra Yue. Lúc ấy Ngài có nghĩ rằng nỗi đau của thần số mệnh sẽ chuyển giao cho cô ấy hay không? Tại sao Ngài có thể làm như vậy? Ngài là thần cơ mà?"

Thần không gian dường như không còn quan tâm tới Bạch Hạo mạo phạm tới mình, ông ta vẫn chìm đắm trong sự đau khổ nơi ký ức

[Ích kỷ thì đã sao? Là thần thì không thể ích kỷ ư? Vậy ta làm thần thể làm gì? Nếu ta không ích kỷ ta sẽ không trăm phương nghìn kế tìm kiếm hồn phách lưu lạc của người, tìm kiếm Akito cùng phong ấn cho con bé. Chỉ là.....ta hoàn toàn không ngờ được số mệnh của các người lại cay đắng đến nhường này.]

Bạch Hạo chưa chát ngồi đó, đôi mắt ẩn chứa vô hạn giận dữ cùng bị ai không nói thành lời. Thì ra, cay đắng và oan nghiệt của hiện tại chính là sự trừng phạt của số mệnh dành cho tất cả bọn họ từ rất lâu trước kia. Đời cha ăn mặn đời con khát nước, thần không gian và thần số mệnh chìm đắm trong nỗi khắc khoải nhớ nhung có thể gặp gỡ lại chẳng thể tìm lại nhau. Còn anh, anh đang phải trả giá cho hành động ngày đó của mình. Anh có thể làm gì nữa đây ngoại trừ chấp nhận tương lai được sắp xếp sẵn. Bọn họ giống như những con rối, bị thao túng bởi vận mệnh điên cuồng. Đi sai một bước sẽ phải nhận trừng phạt rơi vào vực sâu vạn trượng. Thì ra....hối hận đó đau khổ thế này. Thì ra Yue từng ngày từng giờ phải nhận lấy nỗi giằng xé thế này. Sai một li, đi một dặm. Mỗi bước chân của cô ấy không phải dẫm lên máu thì là nước mắt. Đến bao giờ bọn họ mới có thể giải thoát? Đến bao giờ linh hồn họ mới tìm về chốn bình yên? Anh yêu Yue, yêu cô ấy bằng tất cả con tim mình. Nhưng mà hiện tại, ngoại trừ buông tay anh đâu thể làm gì hơn nữa?

Những ngày anh chết, Yue ôm thi thể anh, ngày đêm rửa mặt bằng nước mắt, chìm trong hối hận đến tận cùng. Còn anh, lại không thể ngờ rằng chờ đợi bản thân chính là tra tấn vạn kiếp. Mặc kệ anh yêu Yue tới nhường nào anh ngược lại càng muốn cô sống hạnh phúc. Ít nhất, có thể trông thấy nụ cười của Yue nỗi hối hận trong anh mới vơi dần. Bạch Hạo nhìn bầu trời vẫn đục xám tro tâm từng chút nguội lạnh. Giọt lệ nóng hổi lăn dài nơi gò má rơi xuống nền cát đen.

Anh quyết định rồi. Quyết định bảo vệ hạnh phúc của cô ấy. Bảo vệ Yue, thủ hộ nụ cười của cô cho tới khi anh biến mất khỏi cuộc đời này. Giống như thần không gian, cho dù tiến vào ma đạo cũng không quên thủ hộ một người vĩnh viễn không thuộc về mình. Có thể Yue không còn thuộc về anh nữa, có thể anh chỉ là một hạt cát trong cuộc đời vô tận của cô nhưng Bạch Hạo anh sẽ không bao giờ hối hận nữa. Tình cảm này vẫn còn đó, sẽ không biến mất cho tới khi trời đất hủy diệt.

Yêu em!

* Shittokami : vị thần của sự ghen tị

Shittokami hoá thân là hai con rắn độc.

Trong tiếng Nhật Shitto nghĩa là ghen tị còn Kami nghĩa là thần.

Thực chất Shittokami chỉ là quỷ khí đại diện cho tội ác ghen tị của con người.

Nó như con rắn độc len lỏi vào từng trái tim khối óc. Mê hoặc tâm trí khiến cho con người làm nhiều điều sai trái.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

"Đây là....."

Yue ngẩn ngơ nhận lấy vé mời không khỏi kinh ngạc ngược đầu nhìn lên . Akito đưa vé cho cô, khuôn mặt nghiêm túc vạm vỡ không đôi thoát nhìn còn có chút khả nghi hồng.

"Vé mời xem biểu diễn tại nhà hát kịch trung ương. Em không thích thì đưa vé cho Kazuha."

Akito quay mặt đi giọng lạnh tanh. Chỉ là Yue biết rõ anh chỉ là đang ngượng ngùng mà thôi. Cô cầm hai tấm vé neho mắt cười.

"Không đâu. Chúng ta cùng đi xem nha anh."

"Chẳng lẽ anh đưa vé cho em em lại muốn mời Heiji đi sao?"

Akito cổ quái nhìn cô , đúng lúc đó Hattori Heiji vừa đi ngang qua liền nghe thấy tên mình từ miệng anh hai; cậu ta vô thức rung mình một cái nghĩ thầm : không phải đâu , mình đâu có làm gì chọc anh hai sinh khí? Làm gì mà nghiêng răng nghiêng lợi dữ vậy?

Yue cười thành tiếng lao lên ôm lấy cổ anh hỏi

"Làm sao anh biết em muốn xem vở kịch này?"

Akito không đáp, tìm đại một lý do nào đó lừa dối qua. Anh sẽ không nói cho Yue biết di động của cô không chỉ được gắn vào thiết bị định vị mà cảnh cục còn làm qua đủ thủ thi thổ nhằm phòng hộ cùng theo dõi cô. Tuy rằng nói như vậy hơi khó nghe, nhưng người ra quyết định này không phải ai xa lạ chính là Hattori Heizo , người thi hành là bản thân anh. Dù đứng về khía cạnh nào bảo hộ cô hay là theo dõi cô đều giống nhau. Bọn họ đều là muốn tốt cho Yue mà thôi. Mọi hoạt động của cô đều được tỉ mỉ ghi chép lại lưu trữ trong hồ sơ riêng của cảnh cục. So với đồng hồ sơ tuyết mặt nạ còn muốn an toàn hơn. Anh có thể dùng thanh danh mình ra đảm bảo những tin tức trong đó sẽ được bảo mật hoàn toàn. Ngoại trừ cha và anh sẽ không có người thứ ba biết.

Một tuần trước , khi các truyền đơn của vở nhạc kịch "Thiên thần và hồn ma địa ngục" được phân phát rải rác ở khắp nơi Yue dường như rất hứng thú với vở kịch này. Lịch sử web của cô tràn ngập đều là tin tức của đoàn kịch. Akito sau khi nhìn những báo cáo này liền ma xui quỷ khiến thế nào đặt luôn hai vé VIP . Về phần Yue cô không có cách nào đặt nổi vé. Vé mời của Thiên thần và hồn ma địa ngục đều đã được bán sạch ngay từ hôm đầu tiên rao bán Akito có vé cũng là do anh sử dụng đặc quyền , lợi dụng hàng tá quan hệ xã hội của mình mới có thể mua được hai tấm vé.

Vở kịch diễn ra vào một ngày đẹp trời, thiên không xanh thắm một màu ngay cả một gợn mây cũng không thấy bóng dáng. Ánh nắng vàng nhẹ mỏng manh như tơ lụa nhẹ nhàng nhảy nhót khắp nơi, tuy nhiên chúng không hề khiến người ta cảm thấy nóng nực ngược lại mon man hôn nhẹ khắp da thịt khiến lòng người thoải mái.

Nhà hát kịch trung ương tọa lạc trên một khu đất rộng rãi , bốn phía đều trồng cây. Phía Tây còn tựa vào một mảnh rừng phong đỏ rực . Lá phong như lửa cháy phủ lên mặt đất một tầng dày thoát nhìn ảo diệu cực kỳ. Yue ngồi trong xe của Akito nhìn không được oa lên một tiếng cảm thán.

"Nơi này thực là đẹp."

Akito liếc nhìn về mặt Hưng phấn đỏ bừng của Yue tâm tình trở nên tốt cực .

"Gấp cái gì? Chúng ta còn nguyên một ngày để em nhìn đủ mà."

Yue không trả lời anh, cô bận rộn lấy di động ra chụp hình. Akito lái xe thẳng vào khu vực bãi đỗ dừng xe ở đó rồi hai người đi bộ vào bên trong. Bởi vì cách thời gian diễn ra vở kịch còn một khoảng thời gian dài nên nơi này cũng không có quá nhiều người.

Hai bên đường đều trồng những cây phong lớn, chỉ cần có gió nhẹ thổi qua liền có không ít lá đỏ rơi xuống, khung cảnh này vừa ấm áp vừa an bình đến lạ lùng. Con đường trải đầy lá đỏ , những chiếc lá rơi trong không trung lượn vài vòng rồi nằm yên trên mặt đất, có chiếc tình nghịch đậu trên vai và tóc của những người qua đường , có chiếc lại vội vã liệng về một nơi xa. Nhìn khung cảnh này không hiểu sao tâm tình Yue trở nên tốt hơn hẳn.

Akito đột nhiên đi sát lại gần Yue , Anh duỗi tay lấy một chiếc lá nhỏ vừa rơi trên tóc cô , khoé miệng hàm chứa một nụ cười rất nhẹ phảng phất chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua sẽ biến mất không dấu tích. Chỉ là nụ cười trên môi như hoa trong gương trắng trong nước nhưng ý cười trong mắt anh lại nồng đậm khiến cho Yue cũng phải sùng sốt. Akito ....là một người rất dịu dàng a.

Yue ngẩn người mà nhìn đôi mắt anh, ánh nắng xuyên qua lớp lá cây mà chiếu xạ lên gương mặt cô làm Yue không khỏi hí mắt lại. Máu đen u tối trong con ngươi dường như vơi đi không ít.

Akito vô thức lấy ra di động chụp hình, anh đột nhiên muốn lưu lại khoảnh khắc duy mỹ tuyệt vời này. Yue nhìn anh lại nhìn di động trong tay anh, nụ cười trên môi càng thêm sâu sắc. Cô đứng dưới tán cây phong, màu đỏ của lá cây sán màu da cô thêm vài phần hồng hào xinh đẹp. Lá vẩy trắng theo gió nhẹ bay tung thoát nhìn giống một cánh bướm bé nhỏ rung rinh đập dòn.

Của tôi!

Akito nhìn Yue đứng dưới tàng cây, đôi môi mấp máy nói ra hai từ như vậy. Dưới ánh nắng mềm mại con ngươi anh sâu thêm một tầng bóng ma, màu đen trong mắt càng thêm nồng đậm. Có thứ gì đó ẩn sâu trong trái tim anh vừa đục khoét mà ra , tâm tình bình lặng một khắc kia hoàn toàn đổ vỡ.

Nhà hát được xây dựng ở Trung tâm con đường nghĩa là dù bạn đi bằng con đường nào điểm cuối cùng cũng sẽ là cửa của nhà hát lớn. Dọc theo đường đi phong cảnh thậm chí còn đẹp hơn cả bên ngoài nhìn lại. Rất nhiều người tới đây xem kịch đều không khỏi nán lại mà chiêm ngưỡng khung cảnh tuyệt vời này một chút. Quanh họ có không ít người, Yue thậm chí còn nghe được tiếng xì xào bàn tán to nhỏ cùng không ít ánh mắt nhìn về đây. Cô lại bắt đầu chọc anh.

"Xem ra anh còn nổi tiếng hơn mấy diễn viên kịch sắp lên sân diễn đó."

Akito liếc nhìn cô thanh âm mang theo vài phần bất đắc dĩ

"Không phải ai cũng có cơ hội chen ngang mặt báo mỗi ngày đâu. Em không biết họ đều coi anh là ôn thần sao?"

Yue cười khúc khích đổi lại là một cái xoa đầu của anh. Bàn tay to rộng ấm áp kỳ lạ; Akito dường như không chỉ xoa lên mái tóc cô mà còn gãi nhẹ vào trái tim cô nữa.

"Đi thôi, muốn vào sâu trong xem không?"

Toàn bộ cơ hồ đều là vùng quản lý của Akito. Anh nắm rõ thành phố này còn hơn cả thân thể của chính mình nữa. Từng con phố, từng ngọn đồi đều ghi sâu vào khối óc và con tim anh vậy. Bên cạnh nhà hát kịch là một rừng phong nhỏ. Mọi người trên cơ bản đều tới nhìn nhạc kịch sẽ không để ý tới mảnh rừng bên này. Càng đi vào bên trong lại càng yên tĩnh, tiếng cười nói mơ hồ ở bên ngoài tựa như thêm xa cách như hai thế giới khác nhau. Không gian mơ hồ chỉ còn lại tiếng giày đạp trên lá khô xào xạc cùng tiếng gió mon man.

Xoạt....

Đang đi một hồi Akito đột nhiên ngừng lại cước bộ. Anh hơi nghiêng đầu lắng nghe. Yue cũng lập tức dừng chân cau mày không lên tiếng.

Ngoại trừ tiếng giày của họ dẫn lên nền lá khô còn có một âm thanh ma sát rất nhỏ trên nền đất. Akito nghiêng đầu lắng nghe chẳng mấy chốc liền phát hiện một con rắn toàn thân đỏ rực nằm trong đồng lá phong ngổn ngang. Con rắn dường như cũng phát hiện ra có người đang quan sát nó, nó ngẩng đầu học xả tín tử phun ra lưỡi rắn. Đôi mắt nó đỏ quạch phảng phất như có máu rùng rùng chảy.

Akito đầu tiên là sững sờ sau đó là thả lỏng một hơi. Con rắn này thoát nhìn yêu dị một chút nhưng nhìn hình dạng rắn nanh cũng không giống loại rắn có độc tính. Nó thoát nhìn chỉ là đang phơi nắng mà thôi. Chỉ cần không trêu chọc tới nó sẽ không tấn công con người. Nghĩ vậy Akito liền dẫn Yue rời đi. Chỉ là khi bóng họ đi khuất, hai bóng người từ trên cây phong đáp xuống.

Một người trong tay cầm trường thương, một kích đâm chết con rắn đỏ. Thần tình tràn ngập chán ghét. Khuôn mặt anh tuấn góc cạnh, sống mũi cao. Đôi mắt ngạo nghễ nhìn xuống như thể khinh thường hết thảy. Trên gương mặt anh ta có không ít vết sẹo lớn nhỏ nhưng nó lại càng làm cho dung mạo anh ta thêm phần mạnh mẽ ngang tàn. Một thân y phục đen tuyền nổi bật lên khí thế lạnh lùng mà tàn nhẫn. Giữa một rừng lá phong đỏ thắm, cái rét lạnh này xua đuổi thể nào cũng không tan đi. Còn một người kia trong tay cầm một chiếc lá đỏ, anh ta giờ chiếc lá lên ngang tầm mắt mình, đồng tử đen nồng đậm bi thương. Mối mong khẽ nhấp nháy phát ra một cái tên. Thanh âm rất nhẹ gần như lập tức tan mất trong không khí.

Yue.....

Đi chưa được bao xa, Yue đột nhiên đứng chững lại. Trái tim cô co rút kịch liệt, cô vô thức đặt tay lên ngực bên tai truyền tới tiếng gọi mơ hồ như có như không quen thuộc tới mức đã trở thành bóng ma trong cuộc đời cô.

Yue ngoái đầu nhìn lại, một mảnh rừng phong đỏ rực trong gió chiết xạ hào quang ấm áp, thế nhưng trong mắt cô lại ẩn chứa rét lạnh vô hạn. Yue vô thức lạnh run, bóng người nhợt nhạt trong ký ức gần như sống dậy.

Bạch Hạo.

"Sao vậy Akari? Chuẩn bị tới giờ công diễn rồi đó."

Akito thấy cô dừng bước liền hỏi, tay đặt lên trán cô lo lắng hỏi. Yue ngẩng đầu nhìn anh sưng mù trong đôi mắt giăng kín. Cô cúi đầu cười khổ.

Chỉ cần đôi mắt này còn tại, Bạch Hạo hay Akito đều giống nhau. Họ đến rồi đi như những hạt cát trong cuộc đời cô vậy. Rất nhanh sẽ biến mất không dấu tích.

"Anh đưa em về nhé? Akari, em trông không ổn lắm."

Bàn tay ấm áp của anh đặt lên trán cô. Cái nóng bỏng từ đó truyền tới khiến cho Yue giật nảy cả người. Cô vô thức trốn tránh bàn tay anh. Ánh mắt Akito hơi trùng xuống bàn tay còn giờ trong không trung cũng thu trở về. Ở một khắc kia, Akito thừa nhận anh sẽ không nhận sai Yue đang thông qua đôi mắt anh để nhìn một người khác. Cô thậm chí còn né tránh anh. Tại sao có thể như vậy? Bọn họ từ đầu tới giờ đều hoàn hảo, lẽ ra sẽ không có gì tác động tới cô ấy mới đúng.

Akito mờ mịt không rõ, Yue cũng rơi vào trong sương mù. Bọn họ đứng cạnh nhau gần như thể mà thực sự lại xa cách đến ngàn trùng. Bởi vì Akito không thể hiểu nổi nỗi bi thương trong mắt cô một khắc kia nữa, còn Yue ....cô không có cách nào gạt bỏ ảo ảnh Bạch Hạo bên cạnh Akito. Bọn họ có dung mạo tương đồng, sự dịu dàng trong mắt Akito, nỗi bi thương nhợt nhạt trong đôi mắt của Bạch Hạo. Tất cả chúng như mũi kim sắc nhọn xé nát từng khi tồn tại bấy lâu mà cô kiên trì dựng nên lừa mình dối người.

[Yue , con biết không trên đời này đau khổ nhất chính là tình yêu.]

Tại sao vậy?

[Vì sao ư? Vì nỗi đau do yêu mang lại còn thống khổ gấp trăm ngàn lần đau đớn lắng trĩu thể xác. Trái tim con quặn đau như thể nó không còn đập vì cuộc sống của con nữa , sau đó là chết dần chết mòn trong cô độc cùng lạnh giá. Con sẽ phải đón nhận nỗi khắc khoải đau đớn không có cách nào tả được cũng không có cách nào xoá sạch được. Tâm hồn con, khối óc con, trái tim con sẽ bị dẫn vật khóa chặt đến chết cũng không thể an bình]

Con không muốn giống Ngài, không muốn đau đớn như vậy.

[Không thể Yue à. Là yêu thì nhất định sẽ đau. Khi con đau con mới là một người đang sống. Cho dù chúng ta không phải người, cho dù chúng ta sống mãi không có đao thương nào thương tổn được sinh mệnh của chúng ta. Nhưng tình yêu thì có thể. Nó sẽ cắn nuốt sinh mệnh cho tới khi chúng ta trở nên trống rỗng, trở nên dẫn vật muốn sống không được muốn chết cũng không xong. Một ngày nào đó, Yue cũng sẽ giống như ta. Sẽ phải trải qua đau đớn giằng xé. Tới lúc đó con mới chân chính sống một lần.]

Yue cúi gầm mặt cho nên Akito không thể nào nhìn ra được sự giằng xé đầy tưởng niệm trong đôi mắt ấy. Thần số mệnh đã từng nói cho cô hiểu thế nào là đau đớn khi yêu, chỉ là khi đó cô thuần túy nghe mà không hiểu được ẩn ý trong đó. Thì ra từ rất lâu trước kia, nỗi đau này đã được ấn định dành riêng cho cô rồi.

"Nếu em không khoẻ chúng ta không xem kịch nữa được không?"

Yue lắc đầu, cố chấp đi về hướng cửa chính của nhà hát. Akito chỉ có thể bất đắc dĩ mà đi theo cô. Cả đường đi đó không ai nói với ai câu nào. Cô sợ hãi....sợ hãi bóng người quen thuộc ấy, sợ hãi kỷ ức đau thương hiện về trong cô.

Khán đài chật ních người, dưới ánh đèn nhạt nhoà hôn ám Akito rõ ràng thấy được đôi vai cô khẽ run rẩy. Điều hoà không lớn, bởi vì có nhiều người không khí còn có chút nóng nực nhưng làn da Yue lại lạnh lẽo đến kỳ lạ. Akito không yên lòng mặc kệ sự cự tuyệt của Yue , anh nắm lấy tay cô khẽ xiết chặt.

"Anh mặc kệ em đang miễn man nghĩ cái gì. Nếu cảm thấy không ổn liền nói cho anh được không Akari?"

Cô không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ là bàn tay hơi co lại nằm gọn trong lòng bàn tay anh gập đầu rất nhẹ.

Akito, làm ơn đừng đối xử tốt với em nữa. Anh càng dịu dàng em càng thêm đau đớn. Bởi vì sự dịu dàng này khiến em trầm luân trong đó, khiến em không nổi rời xa. Nếu một ngày thảm kịch năm đó lại diễn ra lần nữa anh nói em phải làm sao đây?

Em đã chờ đợi anh rất lâu , lâu tới mức chính em cũng không nhận ra bản thân mình nữa. Anh cùng Bạch Hạo đều là chấp niệm của em, đều là hạnh phúc và cũng là nỗi đau lớn nhất cuộc đời em. Bạch Hạo đã chết, để lại trong em nỗi đau quá lớn thậm chí còn khiến em phải tự quên đi chính mình. Còn anh thì sao Akito? Anh cũng sẽ như Bạch Hạo đến rồi đi như một cơn gió để giết chết em trong nỗi đau đớn cô độc tận cùng ư? Em đã đánh mất chính mình một lần , kiếp này em không muốn phải chứng kiến thêm một lần người em yêu thương nhất rời xa. Akito là người , anh nhất định sẽ có một ngày buông bỏ thế giới. Vậy còn em thì sao đây? Nếu như....con tim em không rung lên vì anh, nếu như Anh không còn dịu dàng và quan tâm em nữa phải chăng em có thể buông bỏ?

Akito....Anh có thể nói cho em biết không? Rút cuộc là em đang tìm kiếm điều gì? Hình bóng của Bạch Hạo năm xưa cùng nỗi ân hận khôn nguôi hay là sự dịu dàng khiến em mê luyến Akito của hiện tại. Em tự hỏi cho đến khi nào tất cả chúng ta có thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn ngóng ngóng đầy cay đắng này đây?!

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

* Chương này có nói về tình cảm của cặp đôi nam nam : Subaru x Bạch Hạo. Mọi người không thích boy love có thể bỏ qua chương này nhé. Nó cũng không ảnh hưởng tới nội dung truyện lắm. Mình sẽ tóm tắt phần truyện này vào chương sau ^^ . Mọi người đọc truyện vui vẻ nà.

*****

Ở một góc khuất của khán đài có một đôi mắt vẫn chú mục về đây. Dung mạo của Bạch Hạo những năm qua không hề biến hoá vẫn y như ngày anh còn sống. Chỉ là thân thể anh nay đã lạnh như băng, trái tim cũng đã đình chỉ nhảy lên.

Yue.....thực ra khoảng cách của chúng ta không hề xa. Chỉ là...không thể gần nhau thêm được nữa . Biết rằng gặp lại em chờ đợi tôi sẽ là khổ đau nhưng tôi vẫn bất chấp để gặp lại người tôi yêu. Tình cảm này chỉ còn giới hạn trong thế giới mình tôi biết. Nơi trái tim tôi là cả một bầu trời thấm đẫm nước mắt cùng tiếc nuối. Còn em, Yue? Liệu rằng....em còn nhớ tới tôi hay không?

"Hạo, đừng nhìn nữa. Cô ấy sẽ phát hiện ra cậu. Chuyện vừa rồi ở trong rừng hắc là Yue đã phát giác ra điều gì đó , vì thế cho nên cô ấy mới có phản ứng bài xích Akito. Chuyện này không tốt đâu."

Bạch Hạo nghiêng đầu nhìn anh ánh mắt tối tăm không rõ.

"Subaru, cô ấy nhất định còn nhớ tôi đúng không? Nếu không sẽ không bài xích Akito. Tôi xuất hiện trước mặt cô ấy liệu có thể chứ..."

Bạch Hạo còn chưa nói hết câu đã bị Subaru ngăn lại. Anh bị một lực lớn dồn ép vào tường , khi ngẩng đầu lên chỉ bắt gặp ánh mắt buồn thương của Subaru cùng với sự kiên quyết cố chấp trong đó.

"Quên Yue đi Hạo . Cậu không thể gặp lại cô ấy được. Thay đổi tương lai một lần dẫn tới cục diện của hiện tại cậu vẫn chưa vừa lòng ư? Tình lại đi, cho dù con tim cậu trọn vẹn đều là hình ảnh của cô gái kia nhưng cậu muốn cả cậu cùng cô ấy chìm đắm ư? Chôn vùi hạnh phúc của người mình yêu cậu sẽ vui vẻ sao? Cậu cũng thấy rồi đấy, từ khi Bạch Hạo từ vong suốt bao nhiêu năm người duy nhất có thể khiến cho Yue thật tâm tươi cười hạnh phúc đến vậy ngoài Akito còn có ai? Akito là định mệnh của cô ấy cũng là....vết thương của cô ấy. Dung mạo , tính cách tất cả đều giống cậu tới bảy, tám phần. Khôi phục ký ức rồi đối mặt với Yue vừa là hạnh phúc vừa là khổ đau. Bởi vì cô ấy cho rằng cậu đã chết, Akito là chuyển thế của Bạch Hạo. Giờ đây cậu xuất hiện trước mặt cô ấy có khác nào dùng kiếm khoét lên trái tim cô ấy một lỗ hổng hay không? U mê ngàn ấy năm, hành hạ bản thân mình ngàn ấy năm cả cậu và Yue đều đã mệt mỏi quá nhiều. Tình lại đi Hạo, đừng cố gắng tìm cách xuất hiện trước mặt Yue nữa. Được không?"

Bạch Hạo run rẩy cả người phải tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo làm chỗ dựa. Khí thế của Subaru khiến anh kinh hãi nhưng những lời của cậu ta lại khiến cho trái tim anh đau đến kịch liệt.

Phải rồi, là anh đã phản bội. Cục diện rối rắm hôm nay đều là do anh gây ra. Để em gái mình thoát chết đổi lại là thời không hỗn loạn. Anh rơi vào vết nứt không gian; để cứu linh hồn anh thân từ đã hi sinh thân cách của mình bù đắp cho linh hồn thiếu hụt. Khi tỉnh dậy Anh trở thành không gian chỉ thân đương nhiệm , một phần khác là Hattori Akito. Anh lưu giữ chấp niệm cùng ký ức mà tồn tại, bù đắp sai lầm trong quá khứ còn Akito gánh lấy trách nhiệm của vận mệnh . Chê cười làm sao, Anh thực sự không cam lòng.

"Tôi....chỉ muốn được gặp lại Yue. Cho dù cô ấy không còn nhớ tôi, cho dù cô ấy đã thuộc về một người khác. Subaru, chỉ một lần thôi. Tôi muốn gặp Yue."

Subaru không trả lời anh, bàn tay cứng như thép nguội ép chặt bả vai anh dồn thân thể anh vào tường, Anh ta gầm lên.

"Yue, Yue trong mắt cậu luôn chỉ có hình bóng của cô ta. Cậu đau khổ vì cô ta như vậy cậu có biết hay không tôi cũng thống khổ vì cậu nhiều đến thế nào không? Trái tim cậu đã chết, trái tim tôi cũng bị cậu đục khoét thành trăm mảnh cậu hải lòng không Bạch Hạo?"

Bao năm qua cậu tìm kiếm hình bóng cô ta chưa một lần ngoảnh lại nhìn tôi. Tôi toàn tâm toàn ý theo cậu, còn cậu lại đuổi theo một người vĩnh viễn không thuộc về mình nữa. Cậu đau khổ tôi có sung sướng gì cho cam? Tôi yêu cậu, Hạo , so với tình yêu cậu dành cho Yue cũng chẳng kém đi chút nào. Tôi dốc hết sức mình chỉ cầu có một ngày cậu quay đầu nhìn tôi, dùng đôi mắt tràn ngập yêu thương đó hướng về tôi một lần nhưng đổi lại tôi được cái gì đây? Lẽ ra tôi đã yên lặng, yên lặng thủ hộ cậu, yên lặng yêu cậu , thậm chí là giao ra cả tính mạng này cho cậu chỉ ước nguyện cậu có thể hạnh phúc. Bởi vì chỉ khi cậu hạnh phúc tôi mới có thể vui vẻ nhưng giờ thì thế nào? Chính cậu đã ép tôi phải thừa nhận tình cảm của mình. Chính miệng tôi dập nát ước vọng của cậu. Tôi không thể nhìn cậu cứ như vậy chìm đắm trong quá khứ đen tối ấy. Hạo, cậu hận tôi cũng được, nhưng xin cậu đừng hủy hoại bản thân thêm nữa. Đau thương bao năm qua chẳng lẽ còn chưa đủ ư?

Cậu sống trong dẫn vật hồi hận khôn nguôi; Yue dùng lời nguyện rửa độc ác nhất lên chính linh hồn mình , vận kiếp không thể chân chính luân hồi chỉ để tìm lại hình ảnh của Bạch Hạo năm xưa. Còn tôi....ngày đêm nhìn người tôi yêu nhất chìm trong bóng tối, xiềng xích khoá chặt người đó cũng khoá chặt con tim tôi. Bạch Hạo tôi phải làm sao đây? Đường đường là một chiến thần cao cao tại thượng tôi không nghĩ rằng có ngày mình sẽ phải quỳ gối trước một người. Bạch Hạo, coi như là vì tôi quá khứ năm đó....để nó ngủ yên đi được hay không?"

Cả đời này có lẽ Bạch Hạo chưa từng thấy Subaru yếu ớt đáng thương như thế. Trong ký ức anh , Subaru là chiến thần khát máu, là cỗ máy hủy diệt mà thần không gian lựa chọn để phụ tá cho anh. Thân hình cao lớn ngạo nghễ, trường kiếm cùng bàn tay thấm đẫm máu tươi, khuôn mặt góc cạnh tuấn mĩ mang theo một cỗ sát phạt chấn nhiếp nhân tâm, bất cứ kẻ nào cũng sẽ quỳ rạp trước đôi mắt chứa đầy sát ý của người này.

Subaru cùng anh trải qua những miền không gian khốc liệt nhất, đau thương nhất, đẫm máu nhất. Anh ta là chỗ dựa tinh thần mỗi khi anh mệt mỏi gục ngã. Anh coi Subaru như một người bạn tri kỷ, một người chiến hữu, một người thân không thể thay thế được nhưng thủy chung anh chưa từng nhận ra Subaru dùng một loại tình cảm đặc biệt dành cho anh. Bọn họ đều là nam nhân nhưng điều này vốn chẳng quan trọng. Quan trọng là một kẻ phản bội như anh có điểm nào đáng để Subaru yêu đến bất chấp tất cả, hèn mọn mà lên tiếng cầu xin?

Anh đã phản bội người anh yêu mến nhất. Trái tim này, thân thể này đều vì chuộc tội mà được ban cho. Tình cảm của anh đã rách nát đến không thể nhận ra được nữa duy nhất chỉ còn chấp niệm với cô gái nhỏ kia là không thể nguôi ngoai. Anh hèn nhất cùng yếu đuối, dù đã trở thành thần không gian đương nhiệm cũng hoàn toàn dựa vào năng lực kinh người của Subaru. Trải qua các thời không hỗn loạn, anh sống sót hoàn toàn là người này bảo hộ. Cho dù nghĩ đến nát óc anh cũng vô pháp hiểu rõ đến tận cùng vì sao Subaru lại ôm ấp tình cảm đó với mình.

"Subaru, cậu...."

Những từ còn lại đều bị Subaru chặn lấy nuốt vào trong bụng. Bạch Hạo kinh hãi tròn tròn mắt không dám tin nhìn Subaru . Còn anh ta chỉ cười khổ nụ cười ấy đắng chát như muốn nhỏ lệ.

"Đừng nói, cầu xin cậu Hạo. Đừng nói gì cả. Tôi đã dùng hết dũng khí của cả đời mình để nói ra lòng mình. Tôi không còn can đảm để nghe cậu từ chối tôi. Bạch Hạo, coi như tôi cầu xin cậu lần nữa , cậu đừng nói gì cả có được không?"

Subaru đặt tay lên môi Bạch Hạo , cảm nhận cái lạnh lẽo ẩm ướt trên đó. Đôi môi này từng đêm đều âm thầm rung lên vì một người con gái khác mà chẳng phải anh. Mỗi đêm trôi qua đều là lúc anh giằng xé trong khổ sở. Anh yêu Bạch Hạo không rõ từ khi nào, tình cảm này nếu đem ra cân đo đong đếm hẳn cũng sẽ không kém mỗi tình vô vọng mà Bạch Hạo dành cho Yue. Bọn họ như những con rối của vận mệnh , bị an bài , bị đùa bỡn cho tới khi nào mới có thể chân chính tìm được tự do của cuộc đời mình đây?

"Hạo.....tôi yêu cậu. Yêu cậu tới mức phát điên rồi. Tôi thậm chí còn muốn giết chết cô gái kia để cậu hoàn toàn không phải đau khổ như thế này nữa."

Bạch Hạo run lên , ánh mắt tràn ngập kinh hãi cùng lo lắng. Bởi vì anh hiểu được Subaru thừa sức để làm việc này , anh chưa từng hoài nghi năng lực của Subaru.

"Đừng ...."

Bạch Hạo chỉ kịp rên lên một tiếng khoang miệng lại một lần nữa được lấp đầy. Subaru hung hăng đè ép vai anh mạnh mẽ hôn xuống. Bạch Hạo khí lực kháng cự hoàn toàn không có , cảm bị Subaru nắm lấy , miệng hơi há ra Subaru lại lập tức gât gao cắn nát.

"A.."

Bạch Hạo bất lực ngay cả thở cũng không dám. Subaru ngược lại bá đạo đảo qua mọi góc ngách trong khoang miệng anh cắn xé điên cuồng. Giống như đang phát tiết tâm tình của mình vậy. Hương vị ri sắt nhàn nhạt lan tỏa càng đánh thức bản tính dã thú từ trong xương cốt của Anh ta. Bạch Hạo bị Subaru cắn đến khó chịu , nghiêng đầu theo bản năng mà trốn tránh .

Rút cuộc vẫn là Subaru sợ Bạch Hạo trở mặt , anh chủ động buông Bạch Hạo đã sắp hít thở không thông ra. Mỗi hai người đều nổi lên một mặt thủy quang đỏ sẫm. Bạch Hạo quay đầu đi hoàn toàn không có ý định nhìn mặt Subaru nữa . Subaru khô sở nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc trầm giọng mà nói.

"Tôi biết cho dù liều mạng cậu cũng sẽ ngăn cản tôi giết chết Yue. Bản thân tôi cũng không oán không thù với cô ấy. Nhưng bởi vì cậu cho dù phải thí thân tôi cũng sẽ làm. Để ngăn cậu phạm sai lầm có thể khiến cậu hối hận cả đời cho dù đánh mất sinh mệnh của mình đối với tôi cũng không sao cả. Mạng của tôi là do cậu cứu về. Thân ban tôi cho cậu cũng đồng nghĩa với việc mạng này của tôi thuộc về bản thân cậu. Cho dù cậu ra lệnh cho tôi đi chết tôi cũng sẽ hoàn thành tất cả. Cậu muốn thứ gì tôi cũng sẽ đoạt lấy cho cậu duy chỉ có lần này tôi liều mạng không thể để cho Yue trông thấy cậu. Bạch Hạo, cậu hiểu được ý tôi mà đúng không?"

Hiện tại cậu trông thấy cô ấy đã đau khổ đến mất đi lý trí thế này . Nếu như để Yue thấy cậu, bức tường an toàn bảo đảm sinh mệnh của cậu sẽ biến mất. Cô ấy có thể sẽ bất chấp tất cả để trở lại bên cậu. Vận mệnh đổ vỡ một lần nữa chờ đợi cậu là vô hạn đau khổ , chờ đợi Yue là vô vàn trừng phạt. Cuốn theo đó là bao nhiêu hệ lụy kèm theo. Cuộc sống của con người quá ngắn ngủi, cuộc sống của chúng ta lại dài đằng đẳng. Cho tới khi sinh mệnh chung kết chúng ta đều phải sống trong hối hận vì những gì bản thân đã làm trong quá khứ, nỗi thống khổ này cậu biết, Yue biết, tôi cũng rõ ràng. Cho nên.....dù là 1% hi vọng nhỏ nhoi tôi cũng quyết không để cho Yue nhìn thấy cậu. Bạch Hạo. Cậu là của một mình tôi."

P/s mình có lời muốn nói thế này: Có một vài người hỏi mình tại sao mình không để Bạch Hạo yêu một người con gái khác mà lại để cặp của Bạch Hạo là cặp đam mỹ nam nam. Mình giải thích thế này nhé :

Bạch Hạo giành cả đời để yêu một người con gái. Tình yêu của anh ấy đã dùng để trả giá cho sai lầm trong quá khứ. Bạch Hạo yêu Yue bằng tất cả những gì mà mình có cho nên kể cả khi biết được Yue đã thuộc về một người khác , tình cảm này có thể chuyển dời cho một người con gái khác hay sao?

Về phần tại sao lại là nam nhân: Bạch Hạo đã yêu hết lòng, mình nghĩ anh ấy không thể nào yêu thêm một người khác nữa. Tuy rằng có thiệt cho Subaru nhưng có lẽ trên đời này chỉ có nam nhân mới đủ khoan dung để dùng tình cảm và sự chân thành của mình để cho đi tình yêu mà không Cần nhận lại. Bạch Hạo không cần một người để anh ta tưởng nhớ tới hình bóng trong ký ức mà cần một người có thể ở bên cạnh anh san sẻ mọi thứ. Bạch Hạo là thần không gian đương nhiệm, trách nhiệm đặt lên vai anh nặng nề không ít. Subaru là chiến thần, anh còn là chiến hữu là tri kỷ bên cạnh Bạch Hạo suốt khắp các thời không. Có thể coi như Subaru còn hiểu rõ Bạch Hạo hơn cả bản thân anh.

Vì thế, mình mới quyết định để Subaru và Bạch Hạo làm một cặp. Nếu mọi người không thích mình cũng chịu thôi ^^ cặp này xuất hiện ít nên cũng không ảnh hưởng lớn tới truyện :3 hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Tóm tắt chương trước:

Bạch Hạo muốn được gặp Yue nhưng bị Subaru ngăn cản bởi vì nếu để họ gặp nhau Yue sẽ bất chấp tất cả mà đuổi theo Bạch Hạo. Số mệnh mới của họ đều bị phá vỡ. Hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Để ngăn điều này Subaru đã khuyên can Bạch Hạo hết lời , thậm chí đã bày tỏ lòng mình cho

anh biết.

*****

“Á----- Ôi trời ơi, dàn đèn bị sập kìa.... Có người chết!!!!”

Bạch Hạo cùng Subaru đều ngây người trước thảm kịch vừa phát sinh . Akito cùng Yue ngồi ngay hàng ghế đầu không khỏi bị bắn một thân máu tới, sắc mặt Akito không thể nào tốt đẹp được .

“Lập tức hạ màn , nhanh lên”

Akito kéo Yue lên sân khấu kịch, giờ lên thế cảnh sát tuý thân mang theo rống lên với nhân viên hậu trường. Lúc này, màn kịch của sân khấu mới được phủ xuống ; tuy rằng khán đài hôn ám nhưng có không ít người la hét , vết máu cũng rỉ xuống khiến cho khung cảnh hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

“Trần an khán giả, yêu cầu họ yên lặng một chút. Cảnh sát sẽ tới ngay bây giờ. Còn hiện tại đề nghị mọi người tránh xa hiện trường. Các vị có máy ảnh chứ? Có thể giao cho tôi một lát không?”

Akito tiếp nhận máy ảnh trong tay một nhân viên hậu trường bắt đầu chụp lại thi thể. Người chết không phải ai xa lạ mà chính là cô diễn viên vào vai thiên thần trong vở nhạc kịch - Michiru Yumikata. Yue nhủ mảy nhận lấy khăn tay , lau qua vết máu bắn trên người lại nhìn quanh sân khấu một vòng. Giàn đèn sân khấu bị sập xuống, ánh sáng cũng có hạn, chỉ là dưới cái tù mù u ám đó vẫn còn vẫn vơ những vệt khói đen.

“Cô đang làm cái gì? Không phải đã nói các người không thể gần thi thể nạn nhân hay sao?”

Yue âm trầm nhìn xuống mảnh vải trắng che phủ trên thi thể Michiru Yumikata hỏi. Nghe ra được hương vị bất thiện từ lời nói của cô , cô gái kia rút rề thu tay về. Khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt ướt đầm thoát nhìn khiến người ta đau lòng cực. Chỉ là Yue nhìn ra trong đôi mắt cô ta khói đen cuộn cuộn không dứt. Cô ta nhẹ giọng run rẩy , thanh âm nghẹn ngào

“Michiru sinh thời rất chú trọng tới vẻ ngoài của mình. Giờ cô ấy đã chết rồi chắc sẽ không muốn cái chết xấu xí của mình hù dọa người khác. Tôi chỉ là....không đành lòng. Thực xin lỗi.”

Yue nhìn xuống thi thể bị đè dưới dàn đèn đã nát bấy khó phân hình dạng, lại nghe tiếng giải thích đầy ám chỉ cùng ẩn ý trong lòng dấy lên chán ghét với cô gái kia.

Độc ác thật đấy, nói như vậy khiến cho người ta chẳng thể nào nhớ nổi Michiru xinh đẹp cỡ nào khi còn sống lại chỉ ấn tượng tới cái chết xấu xí ghê rợn của cô ấy. Người phụ nữ này đúng là đáng ghê tởm.

Mà người phụ nữ này chán ghét Michiru cũng là chuyện đương nhiên. Nghe nói Michiru Yumikata nhận vai diễn hồn ma địa ngục một vai phụ của vở kịch nhưng không rõ lý do vì sao trong một đêm cô ta đột nhiên nhận vai nữ chính thiên thần. Mà người phụ nữ giả mù mưa sa trước mắt cô - Saeko vốn dĩ là thiên thần lại bị hoán đổi. Khúc mắc nơi này phải chăng là một chiếc chìa khóa giải quyết vụ án?

Chẳng bao lâu sau cảnh sát đã tới hiện trường phong tỏa mọi góc ngách . Khán giả cũng được trấn an, buổi biểu diễn chỉ tạm ngưng mà không hề bị hủy bỏ. Đối với việc này Akito biểu thị bản thân bất mãn.

“Đã có người chết, các người còn muốn tiếp tục diễn?”

Giám đốc nhà hát liên tục lau đi mồ hôi lạnh trên trán giải thích

“Chúng tôi không thể hủy bỏ buổi biểu diễn được. Khán giả đều là những người có máu mặt , anh cảnh sát à chúng tôi không thể nói hủy là hủy được. Hơn nữa , vở kịch này đều là kết tinh tâm sức của cả đoàn chúng tôi suốt mấy năm qua hủy đi rồi chúng tôi phải làm sao đây?”

Akito cười lạnh

“Diễn viên chính đã chết các người có thể tìm người thay thế cô ta sao? Như vậy vở kịch sẽ không bị phá hủy?”

“Khoan đã, tôi có thể diễn. Làm ơn đừng ép chúng tôi phải hủy buổi biểu diễn này. Michiru đã ước mơ được bay lượn trên sân khấu trong vai thiên thần này từ rất lâu rồi. Vai diễn ấy là giấc mơ và khát vọng của cả đời cô ấy vì thế tôi không thể dễ tâm sức của cô ấy chấm dứt ở đây. Chúng tôi sẽ tiếp tục diễn vì Michiru. Tôi đã thuộc lòng kịch bản và các điệu múa của vở kịch này , dù cho tôi không đủ xinh đẹp như Michiru nhưng ít nhất vở kịch sẽ không bị bỏ lỡ giữa chừng. Đó là tâm huyết của chúng tôi, là hi vọng của Michiru mong cảnh sát các anh hiểu cho.”

Thực đáng ghê tởm

Yue cười lạnh hoàn toàn phản cảm với người phụ nữ tên Saeko này. Michiru là bạn thân của cô ta, ở chết đi một khắc kia lấy xấu xí nhất thi thể để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng những người đang sống. Còn Saeko lợi dụng cái chết này đánh bóng tên tuổi của chính mình , tạo cơ hội bước lên hào quang sân khấu vậy có khác nào đang dẫm lên thi thể của Michiru?

Akito cùng cảnh sát không thể nào ngăn cản đoàn kịch tiếp tục chuẩn bị công diễn, Saeko cũng đã đi về hậu đài trang điểm lại. Những người khác đều theo cảnh sát đi lấy lời khai, số còn lại bận rộn kiểm tra sân khấu . Cảnh sát cũng xúm vào hỗ trợ không ít.

Yue thấy Akito đi rồi liền tự động đi theo Saeko vào phòng thay đồ. Cô ta lúc này đầy đầu còn vẻ bi thương khi chứng kiến người bạn thân nhất chết đi trước mắt? Phần trang điểm trắng bệch trên gương mặt che dấu không được đôi mắt sáng rực vì hưng phấn, tuy đã tận lực khiến cho cơ mặt buộc chặt tràn ngập đau thương nhưng khoé môi hơi cong lên lại bán đứng tâm tình hiện tại của Saeko. Dưới ánh sáng chói mắt của ánh đèn neon lạnh lẽo, nụ cười cứng ngắc của cô ta trở nên quỷ dị đến cùng cực.

“Cô muốn nói gì với tôi sao? Nơi này người ngoài không được phép tiến vào đâu.”

Yue nhìn người phụ nữ toàn thân đều tỏa ra khí tức hắc ám này, đôi mắt xanh biếc chợt loé lên. Saeko sùng sốt một chút, khoé môi cứng ngắc ban ra một nụ cười sâu, đôi đồng tử chết lạng chiếu xạ ra ánh sáng quỷ dị.

“Không có ai nói cho chị biết gương mặt của chị lúc này hoàn toàn không phù hợp để diễn tiếp vai thiên thần sao?”

Saeko lạnh lùng nhìn Yue, đôi vai run lên không rõ là vì phần nộ hay đang chê cười lời này của cô.

Tê tê.....

Yue kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy từ trên trần nhà rơi xuống một vật gì đó không rõ. Theo bản năng cô liền gạt tay ra. “Thứ đó” trái lại cắn một nhát vào bàn tay cô, răng nanh nhọn hoắt cắm sâu vào da thịt để lộ ra hai lỗ hồng đầy máu. Yue chỉ cảm thấy toàn thân tê liệt, hoàn toàn không khống chế được nữa ngã xuống.

“Cái...”

Thì ra thứ vừa mới rơi xuống chính là một con rắn nhỏ. Nó treo mình trên đèn chùm của căn phòng. Khi Yue tiến vào nó đã chú ý tới cô rồi. Saeko chậm rãi ngồi xuống trước mặt Yue, khuôn mặt vắn vẹo ban ra một nụ cười cứng ngắc. Cô ta vỗ nhẹ lên má Yue khiến cho cô nhìn không được mà rung mình một cái. Bởi vì da thịt của Saeko lạnh toát không có một tia độ ấm, giống như....một xác chết.

“Người có biết ta đã chờ bao nhiêu lâu để có thể được phân vai chính của vở kịch này không? Thế mà tới phút cuối cùng con tiện nhân kia lại chen ngang vào. Dùng thân thể nó đổi lấy vai diễn lần này, cho dù ta có cố gắng tới sôi nước mắt cũng chỉ có thể ngậm ngùi làm vật kê chân cho nó. Bạn thân gì chứ? Nó là cái thứ gì? Ý vào bản thân có một chút tư sắc, dùng cái mặt đó mời chài đàn ông. Ai cũng biết rõ tình nhân của nó giàu có, lại có cổ phần ở nhà hát này còn ta thì thân cô thể cô. Mồ hôi nước mắt cùng sự cố gắng của ta chỉ dựa vào một lần nó nũng nịu với tình nhân liền tan biến hết cả. Ta không cam lòng. Các người đã được ban cho dung mạo xinh đẹp như vậy tại sao còn muốn dẫm đạp lên sự cố gắng của người khác? Ông trời đúng là không công bằng, ta trả giá nhiều như vậy đổi lại trở thành một hòn đá kê chân cho thành công của nó. Ta không cam tâm....”

Saeko rít lên, Yue còn chưa kịp phản ứng lại cô ta đã nhào lên kháp lấy cổ cô đè xuống đất. Yue chỉ cảm thấy có thứ gì đó trơn ướt lạnh lẽo bò ngang trên cổ mình, sau khi biết được nó là cái gì sắc mặt Yue trở nên tái mét. Cuốn quanh cổ tay của Saeko là một con rắn, phần đuôi dài không thấy rõ ràng lắm vì bị thân thể Saeko che khuất. Càng nhìn càng giống như là con rắn từ trong thân thể cô ta mà chui ra vậy. Cảm thấy thân thể Yue cứng lại Saeko chậm rì rì nhếch mép cười:

“Sợ à? Nó xinh đẹp thế này làm sao người lại sợ hãi? Nó rất thích người cho nên mới bò ra chào hỏi một phen mà thôi.”

Yue nghiêng răng, dốc toàn bộ sức lực tóm chặt lấy cổ tay Saeko, đôi mắt xanh biếc phá phong ấn mà ra. Ở một khắc đó cô nhanh chóng xé nát con rắn đang học xà tín từ cách cõ hòng mình không xa, Saeko cũng bởi vì động tác này của cô mà ôm lấy ngực đau đớn thở dốc. Lúc bấy giờ Yue mới phát hiện ra con rắn kia quả thực chui ra từ lồng ngực của Saeko, trên đó còn nguyên một lỗ thủng nhưng không hề đổ máu.

Yue gắng gượng bình ổn đau đớn trong thân thể, mồ hôi lạnh túa ra đầm trán. Con rắn kia cắn cô không chỉ tiêm theo nọc độc mà quỷ khí cũng từ đó mà thâm nhập vào người Yue. Cô không thể phát ra linh lực mà tấn công Saeko cùng lũ rắn được nữa.

“Tiện nhân, Michiru đã chết. Tao nhất định sẽ gạt phăng nó để tỏa sáng trên sân khấu. Chỉ cần làm thịt mọi thứ đều đã xong.”

Saeko rít lên, âm cuối còn mang theo tiếng rắn học xà tín từ, tê tê khiến cho người ta tâm lạnh.

“Người mơ tưởng đủ chưa? Chẳng lẽ người nghĩ thủ thuật mà người dùng để hại chết Michiru cảnh sát sẽ không biết hay sao? Người sẽ gặp báo ứng.”

“Báo ứng ư?”

Saeko cười lớn giống như nghe được chuyện hài hước nhất trên đời. Cô ta ôm ngực gần lên

“Chỉ cần các người đều chết, báo ứng đối với tao cũng đều không quan trọng nữa rồi. Ta phải xuống địa ngục vậy thì ta sẽ lôi các người chôn cùng.”

Lừa gạt của Yue từ bao giờ đã bốc lên nghìn ngút. Cô không cần biết Saeko vì sao sẽ tự tin tới mức có thể giết hết cảnh sát cùng những người có mặt tại sân khấu kịch ngày hôm nay nhưng cô không thể để cho chuyện đó xảy ra được. Dù là một phần trăm khả năng tính cũng phải bóp chết từ trong trứng nước.

Yue bỏ nhào vào người Saeko đẩy ngã cô ta, một cái tát giáng thẳng xuống mặt cô ả. Saeko lãnh trọn cái tát này gương mặt lệch sang một bên, trên đó còn năm vết cào rướm đầy máu. Cô ta đau đớn rít lên, hàm răng ban ra như muốn cắn chết Yue vậy. Saeko cũng không thủ hạ lưu tình, cô ta vọt một phát đấm mạnh vào bụng cô. Yue bị cô ta đánh gục trên đất, đau đến hít thở cũng khó khăn. Chưa kịp bò dậy Saeko đã bẻ lấy tay phải của cô “rắc” một tiếng. Nghe thanh âm xương cốt gãy lìa Saeko cười khằng khặc thành tiếng.

“Ngao ngao một chút đi. Ngươi cùng Michiru đều có một gương mặt yêu nghiệt thế này khiến ta nhìn không được muốn hành hạ các ngươi. Gương mặt xinh đẹp vụn vỡ vì đau đớn, khiến cho người ta tâm muốn nát ra a.”

Yue liều mạng vùng vẫy khiến cho Saeko trong mắt loé lên vài tia phiến chán. Cô ta giáng thẳng một cái bạt tai xuống khiến cho Yue xây xẩm cả mặt mày, khoe miệng chảy xuống tơ máu.

“Cút ngay!”

Yue gầm lên, với tay lấy một bình hoa lăn lóc trên sàn nhà đập lên đầu Saeko. Cô ta khựng lại một chút, những mảnh thủy tinh trên đầu cửa lên da thịt cô ta, chỉ là một chút máu cũng không chảy ra. Yue không kịp suy tính tiếp theo nên làm cái gì đã thấy Saeko nghiêng người gạt phăng những mảnh thủy tinh ghim trên đầu mình xuống, thân thủ túm lấy cổ chân Yue.

Cô vừa mới bỏ đi được mấy bước đã bị kéo giật lại. Saeko từ trên cao nhìn xuống cô giống như đang nhìn một vật chết. Cô ta giơ chân, giày cao gót nhọn cứ thế đập xuống bụng Yue. Con đau nhói tới buốt tim ập xuống khiến cho Yue co người lại, trước mắt một mảnh tối sầm.

*****

Yuu Ogasawara cùng Akito lúc này đang ở bên ngoài hậu đài xem xét bộ phận điều khiển giàn treo đèn của nhà hát. Tại đây, cảnh sát tìm thấy không ít manh mối chứng minh cái chết của Michiru không đơn thuần là một vụ tai nạn. Akito nhìn thoáng qua vết cắt còn mới trên sợi dây treo mình của nạn nhân, đôi mày nhíu chặt. Đột nhiên, Akito bỗng cảm thấy sau lưng mình lạnh buốt, điện thoại rung chuông âm ỷ dù rằng anh đã tắt âm di động. Akito nhìn thoáng qua màn hình điện thoại chỉ thấy trên đó hiện lên dòng chữ ngắn ngủi:

Akari gặp nguy hiểm

Akito đông tử co rút lại, nét chữ trên màn hình càng gấp gấp cuối cùng chuyển thành một màu đỏ như máu. Anh vội vàng lao ra bên ngoài giao mọi chuyện cho Yuu Ogasawara. Chỉ là Akito chưa đi được bao xa đã đối diện với một người nam nhân vừa xa lạ vừa có nét quen thuộc đến cực điểm. Anh sững sờ nhìn gương mặt giống mình tới bảy, tám phần trước mắt ý nghĩ đầu tiên loé lên là cha cư nhiên vụng trộm có một đứa con riêng? Nhưng ngay sau đó Akito lập tức bỏ đi ý nghĩ hoang đường này, bởi vì người kia đã lên tiếng

“Lần đầu gặp mặt chuyển kiếp của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

“Anh .... là ai?”

Akito nhíu mày nhìn Bạch Hạo, sự cảnh giác trong mắt càng thêm nồng đậm. Bạch Hạo không thèm phản ứng chỉ nhìn Akito chăm chăm như thể muốn tìm ra thứ gì đó trong biểu cảm của anh.

“Tôi là Bạch Hạo. Là không gian chi thần ....cũng là kiếp trước của cậu.”

Cuối cùng vẫn là Bạch Hạo mở lời trước. Akito nhướn mày chờ đợi câu nói tiếp theo của anh, Bạch Hạo lại lắc đầu.

“Đã là chuyện rất lâu trước kia. Chúng ta không có nhiều thời gian để nói chuyện đâu. Yue...à không. Là Akari đang gặp nguy hiểm.”

Akito hít sâu một hơi đè nén toàn bộ tâm tình cuộn trào như sóng dữ của mình xuống đáy lòng, mặc kệ Bạch Hạo Akito xoay người chạy đi. Bạch Hạo vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng anh khuất dần, một bàn tay đặt ngang tầm mắt che đi màu đen nồng đậm nơi con ngươi anh, cũng che lấp giọt lệ nhạt nhòa nơi khoe mắt.

Đi đi Akito. Tôi không thể ở bên cạnh Yue lúc cô ấy gặp nguy hiểm. Trước kia là vậy, bây giờ cũng thế. Có thể bảo hộ cô ấy....chỉ có thể là cậu mà thôi.

*****

Yue không biết mình đã bất tỉnh bao lâu nhưng khi tỉnh lại gian phòng thay đồ của Saeko đã trở thành một chiến trường hỗn độn không hơn không kém. Thân thể cô vẫn không thể nào bức toàn bộ độc tính của con rắn chết tiết đó ra ngoài, độc tính cùng khí tức hắc ám không ngừng ăn mòn cơ thể cô. Linh lực đều dùng để chịu tải thân thể này khiến cho Yue không có cách nào phòng ngự được những đợt tấn công bằng sức lực khó tin của Saeko. Dù là bị đánh đến hôn mê bất tỉnh xong Yue vẫn ý thức được cả cô và Saeko không có khả năng biến căn phòng thay đồ hoa lệ của nhà hát kịch thành một nơi đồ nát khói bụi mù mịt như hiện tại. Và còn hơn thế, ngay cả kết giới phong tỏa không gian cũng được dựng nên.

“Tĩnh rồi hả? Còn ngồi đần ở đó làm gì mau mau nghĩ cách phong ấn cái thứ chết tiệt này cho tôi.”

Yue kinh hãi ngẩng đầu chỉ thấy đầy trời đều là vết máu. Một người nam nhân xa lạ tay cầm trường kích quần chiến với đám rắn mà Saeko thả ra. Căn phòng này được kết giới không gian bao bọc chặt chẽ không một kẻ hở, thậm chí người này còn chu đáo làm ra một kết giới nhỏ để bảo hộ cô khỏi đám rắn rết bò đầy mặt đất.

“Cảm ơn.”

Subaru nghe được lời này chỉ “sách” một tiếng thân thủ càng thêm tàn nhẫn chém giết. Trong âm điệu lạnh lùng cũng mang theo vài tia không cam lòng.

“không cần cảm ơn . Ta đã hứa với một người không để cho cô chết cho nên một chút cảm kích này cô giữ lại cho mình đi. Nếu đã tỉnh thì tìm cách phong ấn thứ này. Tôi không muốn lưu lại thể giới này quá lâu đâu.”

Yue không lên tiếng nhìn chằm chằm vào bóng người Saeko vụn vẹo trong bóng tối , đôi mắt xanh trống rỗng vô thần phát ra ánh sáng quỷ dị. Saeko quay đầu nhìn Yue , một khắc đó Yue rõ ràng nhận ra được thứ bám trên người Saeko hoàn toàn không giống khí tức của những vật thoát ra từ cấm địa hắc ám. Điều này đồng nghĩa với việc Saeko không phải là quỷ khí cần phong ấn. Vậy thì người nam nhân kia vì sao muốn cô phong ấn thứ này đây?

“Cô ta là ai? Tại sao lại phải phong ấn nó? Nó không phải quỷ khí trốn ra từ cấm địa hắc ám. Theo lý mà nói nó không thuộc quyền phán quyết của tôi.”

Subaru lườm cô. Ánh mắt sắc như dao, anh ta vô cùng phiền muộn nhưng vẫn bắt đầu trả lời.

“Nó là Shittokami. Tiền thân là một ma vật trong cấm địa hắc ám, nhưng khác với số ma vật kia Shittokami có trí tuệ. Nó lợi dụng vết nứt không gian trốn đi phá hoại rất nhiều khoảng không gian và thời gian khiến cho vô vàn vùng đất bị phá hủy , quy luật cũng bị nó giảo long trời lở đất. Ta cùng thần không gian đương nhiệm bị phải đi sửa chữa vết rách ở các thời không đó đồng thời tìm cách phong ấn Shittokami. Nó không có nhiều năng lực , đáng sợ nhất chính là nọc độc cùng thứ mà nó gieo rắc vào lòng người- sự đổ ập và ghen ghét. Bản thân nó đã từng là bản thân sau đó dần trở nên đồng hoá với ma vật cho nên Shittokami rất khó đối phó. Phong ấn cũng giam cầm bình thường không thể nào vậy khôn nó quá lâu, hiện tại cả địa ngục hắc ám và cấm địa hắc ám đều bị tổn hại nghiêm trọng. Thần không gian và thần số mệnh canh giữ ngày đêm nhưng chỉ có thể ngăn cản được tình huống đột phát mà thôi.

Nói về lý thì cô cùng Akito là hai người duy nhất có khả năng phong ấn Shittokami . Có thể cô không biết nhưng địa ngục và cấm địa đã liên kết lại làm một rồi. Thần số mệnh ngay cả bản thân cũng sắp trụ không nổi làm gì còn khả năng trông giữ nữa?”

Yue tròn mắt bàng hoàng không thể tin được

“Không thể nào. Thần số mệnh làm sao có thể không bảo trụ được thân mình kia chứ?”

Subaru tuy tay đâm chết một con rắn , mũi kích sắc nhọn lộ hàn quang không chút lưu tình đập Saeko một cước xuống sàn một bên cười lạnh.

“Không phải vì cô sao? Đưa cô tới nơi này phá vỡ cấm kị thời không lại năm lần bảy lượt cứu cô từ miệng cái chết. Yue kỳ thực bản thân cô cũng không hiểu vì sao mình được ưu ái như vậy đi?”

Câu hỏi của Subaru giống như một chậu nước lạnh tạt vào lý trí của Yue. Cô bản thân

Đúng thế. Tại sao thần số mệnh lại tốt với cô như vậy? Chẳng lẽ còn có thứ gì đó mà cô chưa nhớ ra hay sao?

Subaru nhìn Yue thất hồn lạc phách trong lòng cũng có chút không đành. Bởi vì anh hiểu được lỗi lầm cũng không phải do cô tạo ra. Bạch Hạo và Yue .....họ đều là những kẻ đáng thương. Thần không gian và thần số mệnh họ cũng vừa đáng hận vừa đáng trách.

“Kỳ thực có lẽ cô không biết cô là một người “đặc biệt” . Đôi mắt tử vong là thứ mà mọi sinh vật tà ác đều có kị , thân thể ẩn chứa linh lực cường đại của cô không chỉ có khả năng cứu giúp con người mà còn có khả năng trùng tổ thân thể cho ma vật. Nói cách khác, chỉ cần có được cô thì bất kỳ ma vật nào cũng có thể đứng trên đỉnh của vạn ác , trở thành ác ma chi vương. Thân thể Vĩnh viễn không bị hủy diệt, bất tử chi thân có ma quỷ nào không thêm khát! ? Chỉ cần không chết cho dù bị phong ấn ngàn năm vạn năm thì có nghĩa gì đâu. Thần số mệnh có lẽ cũng lo sợ bọn chúng sẽ quật khởi khi bà ta không còn nữa cho nên mới hao tâm tổn trí đưa cô tới nơi này, tìm một Akito và cho cô một gia đình ấm áp. Khi ở cạnh anh ta, cô chỉ còn là một người bình thường . Không còn năng lực đáng sợ, không còn linh lực khiến cho ma quỷ mê say. Thứ mà thần số mệnh muốn vừa là phong ấn vĩnh viễn ma vật, vừa muốn cô an bình một kiếp này. Vì bà ta, cô không muốn phong ấn chúng sao?”

*****

Yue cười khổ trong lòng , không phải cô không muốn phong ấn chúng mà là bản thân cô không thể. Năng lực của cô chỉ là tinh lọc quỷ khí, anh ta nghĩ sao mà cho rằng cô có khả năng cứu thế giới này đây?

“Anh nghĩ rằng tôi đủ khả năng sao? Chẳng phải chính anh cũng nói thần số mệnh đưa tôi tới nơi này là một cách bảo hộ tôi. Thế nhưng hiện tại, đám ma vật đó đều đã tới rồi. Tôi chỉ có một thân linh lực cùng đôi mắt bị nguyên rủa , những lần trước đều là may mắn cùng sự chỉ dẫn của thần tôi mới miễn cưỡng thu thập được vài món ma vật trốn thoát từ cấm địa. Không phải tôi không muốn thu thập chúng mà là tôi không đủ khả năng.”

Subaru lắc đầu, lạnh lùng nhìn cô

“Cô có biết tại sao Akito lại là kẻ được chọn không? Không phải ai khác lại chính là anh ta. Một gia đình đặc biệt , có ràng buộc thâm sâu với tử thần. Hattori gia tộc không phải tự nhiên mà được sinh ra đâu. Yue , có một số điều có lẽ cô không rõ. Kỳ thực....Akito đáng lẽ không hiện hữu ở nơi này.”

Yue cảm thấy tim mình dường như ngừng đập hẳn, trong nháy mắt cái lạnh lẽo trong mắt Subaru như hàn băng đông trụ trái tim cô. Akito vốn không hiện hữu....chuyện này là thế nào chứ?! Hai mươi lăm năm qua, người đàn ông quên mình vì trị an thành phố, một con người âm ập kiên nghị, một vẻ ngoài lạnh lùng ôm ấp trái tim nóng bỏng mềm mại. Người từng ôm lấy cô an ủi, người xua tan ác mộng hàng đêm cứ nhiên không tồn tại? Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy chứ? Là cô điên hay cả thế giới này điên rồi?

Subaru dường như cảm thấy được con lóc trong đáy mắt cô, anh từ trên cao nhìn xuống đôi vai gầy run rẩy trong lòng một mảnh lạnh lẽo. Người con gái này khiến anh chán ghét thật sâu bởi vì cô ta quá mức yếu đuối, đồng thời cô ta cũng là người mà anh cảm thấy thương tiếc. Số mệnh đúng là quá tàn nhẫn, ngay cả đứa con ruột thịt cũng hành hạ tới nhường này.

Subaru không đành lòng nhìn thẳng, anh quét mắt tìm kiếm Saeko trong đồng đồ nát hoang tàn bên dưới đồng thời trầm giọng mà trấn an.

“Bởi vì có cô cho nên Akito mới danh chính ngôn thuận xuất hiện trên thế giới này. Cô tiết lộ vận mệnh của cả tộc quỷ cho Bạch Hạo. Anh ta lại mềm lòng nói cho em gái mình để cô ta chạy thoát cái chết được sắp xếp sẵn. Cũng từ đó vận mệnh của tất cả mọi người đã bị sắp đặt lại. Hẳn cô đã lấy lại được ký ức ngày đó rồi.

Cô cũng biết thay đổi vận mệnh thì sự trừng phạt khủng khiếp sẽ rơi xuống trước hết là với kẻ đã thay đổi nó. Bạch Hạo và Akito là một. Cho nên anh ta cũng là sự trừng phạt của cô đấy. Không phải tự nhiên mà Akito sở hữu một phong ấn cường đại như vậy đâu Yue. Cô hãy nhớ kỹ vì cô cho nên mới có Akito của hiện tại. Cô và anh ta hoàn toàn đứng bên ngoài của quy tắc trên thế giới này. Vạn vật sinh tồn nơi này đều có ràng buộc nhất định với quy tắc, mà hai người thì không, Cho nên năng lực của hai người ở đây so với cô tưởng còn muốn cường đại rất nhiều.”

*****

Akito không rõ Yue đang ở nơi nào. Cả hội trường đều là người của cánh cực, anh thậm chí đã điện về trụ sở yêu cầu Mikuo định vị vị trí của Yue nhưng hiển nhiên đều vô dụng. Yue biến mất cùng với nghi phạm của vụ án điều này càng khiến cho anh cảm thấy bất an, nhất là khi khẩu cung của từng người trong nhà hát đều cho thấy Saeko là một người không bình thường.

“Chết tiệt.”

Dự cảm không tốt liên tục nảy sinh trong lòng anh, Akito phần nộ đấm mạnh vào cửa gỗ. Cánh cửa gỗ dày và nặng cứ như thế rung lên bần bật.

“Đừng lo lắng quá, có Subaru tại đó Yue tạm thời sẽ ổn thôi.”

Bạch Hạo không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh anh lên tiếng.

“Subaru đã giăng kết giới không gian cậu không tìm thấy cũng không có gì lạ.”

Bạch Hạo nói rồi vươn tay vẽ một đồ án trên không trung. Akito nhìn theo động tác của anh chỉ cảm thấy có thứ gì đó quanh mình đang vận vẹo. Tiếng gió hỗn độn kèm theo nhàn nhạt mùi máu.

“Vào đi. Cả Yue và Saeko đều ở trong đó. Saeko kia không còn là con người nữa, cô ta đã hoá thân thành Shittokami một ma vật cực kỳ nguy hiểm. Nhưng mà có Subaru tại đó Yue sẽ ổn thôi.”

Akito cổ quái nhìn Bạch Hạo nhin không được hỏi

“Anh....không vào trong sao?”

Bạch Hạo chỉ cười lắc đầu, rút ra bên hông một khẩu súng màu bạc.

“Tôi không thể đi vào trong đó. Thứ này giao cho cậu. Thay tôi bảo vệ Yue được không?”

Akito cảm lấy khẩu súng nhìn thật sâu vào trong mắt Bạch Hạo sau đó đi thẳng vào bên trong kết giới. Cho tới khi thân ảnh anh biến mất, đọng lại bên tai Bạch Hạo là thanh âm trầm ổn mà quyết tuyệt của anh.

“Dù anh là ai cũng không quan trọng. Tôi sẽ không nghe lệnh bất cứ kẻ nào và đương nhiên tôi sẽ bảo vệ cô ấy mà không cần anh phải nhắc nhở. Và khi trở lại tôi muốn biết mọi thứ từ chính miệng anh.”

*****^*****

RÀM-----

Ầy phòng khói bụi mịt mù, khi Akito bước vào chỉ ngửi được hương vị tanh nhạt lạnh lẽo của máu. Anh nhử mày nhìn xác rắn la liệt đầy đất, hầu hết rung lên cuối cùng vẫn là nhện xuống cảm giác ghê tởm vừa dâng lên từ tận đáy lòng. Giữa căn phòng đồ nát hoang tàn, hai bóng người vẫn điên cuồng mà quần chiến dường như đã quên đi hết thấy mọi thứ xung quanh.

Ngay từ khi kết giới của Subaru bị Bạch Hạo mở ra anh đã biết Akito nhất định sẽ đi vào bên trong chỉ là anh bị Saeko quần lấy không có cách nào quản được bọn họ. Cũng may.....Bạch Hạo không tiến vào, anh nên cảm thấy may mắn khi Bạch Hạo còn nghe lời anh hay nên bị ai cho nỗi đau cùng cực không cách nào giải tỏa của cậu ấy đây? Lặng lẽ ngắm nhìn người mình yêu mà chẳng thể thốt ra lời, cái cảm giác đau đớn đến hít thở không thông này anh không muốn Bạch Hạo trải qua lần nữa.

Shittokami không hổ là ma vật duy nhất trốn thoát khỏi địa ngục hắc ám, dù phụ thân trên một con người yếu ớt vẫn có thể tạo ra oanh động lớn tới cỡ này. Subaru nhìn lên kết giới lung lay sắp đổ của mình ra tay càng thêm tàn nhẫn. Một thân chiến phục đen tuyền bắn lên không ít vết máu không rõ là từ Shittokami hay là máu của bản thân anh ta nữa.

Saeko cũng phát giác ra có người đi vào kết giới, ả càng thêm điên cuồng mà chỉ huy lũ rắn bò nhào về phía anh cũng vì vậy mà ả sơ suất trúng ngay một kích của Subaru. ả oán độc gầm lên, đôi mắt đỏ rực vẫn tơ máu dường như lập tức có thể chảy xuống huyết lệ. Từ thân thể ả, lũ rắn phá xác mà ra càng nhiều. Saeko cũng vì thống khổ mà co rụt người lại, đau đớn cao lên vách tường để lại từng vết máu đen. Đàn rắn tuôn ra càng nhiều sắc mặt cô ả càng trắng thêm vài phần, gương mặt dữ tợn cùng tóc tai hỗn độn đầu còn nửa phần dung mạo thanh tú trước kia. Tin tưởng rằng nếu Saeko biết được bản thân mình sẽ biến thành cái dạng này cô ta sẽ không tâm thần mà bán linh hồn mình cho ác quỷ.

“Ta bán linh hồn mình cho quỷ dữ sống trong thống khổ thế này vậy thì các ngươi cũng đừng hòng được yên ổn.”

Saeko gầm lên, đàn rắn học xạ tín từ từng đôi mắt ánh lên huyết quang bò nhào tới những người gần đó. Subaru vội vã tránh né cũng gần không kịp Saeko bò nhào về phía Yue. Kết giới nhanh chóng bị ả ta phá vỡ mà Yue hiện tại ngay cả khí lực nhắc tay lên cũng không có.

[Chỉ cần ăn người ta có thể vĩnh sinh bất tử.]

Saeko tê tê mở miệng, bàn tay đã hướng trên cổ cô mà xoa nắn. Cảm giác trơn ướt trên cổ khiến cho Yue cảm thấy sợ hãi, máu trong cơ thể kết lại thành băng.

Đoàng !

Chối tai tiếng sừng vang lên, ngay cả Subaru cũng ngưng cả người. Saeko như rơi gổ ngã xuống trước mặt Yue, trên trán rõ ràng đã trúng một viên đạn. Subaru nghiêng đầu nhìn Akito cách đó không xa trong mắt loé lên vài tia tán thưởng. Tinh huống của Akito cũng không tốt cho lắm, đàn rắn bò đầy quanh chân anh chỉ là Akito không hề để tâm tới chúng, hòng sủng duy nhất hướng về Saeko vừa ngã xuống còn mơ hồ khói trắng. Dưới ánh sáng tù mù u ám của căn phòng bị hủy không ra hình thù Akito vẫn có thể ngắm bắn chuẩn tới từng ly, giết chết được Saeko mà không tổn thương tới Yue dù bọn họ gần như đã không còn khoảng cách. Subaru không thể không thừa nhận năng lực của người này.

Thế nhưng, Subaru tán thưởng Akito cũng không được bao lâu. Từ trán của Saeko chảy ra một dòng máu đen, một bóng người như quỷ mị hình thành từ vùng máu ấy. Trên ngực ả còn có nguyên một lỗ hồng tối đen. Subaru biến sắc con chưa kịp nhắc thương đã nghe được tiếng khàn khàn bên ngọn từ miệng ả.

[Xuống địa ngục đi. Ta sẽ giết chết tất cả các ngươi.]

“Dem Yue ra khỏi đây mau.”

Subaru rống lên tóm lấy người Yue ném về phía Akito. Yue cũng không nhẹ vậy mà Akito cứ nhiên đỡ được cô. Anh dùng thân thể mình giám xóc thừa nhận hai lực lớn đánh vào cơ thể. Cánh tay đụng phải vách tường, bèn nhón đau đớn khiến cho Akito nhin không được rên lên thành tiếng.

Đàn rắn bởi vì mệnh lệnh của Shittokami mà càng trở nên phát cuồng, lần này ngay cả Subaru cũng chống đỡ không được. Đàn rắn như thủy triều ùn ùn mà kéo tới, Subaru cũng khó lòng chiến đấu với Shittokami khi mà lũ rắn cứ quần lấy anh. Subaru dù bị chúng cắn cũng không quá nguy hiểm bởi vì lũ rắn này không đủ độc để hạ gục anh. Nhưng Akito cùng Yue thì khác. Akito chỉ là một người bình thường, dù cho có là phong ấn cường đại nhất, linh lực của Akito vẫn bị khoá chặt trong hồn phách của anh ta. Để đảm bảo thế giới này không bị nứt vỡ, quy tắc dù không trực tiếp áp đặt lên Akito xong anh cũng không có cách nào vận dụng được linh lực của mình. Tim đại một con rắn nào đó trong số rắn này cũng đủ để giết chết Akito rồi. Còn Yue dù rằng sở hữu bất tử chi thân xong khi mà linh lực của cô còn đang chống chọi lại với độc tính và quỷ khí của Shittokami trong cơ thể thì cô chẳng khác nào một người bình thường. Đến thân khi bị Shittokami cắn trúng cũng phải mất tới hai ngày tính lộc máu của chính mình chứ đừng nói tới một bán thân linh hồn chịu nguyên rửa như Yue.

Mất thấy đàn rắn bò lại gần mà Akito không thể vừa bảo hộ cô vừa giết hết chúng được. Trên người Akito có vết thương, mùi máu càng kích thích đàn rắn. Nếu bị cắn phải Akito nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Cô tuyệt đối không muốn người này lại chết trước mình một lần nữa. Yue cắn răng dồn sức đập tay vào vách tường đồ nát lồm chồm. Máu tươi nhất thời văng ra tung toé.

“Akari!”

Akito vội tóm lại cánh tay vô lực thông xuống của cô mà hét lên. Mất Yue mờ dần, hai tai cũng ù đi, cái lạnh lẽo xâm chiếm tràn lan khắp cơ thể. Bền nhón đau đớn từ cánh tay, quỷ khí không ngừng ăn mòn thể xác cùng với nọc độc của Shittokami khiến thân thể cô tê liệt dường như rơi vào động băng. Nhưng mà....cũng không sao cả. Bạch Hạo đã chết trước mắt cô một lần, Akito tuyệt đối không thể chết trước mắt cô lần nữa. Cô không cho phép điều đó xảy ra. Akito là người bình thường, sẽ già, sẽ chết. Nhưng từ giờ tới lúc đó, cô sẽ dùng năng lực của mình, dùng thể xác bất tử này để bảo hộ anh. Giống như năm xưa Bạch Hạo đã dốc sức chăm sóc cô vậy đó. Cô làm vậy bởi vì cô biết Akito và Bạch Hạo là một. Dù cho sau này Akito chết đi, cô sẽ lại chờ đợi. Chờ đợi chuyển kiếp của anh, chờ đợi để thủ hộ người mà cô yêu một đời này. Nguyên rửa trên linh hồn cho dù trải qua bao nhiêu năm cũng sẽ không biến mất. Đó là sự trừng phạt mà vận mệnh dành cho cô, cũng là định mệnh kiếp này của cô. Sống để trả giá.....trọn đời trọn kiếp.

“Em đang làm cái quái gì thế hả?!”

Akito nhin không được rống lên, mà Yue lại không có cách nào trả lời anh. Cổ họng cô khô khốc nóng ran. Từng đợt tình ngọt ủa lên, rỉ ra toàn bộ khoang miệng. Yue lại cố tình nuốt xuống.

“Có máu của cô ta lũ rắn sẽ không tới gần hai người. Thật ngu xuẩn, đã trúng độc của Shittokami lại còn cường ngạnh dùng linh lực bảo vệ. Cô ta đúng là đang tự tìm đường chết mà.”

Subaru cau mày không đồng tình nói. Chỉ là trong lòng anh ta càng thêm khó chịu cùng vài phần thương cảm.

Yue hẳn là đã biết Akito là chuyển kiếp của Bạch Hạo. Cho nên cho dù là hi sinh bản thân cũng muốn bảo hộ người này chu toàn. Anh nên vui mừng vì người con gái này thực lòng yêu Bạch Hạo đến chết không sờn hay nên bi thương cho tình cảm vô vọng của bản thân đây? Bạch Hạo cùng Akito đều theo bản năng mà cưng chiều yêu thương người con gái này. Đứng trước họ anh giống như một người xa lạ chứng kiến khổ đau của họ mà không tìm ra cách nào giúp đỡ. Subaru ngẩng đầu nhìn trời đến bao giờ khổ đau mới chấm dứt? Đến bao giờ họ mới thôi dằn vặt nhau?

P/S : muốn viết qua mấy đoạn này nhanh nhanh quá ; ____; không quen viết ngược. Viết cứ kỳ kỳ

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

“Khục....khụ khụ.... Phốc!!”

Yue cả người đều tụt vào lòng Akito run rẩy thờ đốc, máu đen trong miệng không nhịn được nữa cuối cùng phun ra. Akito thậm chí còn thấy rõ trong bãi máu đen mơ hồ còn có cả nội tạng bị nghiền nát. Đầu óc anh quay cuồng dường như đình chỉ hoạt động, anh run rẩy lau đi vết máu bên khoé miệng cô đỏ mắt mà rống lên:

“Có cách nào ngăn độc tính hay không?”

Subaru xoay người tiếp tục gia cố kết giới của mình khoá chặt lấy Shittokami cùng lũ rắn hoàn toàn không rảnh để theo dõi bên này. Anh ta dùng máu của mình để vẽ đồ án khoá chặt kết giới lại không hề có ý định để Bạch Hạo xông vào.

“Chỉ cần tiêu diệt Shittokami chúng ta có thể lập tức rời khỏi đây. Kỳ thực độc của Shittokami không có thuốc giải. Nếu là người khác e là đã chết không dưới mười lần rồi. Yue có khả năng tự giải độc cho nên cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Shittokami vẫn không ngừng công kích kết giới của Subaru, anh ta vừa chặt vật gia cố vừa kể lại những gì bản thân biết về cô.

“Yue từng nói cho cậu thân thể này không phải của cô ấy đúng không? Chính xác hơn là cô ấy cho rằng mình được sống lại trong thể xác này, dù thể xác có biến mất cô ấy cũng sẽ không chết đi. Kỳ thực đó là một loại ký ức giả tưởng mà Yue tự ám thị trong trí nhớ của mình. Thân thể này đích thực thuộc về cô ấy. Không lớn lên không già đi thậm chí là bị thương cũng sẽ không chết. Bất lão bất tử gánh lấy lời nguyện ngàn năm, bởi vì quá mức thống khổ, Yue lựa chọn quên đi hết mọi thứ. Đối với Yue mà nói đó là một sự dằn vặt không có cách nào diễn tả nổi. Sau khi Bạch Hạo chết đi, Yue đã nguyện rửa bản thân mình đồng thời tự phong ấn ký ức khiến cho toàn bộ trí nhớ của cô ấy bị gián đoạn. Những phần ký ức giả tưởng kia không rõ là thân số mệnh gieo vào hay là cô ấy tự ám thị với chính mình nữa.”

Subaru vừa nói vừa nhìn Yue cau mày thống khổ trong đau đớn, đôi mắt đen thẳm của anh không khỏi ánh lên vài tia tiếc thương. Chỉ là xẹt qua rất nhanh liền tiêu thất.

“Giải thích việc này có lẽ nên để Bạch Hạo nói cho cậu nhưng với tình thế hiện tại tôi nghĩ rằng bản thân mình nói ra thì tốt hơn. Tôi là chiến thần được thần không gian chọn lựa cho Bạch Hạo, trước khi phục tùng cậu ấy tôi đã ở bên thần không gian khá lâu. Hiểu biết của tôi về Yue cũng không ít. Yue là con gái của thần không gian và thân số mệnh, cô ấy được sinh ra để gánh vác vận mệnh vốn không thuộc về bản thân mình. Không biết có phải vận mệnh bị bóp méo hay không mà bản thân Yue sở hữu những năng lực mà Thần cũng thèm muốn tất nhiên đám ma vật cấp thấp kia cũng coi Yue trở thành mục tiêu. Có linh lực và khả năng tự chữa lành, cô ấy nhiều nhất chỉ phải chịu đựng đau đớn mà không cần phải chết. Có lẽ đây cũng chính là lời nguyện mà đôi mắt từ vong đem lại.”

Akito xiết chặt bàn tay ôm lấy Yue dường như muốn khống chế thân thể cô, giúp cô ngăn cản từng cơn đau đớn. Vết thương trên thể xác có thể lành lại nhưng những tổn thương trong tâm thì không có cách nào khôi phục. Mỗi ngày đều chứng kiến đau khổ của từ vong lại không thể hạnh phúc như những người khác nếm trải cái chết một lần. Có lẽ sẽ không ai hiểu được đôi mắt từ vong đáng sợ thế nào ngoại trừ Yue.

“Yue đáng lẽ không nên được sinh ra trên đời. Bởi vì sự có mặt của cô ấy chính là sự trừng phạt với tất cả mọi người.”

Đoàng!

Tiếng súng thứ hai vang vọng, lần này hòng súng cư nhiên hướng về Subaru mà tới. Viên đạn thần kỳ sượt qua gò má anh ta tinh tế vẽ da một vết máu nhỏ, lại chẳng may thương tổn gì tới Subaru. Anh ta kinh ngạc nhưn mày nhìn Akito đang phần nộ mà trừng mình.

“Câm miệng lại. Tại sao các người lại đổ lỗi cho Yue? Cô ấy chưa chịu đủ hay sao? Sinh ra đã mang đôi mắt này Yue có sự lựa chọn ư?! Tương lai là do chúng ta tự mình định đoạt, bởi vì các người tin tưởng vào cái định mệnh vô tình kia cho nên các người vĩnh viễn không thoát khỏi trói buộc của nó.

Một mình Yue chìm đắm trong đó đau khổ muốn chết không được muốn sống cũng không xong chưa đủ sao? Các người cũng muốn đắm đầu vào cái vòng lẩn quẩn vô nghĩa này?

Định mệnh bị thay đổi thì đã sao, chỉ biết trốn chạy hậu quả của nó mà không có can đảm đối mặt vậy các người làm thần để làm gì?!”

Subaru ngây người, Bạch Hạo vừa phá vỡ kết giới của anh ta xông vào cũng ngăn người mà Yue rút cuộc chống đỡ không nổi đã chìm vào hôn mê.

Sợi dây vô tình của vận mệnh vừa giăng lên đã đứt đoạn trong cảm lạnh vô thức.

[Buông tha? Làm sao ta có thể buông tha cho được?..... Cho dù phải đối mặt với chuyện gì đi nữa ta cũng sẽ không buông tay.]

[Ích kỷ thì sao? Là thần thì không thể ích kỷ ư? Vậy người làm thần để làm gì?]

“Không thể can đảm đối diện với hậu quả mà bản thân tạo ra vậy thì làm thần để làm gì?”

Bạch Hạo vừa nhắc lại câu này, ánh mắt liếc nhìn Akito ôm chặt Yue trong lòng xẹt qua một tia cảm động cùng tự trách thở dài. Cung tên được tụ tập từ linh lực của Bạch Hạo biến ảo thành thực, Subaru vừa nhìn cánh cung đã biết được ý định của Bạch Hạo, anh ta dứt khoát chặn đứng một kích của Shittokami, dùng thân thể khoá chặt lấy hành động của ả. Bạch Hạo thoáng nhìn anh sau đó giao cung tên của mình cho Akito, đồng thời vươn tay chỉ về lỗ hồng tối đen trên ngực Shittokami mà nói

“Tôi muốn cậu bắn chết ả ta. Phong ấn lỗ hồng kia chặn đứt đường trở lại của Shittokami ở thế giới này.”

Bạch Hạo quỳ gối nâng một cánh tay Yue trân trọng mà hôn xuống. Akito há miệng muốn nói lại thấy Bạch Hạo buông tay cô, dùng dao nhọn rạch một đường trên cánh tay Yue. Máu đỏ chậm rãi chảy ra, Bạch Hạo dùng máu đó để tẩm lên mũi tên của mình. Mũi tên lấp lánh ánh sáng được hình thành từ lực lượng của Bạch Hạo sau khi được tẩm máu trở thành màu huyết dụ đẹp mà thể lương không sao tả xiết. Vết thương lành lại, Bạch Hạo lại nắm tay cô đặt lên cung tên. Anh đồng thời đặt cả tay mình và tay của Akito lên đó.

“Bắn đi, không thể trượt.”

Akito cảm nhận làn da man mát vô lực của Yue, bàn tay lạnh lẽo nhưng kiên định như băng của Bạch Hạo lại nhìn Subaru kiên trì giam cầm Shittokami phía xa kia hít sâu một hơi.

Mũi tên xé gió mà lao đi, Shittokami đành chỉ gãy dựa như một con diều đứt dây nặng nề ngã trên mặt đất. Mũi tên của Bạch Hạo cắm trên ngực ả xuyên thấu lồng ngực tan biến vào không trung, ánh sáng lấp lánh trên đó trở nên cuồng loạn hình thành một trận lốc xoáy nhỏ. Khói bụi mù mịt, cuồng phong gào thét bên tai, một cánh cửa nặng nề âm trầm hé mở, thể xác của Shittokami lập tức bị cuốn vào bên trong đó. Ngay lập tức, cánh cửa nặng nề khép lại, gió ngừng thổi. Trên nền đất chỉ còn lại mũi tên của Bạch Hạo nằm cô lnh. Máu huyết dụ biến mất không còn, ánh sáng lấp lánh cũng bị căn nuốt sạch sẽ. Bạch Hạo nhặt mũi tên lên cup mắt xuống không hề nhìn được biểu tình trong ánh mắt anh nữa

Subaru thoát lực tựa vào tường kích của mình mới miễn cưỡng đứng vững, máu tươi làm li nhuộm đỏ chiến phục đen tuyền của anh ta. Cung tên trong tay Akito biến mất, bàn tay lạnh lẽo của Bạch Hạo cũng ly khai. Bạch Hạo lưu luyến chạm lên gương mặt Yue lại giống như phải bóng mà rút về.

“Xin lỗi. Subaru tôi lại phá bỏ một lời hứa nữa rồi.”

Bạch Hạo cúi đầu, mái tóc hoàn toàn che khuất biểu tình trên gương mặt anh. Subaru thu hồi trường thương từ phía sau ôm lấy Bạch Hạo. Đôi chân run rẩy thoát lực gần như trong lòng đều dồn cả cho anh ta. Bạch Hạo trong lòng khê động, dường như còn có thể cảm giác được sức nặng sau lưng nặng nề đè lên trái tim mình. Subaru nhàn nhạt mở miệng, thần tình tràn ngập đau thương

“Tôi là vũ khí của cậu. Là tấm khiên bảo vệ cậu, là nô lệ trung thành nhất cho nên cậu không cần phải xin lỗi tôi. Một kẻ như tôi sao xứng đáng nhận được những lời này đây?”

Bạch Hạo hoảng hốt xoay người, Subaru mất đi lực chống đỡ bỏ nhào xuống, Bạch Hạo lại nhanh nhẹn đỡ lấy anh. Nhìn thần tình u uất đau thương của Subaru không hiểu sao trong lòng Bạch Hạo cảm thấy nhói đau.

“Subaru, đừng nói như vậy. Tôi chưa từng coi cậu như những thứ này.”

Subaru cười khổ, vươn tay che đi sự yếu đuối vừa thoáng qua trong mắt. Bạch Hạo phá kết giới của anh xông vào nơi này chẳng phải là để gặp Yue một mặt hay sao? Bao nhiêu công sức của anh bị phủ nhận hoàn toàn, anh cũng không oán hận gì. Chỉ là.....tâm tư của anh, Bạch Hạo cứ như vậy vứt bỏ vì một người không còn thuộc về mình nữa. Anh cảm thấy ủy khuất, cảm thấy ghen tị và cả sợ hãi nữa. Chiến đấu với Shittokami một khắc kia, ma vật ấy chưa từng ngừng nghĩ công kích tinh thần anh. Nó gieo vào trái tim anh sự oán hận và ghen tị, đồng thời làm sống dậy nỗi sợ hãi khi mất đi Bạch Hạo vĩnh viễn. Đường đường là một chiến thần bất bại anh lần đầu tiên cảm thấy uy hiếp từ một ma vật nhỏ bé. Anh sợ hãi năng lực của Shittokami, bởi vì nó làm sống dậy nỗi đau anh che giấu bấy lâu trong lòng.

Anh hận không thể lập tức giết chết Yue. Anh ghen tị với cô ta, tại sao cô ta có thể được Bạch Hạo dốc hết lòng yêu thương còn anh chỉ có thể ngậm ngùi làm cái bóng phía sau Bạch Hạo, ngày đêm nhìn người mình yêu tưởng nhớ về người khác. Xen lẫn ghen tị và nỗi hận đó lại là sự thương tiếc cùng bi ai cho số phận của bốn người bọn họ. Shittokami dẫn dắt anh khiến cho anh bồi hồi giữa những cảm xúc đó. Subaru thậm chí cũng không rõ nếu như Bạch Hạo không phá bỏ phong ấn của anh mà xông vào liệu rằng anh có giết chết Yue và Akito hay không nữa. Bạch Hạo tiến vào một khắc kia Subaru cảm thấy mình vừa được cứu vớt cũng đồng thời bị đánh vào một vực sâu khác. Anh mệt mỏi quá, là chiến thần bất bại nhưng anh vẫn là một người bằng xương bằng thịt. Nỗi đau trên thể xác đâu có thống khổ bằng sự mệt mỏi tâm hồn cơ chứ.

“Vậy sao? Vậy thì cậu coi tôi là cái gì? Người thân hay kẻ thù? Bạch Hạo cậu hẳn phải biết rõ trong mắt tôi sinh vật tồn tại chỉ có hai dạng này. Hoặc là người tôi thừa nhận hoặc là kẻ thù của tôi.”

Bạch Hạo cắn răng nhìn thoáng qua Akito cùng Yue , anh hít sâu một hơi vứt bỏ đau đớn cùng giấy giữa trong lòng. Khi mở mắt ra lần nữa, trong đôi mắt đen thăm ngoại trừ thấu triệt thanh minh thì không còn gì nữa . Bạch Hạo thậm chí còn nghe rõ từng lời mình nói giống như một lời thề khắc cốt minh tâm vĩnh viễn không thể xoá nhoà.

“Cậu là người duy nhất sẽ tồn tại trong sinh mệnh vĩnh hằng của tôi. Subaru.”

Anh lựa chọn buông tay. Từ bỏ mọi thứ, buông xuống tình cảm dành cho Yue, quên đi mục đích sống ban đầu của bản thân mình. Anh sẽ không phạm sai lầm một lần nữa, anh lựa chọn buông tay để cả bốn người họ đạt được sinh mệnh mới. Thần không gian đã nói là thần thì có thể ích kỷ. Nhưng anh cho rằng sự ích kỷ ấy trước hết nên phụ thuộc vào hạnh phúc của người mà mình trân trọng. Bởi vì thần không gian ích kỷ với tình cảm của bản thân khiến cho ái nhân của ông ta và cả cốt nhục của bọn họ rơi vào sự trừng phạt khủng khiếp của vận mệnh , kéo theo đó là vô vàn đau khổ, ngập trời bi thương. Trải qua ngàn năm thời gian, thần không gian vẫn ôm ấp tình cảm ích kỷ của mình khiến cho vận mệnh càng thêm rối rắm. Tình cảm của ông ấy cho tới hiện tại ngoại trừ đem lại đau khổ cho người ông ta yêu thì chẳng còn gì khác. Anh nhìn thấy tất cả. Những dằn vặt của họ, những giấy giữa của họ. Cho nên anh lựa chọn buông tay.

Yue nhất định sẽ hạnh phúc khi ở bên cạnh Akito. Chỉ có ở cạnh cậu ta cô ấy mới có thể trở thành một con người đứng đắn. Yue hạnh phúc, anh cũng thanh thản. Và trên hết Subaru cũng sẽ không còn cảm thấy tổn thương. Anh nợ họ quá nhiều , bởi một sai lầm của anh khiến cho cả bốn người đều không thể an bình. Vậy thì anh lựa chọn trả giá , dùng cả đời mình đổi lấy họ hạnh phúc an yên.

Anh thừa nhận bản thân mình không thể rời xa Subaru . Người nam nhân này ngao ngễ bất khuất khiến anh vô thức dựa dẫm ý lại. Nhiều lúc anh cũng tự hỏi bản thân mình: nếu như có một ngày Subaru rời khỏi sinh mệnh của anh , anh sẽ phải làm sao đây? Mỗi lần câu hỏi đó hiện lên anh lại lập tức né tránh thậm chí là dùng mọi biện pháp khiến cho bản thân bận rộn để quên đi chuyện này. Thế nhưng câu hỏi ấy cứ như một cái gai đâm trong lòng anh. Nhỏ ra thì đau mà để trong lòng thì nhức nhối không yên. Có lẽ sinh mệnh anh đã cột chặt vào người nam nhân bất khuất này mất rồi.

Yue thuộc về một nửa phần đời đã chết , cô ấy sẽ nằm lại trong ký ức không thể xoá nhoà của Bạch Hạo. Còn Subaru sẽ tồn tại vĩnh hằng cùng sinh mệnh bất diệt của thần.

Qua ngày hôm nay, anh không còn là Bạch Hạo nữa. Bởi vì Bạch Hạo đã chết. Người còn sống là thần không gian.

*****

Bạch Hạo không nhìn biểu tình của Subaru nhưng từ hành động của anh ta cũng đoán được Subaru kích động đến nhường nào. Anh thu dọn tàn cục hỗn độn trong căn phòng , chỉ sau một thoáng ngoại trừ nhiều ra một cỗ thi thể thì căn phòng cơ bản không hề thay đổi so với trước kia.

Akito phủ áo khoác lên người Yue, thực tự nhiên mà ôm cô ra ngoài. Vết thương ở cánh tay Bạch Hạo đã thay anh trị khỏi, trên người ngoại trừ vài vết máu cùng tro bụi hoàn toàn không có một tia thương tổn. Chỉ là Akito không yên lòng. Yue học máu hôn mê một khi cô chưa tỉnh , tảng đá trong lòng anh sẽ không buông xuống được. Tuy rằng đã biết Yue sở hữu một thân thể bất tử nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc cô không đau đớn. Máu đen cùng nội tạng bị hoà tan phun ra một khắc kia Akito thậm chí cảm thấy tim mình đã ngừng đập. Anh sợ hãi và hoang mang giống như bị bỏ lại bơ vơ nơi hoang vắng tìm không thấy lối về. Thứ trân quý nhất trên đời này biến mất không quay lại nữa , anh ngay cả dũng khí tiếp tục sống cũng không còn. Lần đầu tiên từ khi gặp Yue anh cảm thấy may mắn khi cô không phải là con người như thế.

Akito ôm chặt Yue ra khỏi nhà hát kịch. Subaru và Bạch Hạo đã lặng lẽ mò ra không gian chờ đợi sẵn bên ngoài. Yuu Ogasawara nhìn thấy Akito ôm Yue rời đi trên người có vết máu chỉ thờ dài , dùng đầu gối cũng đoán được sự tình đã xảy ra. Anh ta thực sự chỉ nhìn thoáng qua sau đó đau đầu ai oán , u uất nhìn theo bóng Akito như con cún nhỏ bị chủ nhân ruồng rẫy , nhân tình tràn ngập bi thống.

Đáng chết. Đáng là lỗi của hắn khi không biết nhìn người. Năm xưa sao có thể có mắt như mù mà kết bạn với Akito để rồi luôn phải thu dọn tàn cục cho tên hỗn đản này chứ!!!!!! Thật đúng là kết giao vô ý mà.

Cảnh viên có mặt tại nhà hát đều yên lặng thấp thỏm cho Yuu Ogasawara sau đó dùng một bộ biểu tình vui sướng khi người gặp họa nhìn anh ta. Yuu Ogasawara nóng nảy liếc cảnh cáo họ rồi cho người đi thu thập thi thể Saeko. Lần này dù muốn hay không thì vở nhạc kịch cũng bị hủy bỏ. Rất nhiều người phẫn nộ rời đi, nhân viên của rạp ai nấy đều thất lạc ừ ừ.

Việc Saeko có xích mích với Michiru không ai không biết. Chỉ là bọn họ không hề nói ra mà thôi. Không ai không thừa nhận sự cố gắng của Saeko nhưng họ đều hiểu được cả đời này Saeko không thể tỏa sáng trên sân khấu. Một phần vì dung mạo Saeko không bằng Michiru và khí chất của họ chênh lệch quá nhiều. Và hơn cả Michiru có thiên phú hơn Saeko rất nhiều. Nếu như Saeko dùng một tháng chăm chỉ luyện tập thì Michiru chỉ cần 2 tuần để hoàn thành xuất sắc vai diễn. Michiru có thiên phú hơn người, dung mạo và khí chất xa xa đều hơn hẳn Saeko. Vở kịch lần này là kết tinh công sức của cả đoàn kịch bao năm dù họ đồng cảm với Saeko cũng không ai tình nguyện để cô ta lên sân khấu khi mà có Michiru tồn tại.

Ông trời rất không công bằng và con người đều rất ích kỷ!

*****

P/s :

1. Về phần tên chương của

- Bạch Hạo từ bỏ thân phận của mình trở thành thần không gian chứng tỏ một điều anh ấy thừa nhận bản thân mình đã chết. Chết triệt để về cả tâm hồn và thể xác. Bạch Hạo hiện tại là thần không gian.

- Subaru - chiến thần bất bại chết vì anh ấy thừa nhận bản thân thua một ma vật nhỏ bé . Nếu đã thua thì đâu còn là bất bại nữa? Subaru không chiến thắng được Shittokami và sự sợ hãi trong lòng. Một chiến thần bất bại cứ như vậy chết đi chỉ còn tồn tại một Subaru hết lòng yêu thương Bạch Hạo (thần không gian.)

- thần không gian : nhắc tới vị này mình chợt nhớ ra mình chưa từng khắc họa sâu sắc vị thần này thế nào. Ông ấy yêu thần số mệnh sâu sắc, yêu đến điên dại bất chấp mọi thứ. Và thậm chí ông ta còn không thể được coi là một người cha. Yêu một người cả đời lại chỉ đem lại thống khổ cho người mình yêu và cả một đứa bé vô tội. Thần không gian sống để nhận lấy trừng phạt cho riêng mình. Chia sẻ thần cách cho thần số mệnh, dùng lực lượng phong ấn không gian hư vô và bảo tồn sinh mệnh sắp lụi tàn cho người mình yêu thương. Chỉ có thể nhìn người yêu dần vật mà không có cách nào giúp đỡ hay chia sẻ có lẽ đây chính là cái chết đau đớn nhất dành cho ông ta.

- thần số mệnh. Kỳ thực ngay từ đầu mình đã có ý định để cho thần số mệnh cứu Yue và lệnh cho cô đi tìm các loại quý khí trên thế gian. Nhưng rồi càng viết càng đi xa quỹ đạo cuối cùng mình không thể không viết người này là mẹ của Yue được. Trên đời không ai cho không ai thứ gì và tất nhiên đạo lý này luôn luôn đúng. Mình tự hỏi tại sao thần số mệnh phải giúp cho Yue một cách vô lý như thế và dần dần cũng viết ra đây là cách cứu chuộc tội lỗi của bà ta dành cho con gái mình. Cái chết của thần số mệnh đã được dựng nên sẵn ngay từ khi không gian hư vô bị phong ấn. Đó là thế giới của bà , phong ấn rồi bà mất đi hết thấy năng lực chỉ còn là một người mẹ thương con, một người phụ nữ bất hạnh gánh trên vai lời nguyền của tộc loại lại không thể ngăn cản tình yêu của bản thân mà thôi.

-Yue . Trong vụ án này mình đã để cho Yue triệt để mất đi cơ hội làm người bình thường . Trước đây mình có ý định viết Yue là một người trọng sinh vào thể xác hiện tại. Nhưng rồi viết hoài thành ra thế này cuối cùng còn trở thành bất lão bất tử. Không thể chân chính chết đi. Chỉ có thể mất đi ký ức mà luân hồi. Có thể nói sau chương này Yue không còn khả năng chết nữa.

2. Vì giờ mình đã đi học lại rồi , lịch học của một sinh viên năm 2 như mình hơi nhiều lại chuyển từ buổi chiều lên buổi sáng nên tạm thời mình chưa phân bổ lại thời gian up chương mới được. Vì thế từ giờ sẽ chỉ có 1 chương/ tuần. Mình sẽ cố gắng quay về tiến độ cũ nhưng xem chừng khá là khó khăn.

Cảm ơn đã nghe mình lải nhải nhiều thứ vô nghĩa thế này. ^^ trong thế giới của mình mọi nhân vật đều có những suy nghĩ riêng và bọn họ thực sự sống. Cho nên mình nhìn không được đi viết ra giải thích về cái chết của họ. Suy cho cùng một số chết là hạnh phúc vì cuối cùng gánh nặng cũng được gỡ bỏ, một số lại không thể vui vẻ bởi vì cái chết là sự trừng phạt. Phần truyện này không biết mọi người nghĩ sao nhưng đây là vụ án nặng nề nhất mình viết. Ngược và ám ảnh. Nhưng rất nhanh sẽ kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Saeko sát hại Michiru tất cả bằng chứng đều đã thu thập đầy đủ. Cảnh sát đã sẵn sàng bắt lấy cô ta về quy án nhưng cuối cùng lại là thay cô ta nhặt xác trở về. Akito trước khi đem Yue rời đi đã giao lại thẻ cảnh sát của mình và khẩu súng bạc Bạch Hạo đã đưa cho anh giao cho Yuu Ogasawara mang về cảnh cục làm vật chứng. Yuu Ogasawara thấy vậy muốn nhắc nhở Akito rằng anh không nhất thiết phải nhận hết trách nhiệm về mình như vậy. Thương tích trên người Yue đã đủ để chứng minh chuyện gì đã xảy ra. Akito giết Saeko cũng chỉ vì bất đắc dĩ bảo hộ con tin mà thôi. Nhưng Akito lại cự tuyệt , anh sẽ nhận hết trách nhiệm từ cái chết của Saeko cho dù đã xảy ra chuyện gì đi nữa cũng không thể phủ nhận việc anh đã bắn ra viên đạn giết người. Yuu Ogasawara không còn cách nào khác chỉ có thể đồng ý thay anh ở lại hiện trường dọn dẹp tàn cục.

*****

Bên ngoài nhà hát Subaru cùng Bạch Hạo đã mở sẵn cổng chờ hai người.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Akito nhìn không được hỏi

“Tới một nơi an toàn để có thể nói chuyện. Tien sẽ giúp cậu và Yue khôi phục thương tích trên người.”

*****

“Tôi là chuyển kiếp của anh chuyện này là thế nào ? Chẳng phải anh vẫn còn tồn tại hay sao?”

Tay Akito khẽ xiết lại , đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào Bạch Hạo. Đối mặt với anh , Bạch Hạo cười khổ một tiếng , tràn ngập bi thương ánh mắt đâm vào tim Subaru cũng khiến cho lòng Akito đau đớn khó nhịn.

“Kỳ thực, tôi đã chết rồi. Linh hồn bị chia đôi là tôi của hiện tại và một nửa chính là cậu. Linh hồn hai chúng ta đều khuyết thiếu theo đúng quy tắc hai ta

đều không thể tồn tại. Nhưng là bởi vì tôi đã thay đổi sự an bài sẵn của vận mệnh khiến cho quỹ tích bị xáo trộn triệt để. Cậu xuất hiện, trách nhiệm và số phận mới của cậu ảnh hưởng cực lớn tới các thế giới khác. Mà tôi, cũng được một người đem về dùng lực lượng của thần giữ lại phần linh hồn yếu đuối có thể biến mất bất kì lúc nào ấy. Trùng hợp là thần tử lại hi sinh thần cách của bản thân bù đắp phần linh hồn thiếu hụt của cậu và tôi. Từ giây phút đó chúng ta trở thành hai người hoàn toàn tách biệt. Cậu được bắt đầu từ một sinh mệnh mới hoàn toàn không còn ký ức năm xưa. Mà tôi dựa vào chấp niệm mà tồn tại, lưu giữ ký ức cùng tình yêu vô vọng sống để trả giá từng giây từng phút. Cậu là một sinh mệnh cường đại, ngay cả khi nó bị khoá chặt trong thể xác của loài người vẫn ngăn không được năng lực trác tuyệt của cậu. Mà tôi tồn tại để trả giá vì sai lầm năm ấy, có được năng lực từ thần lại thủy chung không thoát được sự dày vò vì hối hận quá khứ. “

Subaru không hề xen miệng vào cuộc trò chuyện của họ nhưng ai cũng có thể nhận ra tâm tình anh hiện tại thực không ổn. Ánh mắt Subaru nhìn Bạch Hạo tràn ngập đau lòng. Thời gian của họ ở thời không này không còn nhiều nữa. Sau khi tiêu diệt được Shittokami họ buộc phải rời khỏi đây để duy trì năng lượng cho thời không này đồng thời tránh cho thế giới này bởi vì sự xâm nhập trái phép mà dẫn tới đổ vỡ. Tuy rằng Shittokami vẫn chưa tìm được một phần còn lại nhưng tin tưởng rằng Yue và Akito có thể phong ấn thậm chí là tiêu diệt nó mà không cần có anh cùng Bạch Hạo tại đây. Sau khi rời khỏi thế giới này, duyên phận của Bạch Hạo và Yue sẽ hoàn toàn chấm dứt. Nhưng mà liệu rằng đau khổ của họ có kết thúc hay không? Không thể gặp mặt, không thể thấy nhau phải chăng là cách hiệu quả nhất làm dịu đi đau đớn khôn nguôi hay chính là một vực sâu khác đầy đau đớn và cảm lạnh?!

Subaru bị tiếng rống đầy phần nộ của Akito làm đứt mạch suy nghĩ. Khi anh ta nhìn lại chỉ thấy một đôi mắt tràn ngập hoang mang và giận dữ nhìn Bạch Hạo, Akito đập tay lên mặt bàn khăn giọng chất vấn.

“Tình cảm của tôi dành cho Akari không có khả năng được truyền thừa từ linh hồn của anh. Tôi là tôi, tuy rằng thực sự anh là kiếp trước của tôi thì đã sao? Chính miệng anh đã nói rằng chúng ta là hai người hoàn toàn khác biệt. Chúng ta không chung số phận, không cùng dòng máu, tình cảm khác, suy nghĩ khác ngay cả trái tim cũng không giống nhau. Điều này anh vô pháp thay đổi.”

Bạch Hạo thản nhiên nhìn Akito gương mặt nhìn không ra một tia hi nộ.

“Đừng nói với tôi ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cậu không có cảm giác quen thuộc với Akari. Lúc đó, Yue thực sự rất thê thảm nhưng cậu lại có tình ôm lấy thân thể tràn ngập vết thương của cô ấy. Một người có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng như cậu có thể dễ dàng chấp nhận tiếp xúc với một cô gái không hề quen thuộc trong tình trạng như vậy hay sao?”

Akito trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn Bạch Hạo tràn ngập địch ý mãnh liệt. Akito khẽ rít lên

“Tình cảm đó ngay từ đầu do ảnh hưởng từ linh hồn của anh thì đã sao nào? Ít nhất nhờ vậy mà tôi tìm được một người tôi thực sự yêu thương, người con gái mà tôi muốn bảo hộ cả đời. Cho dù anh đã yêu Yue sâu sắc thì đã sao? Anh chung quy lại vẫn không thể vượt qua được ranh giới của bản thân. Anh đã phản bội lại lời hứa của chính mình. Bởi vì sự ích kỷ của anh cho nên tôi hiện tại tất cả chúng ta đều rơi vào vòng xoáy của số phận chéo ngoe này. Anh oán trách và không cam lòng thì có ích gì?”

Subaru sắc mặt trầm xuống cảnh cáo nhìn Akito.

“Cậu thì biết cái gì? Nếu không phải...”

Bạch Hạo không để cho Subaru nói hết liền ngăn lại. Anh cười khổ

“Đừng. Tôi đang phải trả giá cho những ích kỷ của mình. Từng ngày tôi đang sống đều là giây giụa trong địa ngục. Ánh sáng duy nhất chính là được nhìn thấy Yue còn sống một cách vui vẻ tự tại, không còn bị trói buộc bởi vận mệnh. Thế nhưng, trải qua trăm ngàn đau khổ để đến được thế giới này, tôi mới nhận ra chính bản thân tôi đã để lại vết thương sâu đến thế nào trong lòng cô ấy. Nguyên rủa bản thân, phong ấn ký ức; không thể bước vào vòng luân hồi sau khi chết đi nhất định sẽ phi hời yên diệt tan vào hư vô, cô độc trọn đời trọn kiếp. Tôi không còn can đảm để xuất hiện trước mắt cô ấy nữa nhưng thủy chung tôi cần không được sự rung động hồi thúc của con tim mình. Sự đau khổ và giây giụa của chúng tôi cậu có thể minh bạch hay không? Tôi chỉ có thể đứng từ xa mà dõi theo người tôi yêu, không thể danh chính ngôn thuận xuất hiện trước mắt cô ấy. Bởi vì tôi là Bạch Hạo, mà Bạch Hạo trong ký ức Yue đã trở thành một nấm tro tàn.”

Akito nhú mày lạnh lùng nhìn Bạch Hạo đau khổ tự giễu trước mắt lại nhìn sang Subaru thương cảm quay lưng một bộ hiểu rõ nhưng không thể trách đáng về trong lòng rồi như tờ vò.

Đây....chính là sự trừng phạt của vận mệnh dành cho những kẻ thay đổi tương lai được sắp đặt sẵn ư? Nếu vậy nỗi đau này phải chăng là quá lớn. Lớn tới mức Yue thà rằng tình nguyện nhìn tất cả mọi người hủy diệt mà không cứu giúp, ngay cả người cô yêu thương nhất cũng chỉ có thể tro mắt nhìn người đó ra đi mãi mãi? Lớn tới mức Bạch Hạo đã trở thành thần tối cao chỉ phối các thời không cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay buông tay từ bỏ tình yêu sâu đậm!

Akito hung hăng xiết chặt tay trong lòng âm thầm phán bác.

Không! Nếu như Yue không nói cho Bạch Hạo về cái chết ngày đó vậy thì Bạch Hạo sẽ ra đi trong tình lặng an yên. Sẽ không có đau đớn giằng xé chỉ có một tình yêu vô vọng. Nhưng mà....kỳ thực Yue cũng yêu Bạch Hạo nhiều lắm. Nhiều tới mức cô thậm chí hy vọng Bạch Hạo sau khi biết về cái chết của mình có thể lựa chọn trốn chạy. Có lẽ từ thâm tâm Yue vẫn mong Bạch Hạo tồn tại. Cô lựa chọn nói cho một người bình thường về tương lai phía trước, có lẽ là tin tưởng Bạch Hạo sẽ không bao giờ phản bội lời hứa, hoặc cũng chính là cô mong muốn Bạch Hạo sẽ sống sót qua tai nạn lần ấy. Và bởi vì tiết lộ tương lai cho nên họ phải chịu sự trừng phạt ngày hôm nay. Chung quy lại bọn họ vốn chẳng hề sai trái, có trách cũng chỉ có thể trách số phận quá khắc nghiệt mà thôi.

“Vậy thì.....anh không nên xuất hiện ở nơi này mới đúng.”

Akito một lúc sau mới mở miệng. Bạch Hạo lặng người đi trước câu nói này của anh sau đó thoáng nhìn qua bóng lưng cứng đờ của Subaru cách đó không xa cười khổ. Bạch Hạo lấy ra từ trong túi áo một chiếc chìa khoá nhỏ giao cho Akito.

“Đây là chìa khoá không gian. Tuy không thể dùng nó để vượt thời không tới thế giới của tôi nhưng nó có thể đưa cậu tới bất cứ nơi nào trong thế giới này mà cậu muốn. Akito, cậu là chuyển kiếp của tôi, trong linh hồn cậu có một nửa hồn phách của thần tử. Cậu là bán thân cho nên cậu có thể điều khiển chìa khoá không gian. Nhưng mà đây là thần vật, thể xác của cậu không đủ khả năng để chịu đựng năng lực của nó cho nên chỉ có thể sử dụng nó trong trường hợp khẩn cấp nhất. Sau khi khởi động chìa khoá, linh hồn của cậu sẽ bị phong ấn tạm thời để đảm bảo thể xác cậu không bị quy tắc xiết chết. Sau một thời gian ngắn cậu phải tự mình phá bỏ phong ấn này nếu không cậu sẽ Vĩnh viễn không còn là Akito Hattori nữa.

Thứ này rất nguy hiểm không chỉ với bán thân cậu mà còn đối với cả Yue. Cho nên đừng để cô ấy biết tới sự tồn tại của chìa khoá không gian. Bởi vì sự xuất hiện của Yue đã làm cho quỹ tích của thế giới này thay đổi. Yue đem lại những nguy cơ không tưởng được cho thế giới này đồng thời bán thân cô ấy cũng là miếng mồi ngon cho ma vật. Để bảo hộ và đưa Yue trở về với cuộc sống của một người bình thường cậu nhất định phải càng cố gắng.

Akito nhận lấy chìa khoá, xúc cảm lạnh lẽo nhắc nhở anh mọi chuyện này đều không phải là một giấc mộng. Anh gặp được kiếp trước của mình, hiểu được những gì Yue đã trải qua trong quá khứ. Sự quyến luyến của cô đối với Bạch Hạo. Akito hít sâu một hơi bình ổn bất an trong lòng.

“Yue sẽ đem lại những nguy hiểm gì? Cô ấy chỉ đơn thuần thấy được tương lai trong những giấc mộng. Gần như....không thể hại bất cứ ai.”

Bạch Hạo thờ dãi bóp trán, Subaru thấy vậy liền thay anh trả lời.

“Nơi này còn tồn tại rất nhiều quỷ khí và ma vật. Chúng đều dựa vào khí tức của đôi mắt tử vong mà dồn hết tới thế giới này. Mà mục tiêu của chúng là cướp đoạt đôi mắt tử vong, chiếm đoạt thân thể Yue, cắn nuốt linh hồn cô ấy.

Thời gian tồn tại của chúng tôi tại thời không này đã không còn nhiều nữa, Bạch Hạo và cậu không thể cùng lúc xuất hiện ở cùng một không gian. Chúng tôi không thể ra tay nếu cậu và Akari gặp nguy hiểm được. Để có thể kéo dài thời gian lúc này Bạch Hạo đã dùng hơn nửa thần lực của mình rồi. Nếu còn tiếp tục dùng năng lượng ở đây không chịu rời đi Bạch Hạo sẽ bị quy tắc ép buộc phải biến mất mãi mãi.”

Và như để chứng minh lời của Subaru là đúng, Bạch Hạo cười khổ đứng dậy. Thân hình anh đã trong suốt như ảo ảnh, ánh nắng chiều hệt như màu máu đâm xuyên thân thể Bạch Hạo nhìn trông vô cùng chói mắt.

Bạch Hạo chậm rãi đi về phía Yue đang ngủ, ôn nhu như nước hôn lên mi mắt cô. Bàn tay mơ hồ như ảo ảnh vuốt ve gò má mát lạnh. Ánh mắt đen thẳm chứa vô hạn lưu luyến cùng bi thương.

“Trao cho cậu chìa khoá không gian tôi đã phạm vào một cấm kỵ của thần giới. Nhưng mà không quan trọng nữa, tôi là kẻ có tội, tội thêm tội cũng không có vấn đề gì. Cậu là một người bình thường, dù có thần cách cũng vô pháp thành thần, giữ thần vật chỉ khiến cậu thêm nguy hiểm nhưng xin cậu hãy bảo vệ Yue thật tốt. Thay tôi thủ hộ cô ấy cả đời này. Bởi vì tôi nợ Yue quá nhiều, tôi không thể buông tha. Yue là chấp niệm của cả đời tôi, là người mà tôi tình nguyện dùng cả đời để đổi lấy an yên của cô ấy.

Tôi vô tình khiến cho Yue thống khổ sống không bằng chết trong suốt những năm tháng trong quá khứ thậm chí là cả tương lai sau này vẫn vậy. Thà rằng mình tôi nhận lấy khổ đau còn hơn là phải nhìn thấy một giọt lệ sâu trên mi mắt cô ấy nữa.

Akito.....xin cậu đừng làm tổn thương Yue giống như tôi đã từng làm.”

Thân ảnh Bạch Hạo ngày càng mờ nhạt, dần tan vào hư vô như bột nước mong manh. Cổ họng Akito nghẹn lại, mãi cho tới khi Bạch Hạo sắp tan biến hoàn toàn anh mới nặng nề thốt ra thành tiếng.

“Tôi sẽ không giống anh. Tôi sẽ không để cho Yue đau lòng như anh đã từng làm.”

Bạch Hạo mỉm cười, một giọt nước mắt hoá thành thực thể rơi xuống. Cho tới giây phút cuối cùng, ánh mắt anh thủy chung vẫn chưa từng rời khỏi người con gái đang mê man trên giường. Trong mắt anh là giây phút, là không cam cuối cùng trở lại tĩnh lặng an yên.

Tôi đối với em vẫn còn muốn yêu thương. Tôi đối với bán thân mình lại chẳng còn một tia ý chí. Tình yêu của tôi không đem lại cho em vui vẻ hạnh phúc vậy thì dừng lại ở đây thôi. Trong tim tôi đã cùng em sống trọn một đời rồi, thời gian còn lại tôi sẽ thủ hộ em, thủ hộ hạnh phúc của em dù rằng em chưa từng một lần ngoảnh đầu lại.

Yue. Em và Akito nhất định phải hạnh phúc. Đây là lời chúc phúc mà Bạch Hạo dành cho em. Sau giây phút này Bạch Hạo sẽ biến mất. Trên đời chỉ còn lại tôi - thần không gian mà thôi.

Tịch dương như máu nhuộm đỏ chân trời. Trên chín tầng mây cao, buông xuống từng đợt lông vũ trắng muốt. Cành hoa giấy rung rinh hiện hữu trong phòng Yue an tĩnh lặng lặng xuất hiện giống như thay người nào đó thủ hộ trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Sau khi Bạch Hạo rời đi Subaru cũng không có lý do gì để ở lại nữa, anh ta nhàn nhạt mở miệng cáo từ

“Tôi cũng phải đi rồi, việc truy bắt Shittokami đành nhờ vả cậu. Mà báo trước cho cậu một tin không hay, tương lai không chỉ có Shittokami có thể gây hại tới cho Yue và thế giới này nữa mà là toàn bộ ma vật đã trốn thoát dần dần sẽ tập trung lại thế giới này. Thân xác và đôi mắt Yue là thứ mà mọi sinh vật tà ác đều mong muốn chiếm đoạt, hi vọng cậu có đủ khả năng bảo vệ cô gái này. Sau khi an bài thoả đáng cho Bạch Hạo tôi sẽ quay lại đây đón cậu tới những nơi có thể kích phát tiềm lực của cậu. Sẽ rất thống khổ đấy Akito. Cậu...sẽ đi chứ?”

Subaru ánh mắt chợt loé mà qua một tia sáng đỏ, khoe miệng nhếch lên tràn ngập chiến ý khiêu khích. Akito cũng không khách khí mà nhìn thẳng vào mắt anh ta một tia khuất phục cũng không có.

“Mọi mắt mong chờ.”

Subaru hài lòng rời đi, cho tới bây giờ Akito mới thở dài một hơi bất đắc dĩ mà nói

“Tình rồi sao? Họ đều đã đi cả rồi.”

Akito vừa dứt lời quả nhiên thấy Yue khẽ động, cô mở mắt, đôi mắt đen thăm phủ một màn sương mù dày đặc. Nước mắt không tiếng động dâng trào đầy trong khoe mắt lại không chịu rơi xuống giọt nào. Akito thấy thế càng thêm đau lòng. Bởi vì quá mức thương tâm mà không thể dùng lời để diễn tả, nước mắt cũng không thể xoa dịu nỗi đau in hằn trong tâm trí. Akito thậm chí còn cảm nhận được nỗi đau đón nhát nhòa ấy lan thẳng vào sâu trong trái tim mình. Cảm giác hít thở không thông này giống như bóng tối nhấn chìm họ vào vực sâu không thấy đáy, muốn gầy dựa cũng không được.

Akito kéo cô vào lòng mặc kệ nước mắt nghẹn ngào của cô thấm ướt áo anh.

“Subaru nhất định sẽ chăm sóc cho Bạch Hạo thật tốt. Anh ta là thần cai quản không gian lại có một chiến thần bên cạnh sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Yue vui đầu vào lòng anh nức nở. Sự xuất hiện của Bạch Hạo như một cái tát, tát thẳng lên mặt cô. Tát vào trái tim đầy vết xước chưa từng lành lặn của cô suốt từ những ngày ấy. Cô cứ nghĩ rằng anh an ổn an ổn chuyển thế đầu thai, sẽ quên đi mọi ký ức sâu đậm của họ, quên đi khổ đau và bi thương trong quá khứ. Còn cô....cô thù họ anh trọn đời trọn kiếp. Tìm kiếm và thù họ tất cả những chuyển thế của anh sau này dù rằng trong ký ức họ không có hình bóng của cô. Nhưng tại sao mọi thứ lại trở nên chéo ngoe thế này?! Akito cùng Bạch Hạo tại sao có thể song song cùng tồn tại? Bạch Hạo đã hứa với cô sẽ không thay đổi tương lai mà cô đã thấy trước đó vì cái gì cho đến cuối cùng lại phản bội lòng tin của cô. Tình cảm của họ không thể vượt qua được ranh giới ; cô không thể ngăn cản sự trừng phạt xảy đến với người cô yêu. Đau đớn thế này mình cô gánh lấy là được rồi sao lại dày dạn tâm linh Bạch Hạo ngần ấy năm nữa?

Hi vọng và những nỗ lực của cô chỉ mong rằng anh có thể hạnh phúc cuối cùng chỉ là một hồi trò cười. Cô như một con ngốc ngây dại ngần ấy năm đến khi ký ức quay về chờ đợi cô sao vẫn là bi thương tuyệt vọng? Cô không hiểu thế nào là tình yêu nhưng đối với Bạch Hạo cô lại quyến luyến không muốn rời xa. Anh như một tia sáng chiếu rọi cuộc sống tăm tối nơi địa ngục giam cầm cô. Cô bám lấy anh như bám lấy sợi rom rạ cứu mạng vậy. Biết rằng sẽ đứt gãy biết rằng sẽ khổ đau mà không thể ngăn nỗi trái tim mình, ngăn nỗi tình cảm của mình. Ngày Bạch Hạo rời xa, linh hồn cô rơi vào địa ngục một lần nữa. Mà cũng không đúng, linh hồn cô chưa từng một lần rời khỏi vực sâu của địa ngục. Bạch Hạo vì cô mà tình nguyện rơi vào thâm uyên mà thôi. Anh rời bỏ thế giới chính là lúc anh thoát khỏi bóng tối của địa ngục, thoát khỏi đau khổ khi ở bên cô. Yue nghĩ mình có thể yên lặng nhìn Bạch Hạo biến mất nhưng cô đã sai rồi. Cô mất đi ánh sáng duy nhất của cuộc đời và khi tìm lại được anh anh đã chẳng còn là Bạch Hạo khi xưa nữa. Lý trí là thế nhưng tại sao cô vẫn ngăn không được trái tim mình đập vì Bạch Hạo một Bạch Hạo không giống trong ký ức cô?

Akito..... Em phải làm sao đây? Bạch Hạo là chấp niệm của cả đời em. Em đã từng thề với chính linh hồn của mình sẽ tìm lại anh ấy, đem trái tim mình dâng hiến vì người em yêu. Nhưng cho đến bây giờ ngoại trừ đau đớn do người ấy tạo ra đồng thời còn có hình bóng của anh trong đó. Tình cảm của em dành cho Bạch Hạo đã thay đổi nhưng em không thể không tuân theo lý trí và lời thề của mình. Anh là chuyển kiếp của Bạch Hạo nhưng cũng không phải là anh ấy. Mà em đã chẳng thể rời xa được anh nữa, như vậy có công bằng không? Công bằng cho niềm hối tiếc của Bạch Hạo, công bằng với sự hi sinh thầm lặng của Subaru, công bằng cho tình cảm của anh và công bằng cho cả linh hồn em nữa?

Em nên lựa chọn thế nào đây? Sống với em của quá khứ cố chấp với một bóng hình hay buông tha tất cả chấp niệm của bản thân mình đổi lại sự tĩnh lặng an yên bên vòng tay anh?

Akito thở dài đưa tay lau sạch nước mắt của cô khẽ nói

“Trông em giống hệt một con mèo hoa vậy. Đừng khóc nữa Bạch Hạo rồi sẽ ổn thôi. Là người ai cũng sẽ đổi thay, tình cảm khi xưa đã trở thành bóng ma trong lòng anh ta, sẽ in hằn mãi mãi nhưng có Subaru ở đó Bạch Hạo rồi cũng dần dần buông tha chấp niệm của mình. Anh ta sẽ sống một cuộc đời mới, thoát ra khỏi quá khứ. Mọi chuyện rồi sẽ kết thúc tốt đẹp.”

Yue cảm nhận sự ấm áp truyền tới từ bên gò má, cô ngược mắt lên nhìn anh, bắt gặp đôi mắt đen như nước hồ sâu thăm tìm cô bỗng rung lên một nhịp. Màu đen trong mắt Bạch Hạo tràn ngập quyến luyến cùng đau thương bóp nghẹt trái tim cô. Mà đôi mắt Akito vẫn màu đen ấy lại khiến cô cảm thấy an lòng. Đôi mắt này lạnh băng khi nhìn kẻ thù, quyết tuyệt khi đối đầu với tội phạm, nghiêm túc khi làm việc, tràn ngập vẻ xa cách nhưng cô biết rõ nó ấm áp và dịu dàng tới nhường nào.

Akito cúi đầu khẽ hôn lên khoe mắt cô

“Anh đã hứa với Bạch Hạo sẽ ở bên em, cho dù lời hứa năm đó anh ta vĩnh viễn không thể thực hiện được nữa anh sẽ thay anh ta hoàn thành nó với tư cách là Hattori Akito.

Bạch Hạo không muốn em đau lòng cho nên anh ta không thể ra mặt. Để anh ta biết thực ra em là người rõ ràng nhất từ đầu tới đuôi anh ta sẽ hối hận lắm. Bạch Hạo lựa chọn buông tha quá khứ và Subaru cũng hết lòng vì anh ta cho nên Bạch Hạo nhất định sẽ tìm được lối thoát cho bản thân mình. Sống mãi trong quá khứ đã qua cả em và anh ta đều đã đau khổ quá nhiều rồi. Chúng ta....quên hết đi có được không?”

Yue siết chặt lưng anh không nói gì. Bọn họ cứ như vậy trầm mặc trong ánh đỏ của hoàng hôn lạc nhật. Ánh chiều tà hắt vào cửa sổ, tuyết trắng giương lớn nhiệm lên một mặt âm áp. Cả căn phòng thanh lãnh u tịch trở nên nhu hoà rất nhiều. Akito vẫn giữ nguyên tư thế đó ôm Yue, sống lưng thẳng tắp tràn ngập kiên nghị, ánh mắt nhìn cô nhu tình như nước hồ xuân phảng phất chạm được tới linh hồn anh.

Còn Yue đã oa ở trong lòng anh, gồi đầu lên đùi anh, hai tay siết chặt thắt lưng Akito như thể sợ anh sẽ rời xa cô bất cứ lúc nào. Hai mi mắt còn vương lệ khép chặt, khẽ run rẩy theo từng nhịp hô hấp như những cánh bướm rung động trong gió. Mỗi mòng bởi vì suy yếu có phần trắng bệch và khô khốc, Akito không chút nghĩ ngợi cúi xuống khẽ hôn lên.

Anh hiểu được cả cô, Bạch Hạo và anh đều đã rơi vào vòng xoáy của sự trừng phạt, giống như cánh bướm mắc vào bẫy của nhện đen giầy dựa chỉ càng lún sâu không có cách trốn thoát chỉ có thể chờ đợi vào tương lai mù mịt phía trước. Nhưng có lẽ mọi thứ đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Bạch Hạo sẽ hạnh phúc khi có Subaru ở bên, còn Anh sẽ ở bên Yue cho tới khi sinh mệnh anh kết thúc. Nếu năm xưa Yue vì Bạch Hạo nguyện rửa lên chính linh hồn mình. Vậy thì bây giờ anh cũng thế với chính linh hồn anh, linh hồn thuộc về Akito Hattori này, anh sẽ ở bên cô mãi mãi, cho tới khi sinh mệnh anh chung kết. Cho tới khi Yue rời bỏ anh.

Tình yêu của Yue và Bạch Hạo mờ ảo như phù du chốn dương gian, sớm nở sớm tàn để lại bao tiếc nuối cùng thương đau. Bạch Hạo sống để trả giá, Yue tồn tại để nhận lấy trừng phạt. Subaru tới để thủ hộ và Akito xuất hiện để cứu vớt. Sự hợp mặt của họ trên thời không này hôm nay đều đã được một lực lượng vô hình sắp xếp sẵn, giống như những con rối của vận mệnh tàn khốc tương lai của họ bị phủ lên một màu u tối nhìn không thấy, sờ không được, cảm thụ không tới. Nhưng mà cả Akito, Yue, Subaru và Bạch Hạo đều lựa chọn tin tưởng.

Tin tưởng rằng họ đều sẽ tìm được hạnh phúc chân chính. Tin tưởng rằng vòng xoáy của vận mệnh sẽ từ bọn họ tới kết thúc.

Tương lai ai nói rằng không thể thay đổi? Nếu như quá khứ đã chệch hướng vậy thì tương lai đã biết chỉ là một giấc mộng phù du. Là mộng thì sẽ có lúc tỉnh lại, tỉnh rồi con ác mộng đó sẽ tan biến vào hư vô, chìm vào quên lãng. Chờ đợi họ sẽ là hạnh phúc cùng an yên.

- Kết thúc vụ án vở nhạc kịch đầm máu. -

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

“Di thực sự muốn hợp tác cùng tập đoàn bên Anh quốc sao?”

Akito cầm sấp hồ sơ trong tay đọc qua những thỏa thuận trong đó hơi nhíu mày. Đối diện anh, di Kikyou thản nhiên nhấp một ngụm cà phê không chút để ý trả lời.

“Ừ, không phải bắt buộc dĩ ta sẽ không tùy tiện cùng tập đoàn thời trang ngoại quốc hợp tác. Bên kia dù sao cũng là một tập đoàn lớn họ phá lệ để ý tới YUU còn chiếu cố không ít tới các cửa tiệm của YUU ở bên đó, cho nên lần này đi cũng phải xuất ra một chút thành ý mới được.”

Akito đối với việc này không ngoài ý muốn, chung quy lại làm ăn vốn là lợi dụng lẫn nhau. YUU có ảnh hưởng không nhỏ trong nước nhưng muốn phát triển càng là phải vươn cao và xa hơn nữa. Bên Anh quốc là một lựa chọn không tồi vì thế di Kikyou đã dồn tâm sức điều hành không ít cửa tiệm phân phối trang phục độc quyền của YUU ở bên đó. Nhưng bởi vì quyền lực có giới hạn di Kikyou có thể làm mưa làm gió ở thị trường trong nước song sang nước ngoài lại chịu không ít chèn ép. Về việc này nếu như có tập đoàn thời trang lớn bên Anh chịu hợp tác song phương nâng đỡ lẫn nhau cùng kiếm lời hẳn là một việc tốt. Chỉ là....

“Nhất định phải để Yue và Kazuha tham gia tuyển chọn người mẫu bìa của họ sao?”

Di Kikyou đặt tách cà phê xuống bàn cũng rất khó xử.

“Bên đó yêu cầu dẫn theo Yue và Kazuha. Họ muốn tìm ra gương mặt đủ xuất sắc để làm đại diện thương hiệu.”

Kỳ thực Yue và Kazuha đều đang nghỉ hè, có thể sang Anh chụp ảnh được, nhưng là sang đó rồi đối với hai cô gái không biết là tốt hay xấu. Di Kikyou cũng rối rắm không thôi về việc này. Chung quy lại Kazuha và Yue không thực sự là người mẫu chuyên nghiệp. Hai cô bé là nguồn cảm hứng của bà, những bộ trang phục kia đều là tâm huyết của bà và các nhân viên. Bà không muốn đứa con chính tay mình tạo ra bị hủy trong tay một người xa lạ cho nên Yue và Kazuha là lựa chọn tốt nhất cũng là ưng ý nhất của Kikyou. Đối với bà một bộ trang phục đẹp không phải là một bộ trang phục xa hoa lộng lẫy, nó chỉ đẹp khi người mặc nó cảm thấy thích thú và hạnh phúc. Đơn giản chỉ có vậy, mà niềm hạnh phúc giản đơn này khi Kazuha và Yue mặc trang

phục do tay bà thiết kế nên càng được nhân đôi gấp bội.

Di Kikyou rồi rầm không bao lâu, sau khi trò chuyện cùng Hattori phu nhân liền dứt khoát đem chuyện hợp tác với Anh quốc nói cho Yue và Kazuha. Cả hai người đều tỏ vẻ thế nào cũng được. Cơ bản là cả mùa hè đều oa ở nhà hoặc nơi nơi chạy loạn phá án chán đến chết.

*****

Giữa lòng thành phố hoa lệ mà cổ kính một chiếc ô tô đen xé màn mưa chạy về phía trước. Mưa rơi tầm tã gõ lên từng lớp kính, cả con phố hoa lệ ngập tràn khí tức xưa cũ huyền ảo mà không thiếu đi nét hiện đại xa hoa. quả thực là một thành phố cổ kính lại sang trọng.

Di Kikyou dẫn theo đoàn người tiến vào toà thành bảo cổ kính. Trước cổng vòm lớn đứng không ít người, còn có vô số nhân viên an ninh phụ trách kiểm tra thư mời. Sau khi xác định thân phận liền được họ cung kính dẫn vào bên trong toà cổ bảo. Toà thành bảo này rất lớn, nghe đâu được xây dựng dành riêng cho bá tước từ đầu thế kỷ 19 vẫn sừng sững không ngã cho tới hiện tại. Bên ngoài tuy đông người xong bước vào trong lại giống như đang bước vào một thế giới tách biệt trắng lệt nguy nga mang đậm hơi thở cổ xưa.

“Xin chào, các vị hẳn là đại diện của YUU đúng không? Kính ngưỡng đã lâu, tôi là Michaelis - người phụ trách của buổi chụp hình lần này.”

Một người đàn ông trung niên mặc áo vest xám lịch sự vươn tay cúi người hôn nhẹ lên mu bàn tay di Kikyou giới thiệu bản thân mình. Di Kikyou cũng cười một ngum tiếng anh lưu loát trò chuyện cùng ông ta.

Michaelis là giám đốc của tập đoàn thời trang MC vừa mới nổi lên gần đây ở anh quốc. Ông ta nhanh chóng đưa được thương hiệu của mình phát triển trong nước và không ngừng vươn xa ra các nước lân cận. Tuy nhiên những hạn chế trên thị trường thời trang nước ngoài còn rất lớn vì thế thay vì từng bước tiến dần thâm nhập thị trường nước ngoài ông ta mạo hiểm cùng hợp tác kiếm lời với các tập đoàn thời trang khác trong khu vực. Lần hợp mặt này có không ít các tập đoàn thời trang lớn nhỏ, song ông ta lại tự mình ra mặt tiếp đón Yuu Kikyou cũng đủ thấy thành ý của ông ta đối với YUU và mục đích tiến sâu vào thị trường thời trang Nhật Bản của MC.

“Ồ, đây có phải là Akari Yue cùng Kazuha không Kikyou? Thật là vinh hạnh cho tôi, con gái tôi rất thích hai cô bé, thật tiếc nuôi lần này con bé không đi theo.”

Michaelis không tiếc lời thối phồng Yue cùng Kazuha cũng chọc cho dù Kikyou cười không dứt miệng. Ông ta dẫn họ tham quan toà thành bảo không lâu sau liền gặp được một nhóm khách khác. Nghe nói mấy vị này đều là những nhà thiết kế có máu mặt ở Trung Quốc, họ dẫn theo vô số người mẫu. Kazuha nhìn không được nhìn nhiều thêm vài lần không khỏi cảm thán

“Thật xinh đẹp a.”

Yue cười không nói nhìn sang đám người mẫu kia trong lòng có chút không yên. Không hiểu sao cô có cảm giác không ổn nhưng lại chẳng thể nói rõ nơi nào kỳ quái.

“Àn, đúng là rất xinh đẹp. Nhưng bọn họ dường như thiếu đi cái gì đó. Đúng không?”

Di Kikyou nhú mày quay sang Ryuichi hỏi. Anh ta gật đầu, bằng con mắt của một nhiếp ảnh gia số mỹ nữ này trời sinh để ngắm nhìn, bọn họ giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất mà thượng đế tạo ra, nhìn không thấy một tia tỷ vết. Nhưng bằng bản năng của một Yakuza sinh ra từ trong nguy hiểm, Ryuichi sâu sắc cảm thấy số người mẫu này có vấn đề. Gương mặt như sứ nhìn không ra biểu tình, đáy mắt một mảnh tối thăm không có dư thừa biểu tình dao động.

họ giống như búp bê vậy vẻ ngoài hoàn mỹ, kiêu kỳ duy nhất là thiếu hụt linh hồn.

Michaelis vừa thấy bọn họ đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra tiếng chỉ cười dẫn bọn họ đi lướt qua. Di Kikyou nhìn không được hỏi

“Đây là người mẫu mà ngài Michaelis tìm được bên Trung Quốc sao? Quả thực là hoàn mỹ tới cực điểm, họ trời sinh là giá quần áo để nhà thiết kế chúng tôi thỏa mãn đam mê của mình.”

Michaelis tiếc nuối lắc đầu phủ nhận.

“Nếu những mỹ nữ đó thuộc về MC thì tốt rồi, thật tiếc. Họ đều là búp bê của ông chủ Luru bên Trung Quốc đó. Rất đẹp nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.”

Ryuichi nghe vậy nhú mày. Anh có nghe nói về Luru gia bên Trung quốc. Luru gia có gốc rễ rất sâu nắm trong tay hơn một nửa thế lực ngầm ở nước này. Tuy nhiên theo thời gian dần trở nên lụn bại. Đột nhiên, không rõ tay Luru Phi này từ đâu toát ra tự nhận mình là gia chủ Luru gia trong 1 đêm huyết tẩy gia tộc tự mình chấp chính trường quân công việc tồn đọng bấy lâu. Luru Phi lên ngôi không bao lâu, các thế lực đối địch với Luru gia đều gặp ngập đầu tai ương. Thế lực ngầm Trung Quốc trong 1 đêm xảy ra nghiêng trời lệch đất biến hoá khiến cho tai tiếng của Luru Phi vang dội khắp nơi.

Ryuichi còn nghe nói Luru Phi nuôi dưỡng một đám búp bê hình người, xinh đẹp lại tàn độc như ma quỷ anh vốn không tin nhưng hiện tại....điều này cần phải cân nhắc lại mới được. Yuu Kikyou liếc mắt nhìn ra thủ thế của Ryuichi trong mắt lập tức tràn ngập cảnh giác.

Trò chuyện không lâu lắm, Michaelis liền từ biệt họ, ông ta cho người dẫn họ tới khách phòng nghỉ ngơi. Toàn bộ cổ bảo đều thuộc quyền sở hữu tư nhân của ông ta, nghiêm nhiên được trưng dụng làm nơi nghỉ ngơi của mọi người. Vốn dĩ di Kikyou muốn mọi người về phòng nghỉ ngơi trước sau đó kéo

Ryuichi bàn chuyện của Luru Phi kia ; ai ngờ được bọn họ chưa tới phòng nghỉ Luru Phi đã làm như vô tình giáp mặt với họ.

Luru Phi thoát nhìn vẫn còn rất trẻ, màu đồng cổ làn da, tây trang sắc người tôn lên vóc dáng cao gầy của hắn. Một đôi đảo hoa mắt đen tràn ngập hồ hững cùng biếng nhác khiến cho lệ khí của hắn thu liễm không ít. Thế nhưng Ryuichi cùng Kikyou vẫn tinh tường nhận ra hương vị huyết tinh tàn bạo mà hắn ta cố che giấu dưới vẻ đạo mạo tinh anh.

Bên cạnh Luru Phi là hai nữ có thể nói là hoàn hảo vô khuyết. Chỉ là gương mặt xinh đẹp kia tựa hồ cứng nhắc, ánh mắt cũng trông rỗng một mảnh giống như....không có linh hồn búp bê.

Yue kinh ngạc nhìn họ, một lần nữa xác định hai người phụ nữ này thực sự không có linh hồn. Cô khẽ siết chặt tay thực sự không hiểu nổi mất đi linh hồn con người sao có thể bình thường hô hấp, bình thường đi lại? Luru Phi bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Yue nghiêng ngả cười. Vẻ biếng nhác trong mắt hắn dần rút đi, hắn thức tỉnh, giống như báo săn tìm thấy con mồi của mình, Hưng phấn tới mức đôi mắt phát xanh. Kazuha vô tình nhìn thấy ánh mắt mang tính xâm lược này của hắn không khỏi rung mình một cái sau lưng nổi lên một tầng da gà. Di Kikyou phát hiện ánh mắt không có hảo ý của Luru Phi liền không tiếng động trừng mắt cảnh cáo hắn.

Cho tới khi họ đi khuất, Luru Phi mới thu hồi ánh nhìn như dã thú của mình. Hắn liếm đôi môi khô khốc, khoé miệng gợn lên một tia mỉm cười tà mị, ánh mắt một mảnh thâm trầm lạnh lẽo. Hắn vươn tay vuốt nhẹ gương mặt người phụ nữ bên cạnh mình, chậm rãi vỗ nhẹ giống như đang cung nựng trân bảo hiếm có trên thế gian.

[Ta muốn có cô gái kia.]

Người phụ nữ kia ngẩng đầu, lặp lại như một cái máy trả lời hắn.

“Tuân lệnh, chủ nhân.”

Mình có viết 1 truyện ngắn nữa nếu mọi người có hứng thú thì đọc và cho mình ý kiến nha. Truyện trên wattpad: Hồ sơ đặc biệt - bảo mẫu bất đắc dĩ. Mới có 1 chương thôi nên khá khó tìm, mọi người có thể tìm wattpad của mình nhé: [phuonghuyenhieulinh](#). Cảm ơn mọi người nhiều

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 66

Ngay trong ngày hôm đó, Yui Kikyou đã cho gọi vài nhóm Yakuza sang Anh quốc để đảm bảo an toàn cho cả đám người. Ryuichi thu thập thông tin về Luru Phi và đám người mẫu mà hắn ta đem theo bên người. Hattori Akito biết tin di Kikyou điều động Yakuza sang Anh liền nóng lòng xin nghỉ phép một đường bay thẳng sang Anh quốc.

Tin tức mà Ryuichi thu thập được về Luru Phi không nhiều, chủ yếu là về thủ đoạn của hắn khi huyết tẩy Luru gia chấp chính vị trí đứng đầu gia tộc. Các mối làm ăn của hắn đều do thuộc hạ hoàn thành, Luru Phi dường như chẳng thêm nhúng tay vào. Về đám người mẫu kia, họ đều là những người đã từng tham gia vào giới giải trí, tất cả đều được gắn mác bình hoa di động, dung mạo có thừa chỉ tiếc đầu óc không đủ dùng. Trong giới giải trí nhiều nhất chính là diện mạo, chỉ dựa vào gương mặt hoàn toàn chẳng làm nên chuyện gì cho nên đám người mẫu này đều nhanh chóng bị đào thải khỏi vòng luẩn quẩn khốc liệt đó. Vì sinh tồn, họ không thể không dựa vào xã hội đen, bản thể xác để hưởng những vinh hoa chớp nhoáng nhất thời. Không rõ vì lý do gì Luru Phi cư nhiên thu nhận bọn họ, tin tức về đám người này rất nhanh liền biến mất. Khi xuất hiện lại trước mắt mọi người đều trở thành một dạng búp bê sống như hiện tại.

Yue nghe Ryuichi thuật lại, ngưng thần cau mày. Cô có linh cảm không tốt với Luru Phi cùng đám người mẫu đi cùng hắn. Trên lý lịch mà Ryuichi nhờ Mikuo xâm nhập hệ thống cảnh vụ trung ương Trung Quốc đều có ảnh của những người mẫu mà Luru Phi đem theo. Tuy nhiên họ trong này có thần hồn rất nhiều cũng không giống như hiện tại hoàn mỹ không có một khiếm khuyết nhỏ. Đám người kia vẫn có hơi thở, vẫn giống con người chỉ là đã mất đi linh hồn trở thành một cái xác rỗng không hơn không kém. Luru Phi đã làm gì đó với họ rồi?! Cả đám người đều mang theo dây đặc quý khí trên mình, cô không phân biệt được đâu mới là nguồn gốc. Không tìm ra chân thân thì không có cách nào phong ấn. Hơn nữa, đây không phải là Nhật Bản, càng không có Akito. Một mình cô liệu có thể làm gì đó hay không?

*****

Buổi tối hôm đó, Michaelis tổ chức một buổi vũ hội chào đón những đối tác làm ăn trong tương lai với MC ngay trong toà cổ堡. Mục đích của ông ta rõ như mặt trời ban trưa không một ai không hiểu. Buổi vũ hội thực chất là một sân khấu lớn để những tập đoàn, cá nhân hay tổ chức muốn hợp tác cùng MC thể hiện hết tài năng và vốn liếng của mình có, phô trương thanh thế, ganh đua lẫn nhau. Tạo điều kiện để gạt bỏ những tập đoàn không đủ điều kiện tiềm năng khai thác. Chủ đề của buổi vũ hội khá là đơn giản: Trắng và đen. Nói cách khác, tất cả mọi người tham gia vào buổi vũ hội này chỉ có thể chọn trang phục màu đen hoặc màu trắng không được phép mang theo bất cứ phụ kiện dị sắc nào. Có thể nói, ngay từ đầu Michaelis đã không có ý định hợp tác với tất cả những tập đoàn được mời tới. Trắng và đen tuy cực kỳ đơn giản nhưng chính vì sự đơn giản ấy mới là thử thách khó khăn với các nhà thiết kế. Thử hỏi trong một đại sảnh lớn, vô cùng đông đúc và náo nhiệt làm thế nào để tác phẩm của mình gây ấn tượng mạnh cho người xem, tạo cảm giác

khác lạ để không chìm trong biển người đây? Tất cả những người tới đây đều hiểu rõ vấn đề này nhưng trên đất của người ta có cay cú cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.

Yuu Kikyou không nói hai lời giao hết chuyện cho Ryuichi xử lý, bà cùng vài trợ lý của mình lập tức tiến hành chuẩn bị đồ cho Yue và Kazuha. Rất may họ chuẩn bị khá nhiều trang phục, tất cả đều dựa trên sở thích của Kazuha và Yue mà chọn lựa màu sắc. Đây thùng áo váy đa số đều là trắng cùng đen màu sắc, điều này khiến cho tâm tình của mọi người thả lỏng đi nhiều. Ít nhất nếu không kịp mẫu vẽ mới có thể sử dụng những bộ trang phục này. Đây đều là trang phục độc quyền của YUUs, tuyệt đối không bị đánh cắp ý tưởng.

Yuu Kikyou chọn cho Kazuha một bộ váy dạ hội trắng, viền cổ, chân váy, ống tay đều đều thêu hoa văn ám chìm xám bạc. Mái tóc được tinh tế tỉ mỉ uốn lại thành từng lọn phù xuống bờ vai thon. Gương mặt thanh thuần được tấm mặt nạ bạc che dấu thiếu đi vài phần non nớt, nhiều thêm vài phần thuần khiết tinh khôi.

Váy dạ hội trắng đuôi cá mềm mại ôm theo đôi chân dài thẳng tắp hơi xoè ra, lưng được khoét rộng tôn lên những đường cong mềm mại của thiếu nữ, xương bả vai được điểm xuyết lên đôi cánh thiên sứ. Thoạt nhìn Kazuha giống như một thiên thần vừa lạc xuống nhân gian, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng như giẫm lên lông vũ trắng, thuần khiết tới mức không dính một hạt bụi chốn dương gian.

Trên cổ Kazuha đeo một sợi dây bạc có gắn một viên hắc diệu thạch. Khuyên tai, nhẫn cũng làm từ ngọc đen tựa như màu của ánh mắt cô vậy, đen một cách thuần khiết không lẫn một tia tạp chất. Bộ trang sức đen gần như không phá hủy cảm giác thuần khiết tinh khôi mà bộ trang phục mang lại. Thậm chí còn khiến cho khí chất của Kazuha luân chuyển biến ảo một cách khó lường, không một ai có thể rời mắt.

Yue cũng mặc một bộ váy dạ hội kiểu dáng gần như tương tự Kazuha, chỉ là bộ đồ này thuần một màu đen. Cổ áo, ống tay, đuôi váy đều thêu hoa văn chìm bằng chỉ bạc. Lưng áo không hề khoét rộng, che phủ tấm lưng với những đường nét mềm mại mượt mà của người thiếu nữ mới lớn. Gương mặt tinh xảo của Yue được che lấp một nửa bởi chiếc mặt nạ bạc. Lông vũ đen nhánh theo từng bước chân cô mà đung đưa nhẹ nhàng.

Tiếng giày cao gót lạnh lạnh gõ trên nền đá cẩm thạch đều đều phảng phất như đang kéo tất cả mọi người vào một thế giới khác, thế giới của bóng đêm tràn ngập mị hoặc, cảm dỗ và nguy hiểm trí mạng.

Yue đeo trên cổ sợi dây trắng bạc kiểu dáng không khác bao nhiêu so với Kazuha. Mặt đá là sapphire trắng hình giọt nước không đáng giá nhiều nhưng khi kết hợp với bộ đồ này lại phù hợp ngoài ý muốn. Nó không hề làm giảm bớt vẻ sang quý của bộ trang phục ngược lại, chính màu sắc của viên sapphire càng khiến cho bộ váy này thêm phần quý phái hơn bao giờ hết. Đôi mắt Yue đen thẳm tràn ngập xa cách nhưng lại chẳng khiến người ta cảm thấy lạnh như băng. Chỉ là, từ trong cái nhìn sâu thẳm ấy ai cũng nhìn ra bị ai cuốn cuốn không dứt.

Nếu như Kazuha là thiên sứ từ bỏ đôi cánh và vườn địa đàng lạc xuống chốn nhân gian khỏi lửa thì Yue giống như công chúa của bóng tối, là hoá thân của đêm đen. Cô không hề bị bóng tối nuốt chửng mà ngược lại tỏa sáng khiến người ta cảm thấy chói mắt. Muốn chạm tay tới họ lại sợ phá vỡ mất thế giới như mộng cảnh lúc này.

Kazuha cùng Yue sánh vai bước vào đại sảnh, vừa tới đã trở thành tâm điểm chú ý của nhiều người. Không xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, không mang diện mạo hoàn hảo vô khuyết; một thanh lãnh u buồn, một tinh khôi nồng nhiệt, hai khí chất này đặc biệt cuốn hút khiến cho mọi người không thể tự kiềm chế.

Họ sánh vai mà đứng, đen và trắng đan xen hoà quyện, thánh khiết tao nhã cùng mị hoặc u sầu. Khí chất của thiên sứ và ma quỷ luân chuyển không ngừng, không một ai rời mắt khỏi hai cô gái.

Yuu Kikyou thấy hiệu quả như vậy không khỏi trút được tảng đá trong lòng, khoe môi cười lên một nụ cười. Yue và Kazuha là vương bài của bà, tuy rằng hai cô bé hoàn toàn chẳng qua một Lốp huấn luyện đặc thù nào xong vẫn có thể phát huy được hết tất cả khí chất của mình, phô bày cho hàng trăm người thấy rõ điểm đặc biệt trong những thiết kế của YUUs. Cho dù một trang phục có hoa mỹ cỡ nào, sang quý bao nhiêu nếu người mẫu mang nó không đủ năng lực và khí chất để tôn lên vẻ đẹp của trang phục thì bộ đồ đó vĩnh viễn chẳng bao giờ tỏa sáng được. Người mẫu được sinh ra là để tôn vinh vẻ đẹp của trang phục chứ không phải trang phục làm nền cho người mẫu. Đạo lý này quá quen thuộc nhưng dường như không ai còn để tâm tới nó nữa.

Nơi này có nhiều người mẫu xinh đẹp hơn Kazuha và Yue, trang phục hai cô bé đang mang cũng không phải đặc biệt sang quý; nhưng cả Yue và Kazuha đều đã chứng minh được bản thân mình là đặc biệt giữa biển người hoa lệ. Chứng minh được tài năng trong những thiết kế của Kikyou. Mỗi bước chân của họ đều khiến cho những vật chết trở nên sinh động trước con mắt soi mói của hàng trăm người. Không dùng bảo thạch sang quý, không tân trang cầu kỳ, chỉ có trắng và đen đan vào nhau mâu thuẫn mà lại dị thường hợp lý. Giống như những phím đàn đen trắng trên cây dương cầm câm lặng dù không phát ra thành tiếng cũng đủ in sâu vào lòng người. Yuu Kikyou tin tưởng Michaelis và MC sẽ không bỏ qua cơ hội hợp tác với YUUs.

Cùng lúc này trên tầng cao nhất của toà cổ堡, Michaelis cùng vài đồng sự của mình không ngừng soi mói vũ hội bên dưới. Nét kinh diễm trong mắt họ khi trông thấy đoàn người của YUUs bước vào không phải là giả. Thậm chí có vài người nhìn không được tán thưởng không ngừng về thiết kế của Kikyou. Kỳ thực, bản thiết kế rất tỉ mỉ. Ngay cả nếp gấp trên thân váy cũng không hề sai lệch. Những phụ kiện đính kèm không quá sang quý nhưng hoàn toàn không có vẻ gì là kệch cỡm giữa vô vàn bảo thạch long lánh. Cả Michaelis đều phải công nhận, bộ trang phục này mặc trên người Yue và Kazuha quả thực không thể chê vào đâu được. Thêm thắt một chút gì nữa đều là vẽ rắn thêm chân. Quyết định cuối cùng được đưa ra, MC sẽ hợp tác cùng YUUs, song phương lấy mục đích cùng nhau phát triển làm tiền đề chiếu cố lẫn nhau. Duy nhất chỉ có một yêu cầu là Kazuha và Yue phải làm người mẫu đại diện cho MC trong kỳ tới.

Ryuichi thay mặt Kikyou tham gia đàm phán lôi kéo thêm càng nhiều lợi ích về cho YUUs mới đồng ý với điều kiện này của MC khiến cho Michaelis hận đến nghiến răng. Phải biết MC tung cảnh ô-liu khiến cho bao nhiêu tập đoàn thời trang tranh giành sứt đầu mẻ trán, YUUs lại công phu từ ngoại đưa ra thêm rất nhiều điều khoản mới trong hợp đồng. Michaelis cũng chỉ có thể cắn răng đáp ứng hết thảy. Sau khi hợp đồng đã ký, dĩ Kikyou cười lớn hào phóng thưởng cho Ryuichi nghỉ phép đến vài tháng. Đối với một nhiếp ảnh sư kiêm chức Yakuza bị Yuu Kikyou bóc lột hết giá trị thặng dư như Ryuichi

mà nói quyết định này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

*****

Ở một góc khác của cổ bảo, một bóng người từ trên cao nhìn xuống, trong tay hắn còn cầm một ly rượu đỏ sẫm sẫm. Dưới ánh sáng từ mù u ám, rượu đỏ trong ly dường như còn ánh lên màu huyết dụ. Hắn ta chậm rãi nhấp một ngụm rượu, bạc môi câu dẫn nhếch lên:

“Ta muốn hai cô gái này. Kêu Michaelis chuẩn bị đi.”

Bóng đen phía sau hắn ta nhúu mày lập tức lên tiếng ngăn cản

“Không thể thừa Công tước. Hiện tại họ là khách của Michealis; hơn nữa có hợp tác với MC. Michealis đưa người cho chúng ta điều kiện tiên quyết là không va chạm tới lợi ích của MC. Hắn ta rất chiều cổ nhóm người này nên không thể tiếp cận trực tiếp được. Ngài đã đoạt ba người mẫu trong tay MC, Michaelis có nể mặt ngài thì hẳn nhất định cũng không giao người nữa đâu.”

Hắn đặt ly rượu xuống bàn, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp, đôi mắt xám tro nhúu chặt tỏ rõ sự không vui.

“Ta muốn hai cô gái này. Cho dù Michaelis không muốn giao ra ta cũng sẽ cướp đoạt trở về. Hắn ta chỉ là một con chó ta nuôi thả mà thôi.”

Quản gia của hắn đứng trong bóng tối nghe vậy cũng không nói gì nữa, chỉ là trong đôi mắt già nua ánh lên vài tia không rõ.

“Hiện tại nghe lời người ta tạm thời không đụng tới hai chú thỏ con xinh đẹp kia. Nhưng ta nhất định sẽ tóm chúng về lâu dài nữ lệ của ta. Tạm thời tìm cho ta hai đứa thay thế giống họ đi. Ta muốn bắt đầu trò chơi rồi.”

Quản gia gật đầu nhanh chóng lui vào trong đêm tối với tiếng thở dài bất lực như có như không. Chủ nhân của ông...đã thay đổi nhiều quá.

*****

Lưu Phi ngồi tại một góc của cổ bảo, lười biếng nhìn xung quanh hết thấy. Chẳng có một ai dám tiến lại gần hắn chào hỏi bởi vì quanh hắn ngồi bốn người phụ nữ. Ai nấy đều thần sắc lạnh như băng tỏa ra hơi thở tràn ngập cảnh cáo chó người khác tới gần. Hắn Hưng trí bưng bưng theo dõi Yue và Kazuha bàn tay hơi xiết lại.

“Thật đúng là món đồ ta nhìn trúng. Đủ xuất sắc.”

Lưu Phi vươn tay ôm lấy người phụ nữ gần mình nhất, một ly rượu đỏ đỏ xuống đầu cô ta. Làn da trắng mịn như sứ lập tức lấp lánh ánh đỏ, dưới ánh đèn hôn ám trở nên thập phần dâm mỹ lãng lợ. Cô ta giống như không phát hiện những tầm mắt nóng rực chú thị mình, con ngươi trống rỗng ngược nhìn Lưu Phi như thể đang nhìn đáng thành kính tối cao, cô ta gấp người quy xuống cạo mặt vào quần áo của Lưu Phi, động tác nhẹ nhàng như một con mèo nhỏ đang làm nũng hoàn toàn không nhìn ra một tia chán ghét chói lọi mà qua trong mắt Lưu Phi.

“Bảo bảo, ta muốn hai cô bé kia. Đem họ về cho ta.”

Cô gái gật đầu, trống rỗng con ngươi không có một tia phản kháng, chỉ là khi ánh đèn đột ngột lướt qua, từ sâu trong đáy mắt ấy ánh lên một vài tia thủy khí lại không có người nhìn thấu. Mà Yue cùng Kazuha - trung tâm của con lốc vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang rình rập quanh họ.

ps: Về bộ trang phục mà Yue và Kazuha mặc: mình lấy ý tưởng từ bộ trang phục “nàng tiên cá” trong game ngôi sao thời trang được tặng khi lên VIP 8. Mọi người có thể tìm hình xem thử nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tái ngộ

London con hẻm nhỏ, mưa rơi tầm tã gõ lên từng mặt kính, từng lớp mái nhà cổ kính rêu phong. Những tia chớp loé sáng quỉ rạch ngang bầu trời tối đen, sau đó là âm âm tiếng sấm rung động. Gió thổi mạnh cuốn tung mù mịt, cây cối oằn mình trong gió lốc. Không ai biết rõ trong thời tiết quỷ quái này đang diễn ra cái gì chỉ thấy tia chớp loé lên một khắc, một bóng người nhanh như thiểm điện lướt qua sau đó là máu tươi bắn lên tung toé.

“Chết tiệt.”

Yue chửi thề một tiếng giờ lên trường cung. Mũi tên bạc xé tan màn mưa lao vun vút về phía trước. Bóng người đối diện nhoáng lên, kiếm ánh lạnh lẽo mang theo không ít giọt nước ý đồ ngăn cản mũi tên của Yue lại không ngờ tới mũi tên đó cứ nhiên xuyên qua thanh kiếm cắm phập vào trái tim. Người kia khựng lại, cứng ngắc ngẩng đầu nhìn về phía Yue, gương mặt xinh đẹp như tiên, thủy chung không xuất hiện bất cứ biểu tình nào. Cô ta hơi nghiêng đầu giống như tìm một vị trí thích hợp sau đó rút mạnh mũi tên cắm trước ngực mình ném nó xuống đất. Dường như ở ngay trong khoảnh khắc đó thân thể lại giống như quý mị phi thác lao tới chỗ Yue. Cô kinh ngạc không kịp phản ứng thiếu chút nữa bị cô ta chém một nhát, may mắn Ryuichi kịp thời

kéo lại.

“Không sao chứ cô Akari?”

Yue lắc đầu không dám tin nhìn người phụ nữ trước mắt. Một thân y phục đẫm nước mưa và vết máu, trên ngực thậm chí đã bị đào thành một lỗ hổng sâu, máu như nước phun ra nhuộm đỏ bộ y phục của cô ta. Trên người dính không ít vết đạn lớn nhỏ do Ruyichi bắn trúng chỉ là cô ta giống như không cảm thấy đau đớn chỉ biết tấn công họ.

Không để cho Yue và Ruyichi kịp chạy đi, người phụ nữ kia liền tiếp phác tới dồn Ruyichi vào chỗ chết. Kiếm ánh nhoáng lên thành từng luồng ánh sáng lạnh buốt khiến người ta nhìn không được run rẩy. Ruyichi liên tục nỗ sùng, trên người cô ta trúng không ít đạn nhưng hành động thì hoàn toàn không bị cản trở. Cho dù Ruyichi có bắn trúng đầu gối, cô ta vẫn dùng tư thế siêu siêu vẹo vẹo đứng lên lao về phía họ như thiêu thân lao đầu vào lửa. Ruyichi cùng cô ả triển đấu, Yue đứng trên nóc nhà phía xa hít sâu một hơi, trường cung bạc từ vòng tay biến thành thực thể. Cô nhẹ nhàng kéo căng dây cung, mũi tên xé gió lao ra đâm thẳng vào cánh tay Ruyichi sau đó xuyên qua đầu cô ả. Yue thở hắt ra, bàn tay nắm cung tên không ngừng run rẩy, áp chế bạo ngược dâng lên từ đáy lòng Yue cảm thấy khó thở. Mũi tên đó mang theo linh lực của cô không những tiêu diệt cô gái kia mà còn phải đảm bảo Ruyichi không bị thương tổn. Cả cô và Ruyichi liên thủ, tốn khá nhiều thời gian mới có thể tìm ra biện pháp không chế búp bê hình người này của Luru Phi, Yue không dám tưởng tượng tới viễn cảnh hấn dùng đám người này tấn công thì thế nào.

Ruyichi đơn giản băng bó qua vết thương sau đó lập tức dẫn Yue rời đi. Nơi này sẽ do nhóm Yakuza còn lại dọn dẹp. Trên đường trở lại chỗ bảo, Ruyichi nhìn không được hồi

“Cô gái kia là cái quái gì vậy? Bị bắn thành tổ ong cứ nhiên vẫn sống?”

Yue nhìn ra cửa sổ xe mi mắt nhú thành một đường

“Cô ả thực chất đã chết lâu rồi, trước khi tới nơi này liền đã chết.”

Ruyichi nhìn cô chà xát cánh tay, khoe miệng cũng run rẩy

“Không phải chứ?! Lúc cận chiến rõ ràng cô ta có thân nhiệt a. Người chết....máu sẽ không ấm.”

Yue liếc nhìn vết máu đỏ sẫm trên vạt áo Ruyichi, lắc đầu. Trong ký ức cô, Yue chưa từng thấy bất cứ quỷ khí nào có thể khiến cho người chết có thể chuyển động. Nhưng nếu như thân thể vẫn sống mà linh hồn không tồn tại thì sao? Điều này cô chưa từng nghĩ tới. Nếu như không có linh hồn, con người bất quá cũng chỉ là những con búp bê tinh xảo do tạo hoá tạo nên. Mà cần nuôi linh hồn nuôi dưỡng lực lượng của chính mình thì chỉ có “nó” thôi.

“Kỳ thực có nhiều lý do khiến cho cô gái kia vẫn có thể chuyển động dù rằng cô ta đã chết. Chính là nếu điều em đoán là đúng vậy thì chuyển đi Anh quốc lần này nguy hiểm rình rập khắp nơi đây Ruyichi.”

Ruyichi ngưng thần lắng nghe trong lòng liền bắt đầu tính toán phương pháp rời khỏi Anh nhanh nhất có thể. Hợp đồng với MC đã ký không thể bội ước, nếu không YUUs sẽ phải gánh hậu quả rất nặng nề, việc họ rời khỏi đây lập tức là chuyện không có khả năng. Anh chỉ hi vọng Yue đoán sai lầm. Ít nhất có thể đợi tới khi họ về nước sau đó xử lý rắc rối thì tốt hơn. Nhật Bản là nơi thế lực Yakuza mạnh nhất không phải sao?

Bọn họ rời khỏi ngõ nhỏ không bao lâu một chiếc xe khác cũng lao ra khỏi ngõ nhỏ rồi hoà vào đường lớn.

“Nhìn thủ pháp của họ không giống như là lần đầu làm chuyện này. Ít nhất từ việc xử lý thì thể nhanh chóng kia nhìn ra được họ không phải người lương thiện gì.”

Trong xe, một nam nhân vừa chăm chú lái xe vừa mở miệng nói chuyện. Cô gái phía sau anh ta ngược lại nở nụ cười

“Cho dù là lương thiện hay không có thể giết chết con búp bê đó là được rồi. Dù sao bọn họ đều là tự vệ chính đáng.”

Nam nhân mặc một bộ màu đen áo gió bắt mắt nhìn cô gái qua kính chiếu hậu, trầm trầm thanh tuyến tràn ngập sùng nịch.

“Em đừng bênh cho những người đồng hương kia của em nữa Alice. Xem ra chúng ta nhất định phải đi vào toà chỗ bảo đó một chuyến rồi. Đối phó với lão hồ ly Michaelis thực khiến người khác đau đầu.”

Cô gái lúc này đã cười ra thành tiếng, ghé lưng vào ghế xe uể oải nói khẽ

“Dù có mười lão Michaelis anh cũng không ngại không phải sao. Đừng tỏ vẻ ủy khuất như vậy Will.”

Nam nhân lắc đầu bắt mắt nhìn càng sâu. Màu đen ô tô cứ như thế không coi ai ra gì lao trên đường hoà vào màn mưa nhạt nhòa trên phố.

*****

Yue đơn giản ngủ một giấc chợp chờn trên xe, từ khi sang Anh quốc cô thậm chí chưa từng ngủ một giấc an ổn trọn vẹn. Sức khỏe của Yue không tốt nhưng tốt xấu gì cũng có linh lực chống đỡ cô mới không đổ bệnh. Kazuha lo lắng nhìn gương mặt nhợt nhạt của Yue, dĩ Kikyou vốn muốn cô nghỉ ngơi trì hoãn việc chụp hình nhưng bị cô từ chối. Yue muốn nhanh chóng kết thúc công việc lập tức trở lại Nhật Bản. Không khí ở Anh này khiến cô khó chịu. Hơn nữa lại thêm một đám mất đi linh hồn hình người búp bê tập kích, dự cảm xấu trong cô càng lúc càng mạnh. Bất an cùng xao động của đôi mắt từ vọng mãnh liệt tới mức một thân linh lực cũng che giấu không nổi. Thực sự là hồng bất.

Thế nhưng, Yue không thể không dẹp bỏ cảm xúc loạn thất bát tao đó sang một bên. Bên phía công ty của MC đã chuẩn bị sẵn cho Yue và Kazuha lịch trình chụp hình dày đặc rồi, MC rất coi trọng việc hợp tác lần này với YUUs, dường như ông ta nhìn ra Yue cùng Kazuha phù hợp với sàn catwalk như thế nào.

Chủ đề lần này là trang phục mang phong cách Âu cổ. Vốn dĩ đây là chủ đề hoàn toàn không phù hợp với Yue và Kazuha bởi cả hai người đều mang đậm vẻ đẹp của người phương Đông. Dĩ Kikyou nguyên bản còn lo lắng họ không thể phát huy tốt nhưng khi được nhìn bản thiết kế trang phục và qua sửa chữa một vài chi tiết nhỏ Yuu Kikyou ngược lại càng thêm chờ mong hai cô gái nhỏ xuất hiện trước mắt bà. Sự kết hợp của khí chất huyền bí nội liễm đông phương hoà cùng vẻ sang trọng lịch thiệp của Châu Âu thế kỷ 19 sẽ là điểm nhấn kéo mọi người chìm đắm trong thế giới ảo mộng vừa chân thật vừa hư ảo. Chỉ cần như vậy đã đủ để cả bộ trang phục trở nên chói mắt.

Michaelis tới tham ban là một chuyện rất ít gặp, ông ta đích thân theo dõi quá trình quay chụp của người mẫu lại càng hiếm hoi. Thế nhưng hôm nay, ông ta cư nhiên từ chối một vài cuộc hẹn tới studio xem xét tình hình. Nhưng lần này Michaelis không phải đi tới một mình. Theo sau ông ta còn có một đôi nam nữ.

Người đàn ông kia phải nói thế nào nhỉ? Trời sinh đã phù hợp đứng trên sàn catwalk, là người sinh ra đã khiến cho người khác phải ngắm nhìn. Thân hình cao ráo, khung xương tỷ lệ cực kỳ hoàn mỹ, màu da trắng lại không thể hiện sự yếu đuối. Một đôi chân dài thẳng tắp, thon gọn, bước đi từ tốn mang theo một cỗ khí phách chấn nhiếp nhân tâm. Gương mặt của anh ta có phần góc cạnh điển hình của người phương Tây; gò má còn thấy một vết sẹo dài mờ nhạt nhưng hoàn toàn không khiến anh ta mất đi vẻ tuấn mĩ vốn có lại thêm vài phần yếu dã tuy tính mà nguy hiểm. Ánh mắt rét lạnh tràn ngập xa cách, chỉ khi đối diện với người phụ nữ kia mới hiện lên sự ôn nhu nhẹ nhàng như có như không.

Còn người phụ nữ đi bên cạnh anh ta cũng khiến cho bao nhiêu nhà thiết kế có mặt ở studio thêm nhỏ dãi. Đó là một người phụ nữ Châu Á, làn da không quá trắng nhưng lại ẩn chứa một loại mạnh mẽ mỹ cảm. Cuốn sóng tóc quăn ôm trọn tấm lưng thon gọn. Cô ta mặc một bộ màu lam đậm vẩy dài, trên eo tinh tế treo một cái chuỗi trắng thắt lưng càng nổi bật vòng eo tinh tế của người phụ nữ. Gương mặt ngũ quan thanh tú, dù đứng giữa trăm ngàn người mẫu nghiêng nước nghiêng thành cũng không bị nhấn chìm. Cô ta treo bên miệng ôn nhu nụ cười chỉ là tinh tế có thể nhìn ra nụ cười ấy chưa từng chạm tới đáy mắt. Có thể thấy được người phụ nữ này không hề đơn giản. Cô ta là điển hình cho kiểu người ngoài nóng trong lạnh rất khó đối phó.

Michaelis dẫn theo hai người họ tới studio khiến cho không ít người hiểu lầm họ là người mẫu mà MC mới tuyển. Đối với việc này Michaelis chỉ cười không đáp trong lòng lại lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh.

Đừng đùa, ông ta chưa đủ dũng khí để mời hình cảnh quốc tế về làm người mẫu đâu.

Hai người này thực chất là người của bên hình cảnh quốc tế, cũng là 2 người trong ngũ nhỏ lần trước. Bởi vì họ có một vài khúc mắc không thể kể rõ với Lưu Phi mà một đường theo dõi hẳn tới Anh quốc, không ngờ cái đuôi của Lưu Phi thì chưa thấy đâu nhưng đã gặp phải rắc rối với đám búp bê hình người của hắn. Đội đặc cảnh tôn thất khá thâm, không cam lòng họ chỉ có thể theo dõi hành tung của Lưu Phi mà không ngờ có thể gặp được Yue cùng Ryuichi trong lúc hai người tiêu diệt một trong số đám búp bê của hắn. Để tiến sâu điều tra, hai người không thể không liên lạc với Michealis nhờ ông ta giúp đỡ. Tuy rằng chẳng hề muốn giao thiệp với hình cảnh quốc tế song cả MC và Michealis không có gan từ chối; vì vậy chỉ có thể đồng ý dẫn họ tới studio gặp người của YUUs.

Hoàn cảnh rối rắm của Michaelis Yue cùng Kazuha đương nhiên không biết. Khi Michaelis dẫn hai người đi vào phòng chụp hình thì cũng là lúc tới lượt Yue và Kazuha rồi. Tuy không kịp nói gì nhưng vừa bước vào cửa người nam nhân kia đã quét mắt một lượt những người có mặt trong phòng chụp hình, tối đen như mực con ngươi dần dần tụ tập trên người Yue.

Làn da trắng nõn phảng phất có thể phản chiếu ánh sáng sắc lạnh của đèn led. Đôi mắt sâu thẳm như muốn cướp đi toàn bộ linh hồn của con người, nhấn chìm chúng vào vực sâu vạn trượng. Mà quan trọng là ngay cả khi đôi mắt cô ta nhìn vào ống kính máy ảnh lại giống như đang nhìn chằm chằm vào mắt người khác. Cả thế giới này phảng phất chỉ tồn tại một mình cô ta.

Yue mặc một bộ màu đỏ lễ phục. Vạt áo xuyên thêm vô số những sợi dây chuyền bảo thạch, theo từng bước chân cô mà phát ra thanh thủy tiếng vang. Hoa văn ám trầm xuyên suốt toàn bộ thân váy. Đai lưng là cực đại màu đen mẫn côi kết lại mà thành cùng cặp kia sâu thẳm ánh mắt phá lệ tương xứng. Màu rượu đỏ mái tóc nổi bật trên làn da trắng sứ như ngọc càng thêm yêu diễm đến chói mắt. Trên đầu mũ miện cuốn quanh bởi tơ vàng cùng bảo thạch, phía sau kết lại thành một sợi nơ bị mái tóc khéo léo che lấp nhìn không ra một tia lỗi giác. Quyền trượng đen được cô nắm chắc trong tay. Mảnh khăn cổ tay cùng với nặng nề thân trọng, trắng nõn làn da hoà với đen trầm gỗ tạo thành hiệu ứng trùng kích đánh vào thị giác. Cô ngồi ở đó nhìn thẳng vào máy ảnh lại khiến cho người ta cảm thấy khí thế vương giả mà mị ập mặt mà tới lần áp hết thấy. Non nét gương mặt hoàn toàn bị khí thế ánh mắt chấn nát. Cô gái kia ngồi ở đó không mấy may nhúc nhích lại khiến cho toàn bộ người xem chấn động, kinh diễm lại từ đáy lòng che dấu không trụ nhàn nhạt sợ hãi xen lẫn hưng phấn.

Nhiếp ảnh gia giống như trúng thuốc ngầy ngốc theo bản năng mà liên tiếp bấm máy hận không thể đem toàn bộ khoảnh khắc chấn nhiếp nhân tâm này chụp lại. Mà Yue một khắc kia khi Michaelis dẫn theo hai người tiến vào, đen thẳm ánh mắt liền nhướn về đây đối diện với họ. Yuu Kikyou vẫn luôn quan sát biểu tình của Yue cũng xoay người lại.

Alice còn chưa kịp quan sát kỹ Yue đã bị một thanh âm quen thuộc gọi trở về. Dĩ Kikyou kích động nhìn cô chằm chằm lại thủy chung mang theo một vài phần kinh ngạc không thể tin được thốt lên

“Là Eri đúng không?”

Alice ngăn người trong phút chốc lại mừng như điên chạy tới nắm tay dĩ Kikyou

“Sao đi lại ở đây? Dĩ tới Anh quốc sao không nói cho con biết a?”

Thấy Alice kích động tới mức phóng to âm lượng người đàn ông đi theo cô khẽ hắng giọng nghiêm túc nói

“Chú ý một chút Alice. Đây là studio của MC.”

Alice vội vàng thu liễm khí thế, gương mặt thanh tú thản nhiên xa cách nay tràn ngập vui sướng cùng ngạc nhiên không kể xiết. Dĩ Kikyou nhìn không được ngạc nhiên nhìn sang người nam nhân đi bên cạnh Alice, có thể thu phục được Eri chỉ với 1 câu nói đây là lần đầu tiên bà gặp được người như vậy. Phải biết Eri là một đứa trẻ ương ngạnh cho dù là cha ruột cũng không thể khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời một chút.

“Eri, đây là...?”

Alice hí hóp mắt cười

“Là cấp trên cũng là ông xã của con a đi. Bọn con định kết thúc nhiệm vụ lần này sẽ tiến hành đám cưới. Dĩ cùng mọi người nhất định phải tới nha. Đến William, đây là đi Kikyou. Dĩ ấy rất tốt với em đó.”

William khẽ gật đầu, cúi người hôn lên mu bàn tay đi Kikyou làm đủ một nghi lễ chào hỏi theo kiểu quý tộc. Dĩ Kikyou kinh ngạc nhưn mày, Alice liền cười giải thích.

“Gia tộc của William có liên quan tới hoàng thất Anh quốc.” Cho nên một nghi lễ nho nhỏ không làm khó được anh ấy.

Sau khi phản quay chụp của Yue và Kazuha hoàn tất cũng là lúc sắc trời chuyển tối. Khéo léo từ chối lời mời của Michaelis, dĩ Kikyou liền đưa mọi người tới một nhà hàng để dùng bữa. Kazuha và Alice quen nhau đã lâu vui vẻ hàn huyên chuyện cũ. Không khí bữa tối tương đối hài hoà nếu bỏ qua ánh mắt mang theo ý đồ thăm dò luôn hướng về phía Yue.

Bữa tối kết thúc trong sự vui vẻ của mọi người. Ngoại trừ Yue sắc mặt không tốt liền hoàn hảo. Dĩ Kikyou biết thân thể Yue chống đỡ không được liền đưa cô về chỗ bảo nghỉ ngơi. Ngồi trên xe, Yue đè lại thái dương ầm ầm đau đớn nhắm mắt dưỡng thần. Gương mặt tái nhợt tràn ngập mệt mỏi hoàn toàn không còn khí thế như lúc chụp hình ban sáng. Alice nhìn không được chọc chọc gò má Yue hỏi

“Akari kỳ thực không phải là người bình thường đúng không?”

Kazuha cùng dĩ Kikyou đột nhiên thay đổi sắc mặt, Yue cũng miễn cưỡng mở mắt nhìn cô. Một lúc sau mới “à” một tiếng, không phủ nhận cũng chẳng khẳng định. Alice nhìn sắc mặt tràn ngập đề phòng của Kazuha và dĩ Kikyou tâm hơi đau một chút nhưng vẫn cười cười

“Con không có ác ý gì à, chỉ là William có thể nhìn thấy được một số những thứ mà người bình thường nhìn không thấy. Anh ấy nói với con đôi mắt của Akari là một màu xanh thẫm”

William đang lái xe tiếp nhận tầm mắt dò xét của mọi người thản nhiên mở miệng

“Gần nhất hình cảnh quốc tế có gặp phải một vài rắc rối với Luru phi vì thế mới theo hấn từ Trung Quốc sang Anh. Một vài đồng nghiệp xuất chúng tôi bị thuộc hạ của hấn giết chết, mà kẻ ra tay đều không còn là con người. Tôi đã trông thấy Akari tiêu diệt một thủ hạ của Luru Phi. Cho nên tôi nghĩ cô biết được gì đó.”

Yue xua tay không kiên nhẫn đáp

“So với các người cũng không hơn là bao nhiêu. Tôi chỉ biết họ đều đã chết. Mất đi linh hồn mà chết.”

*Alice = Eri: chính là người yêu cũ của Akito đó:3

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Búp bê đã chết

Alice nghe vậy trầm giọng xuống hỏi.

“Bọn họ thực sự đã chết sao?”

Đáng tiếc không có ai trả lời câu hỏi này của cô. Yue mệt mỏi xoa mi tâm nhắm mắt dưỡng thần. Nói thật Yue không hề chán ghét Alice, khí tức trên người cô thuộc về nhân loại lại không lây dính âm mưu dơ bẩn của thế gian còn thập phần tương tự khí chất của Hattori phu nhân. Hơn nữa, Yue đã từng thấy Alice chụp ảnh chung với Akito cùng Yuu Ogasawara. Có thể cùng hai người này làm bạn sẽ không phải là người xấu. Ít nhất có thể tin tưởng được.

“Đã chết. Cho dù có thể cử động nhưng họ chỉ là rối do người thao túng. Giết chết chỉ là biện pháp nhất thời. Có thể tạo ra một con rối cũng có thể tạo

ra một đội quân. Nếu quả thực hai người gặp rắc rối với Luru Phi thì lần này hẳn nhất định không để yên cho hai người đâu. Trong cổ bảo vẫn còn 3 con búp bê hình người đi theo hắn, cá nhân tôi không cho rằng Luru Phi sang Anh quốc lần này mục đích là nhắm vào hình ảnh quốc tế đâu.”

Alice và William trầm mặc, họ đều có thể dễ dàng đoán ra được hình ảnh quốc tế không đáng để Luru Phi sang tận Anh quốc đuổi cùng giết tận thế này. Nhưng cho tới hiện tại vẫn chưa ai đoán được ý đồ của Luru Phi, mục đích của hắn là gì? Hắn cùng đám búp bê hình người kia đến tận cùng có phải là con người nữa hay không?

Phanh-----

Chói tai tiếng vang đột ngột chấm dứt trầm mõi suy tư ngổn ngang của Alice. Họ giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy trần xe ô tô lồm xồm một lỗ hổng lớn kích thước bằng một bàn tay người. Liên tiếp sau đó, trên trần ô tô xuất hiện càng nhiều dấu tay. Nhìn vết lồm sồm mọi người đều âm thầm kinh hãi. Đến tận cùng phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể khiến cho trần xe lồm xồm sâu đến thế?

Không cần nghĩ cũng đoán ra được có người đang ở phía trên, Alice rút súng nhanh như chớp nhào người ra cửa kính xe bắn một phát đạn. Bóng người kia thuần thục tránh né đồng thời phi đao xuống. William nhìn qua gương chiếu hậu thấy một màn này không kịp nhắc nhở chỉ có thể nhanh chóng xoay lái xe ý đồ hất người phía trên xuống đường.

“Alice, trở lại.”

Cửa sổ xe khá nhỏ, Alice lại dường như đã quá quen thuộc, cô nhanh nhẹn co rút đầu đóng chặt cửa kính ô tô. Một vài sợi tóc bị phi đao cắt xẹt qua khiến cho người bên trong không khỏi kinh hãi. Trên gò má Alice không biết từ lúc nào xuất hiện một vết thương dài không ngừng đổ máu.

Kazuha vội vàng dùng vải sạch lau máu cho cô. Di Kikyou tiếp nhận súng mà Alice đưa cho tay hơi xiết lại. William dùng tốc độ nhanh nhất lao như bay về một con hẻm gần đó, mà cái thứ bám trên nóc xe không ngừng đập xuống trần ô tô.

Vết thương trên mặt Alice không quá sâu nhưng lại gần ngay đuôi mắt. Thiếu chút nữa là chọc mù mắt luôn rồi, Yue thấy vậy vươn tay dùng một chút linh lực khiến cho vết thương ngừng chảy máu nhanh chóng khép lại cũng không để lại sẹo. Alice khiếp sợ trừng mắt thậm chí còn muốn hoa thêm vài vết thương trên người để Yue tiếp tục chữa lành nữa. Cảm giác linh lực truyền tới xoa dịu đi đau đớn trên vết thương khiến cho cô cảm thấy thoải mái vô cùng.

William dùng xe, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất có thể ly khai chiếc xe ấy. Cho tới khi ra ngoài liền chính thức đối mặt với cái thứ vẫn luôn bám trên đầu bọn họ này giờ. Đó là một cô gái Trung Quốc, mặc một thân màu xám áo gió. Gương mặt xinh đẹp nhưng thủy chung mang theo một cỗ khí tức âm lãnh. Đôi mắt vô hồn trống rỗng thoang nhìn như một hồi mệnh mông sương khói không nhìn thấy điểm tận cùng.

Nếu đôi mắt của Yue đen thẫm mang theo một cỗ bi thương không nói nên lời, màu đen như lốc xoáy, như thủy triều cuốn linh hồn người ta vào bóng tối thì đôi mắt của cô gái kia lại bao hàm sự mê mang lạnh lẽo, không rét mà run. Đó là màu đen thị huyết, màu đen chết chóc, màu của sự hủy diệt nồng đậm đến mức khiến người ta cảm thấy hít thở không thông. William chưa từng nghĩ bản thân sẽ có ngày đọc ra được nhiều tin tức như vậy từ trong đôi mắt của một người. Tất cả mới chỉ bắt đầu từ khi anh nhìn thẳng vào ánh mắt kia.

“Di Kikyou, đi cùng Kazuha trở lại cổ bảo trước đi. Con sẽ về sau.”

Yue cau mày nói. Lần trước cô cùng Ryuichi mất rất nhiều thời gian để trấn áp thuộc hạ của Luru Phi. Lần này có Kazuha đi cùng, Kazuha giá trị vũ lực không hề thấp nhưng đối phương có vũ khí, lại muốn dồn họ vào chỗ chết để Kazuha lại quá nguy hiểm.

William rút súng nhìn sang Alice một lòng Hung phấn muốn lao lên đánh nhau lắc đầu

“Alice, em đưa hai người họ về. Chỗ này giao cho anh cùng Yue đi.”

Alice bĩu môi nhưng cũng không phản đối, rất nhanh phóng xe tuyệt trần mà đi. Trên xe, Di Kikyou nhin không được lo lắng hỏi

“Đề họ ở lại ổn chứ? Eri hay là đề đi gọi thêm người tới hỗ trợ.”

Alice ngược lại lắc đầu.

“Không cần đâu di. Nếu mọi người bị bắt liền sẽ có rắc rối lớn, nơi này không phải Nhật Bản. Di yên tâm đi, Will sẽ bảo hộ Yue. Sau khi đưa hai người về cổ bảo con cũng sẽ quay lại hỗ trợ.”

Chưa kịp để Yui Kikyou an lòng, trần xe ô tô lại phát ra âm thanh chói tai quen thuộc. Mọi người căng thẳng nhìn lên, chỉ thấy dấu tay lúc trước cơ hồ sâu thêm vài phần.

=====●=====●=====●=====

“Anh lên hay là tôi lên?”

Yue nhú mày nhìn đối thủ, nâng lên cổ tay triệu hồi tới vũ khí. William liếc mắt nhìn cô cắn răng.

“Vẫn là để tôi cận chiến đi. Cô ở ngoài hỗ trợ là được.”

Yue nhún vai lập tức thay đổi hình dạng vũ khí trong tay. Máu bạc trường kiếm theo thao túng của Yue cũng chuyển thành trường cung. Cung tên mang theo nhàn nhạt lãnh khí ẩn chứa linh lực cường đại khiến cho William cũng cảm thấy lưu luyến.

Thực tế, sau khi gặp được Akito, lời nguyện trên linh hồn cô bị phá vỡ, cấm chú phong ấn linh lực bạc nhược dần, lại có thể ước linh hồn giữa hai người khiến cho Yue có thể tùy tiện biến ra vũ khí như vậy. Phải biết, Akito mang trong mình linh lực cường đại, bản thân anh là một con người; linh khí quá dư thừa có một ngày sẽ để lại tai họa cho anh mà thôi.

William rất tận chức xông tới ngăn cản đối thủ chỉ là cô ta hoàn toàn chẳng coi ai ra gì, mặc kệ bị bắn trúng chỉ nhằm về hướng Yue đang đứng mà lao tới. Yue sắc mặt không thể nào đẹp nhưn mày, linh khí ồ ạt mà hoá thành mũi tên lao đi vun vút. Chỉ là cô có lẽ đã đánh giá thấp đối thủ, cô ta không sợ chết cứ thế tấn công trực diện khiến cho Yue không thể không dùng trường cung đỡ lấy mũi kiếm của cô ta. Xung lực quá lớn khiến cho hồ khẩu* cực kỳ đau nhức. Yue cắn răng buông lỏng trường cung. William vội vàng xông tới xách cổ cô gái Trung Quốc nọ ném ra xa lo lắng hỏi

*hồ khẩu: phần giữa ngón trỏ và ngón cái

“Không sao chứ?”

Yue lúc này thực chật vật, nước mưa cùng bùn đất xối ướt một thân quần áo của cô.

“Không sao, có lẽ mục tiêu của bọn họ là tôi. Vẫn là để tôi tới đi. Anh nhất định phải bắn vào đầu cô ta, tôi đoán đó là nơi trí mạng của bọn họ.”

William không có dị nghị gì đứng tránh sang một bên chăm chú nhìn Yue cùng cô gái kia cận chiến. Anh không dám tin tưởng cô gái nhỏ này lại có khả năng chiến đấu tốt như vậy. Mánh khảnh tinh xảo đáng người che giấu lực lượng cường đại, nếu anh không thấy tận mắt sẽ không dám tin tưởng.

Một hồi chiến đấu phải dùng tới mấy từ huyết tinh tàn bạo để hình dung. Kiếm cùng kiếm va chạm vung lên không trung vô số hoa hoa.

Phanh!!!!

William mặt không đổi sắc nhà đạn, đối thủ cánh tay vừa nâng lên lập tức bị bắn thành huyết nhục mơ hồ. Máu đỏ lập tức chảy ra bắn đầy mặt Yue. William nhú mày.

“5 viên đạn đều trúng yếu hại, cô ta thể nhưng không chết?”

Nhìn đối thủ bị nhuộm thành huyết nhân, gương mặt vẫn lạnh như băng nhìn không ra một tia cảm xúc kéo theo một thân thể rách nát bắt đầu xông lên William chỉ cảm thấy da đầu run lên, Yue rất nhanh né tránh tại sau người

William dồn toàn bộ linh lực bắn tên. Động tác của cô gái Trung Quốc kia ngược lại rất nhanh, dù bị William cường chế vẫn miễn cưỡng thoát được vị trí yếu nhất trên thân thể. Mũi tên không thể ghim lên mi tâm cô ả, lại đâm xuyên qua cổ họng. Cô gái kia cứng ngắc một chút sau đó giơ tay gạt mũi tên khỏi cổ mình.

“Chết tiệt.”

Yue than thầm một tiếng, linh lực bắt đầu có dấu hiệu xói mòn, cô không thể tùy tiện biến ảo thành cung tên bắn liên tục được nữa. Mà thân thể này của cô cũng đã bắt đầu phản ứng chậm hơn so với đầu óc. Hiển nhiên không thể tiếp tục cận chiến như vậy.

William toàn lực ngăn trở đối thủ tạo không gian để Yue thở dốc. Anh ném súng sang cho cô bản thân lao vào đánh tay đôi với cô gái Trung Quốc kia. Chẳng mấy chốc thanh kiếm bén nhọn bị anh quăng sang một góc. Gương mặt xinh đẹp bị William đánh cho tê thâm không nở nhìn. Yue há hốc miệng khó có thể tin được nhìn anh ta. William trông thế nào cũng là một thân sĩ tiêu chuẩn, có thể hạ thủ với kẻ thù nữ ngoan độc thể này khiến cô ngạc nhiên đấy. Thế giới này chẳng phải rất tôn trọng phụ nữ hay sao? Mặc kệ rồi rắm của Yue, William trực tiếp bẻ gãy tứ chi của cô ta, cô ả vẫn cố lết bám chặt lấy chân Yue, đôi mắt vô hồn phảng phất nỗi tuyệt vọng không nói thành lời.

Một người đã chết lại không thể yên ổn an nghỉ. Linh hồn bị cắn nuốt, thể xác bị tàn phá đúng là quá tội nghiệp. Yue cúi người, cô mở chốt an toàn, đặt nòng súng lên mi tâm cô gái trẻ.

“Hãy an nghỉ.”

Tiếng súng vang lên một khắc đó chấm dứt mọi tội nghiệt cùng khổ hình giam giữ người thiếu nữ trẻ. Máu cô ta bắn lên tay Yue, không còn ấm nóng chỉ lạnh lẽo giống như độc xà bò lên bàn tay, lưng Yue cảm thấy lạnh toát.

Kéttttttttttt-----

Chói tai tiếng phanh xe ở ngõ nhỏ vang dội khiến cho hai người bừng tỉnh. William nhìn thấy chiếc xe quen thuộc không khỏi thở nhẹ ra một tiếng. Chỉ là khi nhìn người vừa bước xuống xe, ánh mắt anh ta liền trợn trắng.

“Yue, em không sao chứ?”

Yue ngẩn người khiếp sợ trừng mắt, mà người kia đã nhanh chóng cởi áo khoác phủ lên người cô.

“Akito? Sao anh lại ở đây?”

Người vừa phóng xe tới không thèm nhìn ai chỉ chăm chăm lao tới bên cạnh Yue còn có thể là ai được nữa? Akito từ sân bay đã liên lạc với Ryuichi tới đón anh. Không ngờ trên đường lại gặp đi Kikyou, Kazuha cùng Eri đang xung đột với một cô gái người Trung Quốc. Trên người Eri có không ít vết thương do bị dao kiếm chém phải, đi Kikyou bảo hộ Kazuha phía sau mình còn bản thân đi ấy cũng không ngừng nỗ lực hỗ trợ Eri. Akito thấy được cảnh này khá là bất mãn. Anh biết ở Anh quốc quân giáo súng ống đạn dược không chặt chẽ như ở Nhật Bản. Nhưng giữa ban ngày ban mặt xảy ra đấu súng mà một tên cảnh sát cũng không thấy loạn không thể tả. Không kịp suy nghĩ nhiều, anh lập tức tham gia vào, cuối cùng bắn chết cô gái lạ mặt kia. Trên đường đưa mọi người về cổ堡, Eri liền đem mọi chuyện kể lại cho anh nghe sau đó cả hai liền tức tốc trở lại hỗ trợ cho Yue và William bắt chấp con mura như trút nước.

Eri kinh ngạc há hốc miệng nhìn Akito cùng Yue hỗ trợ. Cô không dám tin tưởng trọn mắt nhìn mà William cũng ý vị thâm trường nhìn hai người. Phải biết trước đây Akito cùng William là tình địch không đội trời chung, tính kiêu phách của Akito thể hiện vô cùng rõ ràng, ngay cả Eri trước đây cũng chưa từng ngoại lệ. Ấy vậy mà hiện tại con người cô bệnh sạch sẽ nghiêm trọng đến biến thái đó cư nhiên cởi áo khoác của mình bao bọc lấy thân thể ướt đầm đìa bởi nước bùn và máu loãng của Yue. Muốn không kinh ngạc ca này hơi khó a. Kỳ thực ai vào hoàn cảnh của Akito dù có sạch sẽ nghiêm trọng thế nào cũng sẽ thay đổi. Ai kêu người anh thích lại luôn thích rơi vào tình trạng thể thảm thế đâu.

Trở về cổ堡, Akito lập tức đưa Yue về phòng, còn anh xoay người xuống phòng bếp tự mình pha lấy một tách trà gừng. Eri nhìn không được hiếu kỳ sau khi về phòng thay đồ liền kéo Akito tới hỏi tới hỏi lui.

“Cậu có còn là Akito tớ quen biết không vậy? Mới có mấy năm không gặp căn bệnh biến thái của cậu khỏi rồi sao?”

Akito khoé miệng giật giật, bất đắc dĩ nhìn cô lắc đầu.

“Bởi vì đó là Yue...” Cho nên anh mới không có kỳ mà ôm lấy cô ấy. Mặc kệ cho thân thể đó có bao nhiêu dơ bẩn, trên người cô ấy dính bao nhiêu vết máu. Chỉ bởi vì đó là Yue cho nên anh chấp nhận tất cả.

Eri nhìn anh cuối cùng nở nụ cười, anh mất cô xa xăm như thể đang nhìn lại những kỷ ức năm nào.

“Cậu cuối cùng cũng có thể hạnh phúc a Akito. Tớ thực vui vẻ vì có thể nhìn thấy cậu rạng rỡ thế này.”

Trong ký ức của Eri, Akito là một người hoàn hảo, khuyết điểm duy nhất của cậu ấy có lẽ là đã nhìn và yêu nhầm người. Eri biết rõ tình cảm năm đó Akito dành cho cô, chỉ là cả đời này cô không thể đáp trả lại tình yêu ấy. Dù cho Akito đối với cô thật tốt, dù cho trong mắt cậu ấy chỉ có mình cô nhưng Eri cảm nhận được trái tim của Akito chưa từng rung động. Hoặc phải nói là Akito chưa từng thực sự yêu cô. Cậu ấy....thông qua cô để tưởng nhớ một người khác trong vô thức mà không hề nhận ra. Năm đó bọn họ là đồng nghiệp, cũng đồng thời là bạn bè thân thiết nhất. Cô chưa từng nghĩ sẽ ở bên Akito cả đời, bởi vì thân thể của cô không phù hợp để cùng Akito bên nhau. Có cô bên cạnh chỉ khiến cho Akito bị kéo chân sau, cậu ấy không thể bước tiếp trên con đường sự nghiệp sáng rực của gia tộc mình. Năm đó Hattori Akito là con trai trưởng của giám đốc sở cảnh sát Osaka. Còn cô, cô là đứa con gái bị bỏ rơi của trùm mafia quốc tế. Cho dù bản thân cô là trong sạch, nhưng cô vẫn phải mang theo xú danh đó cả đời. Số phận đã định trước cô và Akito hữu duyên vô phận. Ngoại trừ chúc phúc, cô không có cách nào khác. Akito bị cô làm tổn thương, suốt bao năm qua cô vẫn mang theo sự áy náy ấy. Cho tới bây giờ, nhìn Akito vứt bỏ quá khứ cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Mỗi tình đầu của hai người họ như những dấu chân trên cát vậy, bị thời gian vùi lấp nhưng vẫn ở đó, ở trong trái tim hai người.

Akito nhìn cô khoé miệng hơi cong lên, ánh mắt ôn hoà chứa đựng nụ cười cùng sự nhẹ nhõm.

“Tớ đã từng thích cậu rất nhiều, chỉ là khi đó trong mắt cậu không có sự tự do nhẹ nhõm của hiện tại. Tớ tự nhận mình không hề thua kém tên đàn kia tớ rất không phục khi cậu chọn hắn mà không chọn tớ. Nhưng ngày đó khi nhìn cậu bên hắn tớ chợt nhận ra bản thân đã thiếu sót điều gì. Ở bên William cậu mới có được thứ mà cậu muốn, tớ bị ràng buộc bởi quá nhiều thứ cho nên không thể cùng cậu tự do khắp nơi. Cậu và tên đàn kia đã được định trước ở bên nhau cả đời. Tớ và cậu đến cuối cùng cũng chỉ có thể làm bạn. Tớ không hối hận vì tình cảm trước đây bởi vì nhờ nó mà tớ nhận ra đâu mới là tình cảm chân chính. Cảm ơn cậu Eri, cảm ơn lời chúc phúc năm đó của cậu.”

Eri đôi mắt phấp phồng, trong lòng ngoại trừ nhẹ nhõm còn có thứ gì đó đắng chát lan toả. Cô khẽ vuốt ngực âm thầm cười khổ.

“Akito cậu biết không, cậu có khí chất đặc biệt khiến cho bất cứ cô gái nào cũng đều cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh cậu. Nhưng đối với ai cậu cũng dùng bộ mặt lạnh lùng nghiêm túc đó. Nếu không phải Yue thần kinh thô thì cô bé ấy sẽ không thích một tên mặt tê liệt như cậu đâu.”

Akito bất đắc dĩ nhìn cô, sau đó Eri đột nhiên cảm thấy khí tràng quanh mình trở nên lạnh lẽo xuống. Sắc mặt Akito âm trầm nhìn về phía sau cô, Eri theo bản năng quay đầu liền rơi vào một hồi ám áp ôm áp.

“Ý em là khi ở cạnh tôi em không có cảm giác an toàn sao Alice.”

William không biết từ đâu đi tới, không coi ai ra gì ôm lấy eo Eri, cầm đề lên vai cô tà tứ nói, ánh mắt tràn ngập cảnh cáo đối với Akito.

Akito chẳng buồn phản ứng với hắn liếc nhìn đầy khinh bỉ mở miệng.

“Ít nhất Akari sẽ không chọn một tên khốn nạn làm chồng như cậu Eri. Tôi tin tưởng ánh mắt nhìn người của em ấy hơn là ánh mắt cậu đây.”

Eri bị lời châm chọc của Akito khiến cho dở khóc dở cười. Nói vậy có khác gì Akito tự khen bản thân đâu? Akito cùng William trời sinh đã không hợp nhau; ngay từ lúc mới gặp đã đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán, ganh đua đủ thứ kỳ quái. Mà hai tên vốn lạnh lùng nghiêm túc này cứ hề gặp nhau là hình tượng hoàn toàn sụp đổ khiến cho cô không dám nhìn thẳng.

“Muốn đánh nhau sao Akito? Lâu không gặp trông mày vẫn thiếu đánh như vậy.”

William nghiêng răng ken két, nhìn. Akito cũng không khách khí đặt tách trà xuống bàn vịn cổ tay răng rắc. Cả hai đều tò ra khí tức chiến đấu mãnh liệt, Eri ô mặt làm như không quen biết hai tên dở hơi này, khi cô xoay người ra cửa chuẩn bị chuồn êm lại bất gặp Yue sắc mặt hơi tái đứng ở cửa nhìn vào trong.

“Akari?”

Eri khẽ gọi một tiếng nhưng Yue hoàn toàn không có phản ứng, ánh mắt tối đen trống rỗng hết như những con búp bê không có linh hồn kia. Eri hoảng sợ lùi về sau vài bước. Akito cùng William nghe được tiếng động liền quay ra. Vừa nhìn thấy Yue, Akito đã vội vàng tiến tới, áp nhẹ bàn tay lên trán. Cảm nhận sự nóng bỏng từ lòng bàn tay truyền tới Akito lập tức nhủ mày.

“Akari, em có ổn không?”

Yue vô thức nắm lấy tay anh, ánh mắt tối đen dần loé lên vài tia sáng, cuối cùng khi triệt để thanh tỉnh cô lập tức ngã nhào vào lòng anh.

Eri vẫn đang giữ tay Yue đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó rét lạnh xẹt qua bên má. William giống như nhìn thấy cái gì đó vội lao tới kéo cô về phía mình. Lúc này Yue đã triệt để thanh tỉnh, đôi mắt đen phẳng phát vô tận phẫn nộ.

“Chết tiệt Luru Phi.”

Thì ra, trên đường đi tới phòng bếp tìm Akito, Yue đã chạm mặt Luru Phi cùng tùy tùng của hắn. Vốn dĩ thân thể Yue không tốt, linh lực xói mòn nghiêm trọng, Luru Phi thừa dịp đó không chừa thân thể cô. Quý khí hắc ám theo bàn tay hắn xâm nhập thân thể khiến cho cô không thể điều khiển được chính mình. May là dù thân thể bị khống chế nhưng linh hồn chưa từng bị hắn nuốt gọn. Yue phải dựa vào lực lượng của đôi mắt từ vong mới có thể chống đỡ tới lúc gặp Akito.

Linh lực cường đại của anh hoàn toàn xoa dịu đau đớn cùng trời buộc mà Luru Phi tạo ra. Yue thờ đốc, khoé miệng còn chảy ra chút tơ máu.

William thăm dò mạch đập của Yue nhủ mày.

“Cô ấy bị thương, khí tức hắc ám trong thân thể rất nồng đậm.”

Akito nhìn anh ta thật sâu không nói một lời ôm Yue về phòng, William và Eri cũng đi theo. Mà khi họ rời đi, từ trong góc khuất Luru Phi cũng lộ ra một tia tà mị mỉm cười.

“Thật là thú vị. Một đôi mắt từ vong, lại thấy được phong ấn trong truyền thuyết. Thêm một tên có nửa huyết thống thiên thần. Chắc. Lần này tới Anh quốc quả thực lời to.”

*****

Akito ôm Yue về phòng, một đường đi chiếm không ít ánh mắt nhòm ngó. Nhưng Akito hoàn toàn không có tâm trạng để ý tới họ. Yue đang phát sốt, vốn dĩ thân thể cô không tốt, lại mắc mưa. Thêm một lần tấn công của Luru Phi muốn không gục cũng không được. Cũng may Yue sốt không quá nghiêm trọng, trong cổ bảo này Michaelis cũng sắp xếp một vài y sĩ. Sau khi truyền xong nước Akito liền tổng tiền mấy người ra khỏi phòng ngủ. Tối chiều tối trên cơ bản thân thể Yue không còn gì đáng ngại nữa, khi cô vừa tỉnh dậy liền thấy ngay Akito đang đọc báo bên giường.

“Tỉnh rồi à? Di Kikyou vừa ghé qua thăm em. Ân, hết sốt rồi.”

Akito vừa nói vừa thử độ ẩm trên trán cô. Yue nheo mắt ôm chặt lấy anh.

“Mấy giờ rồi a?”

Yue lười nhác hỏi.

“Gần 6h. Tối giờ ăn tối rồi. Em muốn đi ăn cùng mọi người không?”

Akito thấp giọng nói, âm điệu còn mang theo vô hạn sùng nịch. Yue gật đầu từ trên giường đi xuống. Akito nhìn cô, xương quai xanh tinh xảo từ trong áo ngủ lộ ra, ánh mắt Akito trở nên thâm thúy thêm vài phần. Hành động của Yue không giống như với tưởng tượng của mình trôi chảy lưu loát. Toàn thân cô đã rời như thể không còn hoạt động theo sự điều khiển của đại não nữa. Cô lung lay thiếu chút nữa là ngã sắp xuống, may là Akito đỡ kịp.

“Sao vậy?”

Akito ôm eo cô đặt lại lên giường lo lắng hỏi. Yue bóp trán nghiêng răng nghiêng lợi rủa thầm.

“Chết tiệt. Em nhất định sẽ khiến cho Luru Phi hối hận.”

Quý khí của Luru Phi thực chất không đủ mạnh để chống lại linh khí bảo vệ thân thể cô. Nhưng mà khi cô chạm mặt hắn đó là lúc thân thể suy nhược nhất. Linh lực xói mòn trong trận chiến lúc trước căn bản là không đỡ được tấn công của Luru Phi. Thể chất của phụ nữ vốn âm hàn càng trở thành lợi thế của hắn. Cũng vì lý do này mà thù hằn của hắn đều là phụ nữ.

Akito càng nghe càng nhủ mảy, nơi này không phải là địa bàn của anh. Nếu ở Nhật Bản, anh sẽ không cố kỵ mà trực xuất Luru Phi về nước. Chỉ cần tìm một vài tội danh cũng có thể khiến cho hán Vinh viễn không thể đặt chân lên đất Nhật....chỉ là nơi này là nước Anh, hình cảnh quốc tế lại dễ mất tới Luru Phi. Nhìn thái độ của William, Akito biết được trong thời gian ngắn họ sẽ phải tiếp tục đối diện với Luru Phi. Hơn nữa, tên này còn đánh chủ ý lên người Yue điều này khiến cho anh đau đầu.

Yêu tinh này.... đến bao giờ mới tự ý thức được bản thân luôn chọc vào phiền toái đây?

Kỳ thực Akito đã trách lầm Yue. Bộ tộc thiên nhân là bộ tộc trong truyền thuyết đứng gần với Thần nhất. Năng lực của họ đều là nghịch thiên mà tồn tại. Tuy tiền cũng có thể xưng thần một phương. Quý khí ngàn năm bị giam cầm trong cấm địa hắc ám khao khát tự do, khao khát dục vọng thân thể. Đối với chúng thân thể của thiên nhân tộc giống như một món ăn mỹ vị có thể ngộ nhưng không thể cầu muốn bỏ qua cũng không được. Từ đầu tới giờ, Yue trở thành một tấm bia ngắm di động, chỉ chờ đám quý khí thoát khỏi cấm địa kia tới cắn xé. Cô có thể bình an sống tới hiện tại không biết là do vận khí tốt hay do vận mệnh sắp đặt. Nói trắng ra từ nay về sau Yue sẽ gặp càng nhiều nguy hiểm. Mà tới một lúc nào đó hậu quả của việc cô lợi dụng năng lực của mình giúp cho con người sẽ đổ ập xuống đầu cô. Vận mệnh cơ bản đều rất tàn nhẫn. Mà Thần đều lạnh lùng bỏ mặc hết thảy cho dù là sủng nhi hay đứa con bị nguyên rửa đều như nhau cả.

P/s: 3 ngày sau có chương mới:3

Sau hơn 2 tháng đi thực tập, giờ mình mới có thời gian để tiếp tục up chương. Hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ “Mộng cảnh nhân sinh” của mình. Ngày 9/1/2017 tiếp tục up truyện với tiến độ 3 ngày 1 chương. Cảm ơn mọi người đã đọc thông báo này của mình:3 yêu mọi người.

P/s: các phần về sau có khả năng sẽ có cảnh 18+ không phù hợp với lứa tuổi của một số bạn. Khi nào tới chương đó mình sẽ báo trước:3. cảnh H có liên quan một chút tới nội dung truyện, nhưng khi đăng truyện lên sàn mình sẽ cắt đi, cảnh H chỉ up lên wattpad nhà mình. Mọi người muốn đọc có thể tìm mình trên wattpad với tên “Phuonghuyenhieulinh”

Thông báo tới đây là hết. Mình tuyệt đối sẽ không drop truyện nên mọi người có thể an tâm nhé ^^ chúc mọi người một buổi tối vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Nhập hí

Bữa tối hôm đó, khéo léo từ chối lời mời dùng bữa với Michaelis, Eri dẫn mọi người tới một nhà hàng lớn dùng bữa tiện thể bàn chuyện hợp tác giết chết Luru Phi. Nhóm hình cảnh quốc tế William cũng dẫn theo, ai nấy đều tỏ vẻ sẵn sàng hi sinh mọi thứ để có thể tiêu diệt ten khôn nạn khiến cho cả giới cảnh sát quốc tế phải đau đầu. Đêm đó nhóm Akito chuyển tới tổng bộ của cảnh sát quốc tế ở Anh quốc nghỉ lại mà không về cố bảo. Cũng ngay trong đêm đó, mưa rền gió dữ bắt đầu dậy sóng ở Luân Đôn.

*****

Sáng hôm sau, William lái xe đưa mọi người tới studio của MC để chụp hình. Chỉ là khi vừa bước vào trong đó họ đã sâu sắc nhận ra không khí rất kỳ quái. Michaelis ánh mắt ngoan lệ nhìn chằm chằm studio như hồ rình mồi, hoàn toàn không còn vẻ khách khí trước đây. Nhiếp ảnh gia lửa giận dùng dùng vừa chụp hình vừa chửi bới. Bên trong studio không náo nhiệt như trong tưởng tượng, ngược lại rất ít người. Đa số đều là chuyên viên trang điểm và các stylist của MC và một vài gương mặt xa lạ. Đây chính là điểm kỳ lạ nhất từ sau bữa tiệc của Michealis. Hầu hết những người mẫu chụp ảnh tạp chí lần này cho MC đều là người mẫu ngoại quốc thuộc các tập đoàn thời trang khác nhau. Nhưng hôm nay họ không hề bắt gặp bất cứ tập đoàn nào khác tại studio. Michealis không diễn tới mức từ chối hợp tác với tất cả mọi tập đoàn trừ YUUs đâu nhỉ?

Michealis thấy họ xuất hiện, nét ngoan lệ trong mắt rút đi một chút nhưng gương mặt vẫn âm trầm như trước. Di Kikyou dò hỏi mới biết được đêm qua sau khi họ rời cố bảo có không ít người mẫu đột nhiên ra ngoài rồi không trở về nữa. Những tập đoàn thời trang kia còn đang ráo riết tìm nhân viên của mình không rảnh tới tham dự buổi chụp hình hôm nay. William ánh mắt xẹt qua một tia ám trầm vội vàng gọi điện thoại về tổng bộ. Di Kikyou hỏi ra đồng thời cũng phát hiện được chỉ có duy nhất người của YUUs là không hề xảy ra chuyện vì đêm qua họ không về cố bảo. Những cô gái mất tích đều là người mẫu hoặc chỉ ít đều là những cô gái thanh tú xinh đẹp. Michealis cho rằng đây là một âm mưu nhắm vào MC trong khi đó Yue cùng mọi người đều hiểu trong chuyện này nhất định có trá.

Yue cùng Kazuha bị đẩy đi thay trang phục chụp ảnh, bên ngoài nhiếp ảnh gia vò đầu bứt tai vô tổ khổ. Hai nam người mẫu chụp hình cùng Yue và Kazuha không tới được. Chủ đề hôm nay là chụp ảnh couple, không có nam người mẫu muốn chụp hình sao đây? Nam người mẫu của MC căn bản không có ai phù hợp với Kazuha và Yue. Yuu Kikyou nhủ mảy đưa mắt nhìn Ryuichi và Akito.

Ryuichi bộ dáng khá tốt chỉ là anh ta từ đầu tới cuối là chuyên viên chụp ảnh không ai đặt chủ ý lên. Sau khi thương lượng một hồi với nhiếp ảnh gia, Akito và Ryuichi cũng không thoát được cảnh phải đối mặt với ống kính. Akito bóp trán không thể phản kháng quyết định của di Kikyou, hơn nữa anh cũng không muốn nhìn Yue ôm ấp người con trai khác, dù chỉ là chụp hình.

Quá trình chuẩn bị cho Akito và Ryuichi không lâu lắm bởi vì hai người bề ngoài vốn rất xuất sắc, thêm nữa tuy rằng chụp ảnh couple nhưng điểm nhấn vẫn là người mẫu nữ. Vì thế chưa đến nửa giờ hai người đã ra ngoài trước ánh mắt kinh diễm của mọi người.

Ryuichi mặc một bộ lễ phục truyền thống Anh quốc với vest ngoài màu xám kết hợp với quần âu. Bên trong phôi áo sơ mi cổ đứng trắng tinh, quàng thêm một chiếc khăn lụa bạc thêu hoa văn ám trầm lên cổ. Mặc bộ y phục này khiến cho Ryuichi giống hệt một vị quý tộc Anh quốc, cao quý ngạo mạn, mọi cử chỉ đều tao nhã khiến người ta không thể rời mắt.

Yuu Kikyou há hốc miệng, vốn dĩ không dám tin thủ hạ của mình sau khi mặc chính trang của quý tộc phương tây thế kỷ 19 lại có thể tỏa sáng đến mức này. Dĩ Kikyou càng lúc càng kích động. Ryuichi đã khiến cho bà kinh ngạc đến vậy còn Akito thì sao đây?

Để bà chờ không lâu lắm Kazuha cũng đã trang điểm xong đi ra. Nhiếp ảnh gia lập tức cho người chuẩn bị đạo cụ. Đó là một cây thụ cầm lớn được đặt ở giữa đại sảnh. Ngân bạch thụ cầm dưới ánh đèn led càng trở nên long lanh, mỹ lệ vô ngần.

Xinh đẹp tinh xảo con người tràn ngập vui sướng mà nhìn về phía trước. Đôi môi cong lên như cánh bướm mỏng manh chao liệng trong gió. Bước chân nhẹ nhàng mà vững vàng dẫm lên những phiến lông vũ trắng trải đầy trên mặt đất. Mỗi bước chân thiếu nữ nâng lên hạ xuống đều khiến lông vũ tựa hồ đang bay lên khiến cho khung cảnh càng thêm ảo mộng hư vô mà xa vời. Nàng trang điểm rất nhẹ, đuôi mắt dùng kim tuyến bạc vẽ ra một đôi cánh bướm. Cặp mắt đen chiếu xạ hào quang thánh khiết tới mức người ta tựa hồ thấy được ảo giác thiên sứ giáng trần. Nàng chậm rãi tiến lại cây thụ cầm, mà ở đó thiếu niên quý tộc không biết đã đứng đó tự bao giờ. Chiếc cầm cao ngạo hơi nâng lên, khi nhìn thấy nàng tới gần, ánh mắt lạnh nhạt dường như sáng lên, anh ta dùng thái độ kiêu ngạo đó đột ngột quỳ xuống như thể đang nghênh đón vị nữ hoàng cao cao tại thượng. Nàng từ trên nhìn xuống hắn, màu đen trong mắt từng chút từng chút đặc quánh lại như thể cả thế gian này chỉ trông thấy một mình hắn mà thôi. Nàng vươn tay muốn đặt lên mái tóc mềm mại của hắn lại khựng lại. Giống như phải bông mà rút về, nàng lặng lẽ xoay người như thể chưa bao giờ trông thấy hắn. Ngồi xuống bên cạnh cây thụ cầm, mười ngón tay mảnh khảnh vũ động. Mi mắt khép hờ của nàng thoáng run rẩy, thiếu niên kia vẫn quỳ ở đó, bị thương trong mắt nồng nặc hoà vào trong tiếng thụ cầm cao vút. Nếu ánh mắt hắn có thể trở thành xiềng xích vậy thì lúc này đôi cánh của nàng nhất định sẽ bị khoá lại. Dùng tình yêu và lòng trung thành của hắn đem thiên sứ vào trong hắc ám.

Kazuha và Ryuichi đọc qua nội dung của buổi quay chụp hôm nay, nhưng dĩ Kikyou không thể không công nhận diễn xuất của hai đứa bé này quá xuất thần. Biểu cảm của hai người khiến cho những đạo cụ vô tình lạnh như băng kia trở nên chân thật đến đáng sợ. Nhất là đôi mắt của Ryuichi khi nhìn Kazuha diễn tấu thụ cầm tràn ngập dự vọng điên cuồng và khi Kazuha từ phía trên cao nhìn xuống người hầu quý tộc của mình. Giống như trong khoảnh khắc đó cả hai đều không còn là Ryuichi và Kazuha mà bà biết nữa.

Cây thụ cầm được dọn đi nhanh chóng thay vào đó là một bàn trà kiểu Âu cùng với một vườn hoa giả. Yuu Kikyou nhíu mày, bởi vì so với cây thụ cầm trước đó vườn hoa giả này đúng là giả đến cực điểm. Mặc kệ là người mẫu xuất sắc tới cỡ nào cũng sợ sẽ bị ảnh hưởng bởi thứ giả tạo này. Không kịp để bà lo lắng nữa Akito và Yue cũng đã thay xong đồ ra ngoài rồi.

Akito mặc một bộ áo khoác bá tước màu lam đậm, dưới mặc quần bó trắng càng làm nổi bật đôi chân dài thẳng tắp. Một chiếc áo sơ mi viền cổ tơ tằm không có caravat. Chân anh đi đôi giày da được thiết kế riêng trong tay cầm một chiếc gậy bạc đi vòng quanh một vòng, đôi mày hơi nhíu lại càng khắc hoạ gương mặt trẻ tuổi anh tuấn mang theo một cổ rét lạnh thấu xương xa cách.

Yue đi theo phía sau anh, cô mặc một bộ lễ phục tiểu thư sang quý màu trắng sữa giống hệt như một đoá huệ tây lặng lẽ nở rộ. Đôi mắt đen như hắc diệu thạch lúc này đây không còn bị thương cuộn cuộn không dứt chỉ còn long lanh sáng ngời như giọt sương sớm điểm tuyết trên cánh hoa, sống động mà đáng yêu vô cùng.

Đôi tay trắng nõn ôm chặt chú gấu bông. Yue theo lời của nhiếp ảnh gia mà kê sát khuôn mặt con gấu nhỏ vào sát mặt mình, còn bản thân thì nghiêng đầu nhìn nó, đôi mắt trong veo phản chiếu trong đôi mắt chú gấu chứa đựng sự thuần khiết hồn nhiên đến vô hại.

Dĩ Kikyou ôm ngực không thốt nên lời. Bởi vì trong đôi mắt Yue chứa quá nhiều nỗi đau. Màu đen nồng đậm không có cách nào che dấu bị thương cuộn trào mãnh liệt. Yue luôn thể hiện vẻ lãnh diễm xa cách không thuộc về nhân thế, hình tượng này đã đi theo cô từ khi cô xuất hiện lần đầu trên các tạp chí thời trang do YUUs xuất bản. Bà không ngờ tới lần này hai cô bé lại chọn những phong cách đối lập với chính mình. Nhưng có lẽ chính sự đối lập ấy càng khiến cho Yue và Kazuha làm chủ được ống kính và khắc sâu hình ảnh mình trong mắt mọi người.

Mặc kệ Yuu Kikyou rối rắm, nhiếp ảnh gia vẫn tiếp tục công việc của mình. Trên studio, Akito từ trên cao nhìn xuống hành động hết sức ấu trĩ của Yue khi thể lạnh lùng xa cách lúc trước hoàn toàn biến mất tung ảnh, lúc này chỉ còn lại nét dịu dàng cùng sung sướng vô hạn nhảy lên trong ánh mắt. Anh vòng tay ôm lấy Yue và cả chú gấu bông kia vào lòng mình, để Yue tựa đầu lên vai anh sau đó dùng vẻ mặt ghét bỏ lấy đi chú gấu nhỏ trong tay cô đặt lên bàn trà. Yue tràn đầy ỷ khuất nhìn anh, thậm chí trong mắt còn xuất hiện hơi nước, Akito sững sờ nhìn lướt qua bàn trà tràn ngập các loại điểm tâm ngọt sau đó dừng lại trước lẵng hoa đầy huệ tây tươi mới. Anh thuận tay kéo xuống một đoá nhét vào tay Yue về mặt cực kỳ chân thành thẩm thiết.

Nếu như Kazuha và Ryuichi diễn tả một chuyện tình đầy đau khổ bị thương, thì Yue và Akito lại đang chụp diễn một đoạn tình ca ngọt ngào y hệt như ly hồng trà trên mặt bàn đang tỏa hương thơm ngát. Bọn họ một là vị bá tước nổi danh lạnh lùng tàn nhẫn, không từ thủ đoạn để đạt được thứ mình mong muốn. Một là vị tiểu thư của danh gia vọng tộc, được bảo vệ đến gắt gao đơn thuần như đoá hoa trắng trong lồng kính, chạm nhẹ liền vỡ nát.

Hai người cách nhau một khoảng cách rất gần, Yue thậm chí dùng tới gầy đòn cũng chỉ cao tới cằm Akito. Chênh lệch chiều cao khá lớn nhưng không hề lệch cỡ phá vỡ mỹ cảm. Akito cúi đầu gần như đang thì thầm gì đó vào tai cô. Chỉ là góc độ không đúng, từ ống kính nhìn vào rõ ràng thấy được Akito đang hôn nhẹ lên trán Yue.

Yue khoác tay lên vai Akito nở một nụ cười rực rỡ xán lạn như ánh mặt trời. Akito chỉ hơi híp mắt, đôi mắt anh dường như sâu thêm một tầng bóng ma, dường như có thể cướp đi linh hồn của bao người. Trong đó tràn ngập bạo ngược cùng sát dục nhưng khi cô nhìn lên thì ánh nhìn đó hoàn toàn biến mất. Gương mặt trầm tĩnh, lạnh lùng toát lên một khí thế vô cùng mạnh mẽ hoàn toàn đối lập với sự ôn nhu ấm áp mà Yue tạo ra.

Akito thuận tay cầm thìa dứt một miếng bánh kem nhỏ cho Yue. Bởi vì cô vẫn luôn ngo ngoáy trong lòng anh hồng tím được chú gấu bông phía bên kia bàn mà chiếc thìa trong tay anh hơi lệch đi, kem trên miếng bánh dính đầy lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Ánh mắt anh tối lại, Yue ngẩng đầu có chút

sợ hãi nhìn anh như thể đã làm sai chuyện gì đó lớn lắm. Akito nhìn cô thật sâu, mãi cho đến khi Yue sợ đến mức nước mắt rơi là cả Akito mới cúi đầu khẽ mỉm cười. Nụ cười này như phù dung sớm nở rồi lập tức héo tàn, mỹ lệ mà ngắn ngủi khiến cho Yue nhìn đến ngây ngẩn cả người quên luôn bản thân đang rơi lệ đến mức chọc người đau lòng. Akito dùng khăn lau sạch kem và nước mắt trên gương mặt cô, trước ánh mắt kính ngạc của tất cả mọi người trong studio hôn Yue thật sâu. Chiếc ghế bạc bị quăng tới bên chân chú gấu bông nọ, mà nó đang dùng hai mắt hồn nhiên nhìn hai vị chủ nhân say đắm hôn.

Hai người ở bên cạnh nhau, dù mọi hình thái đối lập được phô bày. Chỉ là khi hơi thở họ đã quyện lại với nhau một cách kỳ diệu không có cách nào đánh tan được. Hình ảnh đó tinh tế mà trang nhã vô cùng. Một ôn nhu như nước, một lạnh lùng như bóng đêm. Một xinh đẹp nhu nhược, một nguy hiểm trầm tĩnh. Một ánh sáng lúc bình minh, một bóng tối trong đáy vực sâu thăm quắc quýt vào nhau như thể ngày và đêm không thể tách rời.

Bóp bóp bóp...

Tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên hoàn toàn cắt đứt ảo tưởng hưng phấn của mọi người trong studio. Yue cùng Akito đồng thời quay đầu về hướng cửa nhũ mây. Người vừa đi tới phá vỡ tâm tĩnh làm việc của người khác không ai khác chính là Luru Phi. Hắn một bộ không có ý tứ gì tốt đẹp cười, Michaelis thấy hắn sắc mặt không thể nào đẹp. Tuy nhiên, bởi vì cố kỵ thế lực của Luru gia Michaelis vẫn phải miễn cưỡng tiếp đón hắn. Luru Phi cũng không để tâm tới thái độ bất mãn của hắn giả dối hàn huyên với Michaelis vài câu, lại mượn cớ tiếp cận đi Kikyou một lát mới rời đi. Tâm trạng vui vẻ của mọi người khi hoàn thành công việc cũng tan thành mây khói.

Buổi trưa hôm đó, Michaelis tổ chức một buổi tiệc nhỏ, mỹ danh là tiệc kết thúc công việc. ông ta phân phát thiệp mời cho những tập đoàn thời trang khác đang trụ lại cổ bảo ý đồ hoàn toàn rõ ràng. MC không cần hợp tác nữa, bọn họ mau cút xéo đi. Những tập đoàn thời trang kia cũng chỉ có thể nén giận, dù sao người mẫu của họ mất tích cũng không phải do Michaelis bắt cóc, họ chẳng thể làm gì được ông ta. Không khí lúc này trong cổ bảo cổ quái đến cực điểm. Kẻ thích ý duy nhất có lẽ chỉ có mình Luru Phi mà thôi. Luru Phi tỏ ra rất thân sĩ bắt tay với từng người như thể chủ nhân của bữa tiệc này là hắn vậy. Yue nhũ mây nhìn quý khí từ hắn từng chút một bám vào những người khác. Không bao lâu sau, Luru Phi đã dừng lại trước mặt đi Kikyou hàn huyên một chút, tỏ vẻ sẽ chiêu cố những tiệm thời trang Trung Quốc có qua lại với YUUs. Đi Kikyou cũng cười thản nhiên nói chuyện với hắn chỉ là thật hay giả có trời mới biết. Eri và William kẻ kẻ bên cạnh đi ấy nên Luru Phi có lớn gan tới đâu cũng không bắt chuyện quá lâu. Mà ngay trong buổi chiều hôm đó bọn họ nhận được tin Luru Phi đã rời khỏi cổ bảo không rõ đã đi đâu. Việc hắn rời khỏi cổ bảo có thể nói là vừa tốt vừa xấu. Tốt nghĩa là hắn hoàn toàn không còn khả năng gây hại những người ở đó. Nhưng tin xấu chính là hình cảnh quốc tế không còn khả năng theo dõi hành động của hắn nữa. Luru Phi có thể ra tay bất cứ lúc nào, làm hại bất cứ ai. Đối với chuyện này William đau đầu cực kỳ mà không thể lập tức giải quyết.

Để tránh cho Luru Phi đánh chủ ý lên Yue và Kazuha, William ngay trong ngày hôm đó đã đưa cả nhóm về tổng bộ của hình cảnh quốc tế. Mà khi họ rời đi, một đôi đỏ như máu ánh mắt chưa từng chớp lấy một cái vẫn luôn chú thị bọn họ từ xa.

Ngay trong đêm, tin tức hình cảnh quốc tế bị tập kích liên tục được gửi về tổng bộ. William nhận tin báo mà gân xanh trên trán dường như muốn nổ tung cả người đều là áp suất thấp khiến cho ngay cả Alice cũng đều e ngại. Trong khi đó cả Yue và Akito đều không liên lạc được. Một dự cảm xấu không ngừng len lỏi vào tâm trí mọi người.

“Di vẫn không liên lạc được sao?”

Kikyou lắc đầu tay nắm điện thoại đi động càng thêm khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Sloth - Lười biếng

Tối đen đường cao tốc, vài lượng xe xe tan màn đêm như những tia chớp xẹt qua lao vun vút về phía bóng tối đen thẳm. Đêm không sâu nhưng bởi cơn mưa lạnh buốt xuống khiến cho con đường cao tốc nơi ngoại ô này càng thêm âm trầm hiu quạnh. Mưa rơi mù mịt đánh lên cửa sổ xe lưu lại từng vệt nước mờ ảo. Tiếng mưa rơi dường như át cả tiếng động cơ xe đang điên cuồng gào thét trên đường.

Akito đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vút đi như tên bắn nhưng thủy chung không có cách nào cắt đuôi những chiếc xe bám theo phía sau. Hai lượng BMW đen bóng ẩn mình trong màn đêm, cửa sổ xe có một bóng người cầm súng không ngừng nhả đạn.

“Cúi đầu”

Akito nhìn gương chiếu hậu đồng thời hô lên. Ngồi bên cạnh anh, Yue vừa nghe tiếng anh hô thân thể đã theo phản xạ cúi đầu. Chói tai tiếng cửa kính vỡ tan, viên đạn găm vào cửa kính ngay bên cạnh cô. Yue quay đầu nhìn hai chiếc xe phía sau, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn.

Trong bóng đêm sâu thẳm, bóng dáng từ thần thoát ẩn thoát hiện trong từng ánh chớp sáng nhoáng vừa quý dị vừa gai mắt không chịu nổi.

“Mỗi lần trông thấy họ đều chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.”

Yue cười khổ, mà Akito cùng đoán được “họ” ở đây là những ai. Anh lắc đầu. Gặp tử thần sao có thể coi là chuyện tốt cho được.

Lốp xe trúng đạn, Akito không còn cách nào khác chỉ có thể dừng xe lại bên đường chờ cứu viện. Tuy rằng tín hiệu yếu nhưng trước khi hoàn toàn mất đi liên lạc anh đã kịp gửi tin cầu cứu về cho Alice. Hi vọng trước khi trời sáng sẽ có người tới đưa họ về.

Hai lượng BMW cũng dừng lại cách đó không xa, Yue nhủ mà nhìn lên không trung toát ra càng nhiều tử thần cười lạnh.

“Đúng là tự tìm đường chết.”

Akito rút súng, hòng súng tới đen ngăm thẳng đầu cô gái mà cướp cò. Cô ta lại lấy tốc độ xét đánh không kịp bung tai lách người, viên đạn của Akito ghim vào cửa kính xe khiến nó vỡ tan. Bốn cô gái nhanh như quỷ mị tiến nhập bóng đêm phi phác lại đây tấn công họ. Yue ngưng tụ linh lực hiện hoá vũ khí.

Ngoại ô London đường Cao tốc, mưa càng rơi càng lớn và dường như không có khả năng ngưng lại. Gió thổi mạnh cuốn mưa bụi mù mịt, cây cối oằn mình trong gió lốc. Không ai biết giữa thời tiết quỷ dị ấy đang diễn ra cái gì, chỉ thấy chớp loé lên một khắc, bóng người trong đêm nhoáng lên theo sau đó là máu tươi bắn lên tung toé. Mùi máu tươi nồng đậm bị nước mưa gột rửa trong nháy mắt không còn. Một sinh mệnh cứ như vậy rơi vào quên lãng.

Akito nhìn Yue thẳng tay giết người, nội tâm dị thường bình tĩnh. Anh là người nghiêm khắc, trong mắt chứa không nổi một hạt cát, nếu là trước đây anh tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn một sinh mệnh cứ như vậy lụi tàn. Nhưng là mọi quan điểm và chính nghĩa của anh suốt 25 năm qua đã bị Subaru, Bạch Hạo và Yue phá vỡ. Bọn họ là những người đứng ngoài quy luật của thế giới, những vật kia cũng vậy. Chúng là những kẻ xâm nhập, cho nên để duy trì chính nghĩa của thế giới này, bảo hộ những người anh yêu quý, cho dù toàn thân đầm máu cũng không có việc gì. Nếu Yue phải sống trong địa ngục vậy thì anh sẽ xuống đó cùng cô. Một mình Yue gầy gò lâu như vậy để thủ hộ một tình yêu vô vọng, anh không thể để cô một mình tiếp tục trên con đường đó nữa.

Một đám tử thần đứng từ trên cao nhìn xuống. Máu đen trường bào, nắm liềm đao âm u nhìn họ. Hương vị của tử vong bao trùm khắp nơi. Yue như tu la địa ngục, không nói không rằng phối hợp với Akito liên tục giết chết đám con rối của Lư Phi. Thế nhưng Yue không ngờ tới Lư Phi cư nhiên muốn bắt sống cô và Akito. Giải quyết xong bốn cô gái kia lại không ngờ tới quanh đường cao tốc bọn họ đã bị bao vây từ bao giờ ngoại trừ họ không có người khác nữa. Lư Phi thiết lập kết giới trên đường cao tốc, hai lượng BMW và 4 cô gái kia làm mồi nhử để đưa họ vào trong.

“Những người này đều là người mẫu được MC mời.”

Yue nhìn những gương mặt quen quen nhủ mà. Bởi vì đã mất đi linh hồn, đồng tử đều tan rã thoát nhìn không khác gì so với xác chết. Akito ngay từ đầu đã biết họ bị bao vây nhưng anh không có cách nào thoát ra. Súng của anh đã hết đạn từ lâu, đối phó với đám rối rối này đều phải đoạt mạng, Yue đưa cho anh vũ khí của cô, còn bản thân thì cướp đoạt liềm đao của tử thần lao vào quần chiến.

Tử thần bị cướp đi lưỡi hái rất là bất đắc dĩ nhưng không có cách đoạt lại. Lưỡi hái tử thần là thần vật, người sống vô pháp nắm giữ chỉ là nếu người đó là Yue sẽ không có vấn đề. Cô là bán thần, đôi mắt tử vong lại là trấn bảo của tử giới. Akito mang một nửa thần cách của thần không gian, nói cách khác anh ta chỉ có nhục thể thuộc về phàm nhân, linh hồn chính là một nửa của Thần. Tử thần nhỏ tưởng quản cái chết không có tư cách đi ngăn cản quyết định của họ.

*****

Tình huống của Akito và Yue nói trắng ra giống như cá chậu chim lồng. Trên người Akito có không ít vết thương, hành động trở ngại rất nhiều. Akito hoàn toàn không nhận ra khi Yue nhìn những vết thương trên người anh ánh mắt của cô đã âm trầm rất nhiều. Yue xiết chặt liềm đao sát ý như thủy triều dâng trào.

Lúc này, một chiếc BMW màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt họ. Lư Phi một thân tây trang khoan thai bước ra. Hắn ra nhìn bốn thiếu nữ mới bị Yue giết chết trên mặt đất khinh thường cười nhạt.

“Phế vật dù biến thành rối cũng vẫn vô dụng như vậy.”

Hắn vừa dứt lời một cước dẫm nát đầu cô gái, chậm rãi đứng trước mặt Yue nhếch mép.

“Đôi mắt của ngươi rất hoàn mỹ. Giống như vực sâu trong cấm địa đã giam cầm ta. Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt này ta lại có ý niệm hủy diệt nó. Nhưng làm sao bây giờ.....biến ngươi thành rối của ta xem ra có ý nghĩa hơn lấy đi đôi mắt này nhỉ?”

Yue lạnh lùng nhìn Lư Phi bệnh thần kinh nói chuyện không buồn để ý tới hắn. Muốn biến cô thành rối, làm khó hơn nói nhiều lắm. Cô nhìn xuống thi thể của bốn cô gái nọ, đôi mắt trống rỗng của họ không hiểu sao lại cảm giác được tuyệt vọng cùng bị thương che kín, trong lòng Yue dày thêm một tầng bóng ma. Kẻ đã bán linh hồn cho quỷ dữ vĩnh viễn không thể đồng tình. Bởi vì bọn họ yếu ớt, bởi vì bọn họ tham lam. Cho nên cái giá phải trả bao giờ cũng rất đắt.

Lư Phi là hung thủ cắn nuốt linh hồn của những người đáng thương này. Bản thân Lư Phi cũng bị đồng hoá bởi quỷ khí của chính mình. Hắn không có linh hồn, lý trí của hắn còn tại tâm ma trong lòng.

Yue chăm chú nhìn Lư Phi như thể muốn từ cái túi da bên ngoài thấu thị tâm linh của hắn.

[Hắn ta là hiện thân của Belphegor. Quỷ khí hắn đại diện là.....]

“Lười biếng - Sloth”

Yue lạnh nhạt cắt đứt lời nhắc nhở của tử thần. Thần chết hơi ngạc nhiên nhưng sau đó thu liễm không nói gì nữa. Sau khi phá bỏ phong ấn, cô đột nhiên nhớ ra rất nhiều chuyện xưa cũ mà phần ký ức đó không thuộc về cô. Cho nên những quỷ khí này đã không còn là một điều bí ẩn nữa.

Lưu Phi nghe được cái tên quen thuộc đã khắc sâu vào ký ức của hắn, nét cười trong mắt thu liễm, ánh mắt nguy hiểm mị len.

[Làm sao ngươi biết cái tên này? Ngươi là ai]

Yue lười dỗi co với hắn, xiết chặt liềm đao giờ lên.

“Muốn biết? Vậy thì ngươi trở lại cầm địa sẽ biết được.”

Lưu Phi nheo mắt tránh thoát lưỡi hái quét qua, hắn phần nộ gào thét.

[Bắt lấy chúng.]

Bén nhọn âm thanh vang vọng khắp nơi hoà cùng cuồng phong gào thét phá lệ kinh từng khiến người ta không rét mà run. Akito cùng Yue sánh vai mà đứng, xung quanh họ tràn ngập người rồi, lăm lăm vũ khí hồng bắt cho kỷ được Akito và Yue.

Móng tay Yue trở nên bén nhọn như lưỡi dao, Akito nhìn thoáng qua khe lác đầu. Anh không hi vọng Yue sẽ dùng bàn tay này để trao anh đầu.

Đám người bị biến thành rối gỗ kia không ngừng hướng về phía hai người. Akito nhủ mảy, thân thủ càng nhanh càng tàn nhẫn. Nếu như không biết anh là cảnh sát hẳn ai cũng nghĩ anh là một tên đồ tể. Máu tươi không ngừng bắn lên tung toé. Akito trong lòng không ngừng thôi miên bản thân rằng họ đều đã bị đoạt mất linh hồn. Họ không còn là con người nữa. Tiếp tục trở thành những con rối chỉ biết nghe lệnh mà vật như vậy còn tàn nhẫn hơn cả chết.

“Chết tiệt”

Akito chửi thề một tiếng, đám người rối kia không ngừng tiến tới như thủy triều. Không chặt đầu họ kẻ cả cắt đứt tứ chi họ vẫn cứ phi phác tới. Một đám cụt chân cụt tay, dầm dề nước mưa cùng máu tươi nhào tới đủ kinh hồn táng đảm hù chết người ta. Đám người rối xông xáo lên, chúng nó không có trí lực, chỉ có thể theo lệnh Lưu Phi mà lao lên. Akito rút kiếm lạnh lùng nhìn hết thấy. Kiếm ánh nhoáng lên, Akito chịu đựng cổ họng bốc lên từng đợt buồn nôn, anh không nói một lời giờ tay lên. Hơn mười người rối trở thành hồn ma dưới kiếm. Càng nhiều người rối phi phác lên, giống như bị phần vì cái chết của đồng bạn, chúng bắt đầu áp sát anh.

Yue cùng Lưu Phi chính diện giao phong, trên người dính không ít vết máu, tóc đen dính sát vào da thịt trắng bệch. Trên tay cầm lưỡi hái tử thần đen nhánh âm trầm từ khí, đôi mắt xanh biếc trong đêm loé ra từng tia tàn nhẫn, thoát nhìn giống như tu la nơi địa ngục. Thân ảnh Yue nhanh như quỷ mị xẹt qua lao vào tấn công Lưu Phi, hắn cười mỉa né tránh, dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy. Hai người rất nhanh liền lao vào quần áo, đối phương người đông thể mạnh, còn phải đề phòng bị đánh lén, Akito khó tránh khỏi bối rối.

Tuy rằng càng đánh càng hăng nhưng đầu óc Akito một mảnh trống rỗng, hoàn toàn dựa vào bản năng hành động. Những đợt chém ra đều điên cuồng, lưỡi kiếm được hình thành từ linh lực của Yue dưới ánh chớp lạnh lẽo càng phát ra nặng nề nguy hiểm. Lưu Phi nheo mắt trên cổ tay đã thấy lạnh như băng. Máu cùng cổ tay vung lên rơi xuống vực sâu tối đen. Yue đứng dưới mưa thờ dốc, toàn thân đều là nước mưa và máu tươi đầm đìa, đôi mắt cô trống rỗng mờ mịt hư vô. Lưu Phi vô thanh gào lên, không biết là bởi vì phần nộ hay là đau đớn. Akito đứng giữa đám người rối, thân ảnh Yue đứng đó đâm nạt anh phát đau. Akito cười khổ, nhiều khi anh có cảm giác mình và Yue xa cách nhau nhiều lắm. Anh không đủ năng lực để bảo hộ cô, mỗi lần gặp chuyện đều là Yue gồng mình lên gánh vác, anh ngay cả góc áo của Yue cũng không chạm tới.

“Akito!!!”

Bên tai là tiếng gió gào rú hoà cùng tiếng thét đầy kinh hãi của Yue. Akito chỉ cảm thấy buồn cười. Anh thế nhưng bất cẩn, bị đẩy xuống vực sâu. Hai tai ù đi bởi tiếng thét gào của gió lốc, nước mưa lạnh buốt rơi trên mặt che mờ tầm nhìn phía trước. Akito chỉ nhìn thấy được thân ảnh quen thuộc trong làn nước mịt mờ lao xuống vực sâu cùng anh. Đôi mắt xanh biếc tràn ngập kinh hoàng cùng khổ sở. Akito chợt bừng tỉnh, anh vươn tay đón lấy Yue rơi xuống. Chói lóa ánh sáng loé lên nuốt trọn thân ảnh hai người, cho tới khi Lưu Phi phần nộ nhìn xuống chỉ còn trông thấy một vực thăm tối đen, Yue và Akito đã bốc hơi khỏi thế giới này.

Lưu Phi gầm rú trong đêm, đôi mắt sung huyết đỏ ngầu tràn ngập căm hận cùng không cam lòng. Lưỡi hái tử thần khiến cho thân thể hắn bị tổn hại, hơn cả là lượng lớn linh hồn hắn thôn tính cũng bị lũ tử thần kia cướp đi. Hắn không thể tiếp tục duy trì lý trí của con người nữa. Lưu Phi điên cuồng giết chết đám người rối có mặt ở đó, mà tử thần cũng hoang mang nhìn nhau. Họ không thể tìm kiếm Akito được, bởi vì hơi thở cùng linh hồn của anh đã biến mất khỏi thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Vùng đất vĩnh hằng

Akito nghĩ rằng mình đã chết chắc rồi, rơi xuống từ độ cao đó không chết cũng sẽ tàn phế. Nhưng khi tiếng quạ kêu thảm thiết bên tai, anh không thể không tỉnh giấc. Yue an ổn nằm bên cạnh anh, liềm dao rơi nơi nào không rõ. Akito đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, lúc này đây anh không thể không hung hăng nhủ mảy. Anh có thể xác định đây không phải đáy vực sâu kia.

Cỏ dại vàng vọt bao phủ mặt đất, thân cây khô vàng, khẳng khiu trụi lá. Đất đai nứt nẻ trông như những mạng nhện khổng lồ giăng kín mặt đất. Gió thổi tung cát vàng nóng cháy, tất cả gọi nên một không gian hoang tàn đồ nát mà cô tịch thê lương. Cách nơi hai người rơi xuống không xa là từng toà cô độc mộ phần. Gió thổi phát phơ từng khóm cỏ, có khu mộ phần mọc lên đầy cỏ khô vàng, có khu đất đai bị đào lên, âm lãnh bạch cốt dưới ánh sáng vàng vọt thê lương không sao tả xiết. Từng đoàn quạ đen đậu trên những cành cây khô gần đó oa oa gọi bầy giống như muốn cảnh cáo Akito không thể bước thêm từng bước.

Anh liếc nhìn lữ quạ đi thẳng về phía những toà cô mộ. Từ khi sở hữu chìa khoá không gian và trải qua những đợt huấn luyện ở các thời không khác của Subaru, đối với những chân động không gian rất nhỏ anh đều có thể tinh tường nhận ra.

Ở khoảnh khắc anh dẫm chân lên mặt đất, không gian quanh anh nháy mắt vặn vẹo rồi lập tức quay trở về tĩnh lặng. Akito nhìn đám quạ đen trên cành cây lúc trước, chúng đứng yên, tiếng kêu khàn khàn ghé rợn nghẹn lại trong cổ họng chúng. Những đôi mắt âm u tràn đầy từ khí phản chiếu ánh trời chiều vàng vọt. Gió không thổi, những cành cỏ khô im lìm không hề động đưa nữa. Trong không gian này, giống như ngoại trừ Akito thì tất cả mọi thứ đều trở thành vật chết.

Akito nhủ mảy lập tức quay trở về bên cạnh Yue. Vừa nâng cô tựa vào trong ngực mình cũng đồng thời phát hiện ra Yue hoàn toàn không có hơi thở, mạch đập cũng không còn nữa.

[Không cần lo lắng, ta chỉ cho thời gian nơi này ngừng lại mà thôi. Nơi này là nơi người sống không thể bước vào.]

Một thanh âm trầm thấp vang lên phía sau Akito, anh cảnh giác xoay người theo bản năng che giấu thân thể Yue, ánh mắt như dao trần ngập cảnh giác. Anh thật sâu cảm nhận được lực lượng nguy hiểm tiềm ẩn từ người này. Trước đây, rất ít người có thể không tiếng động mà xuất hiện sau lưng anh. Trải qua đợt huấn luyện ma quỷ của Subaru trong các thời không khác nhau, sự cảnh giác của anh càng trở nên tăng trưởng, dường như đã không ai còn có khả năng vô thanh vô tức xuất hiện mà anh không nhận ra nữa. Anh tưởng....mình đã đủ cường đại rồi. Nhưng không nghĩ tới....anh vẫn quá ngây thơ.

Đứng trước mặt Akito là một người phụ nữ....nói là phụ nữ thì không chính xác cho lắm. Đúng hơn đó là linh hồn của một người phụ nữ, bà ta xuất hiện từ trong sương khói mờ ảo giữa không trung, mái tóc bạc như thác đổ phản chiếu ánh hào quang huyết sắc của buổi chiều tà. Bà ta nhìn Akito nhẹ nhàng cười, nét cười ôn nhu giống như thể đó là nụ cười của một người mẹ thương yêu cốt nhục của chính mình, Akito nhìn bà ta cảnh giác trong lòng không hiểu sao vui đi hơn nữa. Bởi vì Akito sâu sắc nhận ra từ sâu thẳm trái tim mình có thứ gì đó đang gãy giữa gào thét mà ra. Ánh mắt này, nụ cười này....quá đỗi quen thuộc. Quen thuộc tới mức khiến anh muốn rơi lệ. Nhưng anh không thể nào nhớ ra nổi....người đang đứng trước mặt anh là ai. Tại sao anh lại có những cảm xúc này khi đối diện với bà ta cơ chứ?!

Trên lưng người đó là một đôi cánh lớn màu bạc hoà cùng với màu tóc khiến cho linh hồn bà càng trở nên nhạt nhoà trong sương khói. Từng phiến lông vũ mềm mại vũ động, giống như chạm vào sâu thẳm trái tim Akito. Nước mắt của anh dần dần đọng đầy nơi khoé mắt. Akito là một người lạnh lùng nghiêm túc, chào đời ngày đó là lần duy nhất anh cất tiếng khóc, sau đó không bao giờ mọi người thấy được nước mắt trên gương mặt anh. Ngay cả Hattori phu nhân và Hattori Heizo đều cảm thấy khó hiểu vì điều này, thậm chí đã nhiều lần Hattori phu nhân bí mật tới thăm hỏi bác sĩ phụ trách khám sức khỏe của cả cảnh cục về hồ sơ khám bệnh của Akito xem anh có vấn đề gì hay không. Cả bác sĩ ngoại khoa và bác sĩ tâm lý đều một mực cho rằng Akito rất khỏe mạnh, chỉ có điều anh luôn đặt ra áp lực cho bản thân rất lớn. Từ khi Yue xuất hiện, biểu tình của Akito đã nhiều lần trông thấy. Anh có cười, có giận dữ, có đau lòng cũng có lúc bất đắc dĩ. Nhưng tuyệt nhiên không hề rơi nước mắt lấy một lần. Một con người có thể nói rằng sắp liệt cơ mặt tới nơi như Akito lại bởi vì nhìn thấy linh hồn một người không hề quen biết mà rơi lệ, nói ra chắc chắn có người tin tưởng.

Nhưng lúc này đây, Akito thực sự rơi lệ, nước mắt nóng hổi lăn từng giọt trên gương mặt anh. Trong mắt Akito ngoại trừ mê mang lại chẳng có gì khác. Tại sao....anh lại khóc?! Khóc vì một người không quen biết, rơi lệ vì một linh hồn mới gặp lần đầu tiên? Những cảm xúc hỗn độn trong lòng anh là gì, tại sao anh một chút cũng không nhớ được?!

Người phụ nữ nhìn Akito lặng lẽ rơi lệ, nụ cười trên gương mặt cứng lại cuối cùng triệt để biến mất. Bà ta dấu mặt trong đôi cánh, bà vai rung lên. Thân hình đơn bạc trong làn sương mờ ảo đáng thương cô tịch không cách nào tả được. Tiếng nức nở nghẹn ngào trong cổ họng, không phát ra được thành tiếng. Cũng giống như nỗi đau khổ của cả trăm ngàn năm qua dùng lời lẽ kể cả đời cũng không thể kết thúc.

"Đừng khóc...."

Akito nghe được chính miệng mình nói ra những lời này. Thanh âm cũng run rẩy như linh hồn anh. Con đau nhói trong tâm khảm không có cách nào diễn tả được, không giống khi mất đi thứ mình yêu thương nhất. Mà là giống như cảm giác cốt nhục chia lìa, là thân tình lặng lẽ không một tiếng động mất đi.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, nước mắt không có nhưng khoé mắt đỏ ngầu. Là một linh hồn bà không thể khóc thành lệ, nỗi mất mát của trăm ngàn năm qua trong khoảnh khắc dội vào con tim vốn chết lặng của bà. Là thân....vốn không cần trái tim. Nhưng bà vẫn cảm thấy đớn đau như thể những ngày đó, tự tay giao đi cốt nhục thâm tình. Dù biết đó là cách trả giá duy nhất cho sai lầm bản thân tạo nên, nhưng bà không có cách nào trơ mắt nhìn tương lai phủ đầy bụi phía trước. Sai lầm lại nối tiếp sai lầm từng bước đẩy bà vào vực sâu. Nhưng tất cả đã chẳng thể vãn hồi được nữa, khi vòng quay của số mệnh bắt đầu, cho dù là sáng thế thần cũng không thể ngăn cản được.

Akito chìm xuống cảm xúc vô danh đang bùng phát dưới đáy lòng, lúc này anh mới để ý thấy trên tay bà ta cầm một chiếc đồng hồ cát, chỉ là cát bên dưới lại đang chảy ngược lên trên, từng chút, từng chút một.

[Con không nên tới đây. Nơi này là vùng đất mà những người đang sống không nên bước tới. Con trai, mau trở về đi.]

Akito không thể nào lý giải sự quen thuộc toát lên từ gương mặt bà. Không giống dung mạo của Hattori phu nhân nhưng đôi mắt kia nhìn anh lại tràn ngập từ ái cùng yêu thương. Đôi mắt đó giống hệt mẹ anh vừa thân thương lại vừa xa cách. Người phụ nữ này đang đứng trước mắt anh nhưng lại giống như xa cách vạn dặm. Chạm không tới với không đến.

"Bà....là ai?"

Akito mất một lúc lâu mới có thể dứt ra khỏi ánh mắt sâu thăm dịu dàng như nước của bà ta. Người phụ nữ kia nhướn miệng cười, tuy rằng khoé mắt vẫn đỏ hồng lướt tới gần anh, vрон tay chạm vào gương mặt Akito. Ánh mắt tràn ngập quyến luyến.

[Ta là người canh giữ mộ phần. Nơi này là vùng đất vĩnh hằng, nơi này là nơi an nghỉ của tất cả những thứ có liên hệ với đôi mắt tử vong.]

Akito đồng tử hơi co lại, anh vừa nghe thấy cái gì chứ?

"Cái gì?! Không phải.....chỉ có mình Yue mới sở hữu đôi mắt tử vong hay sao? Hơn nữa....cô ấy sẽ không già không chết."

Bàn tay người phụ nữ kia xuyên qua gương mặt hiện lên nét kinh hoàng của Akito. Nhưng là linh thể không thể chạm vào da thịt người sống. Bà ta cười khổ thu hồi tay.

[Người sở hữu đôi mắt là cô bé kia sao? Rút cuộc sau bao nhiêu vòng luân hồi, số mệnh vẫn nghiệt ngã như vậy.]

Bà ta buông xuống một tiếng thở dài, ưu thương nhìn Yue sau đó quay lưng nói với Akito.

[Con trai, đi theo ta. Nếu đã tới đây vậy thì trước khi rời đi ra sẽ cho con thấy được số phận của tất cả chúng ta....những người đã từng liên kết chặt chẽ với đôi mắt tử vong]

Akito ngáp ngừng quay đầu nhìn Yue, anh không dám bỏ lại Yue ở nơi này. Dường như hiểu rõ nỗi băn khoăn của anh, người canh giữ vùng đất vĩnh hằng liền nói.

[Yên tâm đi. Ta đã ngưng đọng thời gian của nơi này. Sau khi phục hồi, cô bé sẽ tỉnh lại. Nơi này là nơi an nghỉ cuối cùng của những người đã từng sở hữu đôi mắt tử vong, cô bé tuyệt đối không thể tiến vào.]

Akito gật đầu đi theo sau bà ta. Anh chỉ thấy trước mắt một mảnh tối sẫm, lông vũ mềm mại quét qua da thịt anh, bao phủ lấy toàn bộ thân thể Akito. Cho tới khi cảm giác mềm nhẹ của lông vũ biến mất, anh chậm rãi mở mắt; trước mắt đã không còn là vùng đất cô linh hoang tàn với những ngôi mộ ánh màu cỏ úa nữa. Nếu không phải trước mắt anh là linh thể của người canh giữ vùng đất Vĩnh hằng thì Akito tưởng rằng mình đã xuyên tới một không gian khác.

Nơi này giống như một thế giới trong mộng ảo của thiếu nữ vậy. Bầu trời lấp lánh hàng trăm ngàn vì tinh tú. Nơi này dường như không có màn đêm. Mọi thứ đều được cấu thành từ pha lê trong suốt, ánh sáng chiếu lên tạo thành huỳnh quang bảy sắc, diễm lệ không có cách nào tả hết.

Vùng đất này quá rộng lớn, Akito thậm chí không cảm nhận được điểm tận cùng của không gian vô tận này. Kiến trúc trên mặt đất tương đối đơn giản, một toà thành sừng sững tường chừng như có thể chọc thủng bầu trời. Bốn phía quanh toà thành là sông băng, hàn ý toả ra bao phủ chân trời. Ánh sáng từ không trung chiếu qua dày đặc hàn khí khiến cho cả toà thành chìm trong sương khói mờ ảo như ẩn như hiện.

Người canh gác vùng đất vĩnh hằng cứ như vậy chậm rãi bước đi lướt trên mặt sông băng. Mỗi bước chân bà đi qua lòng sông lại một lần gợn sóng tạo thành một chiếc cầu bắc ngang dòng sông dẫn thẳng vào cổng thành. Akito theo chân bà ta bước đi, cổng thành càng gần, chiếc đồng hồ cát cực lớn trên đó càng rõ ràng. Nó giống hệt chiếc đồng hồ cát ngưng đọng thời gian lúc trước không khác nhiều lắm. Chỉ là trên đó nhiều thêm một con mắt xanh biếc, quen thuộc đến rợn cả người. Akito rõ ràng cảm thấy được nó đang nhìn anh chăm chăm, không có ác ý nhưng lại khiến anh cảm thấy khó chịu. Ánh mắt này....giống hệt ánh mắt Yue gặp anh lần đầu tiên.

[Đi thôi con trai.]

Akito trong lòng có nghi hoặc nhưng không thể hỏi lên được chỉ có thể đi theo sau người canh giữ thế giới vĩnh hằng này.

Cả toà thành vô cùng rộng lớn lại quá mức im lặng, tiếng bước chân đều đều gõ trên mặt đất dội lại bên tai khiến cho Akito cảm thấy anh đang phá vỡ sự tĩnh lặng đầu tôn nghiêm ở nơi này.

Toà thành trống rỗng ngoại trừ những chiếc quan tài thủy tinh hoa lệ khổng lồ thì chẳng còn gì khác. Bên trong đó bảo tồn vô số những thi thể nguyên vẹn gần như không hề hao tổn chút nào. Trông họ giống như vẫn đang còn sống chỉ là đang yên lặng ngủ say mà thôi.

[Họ đều là những sinh vật đã từng sở hữu đôi mắt tử vong. Tất cả họ đều có sinh mệnh bất lão bất tử và giờ họ lựa chọn rơi vào giấc mộng của chính mình. Họ đều đã chết.]

Akito xiết chặt tay, anh không hề nghi ngờ những lời này của người canh giữ vùng đất vĩnh hằng, dù rằng không còn nhìn ra dấu hiệu họ từng sở hữu đôi mắt tử vong nữa.

[Nhân ngư, trùng tộc, thú tộc, thiên sứ, ác ma, quỷ dữ, tinh linh, long tộc, tử thần, hồn phách, người lùn, con người và thậm chí là cả Thần. Đôi mắt tử vong chưa từng bỏ qua bất cứ tộc loại nào. Chỉ cần nó thức tỉnh, nó lập tức sẽ tìm kiếm sinh vật để phụ thể để tồn tại. Đôi mắt tử vong đem lại khả năng nhìn thấu được cái chết trong tương lai nhưng nghịch lý ở chỗ đôi mắt tử vong không cho phép bất cứ sinh vật nào thay đổi cái chết được báo trước ấy.

Nó tồn tại không phải là năng lực mà sáng thế thần ưu ái tặng cho thiên nhân tộc; mà đó là một lời nguyên rủa, một hình phạt tàn khốc truyền đời, truyền kiếp.

Những sinh vật này đều đã trải qua vô tận địa ngục, sống không bằng chết. Trong số những người mà ngươi nhìn thấy, có một nửa là tìm được phong ấn của mình, cũng có một nửa vô pháp tìm thấy, không có cách nào an ổn sinh tồn. Nhưng dù cho là có phong ấn hay không bọn họ tất cả đều lựa chọn từ bỏ luân hồi, vĩnh viễn bị giam cầm trong mộng cảnh mà bản thân tạo ra. Tồn tại trong ảo mộng, đời đời kiếp kiếp.

Những nỗi đau họ trải qua quá lớn khiến cho linh hồn họ không có cách nào an bình. Linh hồn cường đại bảo toàn thân xác trọn vẹn, họ bị giam cầm trong thể xác, trong mộng cảnh của mình. Ngày qua ngày trải nghiệm lại thời khắc hạnh phúc nhất của cuộc đời dài vô tận. Chính bản thân họ cũng không biết rằng hạnh phúc đó là mơ ảo, người họ yêu thương nhất đã không tồn tại trên thế gian này nữa. Hư vô của ảo cảnh trở thành xiềng xích khóa linh hồn họ mãi mãi. Đây mới chân chính là bất lão bất tử. Cho dù mọi thứ bị hủy diệt, những sinh vật này vẫn tồn tại, tồn tại trong vùng đất vĩnh hằng này, chìm vào quên lãng.]

Cổ họng Akito nghẹn lại, trái tim anh giống như bị vùi xuống dòng sông băng ngoài kia, lạnh thấu xương cốt. Những sinh vật trước mắt anh đều đã từng sở hữu đôi mắt tử vong, ngay cả khi họ đã chết đi rồi cũng vẫn phải chịu trôi buồm bởi xiềng xích vô hình. Hạnh phúc là mơ ảo, thân thể bất lão bất tử nhưng không có cách nào thoát khỏi vùng đất quên lãng này. Người họ yêu thương, người bảo vệ họ.....tất cả đều hoá cát bụi. Linh hồn sống mãi hoà cùng trời đất nơi này không có cách giải thoát khổ đau. Yue....và anh kết cục cũng như vậy ư?

Dường như nhìn thấu nỗi băn khoăn của anh, người canh giữ vùng đất vĩnh hằng khẽ lắc đầu. Trong ánh mắt bà phản chiếu ánh hào quang lạnh lẽo của bức tường pha lê và muôn vàn vì tinh tú trên cao. Thấu triệt và lạnh lẽo, còn có một chút ưu thương như xuyên thấu màn đêm đen đặc.

[Vùng đất này không đón nhận cô bé ấy. Sau khi lựa chọn cái chết, Yue sẽ tan biến. Không có linh hồn chống đỡ, thân thể đó cho dù chảy xuôi huyết mạch của thần cũng sẽ giống như con người, sẽ tan vào bùn đất. Cô bé đó không thể tiến vào nơi này.]

Akito chấn động, hai mắt mở trừng, bàn tay xiết chặt tới mức run rẩy.

"Chẳng phải.....những người sở hữu đôi mắt tử vong đều bất lão bất tử ư? Cho dù họ bị giam cầm trong mộng cảnh của bản thân nhưng họ thực sự vẫn sống. Yue cũng sở hữu đôi mắt của cái chết, tại sao cô ấy phải tan biến? Nói biến mất là có thể biến mất hay sao?!"

Người canh giữ vùng đất vĩnh hằng rũ mắt, bà đưa tay trước một cổ quan tài thủy tinh, vuốt ve mái tóc của sinh vật ngủ say trong đó trầm giọng nói:

[Bọn họ không có ai tự nguyện rủa trên linh hồn của chính mình cả. Bản thân Yue được sinh ra đó đã là một lời nguyên rủa của số phận. Cô bé đó chịu tải đau khổ, bất hạnh và tội nghiệt của cha mẹ mình. Mang trong mình một nửa dòng máu thần sử, một nửa dòng máu thần ma, cô bé đã mất đi tư cách được nhìn thấy ánh sáng. Yue là một sinh linh không được phép tồn tại trên đời này. Mẹ của cô bé vì bảo hộ con gái mình trả giá đại giới là tự do vĩnh hằng. Bà ta hủy đi quy tắc trong thế giới của mình khiến cho vận mệnh đứt gãy. Cái giá phải trả là đau khổ vạn kiếp bất phục. Cha của cô bé vì bảo hộ người mình yêu, đoạ lạc thành ma, trở thành người cai quản địa ngục hắc ám. Đó là nơi không tồn tại quy tắc, là cái nôi sinh ra mọi tội ác trên đời. Cô bé thân mang huyết nhục của thần, bất lão bất tử nhưng thực ra yếu ớt hơn bất cứ thứ gì. Một khi linh hồn không còn khả năng chống đỡ nữa, cô bé sẽ chết. Người bình thường sau khi chết sẽ rơi vào bể luân hồi; còn Yue sau khi linh hồn biến mất cô bé sẽ tiêu tan, vĩnh viễn không còn tồn tại trên đời. Cái giá phải trả của sự bất lão bất tử, cho dù là Thần cũng chưa chắc đã trả được.

Yue hiện tại như một quả bom nổ chậm, có thể nói cười với ngươi nhưng ngay lập tức có thể tan biến. Thời gian không nhiều, con trai, ngươi sẽ tiếc nuối sao? Ngươi và cô bé đó một kẻ sở hữu đôi mắt tử vong, một người là phong ấn cường đại nhất; thường thì những người sở hữu đôi mắt tử vong với sinh mệnh bất tận của mình đều sẽ tự tay chôn cất người mà họ yêu thương nhất. Mà ngươi.....ngay cả cơ hội này cũng không có.

Akito, ngươi có nhìn thấy không? Những ngôi mộ bên ngoài vùng đất Vĩnh hằng kia? Chúng đều là thi hài của những người mang phong ấn. Bọn họ ít nhiều đều yêu thương những kẻ sở hữu đôi mắt tử vong, bởi vậy tâm nguyện trước khi chết là thủ hộ người mình yêu thương đến trọn kiếp. Chấp niệm này đã hình thành thế giới hư ảo mà ngươi và Yue rơi vào. Nơi đó bảo hộ thế giới Vĩnh hằng này, mà ngươi....cũng sẽ giống họ, con trai.]

Akito hít sâu một hơi, rồi nắm chặt cổ thi hài lạnh lẽo trong toà thành. Giọng nói trầm tĩnh mà kiên định

"Ta sẽ không thủ hộ vùng đất mà không có Yue tồn tại. Cho dù cô ấy tan biến thì đã sao? Ta lúc bấy giờ cũng không phải là Akito của hiện tại. Từ giờ cho tới lúc đó, ta sẽ dùng toàn bộ năng lực mà mình có để bảo vệ người con gái ta yêu. Cho dù sinh mệnh của cô ấy ngắn ngủi thì thế nào? Chỉ cần cô ấy hiện tại đang sống vậy là đủ rồi."

Akito vừa dứt lời, không gian của vùng đất vĩnh hằng đột nhiên bị xé rách. Người canh giữ trừng mắt giờ tay muốn cản lại cuối cùng không biết vì cái gì chỉ thờ dài buông tay.

[Đi đi. Đây là lựa chọn của con, con phải bước tiếp trên con đường đã chọn. Hi vọng con sẽ không đau khổ vì lựa chọn của mình. Năng lực của vùng đất này không thể lưu giữ hai đứa quá lâu. Đi thôi.]

Akito nghe bà nói nhưng thủy chung không hề quay đầu lại. Nếu như lúc ấy anh quay đầu một lần, có lẽ sẽ thấy được những giọt nước mắt xót thương ánh ngược tương lai gần như được báo trước của hai người. Là máu....là nước mắt. Máu đỏ của bi thương, của tuyệt vọng. Sắc trắng trong của nước mắt và niềm hi vọng le lói. Đó là tương lai, cũng là một quá khứ đã qua xảy tới với quá nhiều sinh mệnh. Bi thương, khổ đau đến tận điểm cuối cùng của thế giới. Tất cả, đều bắt nguồn từ một đôi mắt, từ một tình yêu và một quyết định sai lầm.

Akito bước chân vào cánh cửa không gian vừa được hình thành. Cho tới khi bóng anh khuất mất, thanh âm trầm thấp vẫn còn vang vọng quanh quẩn trong toà thành lạnh lẽo rất lâu không tan đi.

"Ta sẽ chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình. Nếu như không có đau khổ vậy thì ta không thể khắc mãi tình yêu này. Yue rời đi ngày đó, cũng là lúc Akito này biến mất. Thứ tồn tại chỉ là chấp niệm không phai mờ mà thôi."

Cổng không gian nặng nề khép lại, cả toà thành trong phút chốc bỗng im bật. Người canh giữ vùng đất vĩnh hằng vẫn đứng ở đó, trong tay là chiếc đồng hồ cát vỡ nát. Cát trong tay bà chảy xuống đầy đất giống hệt như trái tim phủ đầy tàn tro vụn vỡ. Bà ôm lấy lồng ngực nơi con tim đã đình chỉ nhảy lên ấy không tiếng động rơi lệ. Bà không ngăn được. Không cản được con trai bà tiến vào vực sâu. Bà không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn đứa con chảy xuôi huyết mạch của mình quay lưng đi. Akito là con trai của bà, con trai người canh giữ vùng đất vĩnh hằng, cũng là con trai của "quy tắc". Trước mặt bà xuất hiện một bóng người, là linh hồn thì không có bóng, nhưng trước mặt bà là một gương mặt hoàn toàn quen thuộc. Hai linh hồn giống nhau như hai giọt nước; chỉ là đôi cánh phía sau lưng người kia thuần khiết một màu đen. Đó....là "quy tắc"

[Ta không ngăn được. Chúng ta không thể ngăn được vòng quay của vận mệnh.]

"Quy tắc" trầm mặc trấn an bà đưa mắt nhìn nơi cánh cổng không gian biến mất. Quyền trượng trong tay hơi nhoáng lên.

[Tội lỗi của chúng ta là tạo ra một đôi mắt tử vong, vì vậy chúng ta phải trả giá. Akito và Yue nhất định....sẽ phá vỡ được lời nguyền của vận mệnh. Tới lúc đó tất cả chúng ta sẽ được giải thoát.]

---

* note: quy tắc của thế giới và người canh giữ vùng đất Vĩnh hằng là hai người đã tạo ra linh hồn của Akito và Bạch Hạo. Vốn hai người này là một thể thống nhất, sau đó bởi vì rất nhiều biến cố mà không thể không phân thành hai. (Sau này thân tử của từ giới đã liên kết linh hồn của Bạch Hạo và Akito lại, để cứu lấy hai người.)

Linh hồn của Akito được giữ lại bên cạnh "quy tắc" và người canh giữ. Anh trở thành phong ấn sau đó được luân hồi trở thành Akito của hiện tại. Hơi rồi một chút nhưng có thể giải thích thế này.

Quy tắc và người canh giữ vô tình tạo ra đôi mắt tử vong. Để cứu chuộc, hai người tạo ra phong ấn. Linh hồn này tạm gọi là A nhé, cho tới thời điểm Yue xuất hiện, A cũng chính là Bạch Hạo. Yue và A lúc này đã gặp nhau, nhưng A chưa đủ năng lực để thức tỉnh phong ấn, cho nên Yue không thể an ổn khi ở bên Bạch Hạo. Yue và Bạch Hạo yêu nhau theo đúng như những gì đã xảy tới với những sinh vật sở hữu đôi mắt tử vong khác. Cô yêu phong ấn của mình. Bạch Hạo bởi vì biến cố (sau này sẽ nhắc tới) mà chết. Mà anh là một mắt xích quan trọng không thể chết đi được, nên phía từ giới buộc lòng phải dùng linh hồn thân tử để cứu lại một phần linh hồn Bạch Hạo. Nhưng không ngờ tới là phong ấn đôi mắt tử vong lại đồng hoá linh hồn thân tử. Bạch Hạo vẫn là Bạch Hạo mang theo chấp niệm mà sống nhưng không còn là A lúc trước. Trải qua nhiều khó khăn, anh trở thành thân không gian. Linh hồn thân tử kia mang trọn vẹn phong ấn được quy tắc đem về => luân hồi thành Akito =)))) về bản chất là như vậy.

Akito hoàn toàn không biết về kiếp trước của mình và cũng không hề muốn biết. Anh có là gì đi nữa thì hiện tại nơi này chỉ có một mình anh, là Hattori Akito. Anh kỳ thực chưa hoàn toàn nắm giữ được chìa khoá không gian. Thế nhưng, lần này không ngờ anh lại có thể đột phá giới hạn của bản thân. Trở lại bên cạnh Yue, chiếc đồng hồ cát đã vỡ nát từ khi nào. Cát trắng tinh mịn chảy đầy mặt đất, bao quanh chỗ Yue đang nằm dường như cũng muốn thủ hộ cho cô. Sau khi ôm Yue lên, đám cát đó tự động lặn sâu vào lòng đất biến mất như thể chưa bao giờ tồn tại. Anh cũng không cần vận dụng chìa khoá không gian nữa. Những ngôi mộ trong vùng đất bên ngoài này đột ngột chuyển động, tạo ra một con đường mờ nhạt như ảo ảnh. Akito không nói một lời chậm rãi bước lên.

Một trận thiên toàn địa chuyển, cho tới khi Akito mở mắt ra chỉ thấy một bầu trời đầy nắng. Đường quốc lộ vào ban ngày có khá nhiều người qua lại. Chiếc xe đêm qua anh lái tới đã bị thiêu rụi từ bao giờ, hoàng tuyến được gỡ bỏ, có lẽ cảnh sát Anh chỉ cho rằng nơi này vừa trải qua một vụ tai nạn không hơn.

Post cuối của năm 2016: chúc tất cả mọi người một năm mới vui vẻ, bình an, hạnh phúc. ♥️☐

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Rồi ren

Akito mở di động mới phát hiện ra trên đó là hàng loạt cuộc gọi khẩn cấp từ Eri và di Kikyô. Có lẽ khi tiến vào vùng đất Vĩnh hằng, mọi liên lạc với thế giới này đã bị cắt đứt. Anh đơn giản gọi lại cho di Kikyô kêu người tới đón. Cho tới khi trở lại tổng bộ của hình cảnh quốc tế, Akito mới biết được tình hình đêm qua sau khi anh rời đi, Lưu Phi đã nổi điên gây sức ép thế nào.

Di Kikyô sau khi nhìn thấy Akito ôm Yue từ trong xe ra liền nhủ này. Hình ảnh này quá quen thuộc đối với bà, mỗi lần Yue nằm trong lòng Akito nếu không phải đột ngột trở bệnh thì cũng là bị thương thảm thiết. Bà lúc đầu kinh hãi sau đó cũng quen dần. Lần này chỉ hỏi

"Đêm qua hai đứa cả đêm không về khiến dì rất lo lắng, con bé làm sao vậy?"

Akito khẽ lắc đầu, lách người ôm Yue vào phòng ngủ. Sắp xếp xong xuôi cho cô, anh mệt mỏi ngã xuống sô pha, nhếch mép cười khổ, tay dùng lực ấn chặt hai bên thái dương không ngừng để giảm bớt cơn đau buốt không ngừng trong đại não. Đây không phải là lần đầu tiên Akito sử dụng chìa khoá không gian để đi chuyển tới một không gian khác, nhưng mỗi lần sử dụng nó đều khiến thân thể anh chịu phụ hà rất lớn. Tuy rằng anh mang một nửa linh hồn thần tử, nhưng suy cho cùng thân thể này được cấu thành từ huyết nhục nhân loại. Sức ép của các chiều không gian, năng lực cường đại của chiếc chìa khoá tất cả đều có thể giết chết anh bất cứ lúc nào. Lần đầu tiên sử dụng chìa khoá không gian, anh trực tiếp ngã quỵ, nếu không phải có linh tuyến thủy của Subaru và sự điều khiển của Bạch Hạo không biết anh đã bị xé tan thành bao nhiêu mảnh vụn trôi nổi trong không gian vô tận rồi. Tiếp sau đó, anh tuy rằng có thể dần khôi phục được thân thể mình nhưng sức mạnh chìa khoá không gian quá lớn, anh vẫn chưa thể khôi phục nổi nó. Anh cảm thấy bất lực trước mọi chuyện.

Sau khi rơi vào vùng đất vĩnh hằng, Akito càng nhận ra cuộc sống của anh và Yue bị số phận ràng buộc và khống chế như thế nào. Nỗi bất hạnh của Yue, sự bất lực của anh khiến cho anh gần như phát điên rồi. Yue có thể biến mất khỏi cuộc đời anh bất cứ lúc nào mà anh không thể cứu vãn được. Cứ việc Bạch Hạo giao cho anh thần vật là chìa khoá không gian thì sao? Anh đâu thể xông vào địa ngục đem Yue trở về dương thế nếu cô rời đi? Linh hồn Yue sẽ biến mất, thân xác trở về với cát bụi của thế giới này. Có thể là rất lâu sau này, cũng có thể là ngày mai, ngày kia thôi.

Akito xiết chặt tay, nhắm mắt. Anh không muốn tiếp tục đối diện với những rối rắm thế này. Anh mệt mỏi. Trái tim kiên định của anh không biết từ lúc nào đã bị Yue lấp đầy và lòng dũng cảm của anh từ khi gặp Yue đã tiêu ma gần như không còn nữa, anh sợ hãi mọi thứ liên quan tới sinh mệnh của Yue.

Cô như một ánh nến mỏng manh chấp chôn trong đêm tối giá lạnh, yếu ớt tới mức bị bóng tối nuốt chửng. Sợi tơ của vận mệnh trôi chảy lấy cô, nhấn chìm Yue vào bóng tối vô tận đó; không có ai nhìn thấy được, không có ai chạm tay tới, không có ai có thể giải cứu Yue. Cô gãy giữa trong đó, đau thương không ai thấu, không ai hiểu được. Sự thương hại của người đời cũng bị ngăn cách. Một mình cô độc trong bóng tối, từ khi sinh ra chờ đến lúc lụi tàn, Yue bị khoá kín trong một chiếc hộp tối, mà anh, người duy nhất phát giác ra cô lại chỉ có thể trở mặt nhìn, nhìn cô bước chân vào vực thẳm.

Kikyou khép cửa phòng lo lắng nhìn Eri lắc đầu. Bà là một người phụ nữ tinh tế, cho dù Akito không nói gì nhưng từ khi anh và Yue trở lại, bà rõ ràng nhận ra tâm tình của Akito rất hỗn loạn. Bà đã chứng kiến Akito từ nhỏ tới lớn, từ khi anh sinh ra tới lúc trưởng thành và trở thành cảnh sát ưu tú, Akito chưa từng biểu hiện ra ngoài tâm trạng suy sụp thế này. Đối mặt với áp lực xã hội, gánh vác trách nhiệm trưởng quân gia tộc, Akito đã thu liễm mọi cảm xúc cá nhân của mình xuống đáy lòng. Đau buồn, thương tiếc, vui sướng, phẫn nộ, bi ai. Không ai nhìn ra được những tình cảm đó trên gương mặt anh nữa. Tương chừng như mọi thứ đã chấm dứt ở đó, vậy mà Yue lại xuất hiện. Akito dần dần thay đổi, ý cười nhợt nhạt thường xuyên xuất hiện trên gương mặt anh. Tuy rằng chỉ là phù dung sớm nở sớm tàn nhưng ai cũng nhận ra trái tim Akito mềm mại đi nhiều lắm. Akito trở nên dịu dàng sẵn sàng, ngọn núi băng nay đã đón mùa xuân tràn về. Nhưng mà ngày hôm nay, ai cũng nhìn ra trên vai Akito có một áp lực vô hình đè xuống. Akito ngay cả thu liễm về mặt mày cũng lười làm, một câu không nói lắng lặng ôm Yue về phòng ngủ, nhốt mình trong đó.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa."

Eri thờ dãi thườn thợt, nét mặt mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt cô. Đúng lúc này, William chợt đi ngang qua. Anh ta cũng ngáp ngắn ngáp dài, đôi mắt tràn ngập tơ máu chứng minh một đêm không ngủ. William nhìn Akito và Yue trong phòng không tự chủ được lùi vài bước.

Quanh người Akito và Yue có khí tức không thuộc về thế giới này. Đặc biệt là trên người Akito, hương vị của tử vong gần như đã che lấp mùi vị của nhân loại đặc trưng. Hơn nữa, William che ánh mắt bởi vì đau đớn mà chảy nước mắt. Trên người Akito có thứ gì đó phát ra ánh sáng rất chói, khiến cho anh ta không thể nhìn thẳng được. Dòng máu của William mang một nửa thuộc về thiên thần, anh có thể nhìn thấy được những thứ không thuộc về thế giới con người. Anh đã thấy được rất nhiều thứ, linh hồn, ác ma, rất nhiều chủng tộc khác sống núp bóng dưới hình dáng con người. Nhưng đây là lần đầu tiên, anh không nhìn được bất cứ thứ gì. Ngoại trừ ánh sáng sắc lạnh như vô tận mũi kiếm đâm vào ánh mắt anh.

Eri chạy lại đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của William lo sợ đến độ cả mồ hôi lạnh.

"Anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ Will."

William dùng sức bịt chặt hai mắt mình, lùi càng xa phòng của Akito.

"Đóng cửa lại. Mắt anh đau quá."

Cường lực ánh sáng từ chìa khoá không gian khiến cho đôi mắt có thể nhìn được những thứ không thuộc về nhân loại bị tổn thương sâu sắc. Eri bối rối đưa William trở về phòng nghỉ ngơi, tạm thời bỏ qua lo lắng cho Akito và Yue.

Buổi chiều hôm đó, Akito đột nhiên ra khỏi phòng và tìm gặp Eri muốn cô mang về một vài liều thuốc ngủ. Eri không chút nghi ngờ đưa thuốc cho anh, không ngờ tới Akito trực tiếp tiêm thuốc ngủ cho Yue. Di Kikyou tuy chẳng hiểu gì nhưng khi nhìn những hành động dường như mất kiểm soát này của Akito cũng nổi giận. Rất nhiều lần bà muốn nói chuyện riêng với anh đều bị Akito chặn lại ngoài cửa, nhất quyết không cho tiến vào phòng nửa bước.

"Rút cuộc con muốn làm gì? Không cho Yue tỉnh lại đến cùng là vì sao? Akito, mau mở cửa cho dì. Akito....."

Yuu Kikyou ở bên ngoài đập cửa, cuối cùng nhin không được nữa mà phá khoá xông vào. Trong phòng tối đen một mảnh, duy chỉ có ánh sáng mờ mờ manh yếu ớt từ chiếc đèn bàn hui hắt chiếu ra. Di Kikyou vốn định chất vấn Akito, nhưng bà ngừng lại, bởi vì bà nhận ra được quanh người Akito nhàn nhạt một tầng sát ý lạnh lẽo.

"Con muốn đưa Yue về Nhật. Lập tức. Cho tới khi an toàn về tới Hattori gia tộc, Yue cứ ngủ say như vậy là tốt nhất."

Thanh âm của Akito vốn ôn hoà nhưng hiện tại thêm vào trong đó sự chiếm hữu mãnh liệt và điên cuồng mà Yuu Kikyou chưa bao giờ thấy được trong con người anh. Sát ý lạnh lẽo quanh thân càng thêm nồng đậm. Vì vậy, cho dù Akito có tận lực dùng âm điệu ôn hoà tới nói chuyện cũng vẫn khiến cho Yuu Kikyou cảm thấy kinh sợ. Giống hệt như cảm giác bị độc xà theo dõi chăm chăm, tóc gáy dựng thẳng.

Ngược sáng, Yuu Kikyou thậm chí còn nhìn thấy đôi mắt Akito chậm rãi biến hoá. Giống như ánh mắt của dã thú, đồng tử đen sâu thẳm như thâm uyên, đậm sệt như máu tanh nhìn không thấy hết tinh tự bị nhấn chìm trong đó. Ánh mắt ấy phảng phất như muốn đem tất cả mọi thứ hủy diệt, sợ hãi từ đáy lòng dần dâng trào trong tiềm thức.

Từ bao giờ.....Akito đã trở nên thay đổi đáng sợ tới mức này? Đã có chuyện gì kích thích tới nó?!

*****

Kazuha và Eri thay phiên chăm sóc William, nhóm hình cảnh quốc tế giám sát động tĩnh của Luru Phi. Mọi chuyện tưởng rằng đã đi vào quỹ đạo nhưng hiện tại bọn họ đã rơi vào rắc rối lớn. Eri căn bản không thể nói với các đồng nghiệp tình huống của William hiện tại. Đôi mắt anh ta từ khi nhìn thấy Akito liền không thể mở ra được nữa. Mất đi sự chỉ huy của William, hình cảnh quốc tế như rắn mất đầu, chính diện giao phong với mafia Trung quốc chính là đi tìm chết. Trong tình thế rối ren như này, Akito lại dùng dùng muốn dẫn Yue rời khỏi đây khiến cho Eri cảm giận chất vấn

"Akito! Chuyện tới mức này cậu có thể bỏ mặc tất cả mọi người rời đi ư? Chúng tôi cần sự giúp đỡ của cậu, William đã không có biện pháp chỉ huy trận chiến này nữa, ngay cả cậu cũng muốn bỏ đi? Không lẽ cậu muốn Luru Phi mở rộng địa bàn tới Nhật Bản mới vừa lòng hay sao?"

Akito không quay đầu nhàn nhạt mở miệng, như thể mọi việc mà Eri nói không thể đã động tới tâm tình anh.

"Không có William em có thể gọi về tổng bộ điều người tới hỗ trợ. Có tôi ở đây hay không cũng không thể giúp đỡ gì. Tôi là cảnh sát Nhật Bản, không phải hình cảnh Anh quốc Eri. Nếu tôi tiếp tục ở lại đây Yue có thể sẽ gặp nguy hiểm. Tôi khó khăn lắm mới có thể tìm thấy cô ấy, chẳng phải chính em cũng muốn thấy tôi hạnh phúc ư? Em có thể tro mắt nhìn hạnh phúc trong tay tôi biến mất được không ERi?"

"Cái gì là Yue có thể gặp nguy hiểm khi ở đây? Cô ấy căn bản không hề thanh tỉnh, một người ngủ say có thể có nguy hiểm gì? Akito, anh....đang nói tới chuyện gì chứ?!"

Eri trừng mắt hỏi, ấn tượng của cô về Yue chính là lực lượng cường đại, thậm chí siêu Việt tưởng tượng của con người. Yue không phải nhân loại cho nên từ sâu thẳm trong tiềm thức Eri vẫn có một chút kiêng kỵ. Nhưng tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì khi đối diện với tình yêu và hạnh phúc của Akito. Eri từng yêu Akito tha thiết, nhưng cuối cùng cô lựa chọn tự do và William để lại trong lòng sự chua xót và đắng cay của mối tình đầu.

Yue và cô ở một phương diện nào đó khá giống nhau. Cường đại và kiên cường hoàn toàn không giống như trong lời nói của Akito yếu ớt cần phải được che chở. ERi không hiểu nổi đó là vì cô có chút gì đó ghen tỵ với Yue hay bởi vì Akito bao bọc Yue quá nhiều. Thực sự Yue có cần phải nhận lấy sự bảo vệ thái quá này hay không trong khi chỉ có mình cô ấy có khả năng trấn áp thủ hạ của Luru Phi?

Eri suy nghĩ, vừa nhìn lên chỉ thấy Akito cười khổ khẽ gằm lên, trong mắt tràn ngập đều là bi thương cùng tuyệt vọng.

"Đúng không? Trong mắt mọi người Yue đều ổn. Nhưng tất cả ai cũng không biết Yue có thể biến mất bất cứ lúc nào. Em cũng biết mà, cô ấy không giống chúng ta; cô ấy không phải con người. Ngoại trừ Yue không ai có thể biết được đến tận cùng trên vai cô ấy đã gánh lấy bao nhiêu nỗi đau. Thân thể này, linh hồn này tuy từng lúc có thể rời xa anh. Eri, anh không thể chịu nổi cảm giác này em có hiểu không? Anh đã buông tay tình yêu của mình một lần, anh không thể dấn vào vết xe đổ của mình lần thứ hai. Anh nợ Yue, cả kiếp trước và kiếp này. Cho dù đã muộn, anh cũng không thể để bản thân hối tiếc lần nữa. "

ERi trừng mắt nhìn Akito lao đảo lùi lại vài bước. Người trước mắt cô khiến cô thật sâu cảm thấy bi ai. Akito mà cô quen biết, Akito mà cô từng yêu thương, Akito lãnh tình hiện tại giống như một con thú, điên cuồng lồng lộn trong nhà giam chật hẹp, tràn ngập vết thương lại chỉ có thể một mình liếm láp.

Akito vuốt ve gò má của Yue cười rộ lên. Gương mặt lạnh lùng của anh đột nhiên xuất hiện nụ cười thoạt nhìn cực kỳ kinh diễm. Nhưng tất cả mọi người nhìn thấy đều run lên. Bởi vì họ biết Akito chưa từng nở nụ cười lạnh lùng mà tràn ngập uy hiếp thế này.

"Trước đây khi em lựa chọn rời đi, anh chưa từng cảm thấy khổ sở như lúc này. Bởi vì anh biết chỉ khi rời khỏi anh em mới có hạnh phúc. Nhưng Yue thì khác, cô ấy không giống em. Em có thể tìm được chân tình của cuộc đời mình mà Yue thì không thể. Cô ấy cho rằng bản thân mình chỉ đem lại bất hạnh cho người khác, thân thể và linh hồn của Yue đều phải nhận lấy trừng phạt. Cô ấy không hiểu yêu, không biết yêu càng không thể yêu. Yue cô độc hàng ngàn năm, cô ấy sống không bằng chết hàng ngàn năm từ khi chúng ta sinh ra, khi chúng ta chết đi và luân hồi. Cô ấy vẫn ở đó vẫn gặm nhấm bi thương và khổ đau một mình. Yue đã từng yêu một người, nhưng người đó để lại trong trái tim cô ấy vô số nỗi đau. Để lại trong linh hồn cô ấy vết rách không thể xoá nhoà. Eri, người đó là tiền kiếp của anh, là anh của hiện tại. Anh không muốn thừa nhận tình yêu hiện tại của mình được truyền thừa từ tiền kiếp. Nhưng anh không thể bỏ mặc Yue, càng không thể ngăn nổi trái tim mình. Anh cứ nghĩ dùng thời gian của mình có thể làm phai nhạt hình ảnh tiền kiếp

trong ký ức Yue, kiếp trước, kiếp này và thậm chí cả vạn kiếp sau, Yue vẫn sẽ ở bên anh. Nhưng tất cả đều là giấc mộng Nam Kha của riêng anh mà thôi. Yue không thể bắt lão bất tử, cô ấy sẽ chết, sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Anh không muốn Yue tỉnh giấc. Cô ấy nếu vĩnh viễn ngủ say thế này, ngủ yên trong lòng anh không hề rời đi là tốt nhất."

Di Kikyou che miệng kinh hãi, bàn tay run rẩy xiết chặt. Đây là lần đầu tiên Akito chịu tiết lộ thân phận của Yue. Tuy đã mơ hồ biết được việc Yue không phải con người nhưng bà không nghĩ mọi chuyện lại đến nước này.

"Con điên rồi sao? Đây đâu phải là điều mà Yue mong muốn? Con bé có quyền thanh tỉnh mà sống chứ không phải luôn chìm trong mộng mị."

Akito quay đầu nhìn Yuu Kikyou, trong mắt tràn ngập tơ máu. Bị một ánh mắt như dã thú nhìn thẳng cả đám họ đều cảm thấy lông tơ dựng thẳng. Ngay cả nhóm hình cảnh vào sinh ra tử cũng không ai dám tiến lên cản Akito.

Anh xoay người mặc kệ họ mở cửa xe đặt Yue vào ghế sau, sắp xếp an ổn cho Yue liền lập tức lái xe rời đi. Chỉ là Akito cũng không được như nguyện. Trong mắt mọi người, chiếc xe anh đi dù đã được khởi động nhưng vẫn hoàn hảo đứng đó không mấy may di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Lựa chọn của Yue

Akito cảm hận đập cửa xe đi xuống hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh thường ngày, lúc này anh giống hệt như một con sư tử bị chọc giận vô cùng hung tàn.

"Subaru, ý anh là gì đây?"

Subaru chậm rãi bước ra lạnh lạnh nhìn Akito cười khẩy.

"Sử dụng chìa khoá không gian khiến cho linh hồn hỗn loạn cậu là người đầu tiên đấy. Akito, cậu nên cho tôi và Bạch Hạo một lời giải thích hợp lý đi."

Vừa dứt lời, Subaru đã xông lên, mọi người gần như còn chẳng kịp phản ứng đã thấy Akito ngã xuống. Subaru đỡ lấy anh đặt Akito tựa vào xe thò dài một tiếng.

Di Kikyou lúc này mới phục hồi tinh thần vội vàng chạy tới chắn trước người Akito theo dõi Subaru chăm chăm.

"Cậu là ai?"

Subaru nghiêng đầu nhìn bà, trong mắt chợt loé mà qua một tia hoài niệm nhưng rất nhanh liền tan biến. Subaru không nhìn thẳng vào mắt bà chỉ nghiêng đầu trả lời

"Là bạn của Akito. Sẽ không làm hại cậu ta."

Không biết lý do vì sao Yuu Kikyou lại tin tưởng người thanh niên này dù mới chỉ gặp lần đầu tiên. Bà không nói gì nữa chỉ lùi lại không hề cản trở hành động kéo Yue ra khỏi xe của Subaru.

Anh ta lấy từ nhẫn không gian ra linh tuyền thủy để Yue uống. Không bao lâu sau cô tỉnh lại. Nhìn thấy Subaru, Yue giật mình phản ứng đầu tiên là tìm kiếm thân ảnh người kia. Subaru nhú mày nhìn nhặt mở miệng

"Bạch Hạo không thể tới đây, không cần nhìn."

Yue thu hồi ánh mắt gãy khỏi kiểm hãm của anh ta hỏi

"Anh tới đây làm gì?"

Subaru hất cằm ý bảo cô nhìn sang Akito. Ánh mắt Yue hơi tối lại

"Linh hồn tổn thương nghiêm trọng dẫn tới thức tỉnh nhân cách phản loạn trong tiềm thức của cậu ta. Akito tìm thuốc ngủ cho cô muốn đưa cô rời khỏi đây."

Hồ hấp của Yue cứng lại bất động thanh sắc quan sát Akito, một lúc sau mới nói

"Tại sao đột nhiên linh hồn anh ấy lại bị thương tổn? Là Luru Phi đã làm ư?"

Subaru thờ dãi

“Chuyện này không phải cô là người rõ ràng nhất hay sao. Bởi vì không gian của thế giới này đột nhiên xảy ra bạo động, liên kết giữa Bạch Hạo và Akito biến mất. Anh ta lo lắng cho hai người nên tôi mới tới đây. Giờ cô hỏi tôi chẳng phải đang làm khó tôi à?”

Tôi đánh ngất Akito, cho tới khi linh hồn của cậu ta bình ổn trở lại, tuyệt đối không thể để cậu ta tỉnh dậy. Akito có một nửa thần cách trong cơ thể, cậu ta nổi điên không phải ai cũng kiềm chế được đâu.”

Yue nhú mày nhìn mọi người, vô tình quét qua William, cũng tình té nhìn ra ánh mắt anh ta bị tổn thương cỡ nào. Cô hít sâu một hơi trầm giọng hỏi

“Có cách nào giải quyết hay không? Luru Phi bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới cửa, tôi không muốn bọn họ gặp rắc rối.”

Subaru gật đầu. Mục đích của anh khi tới thời không này cũng chỉ có một đó là giúp đỡ Yue và Akito. Anh không thể ở lại không gian này quá lâu, không thể giết chết Luru Phi, càng không thể phong ấn quý khí. Nhiệm vụ này chỉ có thể giao cho Yue mà thôi.

“Dùng khúc trần hồn của cô làm dịu lại tổn thương trong linh hồn của Akito. Sau đó, cô phải dùng linh lực của mình bù đắp phần lực lượng đã bị tổn thất của cậu ta. Nhưng tôi nói thẳng với tình hình của cô, chuyện này không khả thi.

Linh lực của cô quá ít chỉ đủ để áp chế đôi mắt tử vong, miễn cưỡng lắm mới có thể bảo vệ chính mình. Sau khi lập thế ước liên kết với Akito cô có thể lợi dụng linh lực của anh ta, nhưng hiện tại để bù đắp sự thiếu hụt đó cô có khả năng sẽ mất đi toàn bộ lực lượng mà bản thân có được bấy lâu nay.”

Yue ngăn lại Subaru đang thao thao bất tuyệt khế cười.

“Sẽ ổn thôi, chỉ cần Akito bình thường, tôi cần bản không cần dùng linh lực của mình đi áp chế đôi mắt tử vong. Vì thế, mất đi hay không cũng không có ý nghĩa.”

Subaru cau mày

“Cô không nghĩ tới hậu quả mà bản thân sẽ phải gánh vác sao?”

Yue nhàn nhạt nhìn anh ta cười rộ lên

“Tôi thì sẽ có hậu quả gì chứ? Cùng lắm thì sẽ biến mất thôi. Tội nghiệp trên vai tôi cả ngàn năm qua thêm một chút hay bớt đi một chút cũng không đáng kể gì cả.”

Yue bất cần khiến cho Subaru cảm thấy giận dữ. Anh không hiểu nổi tại sao cả Bạch Hạo và Akito đều phải đi bảo vệ một người mà ngay cả ý chí muốn sống sót cũng không hề có. Cô ta muốn chết vậy thì hà cớ gì vẫn cứ phải trông nom bảo vệ cô ta khỏi nguy hiểm và đẩy bản thân mình vào bất an cơ chứ?!

“Cô chết đi rồi tôi sẽ là người đầu tiên cảm thấy vui mừng. Bạch Hạo không còn đau đầu vì rắc rối mà cô tạo ra nữa.”

Yue lạnh lùng cười trào phúng

“Vậy thì tôi nhất định sẽ không chết đâu. Tôi muốn anh tức chết Subaru. Nhìn được mà không ăn được cảm giác ghen khuất này không hề thoải mái đâu ha.”

Subaru cắn hờn lạnh một tiếng cũng không chấp nhặt với Yue

“Giải quyết cho tốt việc của cô đi, không cần lo chuyện bao đồng.”

Vừa dứt lời liền biến mất, hoàn toàn không thèm để ý tới những người có mặt ở đây trọn mắt há miệng nhìn một người đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất trong không gian.

Di Kikyou lúc này mới hỏi

“Con có ổn không Yue?”

Cô cười khò gật đầu

“Giúp con đưa anh ấy về phòng được không? Con sẽ giải quyết chuyện này sau đó chúng ta sẽ trở lại Nhật Bản.”

Kazuha ngáp ngừng hỏi

“Vậy còn chuyện của Eri và William thì sao? Chúng ta muốn bỏ mặc họ ư?”

Yue nhìn Eri cắn môi chờ lấy William cách đó không xa thờ dãi.

“Muốn trở lại Nhật không dễ đâu. Ít nhất trước khi họ chưa bắt được Luru Phi chúng ta không có cách nào rời Anh quốc được.”

“Yue, con đang đùa với đi đúng không? Chuyện này quá hoang đường. Dĩ tuyệt đối sẽ không tìm cho con thứ này.”

Di Kikyou trầm đĩnh tiệt tiệt trả lời, trên mặt tràn đầy không đồng tình cùng hoang mang bất định.

Yue cười khổ vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà trấn an

“Con hết cách rồi đi à. Tình trạng của Akito rất xấu, cho dù con có dùng khúc trần hồn để làm dịu lại tổn thương linh hồn của anh ấy cũng không thể khiến cho Akito lập tức trở lại bình thường. Linh lực của anh ấy bị tổn thất càng khiến cho linh hồn suy yếu cho tới lúc hoàn toàn hỗn loạn biến mất. Con không thể để Akito cứ như vậy chết đi được.”

Di Kikyou trầm mặc, hai bàn tay xiết chặt, ngập ngừng hỏi

“Con....thực sự phải làm như vậy ư? Như vậy không công bằng.”

Yue lắc đầu

“Không có công bằng hay không. Con thích anh ấy cho nên tất cả là con tự nguyện.”

Di Kikyou không nói gì đứng dậy rời khỏi đó không hề quay đầu nhìn bóng dáng Yue cô tịch nhuộm bởi một tầng chiều tà lóng lánh.

Yue không muốn bản thân phải hối hận, cho dù Subaru không cảnh cáo cô cũng biết rằng thời gian của mình không còn nhiều nữa. Yue luôn tự cho rằng bản thân sở hữu một sinh mệnh quá dài, có thể thoải mái phóng túng tâm tình, phóng túng trái tim của mình. Nhưng sự thật bao giờ cũng quá ác nghiệt. Có thể ngày hôm nay còn nhìn thấy anh, nhưng biết đâu được qua ngày mai cô không còn có mặt ở trên đời này nữa. Cô tâm tâm niệm niệm nghĩ rằng có thể chờ anh trọn đời, sẽ yêu anh và yêu cả những chuyển kiếp sau này của anh nữa. Dốc lòng yêu họ như đã từng yêu anh; nhưng có lẽ giấc mộng này nên kết thúc đi thôi. Dốc trọn con tim mình đi yêu một người để rồi đến chết không còn hối hận.

Cuộc đời cô là bắt đầu bởi vô vàn những sự hối hận và nỗi day dứt khôn nguôi. Từ giờ trở đi, cô sẽ sống vì bản thân mình. Tuy hứng bất chấp tất cả đi yêu một người, tuy hứng vì người đó cam nguyện hết thảy.

Bữa tối hôm đó diễn ra trong không khí đè nén khủng khiếp, không ai nói với ai câu nào, chỉ có tiếng dao nĩa sắc nhọn vang lên và tiếng hít thở nặng nề trầm lặng. Kazuha và Eri thỉnh thoảng lơ đãng nhìn Yue một bộ muốn nói lại thôi. Bọn họ đều nghe được quyết định của Yue, tuy rằng muốn ngăn cản nhưng không có cách cũng không có tư cách đó. Yui Kikyou dùng bữa xong nhét vào tay Yue một ống tiêm nhỏ, bên trong chứa đầy chất lỏng trong suốt hờ lạnh, không nhìn Yue lấy một cái.

“Con vẫn còn thời gian suy nghĩ. Thứ này một khi tiêm vào không còn cách nào cứu chữa nữa.”

Yue xiết chặt ống thuốc, cười khẽ.

“Dĩ biết mà, con sẽ không thay đổi quyết định của mình.”

Di Kikyou bóp trán, rất giận Yue nhưng càng nhiều là không đành lòng cùng thương tiếc.

“Dĩ không ngăn được con, nhưng nếu sau này Akito bắt nạt con, con nhất định phải nói cho dì, dĩ không tha cho nó đâu. Dĩ luôn coi con là con gái của dì. Yui gia tộc luôn mở cửa chào đón con Yue.”

Yue nghe vậy trên gương mặt nở một nụ cười ngọt ngào, thậm chí Kazuha và Eri còn cảm thấy nụ cười này ngọt ngào hơn cả ly hồng trà đang cầm trong tay. Nét cười ấy không chỉ nở rộ trên gương mặt Yue, trong ánh mắt cô mà còn là nụ cười chân thật thuần túy toát lên từ sâu thẳm trái tim.

“Con cũng vậy. Con cũng yêu dì. Di Kikyou.”

Phòng ngủ của Akito không bật đèn tối om một mảnh. Yue nhẹ nhàng mở lên đèn ngủ thủy tinh trên bàn, ánh sáng nhu hòa hắt lên cả gương mặt dịu dàng của cô và sườn mặt tái nhợt của anh. Hơn ai hết cô là người hiểu rõ nhất nỗi thống khổ của linh hồn khi bị thương tổn. Không giống như thân thể đau đớn, nỗi đau này giống như khi bị cả ngàn mũi dao chậm rãi, chậm rãi từng chút một xẹt qua. Đau đớn giằng xé không một phút ngưng nghỉ mà thân thể hoàn hảo vô khuyết. Không biết được đau đớn tới từ nơi nào, không biết được bao giờ mới kết thúc. Nỗi đau đó không chỉ tra tấn lên thể xác, mà còn gặm nhấm cả tinh thần. Linh hồn hỗn loạn, thần trí không rõ, không biết bản thân đang ở nơi nào, không biết mình là ai, càng không rõ mình như thế nào chết đi. Làn da của Akito tái nhợt, đôi môi khô khốc không còn huyết sắc.

“Đợi em, Akito.”

Chất lỏng trong suốt trong ống tiêm từng chút một chảy vào thân thể Akito. Yue bình lặng nhìn anh, cúi đầu hôn lên đôi môi khô khốc, bàn tay nhỏ nhắn chậm rãi mở từng cúc áo sơ mi của anh, miệng không ngừng ngâm nga khúc trần hồn

Nếu Akito thanh tỉnh có lẽ sẽ nhận ra được sự khác biệt của khúc trầm hồn cô đang hát cho anh hoàn toàn khác với khúc trầm hồn đã từng vang lên bên bia mộ Tadashi Shuu ngày ấy.

Khúc trầm hồn này không còn da diết bi thương, không có sự trào phúng khinh miệt của thần dành cho nhân loại nhỏ bé mà chỉ có sự dịu dàng bất tận, giống như đang ôm ấp xoa dịu từng nỗi thống khổ nơi tận sâu trong tâm hồn. Tiếng ca cao vút trong trẻo, mang theo cái lạnh lẽo của nước, cái ẩm áp của ánh mặt trời. Thanh âm của những cái run rẩy bé nhỏ phát ra từ lòng đất nơi uơm mầm những chồi non trong đêm tối. Nếu lắng nghe thật kỹ, có lẽ còn tinh tế nhận ra một chút khàn khàn cùng tiếng thở dốc rất nhỏ. Yue đang hát, dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để ca lên bài ca không tên rung động linh hồn này.

Nhưng đối với Akito, âm điệu anh đang nghe lại giống như một giọt nước trong chảo dầu sôi bắn lên tung toé khiến trái tim anh thổn thức không ngừng. Anh muốn phá bỏ trói buộc của bóng tối chạy lại bên cạnh tiếng hát mê người kia. Ngọn lửa từ đáy lòng thiêu đốt khiến cho cả linh hồn và thể xác anh dần vật không dứt.

Thế nhưng trói buộc mà Subaru tạo ra căn bản không thể ngăn nổi Akito trong cơn cuồng loạn. Cấm chế bị đốt thành tro tàn, Akito tỉnh lại nhưng lại hoàn toàn bị dục vọng chi phối. Đôi mắt anh hằn lên từng tia máu đỏ, bàn tay siết chặt cổ tay Yue tưởng chừng như có thể vụn gãy nó ngay lập tức.

“Em...tiêm cho tôi cái gì?!”

Yue đau lòng nhìn từng giọt mồ hôi nóng bỏng lăn trên gương mặt vụn vỡ vì thống khổ của anh, cô nghiêng đầu hôn lên gò má anh.

“Akito. Em yêu anh.”

Chương sau có H

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Màn đêm điên cuồng (18+)

Thân nhiệt của Yue vốn thấp hơn người bình thường, nhưng lúc này đây thân thể mát lạnh như băng tuyết ấy khiến cho Akito nhìn không được muốn nuốt vào trong cơ thể mình, bình ổn ngọn lửa hừng hực thiêu đốt anh. Lý trí của Akito người lại vẫn luôn nhắc nhở anh không được phép làm tổn thương cô dù chỉ một chút. Yue nhìn ánh mắt mang theo tính hủy diệt của anh nhìn không được rung mình một cái. Nội tâm của Yue căn bản không trầm lắng như vẻ bên ngoài cô đang thể hiện, cô sợ hãi. Sợ hãi một Akito mất đi lý trí, anh không còn là Akito quen thuộc; sự dịu dàng lãnh đạm nơi anh bị dục vọng từ sâu trong tiềm thức cắn nuốt. Đối mặt với đôi con người như dã thú lúc này Yue theo bản năng muốn chạy trốn nhưng cả thân thể và lý trí của cô đều không cho phép cô bỏ cuộc. Người có thể kết thúc nỗi thống khổ của Akito, người duy nhất có thể giải phóng anh khỏi gông xiềng giữa dục vọng và lý trí chỉ có mình cô mà thôi.

Tiếng hát mang theo sự run rẩy rất nhỏ, Akito lại bởi vì sự rung động ấy mà càng mất đi lý trí. Anh luyện tiếu thương tổn Yue nhưng lại nhìn không được muốn lao tới cắn nuốt cô, từng chút từng chút một nhắm nháp hương vị máu thịt ngọt ngào của cô. Yue chỉ có thể thuộc về một mình anh. Chỉ cần cắn nuốt cô ấy Yue sẽ không bao giờ rời khỏi không chế của anh nữa, cô sẽ không biến mất, sẽ không bỏ rơi anh. Nỗi đau khổ chọn lựa lúc này so với tổn thương linh hồn so ra không kém bao nhiêu.

"Đi.....đi ra ngoài."

Akito kiệt lực rống to đuổi Yue ra ngoài, bởi vì anh biết mình không còn trụ vững nữa, bàn tay anh xiết chặt thành giường tới nỗi hằn lên cả những khớp xương trắng bệch.

Trong thân thể anh lúc này có một ngọn lửa vô hình không ngừng thiêu đốt lý trí và dục vọng. Akito thở dốc gào lên như một con thú dữ bị vây khốn, mồ hôi như mưa tích tụ trên gò má anh.

Đột nhiên, trên má một mảnh mát lạnh. Yue không biết từ lúc nào đã lại gần, từ phía sau ôm lấy anh. Thân thể người thiếu nữ mềm mại mát lạnh như nước. Cô vẫn đàn hát lên nhưng đã không còn cao vút như trước. Thanh âm lúc này nhẹ nhàng như ni non của người tình, ngọt ngào đến tận xương cốt. Hơi thở mon man phấp phồng trên da thịt không thể nào bình ổn được khát vọng sôi sục trong thân thể anh.

Toàn bộ sự chú ý của Yue đều tập trung vào khúc trầm hồn; cô ép buộc bản thân quen thuộc với mặt trái của tính cách Akito lúc này. Mãi cho tới khi bên hông bị xiết chặt, Yue mới mở mắt ra, tiếng hát cũng thiếu chút nữa là gián đoạn. Akito ôm chặt lấy eo cô nhắc cả người Yue ném lên giường.

Yue sợ hết hồn căn cứ nhìn xuống đau đớn run rẩy tiếp tục cất tiếng hát. Lưng bị một lực lớn va chạm, tiếng hát của Yue cũng vì thế mà trở nên rất nhỏ dường như chỉ đủ để Akito nghe thấy.

"Đừng....hát nữa."

Akito dường như rất đau đớn ôm lấy đầu mình. Anh chỉ biết mỗi câu hát của Yue như một con dao sắc nhọn vạch trên từng lớp da đầu anh. Thân thể ngược lại càng thêm khô nóng khó nhin. Kiên nhẫn suốt 25 năm qua đều nhanh chóng đạt tới giới hạn. Yue còn chưa kịp trấn an anh, Akito đã nhào tới đè chặt cô xuống giường điên cuồng gặm cắn đôi môi Yue ý đồ nuốt gọn những âm điệu cuối cùng của trần hôn khúc. Hơi thở cuồng loạn nóng rực như đã thiêu đốt thân thể hai người. Akito hôn...không đúng. Phải là cắn mới chuẩn xác; từng nụ hôn thô bạo giáng xuống là một lần hương vị rỉ sắt nhàn nhạt lan toàn trong miệng hai người. Yue cau mày vô thức phản kháng vì thế càng làm cho Akito nổi điên. Khớp hàm của cô bị Akito tách mở, anh điên cuồng len lỏi dẫn hút xâm nhập khoang miệng Yue. Nước bọt không thể khống chế mà rơi xuống, kéo dài thành sợi chỉ bạc; dưới ánh sáng yếu ớt mờ hồ càng mang theo hương vị dâm mỹ không thể tả. Akito tóm chặt lấy hai cổ tay Yue khoá trên đỉnh đầu tiếp tục hôn, cô nhin không được cắn anh chảy máu mới có thể thoát khỏi nụ hôn cuồng dã. Yue như con cá mắc cạn chỉ có thể há miệng thở dốc, thân thể từng chút run rẩy không rõ là sợ hãi hay Hưng phấn, cô dường như không còn sức để phản kháng nữa.

Akito thấy cô yên lặng liền tốt bụng mà kết thúc nụ hôn đầm máu này. Thế nhưng cô không phản kháng càng làm sống dậy bạo ngược khoái cảm trong lòng anh. Nụ hôn kịch liệt từ môi chuyển dần xuống. Bộ váy thiết kế tỉ mỉ của Yui Kikyou dưới bàn tay thô bạo trở thành những mảnh vải vụn phân tán khắp phòng. Da thịt Yue như bạch ngọc dưới ánh đèn thủy tinh càng trở nên thánh khiết tới mức khiến người ta xuất hiện dục vọng muốn chà đạp, nhuộm lán da này xuống vô tận bóng tối.

Akito chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, anh lắc đầu thở dốc buồn bực xé tung cổ áo mình. Lý trí của anh đang chơi vui bên bờ vực, trong cơ thể dục vọng bùng lên mãnh liệt. Bên tai khi có khi không truyền tới tiếng thở dốc mờ hồ mong manh. Akito cố gắng giữ lấy tia lý trí cuối cùng thì thẳm vào tai Yue.

"Xin lỗi.....xin lỗi em..."

Yue khẽ cứng người lại, hốc mắt khô khóc đỏ bừng tràn ra nước mắt. Akito đau lòng nhưng không có cách nào trấn an cô cũng như sự nóng nảy bạo ngược trong cơ thể mình. Nhiệt độ nóng bỏng khiến cho anh gần như phát điên. Thân thể cô mát lạnh đối với anh chính là cực hạn dục hoặc khiến anh không thể buông ra lúc này. Akito vui đầu vào hõm vai cô tham lam hưởng thụ cảm giác mát mẻ trên da thịt cô đem lại.

Yue nguyên bản y phục bị Akito xé rách loạn thất bát tao lại nhiều lần ma sát gãy dựa, da thịt tuyết trắng lộ lồ bên ngoài. Tuy nhiên sự mát mẻ mà làn da Yue mang lại không thể dập tắt ngọn lửa cháy trong thân thể Akito. Cô còn vì bị anh giam cầm không ngừng gãy dựa thực sự là kích thích rất lớn với anh.

Akito khẽ vuốt lên từng tấc da thịt cô, dưới bàn tay nóng bỏng ấy làn da Yue như cuộn chặt lấy ngón tay anh không muốn tách rời dù chỉ một chút.

"Ah..."

Yue bị Akito vuốt đến khó chịu khẽ cắn môi rên lên. Akito ngược lại bị thanh âm này kích thích càng thêm mạnh tay chà đạp làn da cô. Da thịt tuyết trắng chẳng mấy chốc đã trở nên xanh xanh tím tím dâm mỹ mà tàn bạo.

Mái tóc đen tuyền mát trên ga giường tuyết trắng, đối lập giữa trắng và đen kích thích tới thị giác của Akito. Ngũ giác đều nhuộm bởi tình dục, sự tàn bạo trong đôi mắt anh khiến nó đỏ lên đầy tơ máu, đó hoàn toàn là một đôi mắt của dã thú.

Akito há miệng, cắn xuống thân thể Yue. Cô ngẩng đầu gãy dựa đẩy anh ra nhưng lại phát hiện bản thân bị ôm đến gắt gao không thể thoát được.

"Đừng.....Akito..."

Akito coi như không nghe được lời cầu xin của cô, anh cúi thấp người để da thịt hai người áp sát vào nhau, cảm giác mềm mại bên dưới khiến anh gần như phát điên. Cơ thể Yue khẽ rung lên, cả người nhe bị sét đánh trúng, sức lực không còn bao nhiêu nay như bị rút sạch.

"Anh....đừng như vậy"

Yue có cảm giác cơ thể mình giống như lấy dính lửa từ anh, nóng cháy khiến cô chịu không nổi nữa.

"Ư.....um...."

Yue run lên cắn chặt vành môi nhưng cô ngăn không được những tiếng thở dốc phát ra từ cánh mũi. Cảm thấy được sự khấn trương của thân thể yêu kiều bên dưới ý cười trong mắt Akito càng sâu đậm, màu đen nơi con người càng thêm âm trầm.

Yue co rụt người lại tận lực giảm bớt tiếp xúc thân thể với anh. Xúc cảm nóng bỏng bên dưới đùi non khiến cô cảm thấy nguy hiểm. Akito chế trụ thân thể Yue, chen chân vào giữa hai chân cô. Yue ngẩng đầu lên, ánh mắt đầm nước hôn hên cào loạn, Akito cảm thấy phiền phức mạnh bạo tóm lấy tay cô bẻ ngược về phía sau.

"A-----"

Đau đớn từ cổ tay truyền tới cùng thân thể bút rứt đau đớn khó nhin khiến nước mắt ngưng tụ cuối cùng không nhin được rơi xuống. Akito lúc này không phải là Akito mà cô quen biết. Anh như một con dã thú tàn ác đang xé nát thân thể cô để thoả mãn thú tính của nó.

Akito không thấy Yue khua loạn liền buông tay cô. Dường như khá hài lòng bởi phản ứng lúc này, anh cúi người đặt từng nụ hôn lên tấm lưng trần trụi của Yue. Một bàn tay đưa vào miệng cô khuấy loạn.

"Ah....a----"

Yue lúc đầy nguyệt nguyệt cũng không thoát khỏi bàn tay ác ma này, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy đầy tay Akito. Mái tóc đen dài xoã tung, vài sợi tóc bị mồ hôi dính lên gương mặt. Yue trong mắt anh càng thêm ngon miệng.

Bàn tay còn lại trượt xuống thắt lưng mảnh khảnh vuốt ve đùi trong của Yue lại di chuyển tới phía sau hướng về nơi tư mật. Yue trừng mắt, miệng bị tàn bạo mở ra chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản. Hạ thân không ngừng vận vẹo hông tránh thoát những cái vuốt ve của Akito.

"Yue.....đừng nháo....anh không nhịn được...."

Nói xong những lời này Akito không quản Yue phản ứng ra sao đã tiến vào trong thân thể cô.

Yue chỉ cảm thấy phía dưới như bị lưỡi dao nóng bỏng sắc bén xé thành hai nửa. Anh lại không hề để cô thích ứng không ngừng xâm nhập, hướng tới nơi sâu nhất mà tiến vào. Yue cắn bản không chịu nổi sức lực của Akito đau đớn mà kêu lên thành tiếng, tích góp khí lực mà giãy giụa kịch liệt.

"Đau quá....đi ra Akito.....đi ra....em không chịu được....."

Akito hoàn toàn phớt lờ Yue liên tục đẩy mạnh. Anh đem chân cô áp xuống dưới, dưới chân bị đặt sang hai bên, gáy bị anh nâng lên, đầu lưỡi tiến quân thần tốc trong miệng cô, hạ thân điên cuồng luật động. Kháng cự yếu ớt của Yue chỉ khiến cho thú tính của anh tăng vọt, hận không thể lập tức cắn nuốt cô đến cả xương cũng không chừa lại.

Akito cắn lên cổ Yue hưởng thụ cảm giác ấm nóng sít sao ôm chặt phân thân anh. Một trận xé rách đau đớn khiến Yue khóc không thành tiếng, máu trên cổ chảy xuống, nóng bỏng và dính nhớp mang theo mùi tanh nhàn nhạt lan tỏa trong miệng Akito và tỏa ra khắp phòng.

Đau đớn trên cổ kéo lại thần trí của Yue. Trên người không có chỗ nào không đau đớn, cô nhịn không được cầu xin anh lại giống như châm ngòi thuốc nổ khiến Akito không thể kìm nén. Yue chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Akito sẽ tàn bạo đối xử với cô như vậy. Anh vẫn luôn dịu dàng ôn nhu như nước còn bây giờ anh áp chế cô trên giường, rong ruổi trên thân thể cô. Anh từ trên cao nhìn xuống như thể tưởng không hết thấy sinh mệnh cô. Dục vọng như hồng thủy tràn về biển Akito trở thành một con người hoàn toàn khác. Anh bạo ngược, anh điên cuồng chiếm đoạt cô. Tuy rằng là do cô cam tâm tình nguyện nhưng bị anh chiếm đoạt điên cuồng thế này khiến cho Yue đột nhiên cảm thấy ủy khuất. Cô chỉ hi vọng Akito sẽ trở lại bình thường. Cô yêu Akito trầm ổn bình tĩnh, sợ hãi Akito lúc này, anh không còn là anh mà cô biết nữa.

Yue khóc, yếu đuối run rẩy thừa nhận từng đợt va chạm của anh. Tình dục kìm nén lâu như vậy, anh còn bị Yue tìm thuốc kích thích căn bản thần kinh không không chế được thân thể cùng dục vọng, động tác càng thêm kịch liệt cuồng dã.

Cô khóc không thành tiếng, thân thể đau nhức, khoe môi bị cắn ra huyết nhục mơ hồ mà hôn hển thở dốc, trong lòng Yue không hề thoải mái như cô vẫn tưởng tượng như vậy. Trao thân cho anh là cô tự nguyện cũng là lựa chọn duy nhất. Linh hồn họ được gắn kết bởi khế ước, một phần linh hồn cường đại của Akito chống đỡ cho tàn hồn dính lấy nguyên rủa của cô. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Bọn họ phải gắn kết chặt chẽ hơn nữa, khế ước linh hồn không đủ mạnh mẽ để áp chế xao động linh hồn do thần khí tạo ra. Sự kết hợp giữa xác thịt và linh hồn là sợi dây liên kết chặt chẽ nhất mà không có một thứ gì có thể tổn hại được, cho nên cô dùng tình yêu của mình đổi lấy khế ước linh hồn; dùng xác thịt mình đổi lấy an yên cho linh hồn Akito. Nỗi thống khổ của anh cô sẽ nhận lấy hết thảy. Bởi vì cô mà anh chết đi cũng bởi vì cô mà anh tồn tại. Bọn họ không thể không có nhau được.

Tuy biết những đau đớn trên thể xác lúc này là không thể tránh khỏi nhưng Yue vẫn cảm thấy ủy khuất. Anh....không có thần trí. Cô yêu Akito và cô cũng muốn anh yêu lấy tất cả mọi thứ thuộc về cô. Thân thể này, dòng máu này cả đôi tay dơ bẩn dính đầy máu tanh, đôi mắt tràn ngập máu tươi và từ vọng hương vị. Cô muốn thấy được hình ảnh mình trong đôi mắt đen thẳm sâu không thấy đáy của anh, cô muốn đôi môi mỏng kia phun ra từng tiếng khàn khàn tràn ngập dục vọng chỉ kêu lên tên của cô. Nhưng Akito lúc này không thể thỏa mãn mong ước nhỏ bé ích kỷ và tâm thương của Yue. Akito không còn thần trí để có thể nhìn ra giãy giụa và không cam lòng trong đôi mắt Yue lúc này. Anh chỉ lo kịch liệt cướp đoạt dập tắt lửa dục trong lòng mình.

Yue chỉ cảm thấy một trận hít thở không thông, cô cố gắng quên đi cảnh hai chân mình đặt trên vai Akito cùng hình ảnh anh ra vào thân thể mình. Cả cơ thể Yue vô lực chuyển động theo động tác của anh, giống như một con thuyền nhỏ chơi bơi giữa biển rộng thét gầm. Yue cắn chặt môi niu lấy bả vai Akito như thể đang tóm chặt lấy thần trí đang rời xa mình, cô không ngăn được lực lượng từ bên trong linh hồn từng chút bóc ra tách rời khỏi thân thể cô. Yue biết một khi linh lực của Akito tách khỏi thân thể mình, sức mạnh của đôi mắt từ vọng sẽ nhấn chìm cô, linh lực ít ỏi của thân thể này căn bản không đủ sức chống chọi dù chỉ là vài phút, Yue cũng minh bạch chờ đợi mình phía trước là vực sâu nhưng cô không thể không nhảy xuống.

Akito để lại trên thân thể Yue vô số vết bầm tím cùng dấu hôn; không biết bao lâu sau, khi Yue căn bản đã không còn tỉnh táo Akito cuối cùng cũng gầm nhẹ một tiếng, luồng tinh dịch nóng bỏng phun vào trong thân thể cô. Trong phòng ngửi tràn ngập mùi xạ hương nồng đậm. Khi anh phát tiết thì Yue cũng mở mắt ra thân thể theo bản năng thả lỏng, nhưng đôi mắt cô hoàn toàn không có thần sắc, đồng tử đen từng chút một tan rã màu xanh biếc nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ con ngươi. Thân thể trần trụi có vô số dấu vết như những đóa hoa anh túc lạng lẽ nở rộ lẳng lơ, dâm mỹ đến khó tả.

Phát tiết một lần nhưng đầu óc Akito vẫn hỗn loạn vô cùng, dục vọng vừa tuôn trào nay lại có dấu hiệu thức tỉnh thiêu đốt thân thể anh. Lý trí hồi phục chẳng được bao nhiêu nhưng Akito tình cờ thấy được vết cắn sâu còn đang rỉ máu trên cổ Yue. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại cúi đầu liếm lên vết cắn ấy. Yue thân thể rung lên vô thức phát ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào không biết là vì ngứa hay vì đau.

Akito chỉ cảm thấy thần kinh mình đứt phụt một tiếng, lửa nóng trong người càng dâng càng cao. Anh thấp giọng nguyên rủa, Yue đến tận cùng đã tìm cho anh thứ gì?! Anh ngay cả khống chế bản năng cũng không được nữa. Đau lòng nhìn Yue toàn thân phát run, miệng trương hợp phát ra âm thanh nghẹn ngào rầu rĩ, Akito càng không muốn suy nghĩ nữa môi liền kề sát môi.

Thân thể cô qua đợt kích thích vừa rồi liền mềm nhũn vô lực, Akito đơn giản ôm lấy cô, phân thân vừa nóng lại cứng rắn cọ vào giữa hai chân Yue. Anh hôn thô bạo ngấu nghiến như muốn nghiền nát bờ môi mỏng, một tay nâng thắt lưng Yue, tay kia vuốt ve nơi tư mật sau đó dò xét một ngón tay vào.

Có máu, có tinh dịch và dâm dịch chảy xuống, ngón tay anh tiến vào không một chút khó khăn. Yue cắn môi vụn vụn muốn thoát khỏi ma trảo của anh nhưng không thành chỉ có thể vùi đầu vào cổ anh nức nở run rẩy theo từng nhịp ra vào nhẹ nhàng của những ngón tay.

"Xin lỗi Yue...lần này sẽ không làm em đau nữa."

Akito hôn hên thờ dốc cắn răng thì thâm vào tai Yue. Anh lúc này so với Yue không tốt hơn chút nào cả. Tuy rằng linh hồn được làm dịu bớt nhưng thân thể hoàn toàn không chịu nổi chế của anh. Anh không thể khắc chế dục vọng muốn nuốt lấy cô, thứ duy nhất anh có thể làm là tận lực khiến cho cô giảm bớt thống khổ. Tuyết trắng giường lớn loang lổ một mảnh máu tươi cùng dấu vết tinh dịch khô cạn đâm vào mắt Akito khiến cho lý trí anh bị trùng kích nặng nề. Thân thể Yue xanh xanh tím tím những dấu vết bạo ngược đã nói lên sự tàn bạo của anh lúc trước. Akito lúc này chỉ hận không thể giết chết chính mình.

Xác nhận thân thể cô đã đủ khả năng thừa nhận chính mình, anh nhanh chóng cạo phân thân ở lõi vào sau đó rất nhanh tiến tới. Thân thể Yue cứng lại, cảm giác nóng bỏng đang chôn trong cơ thể khiến cô không thoải mái lại không thể nói rõ không thoải mái ở nơi nào. Khoái cảm cùng đau đớn trùng kích thần kinh cô khiến đại não gần như tê liệt. Chỗ sâu nhất trong thân thể dường như bị anh chạm tới, thần trí đã mơ hồ Yue vẫn mở miệng trong vô thức không ngừng gọi tên anh.

"Akito....aki....to...."

Hốc mắt Akito phấp phấp, động tác càng dồn dập. Tư thế này càng khiến cho phân thân chôn thêm sâu trong thân thể Yue. Cô theo bản năng mà thờ dốc, theo bản năng mà gào thét. Khoái cảm do Akito tạo ra nhấn chìm toàn bộ cô vào trong đó. Trong phòng, tiếng thờ dốc không hề ngừng lại, xen lẫn trong đó là tiếng khóc nức nở mơ hồ tràn ngập khoái ý và tiếng gọi khàn khàn trầm thấp gọi cảm khiến người ta không dám nhìn thẳng cũng không dám nán lại lắng nghe. Một đêm này không dài nhưng cũng không thể coi là ngắn, chờ đợi hai người phía trước không biết là nấc thang lên thiên đường hay là bóng tối thăm sâu chốn địa ngục. Hai thân thể, hai trái tim, hai dòng máu nhưng linh hồn họ đã cột chặt vào với nhau, dùng chung một sinh mệnh. Cho dù tương lai có ngàn ngối, chỉ cần được ở bên nhau họ đã mãn nguyện rồi.

Hai kiếp..... Trọn vẹn mấy ngàn năm, tình yêu tưởng chừng đã mất đi ấy nay lại trở về bên họ. Ấm áp và nóng bỏng, giống như có thể xua tan hết thảy hắc ám đang bủa vây kín lối.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Giao chiến

RẦM RẦM!!!!

Akito bị tiếng động dồn dập bên ngoài làm tỉnh giấc, anh nhú mày đầu óc choáng hồ hồ, trong phòng ánh sáng mờ nhạt nhưng dù không đưa mắt nhìn anh cũng tình tường nhận ra bên cạnh mình đang nằm một người. Hô hấp tần suất rất nhỏ giống như ngay lập tức có thể tan biến. Akito cảm thấy có gì đó không ổn, ký ức anh dường như đã mất đi một đoạn ngắn, những gì hồi tưởng lại chỉ là một mảnh mơ hồ. Anh đã chống đỡ lấy lý trí hòng mất khi biết được tương lai mịt mờ của Yue sau đó chìm vào một mảnh bóng tối; thế nhưng, những tiếng nức nở vì đau đớn, những tiếng cầu xin tha thứ của Yue lại không ngừng dội vào bên tai anh. Thân thể mất kiểm soát, lý trí anh tan vỡ từng mảnh để mặc dục vọng thoát cương đề ép hai người.

Yue đưa lưng về phía anh, thân thể xanh xanh tím tím tựa như tàn phá búp bê vải, làn da loã lồ trước tầm mắt Akito. Những vết cắn chằng chịt trên da thịt, trên cổ còn đọng lại máu khô tất cả đều khiến anh có ý định cầm súng bắn chết chính mình.

Tận lực dùng động tác mềm nhẹ nhất ôm lấy cô, lật người Yue lại Akito chỉ cảm thấy hô hấp của mình đình trệ. Tổn thương phía trước so với phía sau lưng càng khiến người ta giận sôi. Da thịt cô giống như bị đá thủ găm cán không có nơi nào lành lặn, tầm mắt rơi xuống hạ thân, nơi hai người kết hợp lấy không chịu nổi, máu cùng tinh dịch khô cạn chảy dọc theo đùi rơi xuống ga giường tình mị.

Akito ôm lấy Yue thậm chí còn nghe được tiếng nức nở mơ hồ dù đã rơi vào hôn mê của người con gái, hiện tại ngay cả suy nghĩ muốn chết anh cũng có rồi. Rút cuộc Yue đã tìm cái quý gì cho anh? Vì cái gì cô phải làm tới nước này?!

Akito ôm cô vào phòng tắm xối nước ấm đầy bồn tắm lớn rồi nhẹ nhàng thả cô xuống nước. Nước ấm tắm thấp thân thể khiến cho toàn bộ cơ nhục thả lỏng nhưng vết thương dính nước lại thập phần đau xót khiến cho cô ngay cả trong vô thức cũng quẫy đạp trốn tránh.

"Đừng sợ."

Có lẽ bởi vì anh trấn an dần dần Yue cũng bình tĩnh lại để mặc anh tẩy rửa ô uế dính trên người. Trắng nõn da thịt nay phủ đầy dấu vết hoan ái tàn bạo, dấu tay xanh tím hiện rõ trên bầu ngực non mềm; giữa hai chân càng thâm, vết cắn, vết cào và cả những dấu răng sừng đỏ đậm loạn vô cùng. Nước ấm bao phủ thân thể Yue, vết máu cùng tinh dịch cũng được rửa sạch. Akito lấy áo choàng tắm bọc cả người Yue lại rồi ôm ra ngoài.

Đúng lúc này, di Kikyou đã không nhịn nổi chạy tới đập cửa. Akito vừa đặt Yue xuống giường cẩn thận đắp chăn ngang người cô rồi mới xoay người đi mở cửa. Đối diện với đôi mắt tràn ngập phẫn nộ và lo lắng của di Kikyou, anh cho dù da mặt dày cũng cảm thấy chột dạ. Di Kikyou nhìn thoáng qua

Yue thấy cô ngủ say mới yên tâm lại, tràn ngập không tình nguyện mà mắng xối xả.

Akito không dám cắt ngang trần trần đứng đó nghe giáo huấn, một lúc sau mới nghe đi Kikyou cảnh cáo.

"Tuy rằng con bé tình nguyện làm như vậy nhưng nguyên nhân sâu xa vẫn là vì cứu con. Con dám đối xử không tốt với con bé đi sẽ không tha cho con đâu Akito."

Anh nghiêm túc gật đầu quả quyết nói

"Con biết. Con sẽ không để cho em ấy chịu ủy khuất, dì yên tâm."

Đi Kikyou hừ lạnh một tiếng không nhìn anh; lúc này một tiếng súng từ xa vọng lại khiến bà ấy giật mình nhớ tới mục đích chạy tới đây đánh thức Akito.

"Đem Yue rời khỏi đây mau. Luru Phi điên rồi, hấn cho người bao vây và tấn công chúng ta."

Akito trong lòng trầm xuống hỏi:

"ERi cùng William vẫn ổn chứ? Hai người đó đâu rồi?"

Đi Kikyou lắc đầu lo lắng trả lời

"William bị thương, đôi mắt nó đột nhiên không nhìn thấy gì nữa. Hiện giờ Eri đang chỉ huy nhóm hình cảnh quốc tế chống lại thuộc hạ của Luru Phi. Kazuha đang ở đó với họ. Tình hình không lạc quan chút nào cả, chúng ta bị bao vây rồi."

Akito gật đầu tỏ vẻ đã biết. Anh vào phòng bé Yue ra khỏi đó vừa đi vừa thu thập tin tức từ đi Kikyou.

Luru Phi không biết phát điên cái gì từ sau khi bắt không được Yue và Akito liền liên tục triển khai công kích hình cảnh quốc tế. Một mình Luru Phi đã đủ nguy hiểm rồi, nay còn thêm đám con rối của hắn càng làm cho tình hình rối hơn.

"Phải rời khỏi biệt thự này càng sớm càng tốt. Con không cần lo lắng cho Eri, bên đó dì đã cho người của dì xen lẫn trong đó giúp họ rồi. Luru Phi vẫn luôn kêu gào đồ giao Yue cho hắn, con tuyệt đối không thể để hắn bắt được con bé."

Đi Kikyou vừa chạy vừa nói, xuyên qua hành lang dài của toà biệt thự mỗi lần nhìn ra cửa sổ là một lần Akito cảm thấy tóc gáy mình dựng thẳng. Bên dưới tụ tập không biết bao nhiêu là người. Họ hành động như những con rối gỗ, cứng ngắc bỏ nhào về nơi này. Đồng tử tan rã không một tia sự sống, trên người không ít vết thương lại phảng phất không cảm thấy đau đớn, bất chấp uy hiếp của súng đạn người trước ngã xuống người sau tiến lên đâm đạp lên thi thể nhau mà bỏ tới cửa biệt thự. Máu và tiếng súng gần như có thể nhuộm thắm cả trời cao.

Số người đã bị Luru Phi cắn nuốt linh hồn này chỉ còn tồn tại thể xác trống rỗng bị hắn coi như những tấm bia di động hình người để bao vây kiềm hãm bọn họ. Số người rơi trong tay Luru Phi càng nhiều, cơ hội thoát thân của họ càng nhỏ. Dưới chiến trường như đầu trắng địa ngục kia máu và nước mắt không ngừng đổ xuống. Sự phẫn nộ của Akito cũng trào dâng tới đỉnh điểm.

"Đi đưa Yue đi trước, con sẽ cùng họ mở đường máu. Mục tiêu của Luru Phi là Kazuha và Yue để Kazuha ngoài đó quá nguy hiểm. Hơn nữa hắn cần thân thể Yue, con tuyệt đối không để cho hắn chiếm được."

Akito mở cửa biệt thự hoà người vào trận chiến. Tiếng súng bắn liên hồi nhưng không có cách nào mở ra một lối thoát nhỏ nhoi. Luru Phi đã sớm giăng kết giới quang toà nhà vừa phản động kín họ trong lòng vừa ngăn cản ngoại giới phát hiện ra trận chiến đẫm máu này. Đám rối gỗ bị bắn thành tổ ong vẫn cứ lao về phía họ, há miệng đầy dịch vàng tanh hôi mà cắn xé. Họ đã không còn là con người nữa, giống hệt tang thi chỉ biết cắn nuốt thịt người.

"Ka.....Kazuha, bắn vào đầu...bắn vào đầu chúng."

Yue dùng sức mở đôi mắt nặng trĩu, cô bám lấy tay đi Kikyou đang diu mình khó khăn truyền đạt ý tứ của bản thân. Thân thể cô chết lặng ngay cả đại não cũng nặng nề không thể suy nghĩ được gì. Cô không thể mở mắt ra được, hai mi mắt như bị một lực lượng vô hình nặng ngàn cân đè xuống xung quanh là một mảnh đen tối. Cô dùng hết sức lực bám chặt lấy tay người đang ôm mình, khớp hàm cắn chặt dùng đau đớn bé nhỏ để bảo trì vài tia thanh tỉnh; thế nhưng hiệu quả cũng chẳng được bao nhiêu chẳng mấy chốc liền lâm vào mê man bị bóng tối nuốt chửng.

[Ngủ đi. Nơi này không còn cần tới cô nữa Yue.]

Ai..... Là ai thế?

Thanh âm thấp quen thuộc lại dường như xa lạ vô cùng không ngừng quanh quẩn trong tiềm thức cô.

[Ta chính là....người.]

Rất muốn ngủ....

Liên cứ như thế ngủ đi thôi

Sẽ không cần quan tâm tới thứ gì nữa.....

[Ngủ đi.....]

Trong lòng giống như có một thanh âm thân nhiên mê hoặc, khoé môi đỏ tươi như máu, ngọt ngào mỉm cười.

[Ngủ đi Yue.....]

Cô buông tha cho giấy giũa chậm rãi nhắm nghiền mắt, toàn thân thả lỏng ngã nhào vào lòng dì Kikyou hai tay rũ xuống.

Chưa kịp đề đi Kikyou hoàn hồn Yue lại đột ngột mở trừng mắt. Đôi mắt xanh biếc không có đồng tử nhìn đi Kikyou chằm chằm khiến cho sống lưng bà lạnh toát ngay cả cánh tay đang ôm cô cũng rụt trở về. Yue nhếch miệng, cơ mặt cứng nhắc ban khởi nhìn không nói lên lời quý dị.

"Yue?"

Cô dường như có phản ứng với cái tên này ngơ ngác nhìn lên. Chậm rãi ngồi dậy giờ hai tay trước mặt chăm chú nhìn, đáy mắt xanh biếc loé lên sự hưng phấn nồng đậm, giống hệt như một đứa trẻ tìm thấy đồ chơi mới. Trạng thái lúc này của Yue tuy rằng quý dị nhưng không ai có thời gian để chú ý tới cô. Đám người rồi nua như thủy triều tràn tới kẻ trước ngã xuống người sau ùn ùn kéo lên giống như không biết mệt mỏi. Một vài nhân viên cảnh vụ đã ngã xuống, vòng vây áp sát họ ngày càng chặt chẽ không một kẻ hở.

Eri cùng William chặt vật chống đỡ, đạn có nhiều cũng không đủ để ngăn cản đám rối gỗ vô tri vô giác này. Không ít cảnh viên đã ngã xuống, có bị thương nặng, có hi sinh không bao giờ trở lại nữa. Đám người rồi giống hệt tang thi điên cuồng nhào tới cắn nuốt thi thể của họ. Máu tươi bị nước mưa xối chảy lan ra đầy đất, mùi tanh tươi tràn ngập từ khí bao trùm toàn bộ khu biệt thự. Tiếng nhai nuốt bị chìm vào thanh âm âm âm chớp động của sấm sét.

Luru Phi đứng giữa đám người rồi, thần tình tàn khốc nhìn họ như thể đang nhìn xuống một đám kiến hôi giãy dụa giành sự sống. Khoé môi cứng nhắc ban ra một nụ cười quý dị, dưới ánh chớp lập loè càng phá lệ sấm nhân.

Kazuha được Eri và William bảo hộ phía sau, trên người Eri có không ít vết thương máu chảy ròng ròng. Đôi mắt của William nhìn không rõ, hành động bị hạn chế rất nhiều, người duy nhất có khả năng chống trả lại chỉ còn mình Akito.

Akito ôm cánh tay lùi dần về phía sau, cúi đầu nhìn miệng vết thương không ngừng đổ máu ánh mắt càng thêm tàn khốc. Không nghĩ tới bọn họ nhiều người như vậy vẫn không thắng nổi đội quân do Luru Phi tạo ra.

Eri ôm chặt William, nước mắt không ngừng rơi xuống. Sự bi thảm của họ khiến cho anh không thờ nổi. Akito đưa mắt nhìn đi Kikyou cùng Yue cách đó không xa, đối diện với đôi mắt của Yue anh chỉ cảm thấy trái tim mình trầm xuống. Đôi mắt đó.....

Tách.....tách.....

Máu chảy dọc cánh tay Akito rơi xuống mặt đất đầy nước mưa. Akito hơi nhăn mày bởi vì trên cổ đột nhiên nóng bỏng. Anh kéo chìa khoá không gian trên cổ, vết máu trên tay vô tình dính lên mặt đá trên đó. Đúng lúc ấy, một tia sét từ trên không trung đánh thẳng xuống nơi Akito đang đứng.

"Akito!!!"

Đi Kikyou kinh hoàng thét lên, Luru Phi thấy tia sét đánh xuống ngược lại nhủu mày bước lùi vài bước. Hấn đột nhiên cảm thấy tia sét này uy hiếp tới sự có mặt của hắn.

Cột sáng chói lóa bao phủ lấy Akito, không có tiếng kêu gào đau đớn, không có hương vị cháy khét như trong tưởng tượng. Cho tới khi ánh sáng tan đi Akito vẫn đang đứng đó, trên tay nhiều ra một thanh kiếm.

Anh xiết chặt thanh kiếm trong tay cảm nhận sát ý lạnh lẽo ùn ùn kéo tới. Anh không hiếm lạ gì thanh kiếm này, trong khoảng thời gian nhận huấn luyện của Subaru tại các thời không khác nhau, không ít lần anh rơi vào thảm trạng cuối cùng là nhờ chính thanh kiếm được biến hoá từ chìa khoá không gian cứu thoát trong đường chân tơ kẽ tóc. Kiếm không gian nghe đâu được hình thành từ huyền thiết ngàn năm dưới biển thoi không. Để đúc được thanh kiếm này cần tới huyết nhục của đủ loại sinh vật, thanh kiếm này tắm qua không ít máu tươi, đồ sát bao nhiêu linh hồn vì thế ngoại trừ kiếm khí bức người còn có sát ý tận trời. Mỗi lần cầm thanh kiếm này trong tay, Akito đều phải gồng mình lên chống đỡ mê hoặc sát ý từ thanh kiếm truyền vào linh hồn mình. Anh không dám lơ là chỉ sợ bản thân mất kiểm soát để thanh hung kiếm này tự tung tự tác. Subaru đã từng nhắc nhở anh một khi để không gian kiếm hiện thân thì buộc phải tắm nó trong huyết nhục nếu không ngay cả thần không gian cũng không thể áp chế nó.

Akito đau đầu, kiếm không gian xuất hiện báo trước kết cục đẫm máu của trận chiến này. Không biết có phải bị máu tươi và từ khí nơi này hấp dẫn hay không mà thanh kiếm trong tay anh rung động kịch liệt.

Luru Phi sắc mặt xám ngoét nhìn thanh kiếm, dáng vẻ cao ngạo bề ngễ lúc trước không còn. Hắn lui về phía sau, đám người rồi lập tức bao quanh hắn như đang bảo hộ. Akito hít sâu một hơi lao vào chém giết điên cuồng. Kiếm không gian trong tay anh kịch liệt rung động, lòng bàn tay bị chuôi kiếm đốt nóng, anh không thể không huy kiếm như vũ bão để giảm bớt cảm giác bỏng rát thiếu đốt làn da mình.

Đám người rồi nhất ủng mà lên bao quanh Akito. Còn anh như một đồ tể máu lạnh, mũi kiếm đen huyền mỗi lần vung lên là một trận gió tanh mưa máu xuất hiện. Eri sững sờ một hồi cũng nhất sủng lên tham gia cuộc chiến. Đi Kikyou và những người còn sót lại thay Akito giải quyết những người rồi quanh anh. Nhờ có Yue chỉ ra điểm yếu của đám người rồi họ cũng giải quyết được không ít rắc rối thay Akito giảm bớt áp lực.

Luru Phi thấy tình thế không ổn, đẩy mắt lướt qua một mặt ám quang. Từ cơ thể hắn, hắc sắc xúc tu vươn ra không tiếng động đâm vào thân thể Akito. Anh nghiêng răng ngăn chặn tiếng rên rỉ đau đớn trong cổ họng. Xúc tu giam cầm thân thể anh, trong nháy mắt cơ thể Luru Phi lại sản sinh ra một xúc tu mới, xuất hiện trước mắt Akito là một thanh đao lớn bổ xuống. Kiếm không gian vùng khỏi trời buộc của Akito ngang ngạnh chặn đứng một kích của Luru Phi. Kiếm cùng đao va chạm toé ra không ít hỏa hoa. Luru Phi bị sát ý của thanh kiếm bức lui, Akito liền lập tức cầm kiếm chặt đứt xúc tu đang giam cầm mình. Xúc tu đứt lìa rơi xuống, máu tươi phun ra tưới đầy đất; vừa chạm mặt đất liền hoá thành từng vệt khói xanh tan biến trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Cái chết của Yue (1)

Luru Phi đau đớn rống lên, khuôn mặt triệt để vận vẹo. Vũ khí bình thường căn bản không thể thương tổn tới hắn, xúc tu sau khi bị chặt đứt cũng sẽ tái sinh lại nhờ lực lượng linh hồn hắn cắn nuốt được. Nhưng vết thương bị thần khí vạch ra lại khác, nó trực tiếp tổn thương tới linh hồn, mắt đi linh hồn chống đỡ hắn không thể khôi phục thân thể.

Luru Phi triệt để bị chọc giận nhưng hắn biết Akito sẽ không để yên cho gấn giềng võ giương oai. Luru Phi thở hỗn hển, khoé miệng giương lên thị huyết tươi cười. Cảnh báo nguy hiểm trong lòng Akito mạnh mẽ rung lên, anh căn bản không nhìn rõ động tác của hắn, anh chỉ biết Luru Phi tạo ra vô số xúc tu xé gió lao về phía mình. Akito theo bản năng mà nâng kiếm lên đỡ, thể nhưng khi nhìn ánh mắt chột loé của Luru Phi trái tim Akito giật thịch một cái; anh có cảm giác bản thân vừa sập một cái bẫy nguy hiểm vô cùng. Vô số xúc tu như quỷ mị không tổn thương mảy may tới Akito mà lao về phía sau anh.

Đồng tử Akito co rút lại, bởi vì trong phút chốc ấy anh đã nhận ra ý đồ của Luru Phi. Hắn đang lao về phía Yue phía sau anh, mà cô lúc này hoàn toàn không hề né tránh, cứ ngây ngốc ngồi đó như thể không nhìn ra được nguy hiểm tới gần.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Akito không thể chạy lại gần ngăn Luru Phi lại. Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy Yue bị hắn bắt lấy, xúc tu không chút lưu tình hất văng đi Kikyuu.

"Yue!!!"

Đám xúc tu của Luru Phi đâm vào thân thể cô, Yue mở to mắt, ánh mắt xanh biếc ám đạm dần cuối cùng triệt để mất đi ánh sáng. Luru Phi há to miệng khùng khục cười quái dị, mà xúc tu của hắn cắm chặt vào thân thể Yue không có ý định tách ra.

Di Kikyuu, Kazuha, Eri và William sửng người không kịp trở tay. Luru Phi bắt đầu không chế thân thể Yue chậm rì rì đứng trước mặt mọi người. Khoé miệng cô cứng ngắc hé ra, trong tay đột ngột xuất hiện một thanh kiếm. Kazuha trước đây đã từng thấy Yue dùng kiếm linh của mình, khi đó thanh kiếm của cô lấp lánh một màu lam bạc đẹp đẽ vô cùng; còn bây giờ quanh thân kiếm của Yue là một mảnh cuồng dại u ám, sát ý nồng đậm. Tiếng kiếm toát khỏi vỏ giống như tiếng hàng ngàn hàng vạn con ma tước rên rỉ réo vang nền trời. Yue tay phải cầm kiếm, xúc tu của Luru Phi vũ động sau lưng cô, tóc đen ướt nhẹp dính sát vào da thịt trắng bệch. Lớp vảy mỏng ôm gọn thân thể gầy yếu tràn ngập dấu vết xanh tím loang lổ. Tay trái của Yue rũ xuống vô lực thoát nhìn như một con búp bê vải bị phá nát vừa thê lương vừa đáng sợ.

Kazuha ngậy người nhìn Yue vô thần trước mắt mình, thờ mạnh cũng không dám. Sát ý quá lớn khiến cho thân thể cô cứng lại, Kazuha trừng mắt nhìn thanh kiếm đâm xuống, đại não đình chỉ hoạt động, đau đớn nhất thời xâm nhập toàn thân sau đó là một mảnh tối đen.

"Kazuha!!!!!"

Di Kikyuu hét lên một tiếng bất chấp đau đớn trên người chạy lại ôm lấy Kazuha vào lòng, căm hận nhìn Yue như đang nhìn một con quái vật.

Yue diện vô biểu tình rút kiếm ra khỏi bụng Kazuha, máu tươi nóng hổi bắn lên gương mặt trắng toát của cô thoát nhìn yêu diễm quý dị cực điểm. Ở khoảnh khắc máu Kazuha bắn lên gương mặt cô, đẩy mắt Yue chột loé mà qua một tia xanh biếc nhưng rất nhanh bị sát ý ùn ùn che lấp. Thân thể Yue run rẩy kịch liệt, thanh kiếm trong tay cũng khàn khách rung động, cổ họng thấp giọng rít gào thành từng tiếng như dã thú bị vây khốn đáng sợ mà cũng đáng thương tới cực điểm. Di Kikyuu bịt chặt miệng vết thương của Kazuha lại không ngừng lo lắng cho Yue. Bà vươn tay nắm lấy bàn tay rũ xuống của cô không tiếng động cầu xin. Yue liếc mắt nhìn bà chỉ khẽ cười.

[Di]

Từng mảng ký ức vụt qua trong đầu Yue, đôi mắt bị nhuộm thành màu máu đỏ. Luru Phi thấy Yue chần chờ không xuống tay hắn hừ lạnh một tiếng, một chiếc xúc tu đâm xuyên bàn tay trái của Yue đâm thẳng vào mi tâm di Kikyuu.

[Không!!!!!!!!!!]

Cô quỷ sụp xuống đất thấp giọng kêu gào, Luru Phi cũng bị sự phản kháng từ trong tiềm thức cô tạo sức ép. Hắn nghiêng răng, hai chiếc xúc tu đâm thẳng vào thái dương Yue. Cô bị ép ngẩng đầu lên không trung, Luru Phi từ đôi mắt cô, hai thái dương tiến hành càng sâu xâm nhập. Eri và Akito muốn ngăn cản quá trình này nhưng không thể, họ đều bị đám người rồi bám riết không tha. Akito chém giết đến đỏ cả mắt và không có ý định dừng lại. Anh mở một đường máu đi về phía Yue, mà cô lúc này gần như đã bị Luru Phi hoà nhập một thể. Quỷ khí từ bốn phương tám hướng tụ tập về biệt thự hình

thành gió lốc xoáy tung tất cả mọi thứ.

Yue đứng giữa trung tâm cơn lốc tựa như tu la, mỗi bước đi là một bước dẫm lên máu cùng thi thể. Không phân biệt địch ta, chỉ cần xuất hiện trước mắt cô, Yue liền huy kiếm chém giết. Cho tới khi cô đi tới trước mặt Eri và William. Eri vì bảo hộ chồng mình trên người không có nơi nào lành lặn, thân thù của cô không tệ nhưng đối mặt với đám người rồi thì không có phần thắng. Yue một cước đạp bay Eri, xúc tua phía sau lưng cô đâm xuyên bả vai Eri quăng cô ra giữa đám rối gỗ. Yue đứng trước mặt William, cúi người nâng mặt anh ta nhẹ nhàng mon trón đôi mắt đóng chặt.

[Đôi mắt của thiên thần....Ân. Dù huyết thống quá loãng nhưng thịt muối cũng là thịt.]

Nói rồi chặt đứt tứ chi của William, cô khẽ cười, tựa như thiên sứ mỉm cười thân thủ lại tàn nhẫn thọc tay vào mắt William mạnh mẽ lôi ra.

Phanh, phanh!

ERI đỏ mắt nâng lên súng điện cuồng mà bắn vào người Yue. Cô nhào tới đẩy ngã Yue trên nền đất run rẩy ôm lấy William vào ngực. Anh ta.....không còn thở nữa.

"Ta phải giết ngươi. Giết chết ngươi Yue! Ngươi là ác quỷ."

Eri phát điên nhào tới bóp cổ Yue. Từng quyền, từng quyền đánh lên người cô. Akito bất chấp đám người rồi bám trên người mình găm cần lao tới tách hai người ra, lại không để ý tới Luru Phi nhân lúc này không chế kiếm của Yue đâm thủng trái tim Eri. Cô ta ngay cả rên cũng không rên một tiếng trừng mắt ngã xuống.

[Khục, khục, ha ha ha]

Luru Phi cười khùng khục quái dị, Yue cũng run rẩy cất tiếng cười khàn theo sự điều khiển của hắn. Akito giết hết đám người rồi bám quanh anh lao vào quần chiến với Yue. Sức lực của cô không lớn thêm nữa bị Akito tàn phá suốt một đêm vốn dĩ đã không thể gây sóng gió gì. Nhưng cũng chính vì tu bổ linh hồn cho anh, toàn bộ linh lực để kìm hãm đôi mắt tử vong trong cơ thể Yue hoàn toàn biến mất. Sự cân bằng bị phá vỡ, Yue rơi vào bóng tối mà lúc này chính là lúc cô dễ dàng bị khống chế nhất. Ma tính của đôi mắt tử vong cùng với quỷ khí mà Luru Phi truyền vào, cả hai khiến cho cô không thể phản kháng chỉ có thể lựa chọn giao ra quyền khống chế thân thể mình.

Luru Phi chỉ có thể dùng lực lượng cắn nuốt từ linh hồn để bổ sung quỷ khí cho chính mình. Hắn lợi dụng Yue giết mọi người, cắn nuốt linh hồn họ, chiếm lấy đôi mắt thiên thần mà William sở hữu, lực lượng của chiến thần hộ vệ Kazuha mang theo thậm chí là huyết nhục nghịch thiên của Yue. Nhưng có vẻ như tính toán của hắn có điều sai lệch. Thân thể Yue từng bước khuất phục dưới sự điều khiển và xâm lấn của hắn nhưng hắn không tài nào cắn nuốt linh hồn cô được. Hắn chỉ có thể thành công khi nắm trọn lấy thân thể này thay thế cô sống trong đó. Hiện giờ hắn phát hiện ra trong cơ thể của Yue linh hồn cực độ hỗn loạn. Hắn không phân biệt được đâu mới là Yue chân chính, người thừa kế của vận mệnh. Một linh hồn cường đại cho dù bị cắn nuốt hay phá hủy chỉ còn lại một mảnh nhỏ cũng có thể tái sinh. Thân thể này nếu như không cắn nuốt triệt để, linh hồn Yue sẽ có một ngày quay ngược lại cắn nuốt hắn. Đó không phải là kết cục mà hắn muốn thấy. Vì thế cho nên.....hắn sẽ lợi dụng Akito. Giết chết Yue!

Luru Phi âm trầm suy tính, điều khiển thân thể Yue ra tay càng ác liệt.

*****

Yue một mình chạy trong đêm, nơi này thậm chí chẳng nhìn tới điểm tận cùng. Cô cảm thấy mệt mỏi quá. Di Kikyou, Kazuha, Heiji, mẹ cùng cha, Eri và chồng cô ấy.... Từng gương mặt lướt qua bên người cô chạy về phía bóng tối mà cô tận lực đuổi theo họ nhưng không thể.

Thế rồi cô nhận ra....

Họ chỉ là ảo ảnh, chạm tới liền vỡ nát. Yue thống khổ ôm lấy trái tim mình, cô kiệt sức quỵ sụp xuống nghẹn ngào nhắc nhở bản thân rằng cô đã quen rồi. Quen với việc phải gấp gáp và chia ly. Không một ai có thể sống vai cùng cô đi tới hết cuộc đời, bởi vì thân thể này là huyết nhục của thần, linh hồn này chịu đựng nguyên rủa không thể phá vỡ. Ai bảo bất lão bất tử là mong ước của nhân loại? Họ có hiểu được nỗi đau đớn không thể xoa nhòa khi chứng kiến những người mình yêu quý ra đi vĩnh viễn không thể gặp lại không? Nếu đã có duyên gặp gỡ vì sao lại phải chịu nỗi đau chia cắt? Khoảng cách giữa mỗi người đều rất gần nhưng thực sự nó xa tới mức không thể chạm tay tới.

Yue ngẩng đầu lên nhìn không gian tối đen, âm dương cách biệt cô đã quá quen rồi, nhưng quen không có nghĩa là có thể thân nhiên đón nhận nó. Yue ước có một ngày mình sẽ ở trong vòng tay người mà cô yêu thương nhất nhắm mắt ra đi. Nhưng có lẽ điều ước nhỏ nhoi ấy mãi mãi là vọng tưởng mà thôi. Cho dù cô dùng mọi cách để ở bên Akito, nhưng thời gian không còn cho phép cô nữa.

Bỗng một bóng người quen thuộc lướt qua, Yue mừng rỡ chạy lại gần muốn gọi tên anh nhưng cổ họng nghẹn ứ lại, cơn đau xói mòn từ trong lòng như tảng đá lớn đè nát cộng dồn cứu mạng cuối cùng của Yue.

Akito....đang trong tình ôm hôn một người. Mà người kia không phải là cô.

Akito.....

Yue há miệng gọi lại phát hiện mình phun ra đều là bong bóng nước. Cô gái bên cạnh Akito dường như phát hiện ra cô chậm rãi quay đầu lại. Đồng tử Yue co rụt lại, cô không thể tin được trừng mắt nhìn.

Người phụ nữ kia.....là cô?! Là cô khi sở hữu đôi mắt tử vong?!

[Người thấy không, Akito không thuộc về người. Hẳn ta thực sự yêu thích người sao? Hẳn ta trong lòng đều là người ư? Dùng người đổi lấy an toàn cho mọi người người nghĩ Akito sẽ lựa chọn thế nào? Người thực ngu xuẩn, Akito không phải là Bạch Hạo tại sao hẳn phải bắt chấp tất cả yêu người? Bản thân người bị nguyên rủa, cái người đem lại chỉ là bi thương cùng khổ đau, người có tư cách gì để yêu? Một Bạch Hạo còn chưa đủ người còn muốn hại thêm người nào nữa?

Kikyou đã chết, bị người giết chết.

Kazuha cũng tử vong, là bị người một kiếm tước đi sinh mệnh.

William bị người móc mắt giao cho quỷ linh. Người có tư cách làm người thừa kế vận mệnh sao?

Người có biết không Akito bởi vì người giết chết Eri cho nên anh ta đang cùng người giao chiến không chết không ngừng, đó là yêu mà anh ta nói với người sao? Yue! Người là đồ ngu.]

Yue bịt tai cố gắng làm cho mình quên đi những âm thanh vang vọng nhưng là cô càng bịt tai, càng phớt lờ nó lại càng âm vang đậm vào tâm hồn cô.

[Yue đi mau.]

Đột nhiên, trước mắt một mảnh tối sầm chợt phá ra thành một lỗ hồng. Ánh sáng xuyên thấu qua lỗ hồng đó chiếu xuống người Yue. Gương mặt thần số mệnh trong ký ức Yue giờ đã tiêu tụy đi rất nhiều, mong manh như có thể lập tức tiêu tán.

[Đi mau, con gái của ta.]

Lỗ hồng bị thần số mệnh xé rách càng lúc càng lớn, ánh sáng tràn ngập toàn bộ không gian xua tan hắc ám và âm ảnh bao vây Yue. Cuối cùng một trận chói lòa ánh sáng tràn ngập thế giới.

[Con nhất định phải hạnh phúc....Yue. Xin lỗi con, ta yêu con. Mẹ....yêu con.]

Âm cuối mang theo mơ hồ tiếng nước nổ, Yue không kịp bắt lấy bàn tay thần số mệnh Người đã tan biến như chưa từng tồn tại, rơi trên tay Yue một chút mỏng manh linh thể bạc.

Mẹ.....

Nước mắt từ trong hốc mắt cô giống như mắt không chế không ngừng chảy tuôn. Tại sao chứ?! Tại sao lại ở trong lúc này?

Yue mở choàng mắt, chỉ thấy bả vai đau xót đến tận tâm khảm. Đối diện cô, Akito cũng đang cắn răng chịu đựng cơn đau thấu xương do lưỡi kiếm găm vào cơ thể.

[Giết hắn.]

Lưu Phi không ngừng truyền xuống mệnh lệnh mà thân thể Yue hoàn toàn không chịu sự khống chế của cô. Lưỡi kiếm càng đâm sâu, máu tươi bắn lên tay cô, nóng bỏng.

Nước mắt từng giọt lăn xuống, thi thể của dì Kikyou, thi thể Eri cùng William ghé vào cùng nhau, Kazuha không rõ sống chết, một tu la trắng đầm máu không kém địa ngục.....tất cả đều là do một tay cô làm ra.

Đau đớn trên thân thể không thể so sánh với nỗi đau vật mà cô phải gánh chịu. Yue thậm chí còn rõ ràng bản thân đã rút kiếm ghim trên lồng ngực Akito thể nào rồi lại một lần nữa đâm xuống.

"Không-----"

Tay trái bị Akito bẻ gãy vô lực vurun ra ngăn lại mũi kiếm của chính cô. Akito kinh hãi lại không thể thu hồi kiếm không gian trên tay. Yue cắn răng chặn đứng thanh kiếm ấy, ánh mắt xanh biếc mông lung phủ một tầng nước mắt.

Lưu Phi tức đến đỏ mắt, hấn xúc tua lại đâm vào thái dương cô: Yue hét lên một tiếng, trong mắt chợt loé một tia tàn khốc, cô nâng kiếm chém đứt tay trái của mình phăng phất như đang chém một khối đậu hũ. Mũi kiếm giờ lên nhắm vào trái tim Akito đâm tới.

Akito trừng mắt, kiếm không gian trong tay anh gãy ra chặn đứng một kích của Yue. Bởi vì lực chấn động quá lớn, hở khẩu rách tung toé, cô không thể nắm chặt lấy kiếm của mình. Kiếm linh rời tay hoá thành từng vệt lam bạc tan vào hư vô. Yue không để tâm tới nó, cô thuận thế nương theo chiều tấn công của kiếm không gian cầm lưỡi kiếm trước ánh mắt kinh hoàng của Akito và sự chứng kiến của Lưu Phi đâm thẳng vào thân thể mình.

"Yue!"

Không vì tiếng hét khàn khàn kinh hãi của Akito mà ngừng lại, cô cười trong làn nước mắt, mượn lực từ tay Akito đâm kiếm vào càng sâu.

Lưu Phi không thể tin được, hấn vội vàng thoát ly khỏi thân thể cô. Nhưng Yue tuyệt nhiên không để cho hắn dễ dàng trốn đi như vậy.

"Người cho rằng thân thể ta muốn không chế thì vào, muốn chạy liền thoát ra dễ dàng thế sao?"

Xúc tua của Luru Phi điên cuồng đâm thấu thân thể Yue ý đồ chạy trốn, nhưng từ thân thể Yue rất nhiều ánh sáng xanh biếc hoá thành những bàn tay nhỏ nín chặt lấy xúc tua hần không chịu buông ra. Mùi kiểem không gian tỏa ra tận trời sát ý đâm thấu thân thể Yue đồng thời trực tiếp đâm xuyên linh thể của Luru Phi phía sau lưng. Hần rống lên một tiếng, quý khí trong kết giới hình thành một đạo lỗc xoáy hút hết vào thân thể hần. Yue nghiêng rặng, màu xanh biếc trong mắt giữa bóng tối tỏa ra bao trùm chặt chẽ quý khí. Kiểem không gian dường như chỉ chờ có vậy, từ trong thân thể Yue đâm vào càng sâu trực tiếp phá nát thân thể Luru Phi. Hần bị liệt hoá rừng rực thiêu đốt, xúc tua cháy rụi, Yue mất đi điểm tựa ngã xuống.

"Akari...."

Akito bất chấp thương thế của mình vội vàng ôm lấy thân thể Yue. Có tổn thương do súng đạn Eri để lại, có vết thương tràn ngập quý khí do Luru Phi không chế, mà vết thương nặng nhất, vết thương trí mạng là do kiểem không gian tạo ra.

Yue thở dốc, run rẩy vươn tay xoa lên gương mặt Akito. Mắt cô đã không nhìn thấy gì nữa, Yue sâu sắc cảm nhận được sinh mệnh đang sôi mòn. Cô âm thầm cười khổ, có lẽ cô không thể ở bên anh được nữa. Thời gian của cô đã sắp hết, cứ nghĩ có thể bên nhau cả đời lại phát hiện ra đó chỉ là ảo tưởng xa vời nắm bắt không tới. Cô không hối hận vì đã quyết định thế này, chỉ là....cô thấy hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cái chết của Yue (2)

Hối tiếc quãng thời gian đã qua, tiếc nuối khi không thể cảm nhận hết tình cảm của những người đang sống bên cạnh mình. Cô không hiểu thế nào là yêu, suốt quãng thời gian dài đắng đắng giày vò khổ sở, Bạch Hạo và Akito là ánh sáng duy nhất cứu vớt tâm hồn cô. Cô đã đánh mất một Bạch Hạo cho nên cô không thể để Akito biến mất trước mắt cô thêm một lần nào nữa. Cô thừa nhận bản thân ích kỷ, cô đã tùy hứng và sống cho một mình cả trăm ngàn năm nay, vì thế cho nên nhiều thêm một lần cũng không có vấn đề gì cả. Cô chấp nhận cái chết bởi vì cô biết mình phải trả giá. Một cái giá đắt, rất đắt để được ở bên người cô yêu.

Di Kikyou, Kazuha, Eri và William, thậm chí cả những người vô tội vì cô mà ngã xuống kia tất cả đều khiến cô không thể tha thứ cho chính mình. Cô đã mất đi không chế, cho dù có phong ấn thì sao? Sức mạnh của đôi mắt tử vong quá lớn, nó có thể phá bỏ phong ấn không chế cô tàn sát nhân loại bất cứ lúc nào. Lúc đó không còn thân số mệnh ở bên cô nữa cô phải làm gì đây? Để ngăn chặn kết cục đen tối đó cách duy nhất....chính là để cô cùng chết với đôi mắt này. Khiến cho nó vĩnh viễn không thể thấy được ánh sáng.

"Akito....xin lỗi.... Xin lỗi anh...."

Máu trong miệng Yue ộc ra ngày càng nhiều, Akito sát cũng không sạch hết. Anh run rẩy ôm chặt lấy thân thể đang lạnh dần của cô, đôi mắt vẫn lên từng tia máu đỏ. Ôm thân thể gầy yếu quá mức của Yue, từng tế bào trên cơ thể Akito đều đang phát run. Anh muốn thu cả thân hình nhỏ nhắn này vào lồng ngực mình nhưng lại sợ cô không thể chịu nổi sức ép.

Akito lắc đầu, bi thống trong mắt như thủy triều lan tràn nhấn chìm cả mệnh mạng thiên địa. Nhưng đáng tiếc, Yue đã không thể nhìn thấy được nữa.

Dùng sức nuốt xuống tinh ngọt trong cổ họng, nắm chặt những đầu ngón tay lạnh buốt của anh, Yue gian nan nói từng chữ, đồng tử một mảnh mờ mịt không còn trông thấy được bi thương cuộn cuộn trong đôi mắt ngày nào.

"Sống.....sót...."

Nước mắt giống như lau mãi không khô, đau đớn trên cơ thể đã chết lặng. Đôi mắt mở to nhìn lên bầu trời vô tận lúc này chỉ còn là một mảnh bóng tối. Cô chết, linh hồn sẽ phi yên diệt, sẽ hoá thành cát bụi biến mất vĩnh viễn. Cô không thể chuyển kiếp bởi cô đã nguyện rửa lên linh hồn của chính mình.

Yue cười.

Vậy cũng tốt. Cô không còn gánh vác nỗi đau của tộc loại, không còn phải chịu oán hận của người đời. Thứ duy nhất cô muốn mang theo cùng chìm vào dĩ vãng là nỗi chân tình này, là những tình cảm này, những ký ức của những người cô yêu quý.

Cô và Akito gặp nhau, bên nhau và yêu nhau thậm chí còn chưa tới một năm. Nhưng dường như linh hồn này, thân thể này đã thuộc về anh ấy từ rất lâu trước đó. Akito không phải là Bạch Hạo, thứ Bạch Hạo để lại cho cô là quyến luyến; Akito lại khiến cho cô hiểu được thế nào là hối tiếc. Hai người họ đã được chú định rằng sẽ ràng buộc lấy cô cả đời này.

Tình cảm của Bạch Hạo, tội nghiệt của đôi mắt, nỗi oán hận chất chứa bi thương còn lưu lại trong sâu thẳm và sự cô độc tuyệt vọng tất cả khiến cô mệt mỏi quá.

Đối với Akito mà nói, có lẽ cô chỉ là một cơn gió thoảng qua cuộc đời anh. Đến bất ngờ và đi cũng vội vàng. Cô đi rồi không chừng đối với Akito là một chuyện tốt. Anh sẽ không còn gặp phải những nguy hiểm không thuộc thế giới này. Anh vẫn là anh, một người cảnh sát hết lòng vì người dân Osaka, hết

lòng vì thành phố xinh đẹp ấy. Con người là một sinh vật kỳ diệu, họ sẽ cố gắng vùi lấp đau khổ đến tận ngày mai tươi sáng, và Akito.....sẽ là một con người như thế. Anh sẽ quên cô. Sẽ yêu thương một người khác, sẽ có mái ấm hạnh phúc trong thế giới an bình này. Tuy rằng không cam lòng nhưng cô càng không muốn Akito đau khổ; cô chết đi, mọi thứ rơi vào quên lãng đó có lẽ là kết cục tốt nhất.

Cái chết lúc này đã không còn ngăn được nữa. Thân thể này có thể tự chữa lành mọi thương tổn, nhưng vết thương do kiếm không gian tạo ra là không có cách nào chữa lành. Thanh kiếm đó không biết đã xé rách bao nhiêu thế giới, tẩm máu bao nhiêu sinh mệnh. Tổn thương do nó gây ra trực tiếp đánh thẳng vào linh hồn. Không có linh lực chống đỡ, sát ý và kiếm khí như ngựa hoang đứt cương lan tràn phá hủy thân thể cô, linh hồn cũng rất nhanh bị ăn mòn. Đau đớn thật đấy, đau tới mức không thể phát ra thanh âm nào nhưng đối với Yue mà nói đây chính là sự giải thoát. Giải thoát cô khỏi ngàn năm hoang vu cô tịch chìm đắm trong bóng tối và xiềng xích. Hơn ngàn năm tuyệt vọng bị ai gánh lấy tội nghiệt cùng dần vật tiếc nuối. Tất cả đã khiến cô điên rồi.

Yue luôn tự hỏi bản thân rằng cả cuộc đời cô có ý nghĩa gì. Là sự căm hận và hoài nghi? Lời hứa kia rút cuộc cũng không giữ được, đôi bàn tay này cuối cùng không thể nắm lấy tay anh đi hết cuộc đời. Akito và cô như lá và hoa của Bỉ ngạn không thể cùng lúc giao hoà. Hoa nở thì lá tàn, lá mọc lên không còn trông thấy sắc đỏ.

Akito..... Cho dù anh hận em cũng được, đau lòng em cũng thế. Em ích kỷ và tàn nhẫn cho nên em lựa chọn một cái kết như vậy. Tình yêu là thứ đẹp đẽ nhất trên đời và ly biệt là nỗi thống khổ nhất, nhưng chỉ cần anh còn sống tất cả đã không còn quan trọng nữa.

"Yêu anh.....em..yêu anh. Akito."

Dùng chút sức lực cuối cùng nói ra những lời này, cảm giác đau đớn cùng một nỗi bất lực chưa từng có đổ ập xuống khiến cho thân thể Yue khẽ rung lên. Đôi mắt Akito đỏ ngầu tràn ngập nỗi bi thương và tuyệt vọng. Xuyên qua đôi mắt như đã thú ấy dường như có thể trông thấy được trái tim nát vụn. Yue chết đi đối với Akito mà nói đó là sự thương tổn sâu sắc nhất vĩnh viễn không thể chữa lành.

"Sống sót?! Em muốn tôi đồng ý với em như thế nào đây Yue? Em yêu tôi nhưng lại muốn tôi đối diện với một thế giới không còn em nữa ư?! Trả lời tôi đi Yue!!!!!!!!!"

Thân thể Akito lạnh ngắt so với thi thể ngổn ngang dưới cơn mưa kia không kém bao nhiêu. Anh phát điên liên tục lau sạch vết máu tươi không ngừng rỉ ra nơi vết thương của cô, môi mím phủ lên đôi môi mất đi huyết sắc liếm sạch hết thảy tinh ngọt trong miệng Yue. Thần trí của anh giống như trong giây phút ấy sụp đổ.

"Trả lời anh, Yue. Trả lời anh đi!"

Vì sao chứ?!

Tại sao kết thúc của họ lại đau đớn như thế? Tại sao cho tới giây phút này anh mới nhận ra Yue thực sự là ác quỷ? Cô đến với cuộc đời anh, đem lại cho anh ấm áp để rồi buông tay anh như thế?!

Bọn họ không có kiếp sau, bởi vì Yue chết đi một khắc kia linh hồn cô sẽ tan biến vĩnh viễn. Thế thì anh tồn tại vì cái gì? Anh chưa từng muốn nhắc lại bản thân là chuyển thế của Bạch Hạo, bởi vì Yue mà anh sinh ra. Cô mất đi rồi anh tồn tại còn ý nghĩa nữa ư? Anh không cam lòng, cái gọi là vận mệnh cứ như thế kết thúc? Quay một vòng nghiệt ngã đẩy tất cả họ vào bế tắc.

Yue mấp máy môi nhưng thùy chung không thể phát ra thanh âm nào, nhưng Akito có thể hiểu được ý mà cô muốn truyền đạt lại.

Hứa với em....anh nhất định phải hạnh phúc.

Một giọt nước mắt đỏ tươi như máu lăn xuống trên gương mặt trắng bệch, tựa như hoa hồng kiều diễm bung nở, đẹp mà thê lương chói mắt. Akito phảng phất như không thấy, nắm lấy bàn tay vô lực của Yue đặt lên trái tim mình. Mạch đập yếu ớt sau đó....tắt hẳn.

"Không được Yue. Anh không làm được. Không có em anh phải hạnh phúc thế nào đây?!"

Akito vùi đầu hôn xuống thi thể lạnh lẽo của Yue, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở. Người trong lòng nay đã trở thành một cỗ thi thể lạnh băng, máu nóng cũng bị thời gian làm cho đông lại. Thế giới này sẽ không đổ vỡ chỉ vì một mình Yue biến mất. Nó vẫn tồn tại yên bình như chưa từng xảy ra sóng gió. Vậy còn anh? Giữa biển người đông đúc này, mất đi chân mệnh tồn tại, tương lai của anh sẽ đi về nơi nào?

Trong giây phút ngắn ngủi, Akito chợt nhận ra tình cảm của anh không chỉ là phần truyền thừa từ linh hồn Bạch Hạo mà còn là tình cảm từ sâu thẳm linh hồn và trái tim anh nữa.

Akito khẽ sát gò má dính máu lên trán Yue thê lương mỉm cười. Anh mặc kệ Yue có ý định gì, anh cũng chỉ là một con người. Là thần cũng sẽ ích kỷ hưởng chỉ là một người như anh? Yue muốn anh sống sót nhưng lại dùng cái chết của mình in đậm hình ảnh cô trong lòng anh. Đến tận cùng cô muốn cứu vớt sinh mệnh anh hay đang tự tay đẩy anh vào thâm uyên địa ngục?!

Kiểm không gian trong tay Akito tỏa ra ánh sáng đỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra những cơn mưa máu. Tuy rằng Akito biết anh không thể khống chế hoàn toàn thanh kiếm nhưng chỉ ít dùng nó để chấm dứt tất cả cũng là chuyện dễ dàng.

[Người đã quên lý do Yue bắt chấp tính mạng cũng muốn để người sống sót rồi ư? Người là một người bảo hộ vô dụng.]

Thanh âm trầm thấp từ tĩnh vang lên phía sau Akito, hoàn toàn chặn đứng mũi kiếm vừa chực đâm xuống. Câu nói cuối cùng còn mang theo uy áp khiến

người ta ghét thờ. Akito trân trân nhìn người canh giữ vùng đất vĩnh hằng; vẫn diện mạo quen thuộc đó, vẫn cây quyền trượng cùng chiếc đồng hồ cát yêu dị nhưng uy áp từ bà dường như đã phổ bày ra cả mệnh mông thiên địa. Phẫn nộ và tràn ngập đau lòng, đau thương không rõ là vì cái chết của Yue hay phẫn nộ vì sự buông bỏ của anh.

[Từ xưa tới nay vẫn luôn là những người sở hữu đôi mắt tử vong trơ mắt nhìn người bảo hộ của mình chết đi. Đau đớn đến mức có thể hủy diệt cả thiên địa mà họ vẫn phải sống để nhận lấy khổ đau tột cùng. Không có một ai thấu hiểu, không có một ai gánh vác thay. Cả ngàn năm nay họ đều tồn tại như thế, mà người lại lựa chọn phủ định tất cả những cố gắng của Yue. Người cảm thấy bản thân xứng đáng với cái chết của con bé sao?]

Akito ôm chặt thi thể Yue gằm lên

"Tôi là người thủ hộ không phải sao? Yue đã chết tôi còn tồn tại có ý nghĩa gì nữa đây?! Bản thân tôi sinh ra là vì Yue, nếu cô ấy không tồn tại sẽ không có một Akito còn sống. Các người đều là Thần, tại sao lại coi chúng tôi trở thành món đồ chơi như vậy? Đùa giỡn với số mệnh của chúng tôi, các người không thấy tội lỗi sao?!"

Người canh giữ vùng đất vĩnh hằng nhủ mảy

[Là Thần....không có nghĩa là toàn năng Akito.]

"Tôi không thể tồn tại nếu không có Yue bên cạnh. Ngài là thần nhưng Thần lại đang đùa giỡn với chúng tôi. Yue đã chết, biến mất vĩnh viễn. Linh hồn chôn vùi trong sâu thẳm bóng tối cùng với lời nguyện của đôi mắt. Đó là kết cục mà các người muốn thấy hay sao? Cái gì là quy tắc, cái gì là vận mệnh tôi không muốn quan tâm nữa. Tất cả chấm dứt, không có Yue, cũng không có Akito."

Người canh giữ vùng đất vĩnh hằng im lặng nhìn anh, nhấp nháy những gì đã chứng kiến. Bà không nghĩ tới cuối cùng chuyện đau thương nhất lại xảy ra. Akito cùng Yue đột ngột tiến vào kết giới của vùng đất vĩnh hằng do chìa khoá không gian của Akito vô tình thức tỉnh, những bí mật về lời nguyện của Yue từng bước được gỡ bỏ, song song với nó chính là gánh nặng trên vai Akito và Yue càng nặng nề. Bà nói cho Akito hết thấy mọi chuyện để anh ta có thể tuỳ cơ ứng biến, lợi dụng sức mạnh của chìa khoá không gian bảo hộ chu toàn cho Yue và phong ấn đôi mắt tử vong. Bà không hề nghĩ tới mọi chuyện sẽ rơi vào tình trạng bế tắc thế này.

Nhìn lưỡi kiếm sắc bén cắm sâu xuống trái tim, đôi mắt quyết tuyệt lại tràn đầy ôn nhu say đắm, mông lung như thể bao phủ lấy toàn bộ trời đất. Giữa tu la tràng như địa ngục, hai thân ảnh ôm chặt lấy nhau, máu đỏ hồng rực như lửa cháy thiêu đốt linh hồn của Thần. Máu tươi nhuộm đỏ kiếm không gian xoa dịu sát ý cùng kiếm khí của nó, một luồng ánh sáng bạc từ thân thể Akito toát ra bao phủ lấy thi thể hai người.

Gương mặt bình thản của người canh giữ vùng đất vĩnh hằng lần đầu tiên hiện lên nét khiếp sợ. Quyền trượng trong tay bà sáng rực lên hoá thành một tấm gương lóng lánh thất thải ánh sáng. Đôi cánh trắng muốt phủ xuống thân thể bà, cho tới khi ánh sáng biến mất, nơi đó xuất hiện một người phụ nữ với gương mặt quen thuộc đến cực điểm. Dung mạo giống hệt người canh giữ vùng đất vĩnh hằng, vẫn là cây quyền trượng đó, vẫn là chiếc đồng hồ cát quý dị, đôi cánh đen khê rù xuống mặt đất, trong mắt tràn ngập quyền uy.

[Quy tắc ư?]

Bà vuốt khẽ chiếc đồng hồ cát trên tay, cát đen trong đó chậm rãi di động rồi như thoát khỏi trói buộc ào ào chảy ngược lên trên. Hai chiếc đồng hồ cát đồng thời chảy ngược, giống như không chịu được sự trói buộc trong lớp thủy tinh "Xoảng" một tiếng vỡ nát.

[Quy tắc của thế giới này bởi vì hai người mà bị phá vỡ. Yue, Akito.....hi vọng các người có thể tìm được hạnh phúc chân chính của mình.]

Bà giờ cao quyền trượng, người canh giữ vùng đất vĩnh hằng cũng mỉm cười cầm lên cây trượng trượng trưng cho quyền uy của mình. Hai luồng ánh sáng bao phủ quanh Yue và Akito cuối cùng phủ khắp cả không gian chọc thủng bầu trời tối đen.

RETURN!

Trong vùng đất vĩnh hằng, người canh giữ nhẹ nhàng vuốt ve tấm gương mỏng, nhả thần ôn nhu như thể đang nhìn người tình trân quý nhất. Bên trong tấm gương không hề phản chiếu hình ảnh của bà mà là một người phụ nữ khác đôi mắt nhắm nghiền cùng gương mặt tái nhợt.

[Chúng ta quyết định như vậy là đúng hay sai a? Thế giới này đã thoát ly khỏi khống chế của người rồi Quy Tắc.]

Người phụ nữ trong tấm gương mỏng tỉnh lặng nằm đó nhưng từ xa thăm thẳm không một thanh âm mờ ảo truyền tới.

[Dù sao cũng không quan trọng. Suốt vài tỷ năm qua Akito và Yue là hai người duy nhất có thể phá vỡ quy tắc các thế giới do chúng ta dựng nên. Bởi vì bọn họ đều là nghịch thiên mà tồn tại. Ta chỉ hi vọng lần này cứu họ không phải là sai lầm. Đôi mắt tử vong được sinh ra là do sai lầm của chúng ta. Cho dù cứu chuộc thế nào cũng không còn kịp nữa. Nhưng ta tin tưởng.....nếu là Akito và Yue thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.]

Người canh giữ vùng đất vĩnh hằng nhìn xa xăm, ở cuối chân trời dường như đã mất đi ánh sáng vốn có.

[Thần số mệnh đã chết, thần không gian cũng đã được cưỡng chế tiến vào không gian vĩnh hằng này. Sự kết thúc của họ liệu có phải là tương lai của Yue và Akito hay không?]

Câu hỏi này không có ai trả lời được. Tương lai cho dù là Thần cũng không thể biết trước. Là hạnh phúc hay khổ đau phải bước qua mới hiểu được.

Thần đã nợ những đứa con của họ, Akito và Yue, Subaru cùng Bạch Hạo cùng rất nhiều người khác. Nếu có thể cứu chuộc bọn họ nhất định sẽ tận lực bù đắp. Những thứ còn lại chỉ có thể dựa vào hi vọng. Hi vọng Akito và Yue có thể vượt qua tất cả; hi vọng quá mong manh nhưng ngoại trừ tin tưởng vào cái mong manh đó họ đâu còn cách nào khác?

*****

Từ trong bóng tối choàng tỉnh, Akito cơ hồ là bất dậy, trong nháy mắt thanh tỉnh. Cảm giác đau đớn đến chết lặng trong lồng ngực đã biến mất không dấu vết. Tiếng tim đập hữu lực như ngựa hoang đứt cương khiến anh không tự kiềm chế được mà thở dốc. Những hình ảnh trong ký ức như cuốn phim âm bản chiếu lướt qua tâm trí anh khiến cho lưng Akito một mảnh mồ hôi lạnh ướt đầm. Anh vội vàng nhìn sang bên cạnh mình, cô nằm đó nhẹ nhàng hô hấp phảng phất cổ thi thể lạnh băng trên tay anh chỉ là một con ác mộng khủng khiếp.

"Akari."

Cô còn sống, yên lặng ngủ bên cạnh anh như một con mèo nhỏ. Ánh sáng nhu hoà của bình minh hắt vào bên cửa sổ để lại một mặt ấm áp không có gì sánh được. Akito chỉ hi vọng nếu đây là một giấc mộng vậy thì anh tình nguyện chìm đắm trong đó không cần tỉnh giấc.

Trên người Yue có vô số vết bầm tím, cánh tay trái đúng theo trí nhớ của Akito quả thực bị anh cường ngạnh bẻ gãy, trên cổ có vết cắn rất sâu nhưng đã không còn chảy máu thoát nhìn vẫn kinh người. Lưng, ngực, dưới đùi không nơi nào có một tắc da thịt lành lặn. Lần thứ hai nhận được thị giác trùng kích, Akito vẫn cảm thấy muốn cầm súng bắn chính mình đồng thời có chút oán hận Quy Tắc đưa thời gian ngược về quá khứ lại không thể ngăn cản hành vi giao hợp cường bạo của anh. Yue cơ hồ là bị anh làm một tới nỗi ngất đi, Akito ôm cô vào phòng tắm rửa sạch dấu vết trên người cũng không có tình lại. Sau khi tắm xong Akito liền khoác lấy áo tắm phủ lên người cô, ôm Yue ra khỏi phòng.

Bọn họ lúc này vẫn đang ở trong biệt thự của đội hình cảnh quốc tế. Có mấy người nhìn thấy Akito ôm Yue liền phóng ra vài ánh mắt quái dị hiển nhiên vụ việc Subaru đột nhiên xuất hiện khiến tam quan của họ bị đảo lộn sâu sắc. Akito cũng không rảnh để giải thích cái gì chỉ tìm một căn phòng trống đưa Yue vào đó nghỉ ngơi. Bởi vì đôi mắt của William đột nhiên không nhìn thấy, phía hình cảnh quốc tế đã cho bác sĩ tới thăm khám cho anh ta, chỉ là đôi mắt đó sau một đêm lại khôi phục thị lực. Thế nhưng có một điều William không tiết lộ cho bất cứ ai biết: đôi mắt anh đã không trông thấy những thứ bất thường nữa. Đối với anh ta mà nói chuyện này là một chuyện tốt, có thể không cần nhìn thấy những thứ không thuộc thế giới này khiến cho anh cảm thấy bất an. Hiện giờ nỗi lo âu đó đã được hoá giải tâm trạng của William cũng tốt lên không ít. Bác sĩ của anh vẫn được an bài bên trong biệt thự, vì vậy Akito không mất quá nhiều thời gian đã lôi kéo vị bác sĩ này tới chăm sóc sức khỏe cho Yue.

Đó là một vị bác sĩ còn khá trẻ, tóc vàng mắt xanh gương mặt góc cạnh đặc trưng của người Châu Âu. Akito lưu loát trò chuyện với anh ta yêu cầu băng bó lại vết thương trên cổ Yue cùng với bàn tay trái bị anh bẻ gãy của cô. Bác sĩ vừa tiến vào phòng nhìn vết thương trên cổ Yue đã quay lại dùng ánh mắt cổ quái nhìn Akito khiến anh không hiểu sao có chút chột dạ. Bởi vì trên cổ cô không chỉ có một vết thương đó mà còn có vô số dấu hôn đỏ thẫm in trên da thịt trắng nõn. Vị bác sĩ vừa sát khuẩn vừa băng lại vết thương cho Yue không nhìn được lúc đầu nói

"Lần sau nhớ kiềm chế một chút. Thân thể cô gái này không chịu được vận động kịch liệt quá mức đâu."

Bác sĩ loay hoay băng bó lại cánh tay trái của Yue, cho tới khi hoàn tất, anh ta kín đáo đưa cho Akito một tuýp thuốc nhỏ giọng điệu mang theo bất đắc dĩ nòng nặc.

"Các vết thương trên người cô ấy đều phải bôi thuốc. Nhớ tránh nước đấy."

Akito gật đầu tổng tiền người này ra khỏi phòng. Anh không muốn cho bất cứ ai nhìn thấy Yue trong bộ dáng này, cô gái này chỉ thuộc về một mình anh mà thôi. Anh không cho phép bất cứ ai cướp đoạt cô khỏi cuộc đời anh nữa, cho dù là Thần cũng thế!

- Kết thúc vụ án: Bàn giao hưởng đen trắng -

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Huyết sắc hoàng hôn

Trải qua một loạt biến cố ở Anh quốc khiến cho Akito hiểu rõ được Yue đối với anh quan trọng nhường nào. Chính vì thế mà một người cuồng công việc như anh hiện tại cứ tới giờ tan tầm liền chạy mất tung ảnh. Đối với cảnh sát mà nói nghi lễ hay tan tầm đều không có thời gian cụ thể, có khi anh đang trên đường về nhà lại bị một cú điện thoại gọi lại cảnh cục tăng ca. Akito có từng oán qua đôi lại là về mặt vui sướng khi người gặp họa của người bạn tốt. Yuu Ogasawara không dưới 100 lần cười nhạo anh bị Yue quán tới gắt gao, Akito chỉ tiếc anh ta cũng không phản bác sau đó là chuỗi ngày tháng tăng ca không thấy ánh sáng của Yuu Ogasawara. Dù thấy Akito cũng không hề công tư phân minh như mọi người vẫn nghĩ. Hâm hạp bạn tốt cái gì Akito tỏ vẻ bạn thân dùng để hâm mới chính xác.

Hoàn toàn không nhìn Yuu Ogasawara bận đến sứt đầu mẻ trán, Akito viết xong báo cáo liền đóng máy tính lấy chìa khoá xe trở về nhà. Hattori cha đã chạy sang Tokyo công tác, Hattori phụ nhân theo bằng hữu du lịch tại Thụy Sĩ chưa về. Heiji tham gia lễ cắm trại do học viện Haido tổ chức 2 ngày 1 đêm, trong nhà chỉ còn lại Yue và người giúp việc. Akito vừa lái xe khoẻ miệng hơi nhếch lên.

Phòng ngủ của Yue nằm kế bên phòng ngủ của Akito. Nhưng thực chất căn phòng của cô chỉ dùng để chứa vài tủ quần áo đủ bốn mùa mà YUUs thiết kế, ngoài ra còn có vô số hoa tươi đủ mọi loài bất chấp bốn mùa mà cả năm tươi mới như vừa hái xuống. Cả căn phòng tràn ngập hơi thở của sự sống thoải mái vô cùng. Tuy nhiên Yue lại không lựa chọn nghỉ ngơi ở nơi này, mỗi tối đều chạy sang phòng Akito ngủ. Ngay cả quần áo ngủ, gối đầu hay chăn đều dùng của anh. Akito có bệnh sạch sẽ rất nhỏ cũng bị Yue sửa chữa. Chia sẻ lực lượng cho Yue cũng đồng nghĩa với việc năng lực tự bảo hộ của cô tăng lên. Yue không còn phải chịu sự dày vò thống khổ của đôi mắt. Akito hàng đêm dù sớm hay muộn đều trở lại ôm Yue ngủ khiến cho chất lượng giấc ngủ của cả hai người tốt lên trông thấy. Sắc mặt Yue không còn nét tái nhợt bệnh trạng mà ửng hồng tràn đầy khỏe mạnh. Cô đứng dưới tán cây anh đào thông thả cho đàn cá cảnh ăn, nước dưới hồ chớp động long lanh chiếu xạ ánh hoàng hôn vàng trông ấm áp khiến trái tim Akito tan chảy.

Yue không quay đầu lại, một vòng tay ôm trọn lấy thắt lưng cô. Mùi bạc hà quen thuộc mát lạnh xộc vào khoang mũi. Khoé miệng Yue hơi cong lên, ngả đầu vào hõm vai anh.

"Về sớm vậy sao?"

Akito hơi khom người xuống để cô tựa vào càng thêm thoải mái, âm thanh trầm thấp từ tính nhẹ nhàng vang lên bên tai Yue. Hơi thở ấm nóng phả vào vành tai, cảm giác nhột nhột khiến cho cô không thể không né tránh, vành tai một mảnh đỏ ửng.

"Ừ. Anh đem việc để lại cho Ogasawara rồi."

Yue lần này cười thành tiếng, bắt đầu dĩ hời

"Anh ta không oán sao?"

Akito trầm đĩnh triết thiết khẳng định.

"Cậu ta dám?"

Yue có thể tưởng tượng ra Yuu Ogasawara tỏ vẻ tội nghiệp sau đó bị Akito thẳng thừng quan tư báo thù như thế nào. Nói thật, dù trải qua bao nhiêu thời gian Yue vẫn không tài nào nhìn ra được Yuu Ogasawara có đáng về thái tử hắc đạo. Akito và Yue đứng dưới tàng cây ôm nhau không lâu lắm, anh cùng Yue cho đàn cá ăn xong liền đi vào nhà. Mấy người giúp việc được Akito đặc cách cho nghỉ một ngày đều vui vẻ về phòng của họ để lại một thế giới chỉ có hai người. Yue chỉ chỉ cửa phòng tắm ôn nhu cười.

"Anh tắm đi rồi ra ăn cơm nhé."

Akito gật đầu liền đi tìm đồ thay. Cảm giác ấm áp như một gia đình này khiến anh mê muội đến nghiện rồi. Yue ở nhà nấu cơm chờ anh, còn anh đi làm nuôi cô. Akito thầm nghĩ nếu như cuộc sống này an yên như thế có phải sẽ tốt hơn chăng? Anh sẽ không còn gánh nặng trên vai và cô có thể bình an sống tới khi bọn họ lìa xa trần thế. Akito nhìn bản thân mình trong tấm gương phủ đầy hơi nước trong phòng tắm. Trên ngực cơ hồ không có vết thương nào nhưng không hiểu sao anh cảm thấy đau đớn đến mức khó thở. Con đau khiến cho anh nhận ra rằng tất cả những gì anh mong ước chỉ là một hồi mộng nam khoa. Rất có thể sẽ lập tức tan vỡ không còn một mảnh. Chia khóa không gian trên cổ không một phút giây nào ngừng nhắc nhở anh số mệnh của họ, nhiệm vụ của họ. Nước trong phòng rất ấm nhưng khi rơi trên da thịt Akito lại cảm thấy lạnh lẽo len lỏi vào sâu thẳm tâm hồn mình. Akito gầm nhẹ một tiếng giống như phát tiết mặt trái cảm xúc lại giống như tiếng kêu tuyệt vọng của thú hoang, giằng xé và mâu thuẫn khiến người ta đau lòng.

Yue học được một vài món ăn từ Hattori phu nhân, dù cô đã sống cả trăm ngàn năm Yue vẫn không thể nào giỏi trong việc nấu nướng. Trước đây, ăn thịt sống đã là một thói quen, sau đó tiến vào không gian hư vô. Không đồ ăn thức uống cô cũng không có cảm giác đói khát. Yue lớn lên theo sự sinh trưởng của linh lực và lực lượng của đôi mắt từ vong cô căn bản thoát ly khỏi sinh mệnh nhân loại. Cho nên, từ khi tới thế giới này cô mới bắt đầu học lại làm thế nào để trở thành con người. Đạo gần đây, Akito luôn trở thành chuột trắng thí nghiệm của Yue. Tuy không độc chết người nhưng cũng không thể nói đồ ăn Yue nấu ngon cho được. Akito lại không cần nhai hay phê phán gì chỉ thần nhiên ăn khiến cho cả gia đình đều âm thầm phục anh không thôi. Yue cũng biết bản thân nấu ăn tương đối dở cho nên càng ít khi vào bếp. Hôm nay Akito cho người giúp việc nghỉ, cô lại không thể để anh vừa tắm xong đã vào bếp liền miễn cưỡng nấu vài món coi như có thể ăn được cho hai người.

Trên bàn ăn không khí tương đối im lặng chỉ có thanh âm nhấm nuốt vang vọng. Ăn không nói ngủ không nói là một truyền thống tương đối tốt sẽ không cản trở tới tiêu hoá. Dùng bữa xong, Akito đem bát đĩa đi rửa còn Yue ngoan ngoãn đi tắm, không khí giống lão phu thê nhiều năm. An tĩnh mà tràn ngập thương yêu.

Yue sờ vết sẹo trên ngực để nước ấm bao trùm thân thể mình. Chuyện ở Anh quốc cô vẫn nhớ rất rõ chỉ là vẫn giả mất trí từ đó tới giờ. Cô biết mũi kiếm đó không chỉ đâm vào thân thể cô mà còn đâm vào trái tim Akito. Anh thống khổ, anh hận chính mình vì thế cô lựa chọn giả vờ quên đi. Akito có lẽ sẽ không biết được thời gian đào lưu không thể xoá sạch ký ức của mọi người, những người có linh lực sẽ nhớ rõ cái ngày định mệnh ấy. William, Eri, Kazuha... Bọn họ đều không hề quên, chỉ là không ai nói ra thôi. Cô là người của Akito, cho dù thời gian có đào lưu cũng không thể phủ nhận sự thật ấy. Thân thể này chỉ vì Akito mà giống con người, cũng chỉ vì anh mà cam nguyện làm mọi chuyện.

Từ trong phòng tắm đi ra đã thấy Akito cầm khăn lông trên tay vẽ mặt rất là bắt mắt dĩ.

"Anh biết em sẽ không chịu lau khô tóc mà."

Yue có thói quen ngâm mình trong bồn tắm lớn, mái tóc dài của cô căn bản không thể thoát khỏi vận mệnh chìm đắm trong dòng nước. Vì vậy mà công việc hàng ngày của Akito có thêm một mục sấy tóc cho Yue thật khô mới cho cô đi ngủ.

Yue ngồi trên ghế để mặc Akito gây sức ép trên đầu mình. Da đầu cô cảm nhận từng ngón tay lướt qua kẽ tóc tê rần, nét đỏ tràn xuống tai rồi cảm và cổ. Akito còn như có như không vuốt ve mang tai cô, một dòng điện lưu chạy thẳng xuống tim. Cô hung ác nhìn anh, cặp mắt đen láy sừng nước nhìn

không ra một tia cảnh cáo chỉ thấy đáng yêu như một con mèo nhỏ vờn móng vuốt thị uy. Akito cảm thấy cổ họng có chút khô.

Yue mặc một bộ áo sơ mi trắng chỉ tới đùi, miễn cưỡng che được móng vuốt trắng còn thấy được màu trắng quần lót. Hai chân thẳng tắp trắng nõn dưới ánh sáng đèn điện càng thêm mê người, dưới chân đi một đôi dép trong nhà đáng yêu mà Hattori phu nhân đi du lịch mua về cường ngạnh ép cô đi trong nhà. Akito thất thần cả buổi sấy tóc hôm đó, mắt tự nhiên không dám nhìn thẳng Yue. Anh biết cô có thói quen mặc đồ tùy tiện trong phòng nhưng giờ phút này anh không thể không dùng nội tâm mắng chửi thói quen này của Yue.

"Đem quần mặc vào Yue."

Akito ho nhẹ che giấu lúng túng của mình, Yue quay đầu nhìn anh trong mắt lấp lánh ý cười.

"Không muốn."

Akito nhìn ra được Yue đang trêu chọc mình nhưng anh không thể ngăn rang đỏ mặt dọc bên má

"Em không nghe lời có phải không? Đạo này không được giáo huấn liền quên à?"

Anh cố tỏ ra hung ác nhưng giọng điệu thế nào cũng giống như đang cầu xin tha thứ. Yue phá lên cười túm lấy cổ áo anh kéo xuống thì thào vào tai Akito.

"Anh giả bộ cái gì? Không phải chính anh cũng thích em mặc như thế này sao? Thật cảm thú."

Akito đau đầu lại không có biện pháp. Ăn qua thịt rồi anh đương nhiên không muốn ăn chay nữa. Trải qua cái đêm đầy đau đớn và thỏa mãn ấy Akito giống như mở ra một cánh cửa mới lạ. Sau khi chắc chắn thân thể Yue không có trở ngại liền hoá thân cảm thụ cần nuốt cô cơ hồ không còn một mảnh. Linh hồn hỗn loạn đã bị dẹp yên nhưng nhân cách phân loạn vẫn tùy thời chường không thân thể anh khiến cho mỗi lần dè Yue ăn sạch xong cảm giác tội lỗi lại chiếm cứ Akito. Vì thế, Yue thỉnh thoảng vẫn dùng cách này để dụ hoặc Akito, thỏa mãn tâm lý chường ngại của anh cũng đồng thời gắn kết sâu thêm tình yêu của họ. Về phần cô mới chỉ 17 tuổi, Yue tỏ vẻ đã sống ngàn năm rồi cô là lão yêu quái chứ có phải thiếu nữ 17 đâu? Tuy nghĩ vậy nhưng sắc hồng vẫn nhiễm lên hai gò má, ánh mắt long lanh ngập nước tràn đầy đều là vui vẻ cùng hạnh phúc. Tim Akito chợt đập loạn, anh bỏ xuống máy sấy tóc nâng cằm Yue cúi đầu hôn từ trán xuống tới cằm cô. Nụ hôn triền miên rất lâu không dứt, Yue thậm chí còn xuất hiện ảo giác bản thân sẽ bị anh giết chết. Akito hôn không có sự cuồng dã chỉ có vô tận ôn hoà triền miên, chiếc lưỡi len lỏi vào từng góc ngách nơi khoang miệng cô, dẫn hút liếm láp giống như đây chính là mỹ vị duy nhất tồn tại trên thế gian. Nụ hôn dài kết thúc bằng một sợi chỉ bạc đâm mỹ, giọng nói của Akito khàn khàn trầm thấp mang theo sự quyến rũ khó tả. Akito áp sát vào tai cô nói nhỏ

"Giao em cho anh được chứ?"

Yue thờ hồng học trong lồng ngực anh, có chút oán giận nhắm mắt giả chết. Cô chỉ nghe Akito khẽ cười một tiếng, sau đó là bản thân bị nhấc bổng lên tiến về phía giường. Cô nam quả nữ chung một phòng không muốn sát ra hóa hoa coi chừng khó, đã thế lại còn là một đôi yêu nhau thắm thiết nữa chứ.

Akito mềm nhẹ đặt cô xuống giường, nhìn cô khẽ run lông mi anh chỉ cảm thấy lòng mình mềm xuống, hôn cũng nhẹ hơn rất nhiều dường như chỉ là một cái chạm nhẹ nhàng lướt qua. Yue nghi hoặc nhìn anh, hai tay quàng qua cổ Akito, cảm nhận sự nóng lên của thân thể anh cô khẽ cười nhưn người chú động hôn lên mi mắt người đang ôm lấy cô trân trọng như ôm cả thế giới

Một tay Yue đưa xuống dưới cùi quần ngủ của Akito. Anh nhanh chóng kéo tay cô lại hôn xuống mu bàn tay có chút tà tứ liếc mắt nhìn về quần bách của người yêu.

"Đề anh."

*****

Đồng hồ sinh học của Akito vô cùng chuẩn xác, cho dù đêm qua anh giẫy vò Yue tới quá nửa đêm nhưng chưa tới 5h sáng anh đã tỉnh giấc. Anh mở mắt nhìn thân ảnh còn đang ngủ say trong lồng ngực mình, đôi lông mi dày và dày cong vút men theo viền mắt xinh đẹp khẽ run rẩy theo từng nhịp thở nhẹ nhàng. Đôi môi mềm mại bị dẫn vật đến đỏ bừng như cánh hoa tường vi đỏ thắm gọi cảm dị thường. Akito theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng khô khốc. Anh cười khổ, thân thể Yue như thuốc phiện vậy, một khi đã nếm thử sẽ khiến con người mê muội, dù biết là nguy hiểm gang tấc nhưng không thể dứt ra được. Mà bởi vì đó là cô cho nên anh lựa chọn trầm luân trong đó mặc kệ biết trước là sâu thăm thâm uyên cũng không chịu buông tay. Anh đưa tay vuốt lên gò má cô, bản thân rất rõ ràng đêm qua đã hành cô thăm đến nhường nào. Vốn dĩ muốn ôn hoà đối đãi nhưng Yue cứ như một con yêu tinh vậy, rất hư hỏng và thiếu giáo huấn cho nên Akito rất hứng thú mà điều giáo gần như cả một đêm đến khi Yue cầu xin tha thứ mới ngừng lại. Akito kéo tấm chăn mỏng đắp ngang người Yue khéo léo che đi dấu hôn phù đầy trên tấm lưng trắng mịn. Dấu vết trải dài từ đôi xương cánh bướm mảnh mai nơi bả vai kéo dài tới tận đùi non, Akito biết hôm nay Yue sẽ tham gia chụp ảnh bia tập chí nên không quá phận hôn lên những địa phương dễ dàng bại lộ trước ống kính. Akito càng nhìn người dưới thân dục vọng vốn đã được dập tắt nay càng bùng lên. Anh đỡ trán lắc đầu nhẹ nhàng xuống giường vào phòng tắm giải quyết mà Yue một tới mức Akito rời giường cũng không tỉnh lại.

Akito chỉnh lý bản thân xong đi ra ngoài đúng lúc thấy được Yue ngẩn ngơ ngồi trên giường, sắc mặt đỏ hồng bất thường. Anh nhủ mảy tiến lại gần sờ trán cô, nhiệt độ ấm nóng không khỏi khiến tâm trạng anh trầm xuống. Yue phát sốt mà tới giờ anh mới nhận ra. Cô ngơ ngác nhìn anh, đôi mắt mang theo một chút đỏ hồng to máu. Akito lập tức lấy nhiệt kế trên tủ đầu giường đưa cho Yue.

"Ngậm vào, nếu sốt cao chúng ta tới bệnh viện."

Yue sốt, phản ứng có chút trì hoãn song nhắc tới bệnh viện cô lập tức lắc đầu. Bệnh viện là nơi thứ hai sau cảnh ngục mà cô tới nhiều nhất, nếu nói nhân

sinh của cô đáng ghét nhất điều gì cô nhất định sẽ liệt bệnh viện vào danh sách hàng đầu những nơi không muốn tới. Thế nhưng cô không phản đối được Akito, tuy rằng thân thể này đã thoát ly khỏi sinh mệnh nhân loại nhưng Yue không có cách nào tránh được vài loại cảm mạo bình thường nguyên nhân vì sao chính cô cũng không rõ ràng; linh lực lúc này đúng là vô dụng đến cực điểm.

"Ngoan nào, xin lỗi tôi qua anh hơi quá đáng. Lần sau sẽ không như vậy."

Yue hung ác trừng anh, Akito không nhắc tới thì thôi, đã nhắc lại khiến cho con tức của cô bùng lên. Rõ ràng là cô cầu xin tha thứ Akito ngược lại bỏ ngoài tai hết lần này tới lần khác, làm tới khi cô không chịu nổi thiếp đi mới thôi. Akito vòng tay ôm gọn Yue vào lòng dụi dụi mái tóc cô

"Ai kêu em dụi đồ anh làm gì."

Cô tức đến khó thở, rõ ràng Akito bề ngoài nghiêm nghị lạnh lùng ai biết bản chất anh lại bại hoại như vậy?

"Thôi, không đùa em nữa. Ân, 38,5 độ, đến bệnh viện truyền nước hay ở nhà kêu bác sĩ tới em chọn đi."

Akito xoa đầu cô hỏi ý kiến thực chất câu hỏi này không hề để Yue có quyền chọn lựa. Cô bất đắc dĩ chọn phương án thứ hai. Akito gật đầu gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của gia đình, trong lúc chờ máy kết nối anh liền quyết định hủy luôn buổi chụp hình tạp chí của Yue.

"Buổi chụp hình dời lại đi Yue. Anh sẽ báo cho di Kikyou."

Yue đối với Akito quyết định cũng không có gì phản cảm. Dù sao cô cũng không muốn vác thân thể rã rời này tới phòng chụp hình di Kikyou nhất định sẽ dùng kiểu tám người khiêng đem cô tới bệnh viện mất. Sau cái đêm cô quyết định dùng thuốc trao thân cho Akito, di Kikyou đối với cô trở nên bao bọc một cách thái quá, coi cô như búp bê thủy tinh vừa sở hữu nát vậy. Yue căn bản không hề biết bác sĩ kiểm tra thân thể cô tại biệt thự ngày đó đã bí mật nói với di Kikyou thân thể Yue đang dùng tốc độ chóng mặt mà suy yếu. Nhất là khi Akito cường bạo cô trong vô thức như vậy.

Cuộc sống của hai người họ trong vòng một tháng qua vẫn cứ diễn ra ngọt ngào và bình đạm như thế. Akito hằng ngày ở cạnh cực giải quyết công việc tan tằm lập tức về nhà, Yue vừa đi học vừa thỉnh thoảng tới tiệm của di Kikyou chụp ảnh cho tạp chí. Hattori phu nhân sau một tháng du lịch bên Thụy Sĩ cũng đang trên đường trở về, Hattori cha công tác cũng đã đi vào hồi kết rất nhanh sẽ trở lại Osaka duy trì đại cục. Hattori Heiji và Kazuha vẫn thế, thích nhau nhưng chẳng ai tỏ lộ với ai câu nào khiến người ngoài vừa sốt ruột vừa hận đến nghiêng răng.

Ngày hôm nay, Yue có hẹn với Kazuha đi dạo phố. Hai cô gái đi trên đường thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người, nhưng Kazuha và Yue đối với việc này đã quen rồi, vẫn thản nhiên mua sắm những món đồ họ thích dưới ánh mặt trời ấm áp. Yue từ sâu trong nội tâm thầm hi vọng cuộc sống an bình thế này sẽ kéo dài thật lâu, thật lâu.

Kazuha cùng Yue lựa chọn một tiệm kem nhỏ ven sông nghỉ chân. Nhắm nháp kem ly mát lạnh ngọt ngào khiến tâm tình hai cô gái tràn đầy thỏa mãn. Tiệm kem nhỏ ven sông tuy không cách xa thành phố nhưng vẫn tĩnh lặng và êm đềm. Đóa nguyệt quý hoa đỏ rực bên khung cửa sổ như đốt cháy ánh mắt của bất cứ ai. Yue khẽ cười, màu đỏ là màu cô chán ghét nhất. Nhưng có lẽ từ khi tới thế giới này đó lại là màu sắc duy nhất khiến cô cảm thấy bản thân đang sống trong tình yêu.

"Sắp tới lễ hội của Tenjinbashi suji rồi, di Kikyou bận tới mức không về nhà luôn nữa."

Kazuha nhàm chán ai thán. Trong một tháng này, YUUs không cho ra bất cứ một mẫu thời trang nào mới mà chỉ tập trung cho việc chuẩn bị lễ hội. Yue và Kazuha cũng không phải bận rộn chụp ảnh tạp chí nữa nhưng hai cô gái được giao nhiệm vụ khác. Học tập võ đạo. Di Kikyou thậm chí còn mời riêng thầy dạy múa cho hai người bởi vì trong lễ hội Yue và Kazuha sẽ là nhân vật trung tâm của YUUs. Yue thì không nói làm gì nhưng Kazuha thì kêu khổ không ngừng. Cô nàng vốn chỉ giỏi về võ đạo chứ vũ đạo thì một chút cũng không rành. Vì thế không ít lần thầy dạy múa của hai người tức đến thổ huyết, muốn nghỉ dạy cũng không được. Ai dám đối mặt với một đám Yakuza hung thần ác sát với trái tim thiếu nữ dễ bực ý kiến à? Kết quả sau gần một tháng huấn luyện, Yue và Kazuha miễn cưỡng đạt tới mức độ không làm trò hề trước mặt mọi người, mà thầy dạy múa của họ siêu lòng trước một thủ hạ hung thần ác sát với trái tim thiếu nữ của di Kikyou. (Thủ hạ của di Kikyou đều là nam a~). Nghĩ tới vẻ mặt vận vẹo của thầy dạy múa, hai cô gái đồng loạt phá lên cười.

Yue đang cười đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, cảm giác có ai đó ác ý đang nhìn chăm chăm cô. Yue cảnh giác bất ngờ quay đầu lại nhìn. Trên phố, mọi người vẫn thản nhiên đi lại, không có ai nhìn cô chăm chú nhưng ánh mắt ác ý đó vẫn chú thị Yue chăm chăm. Cô ngẩng đầu chỉ kịp nhìn thấy một vệt váy hồng biến mất trên sân thượng của toà nhà cao tầng đối diện. Tiếng cười ác ý như xuyên qua không gian đâm thẳng vào màng tai cô.

[Gặp được rồi!]

Ly kem xoảng một tiếng vỡ nát, kéo theo đó là tiếng đèn thủy tinh trên đầu răng rắc kêu vang. Kazuha chỉ kịp thét lên một tiếng bị Yue bỏ nhào kéo ra khỏi vị trí chiếc bàn hai người vừa ngồi. Cả chiếc đèn thủy tinh trên cao rơi xuống, thủy tinh nát vụn bắn ra tung toé về lên thân thể những người quanh đó không ít vết thương. Nhất thời tiệm kem bị trộn lẫn bởi hương vị vani ngọt ngào cùng mùi máu tươi thoang thoảng như có như không. Kích thích khứu giác khiến cho dạ dày Yue nhộn nhạo, cô nhìn không được nôn khan ngay tại chỗ. Kazuha bị biến cố xảy ra làm cho ngây người nhưng rất nhanh sợ hãi bị lo lắng thay thế. Yue bảo vệ cho Kazuha không bị thương nghiêm trọng, nhưng thủy tinh quét qua chân hai người khiến cho chúng có vẻ huyết nhục mơ hồ làm cho người ta sợ hãi. Xe cảnh sát cùng xe cứu thương rất nhanh có mặt tại hiện trường đưa tất cả những người có mặt trong tiệm kem nhỏ lên xe lao thẳng tới bệnh viện. Rất may không có thương vong, mọi người được băng bó sơ qua liền được về nhà. Cảnh sát cũng điều tra nguyên nhân chùm đèn thủy tinh đột nhiên rơi xuống và cho ra kết luận là một vụ tai nạn hi hữu không có ác ý. Thế nhưng Yue căn bản không tin điều này. Chiếc đèn rơi xuống đúng vị trí của hai người họ, thậm chí là giọng nói ác ý kia còn quanh quẩn bên tai cô khiến cho Yue cảm thấy bất an. Lại có chuyện gì sắp xảy ra tới nữa?

Akito biết chuyện liền lập tức tới bên cạnh Yue, nhìn thần sắc cô anh liền biết có chuyện không ổn. Thế nhưng sắc mặt Yue quá xấu, anh không muốn cô

lo lắng như vậy. Akito ôm lấy cô nhẹ giọng trấn an.

"Đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Có anh ở bên em cơ mà."

Yue nhìn anh gượng gạo cười, sầu lo trong mắt căn bản không hề vui đi nhưng bởi vì cô ôm lấy anh cho nên Akito không thể nhìn ra được lo lắng cuộn cuộn không dứt trong đôi mắt ấy. Ánh hoàng hôn cuối chân trời phủ lên thành phố Osaka một màu đỏ rực giống như....bao trùm bởi huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Kiêu ngạo. Khởi nguồn tội ác

Sắc mặt của Akito âm trầm dọa người, các đồng nghiệp gần như không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ tránh xa, ngoại trừ Yuu Ogasawara thỉnh thoảng muốn tìm chết thì không có ai dám động tới anh. Số báo cáo trên bàn làm việc của Akito mấy ngày qua không hề có dấu hiệu giảm đi ngược lại đang có xu hướng chất chồng thành đống. Bản thân Akito cũng đang nắm chặt một bản báo cáo tới mức biến dạng, Yuu Ogasawara ngồi cạnh cũng không dám hé răng câu nào, sắc mặt đương nhiên không thể nào đẹp.

Akito nghiêng răng nghiêng lợi rít gào, thanh âm lạnh lẽo phản nộ tới cực điểm

"Vẫn không có manh mối?! Bọn họ cứ nhiên gửi báo cáo cho tôi nói rằng không có manh mối?! Tên khốn nạn đó sắp leo lên đầu chúng ta ngồi rồi mà không một ai tra ra chút tin tức hữu dụng nào sao? Nơi đó là Tenjinbashi suji! Là phố mua sắm lớn nhất nhật bản đó. Hắn muốn đánh bom khủng bố còn gửi thư cảnh cáo trước cho chúng ta, các cậu dẫn toàn thể tinh anh của cảnh cục đi điều tra đem về cho tôi một câu không có tin tức gì là xong à?!!!!!"

Akito rất ít khi nổi nóng, tính tình lãnh ngạo đặc biệt nghiêm túc, nhưng từ sau khi sang Anh quốc trở về ai cũng nhìn ra sự thay đổi trong tính tình của anh. Akito hiện tại giống như một đầu hùng sư bị chọc giận, anh rất dễ kích động, ra tay cũng tàn nhẫn và đẫm máu hơn trước, quanh thân không còn được bao phủ bởi tầng lớp lãnh khí mà dần đã bị sát khí thay thế. Không ai biết được ở bên Anh quốc đã xảy ra chuyện gì, họ chỉ biết Akito thay đổi, anh bạo ngược hơn trước, đáng sợ hơn trước. Rất may, Akito vẫn còn có thể khống chế bản thân mình, anh nhận ra mình thất thố rất nhanh bình tĩnh lại; dù chỉ là mặt ngoài, không có ai biết nội tâm anh vẫn là một mảnh sỏi trào lửa nóng.

Akito đặt bản báo cáo lên mặt bàn, nhắm mắt cảm nhận cơn đau đầu dữ dội. Anh hiểu rõ một điều: khi chấm dứt cuộc chiến với Lưu Phi, Yue đã phải trả một cái giá rất lớn. Tuy rằng quy tắc khiến cho thời gian đào lưu, cứu lấy tính mạng cô, song tổn thương do kiếm không gian để lại trên linh hồn Yue thì không có cách nào chữa lành. Không có linh hồn chống đỡ, thân thể Yue sẽ hỏng mất cô sẽ chết như chưa bao giờ tồn tại. Anh không hề ngăn ngại dùng hồn phách được chấp vả của mình bù đắp tổn thương trong linh hồn cô. Điều này trở thành một cú sốc lớn lên tinh thần anh, quy tắc cũng giết mình kinh hãi, bởi vì nếu anh chỉ cần mất đi nhiều thêm một chút hồn phách thì anh sẽ vĩnh viễn không còn tỉnh táo nữa. Mất đi một nửa linh hồn mình, anh trở nên táo bạo mất kiểm soát, chỉ khi ở bên Yue cơn táo bạo trong anh mới có thể im lặng lắng xuống.

Akito cười nhạt, trước đây là Yue dựa vào anh đối lấy bình yên trong mỗi giấc mộng. Hiện tại vật đối sao dời, cô trở thành người cứu rỗi cho anh. Là một phần không thể thiếu được trong cuộc đời này nữa. Yue giống như hoa anh túc vậy, rất đẹp cũng rất độc. Một khi đã dính phải thì cả đời không thể tách rời, mà Akito có lẽ chính là tình nguyện cả đời thủ hộ đóa hoa anh túc lạnh lùng cô tịch ấy.

Gần nhất, chuyện ở cục cảnh sát trở nên quá tải, cảnh viên phải túc trực 24/24h theo dõi mọi biến động của thành phố, sẵn sàng ứng phó trước mọi tình huống hung hiểm nhất. Bởi vì hơn một tháng nay, cứ vào thứ hai đầu tuần, một phong thư đỏ rực mang theo hương vị chết chóc lại được gửi tới phòng làm việc của Akito. Nội dung trong thư chỉ có duy nhất 2 câu thơ ngắn ngủi:

Theo lý mà nói chỉ là vài bức thư nặc danh sẽ không khiến cả cục cảnh sát bất an đến vậy. Nhưng mà trước đó không lâu, Tokyo vừa trải qua một vụ đánh bom khủng bố, cướp đi sinh mệnh của không ít người, hơn cả nó chính là nhằm vào cảnh sát. Hung thủ đã bắt được nhưng ai có thể đảm bảo Osaka sẽ không rơi vào tình trạng giống Tokyo đây?

Ngày 11/7 cách đây 7 năm, ngày 11/7 vừa qua được 2 tuần, hai vụ đánh bom khủng bố chấn động Tokyo nói riêng và cả Nhật Bản nói chung. Thương vong vô số kẻ, có bài học khắc cốt ghi tâm đó không ai dám lơ là cảnh giác. Cả cục cảnh sát luôn trong trạng thái căng như dây đàn.

Tuy nhiên, để ngăn khủng hoảng không đáng có Akito buộc phải ban bố lệnh cấm tiết lộ bất cứ tin tức gì về vụ khủng bố được báo trước này cho giới truyền thông. Không ai dám tưởng tượng một khi tin tức này lọt ra ngoài sẽ gây ra hoang mang hoảng loạn như thế nào cho toàn thành phố, nhất là khi Osaka chuẩn bị đón chào buổi lễ gần như long trọng nhất trong năm. Akito quảng tập tài liệu xuống mặt bàn khiến chúng phát ra âm thanh nặng nề gõ vào lòng tất cả cảnh viên có mặt trong phòng họp. Lạnh lùng âm trầm quét mắt nhìn họ, Akito mới lên tiếng.

"Không biết mọi người dùng cách gì, tôi cũng không quan tâm chúng ta cần xuất động bao nhiêu nhân viên, tôi chỉ muốn đảm bảo rằng lễ hội tại Tenjinbashi suji được diễn ra an toàn. Phải biết rằng chúng ta đã nhờ tới sự giúp đỡ của gia tộc Yuu. Nếu còn không thể ngăn cản phá hoại tất cả chúng ta liền không cần khoắc bộ trang phục cảnh sát này lên người nữa. Tan họp."

Đợi mọi người ra khỏi phòng họp hết, Yuu Ogasawara mới chậm rãi mở miệng.

"Akito không cần tạo áp lực quá lớn cho bản thân. Tình hình vẫn chưa tồi tệ tới mức mất kiểm soát. Ít nhất với hệ thống an ninh ở Osaka và thế lực của

gia tộc tôi cho dù có thật sự xảy ra chuyện chúng ta vẫn có thể khống chế trong phạm vi an toàn."

Akito lắc đầu, mặt mũi che khuất ánh mắt mình

"Cậu không biết Yuu. Tôi có dự cảm rất xấu. Kể lần này chúng ta phải đối mặt là người hay là vật gì chúng ta thậm chí còn không rõ ràng. Tôi không biết lần này có thể gây nguy hiểm cho các cậu không nữa."

Yuu Ogasawara giật giật khoé miệng bất đắc dĩ khuyên bảo anh.

"Cậu đang quan trọng hoá vấn đề lên đó. Cho dù là quỷ thần thì sao chứ? Cậu nên tin tưởng Yue một chút. Cô gái đó dù sao cũng không phải là người."

Yuu Ogasawara đón nhận ánh mắt sắc như lưỡi dao của Akito thức thời ngậm miệng. Văn phòng lại chìm vào yên lặng, chỉ nghe tiếng thờ dài phảng phất chìm vào vô tận hư không.

Danh khí của Kazuha và Yue tại Osaka trở nên cao hơn hẳn ngày xưa nhất là sau khi MC và YUUs đàm luận thành công vài hợp đồng thời trang quốc tế. Đối với việc này, Akito ngược lại tỏ vẻ bất mãn. Yue là của anh, anh không muốn mọi người không kiêng nể gì nhìn chằm chằm mọi cử động của cô. Nhưng dù Akito có bất mãn cỡ nào cũng không thay đổi được sự thật công chúng rất yêu thích Yue.

Gần nhất, Yue bị di Kikyou giữ lại Tenjinbashi suji ngay cả về nhà cũng không có thời gian. Công việc của YUUs thời điểm diễn ra lễ hội quá bận rộn, nhóm Yakuza cũng phải hỗ trợ rất nhiều, Yue và Kazuha là người mẫu độc quyền của YUUs mỗi ngày đều bị quay như chong chóng. Thời gian nghỉ ngơi còn không đủ. Mỗi lần thấy cô mệt mỏi thành như vậy Hattori Heizo cũng không đành lòng yêu cầu cô hỗ trợ cảnh sát nữa.

Thời gian càng đếm ngược đến ngày lễ hội, thời gian nghỉ ngơi của Yue và Kazuha càng bị rút ngắn, thậm chí di Kikyou còn có lúc thức trắng cả đêm. Lễ hội này không chỉ đơn thuần là một cuộc vui ở Osaka mà nó còn được coi là buổi lễ tổng kết của các cửa tiệm lớn nhỏ trong thành phố này. Trong lễ hội, các cửa tiệm có mặt trên Tenjinbashi suji sẽ trưng bày và bán những sản phẩm đặc trưng nhất trong cửa tiệm của mình, tận dụng hết cơ hội quảng bá thương hiệu. Chưa hết, hầu như mỗi một cửa hàng đều sẽ chọn cho mình một người mẫu quảng cáo. Trong thời gian lễ hội diễn ra, du khách sẽ tham gia bình chọn cho người mẫu mà mình yêu thích nhất. Phần thưởng được chính quyền Osaka tài trợ để trao giải cho người mẫu và cửa hàng được chọn nhiều nhất. Số tiền trong suốt đợt lễ hội thu được sẽ được quyên tặng cho các cô nhi viện trên cả nước. Bởi vậy, cứ hàng năm vào dịp này Osaka càng trở nên tưng bừng náo nhiệt thu hút du khách mọi miền.

Trái ngược với không khí náo nức khân trương bên ngoài, trong phòng làm việc của di Kikyou một mảnh áp suất thấp.

"Con nói cái gì?! Có kẻ đe dọa đánh bom?"

Yuu Kikyou phần bộ đập tay xuống bàn, bức thư nặc danh được gửi tới cảnh cục biến dạng trong tay bà.

Yue trầm ngâm nhìn bức thư hồi lâu mới lên tiếng.

"Không có, em không mơ thấy gì gần đây cả. Chỉ có một bầu trời hoàng hôn tím đỏ, hoa nguyệt quý nở rộ, tháp truyền hình Osaka trong đêm. Không có bom nổ, không có người chết."

Akito nhủ mảy, qua lời kể của Yue tuy rằng không có gì dị thường xonh bản năng người cảnh sát lại khiến anh nghi ngờ càng sâu, chuyện này nhất định có gì đó không ổn. Nhưng cụ thể không ổn ở đâu anh tạm thời không rõ. Bởi vì lượng công việc quá lớn, Yue mấy ngày nay không hề về nhà. Việc cô không nhìn thấy giấc mơ tiên đoán tử vong có lẽ là việc lạ duy nhất tính tới thời điểm hiện tại.

"Yue, em phải biết đôi mắt của em sẽ không đột nhiên mất đi năng lực cảm ứng. Có khi nào là có người không muốn em trông thấy những thứ này không?"

Yue nghe Akito hỏi sắc mặt lập tức trắng. Cô vẫn luôn nghi hoặc tại sao tình hình lúc này lại quen thuộc như thế. Đến khi Akito nhắc nhở cô mới nhớ ra.... Lần cuối cùng cô không cảm ứng được sự hiện diện của tử vong chính là khi cô sống trong vùng đất hư vô. Mà người duy nhất đưa cô tới được đó đã không còn tồn tại nữa. Vậy mà tới giờ....

Vanity....lần này là người sao?!

Yuu Kikyou rùng mình một cái, bởi vì biểu tình trên gương mặt Yue quá mức dữ tợn, thần sắc này bà chưa từng thấy nó xuất hiện trên gương mặt cô.

"Yue?"

Akito vừa lên tiếng khiến cho Yue từ trong cừu hận thức tỉnh. Anh vỗ nhẹ lên vai cô, đôi mắt loé lên lo lắng không ngừng. Chính đôi mắt này của Akito khiến cho sự phẫn nộ trong lòng Yue vơi xuống. Cô hít một hơi sâu mới nhỏ giọng kể lại.

"Em đoán có lẽ là Vanity giờ trở rồi. Mục đích của bà ta vẫn luôn là hủy diệt các thế giới. Đầu tiên là lợi dụng lỗ hổng của quy tắc chà trộn tiến vào thế giới này sau đó là dùng chính chủ nhân của thế giới tự tay hủy diệt nó."

Vanity là quỷ khí duy nhất giữ được lý trí trong suốt mấy vạn năm bị giam cầm trong cấm địa hắc ám. Bởi vì bà ta quá tin tưởng vào khả năng của mình cho nên luôn muốn chiếm đoạt vị trí của Thần. Bà ta muốn đứng đầu, chiếm lấy hết thảy mọi thứ bởi vì bản chất của Vanity chính là kiêu ngạo.

Thế gian này được tạo nên bởi sự sống. Mà không chỉ là sự sống từ một hành tinh bé nhỏ. Ba ngàn thế giới lớn nhỏ đều có sự chi phối của quy tắc. Vanity căn bản không thể chiến thắng nổi quy tắc của các thế giới cho nên bà ta không cam lòng. Vanity xâm nhập vào các thời không khác nhau, xúi giục mọi sinh vật trong thế giới đó thoát ly dây xích kiềm hãm của quy tắc dẫn tới sự đổ vỡ của các chiều không gian. Bởi vì liên lụy quá sâu, Vanity bị thần không gian và thần số mệnh liên thủ bắt giữ. Nhưng bởi vì bà ta là khởi nguồn của tội ác kiêu ngạo cho nên dù dùng đủ mọi cách vẫn không thể nào giết chết bà ta trừ khi là hủy diệt cả sự sống khắp vũ trụ này. Vì thế thần không gian buộc phải giam giữ Vanity trong cấm địa hắc ám dù biết rằng khả năng rất cao Vanity sẽ lợi dụng sơ hở mà trốn khỏi đây.

Vanity là con quỷ được hình thành từ chính sinh mệnh. Thần không gian hiểu rõ điều đó nhưng ngoại trừ cấm địa hắc ám thì không còn nơi nào có thể cấm chế được bà ta. Vanity bị giam giữ trong đó mấy ngàn năm, sau đó là tội kiếp nạn của thần không gian và thần số mệnh. Hai người họ....phạm vào đại giới luật. Không chế giam cầm của thần không gian đối với cấm địa hắc ám bị buông lỏng. Vanity nhân cơ hội này trốn thoát khỏi đó thậm chí còn giúp đỡ các quỷ khí khác lưu lạc giữa các thời không chờ thời cơ quy tắc buông lỏng xâm nhập và hủy diệt. Cơ hội của Vanity cũng là khởi đầu của tất cả mọi chuyện bắt đầu khi....thần số mệnh sinh ra em."

Akito sắc mặt hơi cứng lại sau đó mới dò hỏi

"Em biết?"

Yue cười khổ gật đầu. Thanh âm người đó trong ký ức cô vẫn còn tươi mới lắm. Tiếng mẹ còn chưa kịp thốt ra đã Vĩnh viễn không có khả năng nói lên lời nữa. Nỗi đau khổ này cô phải nói ra thế nào đây? Cô sống trong mù quáng quá lâu, ngay cả người mẹ máu mủ ruột thịt cũng không hề nhận ra. Trên cõi đời này ai còn có khả năng bất chấp mọi nguy hiểm sẽ tiến tới với bản thân để đưa cô tới một chiều không gian khác chứ?! Phạm vào cấm kỵ thậm chí cô còn không biết sau khi cô rời khỏi không gian hư vô thần số mệnh sẽ phải gánh bác hình phạt lớn lao cỡ nào. Cô không hề hận thần số mệnh vì đã đem đôi mắt từ vong di truyền cho cô, có lẽ trước đây hẳn là sẽ hận lắm. Hận người mẹ sinh ra cô trao cho cô không chỉ là sinh mệnh đầy đau khổ này mà còn hận vì đã sinh ra mang theo lời nguyên truyền từ đời nay sang đời khác. Nhưng nỗi hận ấy của cô có thấm gì so với nỗi hận trong lòng thần số mệnh?!

Hận không thể thủ nhận tất cả. Hận không thể ôm chính đứa con của mình vào lòng vỗ về. Hận không thể thay cô gánh vác mọi nỗi đau. Hận bản thân bất lực nhìn cô chống chọi với đau thương nơi nhân gian. Hận...vì đã đem nỗi đau lớn lao của cả tộc loại cho đứa con còn chưa thấu sự đời. Những nỗi hận này nếu so với nỗi đau vốn vẹn của cô thì có thấm gì đâu?

Akito nhìn Yue lặng người trong mắt tràn ngập đau thương sắc mặt anh trầm xuống, đáy mắt cuộn cuộn gió lốc. Anh đặt tay lên vai cô khẽ nói

"Quên chuyện đó đi được không Yue? Lần này Vanity sẽ triệt để bị tiêu diệt. Bất kể nó tồn tại dưới dạng gì chỉ cần tìm ra nó thôi Yue. Quy tắc của thế giới này đã tan vỡ vậy thì chúng ta sẽ lập ra quy tắc của thế giới mới, cho dù quy tắc của nơi này đã vỡ nát thành tro bụi cũng không có vấn đề gì...."chỉ cần em tồn tại là đủ rồi.

Nửa câu cuối Akito không hề nói ra, bởi vì sự xuất hiện của Vanity khiến cho ký ức của Yue về Bạch Hạo và thần số mệnh sống dậy. Mà thù hận của Yue lại gắn liền với trái tim anh.

Akito ôm chặt lấy Yue, cho tới khi cô dụi đầu vào lồng ngực anh rầu rĩ nói anh nên về cảnh cục. Công việc của Akito quá bận rộn, anh bớt chút thời gian tới thăm cô đã là hiếm hoi, cô không thể để anh bận tâm về mình nữa.

"Em không sao." - cô nói.

Tuy rằng không đành lòng nhưng Akito cũng không thể làm gì khác ngoài nhờ vả di Kikyou chăm sóc cho cô. Anh thu thập tài liệu xong liền rời đi, mà di Kikyou cũng không cho phép Yue tiếp tục công việc nữa. Cô liền về phòng nghỉ nằm ngán ngơ.

Năm đó, chiến loạn liên miên xảy ra bởi vì các bộ tộc đều nằm trong sự khống chế của Vanity. Bản chất của bà ta là kiêu ngạo, chỉ cần một chút dẫn đường sẽ đưa con người vào vực sâu của tội ác. Vanity muốn được tất cả mọi người nhìn lên một cách đầy kính sợ, coi bà ta như một vị thần quyền uy. Giống như một con khổng tước cao ngạo dùng một nửa ánh mắt nhìn xuống thế gian. Sinh mệnh trong mắt Vanity giống như cọng cỏ con kiến có thể tùy từng lúc dẫm đạp lên, đó cũng chính là sự khác biệt duy nhất của bà ta và Thần.

Nguyên nhân sâu xa dẫn tới cái chết của Bạch Hạo đều do một tay Vanity dựng lên, tuy cô không được tận mắt trông thấy đáng về lúc đó của bà ta nhưng đó không phải là lý do để cô ngừng thù hận. Bạch Hạo chết ngày đó, linh hồn anh rơi vào thâm uyên địa ngục, đó không phải là hi vọng của cô. Cho nên....Vanity... Hãy chờ lấy. Tại thế giới này, cô sẽ dùng chính đôi tay mình ngăn cản hết thảy. Phong ấn bà ta một lần nữa. Cô sẽ là người thừa kế cuối cùng. Cho tới khi sinh mệnh đi tới hồi kết, cô sẽ tận lực bảo vệ thế giới này cho dù quy tắc đã bị phá vỡ. Bởi vì thế giới này thuộc về Akito. Bởi vì nơi này có sự hiện diện của anh...

P/s: kỷ niệm 31/12/2017 phát. Vậy là viết bộ này đã 3 năm rồi:3 không biết còn ai nhớ tới mình không nữa:3 chúc năm 2018 vui vẻ:3

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Phá mộng

Tháp truyền hình Osaka.

Màn đêm đen đặc bị ánh sáng chói loá từ vô số đèn neon xé nát. Gió lạnh thổi làm rối tung mái tóc Yue. Cô đứng trên tầng cao nhất của tháp truyền hình, trầm mặc nhìn xuống thành phố. Dưới đó là vô vàn ánh huỳnh quang chiếu xạ lại không có cách nào đẩy lùi đi bóng đêm đang bao trùm cả thành phố này, mọi thứ khiến đáy lòng Yue phát lạnh. Osaka về đêm chưa từng yên lặng thế này, đường phố không một bóng người, trong gió lạnh thổi cũng không mang theo một tia hương vị người sống.

Đến thế giới này hơn một năm, Yue chưa từng thấy Osaka toát lên vẻ im lặng đáng sợ như thế. Osaka mà cô biết hoa lệ tràn ngập sức sống, còn nơi này âm trầm lạnh lẽo bao phủ bởi một màn tử khí dày đặc.

Chân trần dẫm lên nền gạch lạnh băng, Yue vô thức rung mình một cái. Nơi này là mộng cảnh của cô, vẫn yên lặng như thế, không có tử vong, không có sinh mệnh, chỉ có màn đêm và sự yên ắng tốt cùng như thể cả thế giới này đã rơi vào quên lãng.

[Đẹp chứ? Đây sẽ là món quà mà ta tặng cho ngươi. Bảo bối của ta]

Bên tai truyền tới cảm giác nóng ẩm, thanh âm vang tới lại khiến cho Yue sợ run. Cô quay người bởi vì kinh hãi mà đồng tử co rút lại. Có thể tùy ý xâm nhập mộng cảnh của cô, sức mạnh của Vanity đã lớn tới mức nào?

Yue âm trầm nhìn bà ta thân thể buộc chặt. Đối với sự đề phòng của cô Vanity ngược lại càng tùy ý, đôi mắt phượng thấp thoáng ánh lửa đỏ, vanity khẽ cười

[Thích không? Thế giới này sẽ thuộc về ngươi bảo bối. Nếu ngươi....]

“Câm miệng đi. Ngươi lấy tư cách gì làm chủ thế giới này?”

Yue lạnh lùng cắt ngang. Trong mắt là chán ghét, là cừu hận càng nhiều là bất an cùng sợ hãi. Vanity nhìn cô, khoẻ môi dường như chẳng bao giờ tắt đi nét cười.

Vanity sở hữu diện mạo vô cùng diễm lệ, không ai có thể nhìn thẳng vào dung mạo ấy mà đoán đúng số tuổi thực sự của bà ta. Sự sống sinh ra vào giây phút ấy, Vanity cũng theo sậu chào đời. Bà ta có một đôi mắt phượng cực đẹp, ánh mắt như bảo thạch ánh lên ngọn lửa đỏ hồng, ướt át môi mỏng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Dung mạo có thể khiến cho vạn vật kinh diễm. Vanity cười khẽ, gương mặt như phù dung nở rộ đẹp đến nao lòng. Mà Yue lại chỉ cảm thấy ghê tởm đến tận tận độ.

Mấy vạn tuổi còn muốn giả đơn thuần.

“Thế giới này đã thoát ly khống chế của quy tắc. Mà ta tuyệt đối sẽ không để ngươi trở thành thần của nơi này. Vanity, ngươi không xứng.”

Vanity trong mắt chợt loé mà qua một tia sáng, không để cho Yue kịp phản ứng liền biến mất trước mắt cô. Yue chỉ kịp lùi về phía sau cánh giới liền bị một cỗ khí tức nóng rực áp vào mặt, cơ hồ là kẻ sát cô cô. Tiếp theo đó là đau đớn lan toả, giống như bị răng nhọn cắn chặt yết hầu kéo ra máu thịt, mang theo một loại vận vẹo hận ý tràn ra.

“A”

Yue nhìn không được rên khẽ một tiếng, Vanity híp mắt nhìn Yue, đôi mắt chăm chăm nhìn cô. Huyết hồng ánh mắt tràn ngập vui sướng vận vẹo và cả vài tia như có như không hận ý. Yue trong lòng lộp bộp một tiếng, bàn tay hơi run rẩy

Vanity....thông qua cô, nhìn ai?

Móng tay biến dài, Yue hướng về cổ Vanity lau đi lại bị bà ta vuron tay áp chế đẩy ngã cô xuống nền đất. Hàn ý trong phút chốc tập trung lại khiến cho Yue không khỏi nhũn mảy. Vanity hưởng thụ ánh mắt kinh hãi của Yue cười một tiếng. Mi mắt cong cong, bà ta liếm môi, nước bọt làm bờ môi đỏ mọng kia càng thêm ướt át diễm lệ.

[Chờ ngươi lâu như vậy cuối cùng ngươi cũng trưởng thành. Chỉ tiếc... hơi thở trên người của ngươi thật khiến cho người ta cảm thấy chán ghét]

Yue bị Vanity áp chế trên sàn đá lạnh buốt, cô không thể cử như vậy để mặc cho bà ta tùy ý xâm lược. Yue rướn cổ hướng về động mạch của bà ta mà cắn tới. Dường như bị hành động bất ngờ này của cô làm giật mình, Vanity buông lỏng tay, cô nhanh chóng đập một cước đẩy bà ta ra xa, không nói hai lời liền giương cung bắn Vanity.

Ý tứ của bà ta Yue một chút cũng không muốn hiểu. Mũi tên liên tiếp lao về phía Vanity, bà ta lại ưu nhã né tránh giống như không để Yue vào mắt. Mèo vờn chuột chán rồi, Vanity vuron tay đón lấy mũi tên của Yue. Ngay lập tức mũi tên xanh biếc do linh lực của Yue tạo nên chuyển sang màu đỏ. Nó quay đầu lao về phía cô. Không giống mũi tên của Yue sau khi bắn ra liền tiêu tán, mũi tên Vanity điều khiển đuổi theo Yue không ngừng. Một vài sợi tóc của cô cũng bị mũi tên xẹt qua cắt đứt. Vanity chỉ đứng xa đó mỉm cười nhìn Yue chặt vật tránh né, móng tay dài thỉnh thoảng quơ quơ một chút dẫn đường cho mũi tên nọ.

[Ta có thể tiến vào mộng cảnh của ngươi thì cũng có thể tại nơi này giết chết ngươi bảo bối. Nhưng mà....ta sẽ không làm như vậy. Ngươi biết tại sao]

không?]

Vừa dứt lời, mũi tên đỏ nhanh chóng phân tán, trước mắt Yue là 3 mũi tên khác như hổ rình mồi chỉ chờ Vanity vẩy tay là lao tới cắm phập vào thân thể cô. Yue cắn răng nhìn Vanity chậm rãi tiến lại gần, bộ váy đỏ của bà ta tung bay phấp phật trong gió lốc. Vanity cao ngạo nhìn xuống Yue, bóp chặt cảm cô để cô đối diện với chính mình.

[Đôi mắt này, thái độ này, gương mặt này.....thật giống a. Quả nhiên là thân sinh]

Một ý nghĩ chợt loé mà qua nhưng Yue còn chưa kịp hiểu rõ, trên cổ cô đã thấy một mảnh lạnh lẽo. Vanity xé nát áo ngủ của cô, nhào lên cắn xuống giống như hận không thể trực tiếp cắn nát Yue. Đáng tiếc, nơi này là mộng cảnh, thân thể là hư ảo. Dù biết vậy nhưng Yue vẫn cảm thấy kinh hãi bao phủ lấy mình.

Từ trên không trung, một giàn thủy tinh trống rỗng xuất hiện rơi thẳng xuống người Vanity cùng Yue. Bà ta không kịp trốn thoát hoặc là khinh thường không thèm phải trốn tránh chịu đựng cả giàn thủy tinh rơi xuống người mình. Thậm chí Yue còn cảm thấy lỗi giác Vanity trong khoảnh khắc đó lấy tay che đôi mắt cô.

Nơi này là thế giới trong mộng của Yue, cô muốn xuất hiện thứ gì đều vô cùng dễ dàng. Giàn thủy tinh trống rỗng xuất hiện là Yue cố ý, nó rơi xuống một khắc kia trong tay Yue mũi kiếm chợt loé lên đâm xuyên thân thể của Vanity. Nhận lấy tấn công từ cả hai phía, Vanity không thể phản kháng bị Yue một cước đá văng khỏi người. Thủy tinh vỡ nát dưới thân bà ta chợt loé lên hoá thành vô vàn mũi kiếm sắc nhọn chỉ chờ Vanity đứng lên liền lao tới.

[Người cuối cùng cũng học được cách nhẫn tâm này.]

Vanity cười mỉa, mũi kiếm bốn phía hoá thành hư ảnh, từ trong tay áo bà ta, vô vàn những dải lụa đỏ như nhuộm trong máu phóng ra, hoà cùng gió lốc bay tung trên sân thượng tháp truyền hình

[Người vì bảo hộ thế giới này mà chấp nhận hi sinh hết tất cả sao? Yue! Người sao giống mẹ người như vậy? Ngu xuẩn!]

Yue nhú mày, hận ý trong mắt không giảm ngược lại càng tăng lên. Bạch Hạo và giờ là mẫu thân mình, Vanity tại sao cứ làm hại tất cả những người xung quanh cô như vậy?

“Mẹ của ta? Ta không có mẹ. Người nuôi dưỡng ta là thần số mệnh. Vanity, quá đủ rồi. Ngàn năm trước người hại chết Bạch Hạo, ngàn năm sau người muốn hại chết Akito thống trị thế giới này. Người vẫn chưa thoả mãn hay sao? Tại sao cứ phải giết chóc, tại sao lại là ta?!”

Yue gầm lên, linh lực lại một lần nữa hiện lên hoá thành hàng trăm mũi kiếm sắc nhọn bao phủ quanh hai người. Giữa đêm đen, trên tháp cao trọc trời, một đỏ một trắng đứng giăng co. Trắng bạc lạnh lùng, đỏ rực tiên diễm không ai chịu nhường ai. Không khí đông cứng đến cực điểm.

Đột nhiên, Vanity cười thành tiếng. Những dải lụa đỏ theo gió bay tung như trào phúng.

[Người không biết người sinh ra người là ai sao? Ha ha ha. Thật đáng thương. Thật đáng thương!!!! Yue, người chẳng lẽ không muốn biết nỗi bất hạnh cả ngàn năm nay của người là do ai tạo thành sao?!!!]

Lụa đỏ bay tung trong không gian, sắc đỏ tiên diễm dường như lấn át hết cả không gian. Mũi kiếm bạc không ngừng vỡ nát giống như lý trí Yue lúc này trở nên bạc nhược dần. Vanity nói không sai. Yue là thật sự muốn biết thân sinh cha mẹ mình là ai. Thân mang một nửa dòng máu thiên nhân tộc, là thần tộc lại kết hợp với tộc quỷ để rồi sinh ra một đứa trẻ bị nguyền rủa như cô. Tại sao lại sinh cô ra trên đời này để cô phải gánh lấy tội nghiệt của cả tộc loại? Sau đó bỏ rơi cô để cô gặp được Bạch Hạo? Và bắt đầu cuộc sống như trong địa ngục không chết không ngừng như vậy?

[Đi theo ta, ta sẽ chậm rãi nói cho người biết người là ai.... Yue]

Vanity nhìn ra sự do dự trong mắt Yue, bà ta chậm rãi tiến lại gần cô. Yue vẫn đang thất thần, cô thật sự có nên biết cha mẹ ruột của mình là ai hay không? Bởi vì từ thâm tâm cô có một giọng nói vẫn luôn vang vọng. một khi biết được sẽ không thể vẫn hoài bất cứ thứ gì. Cha mẹ thật sự có lẽ đã vứt bỏ cô, vậy thì cô cứ theo đuổi tìm một sự thật đã bị chôn vùi làm gì kia chứ? Biết được chân tướng rồi thì sao? Cô có thay đổi được điều gì đâu? Sự bất hạnh của cô, nỗi đau của Bạch Hạo, sự công bằng với Akito.....

Không biết tiết bao giờ, những lớp vải đỏ đã quấn quanh xiết chặt lấy tay chân Yue.

[Người quá giống nàng ấy. Đôi mắt này, sự do dự này khiến ta cảm thấy đau lòng.]

Yue nuốt xuống cảm giác ghê tởm bởi vì lời nói này của Vanity, cô cười lạnh

“Đừng có mè nheo khóc chuột nữa Vanity, nỗi bất hạnh của ta không phải là do chính bà dựng lên hay sao?”

[Ha? Người đánh giá ta cao quá rồi đấy. Ngàn năm trước ta chỉ là một quỷ khí nhỏ nhỏ, gánh lấy nhiệm vụ từ quy tắc. Ta làm sao có thể khiến cho người gặp bất hạnh đây? Sự đau khổ của người không nên trách ta. Nếu có trách thì hãy trách tộc loại của người! Trách cha người cố tình đem người tới thế gian này! Yue đừng có dùng sự đau khổ của mình mà oán hận người khác. Đó là vận mệnh của chính người! Nếu không phải vì người nàng ấy làm sao có thể...làm sao có thể.....]

Lụa đỏ bay tung lên, gương mặt yêu diễm của Vanity tràn ngập sự phẫn nộ mãnh liệt. Đôi mắt đỏ rực như lửa cháy giống như muốn thiêu đốt Yue. Lụa đỏ xiết chặt tứ chi của cô, Vanity dùng sức xiết chặt cổ Yue gần như là thét lên. Cô vận vẹo gãy dựa, đôi mắt từ từ mất đi dòng từ chuyển thành một

màu xanh biếc.

Vanity thấy vậy chậm rãi thả lỏng tay, nét cười lại lần nữa quay về. Đôi mắt đỏ rực đã trầm tĩnh lại tràn ngập hồi tưởng cùng tiếc nuối. Bà ta nhẹ nhàng vuốt ve khoe mắt Yue giống như đang thưởng thức đồ vật mà mình quý trọng nhất. Yue nhìn chăm chăm bà ta không hề động đậy. Cô biết mình không có phần thắng nhưng cô càng muốn biết Vanity đang muốn làm cái gì. Đôi mắt cô khiến cho Vanity hoài niệm cái gì.

[Ta rất muốn biết nếu như cả thế giới này biết gương mặt thật của ngươi, bọn họ sẽ chấp nhận một ngoại tộc như ngươi sao?]

Yue giật bản mình, Vanity vẫn mềm nhẹ vuốt ve khoe mắt cô. Cả thân hình cô bị lụa đỏ khoá chặt, giống như kén tằm chỉ để lộ gương mặt được Vanity ôm vào trong tay. Yue giả dựa đôi lại là những cái xiết chặt như muốn bẻ gãy tứ chi cô từ những dải lụa đỏ nhuộm máu.

“Buông...”

Yue giả dựa càng kịch liệt nét cười trong mắt Vanity càng sâu. Từng dải lụa đỏ xoả tung đều là năng lượng của bà ta tỏa ra trời chật lấy Yue.

[Ngươi không phải là người, bọn chúng sẽ chấp nhận một dị tộc như ngươi sao? Ngươi là bán thần tại sao có thể chấp nhận sống chung với lũ sinh vật tầm thường đó? Chỗ của ngươi không phải tại nơi này. Thế giới này chỉ đáng để ngươi nhìn xuống. Yue, nghe lời ta. Đáp ứng ta, cùng ta hủy diệt nơi này có được hay không? Chỉ có ta mới không ghét bỏ ngươi, chỉ có ta mới xứng đáng với đôi mắt này của ngươi. Ngươi là hoá thân của thần, ta là quỷ dữ, chỉ cần ngươi muốn ta sẽ đem hết thảy mang tới cho ngươi. Ta sẽ bảo vệ ngươi. Hết thảy những thứ khiến cho ngươi đau khổ ta sẽ hủy diệt chúng, được không? Yue?]

Giấy dựa yếu ớt dần, ánh mắt Yue cũng ngày càng tối. Thấy vậy nét cười trên gương mặt diễm lệ của Vanity càng sâu. Chỉ là nét cười ấy rất nhanh động lại, bà ta có chút kinh hãi nhìn thẳng vào Yue. Không bao lâu sau, màn đêm của Osaka bị xé rách. Giữa nền trời u tối đột nhiên sáng loà lên bởi hoa hoa. Pháo hoa nổ tung trên nền trời đêm chiếu rọi thất thái ánh sáng. Yue ngưng nhìn chúng, đáy mắt một mảnh thanh minh chẳng còn u ám và mù mịt lúc trước.

Thanh âm quen thuộc ầm ập trầm thấp vang lên bên tai Yue, cô chỉ cảm thấy cơ thể bị trôi đến chết lặng đột nhiên chảy qua một dòng nước ấm, tứ chi không còn tê dại, Yue ngược mắt lên nhìn Vanity khoe môi hơi gợn lên. Cảm giác ầm ập lan tỏa toàn thân sau đó tập trung về phía hai xương bả vai. Trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc của Vanity, những lớp lụa đỏ trôi buộc cô vỡ tan thành ngàn mảnh. Sau lưng Yue một đôi cánh lớn xuất hiện.

Yue cũng ngây người cảm nhận sự mềm mại của lông vũ ôm ấp lấy cơ thể mình. Khoe môi ngược lại cong thêm vài phần

Akito....

Vanity nheo mắt, cảm hận nhìn đôi cánh trắng muốt vừa xuất hiện. Bà ta nghiêng rằng, đôi mắt lửa đỏ hùng hực như thiêu như đốt lửa giận.

“Vanity, ta sẽ không đi theo bà. Cho dù bà cho ta biết cha mẹ ta là ai đi nữa cũng không thể giúp ta thay đổi bất cứ điều gì. Vanity, ta thật sự đã từng hận quá cha mẹ mình, cũng hận không thể quay ngược thời gian cứu lấy Bạch Hạo dù cho bản thân ta sẽ phải gánh lấy sự trừng phạt khủng khiếp. Nhưng mà hận thì có ý nghĩa gì, tất cả những gì đã và đang diễn ra đều là quy luật mà vận mệnh đã sắp xếp sẵn. Mà ta là người thừa kế của vận mệnh. Ta sẽ không từ bỏ. Vanity, Ta sẽ không bởi vì vài lời nói của bà mà hủy hoại thế giới này.”

Yue thoát khỏi những dải lụa đỏ nhẹ nhàng bay tới trước mặt Vanity. Những chiếc lông vũ mềm mại đột nhiên trở nên sắc nhọn, lao như bay về phía bà ta. Vanity cũng không tránh, cứ đứng như vậy cường ngạnh chịu lấy hàng ngàn chiếc lông vũ sắc như dao cứa lên thân thể mình, máu tươi rất nhanh nhuộm đầm y phục đỏ rực của bà ta. Yue đứng trên cao nhìn xuống Vanity chỉ thấy bà ta như điên dại cười lớn. Không biết có phải ánh đèn quá chói mắt hay không Yue dường như nhìn thấy khoe mắt bà ta mơ hồ ánh nước. Cho đến khi Vanity ngược mắt nhìn cô, huyết hồng đôi mắt chỉ còn lại ý cười trào phúng giống như vệt nước lúc trước chỉ là ảo giác của Yue. Cô không rõ Vanity đang thông qua mình nhìn ai, cô sẽ không tự kỷ cho rằng Vanity đột nhiên có lòng tốt thay cô can một lần thủy tinh rơi xuống và nhiều lần lửa đối đem cô đi khỏi nơi này.

“Bà....thông qua tôi để nhìn cái gì?”

Vanity đột nhiên lao lên, trong tay bà ta không biết từ lúc nào đã hình thành một mũi kiếm. Yue kinh hãi còn chưa kịp tránh thoát đã bị bà ta tóm chặt lấy cổ chân. Đôi cánh sau lưng cô lại lần nữa rung lên, những chiếc lông vũ mềm mại nhanh chóng trở thành vũ khí bén ngọt giống như vô hạn mà rơi xuống mà mục đích là gương mặt diễm lệ của Vanity.

[Mấy ngàn năm trước nàng ấy cũng giống như ngươi. Cũng lạc bước trong giấc mộng. Ta thiếu chút nữa đã có được nàng ấy, chỉ là vì các ngươi. Tại sao các ngươi luôn luôn ngăn cản ta? Các ngươi đem lại cho nàng ấy bao khổ đau, tại sao vẫn luôn bám riết không tha?]

Yue càng khó hiểu. “Nàng ấy” trong miệng Vanity căn bản không phải cô. Vậy thì là ai? Để Vanity liều mạng hủy diệt mọi thứ chỉ để đoạt lại “nàng ấy” vậy thì cô có liên quan gì?

Đôi cánh trắng muốt ôm trọn lấy thân thể Yue, Vanity trở mắt nhìn cô dần hoá hư ảo, giấc mộng nháy mắt bị hủy diệt, tất cả giống như thủy tinh vỡ nát ào ào rơi xuống. Qua lớp lông vũ trắng, Yue cứ như vậy nhìn Vanity đứng trong đồng hồ cát, máu tươi hoà cùng lông trắng và những mảnh đất trời nứt toác đang rơi xuống đôi mắt đột nhiên đau xót. Khung cảnh này....quá quen thuộc. Nhưng Yue căn bản không thể nhớ ra nơi đã nhìn thấy ở nơi nào. Ký ức cô có quá nhiều phay đứt gãy, bởi vì cô phải gánh lấy mộng cảnh của quá nhiều người, quá nhiều thế giới. Cho đến khi ảo ảnh của Yue biến mất, Vanity mới động một chút. Đôi mắt đỏ tràn ngập cừu hận.

[Nàng vẫn như vậy. Vẫn đem ta bỏ rơi. Ngàn năm trước là thế, ngàn năm sau vẫn vậy! Lần này ta sẽ không bỏ qua cho nàng. Ta càng không để cho đám người đó yên. Ta nhất định sẽ giải phóng nàng để nàng thấy trên thế gian này không ai tốt với nàng hơn ta!]

Vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Akito, Yue chỉ thấy tim đập gia tốc. Akito cúi sát mặt xuống làm gì? Đương nhiên là anh đang nhìn Yue mất tự nhiên xê dịch thân thể, anh vươn tay kéo cô giữ chặt lại. Cô vừa há miệng định nói gì liền nghe thấy anh trầm giọng hỏi

“Cô em là ai làm?”

Yue ngẩn ra còn chưa kịp hiểu anh đang nói tới chuyện gì. Akito mặt âm trầm sờ lên cổ cô. Yue chỉ cảm thấy một trận đau đón truyền tới, nơi anh chạm qua đau rất như phải bỏng. Akito ôm cô xuống giường để cô đứng trước mặt gương. Lúc này Yue mới thấy trên cổ mình chỉ chít dấu tay tím bầm, vết cắn máu thịt mơ hồ trùng khớp với vị trí bị Vanity tấn công trong giấc mơ.

Sau lưng lạnh toát, Yue vội vàng vạch cổ tay xuống. Đập vào mắt liền là dấu vết bị vải lụa trói chặt, làn da tím bầm. Những đòn tấn công của Vanity trong giấc mộng thực sự có thể tổn thương tới thân thể cô, vậy còn những đòn tấn công của cô với Vanity thì sao? Yue vô thức rung mình một cái, bởi vì cô biết rõ Vanity thực sự là nương tay với cô. Nếu như bà ta muốn giết chết cô trong giấc mộng quả thật là dễ như trở bàn tay. Chỉ là....bà ta không làm như vậy. Âm mưu của vanity là gì?

“Em gặp được Vanity rồi?”

Yue quay người ôm lấy thắt lưng Akito, là anh đánh thức cô, là anh phá vỡ giấc mộng đáng sợ đó. Cũng chính là anh kéo cô ra khỏi sự dẫn dắt của Vanity. Nếu không có Akito xuất hiện, cô không dám nghĩ tiếp chính mình sẽ thoát khỏi bàn tay Vanity thế nào.

Akito cau mày, đặt tay lên cổ Yue khẽ vuốt các vết thương. Bàn tay lạnh lạnh hoàn toàn trái ngược với dòng máu nóng hằm hập đang chảy xuôi trong huyết quản cô.

“Em phát sốt Yue. Đừng suy nghĩ gì nữa. Nếu Vanity muốn hủy diệt nơi này anh không tin Bạch Hạo và Subaru sẽ để yên cho bà ta.”

Yue hơi run lên, vòng tay ôm lấy eo anh càng xiết chặt. Akito cúi người gần như là ôm trọn lấy cô vào lòng, khẽ hôn lên trán Yue. Sự dịu dàng lặng lẽ trong đôi mắt anh dường như có thể hoà tan băng tuyết trong thế giới của cô. Ánh sáng mơ hồ chiếu vào phòng qua khe cửa phủ lên thân thể hai người để lại một mặt hào quang ấm áp.

Yuu Kikyou không biết đứng ngoài từ bao giờ lặng lẽ khép chặt cửa phòng. Khoé môi hơi cong lên. Bà tới vốn dĩ định đánh thức Yue để con bé thay đồ chuẩn bị tham gia lễ hội, nhưng đã thấy Akito bà đành phải lặng lẽ rút lui nhường chỗ cho đôi trẻ, thời gian vẫn còn dài không phải sao?

Akito khẽ nâng lên gáy của Yue, tăng cường độ hôn, nhiệt tình xâm phạm khoang miệng cô. Miệng đầu lưỡi bị gắt gao quấn lấy dây dưa, trong miệng bị cắn nát một mảnh tê dại. Yue chỉ có thể vô lực tùy ý Akito đoạt thành chiếm đất.

Akito cũng bởi nụ hôn này mà nóng nảy, thẳng đến khi Yue đứng cũng không vững nhuỷ tại trong lòng anh vô thức phát ra thân ngâm, gương mặt thiếu dưỡng khí càng phát ra đỏ hồng, chiếm hữu dục trong lòng Akito mới thoáng giảm bớt. Rõ ràng ngay từ đầu chỉ là một hồi xúc động lại biến thành không có cách nào không chế tình cảnh khiến cho anh bất ngờ càng nhiều là không thể tin vào định lực và phán đoán của bản thân mình. Yêu cùng dục vọng song song tồn tại, bởi vì yêu càng nhiều cho nên mới chiếm lấy càng nhiều bao nhiêu cũng không đủ mặc kệ đối phương có nguyện ý hay không.

Một nụ hôn chấm dứt, lông mi Yue khép hờ, ánh mắt mông lung bọc kín một tầng hơi nước, sợi tóc tí mĩ chải vuốt cũng đã loạn thành một đoàn, đôi môi đỏ hình ướt át hơi há ra thở dốc, cả người cô vô lực gắt gao nắm chặt lấy y phục anh giống như bám vào sợi rom ran cứu mạng. Vô lực, yếu đuối, nhu nhược lại tỏa ra ý vị tình sắc nồng nàn khiến cho dục vọng vừa bị đè nén xuống nay lại cháy bùng lên.

“Thật là....muốn giấu em đi không để ai nhìn thấy em Yue.”

Thanh âm của akito vốn đã trầm thấp nay bởi vì nhiễm lên dục vọng càng thêm vài phần khàn khàn gọi cảm. Yue hơi híp mắt cười nhẹ

“Anh có thể không? Akito?”

Sợi dây lý trí trong đầu Akito đứt lìa. Không một người đàn ông nào có thể tha thứ cho người mình yêu hỏi rằng bản thân anh ta có thể hay không! Muốn biết a? Lấy thân thử đi.

Bởi vì Yue sốt nhẹ cho nên Akito cũng chỉ trêu đùa cô mà không nhẫn tâm làm thêm bất cứ điều gì. Náo loạn không bao lâu, Akito để cô ngồi tại giường nhẹ nhàng cảm lược chải tóc cho cô. Tóc của Yue rất dài, từ khi cô tới thế giới này rất ít khi cô cho người khác chạm tới tóc mình. Kể cả là Yuu phu nhân hay Hattori phu nhân. Người duy nhất có thể nắm lấy tóc cô là Akito. Mái tóc đối với thiên nhân tộc là thứ hiện hình duy nhất cho thấy lực lượng của họ tới đâu. Mái tóc càng dài, năng lực càng mạnh, thậm chí mái tóc cũng là một vũ khí khi họ gặp phải nguy hiểm. Tóc của Yue dài và mềm mại, đó là cảm nhận duy nhất của Akito. Từng ngón tay lướt qua kẽ tóc giống như đang vuốt lên tấm lụa mỏng. Anh khéo léo buộc gọn tóc cho Yue, bởi vì lát nữa cô sẽ tham gia lễ hội, bên YUUs nhất định sẽ cho người tạo hình lại mái tóc của cô cho nên anh cũng không chọn kiểu tóc quá cầu kỳ. Akito nhìn Yue an tĩnh ngồi đặt một nụ hôn lên mái tóc cô. Yue quay đầu vuốt ve quàng thâm dưới mắt anh rầu rĩ

“Anh đã bao lâu không nghỉ ngơi rồi?”

Akito trên mặt đều mang theo tia mệt mỏi tiêu tụy. Dưới mắt một mảnh quầng thâm, quần áo phẳng phiu sạch sẽ hiển nhiên là tranh thủ lúc cô còn đang

ngủ thay đổi. Lần này cô không thể giúp gì cho anh. Vanity thay đổi một cảnh của cô, năm lần bảy lượt tiến vào chỉ thấy cảnh đêm của Osaka trên tháp truyền hình. Cô không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Thậm chí cho đến giờ phút này cô đột nhiên cảm thấy thà rằng mình có thể nhìn thấy những cái chết trong tương lai còn hơn là cứ thấp thòm chờ đợi từ vọng buông xuống thế này. Yue đột nhiên giật mình, trong lòng một mảnh lạnh lẽo. Là cô quá tham lam rồi. Cô hận không thể từ bỏ đôi mắt này để không cần phải chứng kiến tương lai đầm máu, nhưng khi cô nhận ra có thể lợi dụng đôi mắt để bảo hộ những người xung quanh cô lại ý lại vào nó. Đã từ lúc nào....cô trở nên nhu nhược thế này?

Thấy Yue đột nhiên thay đổi sắc mặt, Akito còn tưởng cô tức giận vì anh không chăm sóc chính mình. Akito khẽ cười nhẹ giọng trấn an

“Không sao. Chỉ cần lễ hội kết thúc anh có thể nghỉ ngơi.....” sau đó, chúng ta làm lễ cưới được không Yue?

Akito chỉ nói một nửa, nửa câu sau anh chỉ âm thầm nói trong lòng. Anh muốn cầu hôn cô ở một nơi khác, trong bầu không khí lãng mạn chứ không phải sự ngột ngạt đè nén này. Chỉ cần lễ hội kết thúc, anh sẽ cầu hôn cô. Anh thậm chí đã sẵn sàng từ chức chỉ để đem cô đi du lịch khắp thế giới tận hưởng cuộc sống của hai người. Chỉ cần....lễ hội chết tiệt này kết thúc.

“Đủ rồi nhé hai đứa, đã trễ lắm rồi đấy, Yue còn chưa trang điểm đâu. Lễ hội sắp bắt đầu rồi. Akito, không phải con nói nhiệm vụ lần này rất quan trọng sao? Giờ này còn ngồi đây?”

Nghe được sự bất thiện trong lời nói của dì Kikyou, Akito sờ mũi xoa đầu Yue rồi nhanh chóng rời đi. Yue cũng nhanh chóng được dì Kikyou đưa tới phòng trang điểm.

Trong phòng thay đồ lúc bấy giờ chỉ còn lại mấy người, Kazuha cũng đã ngồi yên cho chuyên gia make up tô vẽ lên gương mặt. Không khí trong phòng hoàn toàn không bị sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài lây nhiễm, không khí yên lặng tới mức cây kim rơi xuống cũng tạo thành tiếng vang.

Làm người mở đầu show diễn của YUUS Kazuha hôm nay mặc một thân váy dạ hội xanh nhạt. Kim tuyến màu ngân bạch dệt thành từng họa tiết hoa văn phức tạp và tinh tế. YUUS rất fit khi dùng màu xanh nhạt để thiết kế quần áo bởi vì không phải ai cũng thích hợp với màu sắc mờ nhạt này. Nhưng hiện tại, khi nhìn thiếu nữ mặc lên mình bộ váy dài, Yui Kikyou hai mắt như tỏa sáng. Xanh nhạt cùng ngân bạch phối hợp phi thường dễ nhìn, bất luận là chi tiết hoa văn hay thiết kế và cả vật liệu may mặc đều phối hợp hết sức nhịp nhàng. Mọi người trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới: bộ váy này thật sự rất xinh đẹp. Giống như u lam mặt biển chiếu rọi ánh sáng từ mặt trời, long lanh mỹ lệ khiến cho người ta không rời mắt.

Yue rời mắt khẽ cười, Kazuha rất xinh đẹp, một thân váy dài xanh lam thoát nhìn giống như mỹ nhân ngư vừa vươn mình lên từ mặt biển, dưới ánh dương sáng ngời khiến cho lòng người dịu lại. Mấy nhà tạo mẫu đang loay hoay sửa sang lại y phục cho Kazuha, thấy vậy Yue cũng quay đầu nhìn chính mình trong gương tô vẽ đã chuẩn bị tốt.

Cô để mặc cho nhà tạo mẫu đùa nghịch trên gương mặt mình. Cho đến khi sửa sang lại mái tóc, Yue cố nén cảm giác khó chịu nhìn lướt qua mặt bàn trang điểm. Cô thuận tay cầm lên hộp đựng kính áp tròng, bên trong dung dịch trong suốt là một đôi đồ tươi mỹ đồng giống như hóa diễm quang hoa bắn ra tứ phía. Trải qua giác ngộ đối mặt với Vanity cô thực sự không ưa thích màu sắc này cho lắm. Nhưng hết cách rồi, những chiếc kính áp tròng này đều được làm dựa trên màu sắc trang phục mà người mẫu mặc. Kazuha là thâm lam, của cô là hồng sắc. Một tĩnh lặng như nước, một rực rỡ như lửa. Có lẽ hiệu ứng tương phản lần trước khiến cho dì Yui Kikyou vô cùng hài lòng.

Để không làm xước kính áp tròng, phía trên hộp đựng có thiết kế sẵn dụng cụ. Yue chỉ cần dùng dụng cụ này áp lên mắt kính sau đó để vào mắt là được. Vì thế cô cũng không cần chuyên viên hoá trang tự mình đeo lên đôi đồng tử đỏ như máu ấy.

Xoảng.....

Nhà tạo mẫu tóc run tay giật mình nhìn Yue, dì Kikyou cùng Kazuha cũng nghe được tiếng vang vội vã quay đầu. Trên mặt đất hộp đựng kính sát trùng vỡ nát, một bên đồng tử đỏ nằm giữa đồng thủy tinh ngổn ngang.

Yue hai tay ôm mặt, mười ngón tay cực lực xiết chặt hẳn rõ cả các khớp xương trắng bệch. Máu đỏ máu theo từng kẽ ngón tay rỉ ra, một giọt lại một giọt rơi xuống. Nguyên bản thanh lệ gương mặt nhiễm lên máu tươi vừa đáng sợ lại yêu diễm đến không ngờ.

“Yue?!”

Dì Kikyou vội vàng lao tới đẩy nhà tạo mẫu tóc sang một bên, chộp lấy cánh tay Yue. Thân thể cô banh chặt, dì Kikyou ánh mắt cũng đỏ lo lắng gầm lên

“Gọi cấp cứu!”

Kazuha luống cuống lấy điện thoại lại bị Yue ngăn trở về

“Đừng gọi. Không cần gọi Kazuha.”

Yue toàn thân rung lên, bóng rập trong mắt bởi vì linh lực điên cuồng xông tới mà dịu đi một chút.

“Làm sao thế này? Trong kính áp tròng có cái gì sao?”

Yui Kikyou vừa dứt lời, những người mẫu còn lại trong studio đều đồng loạt bỏ hộp kính áp tròng của mình ra, thận trọng xem xét. Bản thân dì Kikyou cũng cúi người muốn nhặt lên một bên kính nằm giữa đồng ngổn ngang lại bị Yue giữ chặt tay. Máu tươi dính lên tay bà, một mảnh lạnh lẽo.

“Trong đó có dung dịch ăn da, dì đừng chạm vào.”

Vừa dứt lời, mọi người trong studio đều đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh. Kazuha sắc mặt trắng bệch vội vàng xông tới gào lên

“Nhanh đi bệnh viện, không thì đôi mắt cậu sẽ....”

Hậu quả của dung dịch ăn da (xút) có thể gây ra những tổn thương vĩnh viễn cho đôi mắt. Nếu không điều trị kịp thời sẽ khiến cho các sắc tố trong mắt mất đi khiến đồng tử chuyển sang màu trắng, toàn bộ con người sẽ bị nhiễm đỏ, dung dịch này ăn mòn con mắt dẫn đến mù loà vĩnh viễn.

“Không sao. Sẽ ổn thôi.”

Yue rút khăn giấy bình tĩnh lau đi vết máu trên mặt, chậm rãi mở mắt. Một bên đen thẫm như đáy vực, một bên xanh biếc quý dị. Yuu Kikyou hít sâu một hơi ngăn chặn cảm giác kinh hoàng từ đáy lòng. Bà thật sự đã trông thấy đôi mắt của Yue, nhưng khi thời gian đảo lộn, ký ức ngày ấy bị xoá sạch. Trong ký ức của bà Yue mãi là đứa nhỏ đáng thương được Hattori gia tộc thu dưỡng, là đứa bé bà yêu quý nhất.

Xanh biếc ánh mắt không có đồng tử, khoé mắt còn vương lại vài sợi tơ máu, Yue nhìn khắp studio, sở hữu cảm tình đều lắng xuống bề ngề như nhìn một đám vật chết.

“Yue?”

Cô không quay đầu nhìn bà, đẩy ghế thẳng tắp đi về phía cửa. Kazuha nhìn theo chỉ thấy ở đó còn đứng một người.

“Minami? Chúng ta không thù không oán vì cái gì cô muốn làm tới bước này?”

Cô gái kia khẽ run lên, sợ hãi tràn ngập ánh mắt, bởi vì bị Yue áp sát cô ta nhìn không được lùi về phía sau vài bước cho tới khi hoàn toàn bị ép sát vào cánh cửa.

“Ra ngoài đi, đây là chuyện của tôi và Minami.”

Yue nhàn nhạt mở miệng, mà những người trong studio vừa nghe được liền hận không thể dùng cả hai tay hai chân rời khỏi phòng này. Cho tới khi cả studio chỉ còn lại di Kikyou, Kazuha, Minami, cô mới tiếp tục nói

“Minami, mục đích của cô là gì?”

Minami run rẩy trong mắt một mảnh hoảng loạn.

Làm sao cô ta có thể biết? Làm sao cô ta không có việc gì?

Yuu Kikyou há miệng, phần nộ quát

“Là Minami làm ư? Làm sao có thể?”

Kazuha lập tức tiến tới gần giữ chặt lấy di Kikyou, cô thật sự rất sợ di ấy mất lý trí sẽ làm những việc không nên làm. Dù sao Yuu Kikyou không chỉ là người sáng lập ra YUUs mà còn là một đầu lĩnh Yakuza nữa.

“Người...tại sao lại không có việc gì? Tại sao người vẫn nhìn thấy?!!!!”

Minami kinh hãi thét lên. Gián tiếp thừa nhận việc này là do chính tay cô ta làm ra.

“Tại sao cô có thể làm ra chuyện thế này?! Yue đã làm gì cô? Tại sao cô nhẫn tâm như vậy? Minami chẳng lẽ cô không biết cô làm vậy sẽ làm Yue không còn cơ hội thấy ánh sáng hay sao?!”

Minami khoé mắt phiếm hồng không biết là bởi vì sợ hãi hay phần nộ, khi nghe được lời trách cứ của Yuu Kikyou thì cô ta triệt để bộc phát

“Ác độc?! Nhẫn tâm? Là ai khiến cho tôi trở nên độc ác? Yuu Kikyou là bà đưa tôi vào thế giới người mẫu ảnh này, tôi có được địa vị ngày hôm nay là do một tay bà nâng đỡ. Tôi cảm kích bà nhưng càng thống hận bà. Bà đem tôi nâng cao lên, nhưng không cho tôi đường lui. Từ khi Yue xuất hiện bà hoàn toàn lãng quên tôi. Bà có biết bên ngoài kia nói tôi thế nào không? Tôi già rồi, tôi thất sủng rồi! Tôi không còn là người mẫu độc quyền của bà nữa. Tôi rời đi YUUs sẽ không có một nơi nào dám thu lưu tôi. Bà có biết hay không vị trí mà tôi luôn cố gắng bấy lâu để đạt được cuối cùng chỉ vì một câu nói của bà mà triệt để tan biến. Trang phục nó mặc, trang sức nó đeo, vị trí nó biểu diễn tất cả chẳng phải là dành cho tôi sao? Tôi vẫn nhớ bà nói rằng sẽ để tôi áp trực show diễn kết quả thì sao? Một người mẫu chuyên nghiệp lại không bằng một con nhỏ chưa tốt nghiệp cấp 3. Bà đem mặt mũi của tôi vứt đi nơi nào?!”

Yuu Kikyou sững người, nét giận dữ trên mặt bà càng khiến cho ngũ quan xinh đẹp trở nên vụn vỡ. Đôi mắt đỏ bừng

“Minami, cô làm tôi quá thất vọng rồi. Không phải tôi dùng Yue để thay thế cô mà là tôi muốn cô dần thay thế tôi tiếp quản công việc của YUUs tại Tenjinbashi suji này. Công việc của người mẫu ảnh quá vất vả, nếu như để cô cùng lúc kiêm hai nhiệm vụ cô sẽ không chịu nổi vì thế tôi mới để Yue và Kazuha nhận công việc này. Cô cũng biết sau khi hợp tác với MC, một mình tôi không thể xoay sở hết công việc được. Minami, cô là người đầu tiên tôi nâng đỡ, những bộ trang phục đầu tiên làm nên tên tuổi của tôi đều là dành riêng cho cô, để cô mặc chúng, để cô làm rạng rỡ chúng mà bây giờ cô xuyên tạc ý tốt của tôi thành cái gì đây? Tôi tin tưởng cô như vậy tin tưởng tới mức có thể sẵn sàng giao ra sản nghiệp của YUUs tại Osaka này cho cô vậy mà

cô đền đáp tôi thế này sao?! Trả lại ân tình cho tôi bằng cách hủy hoại ánh mắt Yue sao?

Cô là người biết rõ nhất tôi coi Yue như con gái mình, thậm chí cả cô tôi cũng coi như người thân ruột thịt. Tất cả những cố gắng, nỗ lực của cô tôi đều nhìn rõ trong mắt mình. Cũng chính vì lòng tin ấy tôi không ngần ngại giao cho cô trọng trách biểu diễn trong lễ hội năm nay. Mà hiện tại cô xem mình đã hủy hoại nó thế nào?! Minami, cô nói xem cô có xứng đáng chất vấn tôi hay không?!!!!”

Minami sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bộ váy đỏ hoàn toàn không tôn lên được nét điểm lên nào, ngược lại càng khiến cho sắc mặt cô ta triệt nên thảm thương đến chói mắt

“Không....không thể nào! Các người đều lừa tôi....Yuu Kikyou..... tôi không tin.”

Minami ngã nhào trên mặt đất, khóc đến tội nghiệp. Di Kikyou cũng rơi lệ, không phải vì đau lòng mà càng nhiều là phần nộ do bị người thân tín nhất phản bội. Bà cực lực áp chế chính mình, một lúc sau mới gằn giọng quát lên, thanh âm còn mang theo không đánh lòng run rẩy

“Đi đi Minami. Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Cô ở cạnh tôi rất lâu rồi, cho nên cô hiểu tôi không muốn dùng hình phạt riêng với cô. Đừng quay về Osaka nữa. Đây là sự nhân nhượng cuối cùng mà tôi dành cho cô.”

Yuu Kikyou dẫn đầu rời khỏi phòng, Kazuha đỡ Yue cũng rời đi chỉ còn Minami suy sụp quỳ rạp trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp đọng đầy nước mắt, đau đớn cùng ân hận tràn ngập trong đôi mắt cô. Minami với lấy mảnh thủy tinh vỡ nát trên mặt đất, hi vọng trong mắt tắt tự bao giờ.

[Vô dụng!]

Trên lồng ngực pháp phòng đột nhiên xuất hiện một đuôi rắn nhỏ, rất nhanh liền ẩn vào trong ngực áo. Minami rũ rứt, che dấu sự điên cuồng, nét thảm thương ân hận lúc trước không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Khủng bố tại lễ hội hoa

“Yue, mắt của cậu...”

Kazuha lo lắng gấp đến mức đỏ cả mắt, di Kikyou cũng luống cuống, trên gương mặt tràn ngập mệt mỏi cùng đau lòng.

“Không sao, tạm thời không nhìn được. Mình đã dùng linh lực rồi, sẽ lành nhanh thôi. Không kịp tới bệnh viện nữa rồi.”

Có linh lực làm dịu đi sự bỏng rát trong đôi mắt Yue bình tĩnh trả lời. Tuy rằng bên mắt ấy tạm thời dùng ánh mắt tử vong thay thế sẽ không thể nhìn được những vật còn sống, nhưng ít nhất có thể chống đỡ được đến hết lễ hội. Đôi mắt đó thuộc về thế giới bóng tối, ngoại trừ linh hồn người chết, tương lai nơi cái chết xảy tới ánh mắt cô hiện tại hoàn toàn không nhìn được ánh sáng. Yue biết, cô hiện tại cách mù hoàn toàn không xa.

“Con có thể biểu diễn áp trực show không? Nếu không đi sẽ hủy bỏ tư cách tham gia lễ hội năm nay của YUUs.”

Thanh âm của di Kikyou tràn ngập mệt mỏi. Bị phản bội khiến cho bà mất đi niềm tin, thất vọng cùng mất mát khi bao công sức của mọi người trong phút chốc bị hủy không còn gì.

Yue nhìn bà thở dài một hơi

“Có thể. Di không cần lo lắng....Mất đi Minami chúng ta vẫn còn những người mẫu khác. Vị trí của cô ta, Kazuha có thể thay thế được.”

Kazuha rối rắm, cô không biết mình có thể làm được hay không. Bởi vì vị trí của mọi người đã được sắp xếp sẵn. Nay Minami đột nhiên xảy ra chuyện, cô thay thế chỗ đó có thể khiến cho sự cân bằng trong đội hình bị phá vỡ. Đúng lúc này, Ryuichi đột nhiên thò đầu vào trong còn mang theo nét cười trên mặt. Phía sau cậu ta vừa vặn đứng hai người.

“Ran? Conan?”

Kazuha vui mừng khôn xiết nhanh chân chạy tới. Yue liếc nhìn hai người họ, bắt gặp ánh mắt Conan kiêng kỵ nhìn mình, khoé môi Yue cong lên, không hảo ý cười nhẹ

“Hay là để Ran cùng Conan hỗ trợ đi đi.”

Ran cùng Conan còn chưa kịp hiểu gì đã bị 2 chuyên viên trang điểm lôi đi. Conan ngay cả nói cũng không nói được một tiếng bị cả đám người nhét vào phòng thay đồ. Trước khi đi thứ cậu nhìn thấy rõ nhất chính là nét cười đầy ác ý của Yue

---

Nửa giờ sau, Conan được đưa ra ngoài. Sắc mặt cậu nhóc xụ xuống như chiếc bánh bao chiều nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu không chịu nổi. Chiếc kính to bằng nửa khuôn mặt bị tháo xuống, đôi mắt to màu hổ phách được phô bày hết sức rõ ràng. Dì Kikyou chọn cho Conan một bộ Tây trang màu trắng điểm thêm sọc đen tràn ngập anh khí. Kết hợp cùng nơ cổ màu lam, kiểu tóc sạch sẽ lưu loát, cả người trở nên soái giống hệt tiểu vương tử. Yue chậm rãi tới gần Conan, nâng cằm cậu nhóc lên để cho đôi mắt cậu nhìn thẳng vào chính mình.

“Ngẩng đầu lên. Tò vè kiêu căng một chút được chứ....Conan?”

Conan rung mình một cái, một bên mắt của Yue xanh biếc khiến cho cậu rợn cả tóc gáy. Cậu thể bản thân trông thấy không sai, Yue rõ ràng đang uy hiếp cậu. Nếu không phải cậu đúng lúc chớp lấy tay Yue, tin tưởng cô gái này sẽ gọi thẳng tên cậu ra trước mặt mọi người. Tuy biết Yue không có ác ý, nhưng Conan không thể dùng ánh mắt thiện cảm để nhìn Yue được. Cậu....cũng chẳng hiểu tại sao. Có lẽ thứ mà Yue thể hiện khiến cho bản năng của cậu cảm thấy được uy hiếp. Từ đó trở đi cho dù cậu tận lực kìm nén, nhưng không thể che giấu sự thật. Cậu....rất sợ cô gái này.

“Đúng là ánh mắt này. Rất xinh đẹp. Sợ hãi....lại gắng gượng chống đỡ. Nhát gan và ngạo mạn cùng xuất hiện trên một gương mặt. Rất tuyệt.”

Một câu này là Yue ghé vào bên tai Conan thầm thì. Conan phần nộ nhìn cô hừ lạnh một tiếng.

“Cách nhờ vả của cô thật khiếm nhã đấy Hattori tiểu thư.”

Yue cười nhạt tràn ngập trên tức nói

“Đây không phải là nhờ vả. Đây là yêu cầu đối với cậu. Dù sao hai người cũng đã đồng ý hỗ trợ dì Kikyou. Đã giúp đỡ thì phải giúp đỡ tới cuối chứ. Dùng gương mặt lúc trước ra ngoài chẳng phải là nói cho mọi người YUUs ăn hiếp cậu sao? Hơn nữa Kudo kun, nhỏ nhen quá sẽ không cao lên nổi đâu ha.”

Conan nghiêng răng ken két, lại ghen hòng không phản bác được gì trừng mắt nhìn Yue. Cô cũng không rảnh cùng Conan mắt to trừng mắt nhỏ, nhanh chóng đi thay đồ. Kỳ thật, Yue không ghét Conan. Chỉ là thẳng nhóc ấy là hoá thân của tử thần. Mà tử thần....là sinh vật Yue hận nhất trên đời.

Đường phố Osaka vô cùng náo nhiệt. Du khách cùng người dân nô nức đổ ra đường. Hai bên cửa hàng trên phố giăng đèn kết hoa còn hoành tráng hơn cả lễ mừng năm mới. Cảnh sát được huy động tới đa, thậm chí còn phải nhờ tới Yakuza phối hợp giữ gìn trị an. Đường từ Tenjinbashi suji tới thành cổ Osaka chật kín người. Họ dàn ra hai bên đường nhường chỗ cho đoàn diễu hành đi qua. Dù loại đèn hoa tung bay khắp phố, náo nhiệt mà không hề hỗn loạn.

Cảnh sát mặc thường phục trà trộn vào đám đông bảo đảm an ninh, áp lực phi thường lớn nhưng không một ai thể hiện ra gương mặt. Yuu Ogasawara đứng từ trên tháp cao nhìn xuống nhẹ giọng nói vào bộ đàm

“Chuẩn bị vào vị trí, 3 phút nữa lễ hội sẽ bắt đầu. Tất cả các tổ chú ý tập trung rà soát xung quanh khu vực tổ chức lễ hội. Có người khả nghi lập tức bắt lại. Trong trường hợp xấu nhất ưu tiên đưa người dân tới nơi an toàn. Nhắc lại, ưu tiên hàng đầu là sự an toàn của người dân. Rõ chưa?!”

Từ trong bộ đàm vang lên tiếng “rờ” đồng thanh của nhóm cảnh viên uy nghiêm lạ lùng. Thế nhưng Ogasawara vẫn không thể nào an tâm. Anh dường như có thể cảm nhận được ác ý từ nơi nào đó đổ dồn về thành phố này, nhìn xuống đường phố nhộn nhịp đèn hoa, anh nhìn không được rút điện thoại.

“Là tôi. Tôi muốn các cậu khống chế toàn bộ trung tâm theo dõi của thành phố, đặc biệt là đài truyền hình Osaka. Khi có mệnh lệnh, lập tức hành động.”

Ở một địa phương khác, Akito dùng ống nhòm quan sát toàn bộ lộ trình mà đoàn diễu hành phải đi qua; khi nhìn sang thành cổ Osaka cổ kính dưới ánh sáng hoa lệ anh nhìn không được nhủu mày. Hoa nguyệt quý ở đó đã nở rộ, xinh đẹp, điểm lệ những từ ngữ này không thể hình dung hết được. Ánh đuốc bập bùng hoà cùng sắc đỏ của những đóa hoa khiến cho tâm tình anh trở nên nóng nảy. Anh đột nhiên cảm thấy Yue chán ghét màu hoa đỏ không phải không có lý do. Đứng từ trên cao nhìn xuống, thành cổ như đang oằn mình trong một vùng máu tươi. Chói mắt đến cực điểm.

“Tất cả đội viên đội 1 chú ý, bao vây quanh thành cổ Osaka. Nhắc lại, đội 1 lập tức bao vây thành cổ Osaka!”

Đội 2 tập trung cạnh hào nước bên cạnh thành cổ nhất là khu vực tập trung hoa nguyệt quý đỏ. Tập hợp đội phá bom, không được chậm trễ!”

Đội viên đi theo Akito tuy rằng không hiểu lý do anh yêu cầu nhưng lại nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh. Chưa đến nửa giờ sau các thành viên tổ chống bạo động và đội phá bom đã có mặt tại thành cổ. Bởi vì tránh kinh động tới người dân, tất cả đều mặc thường phục. Điều này khiến cho khả năng gặp nguy hiểm của họ càng cao, nhưng không một ai mở lời oán giận.

“Chú ý các khóm hoa nguyệt quý đỏ, bên trong có thể chứa bom.”

Cảnh viên đều đồng thời nhớ tới những bức thư nặc danh gửi tới cảnh cục trước đó, lập tức chia nhau rà soát tìm kiếm.

Tại văn phòng cao nhất của cục cảnh sát, Hattori Heizo nhìn xuống thành phố hoa lệ bên dưới qua khung cửa sổ, tay khẽ chạm lên ngực. Ông thực sự hi vọng lễ hội này có thể an toàn diễn ra tới phút cuối cùng. Osaka xinh đẹp hoa lệ trong đèn hoa, chứ không phải trong lửa đỏ hỗn loạn. Tuy rằng rất lo lắng, nhưng Hattori Heizo không thể rời khỏi cương vị của mình.

Ông phải ngồi ở nơi này, chờ đợi toàn bộ tin tức. Nếu như Yuu Ogasawara hay Akito hành động thất bại, ông vẫn còn có khả năng cứu vãn tình thế. Mà nếu như người xảy ra chuyện là ông.....

Hattori Heizo xiết chặt nắm tay. Không! Không có nếu như. Ông lựa chọn tin tưởng những đứa con của mình. Akito đủ trưởng thành và mạnh mẽ để giải quyết những chuyện này, Heiji đủ thông minh và quyết đoán, còn Yue..... ông mười phần khẳng định, con bé sẽ dùng bất cứ giá nào để đổi lại yên bình cho thành phố. Mà việc ông cần làm, không phải là lo lắng vẩn vơ. Tổng cục cảnh sát không thể không có người toạ trấn. Ông sẽ không để cho kẻ xấu có cơ hội thừa dịp mà vào phá hủy tất cả mọi thứ tốt đẹp dùng xương máu bao người dựng nên.

“Akito, tôi phải tới chỗ mẹ tôi một lát, khu vực quản lý của tôi sẽ do chú Okita tạm thời đảm nhận.”

Tiếng của Yuu Ogasawara vang lên từ trong điện thoại có phần gấp gáp, Akito nhú mày

“Có chuyện gì xảy ra? Lễ hội bắt đầu rồi, lúc này bên đó hẳn sẽ không có việc gì mới đúng.”

Yuu Ogasawara kẹp điện thoại giữa bả vai và tai dùng tay mở cửa xe bắt đắ dĩ nói

“Tôi không rõ, nhưng vừa có người bên đó nhắn cho tôi ở đó xảy ra sự cố. Mẹ tôi đang cho Yakuza ra trận.....ủa?”

Bởi vì ngữ khí nghi ngờ của Yuu Ogasawara qua điện thoại, tim của Akito đánh thịch một cái

“Yuu?! Có chuyện gì vậy Yuu?!”

Đầu bên kia Yuu Ogasawara không trả lời. Chưa đến 3s sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền tới điện thoại của Akito

“Chết tiệt! Ở khu vực đó đã xảy ra chuyện gì?!”

Akito rống vào bộ đàm, không lâu sau liền nhận được tin xấu. Xe của Yuu Ogasawara bị đánh bom, anh ta bị thương nặng. Hiện trường bên đó loạn thành một đoàn. Akito xiết chặt điện thoại, giao bộ đàm cho phó chỉ huy lập tức lái xe rời đi.

Hiện trường đã được phong tỏa, Yuu Ogasawara đỗ xe ở một góc khuất, người đi lại không nhiều cho nên vụ nổ không gây ra hỗn loạn quá lớn. Yuu Ogasawara đã được chuyển tới bệnh viện, trên mặt đất còn dính vết máu và vết lửa cháy xém. Xe cảnh sát của anh ta đã được dập lửa, tổ pháp chứng đang tiến hành thu thập vật chứng. Chiếc xe nổ tung như một quả bóng, kết cấu xe đã vỡ nát chứng tỏ lực phá hoại của quả bom lớn tới mức nào.

“Gửi video theo dõi ở khu vực này cho tôi.”

Mikuo nhanh chóng gửi vào điện thoại của Akito. Bởi vì nhận được thư báo trước hỗn loạn có thể diễn ra trong buổi diễu hành, cho nên cục cảnh sát đã cho lắp đặt rất nhiều camera ở mọi đoạn đường tại Osaka. Rất nhanh Akito đã nhận được, trong video có không ít người lại gần xe cảnh sát của Yuu Ogasawara, thậm chí còn có một số cô gái đứng đó chụp hình rồi mới rời đi, manh mối để lại không nhiều.

Người đồng dân, chiếc xe cảnh sát trở thành tâm điểm chú ý. Cho tới khi đám đông rời đi theo đoàn diễu hành, dưới bánh xe của Yuu đột nhiên nhiều ra một con búp bê tay ôm bó hồng đỏ. Búp bê hai mắt trống rỗng, đôi môi đỏ rực khoe môi cong lên nét cười cứng nhắc nhìn kiểu gì cũng thấy quý dị. Akito nhú mày

“Làm rõ video này, hung thủ có thể đặt bom trong con búp bê. Yuu Ogasawara có lẽ đã cảm thấy lạ nên nhanh chóng rời khỏi phạm vi chiếc xe. Hung thủ có khả năng đứng cách đó không xa, thấy Yuu Ogasawara rời đi liền lập tức kích nổ quả bom, tuy không giết được Yuu Ogasawara nhưng đã làm cho cậu ta bị thương. Báo cho mọi người cảnh giác với những đồ vật đặc biệt như búp bê hoặc gấu bông trên đường phố, các loại túi giấy nhất là những đồ vật có đi kèm hoa đỏ. Chú ý an toàn được đặt lên hàng đầu rồi chưa?!”

Bởi vì vụ đánh bom lần này đã được cảnh báo trước cho nên phía cảnh cục rất nhanh tiến hành thu thập chứng cứ và dọn dẹp hiện trường. Báo cáo phân tích về quả bom cũng nhanh chóng được gửi tới cho Akito. Loại bom mà hung thủ sử dụng là bom plastic điều khiển từ xa, không tìm được ngòi nổ, hiện trường ngoại trừ các linh kiện của chiếc xe thì còn tìm thấy các mảnh vụn của điện thoại di động. Có lẽ hung thủ đã dùng điện thoại để kích nổ quả bom.

“Hung thủ theo dõi cảnh sát chúng ta từ xa, mọi hành động của chúng ta khả năng đều bị hắn phát hiện. Yuu Ogasawara bị tập kích vì cậu ta có thể sẽ gây trở ngại tới kế hoạch khủng bố của hắn. Hoặc có thể hắn đang cảnh cáo cảnh sát. Hành động lần này nhất định phải đề cao cảnh giác hiểu rồi chứ?!”

Akito suy luận, nhóm cảnh viên không ai lên tiếng. Họ đã quen với việc suy luận như thần của Akito. Mười phần cũng phải đúng tới 7-8 phần. Việc Yuu Ogasawara rời vị trí để quay về Tenjinbashi suji là việc đột phát, cậu ta chỉ kịp báo cho Akito sau đó liền bị tập kích. Việc này có lẽ chỉ là trùng hợp.....

Không. Không thể là trùng hợp được. Chuyện này nhất định có trong kế hoạch của hung thủ. Nhưng mà hắn định làm gì? Là phá hủy lễ hội khủng bố Osaka như vụ khủng bố ở Tokyo hay là còn ý đồ gì khác?

Akito nhìn xuống đồng hồ đeo tay, lúc này hẳn là đội diễu hành đã bắt đầu rồi nhỉ? Akito ngoắc tay, một tên đàn em của Yuu Ogasawara liền chạy tới

“Giao mấy thứ này cho đi Kikyou, bảo đi ấy dùng để liên lạc.”

Tên đàn em nhận lấy thiết bị mini nhanh chóng rời đi. Akito thở dài nhìn bầu trời đỏ rực, chỉ hi vọng là mọi chuyện đều sẽ ổn.

“Lại xảy ra nổ bom nữa?”

“Vâng, 2 quả bom phát nổ trên đường tới thành cổ Osaka. Rất may là không có thương vong vì lúc này đoàn diễu hành đã đi qua.”

Thông qua bộ đàm Akito rất nhanh liền nắm bắt được tình huống hiện tại.

Cả 3 vụ nổ đều nằm trên lộ trình của lễ hội, thủ phạm chỉ dùng một loại bom plastic kích nổ từ xa, thiệt hại tính ra không lớn nhưng ảnh hưởng nghiêm trọng tới tính mệnh con người. Những vật chứa bom đều mang màu đỏ, giữa lễ hội thế này, dù cho điều thêm cảnh sát cũng không có cách nào rà soát hết toàn bộ thành phố.

Thủ phạm nhắm vào cảnh sát khả năng này không cao, vậy thì mục tiêu của hắn chính là đoàn diễu hành. Từ Tenjinbashi Suji tới thành cổ Osaka, sau đó đi quanh thành phố, cuối cùng trở lại Tenjinbashi Suji. Nếu như hung thủ muốn tạo thành khủng hoảng, hắn nhất định sẽ đánh bom dọc đường đi. Osaka lúc ấy chắc chắn sẽ chìm trong hoảng loạn.

“Tất cả mọi người chú ý, ngoại trừ đội cảnh sát bảo vệ cuộc diễu hành, tất cả chia làm 2 đội. Một đội cùng với tổ chống khủng bố bao vây rà soát thành cổ Osaka. Một đội quay trở lại Tenjinbashi Suji, dẫn theo cảnh khuyến. Đội phá bom chuẩn bị sẵn sàng, hung thủ nhắm vào đoàn diễu hành nên chắc chắn hắn sẽ còn đánh bom. Huy động cảnh sát địa phương phong tỏa mọi con đường đoàn diễu hành chuẩn bị đi qua. Khẩn cấp sơ tán các đám đông tụ tập. Khẩn trương lên. Bằng mọi cách phải tìm ra những quả bom chưa nổ.

Mikuo, cậu cùng mọi người trong tổ tiếp tục theo dõi các camera, có biến động lập tức báo lên.

Tổ phá bom do Fuushimi Kuroki dẫn đầu, tuyệt đối phải đảm bảo an toàn cho thành phố. Xuất phát đi.”

Trong tiếng reo hò phấn khích của mọi người, hoà cùng tiếng xe cảnh sát vang vọng, lễ hội của Tenjinbashi Suji chính thức mở màn. Từ trên xe ô tô bước xuống đi Kikyou đón nhận đủ loại ánh sáng đèn flash từ ống kính máy ảnh. Theo sau đi ấy là một số người mẫu của YUUs. Trang phục theo chủ đề của YUUs có quá nhiều, số lượng người mẫu cũng nhiều nhất trong đoàn diễu hành. Từ quỳ rũ gọi cảm đến đơn giản năng động, trong sáng thuần khiết... chỉ cần nghĩ ra được đều xuất hiện. Xinh đẹp và mỹ lệ chưa bao giờ là cực hạn đối với các cô gái của YUUs. Tiếng reo hò nhất thời vang lên đến đỉnh điểm.

Kazuha mặc một thân lam nhạt vậy nhún, tóc dùng thật lớn Kẹp vuốt sang một bên che đi bả vai trắng nõn. Lam nhạt vậy đuôi cá cùng tiếng violon nhẹ nhàng vang lên khiến cho người ta kim lòng không được rời xuống biển xanh. Mát lạnh cảm xúc khiến cho biển sâu càng thêm điểm lệ. Mọi người đều không tự chủ được mà nghĩ tới: bộ trang phục này vừa đơn giản lại thật xinh đẹp.

Trang phục tối giản, mà Kazuha làn da lại rất tốt, thoáng nhìn không thể nào biết được cô có hoá trang hay không. Đôi mắt xanh chiếu xạ ánh sáng như mặt biển vào ngày hè. Mát lạnh mà mỹ lệ, gương mặt thiếu nữ đơn thuần ngây ngô tràn ngập sức sống của tuổi trẻ càng khiến cho người ta tâm động. Kazuha từ khi trở thành người mẫu cho YUUs luôn dùng hình tượng ngọt ngào tràn ngập sức sống, bộ trang phục hôm nay hoàn toàn khiến cho cô năng khắc sâu hình tượng vào lòng người. Không phải băng lãnh như Yue mà là sinh cơ bừng bừng.

Theo sau Kazuha là một đoàn người, mỗi người đều mặc trang phục đỏ như hóa diễm. Có nam, có nữ trong tay họ đều cầm một đóa cực lớn màu đỏ hoa hồng hoặc tường vi. Mỗi bước đi là một lần cánh hoa đỏ tung bay giữa bầu trời đầy nắng ấm của Osaka. Ngay khi mọi người có ảo giác sắp bị sắc đỏ của hoa tươi và y phục đâm ánh mắt đau, Yue rút cuộc cũng xuất hiện.

Bị gió thổi đi những cánh hoa giống như quanh quẩn bên cô khiêu vũ, đậm màu đỏ tía mái tóc bị ánh mặt trời chiếu xuống thân nhiên một tầng kim quang âm áp. Gương mặt Yue có thể xưng là hoàn mỹ nay đã nhiễm lên một chút mị hoặc, non nót hồn nhiên cùng gọi cảm yêu diễm làm cho người ta trầm mê, phảng phất không gian xung quanh trở nên mờ ảo không thực. Xanh biếc ánh mắt lơ đãng chuyển động, không có đồng tử một mảnh hồ hững thậm chí ngay cả một tia tình tự cũng không có, nét băng lãnh vốn có cũng không thấy tăm hơi. Yue hiện tại giống như một con búp bê sống, là sản phẩm hoàn mỹ nhất của tạo hoá nhưng cũng là một sản phẩm thất bại. Cô gái....không có tình cảm, không có dao động. Mị hoặc trên mặt cùng với đôi mắt trống rỗng không có tình cảm giống hệt như yêu hồ trong truyền thuyết. Dùng vẻ đẹp mê hoặc con người sau đó nhấn chìm họ vào trong vực sâu, mà đau khổ của nhân thế một chút cũng không lấy dính năng.

Mà dường như để khẳng định suy nghĩ chợt loé lên trong lòng mọi người lúc ấy, trên đầu Yue quả thực có đeo lên một đôi tai hồ ly. Chỉ là đôi tai này được giấu vô cùng khéo léo bởi chiếc mũ kết bằng hoa tường vi đỏ thắm gắn trên đầu. Đóa hoa lớn che khuất một bên mắt của Yue, đó cũng chính là bên mắt không bị tổn hại bởi xút ăn da. Dùng đôi mắt từ vong để xuất hiện trước mắt mọi người, ít nhất ngoại trừ những người biết chuyện của Yue thì ai nấy đều nghĩ với sử dụng kính hoá trang chuyên dụng. Sau này nếu cô có lỡ lộ ra đôi mắt này cũng không còn sợ bị người thường phát hiện ra nữa. Chỉ là khi dùng đôi mắt từ vong, lúc này hành động của Yue bị hạn chế rất nhiều. Cô hoàn toàn không thấy người sống, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng từ thân xa xa. Bóng tối khiến cho cô sợ hãi và bất an. Cho dù hiểu được thế giới này vẫn an toàn như trước nhưng cô không ngăn được trái tim mình run rẩy.

Giống như cảm nhận được sự sợ hãi của Yue, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô càng thêm chặt. Âm thanh trẻ con non nớt vang lên bên tai nhưng lại thần kỳ trấn an tâm linh đang run lên của Yue

“Đừng lo lắng. Tôi sẽ dẫn đường cho chị.”

Conan cuối cùng cũng hiểu được vì sao mình lại bị ép đi cùng đoàn diễn hành, hơn nữa còn phải đi sát bên cạnh Yue. Đôi mắt của Yue lúc này so với mù không sai biệt lắm. Conan không rõ cảm xúc của mình đối với Yue là thế nào. Chán ghét, căm hận đều không phải, sợ hãi cùng lo lắng một chút còn lại đều là thật sâu thương tiếc. Hiểu lầm lúc trước luôn khiến cho cậu ấy náy, bởi vậy Conan dẫn đường thật sự ra sức.

Yue hơi cúi đầu nhìn xuống Conan, đôi môi đỏ mơn mởn thành một đường thẳng tắp nay hơi gợn lên như phù dung sớm nở sớm tàn khiến lòng người kinh diễm.

“Vây.....nhờ vào cậu. Kudo kun.”

Nói rồi cô vươn tay hái một đóa hoa hồng. Dáng đi của Yue vô cùng tao nhã, cô kéo theo Conan, dung mạo của 2 người đều khiến cho đám đông trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Conan thấy động tác của Yue, hiểu ý mà cô muốn nhấn nhủ khẽ gật đầu. Ngay sau đó, vẻ mặt của cậu nhóc đã thay đổi. Nét kiêu ngạo ánh lên trong đôi mắt hồ phách, có chút ghét bỏ lung tung chọn một đóa hoa bên đường đưa cho Yue. Cô híp mắt lại, không hề từ chối đóa hoa cũng không nói gì. Đầu ngón tay trắng nõn mơn mởn cánh hoa mềm mại, ai cũng nhìn ra Yue không nỡ buông tay nhưng nét mặt cô lại thờ ơ lạnh nhạt khiến mọi người đều không hiểu: cô là thích đóa hoa đó hay là không thích nó đây?

Gái nhọn trên cành hoa đâm rách đầu ngoan tay Yue, một giọt máu vô tình rơi trên cánh hoa đỏ. Yue giống như thật sự nhìn thấy đưa mắt chăm chú không rời vào giọt máu trên cánh hoa. Dường như tâm tình cô lúc này trở nên vui sướng, đôi mắt xanh biếc nhiễm lên ý cười. Người bên ngoài xem biểu diễn chỉ cảm thấy được nụ cười này thực sự có chút quái dị, không tự chủ được chăm chú theo từng biểu cảm của Yue.

Khoé môi cong lên, nhưng ánh mắt thủy chung hồ hững không hề gợn sóng, giống như vui sướng chợt loé mà qua lúc trước chỉ là ảo ảnh mơ hồ hoa trong gương trăng trong nước mà thôi. Trong phút chốc, năm ngón tay thon dài trắng nõn khép lại, Nghiền nát đóa hoa đang nở rộ. Yue lạnh lùng ném đóa hoa nát vụn xuống đất, cao ngạo ngẩng đầu. Khuôn mặt thiếu nữ vẫn còn sót lại nét ngây thơ nhưng từng hành động cử chỉ đều toát lên vẻ bề ngỗ dụ hoặc. Vẻ đẹp đó bùng cháy giữa rừng hoa đỏ, đẹp đến chói mắt. Vẻ đẹp mà Yue thể hiện chỉ cần là người yêu thích cái đẹp đều nhận không được tới gần để cảm nhận lấy mùi vị ngọt ngào của hoa hồng ẩn dấu dưới sự cao ngạo đầy mực nát và căm dỗ.

Conan liếc mắt nhìn mọi người thần sắc đại ra nhìn Yue hơi lắc đầu. Có cần tỏ ra mắt mặt như vậy hay không a? Cậu giật giật tay Yue ý bảo cô thu liễm một chút ai ngờ cô cười lạnh một cái. Dưới ánh mắt như hồ rình mồi của mọi người, cô cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán Conan.

Oanh—————

Conan mặt lập tức đỏ lên, hai thính tai hồng như nhuộm máu. Nét ngượng những này đột nhiên xuất hiện trên gương mặt kiêu căng ngạo mạn trở nên đáng yêu vô cùng. Conan thậm chí còn nghe được tiếng xì xào lan ra từ đám đông.

“Đáng yêu quá đi mất.”

“Àn, hảo mạnh a~~”

“Thằng nhóc đó là ai vậy? Người mẫu mới của YUUs sao?”

Conan đen mặt, tay hơi nắm lại tỏ vẻ cảnh cáo đối với Yue. Cô hơi nhún vai, ý cười trong mắt từng chút từng chút rút đi. Bởi vì trong tai nghe mini, tiếng của Akito đột nhiên vang lên tràn đầy lo lắng.

“Tổ chống bạo động vừa phát hiện một lượng bom lớn phía trước. Bằng mọi giá em phải giữ chân đám đông ở lại đó hiểu chưa Yue?”

Conan cũng nghe được tin tức, sắc mặt lập tức đánh lại.

“Có khủng bố?”

Yue khẽ gật đầu hơi khó hiểu

“Tôi tưởng cậu đã sớm biết nên mới tới đây hỗ trợ chứ? Heiji lần này không nói gì sao?”

Conan nghiêng răng kèn kẹt nhủ thầm. Hattori Heiji tên kia quả thực quá nhỏ mọn. Lần trước không thể gọi hắn tới Tokyo, lần này hắn nhất định không tiết lộ tin tức gì. Nếu không phải Ran nghe Kazuha nói Osaka có lễ hội còn gửi kèm vé máy bay thì lần này bọn họ cũng không tới đây.

“Thắng trước cảnh cục nhận được thư đe dọa khủng bố, hẳn ta liên tục gửi thư tới nhưng không hành động. Cảnh sát đoán hẳn có thể sẽ chọn lễ hội để ra tay nên trên đường đều có cảnh sát. Nhiệm vụ của chúng ta là giữ chân đám đông ở đây để cảnh sát có đủ thời gian phá bom.”

Yue vừa đi vừa nói, Conan liếc nhìn đoàn người nhỏ giọng

“Hắn có thể xen lẫn trong đám đông kia. Nếu như hắn biết ý đồ của chúng ta....”

Yue lập tức cắt ngang

“Hắn sẽ kích nổ bom từ xa.”

Đây là điều bọn họ lo sợ nhất. Giữ chân đám đông ở lại có thể đảm bảo an toàn cho người dân, nhưng khi hung thủ phát giác ra hắn có thể lập tức kích nổ quả bom, vậy những cảnh sát đang phá bom kia chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Mà nhiệm vụ của Yue và Conan là phải cảm chân mọi người, kể cả hung thủ. Không cho phép hắn phát hiện ra điều bất thường, nếu có thể khống chế hung thủ vậy thì quá tốt.

Conan sắc mặt không tốt, cậu không chuyên tâm dẫn đường cho Yue. Cô cũng không có cách nào, không thể bại lộ việc bản thân không nhìn thấy, càng không thể khuyên bảo gì Conan vào lúc này. Yue âm thầm xiết chặt bàn tay dính đầy mồ hôi lạnh của Conan nhỏ giọng trấn an

“Đừng lo lắng. Tôi sẽ không để cho họ xảy ra chuyện.”

Conan ngơ ngác nhìn bóng lưng Yue. Chính là lúc này trong đầu cậu vang lên tiếng nói lạnh lùng của Yue đêm tối ngày ấy

[Hỏi lại cậu một lần nữa, tôi là thần sao? Số mệnh của họ đã tuyệt muốn cứu cũng không được mà có thể cứu tôi tuyệt đối sẽ không cứu.]

[Động tâm thì sao mà không thì sao? Thần chết muốn đem linh hồn dơ bẩn của họ đi gột rửa chẳng lẽ muốn ngăn lại? Tôi ngay cả người yêu quý nhất của mình cũng có thể nhẫn tâm nhìn người đó ra đi trước mắt vậy thì đám người kia chết sạch đối với tôi có ý nghĩa gì đây?]

[Vận mệnh của một người ngay từ khi sinh ra đã được an bài thỏa đáng, muốn thay đổi cũng phải là chính người đó tự phát giác ra và tự mình xoay chuyển. Cho dù là thần cũng không có cách nào bẻ cong vận mệnh đã được định sẵn. Nếu không.....tai họa sẽ rơi xuống trước hết là với kẻ đã thay đổi số mệnh.]

(Cut Chương 49)

Người con gái lạnh lùng phá nát tam quan của cậu, cô gái nhẫn tâm nhìn bao người chết đi trước mắt không mấy may thương xót nay hoà mình vào bóng dáng thiếu nữ hồng y như lửa trước mắt khiến cho Conan cảm thấy trong lòng nặng nề không thôi. Conan không hiểu mình rút cuộc đang suy nghĩ cái gì. Lòng cậu rất rối bời. Cậu vẫn nhớ Yue đã nói: nếu thay đổi tương lai được định sẵn tai họa sẽ ập tới trước hết là với người đã thay đổi định mệnh. Nhưng là hiện tại, Yue đã quyết định cứu người. Cô đang dùng cách của mình để cứu lấy sinh mạng của rất nhiều người. Tình yêu và thời gian thật sự có phép màu thay đổi một người đến thế sao? Yue thậm chí chấp nhận mọi hình phạt có thể xảy ra với mình chỉ vì một yêu cầu của Akito?

Có lẽ Conan sẽ không biết, Yue yêu không chỉ là Akito. Mà cô yêu chính là thứ mà Akito muốn thủ hộ. Giống như năm đó Bạch Hạo không tiếc sinh mệnh thủ hộ cô, giống như lần đó Akito không tiếc sự sống bảo vệ cô. Yue lần này không nghĩ để bản thân hối hận nữa. Cô muốn cùng với Akito bảo vệ thành phố anh sinh ra và lớn lên, bảo hộ những người quan trọng với Akito nhất. Cho dù tan thành cát bụi thì thế nào? Yêu chính là bảo vệ. Đây là điều mà ngàn năm trước Bạch Hạo muốn cô hiểu. Ngàn năm sau Akito là người dạy cho cô phải làm điều đó ra sao.

P/s: đăng chương mới tới 30 là thói quen của mình trong suốt mấy năm qua. Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện của mình. Chúc mọi người năm mới vui vẻ hạnh phúc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đổng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Yêu và Hận

Yue đột ngột đổi lộ trình khiến cho đám đông có chút rối loạn. Conan nhanh nhẹn kéo tay Yue bước lên một bậc cao gần đó. Đám đông thấy Yue lại gần liền hưng phấn xúm tới, vừa nghe cô lạnh lạnh mở miệng

“Mọi người xin đừng cản trở lễ hội có được không ạ?”

Đám người nghe vậy cũng liền dừng chân không tiến lên nữa, thế nhưng ánh mắt vẫn là tràn ngập hưng phấn

Conan nhanh trí cười với một vài cô gái gần đó, dùng ngọt ngào nài thanh hỏi

“Có thể cho em hoa không ạ?”

Đám thiếu nữ đó sao có thể chống cự được vẻ mặt lạnh lùng của người ấy, lúu ra lúu rú đưa hoa cho Conan. Cậu nhóc hơi cúi người cười với họ rồi đưa bó hoa cho Yue. Cô xoa đầu Conan tỏ vẻ cảm tạ, tay ôm bó hoa lên ngực nhìn xuống đám đông

“Cảm ơn mọi người đã yêu thích, tin tưởng và ủng hộ YUUs trong suốt thời gian qua, tôi rất cảm kích trước sự yêu mến của mọi người. Vì vậy hôm nay, tôi mạo muội hiến một đoạn vũ, hi vọng mọi người không chê bai.”

Mỹ nhân hồng y như lửa, đóa hoa hồng bên trái nở tung diễm lệ phi thường. Cô buông xuống ánh mắt, nhẹ nhàng di chuyển. Mảnh khảnh cổ tay vũ động, mềm mại tựa như không xương. Lúc này, mọi người mới nhận ra quần áo trên người Yue là vô số tầng sa mỏng tạo thành, màu đỏ nhạt tới đậm

dần tựa như hóa điểm bập bùng trong từng bước nhảy. Oánh nhuận da thịt như có như không lộ ra khiến cho vô hạn mơ màng.

Trên bục để một hàng nguyệt quý đỏ, Yue mạnh khảnh cổ tay lướt qua thắm hoa. Ánh mắt hoàn toàn không nhìn thấy, bốn phía tối om một mảnh, bên tai chỉ còn vọng lại tiếng chỉ dẫn của Conan cùng thanh âm trái tim kịch liệt run rẩy của bản thân, trong đầu Yue hiện tại là trống rỗng.

Cô không biết bản thân lúc này đang làm gì, chỉ biết một khi đã múa lên liền không thể dừng lại. Vũ khúc cô đang múa kỳ thực là một loại hiến tế cổ xưa. Dùng hoa làm sinh mệnh, tôn thờ chúng, nâng niu chúng. Hoa thần sẽ phù hộ cho nhân loại, bảo hộ họ khỏi bệnh tật cùng phá hoại. Hoa thần còn là hoá thân cho sinh mệnh tiếp nối, thờ phụng hoa thần có ý nghĩa rất lớn đối với nhân loại. Chỉ là....trải qua thương hải tang điền, tập tục thờ phụng thần hoa cũng dần mất đi. Vũ khúc mà cô dùng thậm chí ngay cả sách cổ cũng không ghi chép tới.

Yue nâng đóa hoa nguyệt quý lên cao, ánh mắt xanh biếc tràn ngập thành kính. Cô quỳ gối trước mắt tất cả mọi người, đầu ngẩng cao nhìn lên bầu trời. Bên dưới không một ai lên tiếng, đoàn điều hành cũng dừng lại từ lâu, không có một ai dời mắt khỏi thân ảnh lửa đỏ trên bục cao ấy. Gió thổi tung ánh lửa bập bùng cháy, vẩy áo đỏ theo gió tán ra xa. Hương hoa nồng đậm quấn quýt bên người, khám vào tâm hồn mỗi người đang có mặt ở đó, dường như rất cả đều rơi vào mộng cảnh. Mộng cảnh hoàn mỹ do thiếu nữ áo đỏ vẽ nên. Không biết từ lúc nào, sắc đỏ của nguyệt quý hoa dần bị sắc hồng nhạt thay thế. Khi tiếng trống dồn từ thành cổ Osaka vọng lại, mọi người mới ngơ ngác hồi thần. Chỉ biết vươn tay ra đón những cánh anh đào buông xuống.

“Không thể nào?!”

“Hoa anh đào làm sao có thể nở vào thời gian này?”

“Đẹp quá a~”

Không ít lời thán phục vang lên, bọn họ đều ngẩng đầu nhìn lên những cây anh đào trồng ven đường, ánh mắt một mảnh kinh ngạc. Thời gian này không phải là thời gian hoa anh đào nở, nhưng là hiện tại khắp đường phố đều thấy cánh hoa tràn ngập. Sắc anh đào hồng nhạt hoà cùng sắc đỏ của nguyệt quý, gió nhẹ thổi phảng phất như một giấc mộng.

Thân ảnh Yue vẫn ẩn hiện trên bục cao giữa cơn mưa cánh hoa anh đào. Cô không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được một loại lực lượng nào đó đang tràn ngập quanh thân mình. Mềm mại, nhẹ nhàng như đang vuốt ve mon man trên da thịt. Con gió thoảng qua, khiến cho thân thể cô nhẹ bẫng, dường như những cánh hoa kia đang mang theo cô nhảy múa vậy.

Conan đứng bên dưới không thể không kinh ngạc. Đoàn người cũng vậy, bởi vì lúc này Yue giống như được bao bọc bởi cánh hoa, không ai nhìn rõ thân ảnh cô chỉ thấy một mặt lửa đỏ ẩn hiện, gió thổi không ngừng cuốn những cánh anh đào bé nhỏ vờn quanh thân thể Yue. Thậm chí còn khiến cho nhiều người lầm tưởng bản thân trông thấy ảo giác, những đóa hoa ấy kết lại thành đôi cánh mang Yue bay lên.

Rất nhanh, khi cơn gió tan mất, dưới chân mọi người chỉ còn lại những cánh hoa hồng nhạt lặng lẽ. Những cây anh đào bên đường hoa cũng không còn, chỉ để lại những cành lá xanh giống như cơn mưa hoa vừa rồi chỉ là ảo giác chợt loé mà qua vậy.

Vũ khúc kéo dài gần nửa tiếng rồi, bên đội phá bom vẫn chưa có tin tức gì truyền lại. Conan nhìn Yue sắc mặt dần chuyển tái, mồ hôi tẩm ướt mái tóc cũng nhìn không được nổi nóng. Bọn họ trì hoãn quá lâu rồi, chỉ sợ hung thủ sẽ nhìn không được mà kích nổ quả bom.

“Conan, cách nhóc không xa, người đeo tai nghe đứng trước hòm thư. Mau bắt lấy hắn.”

Giọng Yue không giấu nổi mệt mỏi nhưng cô vẫn không nhìn được dồn dập nói. Quý khí từ người kia từ lúc hoa anh đào rơi xuống liền nhìn không được toát ra ngoài mới khiến cho Yue nhìn thấy hắn. Mà đã hiện hình rõ tới mức cô có thể trông thấy từ xa chỉ có thể khẳng định rằng hắn đã mất kiên nhẫn rồi.

Conan nhanh chóng ý vào dáng người nhỏ bé, như chớp lên vào đám đông tiếp cận người kia.

Đó là một thanh niên có vẻ nghèo túng, sắc mặt vàng như nến, râu mép lún phún hiển nhiên cuộc sống không được tốt để hắn có đủ điều kiện chăm chút cho bản thân. Hắn đeo kính mắt, vóc người tương đối cao nhưng rất gầy mặc một chiếc áo gió tối màu càng khiến cho thân hình hắn gầy yếu. Hắn đứng trong đám đông tuy không nổi bật nhưng rất dễ nhận ra. Hắn cúi đầu chẳng hề giống mọi người, ánh mắt lăm lét liếc nhìn xung quanh chứ không thân nhiên quan sát chung quanh. Tuy rằng tiết trời mát mẻ nhưng hắn chỉ mặc một thân áo gió mỏng manh mồ hôi lại túa ra đầm đìa. Tay phải của hắn dường như nắm chặt thứ gì, hắn luôn vô thức liếc đồng hồ đeo tay, thời gian càng dài hắn càng lúng túng. Tuy rằng đi theo đoàn người nhưng bước đi của hắn rất nhanh, phải nói là cực kỳ giống tư thế sẵn sàng chạy đi. Hắn khẩn trương đi sát vào những bồn hoa nguyệt quý bên đường, lơ đãng tỏ vẻ nhìn vào chúng. Conan đã nghe qua về bức thư khủng bố liền nhanh chóng xác định nghi phạm, chỉ thấy bên tai vang lên tiếng Yue nhắc nhở

“Trong tay hắn có khả năng là điều khiển từ xa để kích nổ quả bom. Cảnh sát hiện tại tập trung ở 3 khu vực lớn, nơi này trước đó đã có cảnh khuyến rà soát qua. Nhưng khả năng cao vẫn còn sót lại bom. Cậu cần phải không chế hắn trước khi hắn kịp kích nổ nơi này. Trong đám đông có người của Yakuza, cậu có thể nhờ họ hỗ trợ Kudo kun.”

Thanh âm của Yue truyền qua máy truyền âm nhàn nhạt, dồn dập mang theo từng tiếng thở dốc. Trong mắt Yue lúc này bóng tối đã tán đi, hình ảnh hung thủ ngày càng hiện rõ, quý khí vờn quanh hắn, trên đỉnh đầu người nọ, Liềm đao sắc bén đã chuẩn bị vung xuống.

Người đó đi dọc theo những bồn hoa nguyệt quý sắc trắng trên mặt cang bại lộ rõ ràng.

Không có.....tại sao có thể không có?!

Hắn rõ ràng.....rõ ràng đều đặt ở đây?!

Hắn quay đầu nhìn khán đài đúng lúc nhìn thẳng ánh mắt xanh biếc của Yue. Hắn trừng mắt, nhãn thần tràn ngập sợ hãi. Tay run rẩy, hắn cố sức nhếch mép khiêu khích nhìn Yue. Lúc này, cô đã nhắm mắt lại.

Hắn không phục!

Tại sao cô ta có thể yên lành ngồi ở đó?!

Cô ta không phải con người, mọi người đều bị vẻ ngoài của cô ta lừa dối, cô ta là ác ma sẽ đưa mọi người vào địa ngục.

Hắn phải cứu người.

Hắn muốn dùng hỏa diễm thiêu cháy cô ta. Khiến cho thân thể cô ta trở nên xấu xí, cô ta sẽ không thể tiếp tục hại người được nữa.

Chỉ cần.....

Chỉ cần hắn bấm xuống.....

.....bấm xuống.....

RẦM!!!!

Một trận thiên toàn địa chuyển, hắn chỉ cảm thấy trên cổ nhói đau, sau đó cái gì cũng không biết.

Là cô ta sao?

Là ác ma không tha cho hắn.....

Người này ngã xuống không gây ra bất cứ rối loạn gì, Conan thở phào nhẹ nhõm. Nhóm Yakuza lập tức tiến lại gần hắn kéo đi. Quả nhiên tìm được trên người hắn một khối thuốc nổ quấn quanh cơ thể, trong tay hắn là điều khiển bom từ xa.

Yakuza lập tức bí mật giao người cho cảnh sát, Conan cũng quay về khán đài. Ai ngờ vừa về tới liền nhìn thấy một màn khiến người ta kinh hãi.

Yue ngã ngổ trên mặt đất, dưới sàn dính đầy vết máu. Cổ tay trắng nõn của Yue lúc này bết máu tươi, mà đề lên người cô không biết vừa từ nơi nào xông ra tới, Minami ánh mắt đỏ ngầu, con dao sắc nhọn trong tay không ngừng loé ra ánh sáng sắc lạnh.

Tiếng thét chói tai từ dưới đám đông vang lên, nhưng không có ai dám lao lên cứu Yue. Minami giống như điên rồi, kè kè con dao trên cổ Yue, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt động mạch cô. Không ít người gọi điện báo cảnh sát mà các nhà đài muốn tăng doanh thu phát sóng liền quay cận cảnh không sót chút gì, ngay cả vẻ điên cuồng trong mắt Minami cũng bị phóng đại lên rất nhiều lần.

“Shittokami.”

Yue bị quỷ khí của Minami lây dính, sắc mặt đã trắng nay càng thêm trắng. Linh lực điên cuồng tạo thành một lớp bảo vệ mỏng manh bao phủ lấy thân thể cô. Vết thương trên cổ tay căn bản không cảm thấy đau đớn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy cô còn phải ngăn cản việc thương thế được chữa lành, cứ tiếp tục thế này Yue không chắc mình có thể không chế được đôi mắt tử vong.

“Mày căn bản không phải là người Yue! tao sẽ xé nát bộ mặt giả dối của mày, trước mặt mọi người để cho họ biết mày là một con quái vật!!!!”

Conan vội vàng đá lon nước bằng giày tăng lực lên trên bực ý đồ tấn công Minami giải thoát cho Yue, nhưng căn bản không thể chạm tới được cô ả. Quanh thân Minami không biết từ bao giờ đã bị quỷ khí bao trùm, dựng lên một màn chắn ngăn cách cô ta với mọi lực lượng bên ngoài. Người bình thường không thể nhìn thấy được quỷ khí, nhưng Conan lại có thể lờ mờ nhìn ra cả Yue và Minami đang bị bao phủ bởi một màn khói đen dày. Sắc mặt Conan tối đen lại, cắn răng đứng đó không có biện pháp.

Mọi người tro mắt nhìn mũi dao sắc nhọn đâm xuống khuôn mặt của Yue mà cô lúc này thật sự là bình tĩnh đến quỷ dị.

Shittokami và Minami ngậy thơ thật đấy. Nếu như đôi mắt tử vong có thể dễ dàng biến mất như thế, vậy thì đau khổ cả vạn năm của cô tính sao đây? Máu tươi của cả ngàn người phải làm thế nào? Oán hận của các chủng tộc cứ thế chầm dứt chắc?

Yue xiết chặt tay, ánh mắt xanh biếc loé lên.

Shittokami, nếu ngươi lần này thực sự muốn chết vậy thì ta sẽ nể tình tiễn ngươi một đoạn đường.

Trong tiếng thét đầy kinh hãi của đoàn người, con dao nhọn bị Yue cản lại. Móng tay sắc bén của cô dưới ánh sáng bập bùng của lửa đỏ trên khán đài mơ hồ toát lên ánh sáng lạnh lẽo. Yue nhìn Minami trong mắt tràn ngập thương hại cùng bình tĩnh, nếu không phải trên cổ tay cô còn một vết thương dài đang đổ máu thì có lẽ mọi người đều lầm tưởng Minami mới thật là người bị hại.

Minami khựng lại, uy áp từ đôi mắt tử vong truyền thẳng vào tận sâu trong tâm hồn. Chung quy lại, cô ả chỉ là người thường. Shittokami chỉ còn 1 nửa,

nó quá suy yếu để có thể đối mặt với một đôi mắt từ vong đầy tai ương. Quý khí cho dù đã tồn tại cả ngàn năm, xong tổn thương tận xương cốt, mất một nửa thân thể, lực lượng co rút lại phải sống nhờ trên thân một nhân loại nhỏ bé, sinh tồn nhờ phần hắc ám sâu trong nội tâm con người nó đã không có cơ hội thắng.

Đột nhiên, thân thể Minami cứng đờ, lưỡi dao trong tay cũng bị một lực lớn đánh bật. Cô ta kinh ngạc nhìn người vừa lao lên khản đài, trong mắt là thật sâu kinh hãi cùng tuyệt vọng. Akito một thân cảnh phục lạnh lùng nhìn cô ả như đang nhìn một vật chết.

“Bắt cô ta lại.”

Akito thuận thực tháo khớp cổ tay Minami, cô ta nhìn không được đau đớn sắc mặt trắng bệch. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Akito, tràn ngập đều là không thể tin.

Hattori tại sao lại bảo vệ cô ta?

Cô ta là chân chính ma quỷ! Đến cả Hattori cũng bị cô ta lừa dối?!

“Tại sao? Tại sao a?! Tất cả các người đều bị cô ta lừa rồi! Cô ta mới là ác quỷ, Hattori, anh không thể để cô ta lừa anh nữa. Tại sao đến lời của em anh cũng không tin tưởng vậy Hattori?”

Minami bị cảnh sát áp giải, nhưng cô ta không ngừng hét lên gọi Yue là ma quỷ. Sắc mặt Akito tối đen, hận không thể lao tới khiến cô ta câm miệng.

Minami hận Yue không chỉ bởi vì Yue cướp mất vị trí của cô ta tại YUUs. Càng nhiều bởi vì sự xuất hiện của cô, khiến cho Akito không còn là ảo tưởng thuộc về riêng cô ta nữa. Minami thực sự rất thích Akito. Đã từ rất lâu, cô ta tận lực làm tốt mọi việc do Yui Kikyou yêu cầu không chỉ vì chỗ đứng của mình trong YUUs mà càng là bởi cô ta muốn Akito nhìn về phía mình. Minami đã từng hi vọng, Yui Kikyou sẽ mai mối cho cô ta cùng Akito. Bởi vì bà biết Minami yêu thầm Akito lâu lắm rồi. Xuất thân của Minami không tốt, cha cô ta là khách làng chơi, ham mê bài bạc. Ông ta thua rất nhiều, thua không có khả năng trả, bởi vậy ông ta đem Minami gán nợ cho chủ bạc. Yui Kikyou là phu nhân của đầu lĩnh Yakuza, chuyện này làm sao bà không biết? Bởi vì thân thể của Minami quá đáng thương, Yui Kikyou lại thương người, bà không cho phép Minami phải bán thân phục vụ vì vậy đem người tới YUUs, cũng từ đó thay đổi nhân sinh của cô ả. Minami thực sự coi Yui Kikyou là người tái sinh ra mình, tâm sự với bà rất nhiều, cũng đi theo bà tiến vào Hattori gia rất nhiều lần. Minami đem lòng yêu Akito từ bao giờ không biết rõ, nếu Yue không xuất hiện, có lẽ Yui Kikyou sẽ thật sự mai mối cho Akito cùng Minami. Tuy không phải máu mủ tình thâm, nhưng thời gian Minami phục vụ cho bà cũng đủ để bà coi cô ả như người thân ruột thịt. Nhân tâm con người đều là thịt, làm sao có thể nhẫn tâm đây? Yui Kikyou đồng ý mai mối là một chuyện, có thể bên nhau hay không lại là chuyện khác. Minami cầu bà, đã đến nước ấy sao Yui Kikyou có thể không siêu lòng? Chỉ là lúc ấy, Yue lại đột nhiên xuất hiện.

Minami không có dũng khí bày tỏ với Akito. Cô ta thậm chí còn không biết rõ nỗi đau khổ của Akito khi Eri từ bỏ bay ra nước ngoài. Đối với Minami lúc ấy tràn đầy trái tim đều là hà hê sung sướng. Eri đi rồi, Akito ánh mắt sẽ chỉ thuộc về mình cô ta. Akito có lẽ cũng không biết cô gái luôn đi theo đi Kikyou lại ôm ấp một mối tình si với mình đến vậy, thậm chí tình cảm ấy đã dần biến chất. Anh quá chú tâm vào công việc để quên đi nỗi đau mà Eri để lại cho mình. Trái tim Akito thật sự chưa từng vì ai mà nổi nên ngọn sóng, mãi cho tới khi Yue xuất hiện.

Sự hiện diện của Yue khiến cho Minami ngày càng oán hận. Nhưng bởi vì Yue được bảo vệ quá tốt, cô ả không thể tiếp cận, mà lúc ấy, khi Shittokami chưa chiếm lấy phần tối trong con người Minami, cô ta cũng không muốn hại người.

Thời gian Yue xuất hiện ở Tenjinbashi sụi càng ngày càng nhiều, Minami cũng càng thêm độc ác. Cô ả đã từng nhiều lần ám hại Yue nhưng kết quả là đá chìm đáy biển. Yue thậm chí còn không hề phát giác ra bản thân đã lượn lờ trước quý môn bao nhiêu lần. Từ một vài việc nhỏ như thêm chút đồ trong nước uống và đồ ăn vặt của Yue, hay cố ý phá hỏng y phục Yue sẽ mặc Minami tất cả đều đã thử qua. Trùng hợp là những lúc như vậy Yue sẽ bị gọi đi hoặc bản thân cô không khỏe hủy buổi chụp hình. Minami chưa từng ám hại Yue thành công lần nào, ngoại trừ việc làm hủy hoại đôi mắt Yue ngày hôm nay. Minami thật sự không cam lòng, cho tới khi con quỷ kia đến tìm cô. Minami thực sự muốn nổ chết Yue, nhưng con quỷ kia lại cho cô ả biết Yue căn bản sẽ không chết bởi bom đạn của người thường. Minami cho dù bị hận thù làm mờ mắt nhưng trí thông minh hẳn là vẫn còn lại bởi vậy nên mới có màn Yue bị xút ả đã hủy hoại ánh mắt. Minami muốn biết Yue có thật sự không phải người thường hay không.

Con quỷ kia muốn cho Yue bị toàn bộ mọi người thấy rõ năng lực. Cho nên Minami chấp nhận ra tay, chỉ với một điều kiện duy nhất. Đó là Yue phải chết, phải thân bại danh liệt. Chết trong sự thối nát của ngàn người. Minami từ khi bị Yui Kikyou đuổi đi một khắc ấy đã biết trước được kết cục của mình, nhưng cô ta vẫn làm. Bởi vì cô ta hận Yue. Có chết Minami cũng sẽ kéo theo Yue chôn cùng mình. Nhưng Minami có lẽ sẽ không ngờ rằng, Akito sẽ bảo hộ Yue tới vậy. Sẵn sàng bỏ cả nhiệm vụ chỉ vì muốn bảo hộ cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Conan Đồng Nhân - Mộng Cảnh Nhân Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.